

Giới thiệu Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi

Truyện Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi của tác giả Cố Nhiễm Nhiễm thuộc thể loại hiện đại, trùng sinh, sủng, nữ cường.

Ở thế đô, ai không biết Quyền Hạo, hẳn là người nghe được tên anh không khỏi run lấy bầy.

Nhưng ở trong mắt Lâm Hi, anh chỉ là con chó trung thành yêu cô tận xương. Trong một buổi sáng cô trùng sinh thành ăn xin nhỏ bé, mà anh cao cao tại thượng. Vốn là hai người không dính líu, nhưng bởi vì cha mẹ vô lương tâm của cô giao cô cho anh, hai người bắt đầu dây dưa cả đời.

Cùng ở dưới mái hiên, giả là lý và thiếu gia giàu có ngày thơ có thể trôi qua cuộc sống hạnh phúc không? Là lý là nữ vương? Hay thiếu gia lạnh lùng là con chó trung thành? Tất cả cần thời gian chứng minh.

Cô chính là người trong số mệnh của anh, là cây xương sườn trên người, anh là kết quả một đời của cô, trải qua, từng vùng vẫy, năng lượng tình yêu đúng hẹn mà đến sao?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương 1.1: Ngã chết đáng đời

Editor: Puck

Tòa nhà nằm trên khu vực vàng Lĩnh Lâm của thế đô, lúc này hoàn toàn hỗn loạn, còi báo động vang lên không ngừng.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc ở lầu cuối, đèn đuốc sáng ngời, có một bóng dáng đàn ông cao lớn đứng trước cửa sổ.

Ngũ quan của anh hết sức tinh xảo lại không mất đi vẻ đàn ông, hình dáng gương mặt thâm thúy khác thường, vừa nhìn có vẻ là con lai, nhưng nhìn kỹ, lại tràn đầy ý vị phương đông. Lòng mày đậm như mực, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú vào bầu trời đêm, khóe môi mang theo nụ cười lạnh lùng, nếu như có người nhìn thấy chỉ cảm thấy yêu nghiệt lại lạnh lẽo.

Tròng mắt anh giống như biển sâu dưới bóng đêm, mệnh mông bát ngát lại ngầm dao động dưới mặt biển, khó bề phân biệt.

Dung mạo có góc cạnh thường thường làm cho người ta cảm thấy kiên cường, rất lạnh lùng, nhưng trên người tản mát ra khí thế y hệt Đế Vương làm tăng thêm khí phách đặc biệt quần lâm thiên hạ *.

(*) quần lâm thiên hạ: hình dung một người có tướng Đế Vương, chỉ một người đạt tới địa vị tối cao vô thượng (Theo baike)

Bộ âu phục màu đen lại truyền ra vẻ đàn ông nồng đậm, đường cong bà vai hoàn mỹ không thể bắt bẻ di ện #đang# yuklle e#q quiq on được lại không mất vẻ nghiêm túc trang trọng.

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, Quyền Hạo khẽ hé mắt về phía cửa, môi mông lạnh lùng phun ra hai chữ “Đi vào”.

Trần Tiêu ở ngoài cửa nghe được giọng thiếu gia nhà mình, đáy lòng vốn sinh ra một hồ băng, bây giờ càng thêm hận toàn thân không thể biến thành trong suốt mà biến mất.

Nghe đến ngọc bội quan trọng nhất đối với thiếu gia bị trộm đi, thân thể anh không tự chủ được mà run run, cẩn thận mở cửa, tim treo lơ lửng, chỉ sợ nếu thiếu gia nhà mình nổi cơn thịnh nộ, mình chắc gặp phải đối đãi bi thảm.

Mắt Trần Tiêu lóe lên, không biết nhìn nơi nào, mắt không có tiêu điểm.

“Bắt được chưa?” Quyền Hạo mắt lạnh nhìn Trần Tiêu, tròng mắt bị một tầng sương mù che kín, mơ hồ có chút tức giận bùng bùng và sát ý, khí thế toàn thân giống như bị đóng băng, khí lạnh bức người gay gắt.

“Thiếu gia, bây giờ tên ăn trộm kia đang ở lầu chót.” Trần Tiêu không dám nhìn chăm chú vào tròng mắt của Quyền Hạo, tầm mắt không khỏi nhìn trên nền, hơi sợ hãi rụt rè, đồng thời đáy lòng cũng hơi sợ. Tuy anh và thiếu gia nhà mình cùng lớn lên, nhưng nhiều năm như vậy cũng không thăm dò tính khí của thiếu gia nhà mình, dáng vẻ của thiếu gia bây giờ thật sự dọa người.

Những lời này khiến cho tròng mắt Quyền Hạo dính vào một tầng màu lửa đỏ, tròng mắt lạnh lẽo vô cùng nhìn chăm chú vào Trần Tiêu, “Một đám ăn hại.” Nói rồi khẽ nắm chặt, tim của anh lại thoáng đau.

“Thiếu gia, ngài đừng nóng vội, ngọc bội rất nhanh có thể cầm về.” Trong lời nói của Quyền Hạo có băng lạnh khiến cho thân thể Trần Tiêu mơ hồ phát run, nói chuyện cũng hơi khàn khàn, tim đập nhanh hơn rất nhiều.

Con mắt lạnh lùng như băng nhìn chăm chú vào Trần Tiêu đang khản trương, vô cùng sợ, khuôn mặt tuấn mỹ của Quyền Hạo hoàn toàn bị băng lạnh bao phủ, cả người tan mát ra khí lạnh khiến đi enda4nle3qu21ydo0n người ta sợ hãi. “Cút.” Ba phút sau, Quyền Hạo mở môi mỏng ra, khí lạnh bức người nói.

Lấy được một chữ cút, trong lòng Trần Tiêu dường như nói tới có bao nhiêu vui vẻ, mồ hôi lạnh trên trán ngưng chảy xuống, trái tim đang treo cao cũng buông xuống một nửa. “Vâng, thiếu gia.” Tuy sợ, nhưng Trần Tiêu vẫn cung kính nói với Quyền Hạo.

Đôi tay hơi run rẩy mở cửa, sau lưng có một cặp mắt giống như có thể nhìn thấu anh, sợ trong lòng Trần Tiêu càng phát ra lợi hại hơn, hai chân giống như hơi run run, giống như gió lạnh mùa đông lạnh đến anh phát run.

Đóng cửa lại, tay cầm cửa ngăn cách mình và thiếu gia nhà mình, Trần Tiêu lau mồ hôi sắp chảy xuống, thở dài một cái, để hóa giải sợ hãi trong lòng mình. Đẩy mắt kính sắp tụt xuống trên sống mũi, anh mỉm chặt môi, lòng muốn khóc cũng đã có.

Anh nắm quyền quân gia nhà họ Quyền dễ dàng ư, bây giờ ngọc bội quý giá nhất cũng quan trọng nhất của thiếu gia lại bị một tên trộm nhỏ trộm đi, nếu không tìm về được, đoán chừng anh...

Nghĩ đến đây, toàn thân Trần Tiêu cũng bị mồ hôi ướt đẫm, kinh sợ viết rõ ràng trên mặt anh.

Vì để cho mình không hề rơi vào trong ảo tưởng kinh khủng nữa, Trần Tiêu dùng sức đánh lên mặt. Cảm giác đau đớn xâm nhập thần kinh của anh, anh đi ra khỏi ảo tưởng. Trước mắt quan trọng nhất là lên lầu chót, đoạt lại ngọc bội từ trong tay tên trộm kia.

Lên tinh thần, nở một nụ cười khổ sở, Trần Tiêu về mặt đau khổ đi tới lầu chót.

Giờ phút này, Lâm Hi Nhi thân là một thiên thần trộm* đang bị một đồng người áo đen lớn vây quanh, cho dù võ công của cô rất tốt, nhưng dù sao cô cũng là một cô gái, thể lực cũng đã bị tiêu hao gần hết.

(*) thiên thần trộm: Trộm cả trời cả thần

Quét ngang một cước, một người áo đen ứng tiếng ngã xuống đất, trong lòng Lâm Hi Nhi thả lỏng một hơi, ngọc bội trên tay cũng càng ngày càng cảm thấy lạnh lẽo, con mẹ nó, cô tới trộm ngọc bội này chính là một sai lầm, ngọc bội trộm được rồi, nhưng vốn không thể toàn thân mà lui.

Đánh ngã một người áo đen tiếp theo, nhưng đám người áo đen kia vốn cuộn cuộn không dứt, cô sẽ mệt chết đi được. Thở hổn hển, dùng sức dọn sạch người áo đen giống như chướng ngại vật xung quanh, Lâm Hi Nhi cũng muốn đập cho mình một chưởng, cô trộm đồ nhiều như vậy cho tới nay, chính là chỗ này mệt mỏi nhất rồi, vì một miếng ngọc bội rách như vậy, có đáng giá không?

“Một đám vô dụng này, một tên trộm nhỏ cũng không đối phó được, chờ Quyền thiếu thật sự nổi giận thì tôi thấy các người đều phải cút sang châu Phi.” Trần Tiêu mồ hôi đầm đìa chạy lên lầu chót, thấy một đám lớn nhân viên an ninh đánh không lại một nữ ăn trộm, trong lòng anh gấp gáp, nên hét lớn, anh thân là quân gia cao quý cũng không có.

Bọn nhân viên an ninh cũng nghe được phải cút sang châu Phi thì mọi người hơi khản trương. Diễn đàn lee quy don

Tuy địa bàn của nhà họ Quyền khắp toàn cầu, nhưng tổng bộ chân chính vẫn ở đế đô Thiên triều, bọn họ đều không dễ dàng trở thành nhân viên an ninh bên cạnh của Quyền thiếu, nếu bị phái ra ngoài, như vậy đời này không có ngày nổi danh rồi.

Nghĩ tới khả năng này, bọn nhân viên an ninh giống như bị đánh máu gà, hóa thân thành động vật hung ác như sói, chuẩn bị đến cùng với Lâm Hi Nhi mày chết tao sống.

Che đi khuôn mặt, trên mặt Lâm Hi Nhi đeo khẩu trang, nhân viên an ninh đánh nhau với cô thật sự quá nhiều rồi, cũng bởi vì thể lực của cô dần biến mất, quả đấm của cô vô lực, vốn không có cách nào quyền đánh kẻ địch rút xuống, ngược lại khẩu trang trên mặt cô vô tình bị một nhân viên an ninh lột xuống. Trong nháy mắt, khuôn mặt không hề che chắn của Lâm Hi Nhi lộ ra trước mặt mọi người.

Đuôi ngựa cột chắc lúc này cũng tuột ra rồi, tóc dài quấn quýt rũ theo gió bay xuống trên vai, Lâm Hi Nhi khẽ hé mở đôi môi, hơi thở đột nhiên không thuận. Cô làm nghề này, kiêng kỵ nhất là khi trộm đồ thì bị lộ ra khuôn mặt mình. Bây giờ mặt mũi của cô một chút cũng không che giấu lộ ra, cô có thể nghĩ đến tình cảnh sau này, số mệnh của cô chính là bị nhà họ Quyền đuổi giết. Ai bảo cô trộm ngọc bội của đại thiếu gia nhà họ Quyền, đây coi như là tự tìm ngọc bội không thể sống sao?

Trần Tiêu vẫn quan sát ở bên cạnh, khi nhìn thấy khuôn mặt Lâm Hi Nhi thì trong mắt cũng muốn rút xuống, con mẹ nó, nữ thần trộm nổi danh lừng lẫy lại là một cô gái nhỏ chừng hai mươi tuổi, còn là kiểu đáng đáp vô cùng thuần khiết.

Mất thấy động tác của Lâm Hi Nhi càng ngày càng chậm chạp, Trần Tiêu lập tức chỉ huy nhân viên an ninh bao vây Lâm Hi Nhi, “Thể lực cô ta đã đến cực hạn, các người mau bắt cô ta lại.”

Nhìn ngọc bội xanh biếc trong tay Lâm Hi Nhi, Trần Tiêu hận không thể lập tức tự mình đi đoạt lại, có thể tưởng tượng đến bản lĩnh công phu mèo cào của mình, anh vẫn yên lặng làm quan chỉ huy thôi. Nhưng anh là quân gia cao quý của nhà họ Quyền, cũng không thể dễ dàng ra tay.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 1.2: Ngã chết đáng đời

Editor: Puck

Bọn nhân viên an ninh dưới sự chỉ huy của Trần Tiêu, càng phát huy vô cùng tốt, bây giờ ở trong trạng thái lợi thế, cũng sắp ép Lâm Hi Nhi khoanh tay chịu trời rồi.

Dưới bàn chân đột nhiên trượt đi, Lâm Hi Nhi thiếu chút nữa ngã xuống, vội vàng thẳng bằng lại thân thể, cô lại quên mất bọn nhân viên an ninh tấn công mặt của cô bị một tên nhân viên an ninh nhắm tâm đánh lên một quyền. Khóe môi thoáng chốc cứng đờ, Lâm Hi Nhi nổi con thịnh nộ, con mẹ nó, đánh đầu cũng có thể, thế nhưng đánh lên mặt cô, quả thật là tìm chết.

Cô định ra sức phản kích, nhưng đám nhân viên an ninh vây quanh cô càng ngày càng nhiều, cô khổ sở phát hiện, bây giờ cô có chấp cánh cũng không thể bay. Chóp chóp tròn mắt trần đầy linh khí, tay chân Lâm Hi Nhi càng phát ra vô lực, mắt thấy mình sẽ bị bắt được.

Nhìn hoàn cảnh chung quanh một chút, cô định đâm ngực.

Cô đây là tự tìm đường chết, lúc ấy trộm ngọc bội thành công, bị một nhóm người áo đen truy đuổi thì cô chạy trốn lên lầu chót, định dùng cái dù bay lên chạy trốn từ đây.

Nhưng bây giờ sao rồi, con mẹ nó, cô sắp bị bắt tại chỗ rồi.

Một đồng lớn nhân viên an ninh bên cạnh, chính là chực chờ đợi bắt sống cô đó.

Vậy phải làm sao bây giờ? d Phải làm gì đây?

Đột nhiên, tầm mắt Lâm Hi Nhi thoáng chuyển lên ngọc bội trên tay, một tia sáng lóe lên.

“Tất cả dừng tay cho tôi, nếu không tôi ném xuống” Lâm Hi Nhi giờ tay thật cao lên, tỏ vẻ đe dọa.

Những người này vì cái gì, cũng chỉ vì ngọc bội trong tay cô, bây giờ vì nhân viên an ninh tính mạng, ngọc bội này chính là bùa hộ mệnh của cô rồi.

Bọn nhân viên an ninh thấy hành động và vẻ mặt của Lâm Hi Nhi không giống như nói đùa, trong lòng rất khẩn trương, vốn đang định bắt sống Lâm Hi Nhi cũng dừng lại. So sánh với bắt sống Lâm Hi Nhi này, vẫn là ngọc bội trong tay cô quan trọng hơn.

“Dừng, có gì từ từ nói.” Trần Tiêu khẩn trương đến tim lại một lần nữa treo cao, nhìn ngọc bội trong tay Lâm Hi Nhi, anh vội vàng nói. Không bắt được Lâm Hi Nhi có thể quên đi, không thể cầm ngọc bội trở về, đây chính là sẽ chết người đó.

Bọn nhân viên an ninh ngừng tấn công, còn có một người đàn ông cấp chỉ huy khẩn trương như thế, Lâm Hi Nhi biết mình ép đúng bảo bối, nghĩ thầm một chiêu này quả nhiên có hiệu quả, “Để cho bọn họ cách xa tôi một chút.” Lâm Hi Nhi lạnh lùng nói.

Vốn chuẩn bị bắt giữ cô gái thần trộm này, bây giờ vừa ra tới đây. Trực giác của Trần Tiêu cho thấy tim của mình sắp bị dọa đến ngừng đập, cho dù nữ thần trộm chết cũng không sao, nhưng nếu ngọc bội này bị tổn hại một chút, chết không chỉ có anh.

Thấy người đàn ông cấp chỉ huy do dự, trong lòng Lâm Hi Nhi hơi hoài nghi, chẳng lẽ ngọc bội này còn không đủ sức uy hiếp, khề cần rằng, cô làm bộ định ném ngọc bội lên đất, “Ném thật, tôi thật sự ném xuống.”

Cử chỉ này phối hợp với giọng nói uy hiếp của cô, Trần Tiêu thật sự sợ cô ném ngọc bội, cân nhắc chút hơn thiệt, khó khăn lắm mới hơi mím môi nói: “Các người cũng cách xa cô ta một chút.”

Mới vừa rồi đội nhân viên an ninh còn không biết làm như thế nào cho phải, bây giờ vừa nghe lời Trần Tiêu, rồi rít cách xa Lâm Hi Nhi ba bước.

Bọn nhân viên an ninh vây quanh người cô đều lui ba bước, Lâm Hi Nhi khẩn trương thoáng thả lỏng một chút, hơi thở cũng thuận một chút.

“Vị tiểu thư này, cô chính là ngoan ngoãn trả ngọc bội lại, có lẽ như vậy còn có thể giữ được mạng sống của cô, nếu cô thật sự ném ngọc bội xuống, hậu quả sẽ như thế nào, cô có thể nghĩ được.” Đây không phải uy hiếp, cũng không phải đe dọa, Trần Tiêu chỉ rất thẳng thắn trần thuật sự thật.

Ở để đó ai không biết Quyền thiếu là người như thế nào, chộc người của anh, bình thường chỉ có hai kết quả, đó chính là trực tiếp chết thảm hoặc còn sống nhưng nửa sống nửa chết.

Lời của Trần Tiêu, Lâm Hi Nhi định trợn trắng mắt, rất muốn tỏ vẻ đau khổ.

Cô cũng biết hậu quả của mình rất tệ, nhưng không có cách nào, không có cách nào.

“Trà lại có thể, nhưng điều kiện đầu tiên chính là anh để cho bọn họ cách xa tôi chút nữa.” Suy tư một phút, Lâm Hi Nhi nghĩ ra kế hoạch hoàn mỹ.

Nhìn chăm chú vào hai tay của Lâm Hi Nhi, chỉ sợ cô không để ý sẽ ném ngọc bội xuống, “Các người cách xa cô ta một chút nữa.” Trần Tiêu thông minh sao lại không nhìn ra Lâm Hi Nhi định chạy trốn, anh ngược lại tò mò dưới tình huống như thế này cô sẽ chạy thoát như thế nào.

Bọn nhân viên an ninh cách xa thêm một chút nữa, mọi người đều chăm chú nhìn Lâm Hi Nhi.

Lầu chót vì đề phòng có người vô ý ngã xuống, nên xây tường rào cao một mét hai, Lâm Hi Nhi cách tường rào rất gần, bây giờ không có người vây quanh cô, cô rất thoải mái đứng trên tường rào, từ trên cao nhìn xuống mọi người.

Khóe môi hơi nhếch lên, Lâm Hi Nhi nở ra một nụ cười ngọt ngào, “Nói ra, hôm nay vẫn là tôi xui xẻo.” Trộm ngọc bội của Quyền Hạo vốn không phải là suy tính của cô, chỉ là nhiệm vụ sự phụ của cô đưa cho cô.

“Cô biết cô xui xẻo là được, bây giờ ném ngọc bội cho tôi, tôi có thể để cho cô rời đi.” Trần Tiêu chớp cũng không chớp mắt nhìn vào ngọc bội, rất độ lượng nói.

“Anh cho rằng tôi ngu.” Trên mặt Lâm Hi Nhi hiện lên nụ cười thật lớn, trong mắt đều là ánh sáng giao hoạt, “Xin lỗi, ngọc bội kia tôi là tình thế bắt buộc. Các vị hẹn gặp lại.”

Hướng gió lúc này chính là thích hợp mở dù bay lên, Lâm Hi Nhi vừa dứt lời, mở dù bay ra, tung người lên.

Nhìn Lâm Hi Nhi trên tường rào nhảy xuống dưới lầu, Trần Tiêu muốn hung hăng cho mình hai bạt tai, ai bảo mày tự tin, ai bảo mày tự đại. Bây giờ thì tốt rồi, ngọc bội không cầm về, cũng không bắt được nữ thần trộm kia.

Khi Trần Tiêu đang ảo não thì phía sau anh truyền đến một giọng nói lạnh lẽo, “Người đâu?”

Nghe hơi han lạnh lưng như thế, Trần Tiêu muốn mở bụng tự vẫn.

Trông mắt không thấy rõ bị bóng đen như mực đậm bao phủ, làm cho người ta không khỏi sinh ra một tâm trạng sợ hãi và nhỏ bé.

“Thiếu gia, xin lỗi, chúng tôi làm việc không hiệu quả, khiến nữ thần trộm kia trốn thoát.” Nhìn thẳng vào Quyền Hạo, hai chân Trần Tiêu như nhũn ra, chỉ muốn chạy trốn.

Hu hu ~ anh thật sự sợ mình sẽ bị phái đến quốc gia ở thế giới thứ ba, vì nhà họ Quyền mà tranh đấu đoạt thiên hạ.

Trong lòng cả đám nhân viên an ninh chung quanh cũng thấp thỏm, nhưng mà vượt qua dự liệu của bọn họ, Quyền thiếu anh không nói gì, xoay người rời đi.

Tình huống này, để cho bọn họ không hiểu nổi. Đây coi như Quyền thiếu tha cho bọn họ một mạng sao?

Lâm Hi Nhi đang bay thật nhanh cũng cười đến vô cùng vui vẻ, vốn cho rằng mình chạy không thoát, không ngờ đến giây phút sau cùng lại còn cho cô chạy, còn thành công mang ngọc bội đi.

Trong lòng nghĩ đến vui thích, Lâm Hi Nhi quên một chuyện quan trọng nhất rồi, đó chính là trong lúc bay bằng dù bay, một khi không có gió, cô sẽ ngã xuống từ giữa không trung.

Bây giờ cô chính là bị kịch như vậy, bay đến tốt đẹp, gió đột nhiên ngừng.

Trong chớp nhoáng này, cô sững sờ.

Con mẹ nó, không chơi đùa bốn người như vậy.

Cô liên cả người mang dù từ trên không trung rơi thẳng tấp xuống, trong quá trình rơi xuống này, Lâm Hi Nhi chỉ có thể nghĩ đến một vấn đề, đáng về bây giờ của cô, là đáng đời đó, ai bảo cô trộm thứ đó.

Nếu như có đời sau, cô không cần làm ăn trộm.

Con mẹ nó, vì trộm đồ, ngã chết quá uổng phí rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 2: Một tên ăn xin nhỏ

Editor: Puck

Lâm Hi đang cầm một chén com, chớp mắt to, rất bất đắc dĩ nhìn cha mẹ của mình.

Con mẹ nó, làm ăn trộm ngã chết thì thôi đi, nhưng vì cái gì cô lại trùng sinh lên người tên ăn xin nhỏ mười hai tuổi. Tên ăn xin này tên gọi là Lâm Hi, kém một chữ so với tên cô ở đời trước.

Khó khăn tiếp nhận sự thật mình sống lại, nhưng ai có thể nói cho cô biết, tại sao cô lại có một cặp cha mẹ không đáng tin cậy như vậy, tại sao cô lại là một tên ăn xin?

Oa! Oa! Đang cầm một chén com đứng ở cửa khách sạn cao cấp nhất ở đế đô, Lâm Hi khóc không ra nước mắt.

Sống lại làm một cô nhóc gầy yếu, nhưng lại còn phải đến trong khách sạn xin tiền, vậy quá mất mặt rồi. Dù sao cô cũng là một đời thần trộm mà, bây giờ dù cái gì cũng không còn, chính là con gái một đời ăn xin mặc kệ, nhưng cô thật sự không muốn đi xin tiền.

Cha Lâm và mẹ Lâm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm kia của con gái hôm nay, trong lòng đều cảm thấy rất kỳ quái, bình thường một nhà ba người bọn họ đi xin tiền, đều do con gái ra tay, bởi vì, cũng bởi vì đáng về thiên sứ gặp rủi ro kia của con gái, luôn khiến cho rất nhiều người đồng tình, sẽ xin được rất nhiều tiền, mà con gái cũng rất thích đi xin tiền. Vậy tại sao, bây giờ con gái vừa nghe đến muốn vào trong khách sạn xin tiền, khuôn mặt tuy hơi vàng vọt chút nhưng vẫn xinh đẹp như cũ lại nhủ chặt, thoát nhìn đáng về không muốn đi.

“Hi Hi, nhanh lên một chút đi xin tiền.” Thấy chậm chạp không có hành động, vẫn đứng bên cạnh con gái, mẹ Lâm không nhịn được thúc giục.

Lâm như giận dữ cong đôi môi mềm mại lên, Lâm Hi tỏ vẻ không tình nguyện, vắn vẹo nói: “Mẹ, con không muốn đi.” Đùa gì thế, Lâm Hi Nhi cô khi còn sống, tuy tuổi thơ trôi qua không tốt, nhưng cũng chưa từng đi ăn xin, bây giờ trở thành Lâm Hi, để cho cô đi xin tiền, cô vô cùng không muốn. Cô cũng không hiểu, cha mẹ trước mắt đều có thân thể khỏe mạnh, sao không muốn thông qua lao động nhận được tiền tài, cần phải đi ăn xin.

Cha Lâm, mẹ Lâm nghe vậy khựng lại, liếc mắt nhìn nhau, có thể nhìn thấy nghi ngờ trong mắt đối phương, hôm nay sao con gái kỳ quái như thế, nếu đời trước trước kia, con bé còn không thật vui mừng đi xin tiền.

Sờ sờ bụng trống không, mẹ Lâm nhủ nhủ mày, “Hi Hi, ngoan, đi xin tiền, mẹ và cha ở chỗ này chờ con.”

“Hi Hi, nghe lời của mẹ con, con cũng không muốn một nhà chúng ta bị đói đói.” Thấy con gái vẫn đáng về miễn cưỡng kỳ quái, cha Lâm dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ.

Qua một phút, Lâm Hi vẫn đứng bất động, chớp chớp đôi mắt to giống như búp bê lộ ra hơi nước long lanh, tỏ vẻ rất uất ức.

Con gái bình tĩnh đứng bất động, cha Lâm và mẹ Lâm đều nóng nảy, “Hi Hi, anh trai con ngã bệnh vẫn chưa hoàn toàn tốt đâu, lúc này cần có đồ dinh dưỡng thuốc bổ mới được, bây giờ chúng ta cũng không có tiền, con lại không đi xin tiền, chẳng lẽ con muốn nhìn bệnh anh con vẫn không tốt lên sao?”

Về mặt tràn đầy không được tự nhiên của con nít trên mặt Lâm Hi trong nháy mắt biến mất, trong lòng đang âm thầm chửi đời vợ chồng trước mặt. Thật sự không làm, còn chưa từng gặp cha mẹ như vậy.

Thấy con gái hơi lay động, cha Lâm tiếp tục dùng giọng hơi khàn khàn nói, “Hi Hi, nhanh đi, anh trai còn chưa ăn com nữa.”

Trí nhớ của thân thể này nói rõ ràng cho cô biết, cô còn một người anh trai lớn hơn cô ba tuổi, tên là Lâm Thần, bây giờ đang bị bệnh liệt giường. Gia đình này nghèo khó hơi đáng sợ, cũng dẫn đến Lâm Thần bởi vì bệnh vẫn không được điều trị tốt.

Nghĩ đến điểm này, Lâm Hi d rất bất đắc dĩ cũng hơi bất lực.

Thân thể này quá non nớt, mới mười hai tuổi, mà bởi vì dinh dưỡng không đầy đủ lâu dài, bề ngoài thoát nhìn còn nhỏ hơn, giống như không khác cô gái nhỏ tám chín tuổi lắm. Cho dù cô có muốn thay đổi tình trạng của gia đình này, tạm thời cũng không làm được, thân thể nhỏ bé giống như mằm đậu không thể làm được cái gì.

Đối diện với hai cặp mắt cầu xin của bọn họ, Lâm Hi bị đánh bại, không thể làm gì khác liếc nhìn đời vợ chồng này, đi tới cửa khách sạn.

Nhìn chăm chú vào thân thể nhỏ nhắn của con gái đi về phía cửa khách sạn, khoe môi cha Lâm và mẹ Lâm đều lộ ra nụ cười như ý, kiên nhẫn ngồi ở chỗ cách khách sạn không xa, chờ đợi con gái thắng lợi trở về.

Khách sạn này bình thường đều chiêu đãi vài quan lại quyền quý, bây giờ đang ban ngày, khách không nhiều. Nhìn cửa khách sạn đường hoàng, Lâm Hi không sợ hãi than như tên nhà quê, cô làm một thần trộm một đời, nên hưởng thụ cũng hưởng thụ.

Cầm chén com đã tróc sơn, Lâm Hi dờ khóc dờ cười, rất khổ sở ép chớp đôi mắt giống như tràn đầy ngậy thơ chất phác, bất đắc dĩ thờ ra một hơi dài, ngẩng đầu ưỡn ngực chuẩn bị bước vào khách sạn này.

Còn chưa đến gần cửa chính khách sạn, Lâm Hi đã bị nhân viên an ninh giữ nghiêm chức trách ngăn cản.

Mắt cũng không chớp nhìn cánh tay to khỏe ngăn cản trước mắt cô, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nở ra một nụ cười lấy lòng đáng yêu, dùng giọng nói non nớt của trẻ con ngọt ngào nói, “Anh, em đi vào tìm người.” Con mẹ nó, cô sống nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên chuẩn bị đi xin tiền.

Cẩn thận quan sát Lâm Hi, nhân viên an ninh khinh miệt nhếch khóe môi: “Cô bé, em chính là về nhà đi, nơi này không có người em muốn tìm đâu.” Bé gái trước mắt, cao chưa tới một mét ba, quần áo trên người rất cũ rách cũng rất sạch sẽ, ngũ quan tinh xảo nhưng trên mặt rất vàng vọt, vừa nhìn cũng biết là đáng về không đầy đủ dinh dưỡng, trên tay còn cầm một chén cơm tróc sơn, đây rõ ràng chính là một tên ăn xin chứ sao.

Lần đầu tiên hành động, chính là thất bại như vậy.

Trở về đường cũ, Lâm Hi bắt đầu nhìn cha Lâm và mẹ Lâm.

“Hi Hi, sao con trở nên ngốc như vậy.” Khi nhìn thấy tình hình con gái định đi vào khách sạn, mẹ Lâm chỉ muốn nâng trán than thở, sao con gái bà hôm nay trở nên ngốc như vậy. “Con không cần đi vào trong khách sạn, con đứng đợi ở cửa kia, thấy có người sang trọng từ trong xe bước xuống, con lập tức hỏi xin tiền người a là được rồi.”

“Nhưng mà...” Lâm Hi định cãi lại, nhưng không kịp cãi, bà vai nhỏ của cô đã bị cha Lâm đẩy nhẹ, cô không thể không chế bước về phía trước một bước.

“Hi Hi, đi đi, tiền mua thuốc bổ cho con còn chờ con xin về đây.” Không cho con gái cơ hội cãi lại, cha Lâm dặn dò.

Cha mẹ không đáng tin cậy như vậy, Lâm Hi chỉ muốn trợn trắng mắt.

Nhưng anh trai của thân thể này thật sự cần tiền mua thuốc bổ cũng cần tiền đi bệnh viện khám bệnh, cô cũng hết cách rồi, khẽ cắn răng, trong lòng thiết lập, liền ngang lần lượt một lần nữa đi tới trước cửa khách sạn, chuẩn bị làm theo lời mẹ Lâm nói.

Một đời thần trộm luân lạc đến đi xin tiền, thật con mẹ nó xui xẻo!

Lâm Hi cắn hận ngấm nghĩ trong lòng.

Đứng cách không xa cửa khách sạn, Lâm Hi bị nhân viên an ninh kia nhìn chăm chú.

Quay đầu nhìn nhân viên an ninh đang chăm chú quan sát cô, cô bĩu môi.

Cô không có ý định vào trong khách sạn xin tiền, cũng đừng nhìn cô chăm chăm như vậy, có một không?!

Qua năm phút đồng hồ, một chiếc Rolls-Royce màu đen dừng trước cửa khách sạn.

Nhân viên lễ tân hai bên cửa chính đang chuẩn bị tiến lên mở cửa xe, nhưng bị Lâm Hi vượt lên trước một bước.

Dùng tất cả hơi sức mở cửa xe ra, Lâm Hi cười đến cực kỳ rục rờ.

Trần Tiêu đảm nhiệm tài xế ở trên xe, sau khi dừng xe, lau mồ hôi lạnh.

Kể từ sau khi nữ thần trộm Lâm Hi Nhi kia té ngã chết, anh không thể tìm được về ngọc bội của thiếu gia, mà sắc mặt thiếu gia cũng càng ngày càng khó coi. Tuy thiếu gia lần nữa không nói gì, phái anh ra nơi nào, nhưng địa vị bây giờ của anh giảm xuống thấp tuyệt đối có lý do, anh vốn là quản gia tôn quý, bây giờ luân lạc tới làm tài xế, so với trước kia thời gian được người người nịnh bợ, đây là chênh lệch lớn bao nhiêu.

Trong lòng nghĩ đủ rồi, Trần Tiêu nhìn qua kính chiếu hậu, nhìn Quyền thiếu mặt lạnh lẽo ngồi ghế sau, thử nhe răng làm mặt quỷ. Ai ngờ một giây kế tiếp, Quyền thiếu cũng thấy được hành động ngây thơ của anh, trừng mắt bị khí lạnh như băng vây quanh trong nháy mắt lộ ra ánh sáng ghét bỏ.

Trần Tiêu thấy vậy, trên người run lên, trong nháy mắt nhiệt độ trong xe chợt giảm xuống.

“Thiếu gia, đến rồi.” Ở trong xe không khí gần như không độ, Trần Tiêu chống đỡ lấy hai luồng ánh sáng lạnh sau lưng, nhắm mắt cung kính nói.

Quyền Hạo không vui khẽ mím môi, ngũ quan tuấn mỹ bao phủ hơi thở lạnh lẽo, không để lại dấu vết nhú chân mày.

Trong chớp nhoáng này, cửa xe bên cạnh Quyền Hạo lại bị mở ra.

Nhìn thấy người mở cửa xe, trong chốc lát, cả thế giới được Phật định dạng hoàn chỉnh rồi. Ánh mặt trời rải đầy cả vùng đất.

Trần Tiêu trợn tròn mắt, trong đôi mắt của Quyền Hạo xuất hiện thứ được gọi là nụ cười ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 3: Người trong số mệnh đã định

Editor: Puck

Đó là một người đàn ông cực kỳ đẹp trai, khuôn mặt cực kỳ tinh xảo, ngũ quan lập thể như đao gọt, khắc sâu lại có một cảm giác tuần tú. Sợi tóc dày đen nhánh, đầu đỉnh gọn gàng, lộ ra cái trán rộng bóng loáng, tăng thêm một phần vẻ đẹp tằm tối. Dưới sống mũi thẳng tắp tuyệt đẹp, là đôi môi mỏng mà khêu gợi. Trên người cao to, âu phục màu đen, có vẻ vô cùng tao nhã.

Khoảnh khắc khi mở cửa xe đó, đập vào tầm mắt Lâm Hi chính là một người đàn ông cực kỳ đẹp trai. Có một chốc lát, cô rất kinh ngạc.

Con mẹ nó, đây coi như oan gia ngõ hẹp sao?

Đây không phải là Quyền Hạo bị cô trộm ngọc bội sao?! Bây giờ sống lại, đối tượng cô định ăn xin đầu tiên lại là anh. May mà cô trùng sinh, bằng không, cô sẽ hoài nghi mình chết thật nhiều lần rồi.

“Anh, em đói rồi, có thể đưa tiền em mua cơm ăn không?” Lâm Hi cố gắng làm ra vẻ nụ cười của một cô bé nên có, ngoài mặt cười híp mắt, thật ra thì trong lòng đã sớm mắng cha Lâm, mẹ Lâm vô số lần, đây là cha mẹ như thế nào, thế mà dạy con gái mình đi ăn xin.

Lông mi xinh đẹp dày như chiếc quạt tôn lên trông mắt màu đen, long lanh, không có bất kỳ tạp chất gì, giống như thủy tinh, có vẻ cực kỳ vô tội. Khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chưa đầy bàn tay hơi vàng vọt, vẫn cười đến ngọt ngào làm cho người ta yêu mến. Dưới ánh mặt trời soi rọi, tóc dài hơi khô vàng của cô có vẻ khô vàng hơn rồi, cũng chiếu đến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vàng vọt hơn.

Nhịp tim đột nhiên rối loạn, môi mỏng khẽ hé mở, đầu óc của anh trống rỗng, cặp mắt nhìn bé gái trước mặt tươi cười, lòng anh lấy được thỏa mãn cực lớn.

Những cảm giác này trong hai mươi hai năm qua anh chưa bao giờ trải qua.

Lâm Hi vẫn gờ cao chén cơm, thấy Quyền Hạo chậm chạp không có phản ứng gì, chớp mắt, rất ảo não.

Khi thấy là Quyền Hạo, cô phải rời đi mới đúng, kiểu người đứng trên chớp đỉnh kim tự tháp như Quyền Hạo, tại sao có thể có dư thừa lòng đồng tình, sao lại đưa tiền cho cô chứ?

“Anh trai, tui anh không có tiền à?” Giọng con nít mềm mại hơi không nhịn được, Lâm Hi chuẩn bị thu chén cơm lại.

Giọng của cô khiến tầm mắt của anh rơi lên chén cơm, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ hơi tức giận, khuôn mặt lạnh như băng của Quyền Hạo trong khoảnh khắc tản đi tất cả rét lạnh, thoáng hiện lên nụ cười nhẹ, khoe môi khẽ cong lên một đường cong.

Quyền Hạo lấy ví tiền của mình ra, lấy tất cả tiền mặt ra, đều đặt vào trong chén cơm của cô.

“Còn cần không?” Giọng nói lạnh lùng theo thói quen hóa thành âm áp dịu dàng như gió xuân, tất cả trong mắt đều là khuôn mặt nhỏ nhắn kinh ngạc của cô.

Cúi đầu nhìn trong chén cơm mình có đầy tràn tờ màu hồng phấn, Lâm Hi rất giật mình, không dám tin nhìn chăm chú vào Quyền Hạo, “Không cần, cảm ơn anh!” Một xấp tiền này dù thế nào cũng có chừng năm ngàn đi.

Tiếng nói vừa dứt, Lâm Hi đã cầm chén cơm chạy như bay đi mất.

Cô đây là sợ Quyền Hạo hối hận, thay vì nói như vậy, thật ra thì nhiều hơn, cô còn sợ chộc phải phiền toái, người lẫn lộn ở để đó đều biết, người nhà họ Quyền không chộc được.

Khi thấy trên mặt thiếu gia nhà mình lộ ra nụ cười nhẹ thì Trần Tiêu hoài nghi có phải mình hoa mắt không, còn có khi thiếu gia lấy tiền từ trong ví tiền ra đưa cho tên ăn xin nhỏ này thì anh dụi dụi cặp mắt, nghe được giọng nói không những không lạnh lùng mà thậm chí hơi dịu dàng của thiếu gia thì cảm của anh cũng sắp rớt mất.

Chuyện này.... Chuyện này... Là như thế nào...?

Nhìn bóng người nhỏ bé quen mắt biến mất ở nơi xa, sắc mặt của hai nhân viên đón khách hơi không tốt, trong lòng cũng hơi run rẩy. Hôm nay là ngày thiếu gia tới thị sát, bọn họ chuẩn bị làm tốt công việc của mình, nhưng hôm nay, tên ăn xin nhỏ Lâm Hi lại tới, lại tiên hành giành công việc là chén cơm của bọn họ. Hai người bọn họ vốn chuẩn bị đi tới mở cửa xe cho thiếu gia, nhưng lại bị tên ăn xin nhỏ Lâm Hi kia vượt lên trước một bước, bọn họ chờ thiếu gia dùng ánh mắt như mũi tên nhọn giết chết hai người bọn họ, có thể khiến người ta giật mình chính là, khi thiếu gia đối mặt với tên ăn xin nhỏ kia thì không tức giận, lại còn cho tiền tên ăn xin nhỏ.

Từ trên xe bước xuống, lạnh lùng quét nhìn chung quanh một vòng, sau đó Quyền Hạo dùng tầm mắt trên bóng người nhỏ bé gầy yếu đang đi xa, một đôi mắt lạnh như băng lần đầu tiên lộ ra ánh sáng dịu dàng.

Khép cái miệng giết mình của mình lại, Trần Tiêu nhìn theo ánh mắt sững sờ nhìn bóng dáng tên ăn xin nhỏ rời đi của thiếu gia nhà mình, cử động này của thiếu gia nhà mình hù chết anh không đền mạng, trong đầu anh thoáng qua vô số suy đoán, cuối cùng, bốn chữ người trong số mệnh thoáng qua trong đầu anh, giờ phút này, anh hình như đã hiểu ra cái gì.

“Trần Tiêu.” Nhìn thấy cô tuổi còn nhỏ và một đôi vợ chồng trẻ tuổi rời đi trong tầm mắt anh, Quyền Hạo chậm rãi lạnh lùng nói, “Tôi muốn tất cả tài liệu về cô ấy.”

“Vâng, thiếu gia.” Trần Tiêu qua ngơ ngạc cung kính nói. Nhìn ánh sáng trong mắt thiếu gia nhà mình, Trần Tiêu giống như lo lắng lại giống như vui vẻ chớp chớp cặp mắt.

Màn đêm buồn xuống, để đồ phồn hoa đèn đuốc rực rỡ, mà so sánh với đường phố náo nhiệt, nhà chính họ Quyền có vẻ vắng ngắt, không hề có chút khí người, phòng xa hoa giống như không có người ở.

Trong thư phòng, Trần Tiêu cầm một phần tài liệu trên tay đứng trước mặt Quyền Hạo.

“Thiếu gia, đây là tất cả tài liệu về tiểu thư.” “Tiểu thư” trong miệng anh dĩ nhiên là xưng hô tôn quý.

Quyền Hạo một mực xem sách khi nghe thấy là tài liệu về cô thì vui mừng đè nén buổi chiều lập tức một lần nữa cuốn lấy toàn thân, nụ cười xán lạn hiện ra trên mặt vẫn tính là nụ cười ấm áp chưa từng có, lông mi vừa dài vừa rậm chớp chớp, mí mắt nâng lên, trông mắt thâm thúy nhìn chăm chú vào Trần Tiêu, môi khẽ mở, “Ngày mai tôi muốn nhìn thấy cô ấy.”

Giọng nói rõ ràng rất lạnh nhạt, nhưng Trần Tiêu vẫn có thể nghe ra được vui sướng đè nén từ trong giọng của thiếu gia nhà mình, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ một chút, anh cho rằng như vậy rất không thích hợp, nhìn khuôn mặt có phần giảm bớt lạnh lẽo của thiếu gia, anh khẽ cắn răng, quyết định nói suy nghĩ trong đáy lòng mình ra, “Thiếu gia, tuổi tiểu thư còn nhỏ, để cho cô ấy rời khỏi bên cạnh cha mẹ, điều này sợ rằng không tốt lắm đâu.”

Gương mặt Quyền Hạo có biến hóa nho nhỏ, dần tới thay đổi độ cong của môi, lúc này anh mím môi, trong mắt bị rét lạnh bao vây, “Mệnh lệnh của tôi cậu chỉ cần thi hành.” Trái tim được ấm áp vui sướng vây quanh, khuôn mặt nho nhỏ cười thuần khiết giống như thiên sứ, bắt đầu từ xé chiều vẫn luôn vòng quanh trong đầu anh, vừa nghĩ tới ngày mai có thể nhìn thấy cô, tế bào toàn thân anh giống như đều đang giải phóng phần tử vui vẻ.

Không dám cãi lời, cũng không muốn đi cãi lời, Trần Tiêu suy nghĩ một lúc nói: “Bên phía cha mẹ của tiểu thư?”

Để quyền sách trên tay xuống, cầm tài liệu trên bàn lên, mí mắt Quyền Hạo cũng không nhếch không buông xuống, “Nên xử lý như thế nào thì xử lý như thế đó.”

Sớm biết sẽ là kết quả này, Trần Tiêu không chút ngoài ý muốn, “Vâng, thiếu gia.”

Lực chú ý của Quyền Hạo ở trên tài liệu, Trần Tiêu giống như không khí trong suốt không tồn tại với anh.

Kiểu chữ nho nhỏ, ở trong mắt Quyền Hạo, cũng làm ấm áp trái tim anh.

Thì ra cô tên Lâm Hi, thì ra năm nay cô mười hai tuổi rồi, nhỏ hơn anh mười tuổi.

Nhưng vì sao đáng vẻ bên ngoài của cô giống như cô bé mới chín tuổi vậy?

...

Nhìn Quyền thiếu của mình hoàn toàn đắm trong tư tưởng của bản thân, Trần Tiêu đẩy đẩy mắt kính, trong lòng thật bất đắc dĩ. Xem ra nhà họ Quyền sẽ lại trải qua một biến cố kinh thiên động địa rồi, người trong số mệnh vĩnh viễn cướp người nhà họ Quyền.

Đây chẳng lẽ chính là người trong số mệnh của nhà họ Quyền sao?

Gặp được người trong số mệnh sẽ trốn không thoát.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương 4: Không giải thích được

Editor: Puck

Xin được năm ngàn đồng chỗ Quyền Hạo, trên đường về nhà, Lâm Hi như thế nào cũng nghĩ không thông tại sao Quyền Hạo sẽ cho tiền cô. Lúc ấy cô chỉ ôm chút tâm tính thử một chút xin tiền Quyền Hạo, ai ngờ Quyền Hạo cho thật.

Quyền Hạo trong tin đồn chính là một người máu lạnh vô tình, nhưng Quyền Hạo hôm nay mà cô thấy hoàn toàn không giống như vậy. Tuy không thể tin lời đồn, nhưng về người nhà họ Quyền máu lạnh vô tình, cô vẫn có nhìn thấy.

“Hi Hi, đến nhà, vào đi thôi.” Trong lòng mẹ Lâm rất vui mừng về việc con gái xin được năm ngàn đồng.

“Vâng.” Lâm Hi tỏ vẻ hơi buồn buồn, đi vào trong phòng của Lâm Thần.

“Anh, thân thể anh đã khỏi chưa?” Vừa vào cửa phòng, nhìn thấy Lâm Thần đang tinh thần phấn chấn làm bài tập Lâm Hi buồn bực, lúc ra cửa, người anh này của cô giống như vẫn bị bệnh liệt giường, sao bây giờ nhìn ra không giống bệnh nhân một chút nào.

“Tốt hơn một chút rồi, Hi Hi em nhanh đi ngủ đi.” Lâm Thần ra sức làm bài tập, cũng không ngẩng đầu lên nói.

“Hi Hi nhanh đi tắm rồi ngủ, không nên quấy rầy anh trai con.” Mẹ Lâm không có tư tưởng trọng nam khinh nữ, chỉ có điều không muốn con gái nhìn thấu bọn họ lấy con gái ra đùa giỡn, bởi vì tâm tính của con gái quá đơn thuần, không có lý do hợp tình hợp lý, con gái vốn sẽ không đi xin ăn.

Lâm Hi hoài nghi nhìn ánh mắt hơi tránh né của mẹ Lâm, cũng đại khái đoán được.

“Biết rồi.” Cô trùng sinh vào thân thể này không chỉ dinh dưỡng không đầy đủ, còn có bệnh tim bẩm sinh, không thể mệt nhọc, nhất định phải nghỉ ngơi đúng giờ.

“Mẹ đã giúp con đổ đầy nước rồi, mau đi đi.” Mẹ Lâm thấy con gái buồn buồn, không khỏi bật cười, vuốt ve đỉnh đầu con gái.

Lâm Hi không thích mẹ Lâm sờ đầu mình, tay nhỏ bé vỗ lên tay mẹ Lâm, đi tới phòng tắm.

Lâm Hi tỉnh lại, đã là ngày hôm sau.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ xuyên qua khe hở rèm cửa chiếu vào, tia sáng mặt trời lưa thưa chiếu trên đất, Lâm Hi chân không dẫm trên đất, đuổi đuổi người, kéo rèm cửa ra, nhìn ánh nắng sáng sớm, mím môi cười một tiếng, ánh mặt trời chiếu sáng trên người, cảm giác ấm áp.

Cuộc sống tự nhiên tình luôn đẹp nhất, cô đã quên mình có bao nhiêu lâu chưa từng có tự nhiên tình.

Tầm mắt rơi vào miếng ngọc bội ở trên bàn, cô cảm giác kỳ quái sâu sắc.

Ngọc bội này là cô trộm từ chỗ Quyền Hạo, nhưng khi cô ngã chết, ngọc bội có thể rớt xuống mới đúng. Nhưng tại sao khi cô trùng sinh, ngọc bội kia lại ở trên người cô.

Nhiều chặt hai hàng chân mày, Lâm Hi không nghĩ ra vấn đề này.

Mở cửa phòng, Lâm Hi chớp hai mắt, cô thiếu chút nữa cho rằng cô hoa mắt nhìn lầm rồi, bởi vì cha Lâm, mẹ Lâm và Lâm Thần đồng loạt đứng trước cửa phòng cô, còn đều là vẻ mặt nặng nề, trong mắt còn mờ hồ có thể nhìn ra đau buồn.

Quét mắt nhìn một lần ba người từ đầu tới đuôi, Lâm Hi chỉ cảm thấy không thể giải thích được, “Mọi người làm sao vậy? Sáng sớm đã đứng trước cửa phòng con, làm con hoảng sợ.” Tình huống như thế nào?

“Hi Hi, mẹ làm điểm tâm, cùng ăn thôi.” Xem ra hốc mắt của mẹ Lâm hơi đỏ, còn hơi sưng tấy, bây giờ vừa nói, ướm át lại một lần nữa xâm nhập hai mắt bà, nhưng bà cố hết sức nhịn đau thương trong lòng.

Nghỉ ngơi trong lòng Lâm Hi càng lớn, nhìn về mặt ba người này, cô khẽ nhếch môi, “Mọi người nhất định có chuyện gì.” Thân thể này trong trí nhớ, ghi chép ba người này không có việc gì sẽ không có đáng về như vậy, nếu có chuyện gì cần cô làm thì ba người này nhất định cùng nhau ra trận diễn trò. Nhìn nét mặt và ánh mắt ba người cũng không giống như diễn trò, chẳng lẽ thật sự có chuyện gì?

“Hi Hi, con suy nghĩ nhiều.” Trong nháy mắt, mẹ Lâm trở lại trạng thái không tìm không phổi ngày hôm qua, trong ánh mắt tràn đầy yêu thương.

Qua mười phút, Lâm Hi ngồi trên ghế, đối mặt với một bàn bữa ăn sáng phong phú, nghỉ ngơi mở rộng từng tia ở trong lòng. Cái nhà này nói nghèo, nhưng lại ở trong căn phòng 150 mét vuông ở trong khu vực Nhị Hoàn giá phòng đắt nhất người ở ở đây, nói giàu có đi, nhưng một ngày ba bữa và quần áo lại mộc mạc, còn cần đi ăn xin mà sống.

Bình thường ăn điểm tâm, cũng chỉ là chút cháo trắng đơn giản, hôm nay lại vô cùng phong phú, trực giác của Lâm Hi có vấn đề.

“Hi Hi, uống chút sữa tươi.” Mẹ Lâm cúi đầu vẫn trầm mặc ăn bữa sáng, thật lâu không thấy con gái uống sữa tươi, đôi tay siết thật chặt, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên bán đứng phần nộ và khấn trương của bà.

Liếc mắt nhìn sữa tươi để bên cạnh, Lâm Hi nuốt miếng bánh bao trong miệng, ngược mắt nhìn chăm chú vào mẹ Lâm, “Không muốn uống.” Cô không thích uống nhất chính là sữa tươi tinh khiết, để cho cô uống sữa tươi, còn không bằng để cho cô uống nước lạnh.

“Hi Hi, nghe lời, thân thể con cần bổ sung dinh dưỡng, uống chút sữa tươi.” Trong ánh mắt mẹ Lâm nhanh chóng xẹt qua vẻ đau thương, hành động con gái không uống sữa tươi, trong lòng bà vừa đau lòng lại vừa sợ.

“Con uống là được.” Lâm Hi có một cảm xúc chống lại sữa tươi tinh khiết, cô rất không muốn uống, nhìn về quan tâm trên mặt mẹ Lâm, lòng hơi không phục cầm sữa tươi lên, uống sữa tươi giống như uống thuốc độc. Tay cầm cái ly rỗng giơ lên, về mặt Lâm Hi giống như muốn ới, ghét bỏ nói, “Uống xong rồi.” Trước kia cô chính là trẻ mồ côi, sau khi sống lại có cha mẹ anh trai, cảm giác được người quan tâm thật tốt, nhưng bị buộc uống đồ mình không thích, đó chính là hành hạ.

Nhìn thẳng vào cái ly rỗng trong tay con gái, hơi nước trong tròng mắt mẹ Lâm dâng lên trong nháy mắt, không muốn bị con gái nhìn ra, bà ép hơi nước về, giả bộ như rất vui vẻ.

Cha Lâm ăn từng miếng cơm đang phát tiết cảm giác bất lực trong lòng, nhìn về mặt ngây thơ của con gái, cổ họng nghẹn ngào trong nháy mắt, cũng ăn không vô thức ăn.

Lâm Thần đang ăn cơm thấy em gái uống xong sữa tươi, đôi đũa lập tức rơi trên bàn rồi.

Tất cả, Lâm Hi đều nhìn ở trong mắt. Cô không hiểu, ba người này là thế nào.

Ăn xong điểm tâm, Lâm Hi ngồi ở trong phòng khách xem ti vi, quá trình xem ti vi, cô cảm thấy mí mắt mình càng ngày càng nặng, đầu cũng bắt đầu hỗn loạn, trạng thái rất muốn ngủ. Lắc lắc đầu, cô dụi dụi cặp mắt.

Cô vừa mới rời giường không bao lâu, sao lại buồn ngủ nhanh như vậy được?

Khoảnh khắc nhắm mắt lại, cô đều không nghĩ tới cô buồn ngủ tới từ ly sữa tươi kia.

Cha Lâm, mẹ Lâm và Lâm Thần nhìn Lâm Hi tựa vào trên ghế sa lon ngủ, giờ khắc này, trong không khí bao phủ đau thương, ba người nhìn nước mắt trong hốc mắt, bọn họ cắn thật chặt môi mình, lộ ra cảm hận vô lực trong lòng, hay tay bất lực buông thõng.

Rõ ràng là cô bé mười hai tuổi, lại bị bệnh tim hành hạ đến gầy như nhành trúc, vóc dáng nhỏ nhò không có chút nào giống như mười hai tuổi, xem ra quả thật giống như cô bé tám chín tuổi. Gương mặt hơi vàng khè, vui vẻ được, đau lòng cũng được, bị bệnh tim hành hạ thì vĩnh viễn đều là đáng về rất kiên cường.

Rõ ràng bọn họ mới là người thân của cô, tại sao lại trở mặt nhìn cô bị cướp đi?

“Mấy người có thể cho cô ấy cuộc sống kiểu gì? Ngay cả điều trị tốt cũng không cho cô ấy được, chứ đừng nói chi tới chờ cô ấy lớn lên sẽ phải tiếp nhận phẫu thuật tim, lấy năng lực kinh tế bây giờ của mấy người, vốn không thể.”

“Cô ấy có thể sống cùng thiếu gia nhà tôi, cô ấy có thể nhận được giáo dục tốt nhất, điều trị tốt nhất.”

“Buông bỏ quyền nuôi dưỡng cô ấy, mới có lợi cho tất cả mọi người.”

...

Giọng nói lạnh lùng vô tình lay động bên tai bọn họ, bọn họ đau lòng kèm theo bất lực.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 5: Đại thiếu gia nhà họ Quyền

Editor: Puck

Một giấc ngủ này rất dài rất dài với Lâm Hi, có vẻ như qua một thế kỷ.

Khi cô mở hai mắt ra, thế giới đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Tròng mắt đen lúng liếng khẽ chuyển, Lâm Hi cảm thấy trước mắt chính là cảnh mộng hư ảo.

Phòng ngủ này rất lớn, hơi trống trải, trang hoàng lấy màu hồng làm chủ đạo, tạo nên một cảm giác rất mộng ảo. Nhìn bày biện đất giá chung quanh, trong mắt Lâm Hi chỉ có thể nhìn thấy tờ tiền màu hồng phản sáng lên lấp lánh.

Nhìn chung quanh một vòng, trong mắt xẹt qua nghi ngờ, Lâm Hi ngồi dậy từ trên giường.

Đi tới bên tường để con gấu bông cao chừng hai mét, Lâm Hi sờ sờ, cảm giác tay rất thoải mái, lông lá. Bên cạnh con gấu bông còn để rất nhiều thú bông, phong phú đều có, đều là kiểu con gái thích. Trong lòng cô đã hai mươi hai tuổi, không nổi lên bất kỳ hứng thú gì với những thú bông nhìn đáng yêu sờ mềm nhũn này. Bây giờ, cô chỉ cảm thấy kỳ quái.

Phòng ở nhà họ Lâm của cô rất đẹp, nhưng không lớn như căn phòng này, không xa hoa như căn phòng này. d Tất cả xa hoa chung quanh, cô biết đây không phải là mộng, đây là thực tế.

Tại sao sau khi cô tỉnh lại, lại xuất hiện ở nơi này?

Trông mắt nhìn lên áo ngủ đáng yêu trên người, trên mặt Lâm Hi lộ ra nét mặt bất đắc dĩ.

Dự cảm không tốt trước khi ngủ, sau khi tỉnh lại đều trở thành sự thật rồi.

Đuôi khoeo mắt liếc nhìn thấy giày đặt ở bên giường, khoeo môi Lâm Hi hơi vênh, chậm rãi đi tới cửa, mở cửa phòng ra.

Đập vào mắt chính là vách tường trắng bóng, nhìn một vòng hành lang chung quanh, Lâm Hi cất bước chân.

Tay đặt lên cầu thang hơi lạnh lẽo, lạnh lẽo xuyên thấu qua lòng bàn tay truyền đến trong lòng cô, lòng hơi hoang vắng.

Nơi này không có ai, một chút sức sống cũng không có, bốn phía đều yên tĩnh, cho cô cảm giác hơi rợn tóc gáy. Trong nhà rất đường hoàng, xa hoa khiêm tốn đều hiện ra ở đây.

Không biết gió từ nơi nào thổi tới, thổi đến trên mặt cô.

Giờ phút này, lông mày cô nhíu thật chặt.

Nếu không phải không biết nơi này là nơi nào, cô khẳng định liều mạng chạy.

Con mẹ nó, đây là trường quay phim ma sao, trường quay phim ma sao?

Cô tỉnh dậy, ở nơi âm u sâu sắc như vậy, đây là nhịp điệu muốn hù chết cô sao?

Ôi trời ơi, ôi đất ơi, cho một người xuất hiện đi!

Không khí âm sâu này, sẽ hù chết cô!

Trước kia cô một đời thần trọng, cũng không phải không sợ trời không sợ đất, cô cũng có nhược điểm.

Bây giờ, Lâm Hi tròn to hai mắt, mặt hoảng sợ nhìn chung quanh.

Nói lời thật lòng, căn nhà này thật sự không tệ.

Không gian yên tĩnh, khiến cô cảm thấy hơi sợ hãi. Chung quanh yên tĩnh, chỉ có một mình cô.

Cô vừa mới trùng sinh không được bao lâu, chẳng lẽ lại một lần nữa gặp cái chết!

Bước chân hơi chậm lại, Lâm Hi đi tới trên cầu thang. Từ từ bám cầu thang, đi xuống dưới từng bước từng bước một.

Khi Lâm Hi cho rằng trong nhà không có bất kỳ một người nào thì một giọng nam hơi hoảng sợ vang lên, d “Trần quản gia, thiếu gia trở lại.”

Đột nhiên xuất hiện, không biết giọng nam kia vang lên, dọa Lâm Hi giật mình, bước chân dừng lại, cô đứng ở giữa cầu thang. Cô dùng ánh mắt cảnh giác nhìn chung quanh, thân thể đề phòng, chuẩn bị dưới tình huống không tốt gì đó sẽ lập tức bỏ chạy.

Cô rất xác định rất khẳng định, trước khi cô ngủ là ở nhà họ Lâm, nhưng tình huống bây giờ là như thế nào?!

“Cậu sợ hãi cái gì?” Người đàn ông được gọi là Lâm quản gia không vui quát lớn.

“Tôi không sợ hãi, chỉ có điều lo lắng tiểu thư còn chưa tỉnh lại.” Trong lòng cậu thanh niên rất sợ, khi Trần quản gia quát lớn, anh tìm một lý do.

Trần quản gia suy nghĩ kỹ một chút, điều này cũng có đạo lý. Thiếu gia trở lại, tiểu thư còn chưa tỉnh lại thì làm như thế nào? Thiếu gia có tức giận hay không? Có thể trách anh cho tiểu thư uống quá nhiều thuốc ngủ không? Tất cả có thể xảy ra đều ở trong suy nghĩ của anh.

Bây giờ quan trọng là, anh muốn nhanh chóng lên lầu hai xem một chút, xem tiểu thư đã tỉnh hay chưa?

Nghĩ như thế, Trần quản gia nhanh chóng đi ra từ trong phòng bếp, một lòng suy nghĩ tới tiểu thư đã tỉnh hay chưa, không chú ý tới Lâm Hi đứng giữa cầu thang vẫn nhìn mình.

Bước lên cầu thang, Trần quản gia ngẩng đầu nhìn đường. Cái nhìn không sao cả này, vừa nhìn đã thiếu chút nữa dọa chết anh. Bởi vì tiểu thư trong miệng anh, đã tỉnh lại rồi, còn mặt cảnh giác và nghi ngờ nhìn anh.

“Tiểu thư, cô tỉnh rồi?” Phục hồi lại tinh thần, Trần Tiêu nâng lên nụ cười tự nhận là đẹp mắt nhất.

“Anh là ai?” Người đàn ông này không phải là người cô đã gặp ở tòa nhà Linh Lâm, ở trước khách sạn kia sao? Tại sao anh ta lại ở đây? Tại sao anh ta gọi mình là tiểu thư? Quan trọng nhất là, tại sao cô lại ở chỗ này?

Hoi đánh tỉnh đầu óc hỗn loạn của mình, Trần Tiêu lấy mắt kính xuống, cung kính nói: “Tiểu thư, tôi tên là Trần Tiêu, là quản gia nhà họ Quyền.”

Chớp mắt trong veo như nước một cái, sắc mặt Lâm Hi rất không vui mừng, “Vì sao tôi lại xuất hiện ở đây?” Đây mới là điểm mấu chốt, Trần Tiêu là quản gia nhà họ Quyền, mà bây giờ chứng minh một điểm rằng, cô không phải ở nhà họ Quyền chứ. Cô và nhà họ Quyền không có chút quan hệ nào, nhà họ Lâm và nhà họ Quyền cũng không hề có chút quan hệ nào, cố gắng dính líu tới quan hệ mà nói, đó chính là ngày hôm qua Quyền Hạo bố thí cho cô năm ngàn đồng.

Nhưng mà, vậy cái kia và cái kia?

Tuy tiểu thư trước mắt còn nhỏ tuổi, nhưng trở mã rất xinh xắn, chính là sắc mặt hơi không tốt lắm. Khí thể tản mát ra trên người không hề giống cô bé mười hai tuổi, hơi giống người trưởng thành, trong giọng nói chất vấn và khí thế, làm Trần Tiêu thật khó xử.

Anh suy nghĩ một chút nói, “Tiểu thư, vấn đề này cô chính là hỏi thiếu gia đi.” Đưa tiểu thư đến đây, anh đã làm xong chuyện thiếu gia căn dặn, những chuyện khác do thiếu gia làm, anh chỉ là người ngoài cuộc, không tiện tham dự.

Chỉ trong chốc lát, cửa lớn được người mở ra, ánh mặt trời ấm áp vẫn dịu dàng như cũ chiếu vào, cả sảnh chính hiện ra thế giới màu vàng óng.

Lâm Hi rất không hài lòng với câu trả lời của Trần Tiêu, đề phòng trong lòng sâu hơn. Đang chuẩn bị hỏi một lần nữa thì bóng dáng cao lớn đi vào, tầm mắt của cô bị bóng dáng này hấp dẫn.

Tóc ngắn màu đen, khẽ dựng đứng lên, lộ ra trán bóng loáng đầy đặn, mày kiếm đẹp mắt như mực đậm, mắt xinh đẹp như hoa lê, sống mũi thẳng tắp, môi trái tim mỏng mà kêu gọi, hòa hợp với nhau, là tao nhã mà xinh đẹp.

Chỉ có điều phần đẹp này hơi lạnh nhạt, có một vẻ tươi đẹp đoạt người, mang theo chút cảm giác hung ác. Mà trên người của anh có cao ngạo và quý phái bẩm sinh. Người giống như vậy, từ nhỏ chính là không giống người khác.

Mi mắt anh nhẹ nhàng rũ xuống, như đang ngẫm nghĩ điều gì, chỉ chớp lát sau, mắt của anh chậm rãi nâng lên, cặp mắt yên lặng nhìn cô, mà độ cong khóe môi, càng nhiều càng sâu hơn vừa rồi, trông mắt đều tỏa sáng lấp lánh rồi.

Anh đang cười, cực kỳ xác thực lộ ra nụ cười vô cùng rõ ràng. Khuôn mặt điển trai mà lạnh lẽo, bởi vì nụ cười này, mà trở nên quyến rũ, đúng chính là quyến rũ.

Nhất tiểu bách mị sinh *! Năm chữ này đặt trên người của anh lấy được diễn giải tốt nhất! Trong đầu Lâm Hi đột nhiên hiện lên năm chữ này. Thì ra có người, một khi cười, thật sự có thể quyến rũ đến tận cùng, cũng lay động lòng người đến cực hạn.

(*) Nhất tiểu bách mị sinh: Một nụ cười trăm ngàn vẻ đẹp hiện ra. Trích trong Trường ca hận của Bạch Cư Dị, miêu tả vẻ đẹp người con gái.

Đẹp như vậy! Lại ma quỷ như vậy!

Đợi chút, Lâm Hi bị nụ cười này mê hoặc một giây đồng hồ như vậy, nhưng rất nhanh chóng phục hồi tinh thần lại.

Con mẹ nó, đây không phải là đại thiếu gia nhà họ Quyền – Quyền Hạo sao!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 6: Lại bị bán

Editor: Puck

Linh khí * bức người, mắt to tròn vo, sống mũi thanh tú mà thẳng tắp, môi anh đào hơi trắng bệch, khuôn mặt nhỏ nhắn tuy hơi vàng vọt nhưng không đau bệnh, tóc dài hơi khô vàng tùy ý phủ xuống trên vai.

(*) Linh khí: Hơi thở, khí lực của con người

Đây chính là cô trong mắt Quyền Hạo.

Nhìn chăm chú vào cô, nụ cười trên mặt anh càng sâu.

Ôi chào! Lâm Hi bị kinh sợ đến thật lâu không trấn tĩnh được.

Cô đứng ở giữa cầu thang, giống như không thể tiếp nhận cái mình nhìn thấy.

Trần Tiêu làm bối cảnh bằng thịt thật lâu, mắt cũng không chớp nhìn thiếu gia nhà mình đang cười, trong lòng không hề cảm thấy vui vẻ chút nào, ngược lại là lo lắng. Tiêu thư mười hai tuổi, thiếu gia hai mươi hai tuổi, khoảng cách giữa bọn họ có một chặng đường dài.

“Thiếu gia, tiểu thư, bữa ăn tối đã chuẩn bị xong rồi.” Trần Tiêu nói xong lời mình cần nói, rồi nhanh chóng trở vào phòng bếp. Đây là cảnh tượng chính thức gặp mặt lần đầu tiên giữa tiểu thư và thiếu gia, anh vẫn nên nhanh chóng rời đi, tiếp theo anh không thể kỳ vọng.

Quét mắt nhìn Trần Tiêu giống như chạy trốn, Lâm Hi cứng ngắc nhếch khóe môi, hơi cứng rắn nói: “Anh là Quyền Hạo?!”

Cô hơi không xác định, cô xuất hiện ở nhà họ Quyền, còn bị Trần Tiêu người nợ gọi là tiểu thư. Nghi vấn trong lòng cô không ngừng tăng thêm, bây giờ trong lòng cô đều loạn rồi, con mẹ nó tất cả chuyện này là sao? Cha mẹ của cái thân thể này đi chết ở chỗ nào rồi?

Kiểu người đứng trên đỉnh kim tự tháp như Quyền Hạo này, trong quá khứ cô có cơ hội nhìn thấy, nhưng cô luôn không thấy rõ những người đó. Bọn họ nắm giữ phần lớn của cải thế giới, thao túng sống chết của vô số người, trên mặt bọn họ thản nhiên lộ ra tịch mịch, đau thương và trống rỗng. Cô không hiểu, đã đứng trên đỉnh kim tự tháp rồi, tại sao còn có vẻ mặt như vậy?

Từ tối hôm qua đến bây giờ, Quyền Hạo đều rơi vào trạng thái vui vẻ, nhất là bây giờ khoảnh khắc khi nhìn thấy cô, vui sướng được mở rộng vô hạn. Giọng nói non nớt mang theo không xác định của cô, khi anh nghe đến chính là âm thanh tuyệt vời nhất thế giới.

“Ừ. Anh tên là Quyền Hạo, là người sắp tới sẽ sinh hoạt chung một chỗ với em.” Vẻ mặt thoát nhìn rất vui mừng, Quyền Hạo từng bước từng bước một tới gần cô.

Cái gì! Lâm Hi bị lời Quyền Hạo nói dọa cho ngây người.

Cái gì và cái gì cơ, trước không nói tại sao cô xuất hiện ở chỗ này, nhưng Quyền Hạo đang nói cái gì, anh là người sắp sinh hoạt chung một chỗ với cô, thôi lắm, Lâm Hi cô có tài đức gì mà có thể sinh hoạt chung một chỗ với nhân vật đẳng cấp đại thiếu gia của nhà họ Quyền này.

“Anh đang nói cái gì? Không giải thích được.” Lâm Hi nhíu mày nói.

Từng bước từng bước một tới gần bên cạnh cô, huyết dịch toàn thân Quyền Hạo đều đang kích động.

“Em nhất định đã đói bụng, chúng ta đi ăn cơm đi.” Nhìn cô nhíu chặt chân mày, anh rất muốn vuốt lên giúp cô, có thể do nghĩ đến anh và cô tiếp xúc không nhiều lắm, bây giờ đột nhiên làm như vậy, nhất định sẽ hù cô.

“Tại sao tôi lại xuất hiện ở đây? Cha mẹ tôi đâu?” Ăn cơm cái gì! Tình trạng khi cô tỉnh lại, khiến cho cô không hiểu ra làm sao, làm cho cô không rõ tình huống.

“Cơm nước xong, anh lại nói cho em, được không?” Cưng chiều trong mắt cũng sắp tràn ra rồi, giọng Quyền Hạo vô cùng dịu dàng.

“Không giải thích được, vì cái gì muốn tôi ăn cơm cùng anh?” Lâm Hi không khách khí nói. Từ nhỏ lòng đề phòng của cô đã nặng, hiện giờ càng tăng thêm nặng hơn. Cho dù ai sau khi tỉnh lại, rơi vào một hoàn cảnh xa lạ, gặp một vài người không giải thích được, lòng đề phòng không nặng thêm không được.

Trên mặt cô cảnh giác, anh vẫn mỉm cười mỉm cười như cũ, đi tới bên cạnh cô, bàn tay vuốt ve đỉnh đầu cô, “Bây giờ em là nhị tiểu thư của nhà họ Quyền.”

Cho tới bây giờ đều không thích người khác sờ đầu mình, cô ghét bỏ gạt tay của Quyền Hạo ra.

“Nhị tiểu thư nhà họ Quyền cái gì, tôi tên là Lâm Hi, không phải nhị tiểu thư nhà họ Quyền.” Tất cả đều làm cho cô cảm thấy không giải thích được, nhị tiểu thư nhà họ Quyền cái gì, cô không phải. Quyền Hạo vừa nói là ý gì, lộn xộn lung tung, cô không hiểu.

Vóc dáng cô rất nhỏ, vừa tới bụng của anh. Từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn giống như giận dỗi của cô, anh rất kiên nhẫn nói, “Hi nhi, chúng ta đi ăn cơm đi.”

“Muốn ăn tự anh ăn.” Lâm Hi trực tiếp vứt sắc mặt. Xem cô như đứa trẻ ba tuổi tới dụ dỗ ư, cái đồ gì?

...

Hai người giằng co ở giữa cầu thang thật lâu, Quyền Hạo một mực nhượng bộ, mà Lâm Hi không hề để ý chút gì đến nhượng bộ của Quyền Hạo, cứ giằng co với anh.

Bây giờ hai người theo đề nghị của Trần Tiêu, ngồi chung trên ghế sofa nhìn băng ghi hình.

Trần Tiêu đợi ở trong phòng bếp nghe phát triển trong phòng khách, không nhìn được đi ra, đề nghị thiếu gia nhà mình đưa băng ghi hình cho tiểu thư xem trước. Để tiểu thư tìm hiểu chuyện rõ ràng, bằng không thiếu gia nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng thôi.

Trên màn hình ti vi là ba gương mặt của cha Lâm, mẹ Lâm và Lâm Thần, bọn họ đang nói, giọng nói này rất vui vẻ, rất thờ ơ, giống như đang vui mừng vì cô.

“Hi Hi, cha mẹ nghĩ thật lâu, cuộc sống không thể trôi qua như vậy, cha mẹ quyết định đến Singapore làm chút buôn bán.”

“Hi Hi, con tuổi còn nhỏ, mẹ không muốn con theo cha mẹ đến Singapore khổ cực, cho nên đưa con đến bên cạnh Quyền thiếu, để cho cậu ấy thay cha mẹ nuôi dưỡng con.”

“Hi Hi, Quyền thiếu là một người tốt, cậu ấy cho nhà chúng ta năm mươi triệu, đây là rất nhiều tiền, đủ để cha mẹ ra nước ngoài làm buôn bán lớn.” Lâm Thần vẫn còn là trẻ thành niên, ngây trang không tính là rất tốt, “Hi Hi, em ở nhà Quyền thiếu phải sống tốt.”

...

Xem xong băng ghi hình, sắc mặt của Lâm Hi cũng đen xỉ.

Đây coi như là tình huống gì, nghĩ đến đáng về quái dị của ba người khi cô ăn điểm tâm ở nhà họ Lâm, nhìn lại băng ghi hình này. Nghe được mẹ Lâm tái nhợt giải thích, trong lòng cô dâng lên chán ghét.

Nhà họ Lâm nghèo nhỏ như vậy, v làm sao có thể dính líu quan hệ đến nhà họ Quyền, càng không thể nào nói đưa cô đến nhà họ Quyền nuôi dưỡng. Dù thật sự muốn nuôi dưỡng, cũng không cần bỏ thuốc ngủ vào trong sữa bò, thừa dịp khi cô ngủ, đưa cô đến nhà họ Quyền.

Cho đến khi Lâm Thần nói, Quyền Hạo cho nhà họ Lâm năm mươi triệu.

Cô cũng biết, đây là cha Lâm và mẹ Lâm bán con gái cầu tài.

Chính là năm mươi triệu, đã bán cô đi, còn bán cô cho Quyền Hạo.

Băng ghi hình hoàn toàn phát xong, Quyền Hạo nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bị lo lắng bao phủ, “Hi nhi, xem xong rồi, chúng ta đi ăn cơm đi.” Quyền Hạo tiếp nhận huấn luyện máu lạnh từ nhỏ, không hiểu được những người đó đang ám áp, lại càng không hiểu được vì sao Lâm Hi không vui.

Trần Tiêu ở bên cạnh nhìn, đẩy mắt kính trên sống mũi. Tính cách này của thiếu gia, thật sự không thích hợp đi dỗ đứa bé, lại còn là kiểu con nít như tiểu thư. Bây giờ tiểu thư đang ở trong cảm xúc bị cha mẹ vứt bỏ, ăn cơm đã không quan trọng.

“Muốn ăn tự anh ăn, đừng đến phiền tôi.” Lâm Hi không phải đau lòng, dù sao cô không có tình cảm sâu đậm với cha Lâm, mẹ Lâm, chỉ sống chung ngắn ngủn mấy ngày. Bây giờ cô tức giận, con mẹ nó, trở thành nhĩ tiểu thư nhà họ Quyền, đùa gì thế.

Có thể sử dụng tiền mua được một nhĩ tiểu thư nhà họ Quyền, ai biết sau này sẽ gặp phải dạng đối xử gì, ai biết Quyền Hạo ôm tâm trạng gì đến mua cô?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 7: Chỗ dựa của cô

Editor: Puck

“Thân thể em không tốt, cảm xúc không thể kích động, ăn cơm mới có thể uống thuốc.” Quyền Hạo tỏ vẻ quan tâm

Kích động em gái anh! Lâm Hi chỉ muốn chửi tục, bị ngã chết đã đủ xui xẻo, bây giờ còn bị bán, không kích động mới lạ.

Tức giận bùng bùng xông lên, Lâm Hi đứng bật lên, “Xin lỗi, tôi không cần anh nuôi dưỡng.” Nuôi dưỡng cái gì, ai có thể bảo đảm cô có thể được đối xử tốt ở nhà họ Quyền, vốn là người không cùng xuất thân, đột nhiên muốn sống cùng nhau, đây là một chuyện đáng sợ, cô vẫn rồi đi mới thỏa đáng.

Quyền Hạo vẫn kiên nhẫn dụ dỗ Lâm Hi, lúc này trên mặt hiện đầy mây đen, “Hi nhi, ngoan, đi ăn cơm.” Tim khê đau nhói, anh cố nén.

“Không hiểu ra sao cả.” Lâm Hi lạnh lùng nói, “Tôi không thích anh gọi tôi là Hi nhi, tôi tên là Lâm Hi, đừng gọi loạn.” Cô không đắc tội nổi kiểu người như Quyền Hạo, nhưng bây giờ thật sự không thể nhịn được nữa.

Theo lời của cô nói ra, không khí phòng khách đã hạ xuống điểm đóng băng.

Trần Tiêu ở bên cạnh hết sức làm bộ giống như người trong suốt, từ đầu đến cuối vẫn quan sát Lâm Hi, biểu hiện của cô vô cùng trấn tĩnh, đến khiến cho anh than thở trong lòng, còn nhỏ tuổi đã có thể biểu hiện trấn tĩnh và trầm ổn như vậy, chờ sau khi lớn lên, tiểu thư sẽ trở thành người như thế nào thật sự

khiến người ta mong đợi. Trong lòng tự tưởng tượng xong rồi, lúc này Trần Tiêu muốn lau mồ hôi lạnh vì Lâm Hi.

“Lâm Hi, cha mẹ của em đã giao em cho anh, bây giờ cha mẹ em đang trên máy bay, trên người em một xu cũng không có, tuổi em còn nhỏ, em cảm thấy em có năng lực nuôi sống chính em?” Tròng mắt Quyền Hạo khôi phục lạnh nhạt, nhưng trong lạnh nhạt còn mang theo chút tình cảm dịu dàng, giọng nói lạnh lùng chỉ để cho cô biết một sự thật, bây giờ cô không thể dựa vào ai, cô chỉ có thể dựa vào anh.

Đã bước chân ra, Lâm Hi chuẩn bị rời đi quay đầu lại nhìn chăm chú vào vẻ mặt lạnh nhạt của Quyền Hạo, mấp máy môi, trong lòng đang tính toán.

Tuy thân thể này của cô mới mười hai tuổi, nhưng vẫn bời vì có bệnh tim và dinh dưỡng không đầy đủ, xem ra nhiều nhất chính là chín tuổi, cô gái nhỏ mười hai tuổi có thể làm gì? Đi làm việc? Tuyệt đối không được. Ai bằng lòng nhận một nhân viên nhỏ như vậy. Tiếp tục đi trộm vặt? Vậy cũng không được, chỉ bằng thân thể nhỏ gầy này của cô, còn chưa chuẩn bị ăn trộm, đã bị người phát hiện...

Bởi vì nghĩ quá mức chăm chú, cô bỏ quên mất nụ cười nhàn nhạt trên mặt Quyền Hạo.

Quyền Hạo nhìn chăm chú vào cô đang khẽ cúi đầu tự hỏi trước mặt, khóe môi hơi nhếch lên, trong tròng mắt đều là nụ cười đã thực hiện được. Anh biết, cô gái của anh là một cô gái thông minh, nhất định có thể phân rõ hơn thiệt.

Trong lòng cô cân nhắc thật lâu, Lâm Hi ngược mắt ngẩng đầu nhìn Quyền Hạo, “Tôi không biết anh và cha mẹ tôi đã đạt thành thỏa thuận gì, nhưng mà tôi là tôi, bọn họ là bọn họ, bọn họ quyết định thay tôi tôi tuyệt đối không tiếp nhận. Tuy tuổi tôi còn nhỏ, nhưng tôi tuyệt đối có năng lực nuôi sống mình, bây giờ tôi muốn rời đi, làm phiền anh kêu tài xế đưa tôi về nhà.”

Cuộc sống một người, mặc dù lúc nào cũng có thể chết đuối, nhưng tốt hơn cuộc sống ở lại nhà họ Quyền sống cùng Quyền Hạo.

Người đứng trên đỉnh kim tự tháp thường không có vẻ ngoài đơn giản như vậy, chứ đừng nói chi đại thiếu gia nhà họ Quyền tay cầm quyền lớn trong ba giới chính thương hắc *, bây giờ anh có thể đẩy mặt mỉm cười, ai có thể bảo đảm ngày sau cô có thể bị đuổi ra khỏi cửa hay không.

(*) Chính thương hắc: Chính trị - thương nhân – hắc đạo (xã hội đen)

Sắc mặt Quyền Hạo khẽ thay đổi, nhìn chăm chăm vào cô, không nói tiếng nào.

Trầm mặc lan tràn bốn phía, cô và anh lặng lẽ nhìn nhau, giống như đang chơi cò.

Hồi lâu, Quyền Hạo đứng lên, đi tới trước mặt cô, thân thể bỗng dung nghiêng về phía cô, một hơi thở phách nam dễ ngửi tràn đầy chóp mũi Lâm Hi, anh cúi người xuống lại gần tai cô, cánh môi như có như không dán lên vành tai cô.

“Nhưng mà...” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng kéo dài âm cuối, giống như thanh kiếm sắc, đâm vào màng nhĩ của cô, “Anh nhất định muốn em lưu lại nhà họ Quyền?”

Lâm Hi tràn đầy khiếp sợ nhìn Quyền Hạo, nếu như không phải giọng nói của anh quá mức tỉnh táo, ánh mắt của anh lại quá mức bình tĩnh và lạnh lùng, cô sẽ có ảo giác rằng, anh có phải biến thái không. Anh là đại thiếu gia cao cao tại thượng của nhà họ Quyền, cô là một đứa trẻ con bình dân, tại sao anh lại có chấp đề cho cô ở lại nhà họ Quyền? Nếu như cô là một đại mỹ nữ, vậy còn có thể hiểu được, nhưng cô không phải.

Tròng mắt Quyền Hạo lạnh lẽo đến khiến người ta phát rét toàn thân, Lâm Hi khẽ nhếch môi, trọng điểm cặp mắt không biết để đâu, đột nhiên hơi không biết làm sao.

Cô sống nhiều năm như vậy, người như Quyền Hạo vẫn là lần đầu tiên gặp phải, tình huống này cũng là lần đầu tiên gặp phải.

“Tôi chỉ là một đứa bé mười hai tuổi, tại sao cần phải ở lại nhà họ Quyền?”

Tay của anh lạnh lẽo lại dịu dàng vuốt ve mặt cô, chạm tới như vậy rất khủng bố. Thân thể của cô căng thẳng, tất cả suy nghĩ trong đầu trong nháy mắt trở nên trống rỗng. Cô muốn hung hăng gạt tay của anh ra, định trách cứ hành vi này của anh, nhưng kết quả cô chỉ mất lạnh nhìn anh. Cảm giác này quá kinh khủng, cô trừ mất lạnh ra thì những thứ khác không thể làm được.

“Bởi vì em là Lâm Hi, cho nên phải ở lại nhà họ Quyền sống cùng anh.” Quyền Hạo bá đạo tuyên bố.

Có lẽ giọng của anh để cho cô cực kỳ ghét, tay của cô không chút do dự gạt tay dừng trên mặt cô ra, “Bây giờ tôi muốn rời đi.”

Dứt lời, Lâm Hi vòng qua bên cạnh anh, sải bước đi ra cửa.

Người vật nơi này cũng quá kinh khủng, cô không nên ở lại chỗ này.

“Lâm Hi, em chắc chắn sẽ trở về cầu xin anh đấy, anh bảo đảm.” Giọng của anh chắc chắn như thế, mà cô tiếp tục đi về phía trước.

Bệnh thần kinh! Lâm Hi mắng thầm trong lòng.

Trần Tiêu nhìn chăm chú vào bóng dáng nhỏ bé rời đi, trong mắt xuất hiện nghi ngờ. Nhưng anh hao tổn rất nhiều công sức đón được tiểu thư về đây, bây giờ thiếu gia dễ dàng thả cô đi như vậy, sao có thể chứ? Quay đầu nhìn về phía thiếu gia nhà mình đang nhứ chặt chân mày, là anh biết chuyện không đơn giản như vậy.

Bóng dáng nhỏ nhắn biến mất trước tầm mắt anh, anh mấp máy môi, nói: “Trần Tiêu, phải người đi theo cô ấy.”

“Vâng, thiếu gia.”

Lâm Hi chưa từng tới nơi này, dựa theo cảm giác đi ra, đi ra cửa, chạm mặt một chiếc Ferrari màu đỏ chạy tới, dừng lại cách cô vài bước.

Cô dừng bước, thấy một cô gái từ trên xe đi xuống, tóc dài xoăn màu đỏ rượu, vẻ mặt cô gái càng lộ vẻ xinh xắn, trang điểm tinh xảo, dáng vẻ mê người, làm cho người ta có một cảm giác quyến rũ.

Khi đối phương nhìn thấy Lâm Hi, hiển nhiên hơi ngẩn người một chút, trên khuôn mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Cô gái đến gần cô, từ trên cao nhìn xuống cô, vẻ mặt nghi ngờ, “Nhóc, sao em ở trong nhà Quyền thiếu đi ra? Người lớn nhà em đâu?” Nơi này là chỗ Quyền thiếu ở, chỉ có người chức vị cao mới có thể tiến vào nơi này, mà bây giờ một cô bé thoát nhìn chỉ chừng tám, chín tuổi từ trong cửa lớn đi ra, chuyện này rất kỳ quái rồi. Lúc nào thì, trong vòng tròn trung tâm có nhiều thêm một đứa bé, cô không biết.

Ngước mắt nhìn cô gái, Lâm Hi cảm thấy không giải thích được, “Mắc mớ gì tới chị, không biết vì sao cả.”

Cô gái hiển nhiên hơi giật mình khi bé gái trước mắt trả lời như vậy, chỉ nhìn thẳng vào cô bé, muốn lấy được nhiều tin tức hơn.

Liếc mắt nhìn cô ta, Lâm Hi cứ thế dựa vào cảm giác rồi đi.

Nhìn chăm chú vào cô bé chân không rời đi, cô gái này rất khó hiểu.

Tại sao lại có một cô bé đi từ trong nhà Quyền thiếu ra?

Chuyện gì xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 8: Thà rằng sợ, không khuất phục

Editor: Puck

Lâm Hi khóc không ra nước mắt nhìn cái ao nước đã đi qua không dưới mười lần, thần ơi, tới cứu cô đi.

Từ sau khi cô ra khỏi nhà họ Quyền, cô cũng rất cố gắng muốn trở lại chỗ ở của Lâm Hi Nhi cô, nhưng vì cái gì, bây giờ cô vẫn không tìm được lối ra khỏi nơi này.

Buổi tối mùa thu, lạnh lẽo dần lên, cô chỉ mặc một chiếc áo ngủ thật mỏng, chân trần, run lẩy bẩy, cô sắp bị gió lạnh thổi vào mặt làm cho lạnh muốn chết rồi. Trong lòng nhất thời dâng lên tức giận, tại sao, tại sao? Cô ngã chết là đáng đời, nhưng vì cô gì cô lại bị cha Lâm, mẹ Lâm bán cho Quyền Hạo, bây giờ lại rơi vào cục diện bị thăm như vậy.

“Mẹ nó.” Lâm Hi ngẩng đầu nhìn trời chỉ có trăng sáng không có sao, giận dữ phun ra một chữ này. Môi trường để đồ luôn bị ô nhiễm vô cùng nghiêm trọng, buổi tối nhìn thấy sao luôn là một chuyện xa xỉ, nhưng bây giờ cô ở trạng thái lạc đường, trạng thái lạc đường, cô cần thấy chòm sao bắc đẩu.

Siết quả đấm nhỏ, Lâm Hi cắn răng nghiến lợi, “Tôi cũng không tin không thể ra khỏi nơi này.”

Cùng lúc đó, Trần Tiêu nghe người dưới báo lại, khòe môi kéo ra.

Anh có thể nói tại sao người trong mệnh định của thiếu gia tuyệt đối là người kiên cường, bị cha mẹ vứt bỏ, bây giờ rơi vào tình huống không tìm được đường ra, tuổi còn nhỏ, sao lại không thể sống chung một chỗ với thiếu gia cơ chứ?

Tầm mắt chuyển sang thư phòng thiếu gia nhà mình, thấy ánh đèn trong thư phòng vẫn lóe sáng, Trần Tiêu nâng trán, chấp nhận đi vào. Quả nhiên không ngoài dự đoán, nhiệt độ trên người thiếu gia thấp giống như mùa đông rét lạnh.

“Thiếu gia.” Trần Tiêu nhẹ giọng nói.

“Tiểu thư lạc đường, một mực quần quanh một chỗ, bên ngoài bây giờ hơi lạnh, tiểu thư quần áo mỏng manh sợ rằng sẽ bị đông lạnh.” Tiểu thư có bệnh tim bẩm sinh, một chút bệnh nhỏ cũng có thể lấy mạng cô, chứ đừng nói chỉ hôm nay cô vốn không uống thuốc.

Hai chữ đông lạnh, Quyền Hạo nghe, vẻ mặt thoáng biến hóa, tròng mắt thâm thúy thoáng qua vẻ lo lắng, ngước mắt không nói một lời nào nhìn chăm

chú vào Trần Tiêu, nhìn đến khiến Trần Tiêu hoảng hốt trong lòng.

“Thiếu gia, bây giờ rất lạnh lẽo, thân thể của tiểu thư không chịu nổi đông lạnh.” Đây là thiếu gia anh nhìn từ nhỏ đến lớn, cho dù là như vậy, có lúc anh vẫn không nhìn thấu thiếu gia đang suy nghĩ gì, ví dụ như hiện tại, thiếu gia thật vất vả mới tìm được người trong sổ mệnh, chẳng lẽ muốn trở mặt nhìn người trong sổ mệnh trải qua cái không nên có sao?

Ánh mắt không hề thay đổi, Quyền Hạo đứng lên, đi ra ngoài thư phòng.

Trần Tiêu nghĩ thâm lời của mình có hiệu quả, thấy thể đi theo.

Lâm Hi vẫn ở bên bờ ao nhìn vào, mím môi, vuốt bụng xẹp lép của mình, cảm hận nghĩ tới. Ban đầu cô cũng không nên đi trộm ngọc bội của Quyền Hạo, bây giờ làm cho cô cũng không dễ chịu, nhưng quá đáng tiếc chính là mình không có thuốc hồi hận để uống, việc cấp bách, lúc này rồi đi tìm một chỗ ở trước.

Chung quanh yên tĩnh đáng sợ, đèn đường mờ vàng làm cho người ta không thấy rõ đường, gió lạnh nổi lên, âm thanh xào xạc khe khẽ vang lên, âm thanh đột nhiên vang lên khi bốn phía không có bóng người nghe có vẻ cực kỳ kinh khủng. Lâm Hi nắm thật chặt hai tay, dè sợ hãi trong lòng xuống, mắt to y hệt nai con vô tội thoáng hiện ý sợ.

Con mẹ nó, cô không sợ trời không sợ đất, sợ chính là quỷ.

Đèn đường bốn phía không có, đen như mực, muốn hù chết cô mà.

Trước mặt có hai con đường, cô suy nghĩ một chút, cất bước đi về phía con đường có ánh đèn sáng nhất.

Một mình cô đơn đi trên đường gió lạnh thổi vào, Lâm Hi trong yếu ớt với lo lắng hãi hùng, thân thể nho nhỏ run rẩy, đột nhiên, trong bụi cỏ ven đường truyền đến âm thanh. Cô giống như bị kinh sợ thật lớn, dừng bước, nhìn chăm chăm vào nơi phát ra âm thanh, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, cau mày, cô định mau chóng rời khỏi nơi này.

Không đợi đến khi cô cất bước chân ra, một vật đen như mực nhảy ra từ trong bụi cỏ, vèo phát chạy quang người cô. Cô thiếu chút nữa bị hù chết, cô đang chuẩn bị kêu lên sợ hãi, nhìn kỹ, thì ra vật đen như mực này là một con chó nhỏ, cô thở phào nhẹ nhõm.

Oán hận nhìn con chó đen chạy mất, lòng chịu đủ sợ hãi của cô một lần nữa bị khiêu chiến, trên đất hiện lên một bóng dáng cao lớn sau lưng cô, dây cung kéo căng trong lòng thoáng chốc đứt rời, tim bị dọa đến nhảy loạn thình thịch thình thịch, khuôn mặt nhỏ nhắn bị sợ đến vô cùng nhột nhột. Lúc này cô cũng không nhận được nữa, quả quyết kêu lên “A”, âm cuối kéo thật dài.

Sau khi sợ hãi kêu xong, Lâm Hi muốn đánh cho mình một cái bạt tai, không có việc gì kêu loạn gì chứ, bóng dáng này không phải là cái gì. Cô cắn chặt răng, quay đầu lại định thần vừa nhìn, thấy là khuôn mặt lạnh lẽo của Quyền Hạo.

Mẹ nó, trong lòng cô thầm mắng một tiếng.

“Anh có làm sao không, buổi tối khuya không có tiếng động không có hơi thở đứng đằng sau lưng tôi, muốn hù chết tôi à?” Sau khi bị hù dọa giật mình đi qua, cô không để ý tới Quyền Hạo là đại thiếu gia nhà họ Quyền, bây giờ cô chỉ muốn hung hăng mắng anh một trận, không lên tiếng không hơi thở đứng ở sau cô, đây là muốn hù chết cô mà.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì bị hù sợ mà trở nên trắng bệch, Quyền Hạo nhìn, lòng khẽ co rút đau đớn, “Trở về cùng anh.”

“Anh có bị bệnh không?” Lâm Hi không muốn cho Quyền Hạo sắc mặt tốt gì, ghét bỏ nói.

Nếu như cô trở về cùng Quyền Hạo, có bệnh chính là cô.

“Không trở về với anh, em định vòng quanh ở chỗ này một đêm sao?” Quyền Hạo nhíu mày, dừng một lúc, tiếp tục nói, “Nơi này qua lại không chỉ có một con chó đen đơn giản như vậy.” Lời này trong lúc vô tình mang theo thành phần đe dọa.

Xung quanh vốn âm u, bởi vì một câu nói cuối cùng của Quyền Hạo mà càng trở nên âm u hơn. Lâm Hi có thể cảm nhận được một cơn gió lạnh lẽo thổi qua, trong nháy mắt cả da gà cũng nổi lên.

“Này, buổi tối khuya đừng dọa người được không?” Lâm Hi nhíu khuôn mặt nhỏ nhắn, trong lòng nghĩ trực tiếp vung quả đấm quát chết Quyền Hạo đáng ăn đòn này. Cái gì mà đại thiếu gia nhà họ Quyền, liên quan gì đến cô, buổi tối hù dọa cô chính là tìm đánh. Cô không sợ trời không sợ đất, nhưng cũng có một nhược điểm, cô là người phạm.

Nhìn cô buồn phiền nhíu khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, khóe môi Quyền Hạo lặng lẽ cong lên đường cong, di ien n#dang# yuklle e#q quiq on trong mắt xuất hiện nụ cười, lộ ra rét lạnh, “Anh không phải hù dọa em, em tự quyết định, là muốn trở về cùng anh, hay tiếp tục vòng quanh ở nơi này một đêm.”

Trông mặt đen nhánh xoay chuyển nhanh như chớp, Lâm Hi dẫu dẫu môi, rất không tình nguyện nhìn chung quanh một chút, lắc lắc đầu nói, “Tôi mới không trở về với anh, anh cũng không phải là gì của tôi.” Cô luôn có vận khí * không tệ, cô cũng không tin cô không ra khỏi nơi địa phương quý quái này, cô nhất định có thể thuận lợi tìm được nhà trọ ở.

(*) vận khí: vận may, số đỏ.

Gương mặt tuần tú mới vừa rồi còn treo nụ cười, lúc này mây đen giăng đầy. Tròng mắt Quyền Hạo nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn miễn cưỡng của cô, ánh mắt chuyển đến Trần Tiêu đang núp ở nơi nào đó trong bóng tối.

Trần Tiêu nhận được tín hiệu thiếu gia nhà mình cho, khoe miệng co lại nghiêm trọng, búng tay phát ra tiếng.

Theo cái búng tay này kết thúc, hai con chó ngao Tây Tạng như hung thần ác sát không biết từ nơi nào xông ra, trong buổi tối hung ác trong mắt chó ngao Tây Tạng này giống như mắt sói, rất khủng bố.

“A...” Một buổi tối Lâm Hi vốn bị sợ hãi nhiều rồi, cộng thêm cô vốn sợ chó ngao Tây Tạng, trái tim không chịu nổi sức nặng đã đến cực hạn, trước mắt tối sầm, thân thể thẳng tắp ngã xuống trong ngực Quyền Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chương 9: Bị anh giam cầm

Editor: Puck -

Trong nhà chính nhà họ Quyền, vì Lâm Hi té xỉu mà trở nên khẩn trương.

Ở trong phòng công chúa thuộc về Lâm Hi, bác sỹ gia đình Mạnh Khôn của nhà họ Quyền đang bận rộn kiểm tra cho Lâm Hi, Quyền Hạo đứng bên cạnh, mặt càng ngày càng lạnh, đồng thời trong lòng cũng đang tự trách tại sao phải để quản gia lấy hai con chó ngao Tây Tạng ra hù dọa cô.

Đại khái sau một tiếng, Mạnh Khôn kiểm tra cẩn thận vô cùng lâu mồ hôi lạnh, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm. Ông chỉ hơi chạm vào thân thể của Lâm Hi, Quyền thiếu sẽ dùng ánh mắt giết người nhìn ông, nếu lại kiểm tra thêm, ông sẽ không cần sống.

“Quyền thiếu, cô ấy chỉ bởi vì bị kinh sợ mà dẫn đến té xỉu, về phần trái tim tạm thời không có vấn đề.” Buông đồ trong tay xuống, Mạnh Khôn cung kính nói.

“Đi ra ngoài đi.” Nghe được trái tim của cô không có vấn đề gì, chỉ bị kinh sợ, trái tim Quyền Hạo đang treo cao cuối cùng chạm đất rồi.

“Dạ, Quyền thiếu.” Cầm hộp đồ cấp cứu của mình lên, Mạnh Khôn nhanh chóng ra khỏi phòng áp suất thấp này.

Hai mắt nhìn chăm chú vào khuôn mặt giống y như đang ngủ của cô, ánh mắt của anh mê ly, tham lam đưa ngón tay trở của mình ra trượt lên lông mày cô, mắt của cô, sống mũi của cô, mỗi một tác da thịt trên mặt cô, trong mắt anh giống như phát ra cái kia... Tập trung mãnh liệt đến tận cùng, gần như sẽ thu hút toàn bộ tâm hồn một người.

May mà bây giờ Lâm Hi vẫn ở trạng thái té xỉu, nếu như cô tỉnh mà Quyền Hạo làm như vậy, vẫn không thể dọa chết cô, cô nhất định sẽ khẳng định Quyền Hạo chính là một người thích trẻ con.

Ngón trở khẽ rời khỏi hai gò má cô, anh chuẩn bị thu tay lại. Hai mắt của cô mở ra trong nháy mắt, tròng mắt đen nhánh tràn đầy linh khí nhất thời mê mẩn rồi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế hơi hiện ra tái nhợt theo tròng mắt mở ra, khôi phục tức giận.

Quyền Hạo nhìn, khoe môi nhếch lên đường cong hơi nhỏ, cảm giác đau trong lòng vẫn nồng đậm như cũ.

Nhìn sắc màu ấm của trần nhà, toàn bộ trí nhớ trước khi té xỉu đều trở về rồi, sờ giường lớn mềm nhũn một cái, cô thờ phào nhẹ nhõm, không tồi, hai con chó ngao Tây Tạng không cần được cô.

Đột nhiên, mắt như hạt châu của cô khẽ chuyển, kết quả, gương mặt tuần tú mang theo vui vẻ mỉm cười đột nhiên xuất hiện trước mắt cô. Con mẹ nó! Tại sao lại là Quyền Hạo người này? Không kịp nghĩ nhiều, cô nhanh chóng ngồi dậy, cảnh giác nhìn Quyền Hạo.

Gương mặt đề phòng của cô, Quyền Hạo không khỏi phì cười. Anh đưa tay phải ra, vuốt ve gương mặt cô, đó là vuốt ve rất nhẹ nhàng, giống như đang vuốt ve bảo bối, rồi lại mang theo run rẩy mãnh liệt, giống như đang xác nhận cô thật sự không có chuyện gì. “Hi nhi, thật xin lỗi.”

Cảm giác lạnh lẽo trên mặt, da đầu cô cũng tê dại.

Tình huống này là như thế nào?!

Nghe được giọng nói tràn đầy áy náy của Quyền Hạo, phản ứng đầu tiên của Lâm Hi, chính là hai con chó Ngao do Quyền Hạo cố ý thả ra hù dọa cô. Khi ngón tay của anh cuối cùng lướt đến dưới cằm cô thì cô một tay bắt được bàn tay của anh, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn Quyền Hạo, “Quyền Hạo,

anh đây là có ý gì?!”

Từ sau khi cô bị hạ thuốc ngủ tình lại, tất cả phát triển đều hơi không giải thích được.

Eo từ từ hạ xuống, đỉnh đầu chậm rãi hạ thấp xuống, Quyền Hạo cứ tự nhiên dính vào bên tai cô như vậy, một tiếng thở dài sâu kín vang lên, “Hi nhi, sống chung một chỗ với anh, có phải em không muốn không?”

Lúc này không chỉ nổi da gà rồi, trong lòng bàn tay của Lâm Hi cũng túa ra mồ hôi lạnh, không khỏi hoảng hốt.

“Tôi mặc kệ tại sao anh muốn tôi sống ở đây, dù sao... Tôi muốn rời đi.” Nhìn khuôn mặt tuần tú này, trong lòng Lâm Hi không khỏi tự nhiên sinh ra một cảm giác nguy cơ, trong đầu luôn có một âm thanh kêu mình phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, rời khỏi người đàn ông này, nếu không, chuyện sẽ vượt quá xa sức tưởng tượng của cô.

Lâm Hi lạnh giọng nói xong, tiếp theo chạy xuống giường, cũng không quay đầu lại, mở cửa phòng, đi ra ngoài.

Trên mặt hiện lên nụ cười như không cười, Quyền Hạo mặc cho bóng dáng nhỏ nhắn biến mất trong tầm mắt.

Một đường chạy xuống lầu, đẩy cửa ra, một vườn hoa tốt tươi rậm rạp khắc sâu vào mi mắt cô. Vậy mà chân của cô còn chưa bước ra khỏi cửa chính nhà họ Quyền, mấy người đàn ông mặc âu phục màu đen đã chặn trước mặt cô, chặn đường đi của cô.

“Không có mệnh lệnh của thiếu gia, tiểu thư không thể rời đi.” Rõ ràng là trưởng vệ sỹ cung kính nói.

“Các người...” Lâm Hi khựng lại, sau đó phản ứng kịp, gương mặt không vui nói, “Chẳng lẽ các người định giam cầm tôi?”

“Hi nhi, em nói không sai.” Giọng nói trầm thấp có sức quyến rũ vang lên sau lưng cô, “Anh thật sự định làm như vậy.”

Thân thể Lâm Hi lạnh lẽo, cảm thấy bị uy hiếp, nhất thời sinh lòng không vui, mắt lạnh quay đầu nhìn bóng dáng kia đang từ trên cầu thang bước từng bước đi xuống, đến gần cô.

Bây giờ là nửa đêm, màn đêm chiếm cả vùng đất, ánh trăng xuyên qua cửa chính, khẽ chiếu xuống trên người Quyền Hạo, bóng dáng tao nhã, cao quý của anh, “Em không chịu ngoan ngoãn ở lại đây sống cùng anh, anh chọn lựa thủ đoạn này cũng là bình thường.”

Đây coi là cái gì?! Quyền Hạo tuyệt đối là một người bị bệnh thần kinh?!

Không giải thích được bị bán, bị người đưa đến nơi này, bây giờ cô muốn rời khỏi cũng không làm được! Mẹ nó!

Càng làm cho cô khó chịu chính là, khi Quyền Hạo nói những lời này lại khí thế hùng hồn như vậy.

Con mẹ nó! Bệnh thần kinh có thể khí thế hùng hồn như vậy từ khi nào?!

“Quyền Hạo, gia đình của tôi chỉ là một gia đình nghèo bình thường, cha mẹ tôi đều là người bình thường, mà tôi chỉ là một cô gái nhỏ một thân bệnh hoạn bị bệnh tim bẩm sinh, tôi thật sự không hiểu, cần gì phải để cho tôi sống cùng anh?” Lâm Hi gần như cắn răng nghiêng lợi nói.

Quyền Hạo đi tới trước mặt cô, lại cười vuốt đầu cô nói: “Hi nhi, bởi vì là em.”

Đây là cái lý do gì! Choáng nha!

Lâm Hi bình sinh chưa từng thô bạo gần như không nhận được định bưng nỏ, một khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì tức giận mà trở nên đỏ ửng, “Anh... Anh thật quá đáng!” Cô suy nghĩ hồi lâu, chỉ có thể nói những lời này. Chẳng lẽ để cô trực tiếp mắng anh bị bệnh thần kinh, thôi đi, nói những lời này với Quyền đại thiếu, đây không phải muốn chết sao?!

“Đúng vậy, anh thật sự rất quá đáng.” Quyền Hạo ngược lại thần nhiên thừa nhận, đuổi cha mẹ của cô đi, vì cái gì, chẳng qua là có thể độc chiếm cô.

Dứt lời, anh kéo cô dạo bước đến phòng ăn, trên bàn ăn đã sớm bày xong đồ ăn.

“Giăng co một ngày, đói bụng không, ăn chút đồ trước.” Quyền Hạo sẵn sóc kéo ghế ra, để Lâm Hi ngồi xuống.

Giăng co một ngày, Lâm Hi thật sự rất đói, mùi thơm thức ăn khiến cho bụng cô kêu ừng ục hai tiếng. Dầu mỡ như con nít, Lâm Hi cũng không từ chối ăn cơm, nếu muốn rời đi lúc này, không lấp đầy bụng sao được. Đói mặt với Quyền đại thiếu cảm quyền lớn, chẳng lẽ cô định dùng tuyệt thực bức bách, dùng đại đột, quay đầu lại, chịu khổ vẫn là cô.

Không thể phủ nhận, đầu bếp nhà họ Quyền thật sự có tay nghề rất tốt, những món ăn trên bàn có thể so sánh với món ăn trong nhà hàng cao cấp.

Quyền Hạo thấy cô ăn ngon lành, tâm tình tốt, rót một ly rượu đỏ, khẽ lắc chút rượu trong ly, một tay chống cằm, nhẹ nhàng cười một tiếng với cô, nụ cười này hóa giải không ít lạnh như băng trên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 10: Nghỉ ngơi cùng anh

Editor: Puck

Sau khi ăn uống no đủ, bây giờ là nửa đêm, tiếp theo đương nhiên đi ngủ.

Trốn cũng trốn không thoát, Lâm Hi cũng muốn hoài nghi Quyền Hạo này có phải bị bệnh yêu con nít không, tại sao muốn để cho cô sống cùng anh.

Trong phòng mắt trần đầy nụ cười ấm áp, khoe môi Quyền Hạo nhuộm nụ cười hơi nhếch lên, chớp mắt một cái, một chủ ý hình thành trong đầu. Anh đứng lên, rất tự nhiên kéo tay nhỏ bé mềm mại ấm áp của cô, cùng đi ra khỏi phòng ăn, đi lên cầu thang lầu hai.

Tay của cô cứ bị Quyền Hạo cầm như vậy, hơn nữa còn là đại thiếu gia nhà họ Quyền cao cao tại thượng, chuyện này không khỏi hơi quý dị, cô định tránh ra, nhưng cuối cùng không tránh. Tay của anh dày rộng ấm áp, nhiệt độ của anh thông qua lòng bàn tay truyền cho cô, giờ khắc này Lâm Hi giống như cảm thấy, thế giới của mình, đã bị thứ gì đó từ từ thay đổi.

Quyền Hạo mang theo Lâm Hi vào một gian phòng ngủ trên lầu hai, toàn bộ đều là màu sắc trắng đen xen kẽ, lạnh lùng, tao nhã, nhưng cũng tinh mịch. Giống như ánh mắt của anh vậy, tinh mịch giống như biển.

Bây giờ là đêm tối, tuy cửa sổ sát đất mở ra, nhưng không có ánh trăng xuyên vào, đèn thủy tinh sang trọng tàn ra ánh sáng nhu hòa, giường lớn như thế thoát nhìn rất thoải mái, trong phòng ngủ có vẻ đặc biệt bắt mắt.

“Hi nhi, ngủ với anh một lúc.” Sắc mặt Quyền Hạo không có thay đổi, nói lời tự nhiên như vậy. Giống như là chuyện không thể bình thường hơn.

Lâm Hi bị dọa cho giật mình thật lớn, môi khẽ mở ra, hơi không dám tin ngược mắt nhìn chăm chú vào Quyền Hạo, trong giọng nói tràn đầy không xác định nói, “Ngủ cùng anh?” Đùa gì thế?! Đây là tiết tấu muốn hù chết cô.

“Ừ.” Anh mang theo nụ cười nhàn nhạt lên tiếng, hai tay của anh đã bắt đầu cởi nút áo sơ mi rồi, dáng vẻ này của anh một chút cũng không giống như đang nói đùa, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Lúc này Lâm Hi cảm giác đầu óc của mình hơi chuyển động không tới, chớp mắt to kinh ngạc nhìn Quyền Hạo cởi từng nút áo sơ mi, cổ họng đột nhiên khô khốc. Đây không phải thật sự đúng không?!

Tạm thời bây giờ coi như là ngày thứ hai, nhưng lấy thân phận Lâm Hi cô và Quyền Hạo cũng chính là mới chung đụng có hai ngày thôi, bây giờ phải ngủ cùng anh! Em gái anh, Quyền Hạo không phải thật sự yêu trẻ con chứ?!

Tim đột nhiên điên cuồng lên, Lâm Hi không thể tin nhìn chăm chăm vào Quyền Hạo, theo bản năng liếm liếm khoe môi khô khốc, đôi tay không tự chủ nắm chặt vạt áo, ánh sáng trong phòng mắt tiết lộ sự bối rối của cô, trong lòng có một vạn đầu thảo nê mã lao nhanh qua, Quyền Hạo yêu trẻ con, sau đó bây giờ muốn gì kia cô ngay tại chỗ!

“Quyền thiếu, anh chỉ nói là để cho tôi sống cùng anh, cũng không nói ngủ cùng...” Lời của cô còn chưa nói hết, một hồi trời đất quay cuồng, cả người cô đã bị Quyền Hạo ôm ngang. Không còn kịp nói gì nữa, cô đã bị Quyền Hạo ôm lên giường, nằm trên giường mềm mại, cô ngậy ngậy cả người. Đây là tình huống gì?!

Khi cô đang suy tư thì ngay sau đó, Quyền Hạo nằm ở bên cạnh cô.

“Ngủ chung với anh, em không muốn như vậy sao?” Sau khi anh nói xong, sắc mặt âm trầm nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn không vui của cô. Ánh mắt này bắn ra, chỉ cần cô dám nói một chữ “Không”, cô có nguy hiểm bị bóp chết.

Trên người Quyền Hạo tản mát ra hơi thở nguy hiểm, khiến cho cô ngay cả hô hấp cũng cảm thấy hơi khó khăn.

Nhấn khuôn mặt nhỏ nhắn lại, Lâm Hi mấp máy môi, thật lâu không trả lời Quyền Hạo, cô thật sự không biết trả lời vấn đề này như thế nào, trả lời bằng lòng, con mẹ nó! Đó là không thể! Trả lời không muốn, được rồi, có nguy hiểm bị bóp chết, cách bảo đảm nhất chính là không lên tiếng.

Hồi lâu, người phụ nữ bé nhỏ bên cạnh vẫn không lên tiếng, chỉ thấy cô khổ sở cau mày. Anh nằm nghiêng, một tay chống đầu, tập trung nhìn cô. Anh nhìn rõ ràng hoảng sợ trong mắt cô, đột nhiên, tâm tình tốt giống như hồngбет rồi, suy nghĩ một chút nói, “Ngủ đi.”

Nói xong, anh kéo chăn đắp trên người cô.

Trái tim vẫn bị nhắc lên đến giờ phút này được buông lỏng, trái tim Lâm Hi không chịu nổi dọa dẫm bị sợ đến gần như muốn ngừng đập, đồng thời thân thể thẳng tắp thờ phào nhẹ nhõm, cô không thấy trong đáy mắt sâu thẳm của Quyền Hạo thoáng hiện tia sáng nào đó.

Đây là kinh sợ, vẫn là kinh sợ!

Nghiêng đầu, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Quyền Hạo không có bất kỳ động tác nào, hai mắt nhắm lại, trường hợp lộn xộn lung tung tưởng tượng trong đầu Lâm Hi cũng đã biến mất. Có lẽ Quyền Hạo thật sự chỉ để cho cô ngủ cùng anh thôi?! Ý tưởng của người có quyền thật sự rất kỳ quái, cô hơi nhìn không thấu.

Nhắm mắt, Lâm Hi cũng ép buộc đá những ý tưởng kỳ kỳ quái quái kia ra khỏi đầu mình. Nếu bây giờ không thể thay đổi sự thật, vậy cũng chỉ có thể tiếp nhận thôi.

Cô vẫn là lần đầu tiên chung giường với phái nam, cô không có cách nào coi như không thấy hơi thở phái nam nồng đậm bên cạnh. Tuy không có thói quen, cô vẫn cố gắng đi ngủ.

Mùi sữa thơm nhàn nhạt mát mẻ bên cạnh tràn đầy trong mũi anh, ham muốn ôm chặt lấy cô vào trong lòng đang rực rộ nhộn nhạo, không suy nghĩ nhiều, anh nghiêng người ôm cô thật chặt vào trong ngực.

“Buông... Buông tôi ra!” Lâm Hi kêu, giằng giằng muốn đẩy đối phương ra, nhưng thân thể nhỏ nhỏ này của cô, bị Quyền Hạo giam cầm chặt chẽ. Cũng chấp nhận đi ngủ cùng anh, kết quả lúc ngủ đột nhiên bị tập kích, bị dọa đến quá mức.

Cổ tay bị anh giữ đến chặt chẽ, hai chân và thân thể của cô, có kỹ xảo dùng lực đè ép mỗi một chỗ trên thân thể cô, để cho cô hoàn toàn không có cơ hội nào tránh thoát.

“Nếu như anh không buông?” Anh nhắm hai mắt lại, giờ phút này mở ra, cô nhìn không rõ ánh mắt lúc này của anh.

Cô khựng lại, trong lòng tự hỏi trả lời anh như thế nào, nhưng cô còn chưa nghĩ ra nên trả lời như thế nào, môi của anh đã dán bên tai cô, “Hi nhi, ngủ đi, thời gian không còn sớm”

Bên tai vang lên lời nói trầm thấp, vẻ mặt Lâm Hi cứng ngắc trong nháy mắt.

“Đau!” Bị giam cầm chặt chẽ, cô kêu lên theo bản năng.

“Đau?” Anh chớp cặp mắt, mở môi mỏng ra, giọng nói giống như mây bay nơi chân trời, “Em hiểu cái gì gọi là đau chân chính không?”

Trùng mắt, cô không hiểu, mà cũng không muốn biết, “Buông tôi ra!”

“Hi nhi, ngoan, ngủ.” Anh làm như không nghe thấy lời của cô, gia tăng lực ôm lấy cô vào trong ngực. Mùi sữa thơm hương vị ngọt ngào, làm cho anh có một cảm giác yên tâm và thỏa mãn.

Một cảm giác có tên là sợ hãi, lập tức lan tràn toàn thân cô, Lâm Hi liều mạng giằng giằng, dùng hết toàn lực, lại phát hiện giữa đàn ông và phụ nữ, khí lực trời sinh, chênh lệch không ngờ lại to lớn như thế.

Cô giãy giụa, anh coi như đứa bé đang náo loạn tính khí, nhắm chặt hai mắt không tránh ra, thở ra khí nóng phun lên cổ cô, làm hại da gà của cô nổi lên bốn phía.

Bị giam cầm trong ngực anh, cô không thể động đậy, thật sự mệt mỏi, cộng thêm thân thể của cô không thể bị giầy vò, cô cũng không để ý đến Quyền Hạo có phải yêu trẻ con không, mí mắt cô từ từ nhắm lại, hồi lâu, hơi thở nhàn nhạt của cô phun lên cằm anh.

Trong bóng tối, anh mở mắt ra, tập trung nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt anh.

Gặp được, vậy thì không thể nào buông ra.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 11: Sợ anh xâm phạm

Editor: Puck

Tỉnh dậy, Lâm Hi nhìn khuôn mặt tuần tú phóng đại trước mặt, giống như chưa tỉnh ngủ, mê man chớp mắt mấy cái, nhưng đợi đến khi cô tỉnh táo lại, một đôi mắt thâm thúy chuyên chú khiến sợ hãi cắm trong cổ họng cô, muốn gọi cũng không gọi ra được.

“Tỉnh chưa?” Tối hôm qua anh chỉ muốn để cho cô ngủ một lát với anh, có thể nhìn thấy khuôn mặt khi ngủ của cô, không nỡ để cô rời khỏi tầm mắt của mình. Khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn mỹ tinh tế này, càng nhìn, anh lại càng mê muội, giống như ma ám rồi, đây chẳng lẽ chính là ma lực của người trong số mệnh đối với người nhà họ Quyền?

“Ừm.” Cô nhẹ nhàng đáp lời, cặp mắt không tìm được tiêu điểm, chỉ có thể nhìn loạn.

Trên khuôn mặt lạnh như băng của anh hiện lên một nụ cười, rất cạn, lại làm cho người ta có cảm giác rất đẹp mắt.

Lâm Hi ngược mắt nhìn Quyền Hạo, chỉ có cảm giác ánh mắt mình, trong nháy mắt này hoàn toàn không thể rời khỏi khuôn mặt anh. Quyền Hạo vui mừng sao? Bởi vì cô trả lời mà vui mừng? Nhưng cái này có gì hay để đáng giá cao hứng sao?

“Ôm anh.”

“Ôm anh?” Cô ngây cả người. Cái này có ý tứ gì? Cả người cô không phải ở trong lòng anh sao? Nào còn cần ôm chứ.

“Đúng, anh muốn em ôm anh.”

Tròng mắt đen nhánh của anh tập trung nghiêm túc nhìn chăm chú vào cô, hô hấp hơi lạnh phun trên mặt cô, ánh mắt dường như cũng lộ ra vẻ đầu độc. Giống như anh đang là hồ ly tinh khuynh thế đang thi triển thuật mê hồn, đang dụ dỗ cô vậy.

Cao quý và quyền rũ, ở trên người anh lại hài hòa khác thường, làm ánh mắt người ta không thể dời khỏi người đàn ông khuynh thành này.

Cô giống như không kiềm chế được, giống như bị đầu độc, chậm rãi đưa tay ra ôm hông Quyền Hạo. Một tiếng thở dài rất nhẹ bật ra từ trong môi mông, giống như thỏa mãn lại giống như khát vọng, sau một khắc, tay của Quyền Hạo ở trên lưng Lâm Hi đã đặt lên eo thật nhỏ này, mặt chôn thật sâu ở trong cổ của cô, ngửi hơi thở ngọt ngào hương vị trên người cô.

Càng đến gần, lòng của anh càng khát vọng, khát vọng cô đến gần, thân thể của anh khát vọng cô đụng chạm, cô đụng chạm sẽ khiến lòng anh và trên thân thể anh mang đến cảm giác thỏa mãn và hạnh phúc lớn lao.

“Hi nhi, nói, em sẽ ở lại bên cạnh anh.” Môi mông của anh dính thật chặt bên tai của cô, giọng hơi trầm thấp. Ngày hôm trước khi đi khách sạn kia xem ra là trời cao an bài, nếu không anh sẽ không gặp được cô.

Thân thể Lâm Hi run lên, nhưng vẫn nói giống như anh mong muốn, “Em sẽ ở lại bên cạnh anh.” Đây không phải là lời thật lòng, chỉ là tình thế bất buộc.

Hiện giờ cô vẫn không hiểu, tại sao Quyền Hạo lại đoạt được quyền nuôi dưỡng thân thể này từ cha mẹ, lại sinh ra hứng thú với cô. Dù sao bây giờ cô chỉ là một cô nhóc, không phải người đẹp khuynh thế, trên người không có tia sáng nào đặc biệt hấp dẫn ánh mắt, gắng gượng mà nói đặc biệt vậy thì cô chính là một thân trọng, hay nói, đây là việc làm giết thời gian của những người có quyền không ai tán gẫu!?

Cô còn chưa dứt lời, khuôn mặt tuấn tú của Quyền Hạo đã nở nụ cười giống như nắng gắt, lời nói của cô thốt ra mang theo ảm áp, ảm áp toàn thân anh, thân thể của anh ảm áp, hình như đây lòng lạnh lẽo được lấy lòng.

Ngón trỏ của anh nhẹ nhàng vuốt ve môi cô, động tác mập mờ không mất ảm áp, từ từ dao động đến khuôn mặt non nớt của cô.

Thân thể Lâm Hi thoáng chốc căng cứng, tay vốn vòng quanh eo ếch cường tráng của Quyền Hạo, không tự chủ thất chặt, mắt to ngập nước lộ ra khẩn trương và hoảng sợ. Quyền Hạo sẽ không phải thật sự yêu trẻ con đấy chứ?!

Muốn đẩy anh ra sao? Lâm Hi rất nhanh đẩy ý niệm này ra khỏi trong đầu, thân thể nhỏ bé này của cô mà có thể đẩy Quyền Hạo một đẳng này râu này ra mới là lạ đấy.

Không đợi thân thể Lâm Hi làm ra bất cứ cử động nào, giọng Quyền Hạo đã vang lên bên tai cô, “Hi nhi, em đang sợ sao?” Ở trong mắt của cô đã tiết lộ cô sợ hãi, nhận thức này khiến cho trong lòng anh không khỏi phiền não, tại sao cô lại sợ?

Nụ cười nhàn nhạt trên mặt trở nên cứng lại, Lâm Hi dờ khóc dờ cười, dưới tình huống này có thể không sợ sao? “Không có.” Cô kiên trì phủ nhận sự thật này. Cô thừa nhận mặc dù trong lòng có sợ một chút xíu, nhưng ngoài mặt cô còn lâu mới thừa nhận, bởi vì cô còn phải sống, cái mạng nhỏ của cô rất quý giá.

Giọng nói buông lỏng và ánh mắt của cô tiết lộ cảm xúc không phù hợp ra ngoài, Quyền Hạo khẽ cười một tiếng. Thân thể nhỏ nhắn của cô và thân thể của anh dán chặt như vậy, hai tay của anh vòng quanh eo thon của cô, cách lớp áo thật mỏng, anh cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ của cô, cảm giá này vô cùng tốt.

“Sợ cái gì? Sợ anh yêu con nít? Sợ anh xâm phạm em?” Anh buông hông của cô ra, tay phải vuốt ve mặt cô, sau đó chậm rãi vuốt ve xuống dưới, cuối cùng dừng lại trên cằm nhỏ của cô. Trong lòng cô đang suy nghĩ gì, anh rất rõ ràng, cô bé của anh tuy còn nhỏ tuổi, nhưng vẫn nhận thức rõ ràng về phương diện này.

Suy nghĩ bị đoán trúng, Lâm Hi chớp chớp tròng mắt đen nhánh, cười một tiếng cho qua, từ chối trả lời vấn đề này. Anh biết cô nghĩ như thế nào tốt nhất, con mẹ nó, cô có thể không nghĩ như vậy sao? Cử động của Quyền Hạo còn có thể càng giống yêu con nít hơn.

“Hi nhi, em còn nhỏ tuổi, suy nghĩ vẫn thật nhiều.” Nụ cười trong mắt cô không thể che giấu tâm tư của cô, Quyền Hạo cong khóe môi lên dường như giễu cợt cô có suy nghĩ này.

Gương mặt tuấn tú gần ngay trước mắt này, Lâm Hi nhìn, lửa giận tích lũy từng chút một ở trong lòng, bàn tay to trên cằm kia vô cùng đáng ghét rồi, còn có bởi vì hai người dán quá sát, nhiệt độ của người anh cũng thông quan áo truyền lên người cô, cô cũng rất ghét điểm này.

Tay nhỏ bé mềm mại nhẹ nhàng gạt tay vuốt cằm cô ra, vén chăn mềm trên người, lưu loát ngồi dậy, những động tác này của Lâm Hi làm liền một mạch.

Ngồi nhìn Quyền Hạo, tư thế cao ngạo lộ ra, Lâm Hi hơi vênh khế môi nở một nụ cười trào phúng, châm chọc nói: “Chẳng lẽ anh không phải vậy?”

Dáng vẻ cười châm chọc của cô, Quyền Hạo nhìn, trên mặt không nhìn nổi nâng lên nụ cười chói mắt, ngồi dậy, nhìn thẳng vào mắt cô, trong tròng mắt đen thui không có một tia tư tưởng xấu nào, thuần khiết như nước suối nguồn, “Hi nhi, em rất thông minh, nhưng em suy nghĩ nhiều quá.”

Rời khỏi giường lớn mềm mại thoải mái, giẫm trên mặt thảm lông mềm, Lâm Hi quay đầu lại cười nhạt với Quyền Hạo, “Có lúc phải nghĩ nhiều, đó là một cách bảo vệ mình.” Không phải cô nghĩ quá nhiều, mà hành động của Quyền Hạo rất dễ dàng khiến người ta hiểu lầm. Anh rốt cuộc có phải yêu trẻ con không?

Nụ cười y hệt gió xuân nâng lên, Quyền Hạo cũng từ trên giường xuống, “Hi nhi, em thật sự chỉ có mười hai tuổi sao?” Ánh mắt thành thực như người trưởng thành, làm sao lại xuất hiện trên người cô? Ánh mắt thành thực của cô và hồn nhiên trên người cô cũng rất hòa hợp, tán ra vẻ hấp dẫn đặc biệt.

Hạ thấp tròng mắt liếc nhìn vóc người giống như mầm đậu, Lâm Hi không vui nhún mày, “Chỉ nhìn một cách đơn thuần về ngoài của tôi ai cũng biết tôi mười hai tuổi, không bị cho là đứa nhỏ sáu bảy tuổi đã không tệ rồi.”

“Đúng vậy.” Về điểm này, Quyền Hạo ngược lại tỏ vẻ đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 12: Ở lại nhà họ Quyền

Editor: Puck

Cô ở lại nhà họ Quyền sống cùng Quyền Hạo đã thành sự thật, không có cách nào chống lại, chỉ có thể đón nhận.

Về phần ý niệm Quyền Hạo có phải yêu trẻ con không mọc rễ ở trong lòng cô, cô chính là không nghĩ ra, Quyền Hạo cao quý giống như Hoàng tử cổ đại muốn phụ nữ kiểu gì mà không có, tại sao cần phải chọn trứng cô, sống cùng một chỗ với anh?

Nghĩ tới nghĩ lui, bị thương chính là cô. Cho nên, Lâm Hi ngừng ý niệm này.

Bữa ăn sáng, Lâm Hi và Quyền Hạo ăn chung, thức ăn thanh đạm không muốn ăn gì, Lâm Hi tùy tiện ăn một chút.

“Anh đi công ty, em ở nhà nếu buồn bực, để cho Trần Tiêu dẫn em đi chơi.” Ăn điểm tâm xong, Quyền Hạo cười khê nói. Cô chính đang ở độ tuổi hiểu động hoạt bát, nếu thật sự giam cầm cô ở trong nhà, cô sẽ không vui.

So sánh với Quyền Hạo quan tâm và nhiệt tình, Lâm Hi có vẻ lạnh nhạt hơn nhiều, chỉ buồn buồn đáp lại một câu “Ừm.”

Tao nhả cảm khấn ắn lên, nhẹ nhàng lau khế môi một cái, Quyền Hạo ngược mắt nhìn chăm chú vào Trần Tiêu, “Trần Tiêu, chăm sóc cô ấy.” Giọng nói rất nhạt, nhạt đến khiến Trần Tiêu gần như cho rằng Quyền thiếu không quan tâm tiểu thư nhà mình, nhưng anh lại nhìn thấy được ánh sáng cung chiêu ở trong mắt thiếu gia.

“Dạ, thiếu gia.” Trần Tiêu chuyển mắt nhìn tiểu thư hơi nản lòng, nản chí, nghĩ thầm, mấy ngày trước địa vị của anh cứ giảm thẳng tắp xuống, bây giờ có phải phục vụ tốt tiểu thư sẽ tạm lên cao không, sẽ một lần nữa trở thành quản gia đại nhân tôn quý...

Bữa ăn sáng không hề dinh dưỡng kết thúc trong đối thoại như vậy.

Quyền Hạo đi tòa nhà ở Lĩnh Lâm, mà Lâm Hi còn nằm trên giường, trần nhà màu ám đơn điệu nhìn thấy mà cô ngẩn người, ngẩn người hơi lâu rồi, cô nhảy xuống giường, tròng mắt nhìn bố trí xa xỉ xung quanh, nghĩ thầm người có quyền có tiền thật tốt, nếu thay đổi là trước kia, những thứ đồ này đều có thể là thứ cô muốn trộm đấy.

Sờ cái này một cái, loay hoay cái kia hai cái, Lâm Hi không ngừng đặt lên đặt xuống mấy bình hoa cổ này.

“Tiểu thư, còn đang ngủ phải không?” Trần Tiêu nóng lòng muốn lấy lòng Lâm Hi, sau khi xử lý một chút chuyện ổn thỏa, chạy thẳng tới phòng của Lâm Hi, còn chưa mở cửa phòng, giọng của anh đã vang lên.

Giọng nam hơi nịnh nọt này, Lâm Hi nghe, khê nâng lên một nụ cười khê, linh khí lưu chuyển trong mắt lóe lên tia sáng, “Quản gia, anh có chuyện gì sao?” Nếu đón nhận sự thật sống cùng Quyền Hạo ở nhà họ Quyền, thì cũng tự nhiên cần phải tiếp nhận quản gia nhà họ Quyền, mặc dù xem ra đầu óc quản gia kia không quá bình thường.

“Tiểu thư, tôi dẫn cô đi làm quen với hoàn cảnh nhà họ Quyền một chút, được không?” Trần Tiêu hơi gấp không thể chờ mở cửa phòng, nhìn thấy tiểu thư nhà mình đứng cạnh cửa sổ sát đất, trưng cầu dò hỏi.

Đi làm quen với hoàn cảnh nhà họ Quyền sao? Tròng mắt Lâm Hi đảo tròn, cảm thấy chủ ý này không tệ, cuộc sống của cô ở nhà họ Quyền, nhất định phải quen thuộc hoàn cảnh nhà họ Quyền, “Ừ.”

“Tiểu thư, mời đi theo tôi.” Trần Tiêu cười ha hả, trong lòng vui thành một đóa hoa.

Ở dưới sự hướng dẫn của Trần Tiêu, Lâm Hi nhìn nhà họ Quyền mấy lần. Sau khi xem xong, trong lòng cô âm thầm nghĩ đến, con mẹ nó, thật không hổ ba đời nhà họ Quyền.

Trở lại phòng khách lầu một, ánh mắt Lâm Hi tùy ý quét qua, không nhìn thấy đồ vật gì khiến cô tán thưởng, cô đang chuẩn bị cất bước đi lên lầu, nhưng khi ánh mắt xẹt qua ghế sa lon thì cánh môi đỏ mềm khẽ mím, nụ cười dần hình thành trên mặt.

Mã Kiều Thần rất nhàm chán nhìn nước trà trên khay trà, mỗi lần cô tới nhà họ Quyền, chỉ có di bưng trà đưa nước để ý cô, mỗi khi cô hỏi Quyền thiếu đi đâu thì không có ai trả lời cô.

Nhìn mười ngón tay xinh đẹp, Mã Kiều Thần nhìn chung quanh một vòng, định xem xem Trần Tiêu đi đâu. Tầm mắt vừa chuyển đến cửa chính, cô đã thấy Trần Tiêu. Chớp chớp hai mắt, chứng minh mình không có nhìn lầm, trong lòng hơi vội vàng muốn biết Quyền Hạo đang ở đâu, Mã Kiều Thần đứng lên, mỉm cười nhìn Trần Tiêu.

“Trần quản gia, Quyền thiếu đi đâu rồi vậy?” Cô tìm Quyền thiếu vì có chuyện rất quan trọng, mấy ngày qua nhà họ Quyền cô đều không gặp được Quyền Hạo, buồn bán trong gia tộc không thể trì hoãn được nữa, bây giờ cô phải tìm được Quyền thiếu giúp một tay.

“Là Mã tiểu thư ư.” Lại một lần nữa nhìn thấy Mã Kiều Thần, Trần Tiêu không chút ngoài ý muốn, “Tôi cũng không biết Quyền thiếu đi đâu, Mã tiểu thư tìm Quyền thiếu có chuyện gì sao?” Thân là quản gia của Quyền thiếu, nguyên tắc đầu tiên chính là không thể tiết lộ hành tung của Quyền thiếu, cho dù là ai hỏi anh Quyền thiếu đi đâu, anh chỉ có thể trả lời không biết.

Vừa nghe câu trả lời giống như hôm qua, trong lòng Mã Kiều Thần vừa tức giận vừa buồn cười, mặt lộ vẻ bất đắc dĩ nói, “Quản gia Trần, tôi thật sự chính là có việc gấp tìm Quyền thiếu, anh không thể nói cho tôi biết Quyền thiếu đi đâu sao?” Cô và Quyền thiếu có hơn hai mươi năm chơi với nhau rồi * rồi, nhưng mỗi lần khi cô muốn tìm Quyền thiếu, đều không tìm được, trừ phi Quyền thiếu bằng lòng gặp cô.

(*) Nguyên gốc phát tiếu: phương ngữ Bắc Kinh, chỉ bạn bè cùng nhau lớn lên từ nhỏ, khi lớn lên vẫn chơi với nhau, không phân biệt nam nữ.

Nói xong, Mã Kiều Thần phiền não vén tóc dài, trong ánh mắt cũng nhuốm vẻ bình tĩnh. Trong mắt cô chỉ có quản gia Trần, tầm mắt khẽ liếc, đứng díp nhìn thấy Lâm Hi đang chăm chú nhìn cô.

Cô gái nhỏ có diện mạo tinh xảo, trên mặt điểm chút vàng khè có vẻ dinh dưỡng không đầy đủ, thẳng ở một đôi mắt to tròn tràn đầy linh khí, ánh mắt đoạt người, chiều cao chưa tới 1m3. Cô bé này không phải đã gặp ở cửa chính nhà họ Quyền vào ngày hôm qua sao?

Quan sát cô gái nhỏ đang cười nhẹ nhàng trước mắt, lại nhìn hành động nịnh hót của Trần Tiêu với cô bé này thì Mã Kiều Thần giống như bị sét đánh trúng. Cô bé này xuất hiện ở nhà họ Quyền đã đủ kỳ quái khiến cô kinh hãi, tại sao ngay cả Trần Tiêu một vị quản gia tự nhận vô cùng tôn quý cũng không kém người ta một bậc, hướng về cô bé này cũng có vẻ nịnh hót!

“Mã tiểu thư, tôi thật sự không biết Quyền thiếu ở đâu, nếu cô muốn đi tìm cậu ấy, không ngại đi nhà chính nhà họ Quyền tìm một lần.” Trần Tiêu cảm thấy phía sau nụ cười như gió xuân của tiểu thư nhà mình hoàn toàn không hề đơn giản, đối mặt với Mã Kiều Thần, anh vẫn phải qua loa lấy lệ.

Hiện giờ lực chú ý của Mã Kiều Thần đều bị Lâm Hi đoạt đi, nào còn rảnh rỗi chú ý tới Trần Tiêu nói cái gì. Ở trong nhà họ Quyền của Quyền thiếu, đó là tuyệt đối không có khả năng xuất hiện người trong nhóm bọn họ chưa từng gặp, mà bây giờ ở trong nhà Quyền thiếu xuất hiện một cô bé chừng bảy tám tuổi, điều này không phải nói lên rằng cô bé này có vị trí độc nhất vô nhị trong lòng Quyền thiếu sao?!

“Em gái, chị tên Mã Kiều Thần, là bạn từ nhỏ của Quyền thiếu, em tên là gì vậy?” Nở nụ cười thân thiện, trong đầu Mã Kiều Thần nghĩ đến một khả năng, thăm nghĩ kẻ sách.

Hai người cách xa nhau cũng chỉ ba thước, Lâm Hi có thể nhìn thấy rõ ràng ánh sáng trong mắt Kiều Thần, chỉ có điều cô nhìn không hiểu nụ cười thân thiện của Mã Kiều Thần lúc này đối với mình là có ý gì, “Xin chào, em tên là Lâm Hi.” Nếu là bạn từ nhỏ của Quyền Hạo, vậy thì đối phó một chút chứ sao.

Trên mặt Lâm Hi cười nhạt, Mã Kiều Thần vui mừng trong lòng, không thèm để ý đến Trần Tiêu, chạy thẳng đến bên cạnh Lâm Hi, “Hi Hi, ngồi chung với chị.”

Dáng vẻ Mã Kiều Thần giống như coi mình là chủ nhân nơi này vậy, Lâm Hi cảm thấy kỳ quái, mà Trần Tiêu thì đen mặt lại. Mã tiểu thư này tuyệt đối là bệnh vậy nên, bởi vì nhà họ Mã có thể xen vào cuộc chiến các nguồn lực kinh doanh, trước tìm đến Quyền thiếu giúp một tay, bây giờ Quyền thiếu không có ở đây, nhanh như vậy đã chuyển đầu óc đến trên người tiểu thư nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Chương 13: Cung chiêu bắt đầu hiện ra

Editor: Puck

Mã Kiều Thần sớm tự quen thuộc, Lâm Hi coi như thấy được, cô chính là không nói một lời, Mã Kiều Thần cũng có thể dài dòng hồi lâu.

Trần Tiêu đứng ở bên cạnh chuẩn bị phục vụ tiểu thư nhà mình bất cứ lúc nào, nhìn Kiều Thần tự quen thuộc lập quan hệ vào trong mắt, không nhận được thăm khinh bỉ một phen. Nhà họ Mã dù sao cũng là nhà thế gia nhỏ hạng hai, sao lại bồi dưỡng ra một Mã tiểu thư mặt dày vô địch như vậy.

Bên này Lâm Hi nghe Mã Kiều Thần nói dài dòng không có dinh dưỡng, mà Quyền Hạo đang ở lầu trên cùng tòa nhà Lĩnh Lâm, đi tới công ty đã lâu rồi, những tài liệu trước mắt anh nhìn thật lâu cũng nhìn không vô, trong đầu đều hiện lên khuôn mặt non nớt, khỏe mỗi không tự chủ khẽ nhếch, trong lòng tràn đầy nụ cười cung chiêu, trên người được hơi thở ấm áp bao vây.

Lật tài liệu giấy trắng mực đen này, trước mắt Quyền Hạo giống như xuất hiện ảo giác, khuôn mặt non nớt của cô giống như đang ở trước mặt anh, chớp mắt một cái, ảo giác hư vô biến mất, nhìn đồng hồ đeo tay trên cổ tay, bây giờ mới ba giờ chiều. Từ khi anh tới nơi này mới cách năm giờ, không biết bây giờ cô ở trong nhà có tốt không. Một khi trong đầu hiện lên khuôn mặt của cô, anh lại không khống chế được muốn biết bây giờ cô đang làm gì? Là đang ngủ nướng, hay đang phát giận với Trần Tiêu, hay còn một thân một mình bức tức... Một khi bắt đầu có phỏng đoán, anh lại không dừng lại được.

Trong lòng, giờ phút này vô cùng khát vọng được bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô chạm vào.

Cũng không ức chế được phỏng đoán về cô ở trong lòng, máu chảy vô cùng sôi trào, anh thở ra một hơi khí nóng. Thay vì ở chỗ này nghĩ ngợi, cô ở nhà sẽ làm gì? Còn không bằng anh về nhà sớm một chút.

Ý niệm này vừa mới sinh ra, trong lòng của anh lập tức vô cùng ấm áp.

Nhà, cái từ này, là đáng quý đối với anh.

Nghĩ tới khuôn mặt non nớt của cô, nghĩ tới bây giờ cô đang làm gì ở trong nhà, anh cũng không quản bây giờ là mấy giờ, trực tiếp lái xe về.

Khi người Lĩnh Lâm nhìn thấy bước chân Quyền thiếu rồi đi thật nhanh trước thời gian, vô cùng giật mình há mồm ra. Người lẫn lộn trong Lĩnh Lâm ai mà không biết tổng giám đốc chưa đến giờ chắc chắn sẽ không rời đi, hôm nay lại rời đi trước hai giờ, đây thật sự kỳ quái.

Nhằm chán che cái miệng nhỏ nhắn khẽ ngáp, trong đôi mắt to trong suốt mông lung hơi nước, Lâm Hi đang nghe người phụ nữ Mã Kiều Thần này thao thao bất tuyệt nói sau ba giờ, mỗi một đánh về phía cô.

Liếc mắt nhìn Mã Kiều Thần vẫn nói không ngừng, Lâm Hi xoa xoa huyết thái dương sắp đau. Trần Tiêu ở bên cạnh cũng không bình tĩnh nữa, Mã Kiều Thần này có thể xong rồi không, không thấy đáng về rất buồn ngủ của tiểu thư nhà anh sao? Vẫn còn nói chuyện không ngừng, gây phiền cho người khác.

“Mã tiểu thư, cô nói nhiều những chuyện này như vậy làm gì, tiểu thư vốn nghe không hiểu, cô chính là trở về đi, tối nay có thể rất khuya Quyền thiếu mới trở về.” Một mực kể chút chuyện thế gia, cũng không quản tiểu thư nhà mình có nghe hiểu hay không, thật là đủ rồi.

Trần Tiêu có vẻ không nhận được nói ra, thành công ngăn chặn cơ hội thao thao bất tuyệt nói tiếp của Mã Kiều Thần, ánh mắt cô thoáng tỏ vẻ buồn bã, nếu không phải Quyền thiếu tránh né không gặp cô, cô cần phải như vậy sao? Khó khăn lắm mới gặp được một cô gái nhỏ có thể giúp cô thuyết phục Quyền thiếu, có cơ hội có thể gần gũi hơn như thế, cô sao có thể bỏ qua.

Uống một ly trà ô long thượng đẳng, Mã Kiều Thần hắng giọng một cái, cười tươi như hoa, “Quản gia Trần, tôi đang nói chuyện phiếm với Hi Hi, cũng không có ý đợi Quyền thiếu.” Lời này rõ ràng nói hơi ngu xuẩn, nhưng cô chính là vì hiệu quả này, cô không phủ nhận cô nói nhảm nhiều như vậy chính là vì cho hết thời gian đợi Quyền thiếu trở lại.

Giọng nói trong trẻo, Quyền Hạo còn chưa bước vào cửa đã truyền đến tai anh, giọng nói quen thuộc này làm anh không khỏi nhũn mảy rậm, mỗi mông khẽ nhấp, “Mã Kiều Thần.”

Bước vào cửa, anh nhìn thấy gương mặt non nớt này, nhịp tim nhanh hơn một chút. Thấy được gương mặt hơi tuyệt mỹ, trong mắt anh xẹt qua vẻ chán ghét.

Nghe được âm thanh nhàn nhạt, Mã Kiều Thần mừng rỡ ngược mắt nhìn ra cửa, ngày gần đây vẫn không gặp được Quyền thiếu, cô thật sự càng ngày càng nóng nảy, bây giờ không có cảm giác nóng nảy, có một cảm giác vui sướng nhàn nhạt vây quanh tim cô.

Ba chữ “Mã Kiều Thần” này nói rất nhẹ, giống như không có cảm tình gì, nhưng chỉ có Mã Kiều Thần biết, đây là khúc dạo đầu của Quyền thiếu sinh lòng tức giận.

“Quyền thiếu, anh trở lại rồi.” Trong lòng Mã Kiều Thần biết rõ Quyền thiếu không thích cô tới tìm anh vì chuyện buồn bán của gia tộc, nhưng cô vẫn

phải đi tìm anh. Cô vốn định đứng lên chạy thẳng đến trước mặt Quyền thiếu, liếc mắt nhìn Lâm Hi từ đầu đến cuối vẫn cười nhẹ ngồi bên cạnh, cô cứng rắn nhìn cử động định đứng lên.

Ánh mắt Lâm Hi rơi vào trên người Quyền Hạo, nụ cười nhẹ lập tức biến mất, khuôn mặt nhỏ nhắn không tỏ vẻ gì. Bị buộc tiếp nhận sự thật ở lại nhà họ Quyền, bây giờ nhìn thấy Quyền hạo đại thiếu nhà họ Quyền, tâm tình cô rất phức tạp, nên ghét bỏ đó, cần phải vô cảm?

Giọng nũng nịu của Mã Kiều Thần rõ ràng mang theo ý muốn cầu cạnh anh, Quyền Hạo hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến, anh tập trung nhìn Lâm Hi nghiêm mặt không có nụ cười, trông mắt mới vừa rồi lạnh lẽo lập tức tràn ra rất nhiều nụ cười cưng chiều, độ cong khóe môi cũng rất lớn, xem ra chính là đáng yêu cả người vui thích.

“Hi nhi, đã quen thuộc chưa?” Hi nhi của anh mới mười hai tuổi, lần đầu tiên rời nhà, lần đầu tiên rời đi cánh chim cha mẹ, tới nơi này là một hoàn cảnh xa lạ với cô, Hi nhi của anh có quen không?

Quyền Hạo ngồi ở bên cạnh cô, cô có thể ngửi thấy mùi thơm nước hoa nhàn nhạt trên người anh, giọng anh dịu dàng mang theo quan tâm, cô nghe rất không quen, vô cùng không quen! “Quen thì sao, không quen thì như thế nào?” Vấn đề này, cô chọn lựa hỏi ngược lại.

Dáng vẻ hếch cái mũi thanh tú lên của cô chọc Quyền Hạo cười, độ cong khóe môi càng sâu hơn vừa rồi, bàn tay vuốt ve đầu cô, cảm giác rất tốt, nhiệt độ ấm áp xuyên qua lòng bàn tay truyền vào trong lòng anh, tìm trong nháy mắt được ấm áp chất đầy, cảm giác thỏa mãn thật lớn xông lên đầu. “Mới đầu em sẽ không quen, về sau em sẽ thành thói quen.”

Quyền Hạo hiểu chán ghét trong lời nói của cô, cô chỉ đang náo loạn tính khí nhỏ.

Mất lộ ra cảm xúc không vui với hành động của Quyền Hạo, Lâm Hi liếc xéo về phía Mã Kiều Thần đang giương mắt nhìn, mím chặt môi hồng nói, “Mã Kiều Thần này tìm anh có chuyện.”

Trên mặt Quyền thiếu có một nụ cười như gió xuân này từ khi nào? Không phải anh ghét nhất người khác đụng chạm sao? Lời nói không hề lạnh lẽo lại lộ ra quan tâm thể mà lại phát ra từ trong miệng anh! Mã Kiều Thần thấy tất cả trước mắt thì cảm thấy thế giới này bắt đầu huyền ảo. Chỉ có điều cô đồng thời vỗ tay với phán đoán của mình, cô thật sự không đoán ai, cô gái nhỏ này thật sự có ảnh hưởng cực lớn với Quyền thiếu.

“Tìm tôi có chuyện gì?” Ánh mắt Quyền Hạo khi rơi lên người Mã Kiều Thần thì không hề chứa cưng chiều nữa, chỉ có lạnh nhạt.

Khóe miệng Mã Kiều Thần không nhìn được co quắp, ánh mắt lạnh nhạt này đúng là sự khác biệt khổng lồ với nụ cười vừa rồi. Liếc mắt nhìn Lâm Hi tỏ vẻ không vui, lại nhìn Quyền thiếu lạnh nhạt với cô, cô quyết định hôm nay không nói bất cứ chuyện gì, “Không có việc gì.”

Anh không hề thỏa mãn với vuốt ve đầu cô, bàn tay đi tới trên mặt cô, tham lam mà vuốt ve nhẹ, cảm xúc mềm mại ấm áp khiến cho anh không nỡ buông tay.

Đối với Lâm Hi mà nói, Quyền Hạo chính là một người xa lạ vừa mới chung đụng hai ngày, tối hôm qua cùng giường chung gối với anh đó là vạn bất đắc dĩ, bây giờ đó, hạ thấp mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay sờ mặt cô không ngừng, mày đẹp nhíu chặt, tay nhỏ bé ghét bỏ đẩy bàn tay đó ra, vô cùng ghét bỏ nói, “Không được chạm vào tôi.”

Theo tiếng nói của cô rơi xuống, Dieffen ddan lee quy đôn ánh mắt Quyền Hạo lặng lẽ phát sinh biến hóa, một ánh sáng háo hức không thấy rõ xẹt qua trong mắt anh, “Hi nhi, sao vậy?”

Tay của anh hơi khấn trương nắm tay trái của cô, lòng bàn tay dày rộng truyền đến nhiệt độ, cô càng thêm ghét bỏ, lực lớn hất tay anh ra. Nóng nảy ần núp nơi đáy lòng cô mấy ngày nay lập tức xông ra, nóng lòng phát tiết, cô luống cuống cầm ly trà trên bàn, tạt một cái lên gương mặt tuấn tú của Quyền Hạo.

“Tôi không thích anh chạm vào tôi.” Sau khi tạt xong, tay Lâm Hi tùy ý ném một cái, ném ly trà xuống đất.

Trên gương mặt điển trai của Quyền Hạo dính đầy nước trà, anh không tức giận, chỉ nhàn nhạt nở nụ cười, “Hi nhi, hả giận chưa?”

Sau khi tạt hết nước trà, Lâm Hi lại hối hận, anh là đại thiếu gia của nhà họ Quyền, cô là một kẻ ăn xin, anh giết chết cô là chuyện bình thường, đều do anh đụng chạm khiến cho cô ghét mới như vậy. Anh tỏ vẻ không sao còn mang theo ý cười, trong lòng cô hoảng sợ.

“Anh có bị bệnh không.” Tiếng nói vừa mới hạ xuống, Lâm Hi không để ý xem Quyền Hạo có phản ứng gì, cô nhanh chóng đi lên lầu hai.

Trần Tiêu nhìn động tác liên tiếp của tiểu thư nhà mình, vẻ mặt cứng nhắc cười nhẹ, dáng vẻ hoảng hốt không nói ra được bất cứ lời gì. Nhìn trên mặt và trên người thiếu gia nhà mình cũng chảy xuôi nước trà thì anh hơi lấp bắp nói: “Thiếu... Thiếu gia... Tiểu thư nhỏ tuổi không hiểu chuyện, cô ấy không phải cố ý.”

“Tôi biết rõ.” Nhìn chăm chú vào bóng lưng vội vã rời đi của cô, Quyền thiếu nâng khóe môi lên, trên mặt tạo thành nụ cười cưng chiều, quyền rũ mờ ám, không thèm để ý đến việc cô tạt nước trà lên người anh, “Chỉ cần cô ấy hả giận là được.”

Mã Kiều Thần đặt tất cả vào trong mắt hóa đá, mắt tròn tròn, không dám tin tất cả nhìn thấy trước mắt. Lúc nào thì Quyền thiếu vô cùng tôn quý thể mà lại lưu lạc đến bị một cô bé đối xử như vậy rồi hả? Thế giới này quả nhiên huyền ảo!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cưng Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 14: Hơi quý dị

Editor: Puck

Trở về phòng, đang chân dang tay nằm thành hình chữ đại ở trên giường mềm mại, Lâm Hi chôn mặt vào trong chăn, giống như ảo não bĩu môi. Cảm giác trên người nhiễm phải mùi thơm nhàn nhạt trên người Quyền Hạo, mùi thơm này ngửi thấy khiến cho đáy lòng cô hơi ghét.

Mã Kiều Thần ở phòng khách lâu một, đang trong kinh ngạc kỳ quái tìm về thần trí, nhìn nước trà trên người Quyền thiếu, khóe miệng cô kéo ra, trên vẻ mặt tuyệt mỹ xuất hiện nụ cười lúng túng. Cô không phải cố ý, cô không phải cố ý ở hiện trường nhìn thấy Quyền thiếu bị cô gái nhỏ kia tạt nước trà.

Ở trong mắt Mã Kiều Thần, nụ cười như thiên thần trên khuôn mặt tuần tú của Quyền thiếu quá mức quý dị, chỉ trong chớp lát, cô đã quên mất mục đích mình tới nơi này rồi, “Quyền thiếu, tôi đi trước.” Nói xong, Mã Kiều Thần nhanh chóng cầm túi xách ở bên cạnh lên, rồi đi thật nhanh như chạy trốn.

Mở tay phải ra, Quyền Hạo nhìn chăm chú vào lòng bàn tay mình, trong lòng bàn tay giống như còn lưu lại hơi ấm của cô, khóe môi nhẹ nhàng nhếch lên, vẻ kiêu căng trên mặt mày biến mất, thay vào đó là dịu dàng.

Mất thấy tình cảnh ấy, Trần Tiêu kinh ngạc đến há miệng.

Trong mắt hằm chứa nụ cười giống như có thể mê hoặc lòng người, Quyền Hạo khẽ quay đầu nhìn về phía cầu thang lên lầu hai, đứng lên, đi về phía mục đích của anh.

Đứng trước cửa phòng cô, Quyền Hạo gõ cửa.

Khi Lâm Hi sắp ảo não, nghe được tiếng gõ cửa thì thần kinh lập tức khẩn trương theo phản xạ. Mới vừa rồi cô không nên tạt nước trà lên Quyền Hạo, bây giờ có người tới gõ cửa, không phải Quyền Hạo tới tìm cô tính sổ chứ? Trong lòng có suy nghĩ này, Lâm Hi nhú chặt khuôn mặt nhỏ nhắn.

Quả nhiên, xúc động là ma quỷ!

Dù là ma quỷ như thế nào, bây giờ cô cũng phải đi mở cửa.

Giống như cho là hà tiện dùng sức vỗ một cái xuống giường, Lâm Hi ôm tâm trạng bị Quyền Hạo tính sổ xuống đất đi mở cửa. Khoảnh khắc khi cửa được mở ra, cô thật sự nhìn thấy Quyền Hạo trong dự đoán.

Chỉ cao đến bụng Quyền Hạo, Lâm Hi ngẩng mặt lên nhìn Quyền Hạo, ánh sáng đèn phòng ở chỗ sâu nơi đáy mắt dâng lên, cảnh giác hỏi, “Có chuyện gì sao?” Chống lại Quyền Hạo khí thế cường đại, khí thế của cô rõ ràng không đủ sự cường đại của anh, cộng thêm mới vừa rồi tạt nước trà lên anh, sức lực của cô còn chưa đủ.

Ánh mắt đèn phòng như vậy, Quyền Hạo ngược lại nhớ tới mèo nhỏ giường nanh múa vuốt khi vừa tới hoàn cảnh xa lạ, giờ phút này lòng bị ám áp bao vây, cũng vui vẻ rồi, “Thân thể em yếu ớt, bây giờ đi nghỉ ngơi, đến giờ ăn cơm anh lại bảo em.”

Chỗ bị nước trà làm dơ trên người anh cũng không ít, bây giờ lại giống như là người không bị làm sao nói chút lời quan tâm với cô, cô cũng muốn hoài nghi, đây rốt cuộc có phải là bản thân đại thiếu gia nhà họ Quyền hay không, lúc nào thì đại thiếu gia nhà họ Quyền dễ nói chuyện như vậy.

“A.” Khó hiểu đáp một tiếng, Lâm Hi nhanh chóng đóng cửa lại.

Trước mắt cửa bị đóng, anh và cô lại bị ngăn cách rồi. Tròng mắt anh nhìn vết dơ bẩn trên áo mình, anh khẽ cong khóe miệng, tròng mắt thâm thúy giống như biển rộng làm cho người ta đoán không ra lúc này tràn đầy cung chiêu.

Khi đến giờ ăn tối, Lâm Hi nghe được tiếng Quyền Hạo gọi cô ở ngoài cửa, bởi vì chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, đầu vẫn còn trong trạng thái hỗn loạn, cô bĩu môi rời giường.

Nhìn thấy cô gái bé nhỏ mất mông lung đi ra, Quyền Hạo bật cười.

Bàn tay cầm bàn tay nhỏ bé ám áp của cô, cô không từ chối, là anh biết cô vẫn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ.

Tay nhỏ bé của cô rất mềm, nắm tay cô như vậy, giống như anh và cô vốn là một thể.

Tim ám áp, trống không đã bị lấp đầy.

Lâm Hi đưa tay phải không bị nắm dụi dụi mắt mông lung, mím mím môi hồng, đáng vẻ hoàn toàn chưa tỉnh ngủ, đáng yêu lại mê người, đặc biệt là ánh mắt long lanh giống như bị hơi nước mông lung phủ kín càng thêm khiến cho người ta thích.

Ngồi bên cạnh bàn ăn, thức ăn đủ sắc hương vị hoàn toàn không khơi gợi lên hứng thú của Lâm Hi, chớp lại chớp mắt to, hơi nước trong mắt giống như sắp hóa thành vũng nước suối chảy ra.

Hạ thấp mắt nhìn chăm chú vào dáng vẻ đáng yêu chưa tỉnh ngủ của cô, Quyền Hạo đưa mắt, Trần Tiêu lập tức bung tời một chậu nước ấm và một chiếc khăn lông mềm mại. Vò khăn lông, vắt khô, tay Quyền Hạo cầm khăn lông, nhẹ nhàng lau khuôn mặt mềm mại của cô.

Lực tay anh vừa vặn, lau đến khiến cho cô rất thoải mái, mắt buồn ngủ mông lung khi được khăn lau qua, lập tức rõ ràng không ít, đầu óc hỗn độn cũng tỉnh táo. Chớp cũng không chớp mắt nhìn chăm chú vào mặt của Quyền Hạo, Lâm Hi cảm thấy không khỏi sợ hãi, trái tim nhỏ không khỏi gần như ngừng đập, kinh ngạc hiện lên trong mắt.

Cô tự nhận dáng vẻ lúc này của mình không gợi lên nổi hứng thú của anh, cũng tự nhận cô không có địa vị ở trong lòng Quyền Hạo, nhưng vì cái gì mà Quyền Hạo lại lau mặt giúp cô như vậy.

Chuyện này... Chuyện này... Chuyện này... Quý dị!

Thân thể căng cứng rồi, Lâm Hi chớp chớp tròn mắt đen xinh đẹp.

Cẩn thận lau sạch sẽ khuôn mặt của cô, Quyền Hạo giao khăn lông lại vào trong tay Trần Tiêu.

“Hi nhi, đây là cháo em thích, ăn nhiều một chút.” Thân là đại thiếu gia nhà họ Quyền quyền thế ngập trời, muốn biết thói quen của một cô bé, chỉ là một chuyện dễ dàng.

Nhìn cháo đặt trước mặt, Lâm Hi nhú chặt chân mày. Người nào nói cho Quyền Hạo, cô thích nhất cháo hải sản hả? Người nào nói?! Cô cần phải diệt người kia, cô không thích nhất chính là cháo hải sản.

Từ chối món không thích ăn, Lâm Hi nghiêng đầu nhìn Quyền Hạo ngồi ở bên cạnh cô.

Ánh mắt chống lại của cô, dưới cái nhìn của Quyền Hạo, cô vẫn còn đang cau kinh với anh.

Cười khế, anh cầm cái muỗng lên, làm việc làm mà trước kia cho rằng cả đời này không có hội làm.

Cháo hải sản gần bên mép, dưới cái nhìn mong đợi cô há miệng của Quyền Hạo, Lâm Hi cau chặt chân mày, ghét bỏ nói, “Tôi không thích ăn cháo hải sản.” Chủ nhân thân thể này thích, cũng không nói lên cô thích.

Theo lời của cô nói ra, Trần Tiêu không dám tin nhìn chăm chăm vào.

Tất cả tài liệu về tiểu thư nhà mình, đều do anh phái người đi thu thập. Vậy mà hôm nay cô nói không thích ăn cháo hải sản, trong tài liệu cũng viết cô thích ăn cháo hải sản nhất.

Quyền Hạo nghe được Lâm Hi nói như vậy, nhìn chán ghét trong mắt cô, không hề giống như cô đang vì cau kinh với anh. Cô như vậy, là thật sự không thích ăn cháo hải sản.

Để cái muỗng xuống, Quyền Hạo gấp tôm làm vị rất ngon vào trong chén của Lâm Hi.

Không ngờ hành động lần này của anh khiến Lâm Hi ghét bỏ nhú chặt chân mày hơn, quét một lần qua thức ăn trước mặt, khóe môi mím chặt nói, “Tôi không thích ăn những món ăn này.”

Hành động của Quyền Hạo khiến cho cô rất giật mình rất khẩn trương, nhưng cô tuyệt đối không uất ức mình, để mình ăn những món ăn mình không thích, nhất là hải sản gì đó...

Trần Tiêu đứng phục vụ ở bên cạnh, tròn mắt đều sắp rớt xuống, lời của tiểu thư nhà mình không thể nghi ngờ chứng minh người anh phái đi tìm tài liệu đều sai lầm. Trên trán anh rơi xuống giọt mồ hôi lớn như hạt châu, anh khẩn trương nhìn thiếu gia nhà mình.

Ánh mắt lạnh lùng quét qua thức ăn chuẩn bị vì nàng ở trên bàn, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhố của cô, Quyền Hạo để đĩa xuống, nở nụ cười trong bóng như ngọc, dịu dàng hỏi, “Vậy Hi nhi thích ăn gì?”

Thì ra chỉ dựa vào người khác tìm tài liệu thì không thể tin hoàn toàn, không có chung đụng, anh không thể chân chính hiểu rõ cô. Hiểu rõ cô sao? Nghĩ đến đây, nụ cười trên mặt anh rực rỡ hơn một chút, thì ra anh lại vì hiểu rõ chuyện của cô mà cảm thấy vui vẻ như vậy.

Lâm Hi tình nguyện uất ức người khác cũng không chịu uất ức mình, báo ra tên đồ ăn liên tiếp.

“Trần Tiêu, lập tức kêu đầu bếp làm những món ăn này.” Chỉ cần là cô thích, anh đều đi thỏa mãn cô.

“Dạ, thiếu gia.” Trí nhớ của Trần Tiêu kinh người, đều nhớ hết tên món ăn mà tiểu thư nhà mình nói ra.

Người giúp việc lục tục bung thức ăn lên bàn, Lâm Hi hoài nghi liếc mắt nhìn Quyền Hạo, gương mặt tuấn tú rực rỡ của anh, cô cảm thấy rất quý dị, lạnh lẽo dần chạy lên não.

Cô chỉ là thứ anh mua được, cô tạt nước trà, anh không tức giận. Vẫn còn lau mặt cho cô, thậm chí bữa ăn tối do đầu bếp tỉ mỉ chuẩn bị bởi vì một câu nói của cô mà đổi đi.

Điều này thật sự quý dị!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chương 15: Truyền thuyết về nhà họ Quyền

Editor: Puck

Dưới tình huống Lâm Hi vừa giật mình vừa nghi ngờ, ăn bữa tối.

Nhận thức về Quyền Hạo của cô, cũng bị phá vỡ dưới hành động của Quyền Hạo.

Xin nói cho cô biết tại sao, tại sao Quyền Hạo phải săn sóc tỉ mỉ cô như vậy?

Đưa cô đến trước cửa phòng, Quyền Hạo hít sâu một hơi, khẽ khom lưng, dưới ánh mắt nghi hoặc của cô, môi dán lên trán cô, sau đó hôn chân mày cô từng tí một, anh không nở buống cô hương vị ngọt ngào ra.

Lâm Hi cố gắng để cho mình hết sức duy trì bình tĩnh, cảm giác ấm áp nơi chân mày, cô nổi lên một tầng da gà. Con mẹ nó! Quyền Hạo này không phải thật sự yêu trẻ con chứ.

Sắc mặt khiếp sợ của cô, anh nhàn nhạt cười một tiếng, “Hi nhi, ngủ ngon.”

Khi Quyền Hạo biến mất trong mắt cô thì Lâm Hi cảm giác mình sắp bị sợ đến hôn mê.

Trong đêm này, trong đầu Lâm Hi không ngừng nghĩ đến ba chữ yêu trẻ con, trong lòng vừa kinh hãi vừa hoảng sợ. Bên kia, Quyền Hạo mang theo nụ cười thỏa mãn, ngủ thiếp đi.

Sáng sớm tỉnh lại, không nhìn thấy sự tồn tại của Quyền Hạo, Lâm Hi thở phào nhẹ nhõm. Bây giờ cô cảm thấy nhà họ Quyền càng ngày càng quý đi, nhất là hành động Quyền Hạo làm ra khiến cho cô vừa kinh hoàng vừa hoảng sợ.

Ăn sáng xong, tiện thể uống xong thuốc, Lâm Hi đang xem hai bộ phim điện ảnh hài hước, rảnh rỗi không có việc gì làm quay ra vườn hoa. Đóa hoa xinh đẹp làm tâm tình buồn bực của cô vẫn không tốt, vấn đề Quyền Hạo rốt cuộc có phải yêu con nít không vẫn vậy khôn cô.

Vườn hoa nhà họ Quyền dùng một số tiền lớn tạo ra, nơi này trồng đầy hoa đắt giá, mỗi ngày đều có người làm vườn xử lý, chính lúc này vừa đúng có hai người làm vườn đang cắt tỉa cành hoa.

“Anh biết nhị tiểu thư vừa mới vào có thân phận gì không?” Người làm vườn Giáp cắt cành hoa, cảm thấy hơi nhàm chán, tìm một đề tài nói chuyện.

Nghe được bọn họ tán gẫu đến cô, Lâm Hi vốn chuẩn bị rồi đi dừng bước chân lại, cô vốn không muốn nghe hai người họ nói chuyện, nhưng bây giờ bọn họ nói đến mình, cô đương nhiên muốn nghe một chút. Cô ngược lại tò mò, cô nhị tiểu thư đột nhiên xuất hiện, có thể khiêu khích người khác suy đoán hay không.

“Tôi làm sao biết được.” Người làm vườn Ất ngưng cắt cành hoa, giang hai tay thoáng chốc đã mệt, “Nhà họ Quyền nhiều chuyện thần bí lắm.”

Nhà họ Quyền nhiều chuyện thần bí lắm! Lâm Hi hí cặp mắt, trong lòng thầm nói, chuyện này đúng. Trải qua mấy ngàn năm vẫn luôn là thế gia xếp hạng thứ nhất ở Thiên triều, nói không có chuyện thần bí ai tin!

Người làm vườn Giáp gật đầu một cái, “Nhắc tới cũng đúng, nhà họ Quyền thật kỳ quái có một truyền thuyết, gần như mỗi một thời đại đều có người sống không quá bốn mươi tuổi.”

Nhà họ Quyền gần như mỗi một thời đại đều có người sống không quá bốn mươi tuổi đấy! Những lời này hoàn toàn khơi gợi lên hứng thú của Lâm Hi, trong lòng nổi lên gợn sóng, trong mắt lóe sáng loáng, cô muốn nghe chuyện về nhà họ Quyền nhiều hơn. Thời điểm trước kia khi cô là Lâm Hi Nhi, trà trộn trong giới thượng lưu xã hội, hoặc nhiều hoặc ít cũng nghe nói đến truyền thuyết về nhà họ Quyền, nhưng tin đồn nhà họ Quyền gần như mỗi một thời đại đều có người sống không quá bốn mươi tuổi, cô mới nghe lần đầu.

Thật kỳ quái! Thế gia xếp hạng thứ nhất ở Thiên triều lại có tin đồn như thế này, khẳng định không phải là tin đồn không có căn cứ.

“Những người nhà họ Quyền sống không quá bốn mươi tuổi này nói tới cũng kỳ quái, từng người đều tự sát.” Bởi vì người làm vườn Ất làm lâu ở nhà họ Quyền, vẫn phải biết một chút chuyện bát quái nho nhỏ.

Người làm vườn Giáp rất rõ ràng không biết chuyện này, lòng hiếu kỳ lập tức dâng lên rồi, dùng cất tia, trên mặt lóe lên tia sáng bất quải, “Người nhà họ Quyền luôn cao cao tại thượng, tay cầm quyền lớn, có cái gì nghĩ không ra mà cần tự sát?” Quyền có, tiền cũng có, còn có cái gì nghĩ không ra đây? Đừng bảo phụ nữ bất quải, thật ra thì đàn ông bất quải còn lợi hại hơn phụ nữ.

Người làm vườn Ất xem ra lớn hơn người làm vườn Giáp mười mấy tuổi, trong mắt lóe lên tia thông suốt, “Nhà họ Quyền vẫn có truyền thuyết, chỉ có điều là thật hay giả thì tôi không rõ ràng lắm.” Có một số việc tới điểm thì dừng là tốt, biết được quá nhiều cũng không tốt cho mình.

Người làm vườn Giáp không nghe được bất quải khác, thất vọng nhìn người làm vườn Ất, “Anh cứ nói đi, dù sao ở đây cũng không có người khác.”

Cặp mắt vừa ngước lên, người làm vườn Ất dường như bị sợ hãi, trong mắt lộ ra hoảng sợ, cây kéo trong tay rớt xuống dưới đất, trán chảy ra từng giọt mồ hôi lớn, môi trắng bệch khê mờ, “Thiếu gia.”

Người làm vườn Giáp cho rằng người làm vườn Ất đang tìm cớ, không nhìn được liếc mắt, thờ ơ nói, “Thiếu gia không có ở đây, anh kêu thiếu gia cái gì.” Tầm mắt tùy ý liếc về phía phương hướng người làm vườn Ất nhìn, vừa nhìn, người làm vườn Giáp giống như có cảm giác vạn tên xuyên tim, cây kéo trong tay cũng rớt xuống đất, mặt tràn đầy hoảng sợ.

Thấy hai người làm vườn đều hoảng sợ nhìn về phía cô, Lâm Hi quay đầu lại nhìn, thấy được Quyền Hạo vẻ mặt lạnh như băng, trên người tản ra hơi thở người lạ chói tới gần. Cô hơi kinh ngạc, theo bản năng nhú mày, “Không phải anh đi ra ngoài sao?” Cô còn muốn nghe hai người làm vườn này bất quải tiếp, bây giờ Quyền Hạo xuất hiện, bất quải này dĩ nhiên không nghe nổi nữa.

Buổi sáng tinh thần của anh hơi không tập trung, khi đến giờ cơm trưa, muốn trở lại nhìn cô một chút

Đi đến phòng cô tìm cô, cô không có ở đây, được Trần Tiêu nói cho biết cô đang tản bộ trong vườn hoa, anh lại tới đây tìm cô. Thấy bóng lưng gầy yếu của cô, anh đau lòng từng cơn, vẻ mặt nghiêm túc nghe hai người làm vườn nói chuyện của cô, lòng của anh đột nhiên luống cuống, bởi vì hai người làm vườn đang nói tới truyền thuyết của nhà họ Quyền.

Cô hỏi thăm, khoe môi anh nhếch lên, trong tròng mắt sâu xa như biển che giấu tàn nhẫn, đuôi khoe mắt như mũi tên nhọn hung hăng cắm lên người hai người làm vườn, “Anh trở lại ăn cơm với em.”

Chớp mắt một cái, Lâm Hi rõ ràng cho thấy không tin Quyền Hạo lấy cái cớ này.

Cảm thấy hai người làm vườn sợ hãi, cô nhìn Quyền Hạo từ đầu đến chân mấy lần. Trong lòng cảm thấy kỳ quái, truyền thuyết của nhà họ Quyền là bí mật của nhà họ Quyền không thể nói sao?

Thấy vẻ mặt đang suy tư của cô, anh không biết cô nghe được hai người làm vườn này nói bao nhiêu, tim của anh khê co rút, ngoài mặt vẫn mỉm cười như tắm gió xuân, “Hi nhi, chúng ta đi ăn cơm đi.”

“Ừ.” Không từ chối, không tức giận, Lâm Hi đáp một tiếng rất nhạt.

Kéo tay nhỏ bé của cô, hai người rất ấm áp đi tới phòng ăn.

Nhìn chăm chú vào bóng dáng một lớn một nhỏ rời đi, trên người hai người làm vườn đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Thức ăn rất nhẹ, chính là khẩu vị Lâm Hi thích, nhưng bữa cơm này cô ăn hơi không hợp khẩu vị, đầy trong đầu cô đều là lời hai người làm vườn này nói, truyền thuyết của nhà họ Quyền rốt cuộc là thật hay giả. Thế gia xếp hạng nhất ở Thiên triều, chẳng lẽ cũng có những truyền thuyết máu chó kia?

Ăn cơm trưa với cô xong, anh đưa cô trở về phòng ngủ, để cho cô nghỉ ngơi, mà anh một lần nữa trở lại phòng khách lầu một, đứng phía sau nhiều người làm và Trần Tiêu, bọn họ đều là người phục vụ hàng năm ở biệt thự này.

“Ai cho phép các người tùy ý thảo luận chuyện nhà họ Quyền vậy?” Chuyện xảy ra vào một giờ trước, giống như đang hiện lên trước mắt.

Trần Tiêu đứng đầu đầy lòng hơi hoảng hốt, thừa dịp đứng bên cạnh, trong lòng không khỏi nghĩ, là có người nói huyền thuyên trước mặt tiểu thư sao, “Thiếu gia, vậy nên xử lý bọn họ như thế nào?”

Quyền Hạo chỉ nghe, khoe môi hơi vênh lên, hiện lên một ý cười quỷ dị, anh không nói, xoay người lại, lạnh lẽo nhìn chăm chú vào những người ngay cả thờ gắp cũng không dám. Trong tay cầm một điều thuốc bạc hà, khói mù bay lên, che giấu vẻ mặt của anh. Sau làn khói mù lượn lờ, chỉ thấy một khuôn mặt vô cùng tuần tú hiện ra vẻ trắng xanh.

Khói mù vòng quanh trong thư phòng, lạnh lẽo như núi hoang vậy, làm cho người ta cảm thấy vô cùng quỷ dị, cảm giác bị áp bức trên người anh càng ngày càng nặng.

Hai người làm vườn cất tia cảnh hoa trong vườn hoa một giờ trước, bây giờ nom nớp lo sợ đứng ở đây. Bọn họ thật sự không nghĩ đến, bọn họ chỉ tùy ý bất quải một lần, nhưng không ngờ bị tiểu thư và thiếu gia nghe được.

“Trần Tiêu.” Sau khi Quyền Hạo hít một hơi khói, đột nhiên mở miệng lạnh giọng hỏi, “Anh ở nhà họ Quyền đã bao lâu rồi?”

Trần Tiêu hơi khựng lại, hơi không hiểu ý tứ của thiếu gia nhà mình, nhưng vẫn thành thật trả lời, “Tám năm rồi.” Năm nay anh hai mươi tám tuổi, đã dốc

sức phục vụ cho Quyền thiếu tám năm rồi.

Quyền Hạo nghe xong cười, nụ cười quý quái, lộ ra lạnh lẽo như ma quỷ, làm cho người ta không rét mà run.

“Tám năm rồi, anh còn không biết nhà họ Quyền cần chính là người làm như thế nào sao?” Khóe môi bên phải của anh hơi nhếch, yêu nghiệt lại châm chọc.

Khí thế của anh quá mức bén nhọn, lúc này càng làm cho người ở chỗ này đông thành băng, “Dám nói lung tung ở trước mặt hoặc sau lưng cô ấy, anh nói người làm như vậy ở lại nhà họ Quyền có ích lợi gì?”

Trần Tiêu bị sợ đến tâm kinh đảm khiêu *, suy đoán trong lòng được chứng thực, mồ hôi hột nhỏ giọt xuống đất, mọi người chỉ cảm thấy trên đầu quả tim nhảy lên sợ hãi. Hai người làm vườn bắt quái trong vườn hoa càng thêm hoảng hốt trong lòng, sợ đến không xong.

(*) tâm kinh đảm khiêu: cực kỳ hoảng sợ.

“Quy củ nhà họ Quyền, anh càng nên hiểu.” Lạnh lùng quét mắt nhìn cả đám người làm, khí áp trên người Quyền Hạo cũng càng ngày càng thấp.

“Thiếu gia, tôi sẽ xử lý tốt chuyện này, xin ngài cho tôi thêm một cơ hội.” Trần Tiêu không chịu nổi khí áp như vậy, trong lòng anh run rẩy, ngoài mặt vẫn cố hết sức giả bộ như không có chuyện gì nói.

Những người làm lấm mồm kia nhất định sẽ bị đá ra khỏi đế đô, cả đời cũng không thể bước vào đế đô, về phần cuộc sống sau này của bọn họ như thế nào, cái này phải xem tâm tình của Quyền thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chương 16: Bị bắt nạt

Editor: Puck

Trải qua một tuần chung đụng, cô cũng có hiểu rõ nhỏ nhỏ về Quyền Hạo, rõ ràng không phải yêu trẻ con, nhưng lại luôn ưa thích làm cho cô cho rằng anh chính là như vậy. Cô mờ mờ ảo ảo cảm thấy, người nhà họ Quyền đều coi cô là nhị tiểu thư chân chính mà đối đãi. Tình huống này, cô hơi không rõ, cô chỉ là một nhị tiểu thư đột nhiên xuất hiện, tại sao người nhà họ Quyền lại đối xử tôn kính với cô như vậy?

Trong phòng làm việc rộng rãi, Lâm Hi ngồi gần cửa sổ, tay nhỏ bé chống cằm nhón, mắt to sáng trong suốt vẫn nhìn bên ngoài, ánh sáng nhiều màu thỉnh thoảng lưu chuyển trong mắt, xem ra, cô đang hết sức chăm chú nhìn phong cảnh lầu dưới. Thật ra thì không phải, cô đang suy tư, tại sao cô phải đi học một lần nữa?!

Không sai, vào tối hôm qua, Trần Tiêu vô tình nói ra một câu với Quyền Hạo, nói bây giờ cô đã đến tuổi đi học rồi, sau đó Quyền Hạo như thần tốc độ, bố trí cô có tên trong danh sách trường học Lĩnh Lâm.

Trường học Lĩnh Lâm là trường học tư nhân tốt nhất đế đô, cũng là nơi tập trung của quyền quý nhị đại *, tài nguyên giáo dục ở nơi này tốt nhất Thiên triều. Bây giờ cô học lớp bảy **, nói cách khác muốn cô chung đụng với một đám con nít ba năm.

(*) quyền quý nhị đại: Quyền quý đời thứ hai

(**) Chế độ cấp học của Trung Quốc, cấp 1 sáu năm, cấp 2 ba năm, cấp 3 ba năm. Từng cấp học chia theo năm nhất cấp 1, năm nhất cấp 2, năm nhất cấp 3..., năm nhất cấp 2 tương đương với lớp 7 theo cấp học bên mình.

Trần Tiêu đang nhấn nhủ chuyện cần chú ý với Lý Tiểu thân là chủ nhiệm ban một, đuôi khóe mắt thỉnh thoảng liếc về phía tiểu thư nhà mình. Một tuần chung đụng này, anh cũng có chút hiểu biết về tiểu thư nhà mình, sắc mặt bình tĩnh mang theo cười nhạt của cô, thường thường là nguy hiểm nhất.

Lý Tiểu nhìn Lâm Hi ngồi tại chỗ, nghi ngờ trong lòng dâng lên, nếu là nhị tiểu thư nhà họ Quyền, vậy tại sao không phải họ Quyền, thân thể giống như mầm đậu này cũng không giống đứa bé mười hai tuổi nên có, xem ra ngược lại giống như đứa bé tám chín tuổi hơn. Ánh mắt lạnh nhạt lại giống như người trưởng thành, khiến Lý Tiểu nhìn không hiểu.

Trường học Lĩnh Lâm bố trí cấp một, cấp hai, cấp ba, đại học, người có thể đi vào ban một tuyệt đối là người có vị trí tầng lớp trên trong vòng quyền quý. Bà thân là chủ nhiệm ban một, bà nhất định có chỗ hơn người, đó chính là đứng đầu quyền quý nhị đại không thể đắc tội.

Nói chuyện cần chú ý với Lý Tiểu xong, Trần Tiêu đi tới trước mặt tiểu thư nhà mình, nở nụ cười nhàn nhạt, “Tiểu thư, bây giờ tôi đưa cô đi phòng học.”

Đứng lên, Lâm Hi hơi vênh khóe môi, nở một nụ cười vui vẻ, “Ừ.”

Lúc này, đã là thời gian lên lớp rồi, khi Lâm Hi và Trần Tiêu đi vào trong phòng học thì các bạn đang nghiêm túc học tập không rảnh để ý đến bọn họ, mà giáo viên đang ở trên bục giảng thấy có học sinh mới vào, tay đang cầm phần viết chữ khê dừng lại một chút, khê mỉm cười với hai người Lâm Hi và Trần Tiêu, nhưng không định giới thiệu học sinh mới tới này.

Lâm Hi ngồi ở chỗ gần cửa sổ, Trần Tiêu làm xong chuyện nên làm vì cô, nên rời đi.

Quét mắt nhìn những đứa trẻ nhỏ non nớt trong lớp một lần, cô mở sách tập của mình ra, tầm mắt thì nhìn ra ngoài cửa sổ, tất cả trên bục giảng không có liên quan gì đến cô. Khi cô là Lâm Hi Nhi, mười tám tuổi đã tốt nghiệp đại học, bây giờ học tập một lần nữa, cũng chỉ là ôn lại một thời còn là học sinh.

Một tiết số học kết thúc khi Lâm Hi đang ngẩn người nhìn cửa sổ, tan lớp, các con em quyền quý trong lớp học dĩ nhiên không ngồi yên, nên đùa giỡn thì đùa giỡn, nên nói chuyện yêu đương thì nói chuyện yêu đương.

Nhìn một đôi trẻ con đang âm giọng nói lời tâm tình nhỏ nhẹ thì Lâm Hi không khỏi cười khê, cong khoe môi lên châm chọc, đứa nhỏ bây giờ đúng là thành thực sớm, mới năm đầu cấp hai thôi nói chuyện yêu đương cũng không ít.

Người chung quanh chơi thành một nhóm, cô là người mới tới nên không gây nên sự chú ý của những người này. Cô mở nắp bình nước, đang đưa lên môi chuẩn bị uống nước. Nào có thể đoán được hai đứa nhỏ đang náo loạn, khi qua chỗ cô ngồi thì thiếu thận trọng và một phát vào khuỷu tay cô, nước suối không cẩn thận đổ hết lên cả người cô.

Hạ thấp trông mắt nhìn chăm chú vào cổ áo ướt đầm, Lâm Hi không khỏi đầu đầy vạch đen ngược mắt lên nhìn đầu sỏ gây họa đang đứng vững vàng ở trước mặt cô.

Nam Cung Y và Dương Tử Đan cũng không ngờ tới kết quả như vậy, hai người ngừng đùa giỡn, nhìn cô gái bị ướt đầm áo trước mắt, trên mặt không hề có một chút áy náy nào, mà rất phách lối nhếch khoe môi lên, ánh sáng khinh thường đảo trong mắt.

Lâm Hi nội tâm đã là người trưởng thành nhìn thấy đáng về hai đứa nhỏ này như vậy, dù trong lòng thành thực nữa cũng hơi tức giận.

“Ai bảo mày uống nước, đáng đời khiến cho cả người mày đều là nước.” Giọng Nam Cung Y rất căm ghét nói, ánh mắt kia giống như nhìn thấy con ruồi chết càng thêm tỏ vẻ trực tiếp ra

Cái này! Còn già mồm át lễ phải đúng không!

Cầm bình nước suối trống rỗng trong tay đặt lên bàn, cô mím chặt môi hồng.

Đứa trẻ đáng ghét! Quyền quý nhị đại đáng ghét!

Nam Cung Y và Dương Tử Đan mười hai tuổi đều xuất thân từ gia đình quan lại, từ nhỏ đã có năng lực nhìn người, giờ phút này thấy chán ghét trong mắt Lâm Hi thì khê nheo mắt lại, đáng về cao ngạo không ai bì nổi coi khinh Lâm Hi, “Khó chịu sao, ngu ngốc, đánh tao đi.” Dương Tử Đan cười lạnh nói.

Con em quyền quý trong ba giới chính thương hắc, bọn họ gần như đều biết, mà Lâm Hi mới tới bọn họ chưa từng thấy, khả năng cực lớn là con riêng một gia tộc nào đó, cho nên bọn họ mới dám phách lối như vậy.

Lâm Hi không tỏ vẻ gì vỗ vỗ quần áo trên người, đứng lên, quét mắt nhìn hai đứa nhỏ đáng về không ai bì nổi này, trong lòng cảm thấy cực kỳ buồn cười. Cô đã thấy nhiều con nhà giàu, nhưng con em quyền quý như vậy thật sự thông minh không cao.

Nước trên người không tạo thành tổn thương gì cho cô, cô lười phải so đo với hai đứa nhỏ này, cầm khăn giấy lên rồi đi tới toilet.

Nam Cung Y và Dương Tử Đan đều không hẹn mà cùng nhìn chăm chú vào Lâm Hi đi về phía cửa phòng học, trong lòng càng thêm nhận định, người mới tới này, không phải là con gái riêng được cưng chiều, chính là trong nhà không có bao nhiêu quyền thế, hoặc trong nhà bỏ ra rất nhiều sức lực mới vào được ban một.

“Xem ra trong nhà cô nhóc này không có bối cảnh gì, cho dù bị bắt nạt cũng không sao cả.” Nam Cung Y và Dương Tử Đan liếc mắt nhìn nhau, đưa ra kết luận này.

Ở trong chỗ rửa tay, Lâm Hi lau sạch sẽ nước trên người, quần áo ướt rồi không có cách nào thay, xem ra chỉ có thể gọi điện thoại cho Trần Tiêu, để cho anh mang quần áo tới đây.

Trong thời gian nghỉ rất náo nhiệt, đi ở trên hành lang, Lâm Hi mỉm cười chuẩn bị trở về phòng học.

Trong ban một, đang trình diễn một trò kịch.

Nam Cung Y thấy đáng về nước mắt chảy ròng ròng của Cung Tuyết, tức giận trong lòng lập tức xông lên, cầm quyền sách trên bàn đập về phía Cung Tuyết, Cung Tuyết theo bản năng cúi đầu, quyền sách bay tà qua đầu Cung Tuyết đập lên cửa

Cung Tuyết vừa mới né tránh, cũng biết hồng chuyện rồi, ai không biết tính khí dữ dội của Nam Cung Y, bây giờ cậu ấy tức giận, muốn chinh cô, cô cũng không có cách nào. Cô đưa ánh mắt cầu cứu về phía mấy bé trai đang chặc chặc lắc đầu, trong lòng càng thêm sợ đến đời mạng, thân thể không tự chủ run rẩy.

Dương Tử Đan tiếc hận lắc lắc đầu, chầm chốc nói, “Cung Tuyết, nhìn cậu còn rất thông minh, không ngờ lại là một đầu gỗ, hôm nay Y thiếu không thoải mái, cậu cứ để cho cậu ấy đập xuống, cũng sẽ không làm sao cả, ai bảo cậu bắt cả hai tay sau lưng cậu ấy.”

Trong mắt Cung Tuyết có ảo não và sợ hãi thật sâu, lúc ấy cô không nên rẽ ngang, cho rằng bằng vào vẻ thù mị của mình, có thể đồng thời bám lấy hai thiếu gia có tiền có thế, ai biết bị Nam Cung Y phát hiện, bây giờ cô hối hận cũng không kịp rồi.

Lâm Hi còn thiếu mấy bước đã đi đến cửa phòng học nghe được đoạn đối thoại này, sò lên gương mặt tron mềm, trong lòng cảm thán, đứa nhỏ bây giờ, không chỉ có yêu sớm, ngay cả bắt cả hai tay cũng sớm học xong.

Nam Cung Y thấy Cung Tuyết thật lâu không lên tiếng, trong lòng càng thêm tức giận, ánh mắt âm u không rõ nhìn thẳng về phía Cung Tuyết đang quỳ sấp ở cửa ra vào. Cậu là người thừa kế của nhà Nam Cung, từ nhỏ đã là thiên kiều chi tử *, lần đầu tiên yêu, sao có thể bị người đùa giỡn, đây không thể nghĩ ngờ là vô cùng nhục nhã. Vì mặt mũi, cậu cũng không thể dễ dàng bỏ qua cho con đi Cung Tuyết này.

(*) thiên kiều chi tử: Con cưng của trời

Thuận tay cầm máy tính bảng đặt ở trên bàn, Nam Cung Y hung hăng đập về phía Cung Tuyết, cũng không lường trước phương hướng lệch rồi, thật đúng lúc, Lâm Hi vừa đi tới cửa, máy tính bảng thẳng tắp nện lên trán cô.

Lâm Hi vừa đi đến cửa, đang định nhìn rõ xảy ra chuyện gì, cái trán đã bị đập kích, truyền đến đau đớn, lượng máu tươi lớn phun ra, nghe thấy tiếng vang của đồ rơi trên đất, lửa giận trong lòng cô cũng bị kích thích phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 17: Không sợ hãi

Editor: Puck -

“Người nào con mẹ nó đập đồ loạn?” Sờ lên vết thương trên trán, cùng với máu tươi trên mặt, đau đớn trên trán, máy tính bảng hoàn hảo không tồn tại trên mặt đất, đều khiến Lâm Hi không nhận được bộc phát.

Mọi người thấy Nam Cung Y ngộ thương Lâm Hi, trong lòng nói thẳng cô xui xẻo.

Trong ban một, Nam Cung Y tồn tại như một bá vương, gia thế của bọn họ không bằng Nam Cung Y, tất nhiên sẽ không ai đối nghịch với cậu ta. Mà người mới tới, nhìn một cái rõ ràng không phải là con em quyền quý gì, bây giờ bị máy tính bảng đập, cũng không thể tìm Nam Cung Y gây phiền phức.

Nam Cung Y nhìn vẻ mặt máu tươi của Lâm Hi, cười lạnh một tiếng, cực kỳ phách lối nói, “Ta đập, thế nào?” Không biết thông qua cách thức nào đi vào Lĩnh Lâm, đập cho một cái cho dù chết cũng không có chuyện gì, nếu trách thì trách bối cảnh của cô ta không thâm hậu như của cậu.

Lòng bàn tay có vết máu, cực kỳ chướng mắt, Lâm Hi mạnh mẽ kiềm chế lửa giận sắp bùng nổ, cô khẽ cong khóe môi lên, “Mày rất chánh đấy!” Trong tròng mắt long lanh như nước lộ ra vẻ hung ác, toàn thân tản ra hơi thở lạnh như băng.

Cô gái nhỏ trước mắt có sắc mặt tỉnh táo và rét lạnh trong mắt, Nam Cung Y không nhìn vào mắt, cậu ngẩng đầu thật cao, khinh thường Lâm Hi, “Tao cứ chánh như thế thì sao?” Đối với người không có bối cảnh thâm hậu như mình, cậu được chánh.

Người chung quanh nhìn dáng vẻ cứng rắn nghiêng lợi của Lâm Hi, không khỏi hả hê bật cười, mà Cung Tuyết còn đang quỳ sấp trên đất đã bị tình cảnh trước mắt hù dọa ngây người, trong lòng không khỏi nghĩ, nếu như máy tính bảng này đập trên đầu mình, cô có thể cũng chảy máu tươi không.

Người được mùi máu tươi, Nam Cung Y điên cuồng, không hề có dáng vẻ định nói xin lỗi, lửa giận của Lâm Hi hoàn toàn không kiềm chế được rồi. Con mẹ nó, chơi cô toàn người là nước cô không so đo, nhưng bây giờ tuyệt đối không thể nhẫn nhịn được nữa.

“Chánh cái gì mà chánh, mày muốn tìm chết đúng không, tao thành toàn cho mày.”

Giọng nói tràn đầy tức giận vừa dứt, Lâm Hi nhanh chóng nhặt máy tính bảng trên đất lên, nhắm ngay vào đầu Nam Cung Y, dùng sức đập.

Con mẹ nó, sống lại gặp phải cha mẹ vô lương thì thôi, bị buộc ở cùng một chỗ với Quyền Hạo cũng cho qua, nhưng bị một đứa nhỏ vênh vác tự cao tự đại bắt nạt, vậy thì tuyệt đối không thể nhẫn nhịn được.

Chỉ có thể nói Lâm Hi đập quá chuẩn rồi, máy tính bảng này làm vũ khí sắc bén đập người đã thành công nện lên trán Nam Cung Y, cậu ta cũng chảy ra một lượng lớn máu tươi, trên gương mặt đẹp trai và non nớt hiện đầy máu tươi, chỉ có điều còn không bằng Lâm Hi.

Nam Cung Y từ khi sinh ra đến nay luôn cao cao tại thượng, từ nhỏ chưa từng bị người đối xử như vậy, còn là một con nhóc mà cậu cho rằng bối cảnh không vững chắc bằng cậu đối xử như vậy, cậu càng thêm tức giận đến điên rồi, “Đánh chết nó.” Cậu khi giận dữ không thêm để ý đến Cung Tuyết bắt

cá hai tay nữa, giờ phút này cậu phải làm chính là đánh chết con nhóc chết tiết dám đập cậu.

Dương Tử Đan nhìn máu tươi trên mặt Nam Cung Y, sợ ngây người. Nhìn Lâm Hi lờ mờ giận tràn đầy giống vậy, cậu lạnh lùng lên tiếng, “Con nhóc chết tiết kia, mày ngoan ngoãn để cho Y thiếu đập không phải rất tốt sao, đến lúc đó còn có thể cầm một món tiền lớn, bây giờ mày nhìn xem, chuyện tốt đẹp cũng bị mày phá hỏng.”

Nam Cung Y và Dương Tử Đan đều là nhân vật thủ lĩnh trong ban một, lúc này Nam Cung Y mở miệng muốn đánh chết Lâm Hi, mọi người vẫn luôn hướng về sợ hãi Nam Cung Y, đương nhiên rất nghe lời xông lên một loạt, chuẩn bị đánh ngã Lâm Hi dám đập Y thiếu.

Những người tiến lên đều thuộc phái Nam Cung Y, không ra tay cũng thờ ơ lạnh nhạt, không làm rõ ràng thân phận của đối phương mà tùy tiện hành động, tuyệt đối là hành động ngu xuẩn.

Liếc nhìn một đám đũa nhỏ vây quanh cô, trong lòng Lâm Hi dâng lên khí lạnh.

Cũng chỉ là một đám đũa nhỏ, đã muốn vây đánh cô, nghĩ khá lắm.

Thân thể nhỏ gầy yếu như đậu cô ve, bởi vì tức giận nên bộc phát ra năng lượng khổng lồ, bằng vào nhiều năm khổ luyện công phu, Lâm hi không tốn công sức đã đánh ngã đám đũa nhỏ vây đánh cô.

Nam Cung Y che vết thương không buông không dám tin nhìn đám người hầu của mình đều bị đánh ngã, thân thể nhỏ nhỏ này lại bộc phát ra năng lượng to lớn như vậy, cậu giận dữ rồi, ánh mắt bắn ra hung ác, “Con nhóc chết tiết kia, mày chờ đó.”

Dương Tử Đan cũng tỏ vẻ không thể tin được, đám người hầu té xuống đất kia đều đau buồn, lòng cậu hung ác, đi tới trước mặt Lâm Hi cao đến bả vai mình, giờ tay lên định cho Lâm Hi một bạt tai.

Che cái trán vẫn chảy máu ròng ròng, Lâm Hi mím môi mắt lạnh nhìn mọi người một vòng, Nam Cung Y tràn đầy uy hiếp không cam lòng, cô không xem trong mắt. Đũa nhỏ chết tiết, còn nhỏ tuổi đã muốn trở thành playboy, vậy cũng đừng trách cô không khách khí.

Dương Tử Đan muốn giúp Nam Cung Y hả giận đi tới trước mặt cô, hành vi của cậu ta đã nói rõ cậu ta định làm gì, cậu ta còn chưa ra tay, tay đã bị cô nhẹ nhõm túm lại, “Mày muốn tìm đánh đúng không.”

Lâm Hi trải qua một trận quần đấu lại không có chuyện gì, tàn nhẫn trong mắt vẫn rất có thể hù dọa người, Dương Tử Đan bị khí thế cường đại này trấn áp rồi, nuốt một ngụm nước miếng. Chẳng ai có thể nghĩ tới một cô gái nhỏ chỉ chừng tám chín tuổi lại có bản lĩnh lợi hại như thế, ý định muốn giúp Nam Cung Y hả giận mất đi.

Quần đấu cuối cùng lại bị một cô bé lật ngược, đưa tới sự chú ý của các lớp khác, khi kết thúc, đương nhiên có người đi báo cho giáo viên.

Lý Tiểu đang phê sửa bài tập, đột nhiên có học sinh tới nói cho bà biết, lúc này trong ban một của bà đang trình diễn tiết mục quần đấu, vội vàng bỏ bút đỏ chấm bài tập xuống, nhanh chóng đi về phía lớp học.

Mới vừa tới cửa phòng học, bà nhìn thấy học sinh bị thương ngã xuống đất dường như rất nghiêm trọng, còn có Lâm Hi nhệ tiểu thư nhà họ Quyền sáng nay vừa mới tới trên trán đều là máu, cô bé túm tay Dương Tử Đan, không khí giữa hai người cũng tương đối kỳ quái. Đảo mắt vừa nhìn trên mặt Nam Cung Y cũng toàn là máu, Lý Tiểu sắp ngây ngẩn cả người.

Đây là xảy ra chuyện gì?!

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lý Tiểu nghiêm giọng hỏi.

Mọi người thấy chủ nhiệm tới, học sinh ngã xuống đất rồi rít đứng lên, Lâm Hi ghét bỏ buông tay Dương Tử Đan.

Còn Nam Cung Y hung ác nhìn chằm chằm vào Lâm Hi, “Cô giáo, cô xem cậu ta, vừa mới tới đã gây chuyện, còn đánh em bị thương, chuyện này nên xử lý như thế nào?” Linh Lâm do nhà họ Quyền xây dựng, vào đây đi học rất nhiều đều thuộc về phe phái nhà họ Quyền, bọn họ cũng không dám gây chuyện ở đây, mà giáo viên Linh Lâm cũng phải đối xử tôn kính.

“Cô giáo, học sinh mới tới đánh chúng em bị thương, lần này trường học nhất định phải cho chúng em một câu trả lời thỏa đáng.” Dương Tử Đan tức giận nói giúp.

“Cô giáo, cô xem cậu ta...”

“Cô giáo, ...”

“Cô giáo, ...”

Các con em quyền quý bị Lâm Hi đánh bị thương không ngừng tố cáo với Lý Tiểu, nụ cười của Lý Tiểu cũng sắp đen thui. Nhìn máu tươi trên mặt Lâm Hi, bà chỉ cảm thấy đầu cũng đau nhức. Một đứa học sinh nơi này bà cũng không thể đắc tội, nhưng Lâm Hi bà càng không thể đắc tội, trường học này vốn của nhà họ Quyền, mà một đám con em quyền quý vô pháp vô thiên này lại dám đánh nhệ tiểu thư nhà họ Quyền, đây là không muốn lấn lộn nữa.

“Được rồi, đừng nói nữa. Nam Cung Y, Lâm Hi, hai em đều đến phòng làm việc của cô.” Suy nghĩ một chút, Lý Tiểu chỉ có thể gọi hai đứa đến phòng

làm việc, biết rõ chân tướng trước. Một cô gái nhỏ nhu nhu nhược nhược có thể đánh ngã nhiều người như vậy, vậy thật sự là chuyện kỳ quái.

Ở Lĩnh Lâm dạy chính là tôn sư trọng đạo, bị Lý Tiểu quát lớn một trận, học sinh cũng không dám thốt lên gì.

Nam Cung Y và Lâm Hi cùng che vết thương trên trán đi theo Lý Tiểu về phòng làm việc, trong mắt hai người đều hết sức chán ghét.

Trong phòng làm việc, nhìn Nam Cung Y và Lâm Hi đã băng bó kỹ vết thương trước mặt bà, Lý Tiểu rất bất đắc dĩ. Một là vị nhị tiểu thư không biết như thế nào của nhà họ Quyền, một là người thừa kế nhà Nam Cung vẫn đi theo nhà họ Quyền, hai người ở trong cùng một lớp trong khoảng thời gian ngắn nổi lên mâu thuẫn, chuyện này thật sự rất khó xử lý.

“Hai em nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Thưa cô, đều là lỗi của Lâm Hi, em chỉ không cẩn thận nên quyền sách lên người cậu ấy, cậu ấy lại lấy máy tính báng đập em, còn đánh bị thương mấy bạn Tử Đan.” Nam Cung Y căm tức nhìn Lâm Hi tỏ vẻ lạnh nhạt, lửa giận trong lòng bùng bùng thiêu đốt, mở miệng chính là đẩy toàn bộ tội lỗi lên người Lâm Hi. Cậy vào bối cảnh vững vàng của mình, Nam Cung Y không hề sợ hãi khiêu khích nhìn Lâm Hi.

Nghe lời dối trắng thay đen, Lâm Hi buồn cười.

Mà Lý Tiểu thì xạm mặt lại, thật sự đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 18: Chạy đến bệnh viện

Editor: Puck

Nghe được điện thoại của Lý Tiểu thì Trần Tiêu không thêm đề ý tới, cho rằng nhất định là do tiểu thư nhà mình có căn dặn gì rồi, nhưng khi nghe thấy tiểu thư nhà mình bị thương thì anh bị sợ đến thiếu chút nữa ném rơi điện thoại di động.

“Cái gì! Tiểu thư nhà tôi bị thương? Kê nào không có mắt dám động đến cô ấy?” Anh vừa mới đưa tiểu thư đến trường không bao lâu, nhanh như vậy tiểu thư đã bị người đánh, anh đây phải bàn giao với Quyền thiếu như thế nào.

“Quản gia Trần, anh trước tới trường học một chuyến, đến lúc đó tôi và anh đối mặt nói rõ ràng.” Phản ứng của quản gia Trần lớn như vậy, Lý Tiểu có thể đoán được địa vị của Lâm Hi ở nhà họ Quyền không phải là nhị tiểu thư không quan trọng, lần này Nam Cung Y đánh Lâm Hi bị thương, nhà Nam Cung phải chịu.

Lập tức cúp điện thoại, Trần Tiêu vội vã lái xe đến trường học.

Nghe tiếng tí tí đầu điện thoại bên kia, Lý Tiểu cười khở một tiếng, quay đầu lại nhìn Nam Cung Y và Lâm Hi đều đen mặt.

“Thiếu gia, cậu không sao chứ?” Lúc này, quản gia nhà Nam Cung chạy đến, vừa đi vào phòng làm việc, thấy trên trán thiếu gia nhà mình băng bó, thì biết rõ vết thương của cậu ấy không phải nhẹ, rất khẩn trương hỏi.

Nam Cung Y không vui mím môi, “Anh xem trán của tôi, có thể không có chuyện gì sao? Đều do con nhóc đáng chết này đánh bị thương tôi đấy.”

Cậu lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên bị đối xử như vậy, cậu cần phải chinh chết Lâm Hi này.

Nghe giọng nổi giận đùng đùng của thiếu gia nhà mình, quản gia Nam Cung không khỏi nhìn về phía Lâm Hi, thấy cái trán cũng băng bó giống vậy của cô bé, trong lòng cũng nghi ngờ. Cô bé này riêng về chiều cao còn lùn hơn thiếu gia nhà mình một cái đầu, có thể đánh thiếu gia nhà mình bị thương sao?!

“Cô giáo Lý, đây là xảy ra chuyện gì?” Nam Cung Y là người thừa kế của nhà Nam Cung, cũng không thể xảy ra chút chuyện không may, bây giờ ông chủ và phu nhân đều ở chỗ khác, trong lúc nhất thời không kịp về, thân là quản gia nhà Nam Cung, ông đương nhiên phải bảo vệ tốt thiếu gia nhà mình.

Nhìn Lâm Hi vẫn lạnh nhạt, Lý Tiểu bất đắc dĩ nói, “Anh chính là chờ quản gia nhà Lâm tiểu thư đến rồi nói.”

Lâm Hi nhị tiểu thư nhà họ Quyền mặc dù không phải họ Quyền, nhưng cô chính là nhị tiểu thư nhà họ Quyền, chịu uất ức trên địa bàn nhà mình, dĩ nhiên do người nhà họ Quyền tới xử lý.

Lâm tiểu thư! Nhà họ Lâm! Trong đầu quản gia nhà Nam Cung hiện lên đầu tiên là sáu chữ này.

Đề đồ có nhà họ Lâm, nhưng nhà họ Lâm chỉ có một vị tiểu thư, mà ông đã gặp vị Lâm tiểu thư kia, không phải vị trước mắt này. Vậy nhà họ Lâm kia là nhà họ Lâm nào, là gia tộc nhỏ không trong hội sao?!

Phương thức xử lý của Lý Tiểu, quản gia Nam Cung khó chịu từ trong đáy lòng. “Cô giáo Lý, cô nhìn cô bé này cũng đánh thiếu gia nhà tôi bị thương, trực tiếp đuổi học, không cần chờ quản gia nhà cô ta tới.”

“Quản gia Nam Cung, chuyện giữa Y thiếu và Lâm tiểu thư, vẫn chờ sau khi quản gia của cô bé tới rồi nói...” Lời Lý Tiểu còn chưa hết, Trần Tiêu đã xuất hiện ở cửa văn phòng.

“Tiểu thư, vết thương của cô có phải nghiêm trọng không?” Vừa thấy trên trán tiểu thư nhà mình băng băng gạc, Trần Tiêu rất khẩn trương. Xong rồi! Xong rồi! Tiểu thư lại bị người đánh bị thương cái trán.

Liếc nhìn Trần Tiêu một cái, Lâm Hi bình tĩnh nói, “Không phải rất nghiêm trọng.”

Khoảnh khắc khi quản gia Nam Cung thấy Trần Tiêu xuất hiện, lại thấy Trần Tiêu gọi Lâm Hi là tiểu thư thì trong nháy mắt tròn tròn mắt. Lâm tiểu thư này không phải là tiểu thư của gia tộc nhỏ không trong hội sao? Tại sao quản gia của cô ta lại là Trần Tiêu nổi danh lừng lẫy trong hội chứ!

“Lý Tiểu, đây là xảy ra chuyện gì?” Trần Tiêu đau lòng sờ đầu tiểu thư nhà mình, lạnh giọng chất vấn Lý Tiểu.

Bởi vì trong lời Nam Cung Y nói có phần đối trắng thay đen, Lý Tiểu lập tức lấy băng ghi hình lúc đó ra xem, sau khi xem, bà chỉ có thể nói một câu, lời người không giống như tướng mạo vĩnh viễn không sai.

Lý Tiểu không dám giấu giếm, bà hoàn toàn chính chính nói chuyện đã xảy ra cho Trần Tiêu.

Sau khi nghe, Trần Tiêu chỉ có một cảm giác, đó chính là tiểu thư nhà mình thật lợi hại, mà Nam Cung Y thì cần ăn đòn, nhà Nam Cung cần chỉnh đốn.

“Quản gia Trần, anh khỏe chứ!” Biết Trần Tiêu là quản gia nhà họ Quyền, quản gia Nam Cung thận trọng chào hỏi. Trong lòng kêu to, hồng бет! Thiếu gia nhà mình thích gây chuyện không phải một hai lần, lần này trực tiếp chọc phải nhà họ Quyền, đây là muốn tìm chết mà.

“Khỏe cái gì mà khỏe! Đều do thiếu gia nhà anh làm ra chuyện rất tốt.” Ở trước mặt người ngoài, Trần Tiêu lác mình trở thành quản gia đại nhân cao quý, không hề có dáng vẻ nịnh hót khi ở nhà họ Quyền, “Người thừa kế nhà Nam Cung cái gì, một chút ánh mắt cũng không có, nhị tiểu thư nhà họ Quyền là người có thể đánh sao?”

Trần Tiêu quát lớn một trận, Nam Cung Y liếc mắt. Lâm Hi là nhị tiểu thư nhà họ Quyền!

“Quản gia, anh vắng mặt chưa? Không có ý định đưa tôi đi bệnh viện kiểm tra một chút sao?” Không rảnh liếc mắt nhìn Nam Cung Y và quản gia Nam Cung lộ vẻ ưu tư, cô che cái trán bị thương, cau mày nói với Trần Tiêu. Bị một đứa bé bắt nạt, đây là chưa từng có, thật sự mất mặt chết. Vết thương trên trán này may mà rất bé, thế nhưng lực đánh của máy tính bảng không nhỏ, có thể tổn thương não, cần phải vào bệnh viện kiểm tra một chút.

“Lý Tiểu, nói cho hiệu trưởng của các bà biết, lập tức đuổi Nam Cung Y.” Ra lệnh với Lý Tiểu, Trần Tiêu lập tức thận trọng đỡ Lâm Hi, “Tiểu thư, tôi đi bệnh viện với cô.” Trong lòng anh đang nghĩ, chuyện này nên nói cho thiếu gia nhà mình như thế nào.

Nhìn hai người rời đi, sắc mặt quản gia Nam Cung biến thành trắng bệch, trong lòng Nam Cung Y càng thêm hối hận muốn chết. Lý Tiểu nhìn sắc mặt khó coi của Nam Cung Y, sâu kín nói, “Ý thiếu, Lâm Hi do Quyền thiếu tự mình đưa đến trường học.”

Trong tòa nhà Lĩnh Lâm, Quyền Hạo ngồi trong phòng họp, nghe nhân viên cấp cao tổng kết, tinh thần hơi không yên. Lúc này điện thoại di động đặt bên cạnh sáng lên, hiển thị gọi tới là Trần Tiêu, anh nhìn lướt qua, không có ý định nghe, mặc cho màn hình điện thoại sáng lên.

Trần Tiêu ở trong hành lang bệnh viện gọi liên tiếp mấy cú điện thoại cho thiếu gia nhà mình, thiếu gia nhà mình cũng không nghe, trong lòng không khỏi nóng nảy, chuyện tiểu thư bị đánh không báo cáo nhanh trước cho thiếu gia đã rất nghiêm trọng rồi. Quay đầu lại liếc nhìn Lâm Hi đang tiếp nhận kiểm tra, Trần Tiêu soạn một tin nhắn gửi qua cho thiếu gia nhà mình.

Trong lòng không hoàn toàn chăm chú nghe người dưới báo cáo, anh một lần nữa nhìn thấy màn hình điện thoại di động sáng lên, biểu hiện một tin nhắn chưa đọc, vẫn là Trần Tiêu gửi tới, nhúu mày kiểm, ánh mắt âm u, cầm điện thoại di động lên, mở tin nhắn ra.

“Thiếu gia, tiểu thư bây giờ đang ở bệnh viện Lĩnh Lâm.” Tin nhắn chỉ có vắn vắn mấy chữ, nhưng sau khi Quyền Hạo thấy, tim bị nhúu chặt, giống như không thở được, trong nháy mắt giống như hít thở không thông.

“Tan họp.” Quyền Hạo đứng lên, sau khi lạnh lùng nói ra hai chữ, nhanh chóng đi ra khỏi phòng họp, bước chân bình thường trầm ổn giờ phút này hơi rối loạn.

Nhân viên cấp cao ở trong phòng họp hai mặt nhìn nhau, đại hội tổng kết một tháng một lần còn chưa kết thúc đâu, tổng giám đốc đây là đi đâu?

Trên đường, Quyền Hạo luôn luôn không lái xe, giờ phút này sắc mặt lạnh lùng, chân đạp chân ga, chạy như bay.

Bên trong phòng quan sát của bệnh viện, bác sỹ y tá vội vàng lắp đặt thiết bị kiểm tra huyết áp, thiết bị kiểm tra nhịp tim, thiết bị kiểm tra sóng điện não, còn có vài thiết bị mềm, v.v...

Trần Tiêu gửi xong tin nhắn vào phòng bệnh, nhìn Lâm Hi toàn thân dán đầy đồ, cau chặt chân mày.

Hai mươi phút sau, Trần Tiêu nhìn đồng hồ, càng tỏ vẻ khẩn trương. Đợi thiếu gia tới, anh phải giải thích tiểu thư tại sao bị thương như thế nào?

Khi anh vừa lo lắng vừa rối rắm, Quyền Hạo mặt lạnh đi vào trong phòng quan sát, Trần Tiêu vừa nhìn, máu toàn thân đã đông lạnh rồi.

Sắc mặt trắng bệch gần như giấy, nhũn mảy, vết thương trên trán, sau khi Quyền Hạo thấy, sắc mặt lạnh lùng giống như kết băng.

Một nhóm bác sỹ đứng đầu khi thấy Quyền thiếu đến, rồi rít như ong đường.

Anh đứng trước mặt cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng mon tron vết thương, mỗi một lần nhìn vết thương đã kết vảy, tim của anh sẽ đau nhói cực kỳ. Anh quay đầu nhìn về phía viện trưởng, “Vết thương của cô ấy?”

Giọng bình thản của thiếu gia nhà mình chính là ẩn giấu mưa to gió lớn, Trần Tiêu biết rất rõ ràng.

Viện trưởng vội nhìn về phía chuyên gia khoa não trong viện, chuyên gia khoa não cúi đầu xem xét điện não đồ, thương lượng trong chốc lát với chủ nhiệm khác bên cạnh, cân nhắc trả lời, “Đại não tiểu thư không bị tổn thương, chỉ bị tổn thương phần mềm thời, không có gì đáng ngại.”

Sau khi Quyền Hạo nghe, ánh mắt càng thêm âm u.

Cả nhóm chuyên gia vừa thấy ánh mắt này của Quyền thiếu, rồi rít cảm báo cáo của từng người lên châu đầu ghé tai thảo luận bệnh tình của Lâm Hi.

Lâm Hi chỉ cảm thấy trên trán truyền đến đau đớn từng cơn, cái khác ngược lại không có cảm giác quá nhiều, nhìn trong phòng bệnh đều là chuyên gia gì đó, cảm thấy có điểm nhỏ biến thành to rồi. “Quyền Hạo, buông tay anh ra, rất đau.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Chương 19: Quyền thiếu tức giận

Editor: Puck -

Sau khi từ bệnh viện trở lại, Lâm Hi cảm thấy Quyền Hạo là lạ, trong ánh mắt âm u mang theo đau lòng, hơi thở lạnh lẽo trên người, còn có câu xin lỗi kia, đây là chuyện gì?

Nằm trên giường lớn thoải mái, Lâm Hi nhìn trần nhà, trong đầu nhỏ hồi tưởng lại chuyện xé chiều nay. Theo bản năng đưa tay sờ lên vết thương trên trán, nhẹ nhàng chạm vào đau đến cô mở miệng kêu rên, khuôn mặt nhỏ nhăn tái nhợt nhăn nhó.

Đều do đứa nhỏ chết tiệt này, lấy cái gì đập người không được, cứ phải lấy máy tính báng đập người.

Nếu trên trán cô lưu lại sẹo, cô không tha thứ cho đứa trẻ như con gấu kia.

Trong phòng khách lầu một, Quyền Hạo nhũn mảy kiém, vẻ mặt lạnh nhạt, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chú vào Nam Cung Vũ và Nam Cung phu nhân. Hầu như không còn sinh khí trong mắt, giống như nhìn người chết, lạnh đến làm người ta sinh sợ hãi.

Quần áo trên người Nam Cung Vũ cũng bị mồ hôi làm ướt đẫm, ánh mắt sợ hãi rụt rè, vốn không có can đảm nhìn thẳng vào mắt Quyền Hạo, dưới tầm mắt lạnh lẽo, ông len lén nhấc mi mắt liếc nhìn Quyền Hạo một cái, vừa nhìn sắc mặt lạnh lẽo của Quyền thiếu, ông mím môi, cứng nhắc mở miệng, giọng nói run sợ, “Quyền thiếu, thật, thật lòng xin lỗi, đều do tôi không dạy tốt con tôi, ngộ thương tới nhị tiểu thư.”

Ông vốn đang làm việc ở Yêu đô, buổi chiều đột nhiên nhận được điện thoại của quản gia, nói con trai ông chọc giận Quyền thiếu, kêu ông vội vàng chạy về để xử lý chuyện này, bình ổn lửa giận của Quyền thiếu. Ông không biết nhị tiểu thư nhà họ Quyền ở nơi nào nhô ra, nhưng con trai đánh nhị tiểu thư bị thương là sự thật.

“Một câu xin lỗi đã tính quên đi sao?” Quyền Hạo cười lạnh một tiếng, ngọn lửa đang thiêu đốt trong mắt, gương mặt tuấn tú lộ vẻ châm chọc nói. Vết thương trên trán cô hiện lên rõ ràng trong đầu anh, lửa giận trong lòng anh càng tăng lên.

Giọng lạnh lẽo như băng, mang theo châm chọc này, Nam Cung Vũ nghe được mà cực kỳ sợ hãi, ông không thể tiếp nhận được ánh mắt mang theo áp lực của Quyền thiếu cho ông, đầu ông đầy mồ hôi, trong lòng hận con trai không có tiền đồ, bình thường hồ đồ một chút thì thôi đi, lại còn dám đánh nhị tiểu thư nhà họ Quyền bị thương

“Phịch” một tiếng, Nam Cung Vũ đã quỳ gối lên thảm lông dê tinh khiết, thường ngày cao cao tại thượng, không ai bì nổi, giờ phút này cúi thấp đầu, hèn mọn như con kiến hôi, “Quyền thiếu, van cầu ngài bỏ qua cho nhà Nam Cung.”

Nhà Nam Cung nhờ có nhà họ Quyền che chở mới có thể có được huy hoàng hôm nay, bây giờ bởi vì con trai mình không có tiền đồ, thích náo loạn mà làm cho Quyền thiếu tức giận, nói xin lỗi nhiều hơn nữa ở trước mặt Quyền thiếu chỉ vô ích, còn không bằng ông làm chút hành động thực tế mà có ích.

Nam Cung phu nhân không dám tin từng to mắt mà nhìn chồng mình quỳ trên mặt đất, ngược mắt nhìn trên mặt Quyền thiếu hiện đầy băng lạnh, bà cắn chặt môi, cũng giống như chồng quỳ trên mặt đất, làm vè cầu xin, “Quyền thiếu, xin lỗi, tôi nhất định sẽ dạy dỗ lại đứa con trai không có tiền đồ nhà tôi, van cậu bỏ qua cho nhà Nam Cung.”

Bình thường ở trong vòng cao cấp, bởi vì vợ chồng Nam Cung là thuộc hạ dòng chính của nhà họ Quyền, luôn có thể được người khác ước ao hâm mộ, nhưng vợ chồng bọn họ hiểu sâu sắc, nhà Nam Cung không có nhà họ Quyền che chở, nhà Nam Cung không còn cái gì cả.

Mím môi mỏng, Quyền Hạo nhíu mày.

Thật lâu không nghe được giọng Quyền thiếu nói, trong lòng vợ chồng Nam Cung sợ tới cực điểm, bọn họ sợ nhà Nam Cung sẽ bởi vì con trai mình hồ đồ một lần mà sẽ phá hủy.

“Quyền thiếu.” Thấp thỏm trong lòng hồi lâu, Nam Cung Y cẩn thận kêu lên.

“Cho rằng quỳ xuống cầu xin tôi, là có thể giải quyết tất cả mọi chuyện, các người nghĩ sự việc quá đơn giản.” Quyền Hạo liếc mắt nhìn Trần Tiêu ở bên cạnh đội lệnh, anh không nhìn thẳng vào vợ chồng hèn mọn định cầu xin anh tha thứ ở trước mắt.

“VẬY QUYỀN THIẾU...” Giọng Quyền thiếu lạnh lẽo, thân thể Nam Cung Vũ căng chặt, “Định làm gì chúng tôi?” Quyền thiếu chưa từng quan tâm đến bất kỳ ai, càng chưa từng ra mặt vì những người khác, lần này ông rõ, Quyền nhị tiểu thư rất quan trọng với Quyền thiếu.

“Người đâu.” Quyền Hạo nhàn nhạt nói ra hai chữ này.

Các thuộc hạ của Quyền thiếu nghe được Quyền thiếu ra lệnh, rói rít từ trong bóng tối đi ra.

“Phé bỏ tay cậu ta.” Quét mắt nhìn Nam Cung Y đang run lẩy bẩy, Quyền Hạo ra lệnh.

“Dạ, thiếu gia.” Thuộc hạ Giáp nhìn Nam Cung Y cao còn chưa đến bả vai mình, không hề đồng tình, chỉ hai động tác, đã bẻ gãy tay Nam Cung Y.

“A...” Tay đang êm đẹp bị người bẻ gãy, đây là đau tan lòng nát dạ, Nam Cung Y tuổi còn nhỏ nào đã từng bị đối xử như vậy, từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, khắp nơi làm xằng làm bậy, cậu kêu lên thảm thiết, áo bị mồ hôi lạnh ướt đầm.

Tơ mắt nhìn con trai mình bị bẻ gãy tay phải, trong lòng vợ chồng Nam Cung đau không thể nói, nhưng ngoài mặt không dám lộ ra chút đau đớn nào.

Nam Cung Y kêu rên thảm thiết, Quyền Hạo giống như không nghe thấy, không chút cảm tình, trông mắt không gọi lên chút gọn sóng, hơi thở giống như Tu La địa ngục lan tràn trong phòng khách, trong không khí tràn ngập yếu tố nguy hiểm.

“Phé bỏ cả một tay kia cho tôi.” Môi mỏng khẽ mở, Quyền Hạo máu lạnh vô tình ra lệnh.

Đám cảm đồ đánh cô bị thương, không phé bỏ hai cánh tay của Nam Cung Y, sao dập tắt từng ngọn lửa trong lòng anh.

“Dạ, thiếu gia.” Thuộc hạ Giáp vô cùng thuần thực tiếp tục bẻ gãy tay trái của Nam Cung Y.

Nhìn đôi tay của con trai bị bẻ gãy, trong lòng vợ chồng Nam Cung chính là có đau cũng phải nhịn.

Hai chân mày sấp nhíu chặt một chỗ, Nam Cung Vũ không đành lòng nhìn con trai chịu khổ, “Quyền thiếu, hai cánh tay của con trai tôi đôi lấy vết thương nhỏ trên trán nhị tiểu thư, đủ chứ?”

Nói thế nào, Nam Cung Y cũng là con trai ông, tuy con trai ông đánh Quyền nhị tiểu thư bị thương, nhưng Quyền nhị tiểu thư cũng đánh bị thương con trai ông.

“Sao có thể đủ chứ?” Nghe sự phẫn nộ trong giọng nói của Nam Cung Vũ, Quyền Hạo cười lạnh hỏi ngược lại.

Đứng lên từ trên ghế sa lon, Quyền Hạo từ trên cao nhìn xuống hai vợ chồng Nam Cung ở dưới chân anh, “Trong mắt mấy người, có phải Quyền nhị tiểu thư kém con trai của mấy người nửa phần không?”

“Quyền thiếu, không phải vậy.” Giọng Quyền thiếu bình tĩnh, bị sợ đến Nam Cung Vũ lập tức phủ nhận.

“Nếu không phải, tại sao mấy người có lá gan nói đủ rồi đây?” Tiếng nói vừa mới dứt, một cú đập nặng nề của Quyền Hạo giẫm lên lưng Nam Cung Vũ, lực độ cường đại khiến cho cái hông của Nam Cung Vũ đang khom càng thêm thiếu chút nữa sát đất.

Lục phủ ngũ tạng trong thân thể giống như sắp vỡ nát, Nam Cung Vũ thiếu chút nữa không thở được, đầu đầy mồ hôi lớn như hạt châu rớt xuống đất, thở hôn hên, run rẩy nói, “Quyền thiếu, là tôi đáng chết, tôi không nên dung túng cho con trai hồ đồ, tôi không nên nói những lời này, van cậu bỏ qua cho nhà Nam Cung.”

Quét mắt nhìn Nam Cung Y vẫn còn gào thảm thiết, Quyền Hạo hạ thấp mắt nhìn đáng vè hèn mọn của vợ chồng Nam Cung, để chân đang giẫm trên lưng Nam Cung Vũ xuống đất, xoay người đưa lưng về phía một nhà ba người Nam Cung, “Trừ Nam Cung phu nhân, phé bỏ hai người khác.”

“Dạ, thiếu gia.” Các thuộc hạ nhà họ Quyền cung kính nói.

Hai cha con Nam Cung Vũ và Nam Cung Y, trong mắt lộ ra hoảng sợ nhìn nhóm thuộc hạ nhà họ Quyền vây bọn họ lại.

“A...”

“Quyền thiếu, tôi không dám... Van cậu bỏ qua cho tôi, ...”

“...”

Sau đó trong vòng mười phút, trong sảnh chính không ngừng quanh quẩn tiếng kêu thảm thiết thê lương và tiếng cầu xin tha thứ của cha con Nam Cung. Cho dù bọn họ kêu thảm thiết và cầu xin tha thứ như thế nào, Quyền Hạo cũng không kêu dừng.

Trần Tiêu vốn đứng cách thiếu gia nhà mình không xa, nhìn tình hình vô cùng thê thảm như vậy, yèn lặng lui vào trong góc, sợ hết hồn hết vía nhìn cha con Nam Cung bị các thuộc hạ nhà họ Quyền ngược đãi. Lau mồ hôi trên trán, Trần Tiêu liếc mắt nhìn về mặt không thay đổi của thiếu gia nhà mình, anh không khỏi lo lắng, anh người quản gia bảo vệ chủ không tận tâm có phải cũng bị trừng phạt không.

Nam Cung phu nhân một người phụ nữ yếu đuối, nhìn chồng, con trai mình bị một đám người đánh thê thảm như vậy, bà cắn môi trắng bệch, thân thể không nhịn được run rẩy, sợ hãi in trên khuôn mặt xinh đẹp như hoa của bà.

Hai mươi phút sau, Quyền thiếu nghe đủ tiếng kêu thảm thiết, lạnh nhạt nói, “Đủ rồi.”

Quyền thiếu đã nói đủ rồi, bọn vệ sỹ đang đánh hăng say dĩ nhiên dừng lại, lui qua một bên.

Mặt xanh mũi sưng, nhìn đã không ở tình trạng ban đầu, cha con Nam Cung bị đánh phải nói hết sức thê thảm.

“Nam Cung Y, Nam Cung Vũ, hai người nói đi, tôi nên phế bỏ hoàn toàn hai người, hay trực tiếp giết chết hai người?” Quyền Hạo xoay người, nụ cười nhạt kia kinh khủng như Satan.

Mọi người sợ cái chết, vừa nghe thấy Quyền thiếu trực tiếp giết chết bọn họ, sợ hãi bao phủ thật sâu trên người Nam Cung Vũ, ông hoảng sợ nói, “Quyền thiếu, cậu không thể giết chết chúng tôi, chúng tôi còn làm việc vì nhà họ Quyền đây.”

Đúng! Đúng! Ông còn có giá trị lợi dụng với nhà họ Quyền, ông không thể cứ chết đi như vậy.

Ở trong nỗi sợ chết chóc, Nam Cung Vũ đã hoàn toàn quên chuyện con trai đánh Lâm Hi bị thương.

“Mấy người, đang làm gì?” Không khí đang căng thẳng thì một giọng nói thanh thúy, non nớt tràn đầy nghi ngờ vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chương 20: Quỳ gối van xin tha thứ

Editor: Puck

Khi ở trong phòng nghỉ ngơi, Lâm Hi mơ hồ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, cô vừa đứng khát nước định uống nước, dứt khoát ra khỏi phòng, đi tới cầu thang, nhìn thấy cảnh tượng giống như lão đại hắc bang đang chinh người, không khỏi hiếu kỳ nói.

Giọng nói khiến anh si mê vang lên, Quyền Hạo nâng lên nụ cười cung chiều, ngẩng đầu nhìn Lâm Hi đang ở đầu cầu thang lầu hai, “Hi nhi, không nghỉ ngơi nhiều một chút sao?” Thấy băng gạc trên trán cô, anh tự trách không thôi, nếu không phải anh đưa cô đi Lĩnh Lâm học, cũng sẽ không làm cô bị thương.

Không trả lời câu hỏi của Quyền Hạo, cô nhìn cha con Nam Cung bị đánh không thành hình người, chân mày thanh tú cau lại, “Đây là xảy ra chuyện gì?”

“Nhị tiểu thư, van cầu cô bỏ qua cho chúng tôi, con tôi không hiểu chuyện làm cô bị thương, cô nể tình nó bị thương nghiêm trọng như vậy, tha thứ cho nó được không?” Vừa nhìn thấy là một cô bé chừng tám chín tuổi xuất hiện ở nhà họ Quyền, Nam Cung phu nhân khôn khéo sao lại không đoán được cô bé này chính là Quyền nhị tiểu thư. Nhìn con trai và chồng bị thương rất nặng, giọng bà như khóc, đáng thương cầu khẩn Lâm Hi.

Híp mắt to lại, Lâm Hi từng bước một bước xuống cầu thang, Nam Cung phu nhân mảnh mai giống như gió thổi qua là gục, cô nhìn cũng không nhìn.

Cha con Nam Cung nằm trên đất khổ sở rên rỉ, khi thấy là Lâm Hi thì giống như thấy cứu tinh, trong mắt tuôn ra ý tứ nòng đăm.

Nam Cung Vũ yếu ớt cầu khẩn, “Nhị tiểu thư, van cầu cô bỏ qua cho chúng tôi.” Quyền thiếu chinh bọn họ như vậy, đơn giản chính là ra mặt vì Lâm Hi,

chỉ cần Lâm Hi tha thứ cho bọn họ, vậy bọn họ còn có một con đường sống.

Hạ thấp mắt nhìn chăm chú vào Nam Cung Vũ và Nam Cung Y bị đánh rất thảm, Lâm Hi sờ vết thương trên trán, chớp mắt, linh khí lưu chuyển trong mắt, khẽ mím môi. Không khí vốn quý dị, hiện giờ càng thêm âm trầm.

“Quyền Hạo, đây là xảy ra chuyện gì?” Nghiêng mắt nhìn Quyền Hạo, Lâm Hi không hiểu hỏi.

“Đây là trừng phạt bọn họ xứng đáng nhận.” Cặp mắt Quyền Hạo lạnh lẽo nhìn Nam Cung phu nhân còn định cầu khẩn.

Hai tay Nam Cung Y giống như bị người bẻ gãy rũ xuống trên đất, tuy tuổi cậu còn nhỏ nhưng đã lộ ra vẻ đẹp trai, nhưng bây giờ là diện mạo của heo. Lâm Hi nhìn trong mắt, rất không xác định có phải là Nam Cung Y buổi sáng cực kỳ phách lối không, khẽ cắn môi anh đào một cái, có chứa chút nghi ngờ hỏi, “Đây là Nam Cung Y?!”

“Ừ.” Quyền Hạo đáp khẽ một tiếng.

“Tại sao bẻ gãy hai tay cậu ta?” Đây không phải ra mặt vì Nam Cung Y, cô chỉ muốn xác định.

“Cậu ta tổn thương em.” Người dám can đảm đánh cô bị thương, anh nhất định khiến người đó sống không bằng chết.

Trong năm chữ ngắn ngủi của Quyền Hạo, lại cho Lâm Hi tin tức không lồ.

Bây giờ cho dù là nguyên nhân gì cũng được, cô chính là nhị tiểu thư nhà họ Quyền được Quyền Hạo công nhận, mà nhị tiểu thư nhà họ Quyền bị người đánh bị thương, nhà họ Quyền vì mặt mũi, khẳng định không để cho người nọ sống tốt lành. Nhưng Nam Cung Y vẫn còn là con nít, lần ra tay này hơi nặng rồi?!

“Nhị tiểu thư, nhị tiểu thư, xin lỗi, xin lỗi, tôi không nên đánh cô bị thương, đều do tôi đáng chết, van cầu cô bỏ qua cho tôi.” Nam Cung Y buổi sáng còn phách lối không ai bì nổi, bây giờ giống như một con kiến hôi ai cũng có thể đạp một cước, vừa hèn mọn vừa đáng thương cầu xin Lâm Hi bỏ qua cho mình.

“Nhị tiểu thư, xin lỗi, xin lỗi, van cô bỏ qua cho chúng tôi.” Tuy Nam Cung Vũ xuất thân quân nhân, nhưng cũng không chịu được đánh, trận đòn này xuống cùng với uy hiếp từ vong đến từ chính Quyền thiếu, kính sợ trong lòng đối với Quyền thiếu, lúc này toàn bộ đổi thành sợ hãi thật sâu. Vì mạng sống, ông không tiếc tở về hèn mọn.

Lời nói hàm ý sợ hãi thật sâu, nghe được, Lâm Hi không hề có cảm xúc, trong lòng cũng không hề có chút đồng tình nào.

Đứng ở trước mặt cô, ánh mắt vừa tròn vừa lớn nhìn thấu suốt, giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra. Một phút đi qua, hai tròng mắt sáng ngời xuất hiện vẻ mê hoặc, vẻ mê hoặc này khiến Quyền Hạo nhìn thấy không khỏi nhũn chặt chân mày.

“Hi nhi, là muốn bỏ qua cho bọn họ sao?” Khóe môi Quyền Hạo khẽ mím, lạnh lùng trong mắt đảo qua rồi biến mất.

Tầm mắt một lần nữa đặt lên ba người nhà Nam Cung, khuôn mặt nhỏ nhắn nâng lên nụ cười rục rờ, Lâm Hi cúi người xuống, chậm rãi lau mặt Nam Cung Y, vết máu dính trên ngón tay dài nhỏ của cô.

“Đau không?” Nụ cười thuần khiết giống như thiên sứ, Nam Cung Y nhìn mà hơi ngây đại, dường như bây giờ Lâm Hi không phải là nhị tiểu thư nhà họ Quyền, mà là thiên sứ tới giải cứu cậu vậy.

“Nhất định rất đau rồi.” Lâm Hi thấy Nam Cung Y không trả lời, cười khẽ trả lời thay cậu ta

Tay nhỏ bé cách xa khuôn mặt của Nam Cung Y, cô lạnh lùng cười nhạo một tiếng, khẽ nhếch môi thành một đường cong châm chọc, liếc nhìn một vòng thuộc hạ nhà họ Quyền đứng chung quanh chờ ra lệnh, lạnh lùng nói, “Đánh cho tơi.”

Các thuộc hạ nhà họ Quyền hai mặt nhìn nhau, không biết có nên nghe nhị tiểu thư ra lệnh không.

Lời của cô ngoài dự đoán của anh, anh cho rằng cô sẽ cầu cạnh vì bọn họ, thật sự không nghĩ đến. “Lời của cô ấy chính là lời của tôi, các cậu còn đợi gì đó.”

Lời của thiếu gia nhà mình vừa rơi xuống, các thuộc hạ nhà họ Quyền vốn không cần suy nghĩ, xoay vòng quây đám liền đánh hai cha con Nam Cung. Trình độ hung tàn này, Trần Tiêu ở trong góc vốn không đành lòng nhìn thẳng, yên lặng lấy tay che tầm mắt.

Qua năm phút đồng hồ, trên mặt Lâm Hi hiện lên cười đẹp như hoa, vòng qua bên cạnh Quyền Hạo, ngồi trên ghế sa lon, ngọt ngào nói với Trần Tiêu đứng ở trong góc, “Quần gia, tôi khát, tôi muốn uống nước.”

Từng tiếng này còn thê lương hơn tiếng kêu, trong lòng Trần Tiêu cũng sắp sợ hãi, trước kia anh ra lệnh, hiện giờ hiện trường nhìn rất kinh hãi. Lời nhị tiểu thư của mình nói, Trần Tiêu phản xạ có điều kiện cung kính trả lời, “Dạ, tiểu thư.” Yên lặng đi tới phòng bếp, anh không nghe được âm thanh như giết heo này.

“Đều ngừng tay đi.” Lâm Hi mắt thấy Nam Cung Y sắp không xong, lạnh nhạt nói.

“Đạ, tiểu thư.” Các thuộc hạ nhà họ Quyền cung kính nói, giống như đối đãi với thiếu gia nhà mình. Nhìn nụ cười cung chiêu trong mắt thiếu gia nhà mình, trong lòng bọn họ khẳng định suy đoán của mình.

Dáng vẻ chồng và con trai mình chỉ còn dư lại một hơi, Nam Cung phu nhân một hơi không kịp thở, thiếu chút nữa thì tèo, nước mắt đã sớm thấm ướt gò má xinh đẹp của bà, cầu xin nhìn Quyền Hạo, vừa quý vừa dập đầu, chính là coi Quyền Hạo như Diêm Vương, “Quyền thiếu, van cầu bỏ qua cho chúng tôi.” Đánh vào trên người bọn họ, đau lòng bà.

Lông mi dài nhỏ vênh lên tạo thành một bóng mờ, bao phủ hai tròng mắt có thể mê hoặc lòng người, lúc này sắc mặt của anh lạnh lùng như cũ, không hề bị dáng vẻ hoa lệ đầm mưa đáng thương của Nam Cung phu nhân ảnh hưởng, “Chỉ cần bà có thể lấy được sự tha thứ của cô ấy, như vậy tôi sẽ bỏ qua cho mấy người.”

Quyền thiếu cũng ưng thuận hứa hẹn, Nam Cung phu nhân coi lời này như bùa cứu mạng, mặc cho nước mắt long lanh giàn giụa trên khuôn mặt xinh đẹp của bà, bà quý gối bên cạnh Lâm Hi, nghẹn ngào, “Nhị tiểu thư, van cầu cô bỏ qua cho chúng tôi, là lỗi của con trai tôi, nó không nên làm cô bị thương.”

Lời nói đáng thương cỡ nào, dáng vẻ đáng buồn cỡ nào, hình ảnh tàn nhẫn cỡ nào!

Tay Lâm Hi nâng ly nước Trần Tiêu đưa đến, mím môi cười nhạt.

Cô không đoán ra được tâm tư của Quyền Hạo, cũng không làm chủ được như Quyền Hạo, cho nên lời Quyền Hạo nói cô chỉ nghe qua coi như xong. Anh đưa ba người nhà Nam Cung tới đây, đánh thê thảm, tự có suy nghĩ của anh, anh lại đối xử như thế với bọn họ, có thể thật sự có ý tứ ra mặt vì cô, nhưng ai biết được trong này có huyền bí gì khác không.

“Tôi không biết bà đang nói cái gì?” Uống xong một ngụm nước ấm, cô chậm rãi nói ra.

Hy vọng đầy trong cõi lòng, nhưng thực tế lại cho Nam Cung phu nhân một gậy.

Lòng vô cùng khổ sở, Nam Cung phu nhân tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, mặc cho nước mắt dính ướt quần áo của bà, “Nhị tiểu thư, cô nhỏ tuổi như vậy, tôi van cô đại từ đại bi bỏ qua cho con tôi có được không?”

Đặt ly nước trong tay xuống, Lâm Hi đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Nam Cung phu nhân, con nhà giàu vô pháp vô thiên ở đế đô thật sự không ít.

“Nếu không phải con trai của bà ngang ngược can rờ, có lẽ cũng không có chuyện tình ngày hôm nay đâu.” Lưu lại một lời thản nhiên, Lâm Hi đi lên lầu hai, bóng lưng nhỏ nhắn gầy yếu lộ ra lạnh nhạt.

Hai tay nắm chặt, móng tay bén nhọn bấm vào trong thịt phần hông, cắn chặt hàm răng, Nam Cung phu nhân biết vậy chẳng làm.

Nhìn chăm chú vào bóng lưng của cô, Quyền Hạo suy tư ba mươi giây, ra lệnh, “Đưa bọn họ đi.”

Thuộc hạ nhà họ Quyền nghe lệnh, nhanh chóng đưa ba người nhà Nam Cung cách xa nhà họ Quyền.

Sau đó mấy ngày, nhà Nam Cung từng được một tay nhà họ Quyền nâng đỡ trở thành thế gia nhỏ tầng thứ hai bị nhỏ tận gốc, đế đô không còn sự tồn tại của nhà Nam Cung, về phần ba người nhà Nam Cung đi đâu, cũng trở thành điều bí ẩn trong vòng cao cấp.

Từ ngày nhà Nam Cung biến mất, trong vòng cao cấp đã lưu truyền một câu nói như thế này, “Ngần vạn lần không được đắc tội nhị tiểu thư nhà họ Quyền, nếu không chết như thế nào cũng không biết.”

Mà tất cả điều này, Lâm Hi ở trong nhà dưỡng thương, tham ăn tham uống tất nhiên không biết.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Chương 21: Bữa tiệc nhà họ Quyền

Editor: Puck -

Thời gian trôi như nước chảy qua cầu, kể từ sau khi trán Lâm Hi bị thương, Quyền Hạo cũng không đề cập đến chuyện đưa cô đi trường Lĩnh Lâm học nữa, cô mừng rỡ nhàn nhả tự tại dưỡng thương.

Thật ra thì thời gian dưỡng thương cũng rất nhàm chán, lật xem tạp chí thời trang và truyện cổ tích Trần Tiêu mua cho cô, mỗi cô khẽ chu ra.

Đọc sách phát chán, cô xem phim truyền hình, mỗi ngày không có việc gì thật sự rất buồn bực.

Mỗi ngày Quyền Hạo đi làm theo lẽ thường, buổi tối trở lại thì quan tâm và chăm sóc Lâm Hi. Mà khi Lâm Hi đối mặt với chăm sóc của Quyền Hạo,

vừa rồi rầm vừa nghĩ đến những chuyện khác.

Cuộc sống không có mùi vị gì như vậy trôi qua mười ngày, khi Lâm Hi rốt cuộc không chịu nổi cuộc sống như thế thì Quyền Hạo muốn dẫn cô đến nhà chính họ Quyền tham gia bữa tiệc.

Bữa tiệc nhà chính họ Quyền, trong lòng Lâm Hi hơi không rất muốn đi, có thể tưởng tượng đến ở chỗ này buồn tẻ bao lâu như vậy, đi ra ngoài trong chốc lát cũng tốt, nghĩ đi ra ngoài hóng mát một chút như vậy, cô không cần Quyền Hạo dụ dỗ, đã ngoan ngoãn đi theo anh đến nhà chính họ Quyền rồi.

Trong sảnh chính nhà chính họ Quyền, quét mắt nhìn quan lại quyền quý đi lại chung quanh, cô biết không ít. Đi theo bên cạnh Quyền Hạo, cô rất thu hút sự chú ý của người khác, đáng vẻ ước chừng tám chín tuổi, cô là đứa nhỏ duy nhất xuất hiện trên bữa tiệc. Những người kia thấy cô, thừa dịp Quyền Hạo không nhìn, bọn họ liền bàn luận xôn xao, cô suy đoán, bọn họ có lẽ đoán cô là ai.

Toàn bộ quý ông ở đây đều không mang theo bạn gái xinh đẹp, chính là xuất hiện tùm năm tùm ba cùng bạn bè, chỉ có Quyền Hạo và cô là phối hợp đặc thù, một người đàn ông tuấn tú mang theo một cô bé.

Liếc mắt nhìn hai người phụ nữ quần áo duyên dáng sang trọng đang nhỏ giọng thảo luận sau lưng cô, Lâm Hi hận không thể liếc mắt xem thường, cảm thấy rất không thú vị, cô tới nơi này cũng không phải để cho người khác thảo luận sau lưng. Cũng không biết mục đích Quyền Hạo mang cô tới tham gia bữa tiệc này, là biểu thị công khai với người khác rằng cô là nhị tiểu thư nhà họ Quyền hay còn vì cái khác?

Cha mẹ Quyền Hạo đứng cách đó không xa, bốn mắt lảng lảng nhìn chăm chú vào con trai nhà mình và cô gái khác, quan sát xong, hai người bốn mắt đối nhau, bọn họ cũng có thể nhìn ra vẻ lo lắng trong mắt đối phương.

Phó Trường Thanh cũng quan sát trên dưới toàn thân Lâm Hi, đôi môi quyền rũ của bà hải lòng nhếch lên, khóe mắt khẽ nhếch, “Đi, chào hỏi với cô bé thôi.”

Phó Trường Thanh hết sức quan tâm con trai mình, sau khi biết được con trai mình gặp được người trong số mệnh, bà vô cùng kích động, sau khi kích động bà lại tràn ngập tò mò với người trong số mệnh của con trai, muốn đi nhìn Lâm Hi một chút, nhưng con trai vẫn ngăn cản bà, nửa tháng trôi qua bà không biết con dâu tương lai trông như thế nào.

Bây giờ con trai chủ động mang Lâm Hi tới tham dự bữa tiệc, bà thân làm mẹ nhất định phải làm quen trước một chút với con dâu tương lai.

Làm một đại thần trọng, cô rất nhạy cảm với chút biến hóa nhỏ nhỏ chung quanh, bị một đôi vợ chồng trung niên quan sát, Lâm hi cho rằng là một nhân sĩ * nhàm chán.

(*) nhân sĩ: Có thể hiểu theo năm nghĩa: Phương thức xưng hô mơ hồ về người không tiện tiết lộ tên họ, chức vụ. Chỉ người có danh vọng. Người có địa vị nhất định hoặc người có tính đại biểu ở phương diện nào đó. Chỉ người nói chung. Chỉ văn nhân, kẻ sĩ. (Theo Baixe).

Tròng mắt lấp lánh có vẻ linh khí mười phần nhìn về phía vợ chồng trung niên, chớp chớp mắt, đây là gia chủ nhà họ Quyền và phu nhân nhà họ Quyền rồi.

Hạ thấp tròng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô, khóe môi Quyền Hạo chứa nụ cười ấm áp nhẹ nhàng, anh cầm một ly nước trái cây tinh khiết quơ quơ trước mặt cô, đưa tới sự chú ý của cô.

Trước mắt có chất lỏng màu vàng cam đang lay động, Lâm Hi chớp chớp đôi mắt to trong veo như nước, ngược mắt nhìn chăm chú vào Quyền Hạo giống như đang trêu chọc cô, môi hồng không vui mím chặt, “Quyền Hạo, anh làm gì thế?”

“Uống chút nước trái cây.” Quyền Hạo nắm tay phải của cô, nhét cái ly vào trong tay cô.

“A.” Lâm Hi cũng không cãi lại, khéo léo cầm ly nước trái cây, khẽ nhún chân mày thanh tú. Trải qua hơn nửa tháng điều dưỡng ở nhà họ Quyền, sắc mặt hơi vàng khè của cô đã không hề vàng vọt nữa, đang tiến quân thẳng đến trắng nõn, mà thân thể nhỏ bé gầy gò của cô, kết hợp với đôi mắt to sáng ngời linh khí bức người, đáng vẻ kia vừa nhìn, đủ khiến đầy lòng người ta mềm mại triu mến.

Giữa sảnh chính, cô gái nhỏ cau mày và một nam thanh niên trên mặt hiện đầy nụ cười như tắm gió xuân, rất hấp dẫn tầm mắt của mọi người, thấy một màn như vậy, tròng mắt của tất cả mọi người đều muốn rớt ra. Chuyện này... Chuyện này... Đây không phải là đại thiếu nhà họ Quyền sao? Không phải nổi danh máu lạnh vô tình sao? Vì sao lại cười đến vui vẻ với một cô bé như vậy.

“Xin chào, cô bé, di là Phó Trường Thanh, là mẹ của Quyền Hạo, con tên là gì vậy?” Phó Trường Thanh chân thành đi tới trước mặt Lâm Hi, mặt nạ bình thường cao quý không thể xâm phạm bị tháo xuống, nụ cười dịu dàng hiện lên trên gương mặt bà, lời nói giống như dụ dỗ con nít vang lên.

Lâm Hi ngược mắt nhìn Phó Trường Thanh nửa ngồi xổm trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay bị nụ cười ngọt ngào xâm chiếm, gương mặt trắng nõn cười đến cực kỳ khiến cho người ta ưa thích, ánh sáng bập bùng trong đôi mắt to, mềm dẻo nói, “Xin chào di, con tên là Lâm Hi.”

Lần đầu tiên gặp Lâm Hi, Phó Trường Thanh hoàn toàn bị vẻ ngoài thuần khiết vô hại giống như thiên sứ của Lâm Hi lừa gạt, gặp được Lâm Hi vẫn rất muốn nhìn thấy, Phó Trường Thanh đưa tay bấm khuôn mặt đầy đặn non mềm của cô bé, cảm giác trắng nõn trơn nhẵn thật tốt!

“Xin chào, bác là Quyền Khê, là cha của Quyền Hạo.” Quyền Khê bình thường lạnh lùng, ở trước mặt Lâm Hi, buông đáng vẻ cứng nhắc xuống, vô cùng thân thiện.

“Chào bác.” Lâm Hi có dáng vẻ như đứa nhỏ ngây thơ, không biến sắc quan sát hai người trước mắt.

“Đi có thể gọi con là Hi Hi không?” Phó Trường Thanh đứng lên, vuốt ve đầu có cảm giác rất tốt của Lâm Hi, về mặt hiền từ nói.

“Không thể.” Lâm Hi không chút nghĩ ngợi từ chối.

“Tại sao vậy?” Mặc dù cô bé trước mắt có dáng vẻ giống như đứa nhỏ tám chín tuổi, nhưng Phó Trường Thanh biết rất rõ cô bé đã mười hai tuổi rồi.

“Bởi vì tên của con chính là Lâm Hi.” Lâm Hi giống như một đứa nhỏ chân chính, cười nhẹ nhàng nghiêm túc nói.

“Con trai, con nhặt được cô bé này ở đâu vậy?” Thấy trêu chọc Lâm Hi không được, Phó Trường Thanh biết rõ chuyện đã xảy ra, nhưng bà vẫn muốn đạt được mục đích trêu chọc được Lâm Hi từ trên người con trai mình.

Ánh mắt Quyền Hạo lạnh lùng liếc nhìn mẹ mình, không có ý định đùa giỡn với bà, mà cúi đầu đưa tay chỉnh lại tóc hơi rối loạn của Lâm Hi.

Hạ thấp mắt nhìn mắt to long lanh đọng nước khiến cho người ta yêu thích, Phó Trường Thanh tháo vòng tay phi thủy giá trị không hề rẻ trên tay phải xuống, “Lâm Hi, lần đầu tiên gặp mặt, đi cho con cái vòng tay này, con có thích không?”

Nhìn thành phần và vẻ sáng bóng của vòng tay này, Lâm Hi dùng con mắt chuyên nghiệp phân tích một chút, cũng biết là phi thủy cao cấp nhất có xuất xứ từ hầm mỏ Myanmar, giá trị từ năm triệu trở lên. Làm một thân trộm người gặp người hận, cô đang bối rối, vòng tay này nên thu hay không nên thu?

Về mặt rối rắm của Lâm Hi, Quyền Hạo nhìn vào trong mắt, khóe môi nâng lên một nụ cười, “Làm quà tặng lần gặp mặt đầu tiên, vòng tay này quá rẻ rồi.” Tầm mắt rơi lên trâm cài tóc trên đầu mẹ mình, mẹ anh thích làm nhất chính là cất giấu phi thủy điều khắc thành đồ trang sức.

Giá rẻ!

Sắc mặt Phó Trường Thanh không hề thay đổi, nhưng ánh mắt lại xảy ra biến hóa rất lớn. Khẽ cắn răng, bà rút trâm cài tóc bằng phi thủy trên đầu, cùng với vòng tay đưa tới trước mặt Lâm Hi, “Lâm Hi, thu đi, tránh cho đi đây bị đứa con trai bất hiếu này nói đi hẹp hòi.”

Mí mắt cúi xuống, Lâm Hi dường như hơi thẹn thùng nhìn sàn nhà, cũng không nhận lấy đồ trong tay Phó Trường Thanh. Mà Quyền Hạo ở bên cạnh cô, đã một phát cầm lấy đồ trên tay mẹ mình, “Con thay Hi nhi cảm ơn mẹ.” Về yêu thích trong mắt Hi nhi không thể tránh khỏi tầm mắt của anh.

Nhìn đôi tay đã trống không, mái tóc dài đen mượt xõa xuống, Phó Trường Thanh tùy ý vén mấy sợi tóc dài quăn.

Hoàng Bác tới tham gia bữa tiệc nhà họ Quyền, vừa tiến vào sảnh chính, đã nhìn thấy trường hợp quý dị như vậy, ánh mắt dừng trên người cô bé đứng bên cạnh Quyền thiếu, anh nghĩ tới tin đồn trong khoảng thời gian này, không quá tin tưởng dụi mắt, đi lên trước, hơi cột nhà nhìn vợ chồng Quyền Khê đang lập tức tỏ vẻ nghiêm chỉnh, quy củ hỏi thăm bọn họ.

Cuối cùng, Hoàng Bác dời tầm mắt nhìn Lâm Hi, giọng nói tràn đầy trêu chọc, “Quyền thiếu, đây không phải là con dâu nuôi từ bé của cậu chứ?”

Lời này của Hoàng Bác vừa nói ra, sắc mặt vợ chồng Quyền Khê mặc dù chưa thay đổi, nhưng ánh mắt đã hơi khác biệt, đuôi khóe mắt của bọn họ càng thêm tập trung chú ý tới Lâm Hi nghe được câu nói này sẽ như thế nào?

Trong lòng Quyền Hạo khản trương lên, biết rõ tình huống của anh đều sẽ biết Hi nhi là người làm bạn cả đời anh, nhưng bọn họ cũng biết bây giờ Hi nhi còn nhỏ, cũng không đi bóc mẽ chuyện này, bây giờ bị Hoàng Bác cột nhà nói ra ngoài, Hi nhi có thể cho là anh biến thái không? Có thể vì vậy mà ghét anh không?

Lâm Hi nghe lời nói tràn đầy nhạo báng như thế, nhìn dáng vẻ cà lờ phát phơ của Hoàng Bác, mặt không tỏ vẻ gì nhìn sang anh, “Anh là ai vậy, tại sao nói lung tung như thế?” Giọng nói con nít vui vẻ mắt đi ngọt ngào vốn có, mà hiện đây không vui nhàn nhạt, cô ghét ai sẽ không nói chuyện với người đó.

“Cô ấy là nhị tiểu thư nhà họ Quyền, không phải là con dâu nuôi từ bé ở trong miệng cậu.” Quyền Hạo luôn để ý tới Lâm Hi vui buồn yêu giận, là người đầu tiên nhìn ra Lâm Hi không thoải mái, anh nghiêm túc sửa lại lời bạn từ nhỏ Hoàng Bác, đồng thời cũng nói rõ cho mọi người ở đây, đây là nhị tiểu thư tôn quý của nhà họ Quyền.

Quyền thiếu đã lên tiếng, sau khi mọi người ở đây nghe, cũng xác nhận suy đoán trong lòng họ. Nụ cười cung chiêu của Quyền thiếu như thế, đủ để chứng minh, tin đồn về nhị tiểu thư nhà họ Quyền trong khoảng thời gian này thật sự không sai. Mà nhà Nam Cung biến mất, không phải không có đạo lý, dù sao nhị tiểu thư nhà họ Quyền giống như công chúa được Đế Vương cung chiêu thời cổ đại, sao có thể bị đẩy tới bất nạt.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 22: Quyền nhị tiểu thư

Editor: Puck -

Nhị tiểu thư nhà họ Quyền, Hoàng Bác liếc mắt quan sát Lâm Hi một lần, trong lòng âm thầm nói nhỏ, cô bé này chính là người mà khoảng thời gian trước Mã Kiều Thần đề cập đến với anh.

Ngũ quan tinh xảo đến không thể xoi mói, hơn nữa đôi mắt to rất đẹp linh khí lưu chuyển, ừ, thật sự là một đứa nhỏ xinh đẹp, chỉ có điều, tuổi thoát nhìn rất nhỏ. Nhưng mà, còn nhiều thời gian, người đẹp từ trong phôi thai cũng sẽ trưởng thành thành người đẹp.

Hoàng Bác cười hi hi rất không nghiêm chỉnh, khoát khoát tay vui vẻ nói, “Chào em, Quyền nhị tiểu thư, anh tên là Hoàng Bác, em có thể gọi anh là anh Bác.”

Một đôi mắt không để lại dấu vết quan sát mình, Lâm Hi hơi chán ghét, chu cái miệng nhỏ nhắn lên, rất trẻ con phù hợp với dáng vẻ bây giờ của cô, “Tôi tên Lâm Hi, anh gọi tôi Lâm Hi là được.”

“Vậy anh gọi em là Hi Hi được không?” Mắt to đen giống như đá quý, nhìn thật sự khiến cho người ta yêu thích, tính trẻ con của Hoàng Bác còn chưa mất đột nhiên rất muốn trêu chọc cô em Lâm Hi trước mặt, anh cười một tiếng, đưa tay định vuốt ve đầu Lâm Hi.

Nhưng Lâm Hi nhanh hơn anh một bước, nhẹ nhàng nghiêng đầu, tránh đụng chạm của anh. Bởi vì cái ly hơi nghiêng mà nước trái cây trong ly bắn không ít lên áo khoác của Quyền Hạo.

“Tôi không thích người khác gọi tôi là Hi Hi, anh cứ gọi tôi là Lâm Hi được rồi.” Lâm Hi nhìn Hoàng Bác trước mặt, không hề để ý tới nước trái cây trong tay cô hóa thành giọt mưa bắn không ít lên áo khoác của Quyền Hạo.

“Rất không đáng yêu.” Xét thấy bạn từ nhỏ Quyền Hạo không lên tiếng, Hoàng Bác cũng không dám quá mức đi trêu chọc người thân phận không rõ ràng Lâm Hi. Đuôi mắt nhìn thấy trên áo khoác của Quyền Hạo dính nước trái cây, thấy Quyền Hạo giống như không để ý tới áo khoác đã bị bẩn, anh ngầm nghĩ, nhắc nhở, “Quyền thiếu, áo khoác của cậu bị bẩn.”

“Hi Hi, em cũng tới tham gia bữa tiệc à.” Không hổ đều là bạn từ nhỏ của Quyền Hạo, Mã Kiều Thần cũng tới trẻ giống như Hoàng Bác. Mới vừa vào cửa cô đã nhìn thấy Lâm Hi mấy ngày nay cô muốn gặp, cặp mắt lập tức sáng lên, âm lượng cũng cất cao không ít, trong giọng nói lộ ra vui mừng.

Khi thấy vợ chồng Quyền Khê thì Mã Kiều Thần khẽ khom lưng chào hỏi bọn họ.

Nghe được có người gọi mình, Lâm Hi theo bản năng quay đầu lại xem ai gọi cô, ly nước trái cây cầm trên tay cũng buông lỏng, cái ly từ trong tay cô rơi xuống đất, trong quá trình nước trái cây vẩy lên đất, có vài giọt vẩy lên giày da của Quyền Hạo.

Chào hỏi vợ chồng Quyền Khê xong, Mã Kiều Thần cười tủm tỉm nhìn Lâm Hi, Lâm Hi nhìn chăm chú vào Mã Kiều Thần, lúc này trong tiếng cười mang theo vẻ nịnh bợ, cô cau đôi mày thanh tú, theo bản năng hơi ghét bỏ, “Chỉ gọi tôi là Lâm Hi đi, tôi không quen người khác gọi tôi là Hi Hi.”

“Ồ, Hi Hi, em vậy là ghét bỏ chị sao?” Mã Kiều Thần làm một động tác đau thương rất khoa trương, “Chị thật đau lòng mà.”

“Chính là ghét bỏ chị.” Lâm Hi đáp rất thành thực, không nhìn động tác quá mức của Mã Kiều Thần.

Ặc! Trên trán Mã Kiều Thần hiện lên ba vạch đen, sau kinh ngạc ngắn ngủi, cô lập tức khôi phục khuôn mặt tươi cười tuyệt đẹp, mặt mày hớn hở, “Hi Hi, em nói như vậy chị rất đau lòng đó.”

Từ ngày cô gặp Lâm Hi ở nhà họ Quyền, cô cũng biết cô bé này chiếm cứ địa vị rất quan trọng trong sinh mệnh của Quyền thiếu. Nhà họ Mã muốn nhúng sâu vào cuộc chiến các nguồn lực kinh doanh, còn phải dựa vào Quyền thiếu lên tiếng đó, nhưng Quyền thiếu chậm chạp không lên tiếng, cô chỉ có thể dựa vào Lâm Hi mà ra tay. Trong khoảng thời gian này, cô vẫn muốn đến gần Lâm hi, bắt đầu dĩ Quyền thiếu không cho cô cơ hội này, cho dù cô muốn tìm vết kiếm có gặp Lâm Hi cũng không được, bây giờ khó có được cơ hội gặp Lâm hi, cô dĩ nhiên muốn gần hơn một quan hệ.

Không muốn cho mặt mũi, cũng không thích người khác tự làm ra vẻ quen thuộc, Lâm Hi hơi híp mắt lại, ngẩng đầu nhìn Quyền Hạo, “Quyền Hạo, bạn của anh đều thật kỳ quái, tại sao cứ thích xưng là anh trai chị gái của tôi?” Anh trai em gái này, chị gái con mẹ nó, kéo loạn quan hệ thân thích, lại còn là mục đích quan hệ gần hơn, ghét nhất rồi.

Nụ cười trong sáng thuần khiết, ánh mắt vô hại, Hoàng Bác và Mã Kiều Thần không hề nhìn thấy đây là Lâm Hi đang diễn kịch. Chỉ có vợ chồng Quyền Khê nhìn thấy rõ ràng ý tưởng trong đáy lòng Lâm Hi, giờ khắc này, bọn họ hiểu rõ ràng, cô bé Lâm Hi này không phải có trí thông minh đúng với mười hai tuổi.

“Đều là một đám người đầu óc không tinh táo, Hi hi không cần để ý đến bọn họ.” Quyền Hạo quét mắt nhìn Mã Kiều Thần và Hoàng Bác, nhàn nhạt nói ra khỏi miệng, không thèm để ý đến áo khoác và giày bị cô làm dơ.

Đầu óc không tinh táo!

Hoàng Bác và Mã Kiều Thần về mặt cứng đờ, khoe miệng giật giật, trước mặt bọn họ, cũng chỉ có Quyền Hạo dám nói bọn họ như thế, nhưng nhìn nụ cười cưng chiều khi Quyền Hạo nhìn Lâm Hi, bọn họ giống như muốn liên thủ đánh cậu ta, nhưng suy nghĩ vì sinh mạng, hai người bọn họ ngầm nghĩ một chút, nếu thật sự so đo với Quyền thiếu, xui xẻo vẫn chính là bọn họ mà thôi.

Thấy con trai mình không hề nề tình bạn từ nhỏ, Phó Trường Thanh mỉm cười, dáng vẻ con trai chết bầm bảo vệ như vậy mười phần tương tự ông xã

mình.

Mã Kiều Thần tìm về lý trí của mình trước, nụ cười xinh đẹp như hoa rất vô hại, giọng hơi nghi vấn, thật ra thì trong lòng đã sớm khẳng định, “Hi Hi là nhị tiểu thư nhà họ Quyền đúng không?”

“Đây là chuyện đã công khai rồi, Mã Kiều Thần cậu cũng không cần hỏi thêm câu này.” Quyền Hạo cong khóe môi lên, giống như nâng lên nụ cười châm chọc.

“Hỏi một chút cũng không được à?” Mã Kiều Thần hết sức ghét bỏ nói. Cô biết Lâm Hi là nhị tiểu thư nhà họ Quyền, những người khác nhất định tò mò, tại sao Lâm Hi là nhị tiểu thư nhà họ Quyền, tại sao nhị tiểu thư nhà họ Quyền không mang họ Quyền?

“Có thể, nhưng như vậy sẽ có vẻ cậu rất ngu xuẩn.” Quyền Hạo rất không nể tình châm chọc lần nữa.

Liếc nhìn Mã Kiều Thần sắp xù lông, lại liếc mắt nhìn Quyền Hạo, hai người đang sẵn giọng này không phải là bạn từ nhỏ sao? Sao thấy quan hệ có vẻ rất căng thẳng? Trong nháy mắt, Lâm Hi cũng hơi nghi ngờ, tầm mắt đảo qua giữa hai người.

“Quyền thiếu, có người châm chọc bạn từ nhỏ của mình như vậy sao?” Mã Kiều Thần nghe được hai chữ ngu xuẩn này, cảm thấy vô cùng chói tai, lông trên người cũng sắp xù lên rồi, dù sao cô và Quyền Hạo cũng cùng lớn lên từ nhỏ, tại sao phải châm chọc cô như vậy, thật đáng ghét!

“Đây không phải là châm chọc, đây là sự thật.”

Choang một tiếng, Mã Kiều Thần cảm giác trái tim thủy tinh của mình hoàn toàn bể nát, lần đầu tiên bị châm chọc là đủ rồi, lại còn bị châm chọc lần thứ hai, sắc mặt hơi khó coi, cô lạnh lùng phun ra hai chữ “Mẹ nó”.

“Cậu nói thô tục.” Hoàng Bác liếc nhìn Mã Kiều Thần, tốt bụng nhắc nhở, ở trước mặt người mình rất không hình tượng cũng được, nhưng bây giờ đang ở trước mặt người ngoài, vẫn nên chú ý hình tượng một chút.

Nhận nhắc nhở của Hoàng Bác, Mã Kiều Thần hậu tri hậu giác che miệng, tức giận trừng mắt liếc Quyền Hạo, trong lòng đang khóc, hình tượng hoàn mỹ của cô, tại sao có thể bị thô tục ảnh hưởng chứ.

Lúc này, Quyền Hạo chậm rãi tiếp tục đả kích nói, “Không cần phải giả bộ đâu, cậu vốn cũng không phải là thực nữ.”

Mã Kiều Thần định phản kích nhưng không làm gì được, hung hăng nhìn chằm chằm vào Quyền Hạo, “Quyền thiếu, có thể không lột trần tôi trước mặt người khác không?” Dù sao cũng lớn lên cùng nhau, phải dùng tới như vậy sao?

“Mấy đứa từ từ tán gẫu, chúng ta đi chiêu đãi khách.” Trước mắt là thế giới của người trẻ tuổi, bọn họ những người già rồi này không chen vào được đâu, bọn họ vẫn nên đi chiêu đãi khách thôi. Bữa tiệc này vốn mở vì Lâm Hi, vì muốn giới thiệu cho mọi người biết Lâm Hi là nhị tiểu thư nhà họ Quyền.

Sóng mắt lưu chuyển, trông mắt bị vợ chồng Quyền Khê hấp dẫn đi, Lâm Hi nghi ngờ sờ cằm, hôm nay gặp mặt vợ chồng Quyền Khê, cô ngược lại không cảm giác được cái gì gọi là quyền cao chức trọng, nhưng đôi mắt tinh tường của Phó Trường Thanh khiến cho cô hơi sợ, ánh mắt sáng long lanh như vậy giống như có thể nhìn thấu đáy lòng người ta.

“Quyền thiếu, hai bác đả kích lòng tự ái của tôi như vậy, thật sự khiến cho tôi quá đau lòng, vì bồi thường, cậu chính là để cho nhà họ Mã tham gia vào cuộc chiến các nguồn lực kinh doanh được không?” Nói đi nói lại, Mã Kiều Thần vẫn còn đi vòng vào mục đích của mình.

“Định để nhà họ Mã tham gia vào, cậu có nghĩ đến thực lực nhà họ Mã không?” Bàn tay nắm tay nhỏ bé của cô, vuốt nhẹ lòng bàn tay mềm mại của cô, trong lòng chỉ cảm thấy thỏa mãn.

“Nhưng đây chỉ là một câu nói của cậu, chỉ cần cậu đồng ý, thực lực của nhà họ Mã cũng không quan trọng.” Nói đến chuyện chính, Mã Kiều Thần giống như thay đổi thành người khác.

“Hi hi, chúng ta đến chỗ kia ăn chút đồ được không?” Không nhìn Mã Kiều Thần, Quyền Hạo mang theo Lâm Hi không từ chối anh đi ăn gì đó.

Khóe miệng co giật nhìn bóng lưng Quyền Hạo và cô bé rời đi, Mã Kiều Thần buồn bực, hồi lâu hơi buồn rầu nói, “Hoàng Bác, cậu nói, tớ ra tay từ trên người Lâm Hi, Quyền thiếu có thể đồng ý hay không?”

Quay đầu liếc mắt nhìn Mã Kiều Thần, khóe môi bên phải của Hoàng Bác nhếch lên cười xấu, “Tỷ lệ thành công đạt 99%.”

Tất cả tình huống, một bóng đen ở trong góc nhìn thấy rõ ràng, ánh sáng đỏ kỳ đột nhiên lóe lên trong mắt người đó.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chương 23: Rơi vào trong nước

Editor: Puck

Bữa tiệc quyền quý nhà họ Quyền rất giả dối, nơi này mỗi người đều quần áo chỉnh tề, thật ra trong lòng có bao nhiêu đen bao nhiêu bản cũng không thể biết được. Mỗi người đều mang mặt nạ dối trá, khi trao đổi với đối phương thì hận không thể vạch trần lời dối phượng, khi nói chuyện của mình, cực kỳ thận trọng nghĩ kỹ lời kịch rồi nói ra khỏi miệng.

Nữ nói chuyện đồ trang sức bàn về gia đình, nam nói chính trị nói dân tình, đây chính là bữa tiệc nhà họ Quyền.

Làm chủ nhân bữa tiệc, Lâm Hi nhận được rất nhiều lễ vật quý trọng.

Nhìn chung quanh một vòng, cô phát hiện cũng có rất nhiều người giả bộ lơ đãng quan sát cô.

Nhìn Quyền Hạo và Quyền Tĩnh Thiên đứng đó nói chuyện với nhau, cô khẽ mím môi, chán đến chết cảm một ly rượu đỏ, đuổi thời gian nhàm chán.

Nói chuyện phiếm với chú họ lớn hơn mình một tuổi, Quyền Hạo không hề kiên nhẫn chút nào.

Quyền Tĩnh Thiên thấy cháu mình hơi không yên lòng nói chuyện với mình, anh theo ánh mắt của nó nhìn thấy Lâm Hi đang nhàm chán chơi đùa cái ly, trông mặt âm u trở nên đen nhánh, một ánh sáng nói không rõ ràng xẹt qua.

“Người trong số mệnh?” Giống như lơ đãng thuận miệng hỏi, nói xong Quyền Tĩnh Thiên cảm thấy thật buồn cười, hơi vênh khoe môi. Nụ cười trên mặt anh không rõ thật đáng buồn hay buồn cười.

Ánh mắt rời khỏi người cô, Quyền Hạo nhìn Quyền Tĩnh Thiên, “Vâng.” Nói đến đây, trông mắt trong quá khứ hoàn toàn lạnh lẽo, giờ phút này chứa đựng đầy nụ cười và hạnh phúc.

Quyền Tĩnh Thiên tao nhã cầm ly rượu đỏ bên cạnh lên, tay cầm ly rượu lạnh lẽo siết chặt, sắc mặt cười nhẹ mang theo không thay đổi, “Chúc mừng cháu, có thể sớm tìm được người trong số mệnh như vậy.” Giọng nói trầm ấm dễ nghe rất có sức quyến rũ, cũng rất êm tai.

“Chú cũng sẽ tìm được.”

Lời chúc phúc nhạt không thể nhạt hơn nữa, Quyền Tĩnh Thiên chợt cảm thấy mình thật đáng buồn, cười lạnh tràn ra trên mặt.

Sẽ tìm được sao? Mỗi đêm trăng tròn, cảm giác đau đớn sâu tận xương tủy, đã khắc sâu ở trong đầu anh, cùng là huyết mạch bị nguyên rửa, chỉ có số ít người nhà họ Quyền may mắn tìm được người trong số mệnh, cũng cùng người trong số mệnh yêu nhau gần như cả đời, người nhà họ Quyền không được trời cao chiếu cố, chỉ có thể trong tuyệt vọng mà tự sát. Hừ! Trời cao thật không công bằng

“Hy vọng đi.” Đáy lòng cười lạnh, khả năng diễn xuất cao siêu của Quyền Tĩnh Thiên không biểu diễn ra ngoài, “Năm nay chú hai hai mươi ba tuổi, cách bốn mươi tuổi cũng không xa.” Bốn mươi tuổi chính là một kiếp nạn với người nhà họ Quyền bị nguyên rửa huyết mạch mà nói, không có một ai có thể sống sót quá bốn mươi tuổi.

“Chú sẽ tìm được.” Ánh mắt Quyền Hạo một lần nữa rơi trên người Lâm Hi, anh biết nhiều lời hơn nữa cũng không thể an ủi được người có cùng huyết mạch bị nguyên rửa. Người nhà họ Quyền không tìm được người trong số mệnh nhất định tuyệt vọng cả đời, không thể vượt qua. Anh may mắn cuộc đời anh có thể vượt qua được, có cô anh sẽ rất hạnh phúc.

Quyền Tĩnh Thiên nâng ly rượu lên, uống ly rượu đến không còn dư một giọt, trên gương mặt đẹp trai giống như bị đông lạnh, “Đi cùng với cô ấy đi, chú không có lời nào nói với cháu nữa.”

“Nói chuyện phiếm với chú họ của anh xong rồi sao?” Thấy Quyền Hạo đến bên cạnh cô, ánh mắt của cô rơi lên người đàn ông tuấn mĩ như thiên thần nhưng cũng tản ra hơi thở lạnh nhạt, thấy anh ta cũng đang nhìn cô, cô mím môi lễ phép cười cười.

“Ừ.”

“Ồ đây rất buồn bức, tôi đi ra ngoài tản bộ một chút, anh không cần đi theo.” Sao cô có thể nhẫn nại chờ Quyền Hạo và Quyền Tĩnh Thiên tán gẫu xong, tất cả đều bởi vì cô muốn ra ngoài hít thở chút không khí mới mẻ, nơi này quá buồn bức.

Anh vốn định không để ý đến cô phản đối mà đi tản bộ cùng cô, nhưng có thể nghĩ đến nhà chính họ Quyền vốn là một nơi an toàn, anh không đi theo nữa, “Đứng nửa giờ sau trở lại.”

Trên gương mặt non mềm tràn ra nụ cười vui vẻ, cô khoái trả đáp một tiếng, “Ừ.”

Nhìn chăm chú vào cô đang đi tới vườn hoa, khoe môi Quyền Hạo còn chứa nụ cười cưng chiều, đáy lòng âm thầm nói, vẫn còn con nít!

“Người trong số mệnh của cháu mới chỉ có chín tuổi sao?” Trông mặt sâu âm u giống như trong màn đêm nhìn chăm chú vào bóng lưng Lâm Hi, Quyền Tĩnh Thiên lạnh nhạt nói, chán mảy dặm như mực không dấu vết nhũn lại.

“Mười hai tuổi, nhỏ hơn cháu mười tuổi.” Chú họ của anh vốn là người không hỏi tới chuyện của người khác, hôm nay lại hỏi Hi nhi của anh, trong lòng Quyền Hạo cảm thấy kỳ quái. d

Nở một nụ cười nhạo không phải giễu cợt, Quyền Tĩnh Thiên lắc ly rượu trong tay, rượu mao đài trong ly thiếu chút nữa đổ ra ngoài, “Nếu như cháu không nói, chú còn tưởng rằng cô bé đó mới chỉ tám chín tuổi.” Ánh mắt xa cách biến đổi thành cười nhạt, khóe môi mím lại hơi nhếch lên, độ cong rất đẹp mắt, tràn đầy sức quyến rũ, anh giống như nghĩ đến cảnh tượng buồn cười nào đó, giọng hơi trêu đùa nói, “Quyền Hạo, người trong sổ mệnh của cháu chẳng lẽ không hoài nghi cháu yêu con nít sao?”

Ánh mắt Quyền Hạo lạnh lùng liếc nhìn Quyền Tĩnh Thiên đang ở trước mặt cười nhạo mình, nụ cười trên mặt dần rút đi, đáy mắt khôi phục thành hoàn toàn lạnh lẽo, châm chọc nói, “Không phải tất cả mọi người đều có tư tưởng xấu xa như chú vậy.”

Cháu mình phản kích, Quyền Tĩnh Thiên cảm thấy rất không hay, thu lại nụ cười trên mặt, không nói được lời nào mà rời đi.

Trong vườn hoa nhà chính họ Quyền, Lâm Hi bước ra khỏi phòng một bước, đập vào mắt là hương hoa khiến cô mê say. Đóa hoa nhiều màu rất đẹp, cô từng bước từng bước đi tới bên cạnh một giỏ hoa lan, ngón tay thon dài trắng nõn chìa ra, muốn đụng chạm vào hoa lan có sức quyến rũ phi phàm này, định lấy tay cảm nhận về đẹp của hoa lan.

“Cô bé định phá hủy giỏ hoa lan này sao?” Không đợi ngón tay cô chạm đến hoa lan, sau lưng thỉnh thoảng vang lên một giọng nam trong trẻo lạnh lùng, cô không khỏi bị kinh sợ, dưới tốc độ nhanh nhất quay đầu nhìn lại, thì ra là Quyền Tĩnh Thiên.

Mặt có góc cạnh rõ ràng, trông mắt đen nhánh thâm thúy như biển rộng, sống mũi cao, môi mỏng anh đào còn mê người hơn phụ nữ, tóc ngắn gọn gàng dường như dựng đứng, vóc người cường tráng, người đàn ông này giống Quyền Hạo đến mấy phần, không hề là quan hệ chú cháu.

Dưới tầm mắt sâu thẳm của Quyền Tĩnh Thiên, cô thu tay lại, chẳng biết tại sao lại hơi chột dạ, khẽ mỉm cười, “Không có.”

Trực tiếp đi tới bên cạnh hoa lan, gương mặt tuấn tú vừa rồi còn không tỏ vẻ gì của Quyền Tĩnh Thiên, đột nhiên từ u ám chuyển sang sáng trong, nụ cười mê người lại nở rộ trên mặt anh, ánh mắt thâm thiện lại hàm chứa ánh sáng cô nhìn không hiểu, “Cô bé là nhị tiểu thư nhà họ Quyền, phá hủy giỏ hoa lan này cũng không có gì.”

Nghe không ra là giễu cợt hay thật tâm thật lòng, trực giác nhạy cảm của Lâm Hi cảm thấy Quyền Tĩnh Thiên này không phải hạng người lương thiện gì, thân là con em nhà họ Quyền lại sử dụng sức mạnh quyền thế đang lẫn lộn được thuận buồm xuôi gió trong giới chính trị, người như vậy, nụ cười trên mặt không đáng giá để cô tin tưởng là thật.

Cô giống như đứa nhỏ, vẻ mặt nở nụ cười sáng lạn thật to, trong tròng mắt hồn nhiên như nước suối, không thấy được một tia tạp chất, “Vậy cháu phải gọi là chú chồng sao?”

Đây thật sự là đứa nhỏ mười hai tuổi sao? Mới vừa rồi tất cả trong mắt còn đều là đề phòng, nhưng bây giờ thuần khiết vô hại. Quyền Tĩnh Thiên lặng lẽ quan sát toàn thân Lâm Hi từ trên xuống dưới một lần.

Trong lòng anh không khỏi chua chát, mảnh trăng treo trên bầu trời cũng càng ngày càng gần đến trăng tròn, ngẩng đầu lên nhìn, cảm giác chán ghét nồng đậm dâng lên từ trong đáy lòng, “Trăng tròn thật sự khiến người ta ghét.”

Quyền Tĩnh Thiên hỏi một đằng, đáp một nẻo, Lâm Hi mở miệng hai mắt, tỏ vẻ không hiểu.

Còn có hai ngày đã mười lăm rồi, tối hôm nay trăng sáng cực kỳ sáng, rải đầy khắp mặt đất vòng sáng hiền hòa cảm giác thật ấm áp, dưới màn đêm, cảnh vật mượn ánh trăng có thể nhìn thấy rất rõ ràng. Nhìn cảnh vật chung quanh, cô không hiểu hỏi, “Trăng tròn rất đẹp mà, tại sao phải ghét trăng tròn chứ?”

Quyền Tĩnh Thiên giống như không nghe thấy Lâm Hi nói, cất bước chân trầm ổn, đi tới bên bờ ao, nhìn chăm chú vào bóng mảnh trăng trong ao, đau khắc ở xương tủy kia giống như lại bắt đầu, cảm giác vô lực lại không có biện pháp nào không chế khiến anh rất chán ghét.

Bóng lưng tàn nát ra đau thương của người đàn ông, ánh mắt Lâm Hi không khỏi bị hấp dẫn.

Có một vài người trời sinh chính là hơi thở đau thương và tịch mịch, nhìn bóng lưng người như vậy, lòng sẽ trầm xuống theo, cô giống như mê muội đi tới bên cạnh bờ ao, học Quyền Tĩnh Thiên cùng nhìn chăm chú vào ao nước, nghi ngờ nói, “Chú chồng, tại sao cháu cảm giác chú rất đau lòng vậy?”

“Thật sao?” Quyền Tĩnh Thiên nghiêng đầu nhìn Lâm Hi cách đó không xa, không có cảm xúc khẽ cười một tiếng, “Tôi đau thương ai có thể hiểu đây?” Giống như cô đơn giống như cười khiến người khác nhìn không thấu anh, anh tự giễu nâng khóe môi lên.

“Cháu xem, bóng mảnh trăng trong ao nước này cực kỳ khiến lòng người lạnh.” Quyền Tĩnh Thiên không đợi Lâm Hi làm ra bất cứ phản ứng nào, chỉ vào ao nước lạnh nhạt nói, “Chỉ với cháu một cô bé sao lại cảm thấy lòng lạnh đây?”

Lâm Hi cau mày nhìn mảnh trăng trong nước mà Quyền Tĩnh Thiên chỉ vào, không có cảm giác được anh ta nói lòng lạnh, “Chuyện này...”

Chỗ hai người đứng đã là bờ ao nước rồi, ao nước vốn do ông cụ nhà họ Quyền chuyên dùng để nuôi cá, sâu hai mét, đủ để chìm người chết đuối.

Tầm mắt Lâm Hi không chuyển đến trên người Quyền Tĩnh Thiên, lời còn chưa nói xong, cảm thấy phía sau cô có một lực mạnh đẩy, cô không bị khống chế rơi vào trong ao nước trong veo.

Cô không biết bơi, khi rơi vào trong nước, trong đầu Lâm Hi hiện lên mấy chữ này, nước nhiệt độ thấp thấm ướt cô, cô yếu ớt gãy gục.

“Cứu... Tôi...” Lâm Hi chìm nổi trong nước khó khăn kêu cứu, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng nhợt nhạt. Tuy ao nước này chỉ sâu hai mét, nhưng để làm chết đuối Lâm Hi chiều cao chỉ một mét ba thì quá dễ dàng.

Nhìn Quyền Tĩnh Thiên trên bờ không có ý định cứu cô, trái tim không chịu nổi một tia kích thích của Lâm Hi từ từ đau đớn, cô nghĩ không thông, tại sao Quyền Tĩnh Thiên muốn đẩy cô xuống?

Một phút, hai phút... Mười phút trôi qua, Lâm Hi từ ban đầu bắt đầu gãy gục, rồi đến đã hôn mê nằm dưới đáy nước, Quyền Tĩnh Thiên nhìn cả quá trình, không hề có ý định cứu người.

Nhìn Lâm Hi đã hôn mê chìm dưới đáy nước, Quyền Tĩnh Thiên đứng bên cạnh ao mang mặt nạ dối trá rồi đi, một mặt máu lạnh vô tình hoàn toàn lộ ra, giọng nói lạnh như ma quỷ vang lên, “Thật ra thì tao rất đố kỵ nó có thể tìm được người trong số mệnh, cũng là con cháu nhà họ Quyền, tại sao nó có thể tìm được người trong số mệnh, còn tao thì không thể?”

Tiếng nói rơi xuống, Quyền Tĩnh Thiên xoay người đi vào trong nhà.

Lâm Hi rơi vào hôn mê mơ hồ nghe được có người đang nói chuyện, cô chìm nổi dưới đáy nước muốn kêu cứu, nhưng cuối cùng không kêu cứu ra được.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chương 24: Hô hấp đau

Editor: Puck

Thời gian trên đồng hồ đeo tay đã qua nửa giờ, còn chưa thấy Lâm Hi trở lại, Quyền Hạo đang chờ lòng đột nhiên hoảng loạn lên. Anh vội vàng đi tới vườn hoa, ánh trăng dịu dàng chiếu khắp chung quanh, từng cọng cây ngọn cỏ không hề có chút khác thường nào, nhưng nói lên không biết cô ở đâu trong chỗ này.

Ánh mắt lo lắng quét nhìn bốn phía, bóng dáng của cô thủy chung không thấy được.

Lòng bàn tay khẽ lạnh, ngược mắt chăm chú nhìn mảnh trăng càng ngày càng gần tròn, đau khắc vào tận trong xương tủy giống như đang ngóc đầu trở lại.

Hoàng Bác tay cầm rượu ngon trăm năm có tiền cũng khó có được, định cho Quyền thiếu nếm thử, không đợi anh đến gần Quyền thiếu, anh đã nhìn thấy bước chân Quyền thiếu hơi rối loạn đi tới vườn hoa, từ từ mò anh cũng đi theo, anh nhìn thấy nóng nảy trong mắt Quyền thiếu, khó tránh khỏi hơi nghi ngờ, “Quyền thiếu, cậu ở đây tìm cái gì?”

Quay đầu nhìn lại thấy là Hoàng Bác, Quyền Hạo chớp mắt mới nói: “Cậu có thấy Hi nhi đâu không?”

Thì ra là tìm Lâm Hi! Điều này cũng khó tránh vì sao Quyền thiếu gấp gáp như vậy.

Nghe được là tìm Lâm Hi, từ trong đáy lòng Hoàng Bác có thể hiểu được tại sao Quyền thiếu lại như vậy.

“Nửa giờ trước tôi thấy cô ấy đi hướng này, theo lý thuyết cô ấy nên ở đây.” Nhắc tới Lâm Hi, Hoàng Bác cũng mờ mờ ảo ảo cảm thấy chung quanh có vẻ không ổn, bốn phía cũng không thấy bóng dáng Lâm Hi, mà anh tận mắt nhìn thấy Lâm Hi đi về hướng này, như vậy bây giờ Lâm Hi đang ở đâu?

Trong đầu thoáng qua ý niệm không tốt, sắc mặt Quyền Hạo càng lúc càng lạnh lẽo, cơ thể hoàn mỹ được quần áo che giấu hơi run rẩy, “Người đâu.”

Theo giọng nói Quyền Hạo vang lên, tất cả thuộc hạ núp ở chỗ tối đều đi ra, bọn họ cung kính hơi khom lưng nhìn Quyền Hạo, “Thiếu gia, có gì căn dặn.”

“Có thấy nhị tiểu thư không?”

“Nửa giờ trước có thấy, bây giờ không thấy.” Nhìn dáng vẻ là thủ lĩnh thuộc hạ đáp.

Nửa giờ trước thấy, bây giờ không thấy! Ánh mắt Quyền Hạo hơi tỉnh mạch, mày kiếm khẽ nhíu, “Kiểm tra rõ ràng từng hoa từng cỏ trong vườn hoa cho tôi, nhất định phải tìm được nhị tiểu thư.”

“Dạ, thiếu gia.” Thuộc hạ nhà họ Quyền nghe lệnh của Quyền thiếu, tất cả đều tìm kiếm Lâm Hi ở trong vườn hoa.

Nhìn vườn hoa đèn đuốc sáng trưng, gió mát thổi lên mặt Hoàng Bác, khiến anh hơi say rượu hoàn toàn tỉnh táo, nghiêng đầu nhìn Quyền thiếu vẻ mặt đông lạnh, khẳng định nói, “Quyền thiếu, nơi này là nhà họ Quyền, sẽ không ai dám xuống tay với Lâm Hi ở đây.”

Nơi này là nhà chính họ Quyền, nói cho rõ ràng hơn một chút, đây là đại bản doanh của người nhà họ Quyền, kẻ nào không có mắt dám đụng đến người nhà họ Quyền ở đây, đây không phải sống đủ rồi sao. Lâm Hi là nhị tiểu thư nhà họ Quyền mà Quyền thiếu thừa nhận mấy ngày gần đây, bữa tiệc này cũng tổ chức vì cô, thời gian trước Nam Cung Y làm tổn thương Lâm Hi nghe nói tay cũng bị phế bỏ, mà nhà Nam Cung còn bị nhổ tận gốc, biến mất khỏi đế đô, Quyền thiếu thương yêu Lâm Hi là sự thật đặt ở trước mắt như thế, ai sẽ mạo hiểm tới tình huống gia tộc bị diệt tận gốc mà làm điều không có lợi với Lâm Hi?

Dưới cái nhìn của Hoàng Bác, nói như thế nào thì Lâm Hi cũng chỉ là một đứa bé, không khỏi sẽ hơi ham chơi, bây giờ không có ở trong vườn hoa, có thể ở một chỗ khác đấy.

Lạnh lùng liếc nhìn Hoàng Bác, Quyền Hạo nhìn chậu hoa lan bị lệch vị trí kia, dự cảm chẳng lành dâng lên trong lòng, “Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất *, đến giờ cậu còn không hiểu đạo lý này sao?”

(*) Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất: Phân tích từng câu chữ thì có nghĩa là “không sợ một vạn phần mà chỉ lo một phần vạn” ý là ngăn ngừa trước rủi ro. Nguyên nhân có cụm (thành ngữ) này thì lại xuất phát từ một tiếng lóng có trong câu: “Vạn nhất”. Từ ‘vạn nhất’ theo tiếng lóng nghĩa là “Lỡ như”.

Cạn một ngụm rượu ngon, Hoàng Bác cảm thấy cả người anh đều muốn lâng lâng rồi, bị Quyền thiếu mĩa mai, anh có vẻ bình tĩnh hơn Mã Kiều Thần xù lông nhiều, “Nếu như có thể ở dưới nhiều ánh mắt như vậy mà làm chuyện bất lợi với Lâm Hi, đó cũng là chuyện rất lợi hại.” Nhà chính họ Quyền thoạt nhìn rất bình thường, không có gì khác biệt với nhà quyền quý khác, nhưng đó chỉ là mặt ngoài, bên trong không biết vụng trộm che giấu bao nhiêu cao thủ và vũ khí phòng vệ công nghệ cao.

Mười phút trôi qua, bọn thuộc hạ vẫn không tìm được Lâm hi, bọn họ đều nửa quỳ trước mặt Quyền Hạo, “Thiếu gia, chúng tôi không tìm được tiểu thư, mong thứ tội.”

“Tiếp tục tìm, cho dù lật đổ cả nhà họ Quyền, cũng phải tìm ra cô ấy cho tôi.” Lúc này Quyền Hạo có vẻ hơi nóng nảy.

“Dạ, thiếu gia.” Bọn vệ sĩ cũng không tin tưởng bọn họ không tìm được nhị tiểu thư.

“Quyền thiếu, không cần vội vã như vậy, có lẽ Lâm Hi đang chơi ở chỗ khác.” Hoàng Bác lớn lên cùng Quyền Hạo từ nhỏ, lần đầu tiên nhìn thấy vẻ nóng nảy hấp tấp trên mặt Quyền Hạo, anh thu lại dáng vẻ con nhà giàu, an ủi Quyền Hạo, “Đứa bé mà, khó tránh khỏi sẽ hơi ham chơi.”

Ánh mắt sắc bén như ưng của Quyền Hạo nhìn chăm chú vào Hoàng Bác, uy hiếp nhàn nhạt nói, “Không nói lời nào cậu sẽ chết thật sao?”

Có chứa uy hiếp không giống như đang nói đùa, lời nói này thành công khiến cho Hoàng Bác ngậm miệng, anh làm một động tác kéo khóa che miệng mình lại, yên lặng đi vào trong nhà. Trong lòng thầm nói, Quyền thiếu hơi chuyện nhỏ hóa thành to rồi.

Chú ý tới thuộc hạ của mình giống như đang tìm cái gì đầu tiên là Phó Trường Thanh, đoán được điều gì, ngoắc một tên thuộc hạ tới hỏi. Nghe xong thuộc hạ báo lại, Phó Trường Thanh giật mình nhìn ông xã mình, hơi không dám tin, “Cô nhóc Hi không thấy.” Nói xong, ánh mắt bà tàn nhẫn, hơi thờ lạnh lùng lan ra. Ở đế đô dám động tay với người nhà họ Quyền, thật sự sống không đủ rồi, còn dám xuống tay với người trong sổ mệnh của con trai bà, bà không tiêu diệt chín họ nhà người ta đã là không tệ rồi.

Quyền Khê sống chung lâu ngày hơn hai mươi năm với bà xã, hiểu rõ biến hóa nhỏ bé của bà xã như trong lòng bàn tay, bây giờ nhìn thấy tàn nhẫn trong mắt bà ấy, ông cười nhạt nói, “Yên tâm, sẽ tìm được người.”

Thời gian trôi qua từng giờ từng phút, cho đến sau nửa giờ, nhà họ Quyền không chỉ huy động thuộc hạ mà còn huy động cả ám vệ, bọn họ tìm khắp một lần từ trên xuống dưới cả nhà chính họ Quyền, đều không tìm được Lâm Hi.

Mất thấy sắc mặt con trai càng ngày càng khó coi, Phó Trường Thanh kết thúc bữa tiệc trước thời hạn, trong lòng cũng gấp gáp vì không tìm được Lâm Hi, trước đây không lâu còn đang yên đang lành xuất hiện trước mặt bọn họ, sao nói không thấy là không thấy?

Ban đêm lạnh lẽo đang nồng, hoa cỏ trong vườn hoa cũng che phủ tầng sương mù ngưng đọng thành giọt sương, ánh trăng nhu hòa cũng dần thêm ánh sáng.

Suối phun bên cạnh núi giả ào ào chảy xuôi, bên cạnh đài phun nước là ao cá của ông cụ Quyền, mặt nước yên ả lúc này tạo nên gọn sóng. Dưới bóng đêm, sóng gọn lăn tăn, ánh trăng chiếu vào sóng nước, giống như ao trên châu.

Hoàng Bác còn chưa rời đi cũng chú ý đến sao không thấy bóng dáng Lâm Hi, ánh mắt anh khi nhìn suối phun vốn cũng tùy ý đảo qua, khi quét qua mặt nước ao cá của ông cụ Quyền, thấy sóng nước nổi trên mặt nước, theo trực giác anh cảm thấy kỳ quái.

Thế đứng của Quyền Hạo không thay đổi, đôi tay nắm thật chặt thành quả đấm, “Tìm, tiếp tục tìm, tìm cho đến khi thấy cô ấy thì thôi.” Trong giọng nói lạnh lẽo lộ vẻ khẩn trương, anh sợ, sợ cô có gì ngoài ý muốn.

Thuộc hạ và nhóm ám vệ không tìm được Lâm Hi khăn trương lau mồ hôi nhìn thiếu gia nhà mình, nghe được thiếu gia nhà mình ra lệnh lần nữa, bọn họ tiếp tục nghiêm túc đi tìm.

“Quyền Hạo, con đừng vội, nhất định có thể tìm được Lâm Hi.” Phó Trường Thanh nhìn qua video theo dõi trong nhà, thấy Lâm Hi đi tới vườn hoa, cũng chưa rời đi, bà khẳng định Lâm Hi nhất định ở trong vườn hoa, nhưng mà trong ngoài ngoài vườn hoa cũng bị tìm khắp rồi, như vậy rốt cuộc người đang ở đâu?

Hoàng Bác càng nhìn ao cá này càng cảm thấy có gì không đúng, anh đi tới bên cạnh ao cá, nhìn xuống dưới, hoảng hốt. Bởi vì là ban đêm, cho dù tất cả đèn trong vườn hoa đều được bật lên, nhưng nước ao cá hơi xanh biếc rất khó để cho người ta nhìn thấy rõ trong ao có gì, nhưng Hoàng Bác từ nhỏ đã tiếp nhận huấn luyện của quân nhân, thị lực của anh đặc biệt tốt, cho nên anh nhìn thấy Lâm Hi mà thuộc hạ và ám vệ của nhà họ Quyền không thấy.

Giờ phút này cô giống như ngủ say yên tĩnh nằm dưới đáy ao, cô dưới nước quần quanh người cô, cá nhỏ vây quanh.

Chóp chớp cặp mắt, Hoàng Bác còn chưa từ trong giật mình lấy lại tinh thần, dụi dụi cặp mắt, lại một lần nữa nhìn thấy rõ ràng Lâm Hi ở dưới đáy ao, anh lập tức lớn tiếng nói về phía Quyền Hạo: “Quyền thiếu, Lâm Hi ở trong ao cá.”

Giọng Hoàng Bác còn chưa dứt, Quyền Hạo đã đi đến bên cạnh ao cá cách anh không xa, anh cũng thấy được Lâm Hi giờ phút này đang nằm dưới đáy ao. Đau không thể nói chính là cảm nhận lúc này của anh, trái tim dường như bị bàn tay vô hình nhéo, thân thể của anh run rẩy không ngừng, chính mình cũng không thể tin được tất cả đang nhìn thấy, giờ khắc này, anh cảm thấy, cho dù là hô hấp, toàn thân anh cũng đều đau.

Anh tung người lên, ôm lấy cô đã không còn tri giác trong nước.

Nổi trên mặt nước, cô trong ngực toàn thân lạnh lẽo đến đáng sợ, cặp mắt nhắm thật chặt, thoát nhìn giống như đặc biệt mất đi sinh mạng.

Dưới sự giúp đỡ của đám người Hoàng Bác, Quyền Hạo ôm Lâm Hi nhanh chóng từ ao cá ra.

Phó Trường Thanh và Quyền Khê cũng giật mình khi thấy con mình ôm Lâm Hi từ trong ao cá ra, bọn họ cũng không nghĩ đến Lâm Hi không thấy lại ở trong ao cá.

“Hi nhi.” Lòng bị hoảng sợ và đen tối chiếm lĩnh, hai tay anh run run.

Hoàng Bác đưa tay đi kiểm tra hơi thở của Lâm Hi, phát hiện cô đã sớm không còn hô hấp, nhìn Quyền Hạo đã gần biên giới của sắp sụp đổ, anh sờ lên ngực Lâm Hi, không cảm nhận được tim nhảy lên, lòng hoảng hốt, “Quyền thiếu, Lâm Hi đã không có hô hấp và nhịp tim, hiện giờ phải nhanh cấp cứu.”

Lời của Hoàng Bác không thể nghi ngờ đã đánh một kích nặng nề cho Quyền Hạo đang ở ranh giới, cả người giống như bị mất đi linh hồn.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Chương 25: Thật may là không có chuyện gì

Editor: Puck

Bệnh viện Linh Lâm từ khi thành lập đến nay, chưa từng xuất hiện huy động nhiều bác sĩ đứng đầu như vậy.

Giờ khắc này, trong phòng phẫu thuật quy tụ đông đảo bác sĩ đứng đầu, bọn họ cấp cứu cô gái đặc biệt đã mất đi sinh mạng trên bàn mổ.

Khi nhị tiểu thư được đưa tới bệnh viện thì đã không có hô hấp và nhịp tim, nhiệt độ cũng rất thấp, theo y học hiện đại, nhị tiểu thư đã qua đời, khi một nhóm bác sĩ đứng đầu bọn họ nhìn thấy Quyền thiếu điên cuồng thì bọn họ sợ chết lập tức nghiêng đầu nói nhị tiểu thư còn có thể cứu. Nhị tiểu thư còn chưa cấp cứu đã bị phán định tử vong, bọn họ cũng không phải không muốn sống.

Ngoài phòng phẫu thuật, Hoàng Bác nhìn Quyền Hạo chân mày nhíu chặt, tròng mắt sáng nước mênh mông, khiến cho người ta có cảm giác đau thương đến tột độ.

Về mặt đau lòng như thế, Hoàng Bác mới biết Quyền thiếu thì ra là một người đàn ông bình thường sẽ hối hận sẽ đau khổ.

Nhìn chăm chú vào cửa phòng phẫu thuật, chữ đang tiến hành phẫu thuật đập vào mắt rất chói mắt, nhìn xéo sang vợ chồng Quyền Khê cũng đang khăn trương chờ đợi kết quả, anh mơ hồ có cảm giác, vợ chồng Quyền Khê đang lo lắng Quyền thiếu hồng mất.

Anh cũng không phải hết sức hiểu rõ người trong số mệnh đối với Quyền thiếu mà nói là cái gì, nhưng giờ phút này anh nghĩ đến một suy đoán đáng sợ, nếu tối nay Lâm Hi cứ như thế mà chết đi, sợ rằng Quyền thiếu sẽ hoàn toàn hồng mất.

Mười giờ khá dài lại một mẻ trôi qua, bây giờ đã là sáng ngày hôm sau rồi, mặt trời mới mọc không có tia sáng chói mắt, ở bệnh viện dường như không bị ánh mặt trời chiếu trực tiếp vào, vẫn u ám lạnh lẽo và yên tĩnh.

Đúng lúc này trong sự chờ mong của mọi người cửa phòng phẫu thuật rốt cuộc mở ra, viện trưởng cả người một mẻ chậm rãi đi ra ngoài.

Thấy viện trưởng ra ngoài, Quyền Hạo đi lên đầu tiên, giọng khàn khàn mà hỏi, “Cô ấy như thế nào?” Mấy kiểm nhủi chặt không hề có một khắc thả lỏng, thần kinh căng thẳng cũng không thể buông lỏng, trong quá trình đợi phẫu thuật kết thúc, ngay cả hô hấp anh cũng đau đớn.

Thấy Quyền thiếu khản trương giống như đang chờ đợi tuyên bố, tim viện trưởng một lần nữa treo lơ lửng, đẩy kính mắt trên mũi một cái, “May mà đưa tới kịp thời, tiểu thư đã thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, chỉ cần điều dưỡng tốt cô ấy sẽ không có chuyện gì.”

Làm một bác sỹ đứng đầu khoa ngoại, khoa tim mạch, lần phẫu thuật này có thể nói đã dùng hết tinh hoa trọn đời của ông. Chỉ có điều nhắc tới cũng quý dị, nhị tiểu thư đặc biệt đã không còn sinh mạng vẫn được bọn họ cấp cứu lại được, bọn họ cảm thấy rất không thể tưởng tượng nổi.

Thân thể căng cứng của Quyền Hạo được thả lỏng, tâm tình khản trương vẫn khản trương như cũ, nhưng vẫn thờ phào nhẹ nhõm, giọng khàn khàn mà hấp dẫn, “Cảm ơn.”

Dứt lời, anh xoay người đi về phía phòng phẫu thuật.

Một tiếng cảm ơn này nhưng lại dọa sợ viện trưởng, ông trừng lớn mắt, ông không nghe làm chứ.

Hoàng Bác cả đêm không ngủ nhưng tinh thần vẫn tốt như cũ, đôi tay khoanh lại, nhìn viện trưởng đã ngăn cả người, anh nâng khóe môi nở nụ cười yếu ớt. Tiếng cảm ơn này của Quyền thiếu bao hàm thành phần gì, làm bạn từ nhỏ anh hiểu quá rõ ràng. Quét mắt nhìn qua cửa phòng phẫu thuật, anh day quanh hai mắt mình, nhỏ giọng buồn bã. Haizzz ~ một đêm không ngủ, quãng thâm hai mắt này khẳng định lại sâu thêm, điều này ảnh hưởng tới vẻ anh tuấn của anh.

Nhìn chung quanh một vòng, Hoàng Bác rời khỏi bệnh viện.

Trong phòng phẫu thuật có hai ba người phụ trách kê đặt Lâm Hi lên giường đẩy, thấy bóng dáng Quyền thiếu, lập tức tập thể cung kính nói: “Quyền thiếu.”

Anh gợn ngón tay lên, làm động tác dừng lên tiếng, tầm mắt khóa chặt vào cô.

Toàn bộ ánh đèn phẫu thuật đều rơi trên mặt cô, dung nhan tái nhợt, chân mày nhíu chặt.

Cô như vậy, nhìn thấy mà anh hoảng sợ cũng đau lòng khó hiểu.

Môi mông khê nhúc nhích, anh bảo, “Đi ra ngoài.”

Mọi người lập tức rời khỏi, cẩn thận đóng cửa lại, bên trong phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Anh đưa tay lau mặt cô, khóe mắt thoáng hiện nước mắt, cảm xúc ảm áp khiến cho lòng lo lắng của anh trở nên bình tĩnh, “Xin lỗi, anh không bảo vệ tốt cho em.”

Khi Lâm Hi tỉnh lại đã là buổi tối, vừa mở mắt ra nhìn, cô đã thấy gương mặt tuấn tú áy náy.

Ánh mắt trong veo như nước nhìn thẳng vào mắt Quyền Hạo, khóe môi cô không khỏi dẩu lên, “Tại sao anh lại dùng ánh mắt áy náy nhìn tôi?”

Tay Quyền Hạo vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô, “Xin lỗi.”

Cô đã sợ đến ngây người có được không! Đây cô xuống nước không phải anh, nói xin lỗi cái gì? Quả thật chính là không giải thích được!

...

Nói một lúc với Quyền Hạo, cô cũng cảm thấy hơi mệt, Quyền Hạo lại đi tìm bác sỹ tới, nói cô mệt mời nhất định có nguyên nhân.

Trong phòng bệnh to lớn, chỉ còn lại một mình cô.

Lấy ngọc bội xanh biếc sáng long lanh từ trong túi áo ra, cô không giải thích được nghiên cứu ngọc bội khiến cho cô vứt bỏ thân thể Lâm Hi Nhi.

Cô bị Quyền Tĩnh Thiên đẩy xuống ao cá, thiếu chút nữa chết đuối thì linh hồn của cô chạy ra từ thân thể, cô nhìn thấy miếng ngọc bội này phát ra ánh sáng xanh nhạt vây quanh thân thể cô, một khắc kia, cô sợ hãi trong lòng. Miếng ngọc bội này ở bên cạnh khi cô vừa sống lại, nhưng khi cô bị đưa đến nhà họ Quyền thì cô chưa từng thấy miếng ngọc bội này, mà khi sinh mạng của cô bị nguy hiểm, ngọc bội này lại xuất hiện!

Vuốt ve ngọc bội, bản khoản nơi đáy lòng cô càng lúc càng lớn.

Cửa bị Quyền Hạo mở ra, cô nhanh chóng cất ngọc bội đi, nhận lấy đồng đảo bác sỹ kiểm tra, trong lòng phiền đến không xong.

Chỉ có điều Lâm Hi bị chìm nhưng không chết được các bác sỹ kiểm tra, cô tỏ vẻ buồn bực hơn.

Thân thể chỉ hơi yếu, lần chìm xuống nước này không tạo thành ảnh hưởng đến trái tim đã từng không đập, bệnh tim của cô cũng không phát tác, thật may mắn!

Nhị tiểu thư bị cảm nhẹ, mệt mỏi là bình thường đấy!

...

Nghe nhiều lời như vậy của bác sỹ, cô rất muốn một cái tát đập chết những người này.

Nếu thân thể của cô không có gì đáng ngại, vậy tại sao phải nằm viện?!

Trong ba ngày nằm viện khi Lâm Hi đã ở ranh giới lưỡng cuồng, cả ngày lẫn đêm bị một nhóm lớn bác sỹ kiểm tra tới kiểm tra lui, cũng trừ bệnh tim ra thì bệnh gì cũng không kiểm tra ra, cô sắp muốn điên.

Gặp lại viện trưởng nhìn không có ý tốt này chuẩn bị kiểm tra, cặp mắt cô lạnh lẽo, cái ly trên tay không chút khách khí đập lên người viện trưởng, không kiên nhẫn đến cực điểm, “Mỗi ngày đều kiểm tra nhiều như vậy, ông nói thật cho tôi biết, tôi trừ bệnh tim ra còn có bệnh gì khác?”

Nhị tiểu thư trước mắt phát giận, trong lòng viện trưởng đã muốn lui ra, ông cũng không muốn kiểm tra nhiều như vậy, chỉ có điều Quyền thiếu có dặn dò, ông cũng không muốn.

Thấy cô giống như nổi giận, Quyền Hạo đang gọt táo liếc mắt nhìn viện trưởng, “Kiểm tra hôm nay không cần, ông đi làm chuyện của ông là được rồi.”

Viện trưởng ước gì được làm chuyện của mình, khi lời Quyền Hạo vừa rơi xuống, ông lập tức chạy vội ra ngoài.

“Hi nhi, ăn táo thôi.” Anh đưa trái táo đã gọt một vòng lớn tới trước mặt cô.

Cô cúi đầu nhìn vỏ trái táo trong thùng rác, chỉ thấy trên vỏ có thịt trái thật dày, cô lại nhìn trái táo trước mắt phần thịt không nhiều, khóe miệng gật gật, “Anh ăn đi.”

Nghĩ đến Quyền Hạo là một đại thiếu gia thế gia, vậy sao anh có thể phục vụ người khác, để cho anh gọt táo, cô cũng không đành lòng nhìn thẳng.

Không sai, Lâm đại tiểu thư xưa nay sai bảo người giúp việc thuận tay, ở trong bệnh viện không có người cho cô sai bảo, đối mặt với Quyền Hạo vẫn hơi kỳ quái, cô sai bảo cực kỳ thuận tay, nguyên nhân là tại sao? Thật ra thì rất đơn giản, cô chỉ lười phải động, thử sai bảo Quyền Hạo một chút, không ngờ Quyền Hạo rất nghe lời, cho nên anh chấp nhận bị sai bảo.

Ừm. Đại thiếu gia thế gia bị sai bảo, cô đúng là có một chút lên mặt như thế.

Sự kiện rơi xuống nước lần này, Quyền Hạo luôn nghĩ cô ngã vào ao cá như thế nào, cô không nói hung thủ khiến cho cô suy nghĩ nửa tèo là Quyền Tĩnh Thiên. Cô nghĩ cho dù cô nói, Quyền Hạo cũng không nhất định sẽ tin cô, Quyền Tĩnh Thiên không thù không oán với cô tại sao có thể làm như vậy, suy tính đến khả năng này nên cô mới chưa nói, nhưng thù này cô đã ghi vào trong lòng rồi.

Về khinh bỉ trong mắt cô rất rõ ràng, anh nhếch khóe môi lên cười nhẹ, “Hi nhi ghét bỏ anh không gọt táo sao?”

Đưa mắt nhìn Quyền Hạo, Lâm Hi không trả lời, tiếp tục xem tạp chí.

Thấy cô không để ý đến mình, Quyền Hạo để trái táo lên bàn, anh lập tức đi ra ngoài.

Thế gia có quyền thế che trời như nhà họ Quyền, tuyệt đối không tha thứ cho người ra tay với người nhà họ Quyền, lần này sự kiện Lâm Hi rơi xuống nước thoát nhìn không quá tầm thường, nhà họ Quyền một mực điều tra sau lưng có ai ra tay với Lâm Hi.

Nhà chính họ Quyền trừ phòng ngủ không có camera theo dõi ra, những chỗ khác đều lắp đặt theo dõi, kỳ quái chính là, đêm đó khi Lâm Hi rơi xuống nước, video theo dõi lại không có, khi Lâm Hi vào vườn hoa thì có, video hiện lên, đầu tiên Lâm Hi ngắm nhìn hoa lan một chút, sau đó đến bên cạnh ao cá, trong lúc đó Lâm Hi rơi xuống nước như thế nào không ai biết được.

“Còn chưa điều tra rõ sao?” Vừa ra đến bên ngoài phòng bệnh, Quyền Hạo liền nghe điện thoại.

“Thiếu gia, khách mời đêm đó cũng không có hiềm nghi.” Trần Tiêu cung kính nói, “Thật ra thì nếu như thiếu gia muốn biết tiểu thư rơi xuống nước như thế nào, thiếu gia cứ hỏi tiểu thư một chút, dù sao lúc ấy chỉ có một mình tiểu thư ở vườn hoa.” Anh làm quản gia cũng rất nghi ngờ, trong vườn hoa nhà chính họ Quyền cũng ẩn nấp không ít ám vệ, sao ai cũng không biết tiểu thư rơi xuống nước như thế nào?

Cúp điện thoại, Quyền Hạo trở lại trong phòng bệnh.

“Hi nhi, đêm đó em có thấy ai đẩy em xuống nước không?” Một ngày nay anh vẫn hỏi vấn đề này, cô vẫn trầm mặc không nói. Anh sẽ không tin tưởng, là cô không cẩn thận ngã xuống ao cá, cô rơi xuống nước, sau lưng nhất định có người đẩy xuống.

Lâm Hi khép tạp chí lại, ngược mắt nhìn Quyền Hạo, “Nếu tôi nói anh sẽ tin sao?”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Chương 26: Đồ kỵ hại người

Editor: Puck

Cặp mắt thâm thúy của anh nhìn thẳng chăm chú vào cô, ánh sáng trong mắt mang tính tin tưởng toàn tâm toàn ý.

Tròng mắt màu đen như mực giờ khắc này không hiện ra đủ loại ánh sáng nữa, ánh mắt giống như khóa chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay lộ ra vẻ nặng nề. Cô nhẹ nhàng đặt tạp chí lên bàn, tầm mắt rơi ra ngoài cửa sổ, thường thức thể giới bên ngoài, trong lòng cũng đang tính toán, tỷ lệ Quyền Hạo tin tưởng cô.

Bốn phía yên tĩnh gần như hơi khiến cho người ta hít thở không thông, anh khẽ nhếch khóe môi, “Chỉ cần là em nói, anh đều tin tưởng.”

Theo tiếng nói của anh rơi xuống, ánh mắt hơi nghi ngờ của cô rơi lên người anh, không quá tin tưởng khẽ nhú chặt chân mày, “Thật hay giả?” Không phải cô xem thường chính cô, cô thật sự không cho rằng mình lợi hại đến có khả năng khiến Quyền Hạo tin tưởng một câu nói của mình. Huống chi đây cô xuống nước không phải là người khác, mà là Quyền Tĩnh Thiên cùng là người nhà họ Quyền, nói thể nào Quyền Tĩnh Thiên và Quyền Hạo cũng là chú cháu, mà cô và Quyền Hạo chung đưng mới chưa đủ thời gian một tháng.

“Thật.” Anh tăng thêm giọng điệu, chính là vì để cho cô tin tưởng anh.

Nâng chân mày thanh tú lên, nhìn khuôn mặt cực kỳ nghiêm túc của anh, cô cảm thấy thật bất ngờ.

“Chính là...” Cô ngầm đánh giá trong lòng, định nói Quyền Tĩnh Thiên ra khỏi miệng, ai ngờ lúc này cửa phòng bệnh bị người đẩy ra, tiến vào chính là Quyền Tĩnh Thiên, lời cô chuẩn bị nói ra khỏi miệng bị mắc kẹt. Tròng mắt long lanh mơ hồ che giấu thông minh nhìn chăm chú vào Quyền Tĩnh Thiên, đáy lòng cô oán thầm, Quyền Tĩnh Thiên này không phải đến xem cô chết chưa chứ?

Còn thiếu một chút, anh có thể biết là ai đẩy cô xuống nước, không ngờ cô chỉ nói hai chữ rồi không nói, anh quay đầu lại thấy là chú họ Quyền Tĩnh Thiên của mình, anh cảm thấy ngoài ý muốn.

Một đôi mắt đen đậm như mực, lỗ mũi cao thẳng, môi mỏng khẽ mím, tóc mái hơi dài che khuất mày rậm, vóc người hoàn mỹ giống như người mẫu, ý cười nhẹ nhàng trên mặt tuy đẹp nhưng lộ vẻ xa cách, làm cho người ta có cảm giác trống rỗng nhìn như gần nhưng không cách nào chạm tới. Đây chính là Quyền Tĩnh Thiên, con cưng của trời kiêu ngạo không ai bì nổi.

“Sao chú lại tới đây?” Quyền Hạo lạnh nhạt hỏi.

Người chú họ này của anh, chắc chắn sẽ không chủ động quan tâm người khác, xuất hiện ở đây, thật sự khiến cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn và kỳ quái.

Quyền Tĩnh Thiên nghe được lời đứa cháu nhà mình nói, khóe môi nhếch lên đường cong càng cong thêm, bình tĩnh nhìn chăm chăm vào Lâm Hi, “Đến xem nhị tiểu thư nhà họ Quyền chết chưa.” Giọng của anh giống như quỷ mị, ánh mắt lộ vẻ âm u lạnh lẽo.

Một cơn ớn lạnh từ xương sống lan tràn ra toàn thân, Lâm Hi khẽ nắm đôi tay, trên mặt không thay đổi, thầm cắn răng nghiêng lợi. Nâng khóe môi lên, cô lạnh giọng chê cười, “Rất cảm ơn chú tới thăm, yên tâm, tôi còn sống rất tốt.”

“Ừ.” Quyền Tĩnh Thiên giống như không nghe thấy châm chọc trong lời nói của cô, nghiêm túc gật gật đầu nói, “Nhìn đáng về tình khí mười phần của cô bé cũng biết cô bé không chết được.”

Cặp mắt nhìn thẳng vào Quyền Tĩnh Thiên, cảm ghét anh ta trong đáy lòng Lâm Hi lại thêm nặng. Lần đầu tiên cô và Quyền Tĩnh Thiên gặp mặt, anh ta đã đẩy cô ngã xuống nước, không đếm xỉa đến cô cầu cứu, nhìn đáng về muốn làm cô chết đuối, nhưng cô mạng lớn không chết được, lần thứ hai gặp mặt lại âm thầm trào phúng cô không chết đi. Thái độ coi sinh mạng người ta như con kiến hôi này, cô hết sức khó chịu.

“Quyền Tĩnh Thiên, chú rất thất vọng sao?” Cùng Quyền Tĩnh Thiên nhìn thẳng vào mắt nhau, ánh mắt giảo quan sát người khác của cô nhìn thấy thất vọng và ác độc trong mắt anh ta. Anh ta có gì mà thất vọng, cô là một đứa trẻ mồ côi không nơi nương tựa, anh ta cần gì vì thấy cô không chết mà cảm thấy thất vọng. Nhắc tới cũng kỳ quái, tại sao anh ta lại muốn đẩy cô vào chỗ chết?

Cô bé trước mắt liếc mắt đã nhìn thấu tất cả suy nghĩ ở trong lòng anh, Quyền Tĩnh Thiên không hề ngoài ý muốn, anh cười khế, đến gần bên người cô bé, thái độ bề trên cúi mắt nhìn xuống cô, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh như có như không, cặp mắt nhanh chóng thoáng qua tia sát ý, “Tôi không thất vọng, cô bé nhìn làm rồi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay, mắt to linh khí bức người, thân thể gầy nhỏ, cô bé như vậy lại là người trong sổ mệnh của cháu anh, càng nhìn cô, anh càng thấy được cô bé này không hề giống như mới mười hai tuổi, càng tỏ vẻ như người trưởng thành hơn. đi ien n#dang# yuklle e#q qiqi on

Dời khỏi tầm mắt của Quyền Tĩnh Thiên ở trên người, Lâm Hi nhìn Quyền Hạo đứng bên cạnh bọn họ, trong lòng cô nghĩ đến một chủ ý thú vị, “Quyền Hạo, có phải anh nói rằng tôi nói cái gì anh cũng tin không?”

“Hi nhi muốn nói điều gì sao?” Không khí giữa Hi nhi và chú họ rất quý dị, anh thậm chí không biết rốt cuộc bọn họ đang nói cái gì.

Đuôi khóe mắt nhìn lướt qua Quyền Tĩnh Thiên, cô biết anh ta đã nhìn thấu cô định nói điều gì, vẻ mặt lạnh nhạt kia, nhìn thấy mà cô nhủ chặt chân mày, cô ghét đáng về lạnh nhạt như vậy của Quyền Tĩnh Thiên, “Chính là hấn ta đẩy tôi xuống nước.”

Lời của cô vừa dứt, Quyền Hạo kinh ngạc trong thoáng chốc, Quyền Tĩnh Thiên thì cười nhạt.

“Quyền Tĩnh Thiên, mày đi ra cho tao.” Có lẽ sự thật quá mức kinh người, anh ngay cả xưng hô kính trọng cũng không có. Nhìn chăm chú vào Quyền Tĩnh Thiên đang cười khê, Quyền Hạo lạnh lùng nói, trong đáy lòng như có thứ gì đang lên men, sắc mặt vô cùng khó coi.

Không khí chung quanh đang lặng lẽ thay đổi, hình như bị nguy hiểm đến gần.

Khóe môi Quyền Tĩnh Thiên hơi vênh, lời của Lâm Hi không hề tạo thành chút ảnh hưởng nào tới anh, nghe lời của đứa cháu thì mỉm môi cười, thông dong lạnh nhạt cất bước đi ra ngoài.

Nhìn hai người Quyền Hạo và Quyền Tĩnh Thiên trước sau đi ra ngoài, Lâm Hi cảm thấy rất quý dị.

Quyền Tĩnh Thiên đi ra sau cùng bước ra khỏi cửa thì thuận tay đóng cửa phòng lại, còn chưa xoay người lại, gương mặt điển trai của anh lập tức trúng một kích nặng nề, cả người anh lao đảo lui về sau hai bước mới đứng vững, khóe môi tràn ra một vết máu đỏ tươi, quanh co theo cằm, anh đưa mu bàn tay lên lau khóe môi, máu tươi dính vào mu bàn tay anh.

Hạ thấp mắt nhìn máu tươi trên mu bàn tay, Quyền Tĩnh Thiên chậm rãi ngược mắt lên nhìn Quyền Hạo đang căm tức nhìn mình. Đã bao nhiêu năm, còn chưa từng có người dám đánh anh như vậy, người dám động đến anh đều không có kết quả tốt, bây giờ anh lại bị chính cháu mình đánh.

“Cô ấy không phải người mày có thể động.” Trên mặt Quyền Hạo hiện đầy lo lắng, mặt không chút thay đổi nói với Quyền Tĩnh Thiên. Mỗi khi trong đầu hiện lên cô không hô hấp và đáng về y như chết, tim của anh gần như muốn hít thở không thông, đau này ngay cả hô hấp cũng sẽ đau, đau đêm trắng tròn cũng không sánh nổi một nửa nỗi đau mất đi cô. Vuốt ngực đang đau đớn gay gắt, bây giờ giống như đau càng thêm lợi hại.

Tại sao Quyền Tĩnh Thiên muốn đẩy Hi nhi xuống nước, Hi nhi chết hấn có lợi ích gì?

Quyền Tĩnh Thiên thẳng sống lưng, sắc mặt cười nhẹ biến mất, khê neho tròn mắt lại nhìn thẳng vào Quyền Hạo, “Thật sao? Mà tao cũng không đụng đến cô ta.” Dứt lời, anh xoay người rời đi, bóng lưng cao ngạo và lạnh nhạt cùng tồn tại lúc này bị bóng mờ bao phủ.

“Quyền Tĩnh Thiên.” Quyền Hạo cắn chặt răng gặm nhẹ.

Nhìn hành lang không một bóng người, anh sắc mặt tái mét đẩy cửa đi vào.

Lâm Hi nghe động tĩnh bên ngoài, tò mò Quyền Hạo sẽ xử lý chuyện này như thế nào. Đã từng gặp người không biết xấu hổ, nhưng chưa từng gặp người có da mặt dày như Quyền Tĩnh Thiên, lúc ấy rõ ràng hấn ta muốn cô chết đuối, cô không chết nhập viện rồi, hấn ta còn có mặt mũi đến nhìn cô, cũng không sợ bị cô nói ra hấn ta là người đẩy cô xuống nước, thật sự cần ăn đòn!

Lời nói mang theo vẻ trào phúng ngầm của Quyền Tĩnh Thiên, cô hết sức khó chịu, trong lòng rất uất ức, cô từng bị người ta đối xử như vậy khi nào.

Đêm đó chỉ có cô và Quyền Tĩnh Thiên ở trong vườn hoa, trừ Quyền Tĩnh Thiên ra còn có ai vào đây đẩy cô xuống nước, chẳng lẽ có quỷ.

Tham lam mà nhìn khuôn mặt khiến anh si mê, áy náy trong lòng anh càng ngày càng sâu, “Hi nhi, em nghỉ ngơi cho tốt, anh đi về trước xử lý một ít chuyện rồi quay lại với em.”

Chớp đôi mắt to tròn vo, Lâm Hi đại khái đoán được Quyền Hạo muốn đi làm chuyện gì.

Nhà chính họ Quyền, giờ phút này trong thư phòng Quyền Khê có ba người, một là Quyền Hạo mặt không tỏ vẻ gì, một là Quyền Tĩnh Thiên trên mặt vẫn nở nụ cười nhẹ, một người khác đen mặt là Quyền Khê.

Thư phòng chính tề sạch sẽ hơi xốc xếch, thăm hơi bản cang tỏ rõ mới vừa rồi ở đây xảy ra chuyện gì.

Từ khi Lâm Hi nói ra Quyền Tĩnh Thiên chính là hung thủ thì Quyền Hạo lập tức phái người dưới và ám vệ điều tra rõ ràng ở nhà chính. Thì ra màn hình giám sát ở trong vườn hoa bị người chỉnh sửa, còn có đêm đó sờ dĩ không có ám vệ nhìn thấy Lâm Hi ngã xuống nước, hoàn toàn là bởi vì ngày hôm đó Quyền Tĩnh Thiên phái ám vệ đi chỗ khác làm việc khác, khi đang điều tra chuyện này thì những ám vệ được Quyền Tĩnh Thiên điều động đi chỗ khác đều không nói đang làm việc ở chỗ khác.

Người nhà chính họ Quyền không tra rõ chuyện này, đều bởi vì lực ảnh hưởng của Quyền Tĩnh Thiên ở nhà họ Quyền quá lớn, người biết rõ tình hình bên trong cũng không dám tiết lộ.

“Quyền Hạo, con nói chuyện này xử lý như thế nào?” Xảy ra chuyện như vậy, Quyền Khê muốn cầm gậy đập gãy chân Quyền Tĩnh Thiên, đây là chuyện gì chứ? Con mình khó khăn lắm mới tìm được người trong số mệnh, chú em này tốt rồi, lại muốn làm Lâm Hi chết đuối, đây không phải muốn hại chết Quyền Hạo sao.

Quyền Khê luôn luôn giúp lý không giúp thân không thiên vị bất kỳ ai, chuyện này là lỗi của Quyền Tĩnh Thiên.

Lạnh lùng liếc nhìn Quyền Tĩnh Thiên, Quyền Hạo giờ mu bàn tay đã bầm tím lên, nhũu chặt chân mày lạnh lùng nói, “Hắn ta dù sao cũng là người nhà họ Quyền, Hi nhi lại may mắn không có gì đáng ngại, xử lý theo gia pháp là được.” Nếu không phải nể tình hai người có hơn hai mươi năm tình nghĩa cũng suy tính đến Hi nhi không có gì đáng ngại, Quyền Tĩnh Thiên đã sớm chết trong sủng của anh rồi.

“Tĩnh Thiên, chú nói thật một chút, Lâm Hi kia có lỗi gì, mà chú muốn làm chết đuối con bé, chết đuối con bé có chỗ tốt nào với chú sao?” Chú em họ này trước mắt là người phát triển tốt nhất trong quân đội của nhà họ Quyền, lần đầu tiên gặp mặt đã muốn làm Lâm Hi chết đuối, thật đủ hoang đường.

Liếc mắt nhìn Quyền Hạo đã hận mình thấu xương, Quyền Tĩnh Thiên thu lại nụ cười nhẹ, gương mặt tuấn tú bị băng lạnh vây lấy, môi mỏng khẽ mở nói, “Muốn trừng phạt tôi như thế này cứ tùy tiện, không có vấn đề.”

“Quyền Tĩnh Thiên, thái độ như này của chú là thế nào?” Thấy thái độ làm sai rồi còn không nhận của em họ, mặt Quyền Khê âm trầm quát lớn, “Làm Lâm Hi chết đuối, nhìn Quyền Hạo vì tuyệt vọng mà tự sát, chú rất thích nhìn như vậy đúng không?”

Một câu nói sau cùng của Quyền Khê đánh trúng Quyền Tĩnh Thiên dễ vỡ, không cam lòng trong lòng giống như bộc phát ra vào giờ khắc này, đỏ kị hiện lên trên đầy mặt anh, “Đều là người mang huyết mạch bị nguyên rủa của nhà họ Quyền, tại sao nó có thể tìm được người trong số mệnh, mà tôi lại không tìm được?”

Một tiếng bạt tai thanh thúy vang lên, Quyền Khê chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Quyền Tĩnh Thiên, “Nhà họ Quyền chúng ta có lịch sử mấy ngàn năm, mỗi một thời đại người nhà họ Quyền đều phải tìm người trong số mệnh, người có thể tìm được người trong số mệnh là thiếu số, có thể làm bạn cả đời với người trong số mệnh là thiếu số trong thiếu số. Thái độ bây giờ của chú là trách chính chú là người nhà họ Quyền, hay nói chú đổ kị với Quyền Hạo vì có thể tìm được người trong số mệnh.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương 27: Ngọc bội kỳ quái

Editor: Puck

Tất cả chuyện xảy ra trong thư phòng, Phó Trường Thanh không thể nào biết được. Mới vừa rồi từ bên ngoài về đến nhà bà nhìn thấy sắc mặt con trai tái met đi ra, “Quyền Hạo, đã xảy ra chuyện gì?”

Dừng bước chân, nhìn chăm chú vào mẹ quan tâm mình, sắc mặt Quyền Hạo dễ nhìn hơn một chút, giọng nói có hết sức thả lỏng, “Không có việc gì, con đi về trước.”

Phó Trường Thanh khẽ chớp mắt, nhìn cửa phòng đóng lại.

Bên trong thư phòng, Quyền Khê đau đầu nhìn Quyền Tĩnh Thiên đã cả người là vết thương, suy nghĩ rất nhiều biện pháp, cuối cùng ông rất bất đắc dĩ thở dài một tiếng, “Tĩnh Thiên, chú đi về đi.” Ông tuy là chủ của nhà họ Quyền, nhưng Tĩnh Thiên không phải là con trai ông, chỉ là em họ ông, Tĩnh Thiên làm việc gì sai đã bị dạy dỗ, cũng tiếp nhận gia pháp rồi, bây giờ còn quật cường không chịu nhận sai, ông cũng không có cách nào.

Quyền Tĩnh Thiên quỳ một chân trên đất, ánh mắt lạnh lùng nhìn Quyền Khê, vết thương đầy người không làm tổn hại đến vẻ kiêu ngạo của anh, anh thẳng tắp lưng, mặt âm trầm không nói một lời đi ra khỏi thư phòng. Ở ngoài cửa thư phòng, giáp mặt với Phó Trường Thanh đang kinh ngạc, anh khẽ nhếch mày, không chào hỏi Phó Trường Thanh mà rời đi.

Kinh ngạc một phút, Phó Trường Thanh không hiểu ra sao, cau mày đẩy cửa đi vào thư phòng, nhìn thấy ông xã lập tức đặt câu hỏi, “Quyền Khê, đã xảy ra chuyện gì?”

Trong giọng nói bà xã chứa nghi ngờ, Quyền Khê nặng nề thở dài một tiếng, “Hung thủ đẩy Lâm Hi xuống nước là Tĩnh Thiên.” Chuyện này xem như là chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài rồi, người nhà họ Quyền hại người nhà họ Quyền thật sự trước nay chưa từng có.

“Cái gì?” Âm lượng của Phó Trường Thanh đột nhiên cất cao, không dám tin, “Tĩnh Thiên tại sao phải làm vậy?” Ý niệm bây giờ của bà chính là muốn làm thịt Quyền Tĩnh Thiên, người trong số mệnh con trai của bà cũng dám động, thật sự chán sống, thẳng nhóc chết tiệt, may mà Lâm Hi không có việc gì.

“Ông cụ căn dặn, đưa Tĩnh Thiên đến doanh trại Tây Bắc lịch lãm, trong vòng ba năm không cho trở về để đó.” Biết rõ tính tình nóng nảy của bà xã, Quyền Khê không có ý định nói quá nhiều với bà xã, tránh cho bà xã ra tay càng thêm nặng với Tĩnh Thiên.

“Đây coi là trừng phạt gì?” Phó Trường Thanh cắn răng, oán hận nói, “Ném nó đến Tây Tạng đi, chỉ cần xử lý không tốt những phần tử độc lập Tây Tạng * kia, thì để cho nó không cần quay lại nữa.”

(*) Độc lập Tây Tạng hay phong trào độc lập Tây Tạng: là một phong trào đòi độc lập cho các vùng đất mà người dân Tây Tạng sống và đòi tách biệt về mặt chính trị của những vùng đất này khỏi chế độ chính trị của cộng hòa nhân dân Trung Hoa (Theo wikipedia)

...

Xử phạt đối với Quyền Tĩnh Thiên hung thủ đẩy Lâm Hi xuống nước đã được xác định trong cuộc thảo luận giữa Quyền Khê và Phó Trường Thanh, hẳn sắp bị đưa đến Tây Tạng, đảm nhiệm chuyên viên trung ương phái đi, đặc biệt xử lý phần tử độc lập Tây Tạng.

Xử phạt như vậy, Phó Trường Thanh vẫn cảm thấy không hả giận, bà lấy thân phận đương gia chủ mẫu của nhà họ Quyền triệu tập toàn bộ ám vệ bên cạnh Quyền Tĩnh Thiên, còn sử dụng đặc quyền của mình ở Tây Tạng đào vô số bẫy rập chính trị, chờ hãn tự sinh tự diệt ở Tây Tạng.

Cử động của bà xã quá đáng, Quyền Khê không ngăn cản cũng không trách mắng.

Mà sau khi Quyền Hạo biết hình thức xử phạt của Quyền Tĩnh Thiên, ngoài mặt anh chỉ cười lạnh, vụng trộm làm cái gì, người khác nào biết được.

Sau khi ở bệnh viện Lĩnh Lâm mười ngày, Lâm Hi rốt cuộc có thể ra viện.

Trở lại biệt thự của Quyền Hạo, thấy bố trí quen thuộc kia, cũng cảm thấy thật nhớ nhung.

Bệnh viện này không phải là nơi người ở, cả ngày lẫn đêm không phải kiểm tra này thì là kiểm tra kia, giày vò tới giày vò lui, đủ phiền.

Ngồi trong đình trong sân, cô nhìn đóa hoa nở rộ đến tươi đẹp, trên mặt treo một nụ cười ngây thơ vô hại. Khi nằm viện cô đã từng nghe Trần Tiêu nói, Quyền Tĩnh Thiên đã bị phái đến Tây Tạng, chuyện này cô nghe được thật ra hơi ngoài ý muốn.

Cũng có thể do cô thiếu chút nữa bị tèo, bây giờ Quyền Hạo đối với cô muốn gì được đó.

Cảm giác này nói như thế nào đây! Thật sự rất rất thỏa mãn lòng hư vinh của cô.

“Tiểu thư, nơi này gió lớn, về trong phòng ngồi đi.” Một quản gia xứng chức chăm sóc tốt cho nhị tiểu thư khi thiếu gia không có ở đây.

“Không muốn, tôi muốn ngồi một lúc rồi vào.” Đóa hoa trước mắt xinh đẹp như vậy, không thường thức lâu một lúc sao có thể chứ?

“Tiểu thư, xin báo cho cô biết, ngày mai cô phải đi học.” Biết nhị tiểu thư nhà mình không dễ giải quyết như vậy, anh đẩy đẩy mắt kính sắp tụt xuống trên sống mũi, dáng vẻ bình tĩnh ung dung.

Ngẩng đầu lên liếc nhìn Trần Tiêu, Lâm Hi vuốt ve vết thương đã khép miệng trên trán, nghĩ tới chuyện rất tốt mà Nam Cung Y làm, ánh mắt sâu kín, “Quản gia, Nam Cung Y chết chưa?”

“Nghe nói cách cái chết không xa.” Thân là thiếu gia nhà họ Quyền, anh đương nhiên biết chút chuyện này.

Trên khuôn mặt xinh đẹp nâng lên nụ cười ngọt ngào, Lâm Hi ngồi trên xích đu, chậm rãi lắc lư, “Tôi phơi nắng một chút rồi về, anh không cần phải trông chừng tôi, làm chuyện của chính anh đi là được rồi.”

Như vậy sao được đây? Trần Tiêu tỏ vẻ đau khổ. Bởi vì tính chất đặc biệt của nhị tiểu thư ở nhà họ Quyền, bây giờ ở chỗ tối nhà họ Quyền cũng tăng không biết bao nhiêu ám vệ, anh vị quản gia vạn năng này cũng bị ban cho một nhiệm vụ thần thánh, đó chính là khi Quyền thiếu không có ở nhà thì anh phải bảo vệ nhị tiểu thư không thể xảy ra bất kỳ ngoài ý muốn gì.

Tự giác đứng sau lưng Lâm Hi, anh chậm rãi đẩy xích đu, giống như dỗ đứa bé nói với Lâm Hi, “Nhị tiểu thư, chỉ một lúc. Nếu không Quyền thiếu trở về thấy cô ở bên ngoài hứng gió, sẽ trách tội xuống.”

Phơi ánh nắng mặt trời vàng óng ánh, trên người cảm thấy ấm áp, tầm mắt cô vô ý nhìn thấy ao cá phía sau núi giả, nghĩ tới đêm đó nửa tháng trước cô thiếu chút nữa bị chết chìm, tay vịn dây đu chậm rãi buông ra, lấy ra một miếng ngọc bội chế tạo tinh xảo ở trong túi áo ra.

Ngọc bội màu xanh lá dưới sự soi sáng của ánh mặt trời càng trở nên vô cùng sáng long lanh, cách ngọc bội cô nhìn thấy lòng bàn tay của mình, khẽ nheo tròng mắt lại, không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Trần Tiêu vẫn nhìn chung quanh, khoanh khắc khi nhìn thấy ngọc bội trên tay Lâm Hi thì đôi mắt trừng đến tròn trịa, vẻ mặt sợ ngây người. Đây không phải là ngọc bội hơn một tháng trước đã bị nữ thân trộm Lâm Hi Nhi kia trộm đi sao? Sao giờ ngọc bội lại ở trên tay tiểu thư? Căn cứ tình báo người dưới thu thập đến, bởi vì dù phi hành có vấn đề nên Lâm Hi Nhi té từ trên không trung xuống mà chết, ngọc bội kia cũng không biết tung tích. Vậy tiểu thư nhà mình lấy ngọc bội từ đâu ra.

“Tiểu thư, ngọc bội kia cô có được từ đâu?”

Quay đầu liếc mắt nhìn Trần Tiêu, đáy mắt Lâm Hi lóe ra tia sáng giảo hoạt, “Nhặt được ở trên đường, sao vậy? Ngọc bội này có vấn đề gì không?” Cô cố ý lấy ngọc bội ra ở trước mặt Trần Tiêu, miếng ngọc bội này do sự phụ của cô kêu cô đi trộm, nhưng cô không biết gì về nó cả, từ ngày linh hồn đi ra nhìn thấy chỗ khác thường của miếng ngọc bội này, cô muốn biết lai lịch của nó.

“Nhặt!” Trần Tiêu kinh hoàng kêu lên, “Nhặt được trên đường, nói cho tôi biết, tôi cũng đi nhặt.”

Lâm Hi đối mặt chính diện với Trần Tiêu nói, “Quản gia, anh biết lai lịch của miếng ngọc bội này sao?”

Ngọc bội gì mà thần kỳ như vậy? Kể từ ngày đầu tiên sống lại cho dù cô ném ngọc bội ở đâu, ngọc bội kia cũng sẽ tìm lại được trên người cô, thân thể nhỏ bé gầy yếu này của cô càng ngày càng cường tráng, một chút cũng không có vẻ mảnh mai nên có của bệnh nhân bị bệnh tim, thần kỳ nhất chính là ngọc bội này còn có thể bảo vệ thân thể này.

Nhắc tới chuyện này, Trần Tiêu lắc đầu như trống bỏi, “Tôi không biết, không nên hỏi tôi.”

Cảm xúc kích động mừng rỡ đó khi lần đầu tiên thiếu gia nhìn thấy Lâm Hi, kéo sự chú ý của anh, khi đó anh biết thiếu gia tìm được người trong số mệnh của mình. Chỉ có điều người nọ đã từng nói, chỉ cần cô gái nào có thể cầm được ngọc bội kia sẽ nói lên cô ấy chính là người trong số mệnh của thiếu gia, bây giờ xem lại người kia nói quả thật không sai.

“Nhưng nét mặt của anh đã nói cho tôi biết anh biết lai lịch của miếng ngọc bội này, nói cho tôi biết một chút cũng sẽ không sao?” Mắt to lấp lánh có thần chớp chớp, cực kỳ đáng yêu, cô muốn biết lai lịch của miếng ngọc bội này.

“Xin lỗi, tiểu thư, tôi thật sự không biết, nếu không tôi thay cô điều tra một chút lai lịch của miếng ngọc bội này?” Tiểu thư cũng không biết cô chính là người trong số mệnh của thiếu gia, nhìn thiếu gia cũng không chuẩn bị để cho tiểu thư biết sớm, anh làm người dưới, nếu làm mờ, kết quả khó mà gánh vác được.

“Được rồi.” Nói xong, Lâm Hi định thả ngọc bội vào trong tay Trần Tiêu, “Nhớ, tìm chuyên gia về ngọc giám định, xem ngọc bội này đáng giá bao nhiêu tiền.”

Mở lòng bàn tay ra, Trần Tiêu chuẩn bị cầm miếng ngọc bội kia.

Ngọc bội từ trong tay Lâm Hi rơi xuống, mắt thấy sẽ rơi vào trong tay Trần Tiêu, giờ khắc này, chuyện kỳ quái xảy ra, ngọc bội không rơi vào trong tay Trần Tiêu, mà rẽ sang hướng khác rơi trên mặt đất.

Khoảnh khắc khi ngọc bội rơi xuống đất, Trần Tiêu đã chuẩn bị xong lấy cái chết tạ tội, cúi đầu xem xét, ngọc bội rơi trên đất lại hoàn hảo không chút tổn hại.

Mơ hồ nhận thấy điều gì đó, Lâm Hi thu lại nụ cười trên mặt, “Quản gia, anh nhặt ngọc bội lên.”

“Dạ, tiểu thư.” Trần Tiêu ngồi xổm xuống, đưa tay chuẩn bị nhặt ngọc bội lên, ngón tay cách ngọc bội một khoảng một cm, cho dù anh làm như thế nào, anh đều không chạm được tới ngọc bội, hình như trong không khí có một tầng không thể thấy được ngăn lại đang ngăn cản hành vi của anh.

Mở to hai mắt, Trần Tiêu thử vô số lần, anh vẫn không thể cầm được ngọc bội lên, cuối cùng anh lựa chọn buông tha. Ngược mắt lên, anh nhìn chăm chú vào nhị tiểu thư nhà mình, “Tiểu thư, thật kỳ quái, tôi không chạm được vào ngọc bội.”

Khẽ nheo tròng mắt nhìn chăm chú vào ngọc bội trên đất, Lâm Hi chậm rãi ngồi xổm xuống, thoải mái cầm ngọc bội tới tay, nhẹ giọng nỉ non, “Thật sự là ngọc bội kỳ quái.”

Thấy vậy ngọc bội không chỉ có chỗ tầm thường, trừ cô ra còn không cho phép người khác chạm tới sao?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 28: Chỉnh ác Quyền Hạo

Editor: Puck

“Hi nhi, em không thể hóng gió, đi vào với anh.” Còn chưa tới giờ tan việc, Quyền Hạo trở lại, thấy cô ở bên ngoài hóng gió, anh nhủ chặt chân mày.

Lâm Hi khép bàn tay đang mở ra, nhét ngọc bội vào trong túi áo, giọng mềm dẻo giống như ngưng ngưng, “Tôi không sao, chỉ phơi nắng mặt trời một chút thôi.” Nể tình Quyền Hạo đối với cô muốn gì được đó, cô sẽ cho anh sắc mặt tốt để nhìn.

“Ánh mặt trời có quá nhiều tia tử ngoại, phơi nắng không có gì tốt, nó chỉ khiến em phơi đen da hơn.” Khóe môi Quyền Hạo cười chum chim tràn thuật sự thật.

“Tôi vừa mới ra viện không lâu, anh không thể cho tôi ra ngoài hít thở không khí sao?”

“Mười phút sau đi vào.” Vì cô khỏe mạnh, anh không thể nhượng bộ.

“Biết, anh rất phiền.” Từ nhỏ Lâm Hi đã không thích bị người ta để ý đồng trông nom tây, hơi chán ghét nói.

Ngồi lên xích đu, cô coi Quyền Hạo bên cạnh như không khí, không để ý tới anh.

Thấy hai người có vẻ giống như giận dỗi, Trần Tiêu đang chuẩn bị yên lặng biến mất, không ngờ Lâm Hi gọi anh lại.

“Tiểu thư, có gì phân phó sao?”

Tầm mắt nhìn thẳng vào ao cá, Lâm Hi nhếch khóe môi lên, “Trong sân sao lại có một ao cá?”

“Bởi vì thiếu gia thích nuôi cá, cho nên làm một ao cá.” Cá nuôi trong ao này vô cùng trân quý, tùy tiện cầm một con ra ngoài bán cũng có thể bán giá trên trời. Trần Tiêu không hiểu huyền bí trong giọng nói của tiểu thư, anh không khỏi suy tư. đi ien n#dang# yuklle e#q quiq on

“Quyền Hạo, tại sao anh thích ao cá?” Lâm Hi tỏ vẻ ngây thơ, ngọt ngào hỏi Quyền Hạo.

“Tìm một chút chuyện để làm.” Trước kia khi cô chưa xuất hiện, cuộc sống lúc trước của anh vạn năm không thay đổi, buồn tẻ vô vị, anh tìm một chuyện vẫn coi như yêu thích, đó chính là nuôi cá.

“Quản gia, hiện giờ tôi muốn ăn cá.”

“Không biết tiểu thư thích ăn cá gì?”

“Vay ăn cá trong ao này đi.” Sờ cằm, Lâm Hi tỏ vẻ như cảm thán, “Không biết cá Quyền Hạo nuôi có dễ ăn không?”

Nhìn đáng vẻ cô như vậy, người không biết cô thật sự cho rằng cô thích ăn cá.

Trên trán Trần Tiêu hiện lên ba vạch đen, hồi lâu mới tìm được về giọng nói của mình, “Thiếu gia, chuyện này...” Đây là cá thiếu gia tự mình nuôi, bây giờ tiểu thư nói muốn ăn hết, chuyện này...

“Hi nhi, thích ăn cá sao?” Quyền Hạo cung chiều hỏi.

“Không thích cũng không ghét, chỉ đột nhiên muốn ăn cá.” Trong lòng Lâm Hi hiểu rõ ràng, cô đây không phải muốn ăn cá, chỉ muốn làm thịt tất cả cá mà Quyền Hạo nuôi.

Từ lúc mới bắt đầu cẩn thận cho đến bây giờ Quyền Hạo đối với cô muốn gì được đó, oán khí tích lũy hơn một tháng đương nhiên muốn phát tiết một chút thật tốt, trong lòng có chuẩn bị, tự nhiên có thể không chút kiêng kỵ. Ai bảo anh đưa cô tới đây, hay bởi vì nguyên nhân cô thiếu chút nữa tèo. Đến nay cô vẫn không hiểu, tại sao Quyền Tĩnh Thiên định chết đuối cô?

“Quản gia, để cho người vớt cá trong ao lên, tối nay làm toàn bộ tiệc cá.” Nhìn ánh mắt to nhấp nháy của cô, tim của anh liền âm ập.

“Dạ, thiếu gia.” Trần Tiêu khẽ cúi đầu, len lén liếc mắt. Nhớ năm đó, anh tốn bao nhiêu công sức mới có thể giành được những loại cá quý giá hoang dại này cho thiếu gia nhà mình, bây giờ lại bởi vì tiểu thư thích ăn cá mà vớt lên làm thịt, hu hu ~

“Hi nhi, mười phút rồi, chúng ta vào trong nhà.” Quyền Hạo nhẹ nhàng đỡ cô xuống đất.

“Không muốn, tôi đã nói rồi tôi muốn thông khí.” Hất tay Quyền Hạo ra, Lâm Hi chạy đến ngồi dưới đình.

Quyền Hạo thấy thế, không khỏi bật cười, thì ra cô đang náo loạn tính khí nhỏ với anh.

“Hi nhi, thân thể của em vẫn còn rất yếu, không thể hóng gió, trơ vè trong nhà ngồi được không?” Quyền Hạo chưa từng dỗ dành người ta, từ khi gặp gỡ Lâm Hi, anh đã học được dỗ dành người ta như thế nào.

Trên khuôn mặt điển trai bay lên nụ cười dịu dàng, giọng như dỗ dành đứa bé, Lâm Hi định lườm nguýt, liếc trắng mắt nhìn Quyền Hạo chết tiệt. Thân thể cô vẫn còn rất yếu, yếu kia, một chút cũng không thể yếu được rồi, chỉ hóng gió một chút cũng không thể chết được. “Nơi này cũng không có gió, hóng cái gì mà hóng?”

Đưa tay lên vuốt ve mái tóc hơi rối loạn của cô, Quyền Hạo cũng ngồi xuống theo, liếc nhìn cô cao chưa đến bả vai anh, nụ cười dịu dàng như gió nâng lên, “Hi nhi rất nhỏ đấy.” Những lời hàm chứa ý cười này, chỉ có anh mới biết được ý tứ trong đó.

Nhìn chằm chằm Quyền Hạo không có chuyện gì đi nói nhảm kia, Lâm Hi mím khóe miệng, “Không phải chỉ lùn một chút thôi sao, nhỏ gì?” Vừa nhắc tới đề tài này, cô lại một phen nước mắt chua xót, cô nhớ thân thể trước kia của cô, trước kia cô có vóc người cao gầy khoảng 1m73, hiện giờ thế nào đây, hu hu ~ chỉ có 1m33. (Ba cm này còn do hơn một tháng trước được người nào đó cung phụng như tổ tiên mới có.)

“Cho nên, Hi nhi mới cần bảo dưỡng tốt thân thể, như vậy mới có thể cao thêm.” Vuốt ve đỉnh đầu cô, anh cười nhẹ nói, trong mắt đều là cung chiều, khóe miệng ẩn chứa ý cười không ai có thể hiểu.

Khóe môi cô không ngừng co quắp, anh đây là khinh bỉ đáng vẻ thấp lùn của cô sao? “Này, Quyền Hạo, không nên quá đáng quá mức, tôi chỉ lùn một chút, cần chăm sóc tôi như vậy sao?”

“Anh nói rất nhiều lần rồi, không thể gọi thẳng tên anh, nên gọi anh là Hạo.” Vấn đề cô gọi thẳng tên anh, đến nay anh vẫn đều lặp lại chuyện cô không thể gọi thẳng tên anh, anh rất quan tâm cô gọi anh như thế nào. Tên đối với nhiều người mà nói chỉ là danh hiệu, nhưng đối với anh, cô gọi anh như thế nào quyết định địa vị của anh ở trong lòng cô.

Lâm Hi cảm giác trên người mình nổi da gà, gọi Quyền Hạo là Hạo, cái gì chứ, đây chính là hù chết cô rồi, hay định ghê tởm chết cô?

“Quản gia, anh đi đâu?” Vấn đề đã nói tới rất nhiều lần, cô không thèm để ý tới Quyền Hạo, mắt thấy Trần Tiêu đang định yên lặng chuẩn bị biến mất, cô vội vàng gọi anh ta lại.

Trần Tiêu định biến mất không thành, trên mặt bắt đắc dĩ kéo ra nụ cười, “Tiểu thư, có cần dặn gì sao?”

“Anh biết rõ tôi thiếu chút nữa bị chết đuối trong ao cá, bây giờ cứ nhìn thấy ao cá tôi lại cảm thấy sợ hãi, sau khi vớt cá ra ngoài, lấp ao cá cho tôi.” Cô không chỉ muốn ăn cá của anh, còn muốn lấp ao cá của anh.

Len lén nhìn thiếu gia nhà mình, Trần Tiêu tỏ vẻ áp lực cực lớn.

“Làm theo tiểu thư nói đi.”

“Dạ, thiếu gia.” Trần Tiêu cung kính đáp.

“Hi nì, trở về trong nhà ngồi nói, nơi này gió lớn.” Nắm bàn tay non mềm của cô, trống không trong lòng lập tức được lấp đầy.

Không có chống lại, chỉ có thể lờ mờ trắng mắt Quyền Hạo một cái, cô ngoan ngoãn đi theo Quyền Hạo.

Trên dưới biệt thự của Quyền Hạo đều lấp đặt thiết bị xa hoa, biệt thự phải có hồ bơi thì nơi này cũng có. Thấy hồ bơi trong suốt đến thấy đáy, trông mắt Lâm Hi đảo nhanh như chớp.

Khi đi qua hồ bơi, cô dừng bước chân.

“Hi nì, sao vậy?” Thấy cô nhìn chằm chằm hồ bơi, anh cũng dừng bước chân lại, quan tâm hỏi. Cô rơi xuống ao cá, thiếu chút nữa bị chết đuối, hiện giờ tuy không sao, nhưng anh sợ trong lòng cô sẽ có ảnh hưởng không tốt. Bây giờ thấy cô nhìn chằm chằm hồ bơi không nói lời nào, đáy lòng không ngừng dâng lên lo lắng.

Tránh ra khỏi tay Quyền Hạo, mắt Lâm Hi không chút thay đổi đi đến bên cạnh hồ bơi. Hành động lần này khiến Quyền Hạo bị dọa sợ cũng theo sát bước tiến của cô, anh định ngăn cản cô tiếp tục đi tới, “Quản gia, lập tức phái người lấp hồ bơi này.” Suy đoán không tốt thật sự trở thành sự thật sao? Lăn rơi xuống nước trước rơi xuống bóng ma trong lòng cô sao?

Trần Tiêu lại một lần nữa định yên lặng chuẩn bị biến mất, nghiêm mặt xoay người lại cung kính nói, “Dạ, thiếu gia.”

Còn kém một bước, cô sẽ rơi vào trong hồ bơi.

Cô giơ ngón tay lên chỉ hồ bơi, nhẹ giọng sâu xa nói: “Quyền Hạo, anh xem.”

Quyền Hạo nhìn theo phương hướng ngón tay cô chỉ, trừ hồ bơi sạch sẽ, anh không thấy gì cả.

Khi anh đang nghi ngờ, lo lắng, trên khuôn mặt như thiên sứ của Lâm Hi khôi phục nụ cười, tốc độ cực nhanh đẩy cả người Quyền Hạo vào trong hồ bơi.

Quyền Hạo rơi vào trong hồ bơi, mặt nước nổi lên gợn sóng rất lớn, anh quen thuộc bơi lội rất nhanh sẽ ổn định thân thể, toàn thân anh ướt đẫm nhìn Lâm Hi rất vui vẻ, dờ khóc dờ cười.

Nhìn cả người Quyền Hạo ướt đẫm nhếch nhếch, nụ cười trên mặt Lâm Hi càng trở nên rực rỡ rồi, trong chớp nhoáng này, cô tháo xuống tất cả trang trang, lộ ra cô chân thật nhất, “Tôi đi ngủ một lúc, anh từ từ ở trong hồ bơi đợi đi, ngu ngốc.”

Trên ngũ quan điển trai đều là giọt nước, trên người ướt nhẹp, Quyền Hạo bắt đắc dĩ nhếch lên một nụ cười khô, nụ cười khi trò đùa quái ác của cô thành công, anh không khỏi bật cười. Cô vẫn còn là con nít ~

Trần Tiêu nhìn toàn bộ quá trình trọn mắt há mồm, sững sờ nhìn tiểu thư hừ cười nhỏ rồi đi, lại liếc mắt lần nữa nhìn thiếu gia vẫn còn trong hồ bơi không đi ra, anh che mắt, khép miệng lại, giả bộ như không thấy gì, bước chân nhẹ nhàng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương 29: Học cấp ba

Editor: Puck -

Buổi sáng bảy giờ, Trần Tiêu đứng lúc xuất hiện trước phòng Lâm Hi.

Lâm Hi ngủ được mơ mơ màng màng, cặp mắt mở một khe nhỏ mơ hồ không thấy rõ được dáng vẻ đại khái của Trần Tiêu, đôi mày thanh tú không vui nhủ lại, “Quần gia, sáng sớm anh xuất hiện ở chỗ tôi làm gì?”

Vụng trộm liếc mắt nhìn tiểu thư vẫn còn ở trong mộng một nửa, dáng vẻ Trần Tiêu nghiêm chỉnh, “Tiểu thư, hôm nay là ngày đầu tiên đi học, hiện giờ mời ngài rời giường.” Quyết định tiểu thư phải đi trường học do thiếu gia làm, anh chỉ chịu trách nhiệm thi hành mệnh lệnh.

Lâm Hi còn chưa tỉnh táo vén chăn lên, ngồi trên giường nhìn Trần Tiêu đại khái ba phút, thấy trong vòng ba phút Trần Tiêu cũng không hề chớp mắt, ánh mắt kiên định không thay đổi, cô thật sự phục. Không thể làm gì hơn cô chỉ có thể rời giường, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ bất mãn, trong lòng oán thầm, không có việc gì đi học cái gì?

Rửa mặt xong, lại đến phòng ăn dưới lầu ăn điểm tâm với Quyền Hạo, đi ra cửa chính thấy chiếc Lamborghini của Quyền Hạo thì cô buồn bực, “Không phải anh đưa tôi đi học đấy chứ?”

“Bắt đầu từ hôm nay, về sau em đi học cũng đều do anh đưa đón.” Trong mặt mày Quyền Hạ không hề che giấu được vui sướng, khoe môi hơi nhếch lên.

“Tôi nói rõ trước, tôi đi học không sao cả, nhưng mà tôi tuyệt đối không học cấp hai.” Linh hồn hai mươi hai tuổi ở trong thân thể mười hai tuổi, không thành vấn đề, nhưng phải trải qua cuộc sống mười hai tuổi tuyệt đối có vấn đề, tại sao phải cùng một đám con nít lớp bảy, tốt xấu gì cũng bố trí cho cô ở cấp ba.

“Hi nhi học cấp ba cũng không có vấn đề gì.” Quyền Hạo chỉ cần nhắc đến yêu thích của Lâm Hi, hoàn toàn không suy tính đến tư chất của Lâm hi có học được cấp ba không, ở trong phạm vi suy tính của anh, chỉ cần Lâm Hi thích là được rồi, chuyện khác do anh giải quyết, Lâm Hi chỉ cần thật vui vẻ là được rồi.

“Không thành vấn đề.”

...

Lâm Hi đi học, trường học vẫn là trường Lĩnh Lâm, chỉ có điều từ bắt đầu là lớp bảy cấp hai đổi thành lớp mười cấp ba.

Ngồi trong phòng học nhìn một nhóm thiếu nam thiếu nữ đầy thanh xuân, tròn mắt trong suốt xinh đẹp của Lâm Hi hiện lên nụ cười. Ở trong lớp này, cô nhỏ tuổi nhất, đồng thời vóc dáng cũng nhỏ nhất!

Có thể con em lớp mười ban một đã sớm nhận được tin tức, Lâm Hi mới vừa chuyển đến chính là nhị tiểu thư nhà họ Quyền, Quyền Hạo đi cùng Lâm Hi tới trường học, đã sớm truyền ra trong nhóm bọn họ, về nguyên nhân vì sao nhà Nam Cung biến mất, bọn họ cũng biết đến. Lâm Hi hiện đây ý cười trên mặt, ở trong lòng bọn họ đã được xác định là một trong những nhân vật không thể chọc.

“Hi, chị tên là Lâm Mẫn, là lớp trưởng lớp này.” Lâm Mẫn ra đời trong nhà cao quý, am hiểu nhất chính là giao thiệp với người, vì cho mình một người bạn có ích, lúc này Lâm Hi nhị tiểu thư nhà họ Quyền con cưng kiểu ngạo của trời đã trở thành một trong những mục tiêu của cô.

Chậm rãi buông kẹo que trong tay xuống, Lâm Hi quan sát Lâm Mẫn.

Ngũ quan xinh xắn, vóc dáng cao gầy, tuy còn bé nhưng bộ ngực rất trở mã, trên mặt tràn đầy nụ cười khoa trương, mặt mày cong cong rất có lực thân thiết. Không thể phủ nhận, đây là một thiếu nữ thanh xuân giàu sức quyến rũ.

“Xin chào, có chuyện gì sao?”

Không ngờ Lâm Hi không giới thiệu bản thân, mà hỏi ngược lại một câu như vậy, Lâm Mẫn hơi ngoài ý muốn. Khuôn mặt trắng như lòng trắng trứng chậm rãi hiện lên nụ cười xinh đẹp thật ngọt ngào, cô mẫn mẫn lộn tóc dài trước ngực, giống như quan tâm nói, “Về sau trên phương diện học tập có gì không hiểu có thể hỏi chị nhé.”

“Cám ơn.” Trên mặt Lâm Hi cười híp mắt, nhưng mà trong lòng lại trợn trừng mắt.

Cái gì gọi là trên phương diện học tập có gì không hiểu có thể hỏi chị, lời làm quen thật nát.

Như có điều suy nghĩ liếc nhìn Lâm Hi, Lâm Mẫn trở lại chỗ ngồi, hơi híp mắt, trong đầu nghĩ cách khác để có thể trở thành bạn tốt với Lâm Hi.

Cho tới giữa trưa Lâm Hi đều ở trong ngăn người trải qua, đến bữa trưa, Lâm Hi nhìn bản đồ trường học, tự mình mò mẫm đến phòng ăn của cấp ba.

Giờ phút này phòng ăn rộng rãi có rất nhiều học sinh mặc đồng phục, nhìn chung quanh một vòng, Lâm Hi hiểu được phòng ăn này có hình thức kinh doanh kiểu tiệc đứng.

Lâm Hi không phải hiểu rất rõ trường học Lĩnh Lâm cho rằng ăn cơm không cần tiền, cô cầm đĩa và kẹp chuẩn bị gấp thức ăn thì bị nhân viên phục vụ ngăn cản.

“Vị bạn học này, bạn còn chưa trả tiền.” Nhân viên phục vụ cung kính nói.

Nghe được phải trả tiền, Lâm Hi ngẩn người, không hiểu hỏi, “Ăn cơm còn phải trả tiền sao?” Cô từng nghe Trần Tiêu nói, học phí và các khoản chi phí khác cho một học kỳ ở trường Lĩnh Lâm hình như năm trăm ngàn kia cơ mà, mà năm trăm ngàn này ở trong trường học quý tộc trong nước cũng coi là cỗi trời, làm sao có thể ngay cả bữa trưa cũng muốn thu tiền nữa.

“Đúng vậy, một bữa cơm năm trăm đồng.” Nhân viên phục vụ giải thích, thấy đáng về không quen thuộc của Lâm Hi với việc này, cô nhận định Lâm Hi mới tới, không biết Lĩnh Lâm.

Buông đĩa và cái kẹp trong tay xuống, Lâm Hi sờ sờ túi áo, không sờ thấy một xu.

Trên trán hiện lên vạch đen, chớp mắt một cái, cô không muốn để cho mình phát điên.

Cô ở nhà họ Quyền đã lâu như vậy, Quyền Hạo cũng chưa từng cho cô một xu, nguyên nhân sao? Cô ở nhà họ Quyền căn bản cái gì cũng không thiếu, không có cơ hội dùng đến tiền.

“Lần sau đưa thêm được không?”

“Không được.” Ánh mắt nhân viên phục vụ đã từ cung kính chuyển sang khinh bỉ, cô suy đoán cô bé trước mắt nhất định là thiên kim của gia tộc nhỏ.

“Tiền cơm của bạn học này để tôi giúp cậu ấy đi.” Một cô gái khuôn mặt cực xinh đẹp đi tới, trên gương mặt thanh nhã treo nụ cười ngọt ngào, giọng nói giống như âm thanh tự nhiên, êm tai dễ nghe.

Nhân viên phục vụ nhận năm trăm đồng của Lăng Linh, cười một cái với cô ấy, sau đó đi ra ngoài.

Nhìn cô gái giúp mình tiền cơm trước mắt, Lâm Hi nở nụ cười nói: “Cám ơn.”

“Em gái là người mới chuyển đến hả?” Lăng Linh cười nhẹ nhàng, mặt mày cong cong rất xinh đẹp.

“Vâng.”

Lăng Linh chớp chớp trông mắt xinh đẹp, cô cầm đĩa, gấp thức ăn vào.

“Cho này.” Sau khi gấp xong đồ ăn, cô chuyển cái đĩa đến trước mặt Lâm Hi.

“Cám ơn.”

“Em gái vừa mới tới, còn chưa quen bạn bè nhỉ.” Giờ khắc này Lăng Linh giống như một người chị gái tri âm tri kỷ, “Tới ngồi chung với chị đi.”

Trên tay trái cầm đĩa, Lâm Hi nặc cho Lăng Linh nắm tay phải của mình.

“Chị là Lăng Linh học lớp mười hai, em tên là gì vậy?” Ngồi xuống ghế, Lăng Linh liếc nhìn một vòng, đuôi lông mày mang cười nói.

“Em tên là Lâm Hi.” Khóe miệng Lâm Hi chứa một nụ cười như có như không.

“Lâm Hi, khoảng thời gian trước nhị tiểu thư mà nhà họ Quyền công bố chính là em hả?” Lăng Nhược Y nghe cô gái nhỏ trước mắt nói mình là Lâm Hi, chỗ sâu nơi đáy mắt hiện lên vẻ thù địch, giọng nói ra rất có ý trào phúng ngầm.

Cảm nhận được vẻ thù địch hết sức che giấu trên người Lăng Nhược Y, trên mặt Lâm Hi hiện lên nụ cười ngọt ngào, “Chính là em.”

“Nhìn em thật nhỏ, sao tới học cấp ba rồi?” Lăng Nhược Y quan sát Lâm Hi, cô là em họ của Lăng Linh, cảm nhận được người chị họ của mình vô ý có ý lấy lòng Lâm Hi, khóe môi khinh thường nhếch lên cao.

“Em đã học lớp mười rồi.”

Đã học lớp mười, Lăng Nhược Y khinh miệt đưa mắt ngừng trước ngực Lâm Hi, đáy lòng cười nhạo một tiếng. Cô không biết nhị tiểu thư nhà họ Quyền bao nhiêu tuổi, cũng đã lên trung học, vóc người giống như mầm đậu này quả thật khiến người khác cười rơi rụng răng hàm.

“Nhược Y, được rồi, ăn cơm đi, lấy đâu ra nhiều lời như vậy để nói?” Lăng Linh cười ha hả cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người.

Tay nghề nấu ăn của các đầu bếp trường Lĩnh Lâm không tệ, tiệc đứng cũng vô cùng tốt, Lâm Hi vẫn coi như hài lòng với bữa trưa này.

Cô vừa mới ăn xong bữa trưa, điện thoại của Quyền Hạo đã tới rồi.

Liếc mắt nhìn màn hình điện thoại bên cạnh, thấy là Quyền Hạo gọi tới, cau đôi mày thanh tú.

Lăng Linh và Lăng Nhược Y đều nhìn thấy người gọi hiện trên điện thoại di động của Lâm Hi, hai cô thấy Lâm Hi không định nghe điện thoại, cảm giác kỳ quái sâu sắc.

“Sao em không nghe điện thoại của Quyền thiếu vậy?” Thấy Lâm Hi chậm chạp không định nghe điện thoại, Lăng Nhược Y không nhịn được đặt câu hỏi rồi.

Khẽ mỉm cười với Lăng Nhược Y, Lâm Hi cầm điện thoại di động lên ấn nghe, “Có chuyện gì sao?”

Rốt cuộc đợi được đến Lâm Hi nghe điện thoại, vui sướng bò lên chân mày Quyền Hạo, nụ cười tron bóng như ngọc hiện lên trên mặt, giọng thông thả mềm đi rất nhiều, “Hi nhi, cảm giác hôm nay không tệ đúng không?”

“Quyền đại thiếu gia, chỗ này ăn cơm phải đưa tiền, anh một xu cũng không đưa cho tôi, vốn định đói chết tôi sao?” Cô cảm thấy Quyền Hạo rất ngu vấn đề này, nhắm thẳng vào anh không đưa tiền cho cô.

“Hi nhi, xin lỗi.” Anh áy náy đầy cõi lòng nói xin lỗi, hiện giờ hạn không thể bay đến trường học Linh Lâm “Hi nhi, đợi anh, bây giờ anh đi đón em cùng ăn cơm.”

“Không cần, tôi đã ăn cơm, anh không cần phải tới.” Lâm Hi đúng là sợ Quyền Hạo tới đón cô bây giờ, “Buổi chiều anh tới đón tôi đúng giờ là được.”

“Ừ.” Quyền Hạo hơi cẩn thận, e sợ khiến cho cô tức giận.

“Cứ như vậy, tôi cúp.” Không muốn nói tiếp với anh, cô cúp điện thoại.

Nghe điện thoại di động vang lên tí tí, trong mắt Quyền Hạo thoáng qua chút hối hận.

Anh không nên đưa cô tới trường học, trong lòng anh vô cùng muốn ở bên cạnh cô mỗi giờ mỗi khắc. Nhưng mẹ nói, Hi nhi còn nhỏ cần tiếp nhận giáo dục, ngày ngày ở nhà không tốt, phải tiếp xúc với mọi người, anh mới quyết định đưa cô đến trường học đi học. Nếu như có thể, anh muốn mỗi giờ mỗi khắc có cô ở bên cạnh làm bạn.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Hi phát hiện ánh mắt Lăng Nhược Y nhìn cô hàm chứa vẻ không vui.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chương 30: Quà sinh nhật

Thời gian cực nhanh, Lâm Hi đếm thời gian một chút, thì ra cô sống lại đã có thời gian gần hai năm rồi.

Hai năm qua, cũng không có chuyện gì đặc biệt xảy ra, cô cứ theo lẽ thường đi Linh Lâm học. Quyền Hạo cũng không có thay đổi gì lớn, trừ thỉnh thoảng tổ chức thân kinh hơi tạm được. Mã Kiều Thần không ba thì năm sẽ đến nhà họ Quyền tìm cô chơi, ban đầu cô hơi ghét Mã Kiều Thần này, nhưng chung đụng rồi, cô còn rất ưa thích tính nết của Mã Kiều Thần, hào phóng, mặc dù thích chung diện một chút.

Ở trường Linh Lâm cô biết không ít người, nhưng có thể thân chính làm bạn với cô, trước mắt không có một ai. Bởi vì không có tiền cơm mà quen biết hai người Lăng Linh và Lăng Nhược Y, Lăng Linh này cô cảm thấy tạm được, nhưng Lăng Nhược Y thỉnh thoảng lộ vẻ thù địch với cô thì cô không biết vì cái gì, mỗi lần thấy Lăng Nhược Y giả vờ tỏ vẻ thân thiện với cô, cô đều khó chịu thay chị ta.

Trong hai năm này, cô được Quyền Hạo nuôi ăn ngon uống tốt, thân thể từ từ tốt lên, không có bệnh tật như lúc đầu, có nhiều ngày sống trong nhung lụa, thân hình thấp bé của cô cũng cao thêm hai mươi hai cm, chính là chiều cao bây giờ của cô là 1m55 rồi.

Chiều cao ấy mà, vẫn không có trở ngại với cô bé mười bốn tuổi, da hơi vàng khè dưới các loại thuốc quý giá ngấm vào hiện giờ đã trở nên dịu dàng, vô cùng trắng nõn, tóc dài khô vàng cũng đen nhánh bóng láng, mặt trái xoan cũng tiến công theo hướng mặt trái xoan.

Nói tóm lại, Lâm đại tiểu thư đã trở về thành thiếu nữ xinh đẹp người gặp người thích.

Thấy thay đổi của Lâm Hi, Quyền Hạo là người vui vẻ nhất, mặc dù hai người chung đụng không thay đổi, nhưng cô không gạt bỏ anh như trước, biến hóa hơi nhỏ này cũng khiến cho anh vui vẻ đủ lâu rồi.

Hôm nay là mười lăm tháng mười, chưa tới một tuần nữa chính là hai mươi hai tháng mười, cũng chính là sinh nhật của Lâm Hi.

Hoàng Bác nhìn về rồi rầm trên mặt Quyền thiếu, anh không hiểu không phải chỉ tặng quà sinh nhật cho Lâm Hi thôi sao? Cần nghĩ lâu như vậy sao?

“Hoàng Bác, cậu nói, nên đưa gì cho Lâm Hi mới tốt?” Mắt thấy sinh nhật của cô cũng sắp đến, anh nghĩ không ra tặng cái gì cho cô, bây giờ đang trung cầu ý kiến của Hoàng Bác.

Hoàng Bác nâng trán, mày rậm nhảy lên, “Tớ cảm thấy vậy đi, cậu đưa đồ trang sức là được rồi.” Ở trong lòng Hoàng Bác, chỉ cần là phụ nữ, đều thích đồ trang sức.

Nghĩ đến đồ đồ trang sức anh mua tặng cô ở trong nhà, Quyền Hạo hơi nhếch môi, “Lúc trước tôi mua rất nhiều đồ trang sức cho cô ấy rồi, đây là lần đầu tiên tôi đưa quà sinh nhật cho cô ấy, muốn đưa đồ có giá trị kỷ niệm.”

Cái này không được! Hoàng Bác nghiêng đầu hồi lâu, “Có giá trị kỷ niệm hả! Nếu không cậu về bức tranh chân dung cho cô ấy chứ sao.” Haizzz ~ Quyền thiếu cũng thật là, không có việc gì lại để cho anh nghĩ tặng quà tặng gì cho Lâm Hi, đây không phải làm khó anh sao? Anh nào biết cô gái nhỏ thích gì.

Nghĩ đến bức tranh kiểu cổ cất trong phòng, sắc mặt Quyền Hạo trầm xuống, “Mấy ngày trước ở hội đấu giá, tôi thấy cô ấy thích tranh này, tôi mua tất cả.”

Mẹ nó! Cái này cũng không được! Hoàng Bác yên lặng chằm chọc trong lòng.

Mã Kiều Thần ở bên cạnh không ngừng soi gương nghe được đề nghị của Hoàng Bác, cười đến run rẩy hết cả người, trông mắt đen nhánh lấp lánh ánh sáng, “Lâm Hi là người trên đầu quả tim của Quyền thiếu, chỉ cần thứ mắt cô ấy xem trọng, Quyền thiếu đều lấy tất cả cho cô ấy, đề nghị cậu nói thật sự có vẻ cậu ngu chết rồi.”

“Mã Kiều Thần, thu ngay cái vẻ mặt xấu cười đến run rẩy hết cả người của cậu lại, cười cái gì mà cười? Có bản lĩnh cậu nói thử xem, tặng thứ gì mới có giá trị kỷ niệm?” Không cam lòng bị chằm chọc, Hoàng Bác phản bác.

Động tác chuẩn bị tô son môi dừng lại, Mã Kiều Thần thu gương, có vẻ mặt phớt tỉnh nhìn Quyền Hạo, vì tò vò vẻ trang trọng, cô đầu tiên giả vờ khụ hai tiếng hắng giọng, “Với tính cách kia của Lâm Hi, cậu không phải là người quan trọng gì của cô ấy, cậu tặng cô ấy cái gì cô ấy cũng không nhìn lâu cậu một chút...” Còn chưa nói xong, cô đã cảm nhận được tầm mắt của Quyền thiếu quá sắc bén, cô định tắt tai, cô đây không phải ngảm trào phúng Quyền thiếu không có địa vị gì ở trong lòng Lâm Hi hả.

Khụ ~ Mã Kiều Thần thật sự ho khan, cô cười một tiếng lấy lòng với Quyền thiếu đang cứng ngắt mặt.

“Con gái ấy mà, cậu tặng cho cô ấy quà tặng quý trọng, còn không bằng làm một bữa cơm cho cô ấy ăn, để cho cô ấy cảm nhận được tình yêu nồng đậm của cậu.”

Nấu cơm! Hoàng Bác vừa nghe, ánh mắt yên lặng chuyển tới trên người Quyền Hạo, vừa nghĩ tới dáng vẻ Quyền thiếu máu lạnh vô tình mặc tạp dề ở trong phòng bếp nấu cơm, đây đúng là cú sốc!

Mã Kiều Thần chỉ thuận miệng nói một chút, có thể người nói vô ý người nghe có lòng, ánh mắt Quyền Hạo sâu thẳm.

Mã Kiều Thần cảm son môi lên tiếp tục tô, tầm mắt không thể nghi ngờ liếc mắt nhìn Quyền thiếu không lên tiếng nữa mà còn đang trầm tư, khóe miệng giật giật, cô chỉ thuận miệng nói một chút, Quyền thiếu quyền thế cao cao tại thượng nắm giữ sống chết sẽ vào phòng bếp nấu cơm, đây là kinh sợ tuyệt đối.

Một tuần lễ sau, trong đình trong sân ở nhà họ Quyền, Lâm Hi thoải mái ngồi trên ghế uống nước dừa, vẻ mặt cười cười vuốt ve ngọc bội.

Hồi tưởng lại cuộc sống gần hai năm này, cô cảm thấy rất nhàm chán, sống lại trở lại ăn mày nhỏ, sau đó bị Quyền Hạo nhìn trúng, lấy được Quyền nhị tiểu thư cơm áo không lo. Vừa mới bắt đầu cô còn rất lo lắng mình sẽ gặp phải chuyện gì ở nhà họ Quyền, có thể sau khi bị Quyền Hạo ngán rồi sẽ một cước đá ra khỏi nhà họ Quyền không, sau đó xảy ra chuyện cô bị ngã xuống nước suốt chút nữa tèo, cô kết luận ở trong đây lòng Quyền Hạo có đau lòng với cô, chính cô vốn không phải là đèn đã cạn dầu, đương nhiên có thể lợi dụng thật tốt đau lòng của Quyền Hạo mà sai bảo anh.

Hiện giờ Quyền Hạo ở trong mắt cô chính là một máy rút tiền di động, những thứ khác, ừm, cô không hề cho Quyền Hạo là người yêu con nít nữa rồi, Quyền Hạo nhiều lắm là hơi có tố chất thần kinh.

Suy nghĩ đại khái sau ba phút, ánh mắt vẫn trở lại trên ngọc bội, cô để ly xuống, nhúu chặt chân mày, “Quản gia, anh xác định ngọc bội này chỉ trị giá năm ngàn đồng?” Cô đã tìm người giám định ngọc bội này rồi, chuyên gia rách nát gì kia nói ngọc bội trên tay cô chỉ do ngọc thạch hiện đại rất bình thường làm ra, nhờ gia công tinh xảo mới đáng năm ngàn đồng.

Trần Tiêu cũng đang phoi nắng liếc nhìn ngọc bội, vô cùng kiên định khẳng định nói: “Tiểu thư, tôi vô cùng xác định.”

“Thật không đáng tiền.” Theo tiếng nói dứt lời, Lâm Hi ghét bỏ cầm ngọc bội ném ra phía sau.

Trần Tiêu thấy ngọc bội thẳng tắp rơi vào trong ao sen, kinh ngạc há to mồm: “Tiểu thư, sao cô có thể vứt ngọc bội đi?” Mặc dù không đáng tiền, nhưng ngọc bội này dù sao cũng là của thiếu gia, tại sao có thể ném?

Lâm Hi cúi đầu liếc nhìn ao sen, vỗ vỗ bụi bặm trên tay, “Đều không đáng tiền, ném không sao cả.” Dù sao ngọc bội này sẽ tự mình chạy về, ném thì ném, cầm vướng tay.

Tiểu thư nhà mình không để ý, anh một người làm gấp làm gì. “Được rồi.”

Trần Tiêu đột nhiên nghĩ đến một vấn đề quan trọng, “Tiểu thư, hôm nay là sinh nhật của ngài nha.”

Quay đầu lại nhìn Trần Tiêu tỏ vẻ mong đợi, Lâm Hi rất mờ mịt, “Hôm nay là sinh nhật tôi?”

Mặt Trần Tiêu xạm lại, bấp thịt trên mặt không ngừng co quắp, “Tiểu thư sinh ngày hai mươi hai tháng mười, hôm nay là ngày hai mươi hai tháng mười, cho nên hôm nay là sinh nhật của ngài.”

Lâm Hi đảo trông mắt suy nghĩ một chút, đáng vẻ làm bộ nh chột hiểu ra, khẽ gật đầu một cái, một giây đi qua, cô nhếch khóe môi nở nụ cười xấu xa, “Quản gia định tặng tôi thứ gì sao?”

Thần giữ của Trần Tiêu yên lặng tính toán tháng này còn có bao nhiêu tiền có thể tiêu, cuối cùng anh khẽ cắn răng, móc một xấp nhân dân tệ từ trong túi quần ra, dưới ánh mặt trời chiếu sáng, những tờ giấy màu hồng này cũng mau chóng làm hoa mắt Lâm Hi.

“Tiểu thư, đây là quà sinh nhật tôi tặng ngài, xin ngài vui vẻ nhận.”

“Thôi đi, đây không phải là tiền lương tháng này Quyền Hạo đưa anh sao? Anh vẫn giữ lấy làm vốn cưới bà xã đi.” Đại khái đánh giá một chút số tiền trên tay Trần Tiêu cũng chỉ khoảng năm ngàn đồng, Lâm Hi cô cũng không thiếu năm ngàn đồng này.

Bị người khinh bỉ, Trần Tiêu tỏ vẻ không sao cả, đi theo tiểu thư nhà mình trở lại trong phòng.

Lâm Hi vừa vào cửa chính, đã bị người giúp việc đưa tới phòng ăn, nghe nói bữa tối đã chuẩn bị xong rồi.

Mới vừa vào phòng ăn, cô giống như nhìn thấy nhân vật đáng sợ gì đó.

“Tiểu thư, xin ngài chờ một chút, thiếu gia còn có món ăn chưa nấu xong.” Nữ giúp việc cung kính nói, thật ra trong lòng cô cũng hết sức tò mò Quyền thiếu nấu cơm sẽ có dạng gì.

“Quyền thiếu xuống bếp?” Ở đây, chỉ có thể xưng là thiếu gia chỉ có Quyền Hạo, vì tính chân thật này cô cố ý nhấn mạnh hai chữ Quyền thiếu. Cô không nghe lầm chứ, Quyền Hạo xuống bếp, còn có món ăn chưa nấu xong?

“Đúng vậy, tiểu thư.” Trần Tiêu thay nữ giúp việc đáp lời, “Xin tiểu thư đừng hoài nghi tính chân thật, thiếu gia thật sự xuống bếp.” Trần Tiêu mặt ngoài tỏ vẻ rất bình tĩnh không hề giật mình, một tuần trước, vì thiếu gia nhà mình nói muốn tự thân xuống bếp, anh đã từng hoảng hốt.

“Món ăn Quyền Hạo làm có thể ăn?” Lâm Hi tiếp tục nói lên nghi vấn.

“Theo tôi được biết, món ăn thiếu gia làm không độc chết người.” Trần Tiêu dừng lại một chút, nghiêm túc nói, “Quan trọng nhất là, hôm nay là sinh nhật của tiểu thư, thiếu gia tự mình xuống bếp làm bữa cơm này làm quà tặng sinh nhật cho tiểu thư, xin tiểu thư không cần ghét bỏ.”

Liếc nhìn một vòng món ăn thoạt nhìn rất quý dị ở trên bàn, Lâm Hi cảm giác sau lưng có một cơn gió lạnh thổi tới, bất thành linh thẳng tắp lưng, “Quản gia, vì lý do an toàn, mời bác sỹ tư tới trước.”

“Dạ, tiểu thư.” Trần Tiêu hình như đã nghĩ tới điều gì, cau chặt chân mày khẩn trương nói, “Tiểu thư, có muốn chuẩn bị thuốc trước không? Lỡ như ngộ độc thức ăn cũng có thể nhanh chóng rửa ruột.”

Giọng Trần Tiêu khẩn trương, khiến Lâm Hi không nhịn được cười ra tiếng, “Nhất định.”

Nữ giúp việc ở bên cạnh nghe quản gia và tiểu thư một xướng một họa, nhịn đến sắp nội thương.

“Hi nhi.” Quyền Hạo mừng rỡ kêu lên, trên khuôn mặt đẹp trai giống như dính thứ dơ bẩn gì đó, giờ phút này đang bung một đĩa thức ăn từ trong bếp đi ra, ngồi bên cạnh cô.

Nhìn chăm chú vào món ăn anh tỉ mỉ chuẩn bị trước mắt, giờ khắc này trong lòng anh dâng lên một cảm giác thành tựu tràn đầy, “Hi nhi, sinh nhật vui vẻ!”

Không biết nên lấy vẻ mặt gì đối mặt với anh, Lâm Hi nhàn nhạt nói ra, “Cảm ơn.”

“Hi nhi, đây là quà sinh nhật anh tặng em.” Tròng mắt Quyền Hạo hàm chứa mong đợi, anh đang chờ đợi phản ứng của cô.

Thân thể cứng ngắc, Lâm Hi cứng rần nặn ra chút ý cười.

Nụ cười Quyền Hạo nhàn nhạt, cảm thấy hạnh phúc tràn ngập toàn thân.

Anh cầm đĩa lên, gấp một miếng thịt gà đặt vào trong chén ở trước mặt cô, cặp mắt sáng trong suốt, “Hi nhi, ném thử.”

Hạ mắt nhìn thịt gà hơi đen giống như bị cháy ở trong chén, Lâm Hi cứng ngắc cười cười, nhìn nụ cười mong đợi của Quyền Hạo, cô nhắm mắt, cầm đĩa lên gấp miếng thịt gà bỏ vào trong cái miệng nhỏ nhắn.

Đây là than cốc đi! Lâm Hi nhai nuốt thịt gà chỉ có cảm giác như thế.

“Hi nhi, ăn ngon không?” Nụ cười sung sướng hiện đầy trên gương mặt tuần tú, hỏi cô.

Vẫn nuốt thịt gà xuống, dưới ánh mắt chờ mong của Quyền Hạo, cô nhàn nhạt cười một tiếng, quay đầu nhìn quản gia Trần, “Quản gia, lập tức kêu đầu bếp chuẩn bị bữa ăn tối, tôi đói rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Chương 31: Đêm trăng tròn

Editor: Puck

Không đành lòng nhìn thẳng vào vẻ mặt đã cứng ngắc của thiếu gia nhà mình, Trần Tiêu khẽ nghiêng đầu nhìn tiểu thư nhà mình, “Dạ, tiểu thư.” Nói xong, trong lòng anh mặc niệm một giây vì thiếu gia nhà mình.

Một lòng nhiệt tình bị câu nói nhàn nhạt của cô giống như dội một chậu nước lạnh, trên mặt Quyền Hạo vẫn mỉm cười, khóe mắt nhếch lên, “Hi nhi, không thích món ăn anh làm sao?”

Đúng, chính là không thích! Lâm Hi oán thăm trong đáy lòng, trên mặt lại nâng lên nụ cười nhàn nhạt, “Tại sao đột nhiên muốn xuống bếp tự mình nấu cơm cho tôi ăn?” Ăn một miếng thịt gà giống như than cốc, đánh chết cô cũng sẽ không có lần thứ hai rồi.

“Bởi vì hôm nay là sinh nhật em.” Đôi mắt anh lóe lên vẻ nghiêm túc, giọng nhạt mà lộ ra tràn đầy cảm giác hạnh phúc, nhưng cô chưa từng để ý cũng chưa từng chú ý đến cảm giác hạnh phúc này.

“Thật ra thì anh hoàn toàn có thể tặng quà cho tôi.” So với những món ăn cháy đen này, cô càng muốn một quà tặng khác, “Anh học thời gian bao lâu?” Cảm ngưỡng lên, cô tùy ý khuấy canh cũng đen như mực, trong lòng dờ khóc dờ cười, Quyền đại thiếu gia này tâm huyết dâng trào sao? Làm cơm gì chứ? Vừa nhìn bề ngoài những món ăn này thôi đã thấy rất tệ rồi, còn muốn cô ăn, đây là muốn đưa cô vào bệnh viện đúng không?

“Hi nhi thích gì sao?”

“Ừm.” Lâm Hi suy nghĩ hồi lâu, chân mày nhướn lên, “Tôi muốn đi Lệ Giang du lịch.”

Ở nhà họ Quyền này gần một năm, cô đều không đi ra khỏi nhà, xa nhất chính là ngoại ô để đồ, đối với cô luôn luôn thích đi du ngoạn, cô thật sự quá buồn tẻ, khi nghĩ đông cô muốn đi Hàng Châu, Quyền Hạo không chịu, nói sắp hết năm không ra cửa được, mãi chờ đến khi nghỉ hè, cô muốn đi Thanh Đảo, kết quả Quyền Hạo vẫn không cho phép, nói quá nóng, ở nhà thì tốt hơn.

Trông mặt Quyền Hạo trầm xuống, giọng hơi lạnh, “Hi nhi, đây là muốn rời khỏi bên cạnh anh sao?”

Biến hóa của anh, Lâm Hi không suy nghĩ vào sâu xa, chẳng qua cảm thấy cảm xúc của anh càng ngày càng biến đổi thất thường rồi, miệng nhỏ nhếch lên, hơi không vui nói, “Chỉ đi du lịch, cũng không phải không trở lại.”

Dưới chân Quyền Hạo đột nhiên khựng lại, sắc mặt đỏ thắm chuyển thành hơi trắng bệch.

“Hi nhi, anh đi toilet, em ở đây chờ một chút, chờ anh trở lại dùng cơm cùng em.” Nói xong, anh vội vã đi về phía toilet.

Nhìn Quyền Hạo vội vã, Lâm Hi liếc nhìn Trần Tiêu, “Anh ấy sao vậy?”

“Tiểu thư, tôi cũng không biết.” Trần Tiêu biết thiếu gia nhà mình như thế nào nói phủ nhận.

Hôm nay dương lịch là hai mươi hai tháng mười, âm lịch là ngày mười lăm tháng chín.

Lại đau rồi, thân thể lại đang đau đớn. Đôi tay Quyền Hạo không tự chủ nắm thành quả đấm, móng tay bấm thật sâu vào trong lòng bàn tay, trên trán nhỏ xuống mồ hôi hột. Càng đến gần đêm trăng tròn, phần đau nhói tim này sẽ càng ngày càng thường xuyên, tối nay là đêm trăng tròn, cũng là đêm anh đau đớn nhất.

Anh không đi về phía toilet, mà đi về phía phòng ngủ của anh ở trên lầu hai. Mở cửa phòng ngủ ra, đèn treo trên trần nhà chớp động ánh sáng quỷ dị.

Hai chân giống như không chống đỡ nổi thân thể của anh nữa, anh lao đảo vịn vách tường, chỉ một động tác đơn giản như vậy nhưng lúc này anh làm rất cố hết sức.

Giữ vững thân thể, anh thờ hờn hờn, sắc mặt càng tỏ vẻ tái nhợt. Một tay cời tạp dề trên người, lấy một chai thuốc từ trong túi áo ra, run rẩy đổ một viên thuốc màu trắng trong bình, nhai nuốt xuống.

Hàng năm nhà họ Quyền đều tốn một món tiền khổng lồ, tiến hành nghiên cứu thuốc giảm đau, nhưng cho dù thay đổi bất kể thuốc giảm đau nào cũng không thể triệt để ngừng đau trên thân thể anh, chỉ có giảm bớt triệu chứng đau đớn.

Thật ra có phương pháp không đau, chỉ có điều...

Nhưng cô bé của anh vẫn còn nhỏ như thế, anh không làm được cũng làm không được.

Anh không muốn dọa hòng cô bé của anh, chung đụng gần một năm, anh càng ngày càng không thể rời bỏ cô, một nụ cười của cô có thể khiến cho anh vui vẻ nửa ngày, một câu quan tâm của cô có thể khiến cho anh hạnh phúc đến không ngủ được... Quá nhiều, cuộc sống chung đụng với cô lâu như vậy, anh phát hiện anh càng ngày càng không thể rời bỏ cô. Phần không thể rời bỏ này không chỉ vì cô chính là người trong số mệnh của anh, nhiều hơn là anh yêu cô.

Lâm Hi đợi trong phòng ăn nửa giờ hơi không nhịn được rồi, “Quản gia, anh lên lầu hai gọi anh ấy xuống dùng cơm, đi toilet cũng không cần lâu đến nửa giờ như vậy chứ?”

Trần Tiêu đợi ở bên cạnh nhảy cảm không động, ánh mắt không tự chủ mang theo chút lo lắng, “Tiểu thư, ngài không cần chờ thiếu gia, ngài dùng cơm trước đi thôi.”

Tối nay là đêm trăng tròn, thiếu gia không thể xuất hiện trước mặt tiểu thư, trong hai năm này thiếu gia giấu rất kỹ, nhưng tiểu thư đã ngầm phát hiện ra. Mỗi đêm trăng tròn thiếu gia đều không ở trong nhà, mà hôm nay bởi vì là sinh nhật của tiểu thư, thiếu gia mới ở trong nhà, nhưng không nghĩ tới phần đau đớn này lại tới nhanh như vậy.

Không hiểu lo lắng trong mắt Trần Tiêu, Lâm Hi không tiếp tục hỏi nữa, nghi ngờ chớp mắt mấy cái, một mình dùng cơm.

Sau khi dùng cơm xong, Lâm Hi định trở về phòng mình đọc sách, lại bị Trần Tiêu ngăn cản.

“Anh làm gì thế?” Nhìn Trần Tiêu cản đường đi của cô, cô không khỏi cau mày.

“Tiểu thư, còn có trái cây sau bữa cơm ngài còn chưa ăn đấy?” Trần Tiêu vắt hết óc mới nghĩ ra lý do này.

“Tôi không muốn ăn, anh tránh ra.”

Mất thấy tiểu thư nhà mình vòng qua anh, đi lên lầu hai, Trần Tiêu chạy như bay tới trước mặt cô, giang hai tay ra ngăn cản đường đi của cô, khề cần rằng, “Tiểu thư, mới vừa cơm nước xong không thích hợp trở lại phòng ngủ, ngài chính là đi vào vườn đi dạo một chút đi.” dieendaaneequydonn

Lần đầu tiên ngăn cản không có việc gì, lần thứ hai ngăn cản trông mắt Lâm Hi lạnh lẽo, sắc mặt trầm xuống, “Trần Tiêu, anh uống nhầm thuốc hay là như thế nào rồi hả? Tránh ra cho tôi.”

Tức giận hiện trên mặt tiểu thư nhà mình, Trần Tiêu tỏ vẻ đau khổ, thu hai tay lại, nhúu chặt chân mày, vẫn đứng trước mặt Lâm Hi, “Tiểu thư...”

Không đợi anh nói xong, Lâm Hi đã đi vòng qua người anh lên lầu hai.

Trần Tiêu thấy thế, lại không dám tiến lên ngăn cản, yên lặng đi theo sau lưng cô.

Quay đầu liếc mắt nhìn Trần Tiêu giống như oan quỷ, Lâm Hi buồn bực.

Bóng đêm mê người, trăng tròn sáng ngời mà khiến cho người ta thấy đẹp mắt. Đêm xinh đẹp như vậy, nhưng cũng sẽ khiến cho người ta khổ sở không chịu nổi.

“A... A...” Hàng loạt tiếng gầm nhẹ truyền ra từ trong phòng ngủ của Quyền Hạo.

Lâm Hi đang chuẩn bị bước lên bậc thềm vào trong phòng ngủ nghe được, lập tức xoay người nhìn cửa phòng ngủ của Quyền Hạo, đầy mặt không hiểu, cô không nghe lầm chứ?

Đèn phòng ngủ đã bị tắt, bóng đêm tràn đầy. Anh đang lăn lộn trên giường, giờ phút này khuôn mặt điển trai vặn vẹo vì đau khổ, sắc mặt trắng như tờ giấy, môi mím bị cắn phá đã chảy máu, hai tay của anh đang nắm thật chặt ga giường, giống như muốn túm được thứ gì đó.

Lâm Hi đứng ở hành lang, xác định mình không nghe lầm.

Đào mắt nhìn Trần Tiêu đang khần trương, trực giác nói cho cô biết, trong này nhất định có chuyện gì.

Quyền Hạo bị làm sao? Đến gần cửa phòng ngủ của Quyền Hạo, cô giơ tay lên cầm nắm khóa cửa.

Khoảnh khắc khi cô đang giơ tay, Trần Tiêu rất khần trương ngăn cản hành động của cô.

“Tiểu thư, xin ngài trở về phòng nghỉ ngơi.” Không thể, không thể để tiểu thư nhìn thấy đáng vẻ vận vẹo vì khổ sở của thiếu gia.

“Quyền Hạo làm sao vậy, tại sao lại phát ra âm thanh khổ sở như vậy?” Lâm Hi ngẫm nghĩ, nhíu chặt chân mày, “Có phải mấy người có chuyện gì gạt tôi không?” Thông minh như cô đã nghĩ tới điểm này rồi.

“Thiếu gia... Thiếu gia... Chỉ... Là...” Trần Tiêu ấp úng cũng không nói ra nguyên nhân.

“Anh tránh ra.” Lâm Hi đã không có sắc mặt tốt với Trần Tiêu cản trở cửa rồi.

Trần Tiêu cắn chặt hàm răng, trong lòng rối rắm, không biết nên hay không nên để tiểu thư nhìn thấy đáng vẻ lúc này của thiếu gia.

Khi anh còn chưa làm ra quyết định, Lâm Hi đã không nhịn được một tay dùng sức đẩy anh ra.

Kẹt một tiếng, cửa đã mở ra.

Tách, Lâm Hi mở công tắc đèn, ánh đèn trong phòng ngủ sáng choang.

Thấy tiểu thư nhà mình đã mở cửa và bật đèn lên, đáy lòng Trần Tiêu run lên, không để ý cái gì, lúc này giống như trốn thật nhanh rồi đi.

Lúc này Quyền Hạo ở trên giường khuôn mặt vận vẹo, đầy người đều là mồ hôi lạnh, thân thể bởi vì đau đớn mà cuộn tròn, xem ra chật vật không chịu nổi. Cho dù ai cũng không nghĩ ra được, đại thiếu gia nhà họ Quyền trong ngày thường cao cao tại thượng như Đế Vương cổ đại sẽ có đáng vẻ như thế.

Trong phòng ngủ hoàn toàn hỗn loạn, hé mở mỗi hồng, mắt to tròn tròn, đập vào mi mắt là cảnh tượng khiến Lâm Hi giật mình.

Cô trở tay đóng cửa lại, nhìn thẳng vào Quyền Hạo đang khổ sở không chịu nổi.

“Hi nhi...” Thấy là cô tiến vào, mặt mũi vận vẹo chậm rãi trở nên bình thản, giọng anh khàn khàn gọi cô.

“Anh... Vô cùng... Đau.” Đau sâu tận xương tủy khiến cho anh nói chuyện cũng rời rạc.

Giờ phút này anh muốn ôm cô thật chặt, cảm nhận nhiệt độ của cô, muốn dùng cô để ngừng đau đớn khắp người anh, càng muốn dùng cô tới lấp đầy trống rỗng và khó chịu đến tận cùng trong lòng anh.

Người trong số mệnh, đây là ma lực của người trong số mệnh với người nhà họ Quyền.

Phân đau này, bắt đầu từ khi nào đây? Là bắt đầu từ khi anh sáu tuổi, mỗi một thời đại người nhà họ Quyền sẽ có một người kế thừa huyết mạch chịu lời nguyện rủa này, mà có thể hóa giải đau đớn trên người chỉ có thể là người trong số mệnh.

Người nhà họ Quyền nếu như gặp được người trong số mệnh, chỉ cần liếc mắt một cái đã biết, người nọ chính là người trong số mệnh, mỗi khi bị đau đớn này thì anh cho rằng cả đời này anh vĩnh viễn sẽ không tìm được người trong số mệnh, dù sao, người nhà họ Quyền qua các thế hệ, người không tìm được người trong số mệnh nhiều, rất nhiều..., đau đớn kèm trống không và khó chịu theo không cách nào thỏa mãn, cuối cùng chỉ có thể ở trong tuyệt vọng mà tự sát. Chỉ vì muốn gặp được người trong số mệnh, thật sự quá khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chương 32: Đau và không đau

Editor: Puck

Khi cô xuất hiện ở trước mắt anh, khi cô dùng cặp mắt trong suốt như nước suối nhìn anh thì anh chỉ cảm giác trái tim mình bỗng dưng nhanh chóng nhảy lên, máu cả người đều đang nhanh chóng di động, từng tế bào trong cơ thể đều đang kêu gào.

Một khắc kia, anh rút cuộc biết được, cái gì gọi là liếc mắt đã biết.

Tim của anh, thân thể của anh đều đang nói cho anh biết, cô gái này là người trong số mệnh của anh.

Khi đó anh đang nghĩ, cuộc đời của anh sẽ bị nắm giữ trong tay một cô gái giống như ăn mày này sao?

Thân thể đau đớn không chịu nổi đang không ngừng nhắc nhở anh, anh cần cô bao nhiêu.

Nhưng mà bây giờ anh không muốn để cho cô thấy đáng vẻ xấu xí này của anh, cô còn quá nhỏ, chỉ cần chờ tới khi cô mười tám tuổi, tất cả đều tốt.

Lâm Hi đã hoàn toàn sững sờ, thấy dáng vẻ này của Quyền Hạo, không biết làm sao.

“Anh làm sao vậy?” Cô không hề có ý ngại trang nữa, giọng quan tâm nhàn nhạt hỏi.

Thấy cô đến gần, anh chặt vật trên giường, hô hấp dồn dập, theo vách tường, ngón tay đang dùng sức túm rèm cửa sổ, “Em đừng tới đây.”

Cô định tiến lên đỡ anh, dáng vẻ bây giờ của anh giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Nghe được anh quát bảo dừng lại, cô đứng cách đó không xa nhìn anh, “Anh làm sao vậy, cần gọi bác sỹ không?” Tuy cô không có bao nhiêu tình cảm với anh, nhưng sống cùng dưới hiên nhà gần một năm, nhìn thấy anh khổ sở thành ra như vậy, cô khó tránh khỏi có chút lo lắng.

“Không cần, Hi nhi, em đi ra ngoài, chỉ cần em đi ra ngoài là được.” Hô hấp của anh dồn dập, giống như chịu nhịn đau đớn khổng lồ.

Chưa bao giờ ở cùng người trong số mệnh vào đêm trăng tròn, giờ khắc này anh mới biết, vào đêm trăng tròn ở cùng với người trong số mệnh, tự chủ trở nên rất kém cỏi, anh, hiện giờ máu toàn thân đều đang kêu gào anh muốn cô.

Nhưng mà... Không được... Cô còn quá nhỏ, không thể tiếp nhận anh làm như vậy!

Nhiều chặt chân mày, Lâm Hi tiếp tục đi về phía trước, “Anh khó chịu chỗ nào?” Dáng vẻ này của anh, khiến cho người ta lo lắng.

“Em đừng tới đây.” Cảm giác đau đớn đã ăn mòn lý trí của anh, cô đến gần anh sẽ không biết mình sẽ làm ra chuyện điên cuồng gì.

Dừng bước chân lại, Lâm Hi cúi mắt nhìn thấy một lọ thuốc nhỏ rơi trên mặt đất, có thể do tò mò, cô ngồi xổm xuống nhặt lọ thuốc lên, nhìn thấy trên vỏ lọ thuốc viết ba chữ thuốc giảm đau, cô hơi nhíu mày, “Thuốc giảm đau!” Người lúc nửa giờ trước còn tốt đẹp, sao giờ phút này biến thành như vậy, còn cần uống thuốc giảm đau!

“Hi nhi, em đi ra ngoài!”

“Anh nhất định muốn tôi đi ra ngoài?” Lâm Hi cẩn thận xem xét lọ thuốc, trông mắt đen nhánh như muốn nhìn thấu Quyền Hạo, “Nhưng bây giờ thoát nhìn anh rất khổ sở, phải uống thuốc sao?”

Cô từng bước từng bước một đến gần Quyền Hạo, anh quát bảo dừng lại không hề có tác dụng gì với cô, cô đứng trước mặt anh, tiếp xúc gần gũi với anh.

Đau đớn không ngừng lan tràn trong cơ thể, giờ phút này anh chặt vật nhất, hình như thân thể cũng không chống đỡ nổi nữa, nhìn cô trước mắt, lý trí bất cứ lúc nào cũng sẽ biến mất hoàn toàn.

Cắn chặt môi đến chảy máu, anh định điên cuồng tự làm khổ để giảm bớt đau đớn đêm trăng tròn này.

Thân thể cũng không nhịn được cơn đau này nữa, anh từ từ ngã xuống đất, “Hi nhi, em đi ra ngoài.”

“Thôi, tôi đi gọi bác sỹ thôi.” Lâm Hi xoay người, chuẩn bị nhảy qua cửa bước rồi đi.

Một giây kế tiếp, thân thể nhỏ gầy của cô bị anh ôm thật chặt.

Cô đứng trước mặt anh, trống rỗng trong đáy lòng kêu gào không thể buông cô ra.

Một giây khi bắt đầu ôm cô, cơn đau trong thân thể anh đang từ từ giảm bớt, trống không trong lòng được lấp đầy, anh thoải mái than một tiếng, âm thanh trầm miên mà trầm thấp gọi cô, “Hi nhi.”

Thân thể nóng bóng dán lấy cô, Lâm Hi gần như trợn tròn mắt.

Bị anh ôm thật chặt quanh thân thật sự không thoải mái, cô chậm rãi nói lỏng hai tay của anh ra, xoay người ngẩng đầu nhìn anh không hiểu.

Khoảnh khắc khi hai tay bị nói lỏng ra khỏi thân thể cô, phần đau mới giảm bớt kia lại giống như thủy triều bắt đầu lan tràn ra toàn thân. Dưới ánh đèn, sắc mặt của anh hơi tái nhợt, cắn chặt hàm răng, kiềm chế kích thích nơi đáy lòng.

“Cần tôi gọi bác sỹ không?” Cô nhìn anh chăm chú hồi lâu.

“Không cần, bác sỹ không chữa khỏi.” Không thể ôm lấy cô, bàn tay to của anh nắm thật chặt tay cô, nắm chặt mười ngón tay của cô, kết nối lấy thân thể cô, như vậy cơn đau của anh mới có thể giảm bớt một chút, lý trí sẽ không biến mất.

“Anh bị bệnh gì vậy?” Bệnh gì mà khi phát tác sẽ kỳ quái như vậy? Cô ở nhà họ Quyền lâu như vậy, cũng chưa từng thấy anh khổ sở như thế.

Không đủ... Còn lâu mới đủ, anh khẩn cấp muốn ôm cô vào trong lòng anh, hôn cô, hung hăng... Trong đầu thoáng vang lên ý niệm này, nhưng khi nhìn chăm chú vào khuôn mặt non nớt của cô, anh không làm được, anh sợ, một khi làm anh sẽ mất cô.

Thấy anh không nói lời nào, hàm răng nghiến vang lên kèn kẹt, trong lòng hơi lo lắng, cô nâng tay phải không bị anh nắm chặt lên, sờ lên trán anh kiểm tra

nhật độ người anh, sau một khắc, cả người cô lại một lần nữa bị anh ôm vào trong lòng.

“Hi nhi, chỉ cần em ở bên cạnh anh, anh sẽ không sao.” Anh thở hắt ra, hóa giải đau trên người.

Lâm Hi bị anh ôm chặt cũng không thoải mái, cô và Quyền Hạo rất ít khi tiếp xúc thân mật như vậy, hiện giờ cả người cô đều chôn trước ngực anh, lực ôm cô của anh rất lớn, giống như muốn vò nát cô vậy, chuyện này khiến cho cô vô cùng khó chịu.

Cô nhủ đôi mày thanh tú, muốn đẩy anh ra, nhưng đẩy không nổi, “Quyền Hạo, anh làm sao vậy? Buông tôi ra, rất đau.”

Cô gào thét gọi về lý trí của anh, anh cắn chặt hàm răng, buông lỏng cô ra.

Ý niệm muốn hung hăng đoạt lấy cô một lần nữa dâng lên trong đầu anh.

Không thể được, điều này không thể được. Thân thể đau đớn ép anh không thở nổi, lý trí đã không cách nào khống chế tay chân của anh.

Sau khi buông cô ra, một tiếng gào đau đớn như của con thú sau khi bị thương kêu lên truyền ra từ trong miệng anh, ngón tay hung hăng cào lên thân thể, muốn giảm bớt đau trên người. Anh đứng sững, chỉ chốc lát sau, trên cổ và trên tay anh hiện đầy máu đỏ của vết thương.

Cô nhìn anh từ ngược, thấy mà hơi sùng sột.

Anh đây là như thế nào?

Đau không thể tiêu diệt, cả người anh hiện lên dáng vẻ nổi điên, đầu hung hăng đâm vào vách tường.

Máu tươi chảy xuống theo tóc đen của anh, khuôn mặt điển trai trắng như tuyết dính đầy máu tươi, đập vào mắt kinh hãi đến đáng sợ. Tự làm khổ mạng tới đau đớn hơn đau đớn do nguyên rửa mang tới, nhưng như vậy, còn thiếu rất nhiều, anh lại một lần nữa định hung hăng đâm đầu vào vách tường, cũng may tốc độ của Lâm Hi nhanh, chặn ở trước vách tường, đầu của anh đụng vào bộ ngực mới trở mã không được bao lâu của cô.

Chịu đựng một đòn nặng nề này, cô gần như muốn trắng dã mắt, cơn cơn đau chết.

Rốt cuộc Quyền Hạo đây là xảy ra chuyện gì? Mới vừa nói thông, hiện giờ lại giống như nổi điên.

Nắm thật chặt hai tay của anh, trong đôi mắt trong suốt của cô lộ ra vẻ lo lắng nhìn chăm chú vào cặp mắt đỏ màu máu của anh, “Quyền Hạo, anh điên rồi sao? Cho dù đau như thế nào, cũng không cần tự làm khổ mình.”

Tiếp xúc của cô, đau đớn trên thân thể của anh giảm bớt một chút xíu, máu tươi trên đầu chảy ròng ròng, nhưng anh không quan tâm, lý trí còn sống nói cho anh biết, anh tự ngược cũng không được xâm phạm cô.

Dùng sức lôi kéo, anh ôm cô thật chặt, máu tươi trên đầu dính xuống mặt cô, lý trí tìm về được từng chút một, “Hi nhi, anh không sao, chỉ cần em ở bên cạnh anh là được rồi.”

Chớp mắt một cái, cô nhìn anh đã buông cô ra.

Anh ngã xuống đất, thoát nhìn giống như bị điên rồi, ngón tay dùng sức cào sàn nhà, trên ngón tay rỉ ra máu tươi, móng tay cũng gần như bị phá hủy.

Chưa từng thấy người nào như vậy trước mặt cô, giờ phút này dáng vẻ tự làm khổ của anh ở trước mặt cô, hoàn toàn hù sợ đến cô. Cô vội vàng ngồi xổm xuống, dùng sức đỡ anh dậy, dùng rèm cửa sổ bên cạnh lau vết máu trên mặt anh, “Quyền Hạo, tỉnh táo một chút, không nên như vậy.”

Lý trí đã từng chút từng chút một trở về cơ thể anh, cho dù tiếp xúc thân thể với cô, nhưng đau đớn trên thân thể vẫn khó có thể chịu đựng được, anh cần phải hủy diệt đi ý niệm thỉnh thoảng dâng lên trong đầu, mười ngón tay anh dùng sức nắm thân thể.

Thấy anh không hề biết đau mà tự ngược, cô hóa đá rồi.

Không thể thấy chết mà không cứu, trong lòng cô nghĩ như vậy, cô nắm chặt hai tay đang định tự chịu ngược của anh, “Quyền Hạo, nhìn tôi, tôi là Lâm Hi, anh đừng như vậy.”

Mắt đã mờ hồ không rõ, thân thể anh run rẩy, khẽ sờ gọi, “Là Hi nhi.”

“A...” Anh vẫn khẽ sờ kêu.

Cô thấy không nắm được hai tay của anh rồi, lập tức ngồi dưới đất, ôm chặt lấy anh, ngăn cản anh tự ngược. Nhẹ nhàng vỗ lấy sau lưng anh, cô thấy anh yên tĩnh lại, nhẹ nhàng ghé vào bên tai anh nói: “Không đau, không đau...”

Tĩnh thần và sức lực của anh đã đến cực hạn từ từ yên tĩnh lại dưới giọng nói an ủi của cô, cô tiếp xúc khiến cho đau trên thân thể anh dần dần giảm bớt, anh đã kiệt sức, mí mắt càng ngày càng nặng, cuối cùng nhắm mắt lại, ngủ mê man.

Đôi tay cô đã tê dại, nhìn anh giống như ngủ say, thoải mái thở phào một hơi.

Lắc lắc đôi tay đã tê dại, cô cau mày, bí ẩn trong lòng càng lúc càng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Chương 33: Cô chê anh già

Editor: Puck

Buổi sáng hôm sau, khi Lâm Hi tỉnh lại thì phát hiện mình ở trên giường, dụi dụi cặp mắt mơ hồ, nhìn một vòng chung quanh sạch sẽ chỉnh tề, cũng không nhìn thấy bóng hình Quyền Hạo, mà tối qua tất cả giống như một giấc mộng. Nhưng hai tay đau nhức nói rõ cho cô biết, tối hôm qua không phải là mộng, cô chính mắt nhìn thấy đáng về Quyền Hạo điên cuồng tự ngược.

Cảnh tượng tối hôm qua hiện lên trong đầu, trông mắt long lánh như minh châu tròn to, cô gãi gãi mái tóc dài rối bời, nghi ngờ trong mắt chọt lóe lên.

“Hi nhi, em tỉnh rồi?” Khi Lâm Hi đang kỳ quái thì Quyền Hạo vừa vịn từ phòng tắm ra ngoài, mang theo mừng rỡ hỏi, đồng thời trong mắt cất giấu vẻ sợ hãi người khác nhìn không tới, lòng bàn tay khẽ run.

Lâm Hi lẳng lặng nhìn chăm chú vào Quyền Hạo, nghi ngờ nổi lên trong lòng, hơi hít một hơi: “Anh không có việc gì hả?” Rõ ràng là một người tối hôm qua điên cuồng tự làm khổ mình như vậy, sao tỉnh lại chuyện gì cũng không có?

Nghe được vấn đề này của cô, thân thể anh thất chặt, ngoài mặt anh không có vẻ gì như ngày thường, khoe môi lại cười nói, “Không sao.”

Quyền Hạo hết sức che giấu cảm xúc, Lâm Hi giỏi xem sắc mặt mơ hồ cảm thấy.

Lưu loát xuống giường, chân không giẫm lên sàn nhà lạnh như băng, Lâm Hi vận vẹo thắt lưng đau thối, thân thể rất mệt mỏi, giống như không có xảy ra chuyện gì, nghi ngờ ẩn sâu nơi đáy mắt không lộ ra ngoài, khuôn mặt nhỏ nhắn nâng lên nụ cười ngọt ngào, “Không có việc gì thì tốt, tôi đi ra ngoài trước.”

“Hi nhi.” Thấy cô định rời đi, sắc mặt anh lộ vẻ bối rối, không biết nên giải thích anh ngày hôm qua như thế nào.

Nghe được anh gọi cô, cô hơi ngoài ý muốn, quay đầu lại nghi ngờ nhìn anh, “Có chuyện gì sao?”

“Tối qua...” Sau khi nói ra hai chữ, anh không biết nên nói tiếp như thế nào.

Về mặt khổ sở của anh, cô nhìn vào trong mắt, “Anh không cần phải giải thích, ai mà không có chút bí mật chứ?” Dừng lại một chút, cô nghiêm túc đề nghị, “Tôi đề nghị anh chính là tìm bác sỹ điều trị, thuốc giảm đau chỉ có thể ức chế cảm giác đau của anh, không thể giải quyết nguyên nhân đau đớn cho anh.”

Lời nói của cô, khiến cho lời nói lúc sáng sớm anh đã nghĩ kỹ không cách nào nói ra khỏi miệng.

Giờ khắc này, ai cũng không biết, tim của anh loạn sợ như thế nào.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp mang theo non nớt của cô, anh cố gắng áp chế tâm tình của mình.

Khi anh nghe thấy giọng nói thanh thúy của cô, dường như đó là âm thanh dễ nghe nhất thế giới, nhưng giờ phút này, anh rất muốn rất muốn để cho cô biết. Cô chính là bác sỹ, có thể chữa khỏi đau đớn trên người anh cũng chỉ có cô.

Những chuyện này lại không thể nói, bởi vì bây giờ cô còn không chịu nổi được tình yêu của anh.

Nói xong, hồi lâu không thấy Quyền Hạo đáp lại, Lâm Hi cảm thấy kỳ quái, cúi mắt xuống suy nghĩ một chút, lời quan tâm nói ra khỏi miệng, “Vết thương trên đầu và vết thương trên người anh vẫn nên bôi chút thuốc đi, đặc biệt là vết thương trên đầu cần phải chú ý.”

Lúc này Lâm Hi vốn không biết trong lòng Quyền Hạo khổ sở đến cỡ nào, cô chỉ nhìn đến mặt lạnh của anh, cặp mắt không có tiêu cự, hình như đang suy nghĩ gì.

“Tôi đi ra ngoài trước.” Thấy Quyền Hạo không để ý đến cô, Lâm Hi mở cửa rời đi.

Ngưng mắt nhìn cửa phòng đóng lại, sắc mặt Quyền Hạo lạnh nhạt, đảo mắt, không ai biết giờ khắc này anh đang suy nghĩ gì.

“Chị làm gì mà nhìn em như vậy?” Vốn định thoải mái thưởng thức trà Long Tỉnh thượng hạng, nhưng ánh mắt của Mã Kiều Thần khiến cho cô rất không thoải mái.

“Tôi hôm qua em thật sự qua đêm cùng với Quyền Hạo?” Khoảnh khắc khi Mã Kiều Thần nghe được sự thật này từ trong miệng Trần Tiêu, đến bây giờ vẫn không thể tiếp nhận. Cô nhớ không lầm, tối hôm qua là đêm trăng tròn, lấy tính tình của Quyền thiếu, sao có thể để một mặt nhếch nhác của mình lộ diện trước mặt Lâm Hi. Mặc dù Lâm Hi không phải là người ngoài, là bà xã tương lai của Quyền thiếu, nhưng bây giờ Lâm Hi mới mười bốn tuổi, Quyền thiếu không ra tay sớm như vậy chứ?

Nhàn nhạt nhìn lướt qua Mã Kiều Thần, Lâm Hi ngẫm nghĩ về nét mặt kinh ngạc như vậy, “Tại sao chị lại kinh ngạc như vậy, nhìn về mặt của chị, chị có vẻ biết cái gì?”

Năm trước tình cờ nghe được đoạn đối thoại của hai người làm vườn, đáng vẻ điên cuồng tự làm khổ tối hôm qua của Quyền Hạo, cộng thêm đáng vẻ kinh ngạc như vậy của Mã Kiều Thần, liên tục chung một chỗ, hợp lại thành một bộ hình ảnh quý dị, nhà họ Quyền này hình như có bí mật không thể để cho người biết? Vậy bí mật đó là gì chứ?

Kinh ngạc sờ dĩ kinh ngạc là bởi vì không thể tin, nhưng Mã Kiều Thần luôn luôn khôn khéo biết cái gì có thể nói cái gì không thể nói, một giây này, cô cười nhẹ với Lâm Hi, “Chị rất kinh ngạc không sai, dù sao em cũng đã mười bốn tuổi rồi, lại một cô gái rồi, tại sao có thể tùy tiện qua đêm với một người đàn ông chứ?”

Mã Kiều Thần tỏ vẻ vì tốt cho Lâm Hi, trong lời nói hơi trách cứ vì sao cô qua đêm với Quyền thiếu, nhưng trong lòng không phải nghĩ như vậy, mặc dù cô không biết tối hôm qua xảy ra chuyện gì, nhưng cô dám cam đoan Lâm Hi thấy tình cảnh như vậy tuyệt đối hoảng hốt.

Nhìn chăm chú vào Lâm Hi giống như tiểu thư khuê các đang thưởng thức trà, cô kỳ quái, tại sao nhìn đáng vẻ Lâm Hi không giống như bị kinh ngạc?

“Mã Kiều Thần, không phải em nói chị, tư tưởng của chị có thể không bản thủ như vậy không?” Khẽ đặt ly trà xuống, Lâm Hi nhướn mày, trên mặt không vui nói.

“Làm ơn, cô nam quả nữ sống chung trong một phòng, chị có thể không hiểu sai sao?” Nóng lòng che giấu suy nghĩ trong đáy lòng, phản ứng của Mã Kiều Thần hơi quá, giọng nói bình thường giả bộ dụ dằng giờ phút này không tồn tại.

Nói đến đây, Mã Kiều Thần cười xấu xa, “Lâm Hi, em nói có kỳ quái hay không, Quyền thiếu cũng đã hai mươi bốn tuổi rồi, sao bên cạnh không hề có một người phụ nữ, kiểu con em thế gia như cậu ấy, bên cạnh không phải nên có vài người đẹp làm bạn sao, cậu ấy lại giữ mình trong sạch giống như thái giám, em nói có phải phương diện kia của Quyền thiếu có vấn đề không?”

Chung đụng với Lâm Hi gần hai năm, đã biết Lâm Hi có thể so sánh với lý trí của người trưởng thành, Mã Kiều Thần không hề coi Lâm Hi như đứa nhỏ mười bốn tuổi mà đối đãi. Cho nên những cười giỡn này cô không tránh Lâm Hi, cô tin tưởng, cô gái thông minh trưởng thành sớm như Lâm Hi, khẳng định cũng sẽ kỳ quái vì sao Quyền thiếu lại giữ mình trong sạch.

Hiểu rõ Mã Kiều Thần không khí tiết vô tình, Lâm Hi tỏ vẻ bất đắc dĩ cười cười, cũng lấy phương thức nhạo báng đối phương nói: “Em cũng không biết phương diện kia có vấn đề hay không, nhưng nếu như chị muốn biết phương diện kia có vấn đề hay không, chị cứ tự mình thử đi rồi nói.”

Mã Kiều Thần bị Lâm Hi nói nhất thời cứng họng, định tiếp tục cười trêu tiếp, lời nói nghẹn ở trong cổ họng không nói ra.

Nhắc tới chuyện này, Lâm Hi cũng hơi nghi ngờ.

Kiểu trai đẹp có tiền như Quyền Hạo, sao bên cạnh không hề có một người phụ nữ, coi như không có nữ, nhưng nam cũng không có. Chẳng lẽ thật sự như Mã Kiều Thần nói, Quyền Hạo ở phương diện kia, khụ khụ!

Nắm bắt được nụ cười không thuần khiết kia ở trên mặt Lâm Hi, Mã Kiều Thần cười đến giống như hồ ly tinh, “Lâm Hi, em nhất định cũng đang tò mò đi.” Vẫn luôn nhìn thấy đáng vẻ lạnh nhạt không sao cả của Lâm Hi, đã sớm muốn nhìn thấy đáng vẻ Lâm Hi xù lông, trong lòng cô suy nghĩ một chủ ý xấu, “Lâm Hi, nếu như Quyền thiếu có người yêu, vậy em nhị tiểu thư nhà họ Quyền này sẽ do ai che chở em đây?”

Liếc mắt nhìn Mã Kiều Thần, vui vẻ trên mặt Lâm Hi dần đậm thêm, không hề lo lắng vấn đề này, “Anh ta có thì có, chuyện này liên quan gì đến em?” Lâm Hi cô một mình cũng có thể sống rất tốt.

Mã Kiều Thần thấy đáng vẻ nhẹ nhàng như vậy của Lâm Hi, trong lòng thấy không đáng giá thay Quyền Hạo. Quyền thiếu mà thấy khẳng định tức chết đi, nuôi Lâm Hi gần một năm, thế nhưng lại xem ra không hề quan tâm anh chút nào, nhìn thấy thật sự khiến lòng người ta băng giá.

Yên lặng thu hồi khinh bỉ Lâm Hi, Mã Kiều Thần nhìn Quyền thiếu đang đi về phía bọn họ, “Lâm Hi, năm nay Quyền thiếu hai mươi bốn tuổi rồi, đã đến tuổi nên kết hôn rồi, nếu cậu ấy kết hôn, vậy em người được cậu ấy nuôi làm nhị tiểu thư nhất định sẽ bị vứt bỏ.”

“Vậy thì có làm sao?” Lâm Hi không chút để ý nói.

“Thật ra đàn ông ấy mà, chỉ cần có tiền thì năm mươi tuổi cũng không tính là già, như Quyền thiếu kiểu người ở tầng lớp cao muốn có tướng mạo thì có tướng mạo, muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền, hai mươi bốn tuổi còn trẻ trung, thật ra trẻ thêm mười năm nữa rồi kết hôn cũng không có gì.” Mười năm sau, Lâm Hi hai mươi bốn tuổi, Quyền thiếu ba mươi bốn tuổi, ừ, thật ra thì vừa vặn.

“Anh ta bằng lòng kết hôn ở tuổi nào thì kết hôn, cho dù cả đời độc thân cũng không liên quan đến chúng ta, chị để ý nhiều như vậy làm gì?” Rõ ràng vừa mới ban đầu hai người nói chuyện trời đất không phải là đề tài này, chuyện tới số tuổi kết hôn của Quyền Hạo, cô cảm thấy vấn đề này rất nhàm chán.

Ặc, Mã Kiều Thần cảm giác trên trán mình đều là vạch đen, thấy Quyền thiếu đã sắp đến trước mặt hai người, cố ý giả tăng âm lượng tiếp tục nói, “Chị

cảm thấy, Quyền thiếu mới hai mươi bốn tuổi, cậu ấy hoàn toàn có thể tìm một học sinh trung học mười bốn tuổi nuôi dưỡng chơi, đợi đến khi học sinh trung học này đến tuổi có thể lĩnh giấy chứng nhận, tình cảm hai người cũng đã bồi dưỡng thành rồi, đến lúc đó hai người có thể trực tiếp kết hôn, Lâm Hi, em cảm thấy có đúng không?”

Mã Kiều Thần nói lời này hoàn toàn là vì nói để cho Quyền Hạo nghe, kiến nghị này cũng tự động nói đến Lâm Hi và Quyền Hạo.

“Mười bốn tuổi sao!” Tròng mắt đen lúng liếng của Lâm Hi đảo vòng vòng, hoàn toàn không nghĩ đến trên người cô và Quyền Hạo, chỉ nói ra quan điểm của bản thân mình, “Cô gái mười bốn tuổi phối với người trưởng thành hai mươi bốn tuổi, người đàn ông xem ra hơi già so với cô gái rồi.”

Quyền Hạo mới vừa đi đến sau lưng Lâm Hi vừa đứng nghe được câu này, lời nói của cô giống như một mũi tên nhọn đâm vào trong lòng anh. Hai tay anh không tự chủ nắm chặt, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, ánh mắt âm u.

Cô che anh già sao?

Mã Kiều Thần ngẩng đầu nhìn Quyền Hạo không tỏ vẻ gì, đứng lên, cười híp mắt vỗ vỗ bả vai anh, trong lòng hết sức đồng tình người trong số mệnh của anh lại là Lâm Hi không tìm không phải.

“Tôi đi trước, bye bye.” Nói xong, Mã Kiều Thần chạy như bay rồi đi.

Gương mặt anh lạnh nhạt, trong lòng anh nắm thật chặt, quyết định mở miệng hỏi, “Hi nhi, em cảm thấy anh già sao?”

Lâm Hi đang uống trà, nghe được câu hỏi của Quyền Hạo, phản xạ có điều kiện quay đầu nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Quyền Hạo, nước trà trong miệng phun ra ngoài toàn bộ, cau thật chặt mày, tròng mắt đen lúng liếng mở to, khẽ kinh ngạc nói: “Cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Chương 34: Vu khống trộm tiền

Editor: Puck

Trạng thái điên cuồng đêm hôm đó của Quyền Hạo, Lâm Hi không hỏi tới, càng không điều tra, cứ làm như không có việc gì xảy ra tiếp tục sống cuộc sống của cô.

Lưu lượng người trên đường ở đề đô cực lớn, nhìn đám người nhốn nháo, Lâm Hi nhìn Mã Kiều Thần hăng hái bùng lên bên cạnh, bất đắc dĩ khẽ thở dài một tiếng, chấp nhận tiếp tục đi dạo với cô ấy.

Khó có được ngày nghỉ, cô không ở nhà ngủ cũng không đi chơi, đi dạo phố với một người cuồng mua đồ như vậy quả thật chính là tự chịu tội.

“Lâm Hi, cho này.” Sinh ra ở quan lại thế gia, Mã Kiều Thần cũng không có thói quen cái gọi là quý tộc, lúc này cô đang cầm một ly trà sữa đưa cho Lâm Hi.

Nhận lấy trà sữa, Lâm Hi cũng không định uống.

“Lâm Hi, có thể kêu bọn họ cách xa chúng ta một chút không, chỉ là đi dạo phố, không cần tù túng như vậy chứ?” Nhìn bọn vệ sĩ sau lưng Lâm Hi, Mã Kiều Thần chỉ muốn nói Quyền thiếu coi chừng Lâm Hi quá chặt, giống như chỉ sợ cô bị ai đó cướp đi vậy.

Lâm Hi xoay người nhìn chăm chú vào bọn vệ sĩ mặc âu phục màu đen nhìn máy móc, lại nhìn đám người chung quanh nhìn bọn họ bằng ánh mắt kỳ quái, “Các anh không cần theo tôi, các anh trở về đi.” Mỗi lần ra cửa, Quyền Hạo đều làm đến khần trương, như thế nào cũng muốn lấy ra một nhóm lớn vệ sĩ đi theo cô, đừng bảo người khác nhìn thấy không được tự nhiên, bản thân cô cũng cảm thấy quái dị.

“Tiểu thư, chúng tôi không thể cãi lại mệnh lệnh của thiếu gia.” Lý Thắng khẽ cúi đầu, cung kính nói.

Vừa nghe Lý Thắng lấy Quyền Hạo ra ép cô, Lâm Hi cười một tiếng xấu xa, chậm rãi nâng khóe môi lên, “Anh không cần phải nói gì, lập tức rút ngay cho tôi.”

Lý Thắng và người dưới của anh bất động đứng yên tại chỗ, anh xuất thân từ lính đặc biệt, sau khi giải ngũ bán mạng cho nhà họ Quyền, Quyền thiếu là chủ của anh, anh không thể cãi lại mệnh lệnh của Quyền thiếu, không vui trong mắt tiểu thư nhà mình, anh cho dù nhìn thấy, cũng chỉ có thể giả bộ như không thấy.

Đã uống vài ngụm trà sữa, Mã Kiều Thần nhận thấy được tình huống hơi nghiêm trọng, sắc mặt, “Lâm Hi, cứ để cho bọn họ đi theo đi, cũng không có gì.”

“Hoặc bây giờ các anh cứ ngay cho tôi, hoặc toàn bộ bị phải đến bên Tây Tạng giúp đỡ Quyền Tĩnh Thiên. Các anh chọn cái nào?” Năm ngoái Quyền Tĩnh Thiên đẩy cô rơi xuống nước, nhà họ Quyền xử phạt Quyền Tĩnh Thiên chính là để cho anh ta đi Tây Tạng ba năm, xử lý những phần tư độc lập Tây Tạng kia, theo cô biết, nhà họ Quyền thu hồi tất cả đặc quyền của Quyền Tĩnh Thiên, kể cả một vệ sĩ cũng không cho anh ta. Cô nghĩ lúc này phải một nhóm vệ sĩ đi cho Quyền Tĩnh Thiên, nói thế nào cũng là cho anh ta chút trợ giúp mà thôi.

Các vệ sĩ nghe vậy, sững sốt cả người.

Nhà họ Quyền ai mà không biết hiện giờ Quyền Tĩnh Thiên đang bị chịu phạt, còn có một năm nữa mới có thể trở về đế đô. Bộ máy chính quyền khu tự trị Tây Tạng lộn xộn, Quyền Tĩnh Thiên làm chuyên viên trung ương đặc phái tới bị ám sát vài lần, có một lần đầu súng bị thương nặng suýt chết, cho dù như vậy, nhà họ Quyền cũng chẳng thêm quan tâm đến Quyền Tĩnh Thiên, hoàn cảnh bên người anh ta quá mức nguy hiểm, tuy bọn họ có thể vì nhà họ Quyền mà vào sinh ra tử, nhưng bảo vệ một người đã bị nhà họ Quyền bỏ rơi thì bọn họ không muốn.

“Tiểu thư.” Lý Thắng cũng nghĩ đến cuộc sống khổ sở ở Tây Tạng, nhưng nghĩ đến Quyền thiếu, anh không dám dao động suy nghĩ trong lòng, chỉ có thể kiên định theo mệnh lệnh của Quyền thiếu.

“Tôi nói, nơi này là đế đô, là nơi Quyền thiếu một tay che trời, Mã tiểu thư theo ở bên cạnh tôi, tôi có thể xảy ra chuyện gì?” Với bản lĩnh của cô, muốn tìm cô gây phiền toái cũng phải có khả năng một chút, cô không muốn mỗi lần ra cửa đều bị một đám người đi theo cô, phiền chết rồi.

“Các anh lập tức rời đi cho tôi, tôi không cần các anh bảo vệ.” Thấy các vệ sĩ vẫn bất động, Lâm Hi nhíu đôi mày thanh tú, cô rất ít khi tức giận, trên mặt lộ vẻ tức giận, “Biến, không cần tới nay toàn bộ phải đi Tây Tạng bảo vệ Quyền Tĩnh Thiên.” Vào lúc tới quan trọng, vẫn dùng một chút thủ đoạn uy hiếp tương đối tốt.

Tiểu thư nhà mình tức giận, làm thủ lĩnh vệ sĩ Lý Thắng rất khó khăn, Quyền thiếu ra lệnh phải nghe, tiểu thư ra lệnh không thể coi thường, trong lòng cân nhắc hơn thiệt một chút, anh rất nhanh làm ra lựa chọn, “Tiểu thư, xin ngài chú ý an toàn!”

Dứt lời, Lý Thắng mang theo người của mình rời đi.

“Đại ca, chúng ta không bảo vệ tiểu thư, Quyền thiếu sẽ trách tội xuống.” Vệ sĩ Giáp rất lo lắng vấn đề này.

“Cậu nghĩ đi, chúng ta tiếp tục ở sau lưng tiểu thư, y theo tính tình nói được làm được của tiểu thư, huống chi Quyền thiếu đối với tiểu thư muốn gì được gì, chỉ cần tiểu thư thuận miệng nói một chút, Quyền thiếu khẳng định phải chúng ta đến Tây Tạng, đến lúc đó chúng ta còn có tiền đồ gì.” Lý Thắng nhìn thấu điểm mấu chốt.

Vệ sĩ Giáp cái hiểu cái không gật đầu, ánh mắt hơi mờ mịt. Trong lòng vẫn nghĩ, nếu như bọn họ rời đi, tiểu thư có gì ngoài ý muốn thì làm như thế nào?

Mã Kiều Thần ở bên cạnh nhìn bọn vệ sĩ rời đi, trừng lớn mắt, người khác không biết Lý Thắng là ai, ngoài mặt nói Lý Thắng là vệ sĩ, nhưng bên trong đó là ám vệ nhà họ Quyền. Ngay cả ám vệ nhà họ Quyền mà Lâm Hi cũng có thể điều động, xem ra, ở nhà họ Quyền địa vị của Lâm Hi càng ngày càng nặng.

“Lâm Hi, em đuổi những nhân viên vệ sĩ bảo vệ em đi như vậy, Quyền thiếu tức giận thì làm như thế nào?”

Lâm Hi hít vào một hơi trà sữa thơm, lạnh nhạt nói: “Không quan tâm.”

Vừa dứt lời, cô nhìn thấy một tiệm lẩu biển hiệu không tề, nghĩ thầm đã lâu chưa ăn rồi, mắt cũng sáng lên, “Chúng ta đi ăn lẩu thôi.”

Mã Kiều Thần định đáp lại, đáng tiếc chuông điện thoại di động của cô reo lên, “Alo, ai vậy?”

Chờ Mã Kiều Thần nghe điện thoại, Lâm Hi không hề tỏ vẻ kiên nhẫn, mắt đen lúng liếng đảo tới đảo lui nhanh như chớp, quan sát dòng người lui tới chung quanh.

Nghe xong điện thoại, tâm tình tốt của Mã Kiều Thần bị phá hư hết hoàn toàn, “Lâm Hi, xin lỗi, công ty của chị đột nhiên xảy ra chút chuyện, chị phải trở về xử lý, không thể đi dạo phố cùng em.” Cô học đại học thì học tập trong công ty của gia tộc, năm trước cô tốt nghiệp đại học thì chính thức bắt đầu tiếp quản việc kinh doanh của gia tộc, hiện giờ trên phương diện làm ăn xuất hiện vấn đề, cô phải chạy về xử lý.

“Bên cạnh em cũng không có vệ sĩ, em nhanh đi về đi, không nên ở trên đường nữa.” Vệ sĩ của Lâm Hi đều rời đi, cô lại phải trở về xử lý sự cố bất ngờ, hiện giờ Lâm Hi vẫn nên nhanh chóng về nhà họ Quyền thì tốt hơn, lỡ như ở trên đường Lâm Hi xảy ra một chút xui ngoài ý muốn, cô đảm đương không nổi.

Mặt Lâm Hi xạm lại, rõ ràng là Mã Kiều Thần muốn cô làm bạn đi dạo phố, “Nếu như vậy, chị nhanh về xử lý đi, một mình em ở trên đường tùy tiện đi dạo một chút rồi trở về.”

“Không được, hay là để chị đưa em về trước.” Mã Kiều Thần kiên trì.

Chân mày thanh tú của Lâm Hi nhíu lại, trông mặt hầm chứa không vui, “Được rồi, nhìn đáng về mỗi người các người luống cuống vội vã, thật sự giống như sợ em sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.”

Không phải sợ em xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, mà sợ phản ứng của Quyền thiếu sau khi em xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thân là bạn từ nhỏ kiêm bạn tốt của Quyền thiếu, cô biết rõ địa vị quan trọng của Lâm Hi chiếm cứ trong lòng cậu ấy, năm ngoái sau khi Lâm Hi rơi xuống nước, phản ứng của

Quyền thiếu đã quá dọa người rồi, cô cũng không muốn nhận hậu quả giống như Quyền Tĩnh Thiên.

“Lâm Hi, chị mặc kệ, chị nhất định phải đưa em về nhà họ Quyền.” Mã Kiều Thần nói xong, liền đưa tay kéo Lâm Hi đi. đi ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Mặc cho Mã Kiều Thần dùng sức kéo cánh tay, Lâm Hi đứng tại chỗ không động đậy, “Chị đừng uổng phí hơi sức, chỉ một chút hơi sức của chị cũng muốn kéo em đi.” Nói xong, cô dễ dàng gạt tay Mã Kiều Thần ra.

Sờ tay phải bị Lâm Hi gạt ra, Mã Kiều Thần rõ ràng lấy làm kinh hãi.

Lâm Hi nhìn gầy yếu như vậy, sao lại có hơi sức lớn như thế?

“Được rồi, chị đi về trước, tự em cẩn thận một chút.” Ít nhiều hiểu rõ tính khí Lâm Hi, Mã Kiều Thần dặn dò một câu, rồi rời đi.

Không có ai đi theo, cũng không có một cuồng mưa đổ bên cạnh, Lâm Hi cảm giác rất thoải mái, đây là lần đầu tiên cô tự do tự tại đi dạo trên đường như thế này.

Hít thở sâu một hơi không khí mới mẻ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn dần nở rộ nụ cười rực rỡ, vẫn nhìn chung quanh, cô nhìn thấy một tiệm đá quý, thiết bị lắp đặt ở cửa tiệm cho cô cảm giác rất tốt. Nghĩ là làm, cô đi tới cửa tiệm đá quý.

Cùng lúc đó, Lăng Thiển Thiển và Âu Dương ngọt ngào nắm tay cùng nhau đi ra khỏi tiệm đá quý, Lăng Thiển Thiển gio tay vui rạo rực nhìn chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay vô danh, “Âu Dương, em rất thích chiếc nhẫn anh mua cho em, thật đẹp.”

“Nhẫn kim cương xứng mỹ nhân, có thể không đẹp sao?” Âu Dương nghĩ thầm bản thân anh đã xài hết tiền tiêu vặt nửa tháng, đau lòng không được, nhưng đối diện với nụ cười của Lăng Thiển Thiển, anh cũng chỉ có thể cười rồi. Đạo này, theo đuổi thiên kim tiểu thư có gia thế tương đương với bản thân thật không dễ dàng, nếu không nể nhà họ Lăng có thể tạo ra lợi ích rất lớn cho nhà họ Âu, anh thật sự không muốn kết hôn với người phụ nữ ngu xuẩn Lăng Thiển Thiển này.

“Em biết em rất đẹp, anh không cần khen em, em sẽ đỏ mặt.” Lăng Thiển Thiển chính là người phụ nữ rơi vào bẫy tình, chỉ số thông minh không quá cao.

Khi cô đang mượn ánh sáng mặt trời ngắm nghía chiếc nhẫn kim cương xinh đẹp thì một cậu thanh niên còn trẻ tuổi không cẩn thận đụng vào cô. Lúc này, tính khí thiên kim tiểu thư của cô lập tức lộ ra, khuôn mặt xinh đẹp đen lại, “Mất mù sao, không nhìn đường từ tế.”

Cậu thanh niên có diện mạo hơi tệ, cậu ta xin lỗi gãi gãi đầu, ai cũng không chú ý tới một tay khác của cậu ta đang giấu cái gì, cậu ta khề khom lưng, mặt hiện đầy áy náy: “Ngượng ngùng.”

Lăng Thiển Thiển thấy mình thật ra không bị thương, cộng thêm bạn trai ở bên cạnh, cô cũng không muốn phá hư hình tượng của mình, cô dẩu dẩu môi, không vui nói, “Thôi, không so đo với người bình thường như này.”

Cậu thanh niên trẻ tuổi thấy thế, khề mỉm cười với Lăng Thiển Thiển, rất nhanh rời đi.

Lâm Hi đứng cách bọn họ chỉ hai bước chân, đương nhiên nhìn hiểu mờ ám khi cậu thanh niên đụng vào Lăng Thiển Thiển, trong lòng âm thầm khinh bỉ, đủ chậm chạp, đây là mảnh khốe quen dùng của kẻ trộm ví tiền ở đây.

Âu Dương nhìn cậu thanh niên đi được thật nhanh, thấy trên mặt Lăng Thiển Thiển không vui, anh lập tức an ủi, “Không cần giận nữa.”

Giờ phút này, điện thoại của Lăng Thiển Thiển vừa lúc vang lên, cô cong cái miệng nhỏ nhắn lên, kéo dây khóa tìm di động trong giỏ xách. Lục khắp giỏ xách cô tìm được di động, đồng thời phát hiện không thấy bóp tiền, cô không khỏi nhớ tới cậu thanh niên vừa va vào, “Ví tiền của em không thấy, nhất định là tên vừa rồi ăn trộm.”

Âu Dương vừa nghe ví tiền của bạn gái bị trộm đi, ánh mắt trước tiên rơi vào Lâm Hi đứng cách bọn họ chỉ hai bước chân đang cười khề, “Cô ta nhất định là đồng đảng, em xem cô ta đang cười.”

Lâm Hi nằm không cũng bị trúng đạn, cau mày thật chặt nhìn Âu Dương, cảm thấy anh ta chính là bị bệnh thần kinh, không định để ý tới hạng người như thế. Đi tới tiệm đá quý, một giây kế tiếp tay của cô bị Lăng Thiển Thiển dùng sức bắt được.

“Mày là đồng đảng của tên trộm ví tiền của tao, đừng hòng đi.” Khí thế của Lăng Thiển Thiển mãnh liệt, hung ác nhìn chăm chăm vào Lâm Hi, “Đi, đi với tao đến đồn cảnh sát.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 36: Chương 35: Một bạt tai

Editor: Puck -

Nhìn chăm chú vào một đôi nam nữ quần áo gọn gàng, mặt mũi tinh xảo cũng không thể che giấu đi hơi thở quần áo lụa là tàn nát ra trên người đang đứng trước mắt, Lâm Hi rất bất đắc dĩ.

Cô chỉ dừng bước nhìn quá trình trộm gây án, như vậy cũng có thể bị người vu hãm, đây có coi như chỉ đứng cũng trúng đạn không?

“Vị tiểu thư này, tôi chỉ là một người đi đường, sao lại trở thành đồng đảng của tên trộm trong miệng cô vậy?” Bị tóm lấy cổ tay, Lâm Hi rất không khách khí gạt tay Lăng Thiên Thiên ra.

Lăng Thiên Thiên luôn ngang ngược càn rỡ thành tính, mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào Lâm Hi, “Nếu như thằng kia không phải là đồng đảng của mày, sao mày đứng ở đây che chở cho nó?” Đứng chết, trong ví tiền của cô có thể đen không cần mặt mã cũng có thể quét, lúc này bị kẻ trộm trộm đi rồi, thật sự đau lòng chết cô.

“Cô gái nhỏ, cô chính là thành thành thật thật nói rõ người đàn ông kia ở đâu, chúng tôi cảm ơn tiền về sẽ bỏ qua cho cô, nhìn cô nhỏ như vậy, cô cũng không muốn vào trung tâm giam giữ vị thành niên chứ?” Âu Dương cũng lên tiếng phụ họa, còn giả bộ đe dọa, anh đứng trước mặt Lâm Hi, lấy dáng người cao lớn ngăn cản cô, đề phòng cô chạy trốn.

Khó có được một cơ hội bày ra trước mắt, anh muốn biểu hiện tốt một chút trước mặt Lăng Thiên Thiên, nếu không Lăng Thiên Thiên sao sẽ khẳng định một mực gả cho anh?

Hận không thể một cái liếc mắt ngã chết đôi nam nữ trước mắt, Lâm Hi khề mím môi, lui về sau một bước, vốn không định nói hơn một câu với bọn họ, “Tùy hai người nói như thế nào, dù sao tôi cũng không phải đồng đảng của kẻ ăn trộm, lại nói, hai người đứng là khôì hài, bị ăn trộm không đuổi theo, ngược lại làm khó dễ tôi đây một cô gái nhỏ.”

Lăng Thiên Thiên chỉ sợ Lâm Hi chạy trốn chặn phía sau, đôi tay chống nạnh, chửi bới giống như một con mụ đánh đá, “Tao thấy mày chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, Âu Dương gọi điện thoại cho cảnh sát để Tiểu Cục tóm cô ta tới đồn cảnh sát tra hỏi kỹ một phen, xem cô ta có nói hay không.”

Âu Dương nghe cũng cảm thấy có đạo lý, quả quyết lấy điện thoại di động trong túi quần ra, gọi điện thoại cho Tiểu Cục, “Alo, Tiểu Cục, tôi là Âu Dương, tôi đang ở cửa tiệm đá quý XX đường XX bắt được tên trộm trộm ví tiền của bạn gái tôi, cậu dẫn người tới đây xử lý một chút.”

Gọi điện thoại, Âu Dương cũng không quên ngăn cản Lâm Hi rời đi.

Tiểu Cục ở đầu điện thoại bên kia nghe được Âu Dương có căn dặn, lập tức mang theo bọn người dưới chạy tới đường XX.

“Sợ? Muốn đi? Không dễ dàng như vậy.” Thấy dáng vẻ Lâm Hi định đi, Lăng Thiên Thiên nắm chặt tay Lâm Hi, không để cho cô rời đi.

“Nếu như chị không muốn bị thương, lập tức buông tay ra cho tôi.” Mặt đông lạnh, Lâm Hi cảnh cáo nói. Thật xui xẻo, cô chỉ định đến tiệm đá quý xem thôi, không ngờ ngược lại kéo phiền toái tới rồi.

“A, giọng điệu còn lớn như vậy, đứa nhỏ nhà nào? Thật là thiếu dạy dỗ.” Cho tới bây giờ chỉ có Lăng Thiên Thiên cô đe dọa người khác, giờ phút này từ trên cao nhìn xuống Lâm Hi, cô nâng tay phải lên định thưởng cho Lâm Hi mấy cái bạt tai, “Nói mau, tên trộm đồng đảng với mày đi đâu. Không nói, bản tiểu thư đánh chết mày.”

Quét mắt một vòng nhìn càng ngày càng nhiều người tới vây xem, Lâm Hi không vui nhú chặt chân mày thanh tú, “Tôi không phải đồng đảng ăn trộm trong miệng chị, mà chị cứ thử đánh tôi một chút xem, xem người bị thương sẽ là ai?” Giọng điệu thật lớn, định đánh chết cô, muốn chết sớm cứ nói.

Âu Dương không ngờ một cô bé lại có giọng điệu lớn như vậy, dùng sức bóp thịt trên bả vai Lâm Hi, “Cô bé thật điên cuồng, cha mẹ tên là gì? Bọn họ không giáo dục con cái, vậy tôi giúp bọn họ, xem bọn họ dạy mày thành cái dạng gì rồi, một tên trộm nhỏ thì giống cái gì?”

Da thịt vô cùng mịn màng, ngũ quan xinh xắn, mái tóc dài thẳng đen nhánh, cẩn thận tỉ mỉ nhìn dáng vẻ cô bé trước mắt, anh thật sự cảm thấy đáng đáp cô bé không tệ. Chỉ đáng tiếc, dưới túi da xinh đẹp như vậy, lại là một trái tim bẩn thỉu, ăn trộm cái gì.

Thình lình bị Âu Dương néo một cái, Lâm Hi đau đến cay mảy, nghe hết lời Âu Dương nói, đáy lòng như có thứ gì lên men, trong mắt trong suốt chợt lóe lên tức giận, dùng sức hất tay Lăng Thiên Thiên ra, xoay người sang chỗ khác, không chút khách khí cho Âu Dương một cái tát, “Anh nói chuyện sạch sẽ chút cho tôi, tôi còn chưa tới lượt anh dạy dỗ, anh là cái thá gì?”

Âu Dương ngậm miệng vàng sinh ra, từ nhỏ chưa từng bị đánh, chứ đừng nói tới bị người cho một cái bạt tai. Cái bạt tai này khiến cho anh hơi bối rối, ba giây sau, cảm giác đau rất khiến anh phục hồi lại tinh thần, giận đến muốn bốc khói, nâng cao tay định tát lại Lâm Hi một cái, nhưng khi cặp mắt anh đối diện với cặp mắt Lâm Hi thì trong lòng anh hoảng hốt giật mình. Ánh mắt cô bé thoát nhìn chỉ mười ba mười bốn tuổi này quá kinh khủng, linh khí bức người trong mắt hàm chứa ý lạnh kinh người.

Vừa thấy người yêu bị đánh, lửa giận của Lăng Thiên Thiên cực lớn, dùng sức kéo Lâm Hi đến trước mặt mình, vung tay lên hung hăng cho Lâm Hi một cái tát, “Mày muốn chết đúng không, dám đánh người của tao.”

Gương mặt mềm mại bị đánh đỏ lên, Lâm Hi cảm giác trên mặt nóng hừng hực, đưa tay sờ má trái bỗng nhiên bị đánh, cô không giận ngược lại cười lạnh.

“Ăn trộm chết tiết, không cho mày chút dạy dỗ, mày sẽ không biết được cái gì gọi là trời cao đất rộng.” Lăng Thiến Thiến cầm giò xách của mình lên, định đập lên người Lâm Hi.

“Lăng tiểu thư, cô quá mức rồi, cô bé này nhìn không giống tên trộm nhỏ.” Tiểu Thần vốn đi dạo phố với chị gái mình, cũng là một trong những quần chúng vây xem. Từ ban đầu khi nhìn thấy cô bé kia, là anh biết cô bé không phải ăn trộm. Chỉ đơn thuần nhìn quần áo trên người cô bé, có chút ánh mắt cũng biết đây chính là hàng hiệu cao cấp thế giới có tiền cũng khó mua được, còn có dáng vẻ ngông nghênh của cô bé không phải nhà người thường có thể nuôi ra ngoài.

Thấy là Tiểu Thần đại thiếu gia nhà họ Tiểu, Lăng Thiến Thiến cười nhạo một tiếng: “Tiểu đại thiếu gia, lúc nào thì cậu cũng chõ mõm vào vậy, chuyện dạy dỗ một tên trộm ăn trộm tiền của tôi không liên quan đến cậu, biến sang bên cạnh cho tôi.” Đều là con em thế gia tầng thứ hai, Lăng Thiến Thiến không cần cho Tiểu Thần chút mặt mũi nào.

“Lăng tiểu thư, tôi chỉ có lòng tốt nói cho cô biết, không có bằng chứng cụ thể vu cáo loạn người khác, cũng không có kết quả gì tốt.” Trên khuôn mặt điển trai của Tiểu Thần nâng lên một ý cười nhạt, mắt đảo hoa khẽ nhếch lên, tốt bụng nhắc nhở Lăng Thiến Thiến.

“Tiểu Thần, tôi không có kết quả tốt mắc mớ gì đến cậu, cậu chính là không cần chõ mõm nhiều vào.” Lăng Thiến Thiến bị lửa giận che mờ cặp mắt, không thấy được Lâm Hi khác người thường chỗ nào.

“Thiến Thiến, nói với nó nhiều như vậy làm gì? Tiểu Cục tới.” Vuốt gương mặt hơi sưng đỏ, Âu Dương chỉ về phía Tiểu Cục nói với Lăng Thiến Thiến. Đau chết, một con bé lại có lực lớn như vậy, gặp quỷ sống rồi.

Tiểu Cục tươi cười có vẻ nhỉnh bợ đứng chờ ở bên cạnh vài phút, khẽ khom lưng làm dáng vẻ hèn mọn, nhìn Lăng Thiến Thiến cẩn thận nói, “Lăng tiểu thư, cô bé này chính là tên trộm đã ăn trộm ví tiền của cô?”

“Mang cô ta tới đồn cảnh sát đi, dạy dỗ từ tế một chút.” Lăng Thiến Thiến thu hồi vẻ con đàn bà chanh chua.

“Vâng, Lăng tiểu thư.” Tiểu Cục nhận được mệnh lệnh, trong nháy mắt thẳng tắp lưng sai khiến người dưới của mình.

“Lăng tiểu thư, cô thật quá đáng, chỉ là một cô bé, cô cần phải làm như vậy sao?” Tiểu Thần thấy Lâm Hi trấn định không hoảng loạn, trong lòng nhiều tò mò hơn, gia đình như thế nào mới có thể nuôi ra một cô bé như vậy, dáng dấp không chỉ xinh đẹp, thái độ kiêu ngạo trên người mới hấp dẫn ánh mắt người ta.

Liên tục hai lần nghe được Tiểu Thần nói chuyện vì cô, Lâm Hi đưa mắt rơi vào trên người Tiểu Thần.

Liếc mắt nhìn dáng người 1m80, ngũ quan hoàn mỹ tinh tế có chứa vài phản ánh mặt trời, đôi mắt đảo hoa khẽ nhếch giống như hoa đào cũng thôi đi, nụ cười hàm chứa trong mắt cũng tương đối có khả năng hấp dẫn đào hoa. Đây là một trai đẹp, nhìn ngôn ngữ hành vi cử chỉ cùng ăn mặc trên người anh ta, cô suy đoán, đây cũng là con em một gia đình giàu có.

“Hừ, Tiểu Thần, tôi cho cậu biết, bản tiểu thư muốn dạy dỗ người như thế nào, còn chưa tới cậu xen vô.” Lăng Thiến Thiến hiện giờ hận không thể sống sờ sờ mà lột da Lâm Hi, sao nghe lọt lời Tiểu Thần nói.

Đối mặt với hai vị cảnh sát, Lâm Hi cười lạnh một tiếng.

“Mấy người thất thần cái gì, còn không tóm nó lên xe.” Lăng Thiến Thiến thấy hai cảnh sát chậm rãi, nổi giận, gầm nhẹ nói.

Tiểu Cục sợ chọc giận bà cô này, cho nên vội vàng chỉ huy người dưới bắt Lâm Hi lên xe, Lâm Hi cũng không phản kháng, rất ngoan ngoãn lên xe ngồi.

Tiểu Thần thấy sắc mặt bình tĩnh của Lâm Hi, cảm giác rất khó tin, cô gái mới vừa rồi còn một thân kiêu ngạo sao lại dễ dàng khuất phục như vậy.

Lăng Thiến Thiến và Âu Dương muốn tự mình đi đồn cảnh sát dạy dỗ Lâm Hi, ngồi lên xe của bọn họ, lái xe đi theo đến đồn cảnh sát.

Mà Tiểu Thần nghi ngờ nhìn theo xe cảnh sát biến mất không thấy bóng dáng, khẽ nhủ mày, hơi nghĩ không ra.

Quần chúng vây xem thấy hết trò, từ từ tản đi.

“Chị, chị nói sao cô bé đó lại khuất phục? Còn đi đến đồn cảnh sát cùng bọn họ?” Tiểu Thần cười hỏi Tiểu Tiêu vẫn đứng xem, thấy mặt chị gái thâm trầm thì anh rất không hiểu.

“Nhà họ Lăng và nhà họ Âu có phiền toái lớn rồi.” Tiểu Tiêu nhìn chăm chú vào phương hướng xe cảnh sát chạy đi, không trả lời vấn đề của Tiểu Thần, nói một câu sâu kín.

“Chị, chị cũng nhìn ra cô bé kia có gia thế không tầm thường? Có phải là người trong nhóm người chúng ta không?” Tiểu Thần nghĩ đến bản thân hai năm chưa trở về nước, rất lâu chưa tiếp xúc với con cái trong nhóm cán bộ.

Liếc nhìn em trai mới từ nước ngoài trở về không lâu, Tiểu Tiêu mím môi, “Người ta là nhị tiểu thư nhà họ Quyền, là người trên đầu quả tim của Quyền Hạo, sao có thể ở chung trong nhóm người chúng ta, người ta trong nhóm quan trọng.”

“Nhị tiểu thư nhà họ Quyền!” Tiểu Thần lúc này mới phát giác được, thế giới thay đổi quá nhanh, “Chị, nếu chị biết cô ấy là nhị tiểu thư nhà họ Quyền,

sao chị không ra tay giải cứu người ta?”

“Thật ra thì nhìn người khác xui xẻo cũng rất tốt, nhất là loại ngang ngược càn rỡ như vậy.” Tiểu Tiêu lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 36: Chèn ép nhà họ Lăng

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Trong phòng thẩm vấn đồn cảnh sát, ánh đèn mờ mờ khiến chung quanh nhìn như thực như ảo, Lâm Hi nâng môi hồng lên, chỗ sâu nơi đáy mắt chứa nụ cười lạnh lùng, mắt to trong sạch như nước suối thẳng tắp ngưng mắt nhìn phía trước, cảnh sát hung thần ác sát ở trước mặt cô rất bất đắc dĩ.

Đã một tiếng trôi đi, cô gái bị Lăng Thiên Thiên bắt tới này, đáng vẻ nhìn giống như mười bốn tuổi, nhưng vẻ trầm ổn và lạnh nhạt này, rất nhiều người trưởng thành cũng làm không đến được.

“Hi nì, trên người có chỗ nào bị thương không?” Quyền Hạo vội vã cuống cuống chạy đến, cảnh sát thẩm vấn trực tiếp không được để ý đến, anh chạy thẳng tới chỗ Lâm Hi.

Một giờ trước, dưới đe dọa của cả đám cảnh sát, Lâm Hi cực kỳ khinh bỉ với mấy người được gọi là đầy tớ của nhân dân này. Không lý do bị một đôi nam nữ điên khùng vu hãm, cô lại bị bắt vào trong đồn cảnh sát nghe đe dọa đầy rẫy đa dạng, cô gọi điện thoại cho Quyền Hạo, kêu anh đến đồn cảnh sát đón cô.

Ừ, lúc này mới qua nửa giờ, Quyền Hạo đã chạy đến.

Trông rất nhìn chăm chăm vào Quyền Hạo ở bên cạnh đang lo lắng hỏi thăm cô, cô thản nhiên cười.

“Trên người tôi không bị thương.” Tay phải nhẹ nhàng gạt hai tay của Quyền Hạo ra, Lâm Hi lộ vẻ bất đắc dĩ nói.

Cô nào giống như bị thương ở đâu, Quyền Hạo này thiếu chút nữa đã cởi quần áo của cô xem vết thương rồi.

“Không có việc gì thì tốt, không có việc gì thì tốt.” Khoảnh khắc khi anh nghe điện thoại của cô, tim thỉnh thoảng nhảy loạn, trong đầu hiện lên hình ảnh lung tung lộn xộn, khẩn trương đến mức tận cùng. Giờ phút này, thấy cô không có việc gì, anh thở phào nhẹ nhõm.

“Quyền thiếu, Lâm tiểu thư, xin lỗi.” Đầu Tiêu Cục đầy mồ hôi, cúi đầu không dám nhìn thẳng vào Quyền Hạo và Lâm Hi, trong lòng sợ đến không xong. Hắn chỉ muốn lấy lòng đại tiểu thư nhà họ Lăng thôi, không ngờ lại chọc tới Quyền thiếu. die nda nle equ ydo nn

Sắc mặt Quyền Hạo lạnh lùng, ánh mắt lạnh lẽo, đáy mắt chợt lóe lên sát khí ảnh hưởng đến nhiệt độ trong phòng, lúc này không khí lưu động chung quanh giống như kết băng, khí áp cường đại trên người ép tới khiến Tiêu Cục không thở nổi, mồ hôi hột trên trán càng ngày càng nhiều, thậm chí sau lưng áo hắn ta cũng bị mồ hôi lạnh ướt đầm, hàm răng không nhịn được va vào nhau, giống như nhịn không được đau đớn không lồ.

Anh lặng lẽ nhìn Tiêu Cục nửa khắc, hạ mí mắt xuống nhìn chăm chú vào Lâm Hi vẫn ngồi trên ghế, nụ cười trơn bóng như ngọc nâng lên, sát khí biến mất. Năm tay nhỏ bé mềm mại của Lâm Hi, đi ra cửa, chỉ chừa lại bóng lưng cao lớn cho Tiêu Cục.

Cảm thấy khí áp cường đại chung quanh biến mất, Tiêu Cục mới dám ngẩng đầu, hắn nuốt nước miếng, mặt lộ vẻ sợ hãi.

Âu Dương và Lăng Thiên Thiên đã sớm rời khỏi đồn cảnh sát, bây giờ đang ở trong nhà hàng cao cấp hưởng thụ món ngon, không hề biết gia tộc nhà mình đang có họa lớn phủ đầu.

Trở lại nhà họ Quyền, mặt mày Lâm Hi cong cong, nhìn giống như không có việc gì.

Còn trên gương mặt tuấn tú của Quyền Hạo là tức giận khó nén, môi mỏng lạnh lùng mím chặt, chân mày nhíu lại, trong ánh mắt lộ ra sát khí phùng phùng.

Ngay thờ phòng má, Lâm Hi cười khê ngẩng đầu nhìn Quyền Hạo cao hơn cô 30cm, “Tôi đi lên nghỉ ngơi trước.”

Nụ cười dịu dàng như gió xuân tràn đầy trên mặt Quyền Hạo, anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài mềm mại trên đỉnh đầu có cảm giác tay vô cùng tốt của cô, “Nghỉ ngơi thật tốt.”

Lâm Hi đã quen với hành vi Quyền Hạo thỉnh thoảng thân thiết, một mối đánh tới, che cái miệng nhỏ nhắn ngáp, đi tới phòng ngủ trên lầu hai.

“Quản gia.” Đợi sau khi bóng dáng cô biến mất, gương mặt tuấn tú của Quyền Hạo đông lạnh, ánh mắt sắc bén.

“Thiếu gia.” Trần Tiêu đã nghe sự tình xảy ra hôm nay, anh hiểu về giận dữ của thiếu gia nhà mình. d1en d4nl 3q21y d0n

“Điều tra rõ chuyện xảy ra ngày hôm nay.” Trên mặt cô hơi sưng đỏ, không nhìn kỹ không khác thường ngày, chỉ khi nào nhìn gần, sẽ phát hiện trên gương mặt trắng trẻo như ngọc bích hơi sưng đỏ. Thế mà lại có người đánh cô, ý niệm này khiến cho anh giận không kiềm chế được, phần tử khát máu lẫn lộn trong người.

“Dạ, thiếu gia.”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Còn chưa rời giường, bên tai Lâm Hi đã vang lên tiếng chuông điện thoại quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác. Đôi mày thanh tú vừa nhíu, cô mơ hồ đưa tay cúp điện thoại, tiếp tục giấc mộng đẹp chưa xong.

Mới vừa nhắm đôi mắt mờ mịt buồn ngủ, tiếng chuông vang lên lần nữa. Đang ngủ say liên tục bị tiếng chuông quấy rầy, cô thật sự rất căm tức, cô cắn răng nhấc điện thoại trên giường lên, nhìn cũng không nhìn là ai gọi điện thoại tới, ấn nút nghe liền gầm nói, “Ai vậy?”

“Lâm Hi, là chị.” Lãng Linh nghẹn ngào, hai mắt đầm lệ giọng khàn khàn, khuôn mặt tuyệt mỹ yếu ớt cùng cực, nước mắt sắp trượt ra khỏi hốc mắt càng tăng thêm vài phần đáng thương cho cô.

Nghe tiếng nức nở này, lửa giận trong lòng Lâm Hi cũng không tiện phát ra ngoài.

“Lãng Linh, mới sáng sớm chị gọi điện thoại cho em có chuyện gì sao?” Liếc mắt nhìn thời gian trên đồng hồ báo thức, phát hiện mới sáu giờ, không vui nhíu chặt đôi mày thanh tú.

“Lâm Hi, em nhất định phải cứu giúp nhà họ Lãng.” Lãng Linh vừa khóc vừa nói.

Cứu giúp nhà họ Lãng?! Trước mắt Lâm Hi hiện lên một dấu chấm hỏi lớn.

“Chị họ Lãng Thiên Thiên của chị hiểu lầm em, là chị ấy không đúng.” Lãng Linh nói được một nửa, nước mắt thấm ướt khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của cô, nghẹn ngào, cổ họng căng thẳng, lời định nói tiếp không nói ra khỏi miệng được.

Lãng Thiên Thiên là chị họ của Lãng Linh?! Lâm Hi nhớ tới màn kịch ngày hôm qua, nhíu chặt đôi mày thanh tú, “Đã xảy ra chuyện gì, chị đừng khóc, nói rõ ràng mọi chuyện.” Chuyện còn chưa nói rõ ràng, khóc suốt suốt phiên chết được.

Năm phút sau, Lâm Hi biết rõ chân tướng.

Lãng Linh khóc đến thê thảm như vậy, đơn giản chính là bởi vì nhà họ Lãng bị nhà họ Quyền chèn ép, mà hai tay của Lãng Thiên Thiên cũng bị người ta phẩy bỏ, bây giờ đang nằm trong bệnh viện. Bởi vì một mình Lãng Thiên Thiên, toàn bộ mọi người nhà họ Lãng bị liên lụy.

“Chị đừng khóc.” Bên tai tiếp tục vang lên tiếng khóc đáng ghét, Lâm Hi hơi không nhịn được, ghét bỏ nói, “Chuyện này em sẽ để ý xử lý.”

Nói xong, cô không cho Lãng Linh cơ hội, tắt luôn điện thoại di động, hai mắt nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ. dinendian.loqid]on

Lúc xế chiều, Lâm Hi ngồi dưới đình, bất đắc dĩ nhìn Lãng Linh đang khóc nức nở.

Từ trước đến giờ không thích người khác khóc thút thít trước mặt cô, cô nhíu chặt đôi mày thanh tú, không vui hiện lên đuôi chân mày, “Lãng Linh, chị có phiền không vậy, đừng khóc, âm ỉ chết được.”

Lãng Linh định dùng điều này để tranh thủ sự đồng tình của Lâm Hi, không ngờ Lâm Hi lại quát to cô như vậy, trong nháy mắt, cô hơi ngại ngùng cả người, mắt to xinh đẹp mở thật lớn, trong mắt chứa đầy không thể tin và kinh ngạc.

“Chị định nói gì thì nói đi, nếu lại khóc, chị có thể lăn.” Phiên nhất là có người khóc trước mặt cô, ngay cả mục đích tới đây cũng không nói, khóc đến thê thảm như vậy, âm ỉ chết được.

Bị Lâm Hi quát lớn, Lãng Linh không dám tiếp tục khóc nữa, mà yên lặng lau nước mắt trên mặt, “Lâm Hi, chị họ của chị bây giờ đã nhận dạy dỗ vì hành động của chị ấy, mong bỏ qua cho nhà họ Lãng.”

Lâm Hi chậm rãi cảm ly lên, nhàn nhạt uống một ngụm nước ấm, trong mắt không hề có chút gợn sóng nào, lạnh nhạt nói, “Ra lệnh chèn ép nhà họ Lãng không phải là em, là Quyền Hạo ra lệnh, chị muốn cầu cạnh vì Lãng Thiên Thiên, vậy chị phải đi tìm Quyền Hạo, tìm em vô dụng.”

Lãng Linh vốn tưởng rằng cô và Lâm Hi quen biết hai năm rồi, nói thế nào giao tình cũng có một chút, cô tìm Lâm Hi giúp một tay, thật sự không nghĩ đến Lâm Hi trực tiếp từ chối cô như vậy.

Chỉ trong chốc lát, lòng của cô hơi rối loạn, lời kịch đã chuẩn bị trước còn chưa bắt đầu đã kết thúc xuất diễn của cô.

“Lâm Hi, van em.” Đáy mắt thoáng qua tia oán hận, khẽ cắn răng, Lãng Linh quỳ hai đầu gối trên đất, lấy tư thế hèn mọn cầu xin Lâm Hi.

Một Lăng Linh kiều ngạo, khoe môi Lâm Hi gọi lên đường cong, trong mắt mang theo nụ cười lạnh lùng. “Chị trở về đi, em sẽ nói với Quyền Hạo, chị cũng không cần quá lo lắng, nhà họ Lăng sẽ không ngã.” Nghe cảnh ngộ của nhà họ Lăng, cô cũng cảm thấy Quyền Hạo làm hơi quá mức, dù Lăng Thiên Thiên không hiểu chuyện gì đó, nhưng mọi người nhà họ Lăng vô tội.

“Cám ơn em.” Trong một giây, Lăng Linh nhìn không hiểu nụ cười trên khoe môi Lâm Hi, tim vẫn treo giữa không trung của cô cuối cùng rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 37: Xúi giục rời đi

Editor: Puck

Một năm sau, Lâm Hi đã mười lăm tuổi rồi.

Trong một năm không có chuyện gì đặc biệt xảy ra, thời gian trôi qua như thế nào thì sống như thế ấy.

Thời gian này có thể thay đổi rất nhiều, dĩ nhiên bao gồm đáng ngoài của Lâm Hi, so sánh với ba năm trước đây, Lâm Hi có thể nói đã xảy ra biến hóa về chất, thân thể nhỏ bé gầy đét hiện giờ đã biến thành vóc người cao gầy 1m65, ngũ quan cũng càng lúc càng tinh xảo, hình dáng cũng càng ngày càng có dáng, mất to lĩnh khí bức người hàm chứa u tối người xem không hiểu.

Đứng ở bên hồ, cô rũ mí mắt xuống, hết sức chăm chú nhìn mặt hồ trong suốt.

Một cơn gió mát nổi lên, mặt hồ yên ả nổi lên gợn sóng. Cánh hoa anh đào bay bay rơi trên mặt đất, cỏ xanh biếc và hoa đào đẹp đẽ tạo thành một bức vẽ xinh đẹp.

Nhìn chung quanh yên tĩnh, bóng lưng cao gầy lại lộ vẻ cô đơn, trên mặt cô hiện lên nụ cười như có như không, say mê thoáng qua trong mắt rồi biến mất.

“Lâm Hi, em đang nhìn cái gì?” Lăng Linh thấy Lâm Hi nhìn mặt hồ yên ả, cảm thấy tò mò.

Nghe được lời của Lăng Linh, Lâm Hi không xoay người, vẫn nhìn chăm chú vào cánh hoa anh đào đang bay xuống đối diện mặt hồ, khoe môi khẽ nhếch, “Lăng Linh, chị về đi, em ở đây một mình một lúc.” Một năm trước đây bởi vì do Lăng Thiên Thiên, nhà họ Lăng bị nhà họ Quyền chèn ép không thở nổi, cô nói Quyền Hạo không cần làm quá phận, cho nên nhà họ Lăng mới không biến mất ở đó, chỉ có điều nhà họ Lăng không còn là thế gia tầng thứ hai nữa, mà biến thành gia tộc quan lại bình thường.

Lăng Linh dừng bước, cắn môi nói: “Vậy chị về trước, tự em cẩn thận một chút.”

Nghe tiếng bước chân xa dần, Lâm Hi liếc nhìn chung quanh một vòng, nhíu mày, nói với ám vệ đang núp chung quanh: “Các anh cũng trở về đi, tôi đi một mình một lúc.” Hiện giờ ám vệ bên cạnh cô chỉ có tăng không giảm, ngày ngày đi theo cô, cực kỳ chán ghét.

Không nghe thấy động tĩnh chung quanh, Lâm Hi ngồi trên ghế bên bờ hồ, hai chân thon dài vắt chéo, đầu khẽ ngửa ra sau, cả người hiện ra tư thế nữ vương.

Ba phút trôi qua, Lâm Hi hơi không nhịn được, mắt lạnh nhìn Lý Thắng núp sau thân cây, “Lý Thắng, anh thật sự xuất thân từ lĩnh đặc biệt sao? Năng lực ẩn núp quá kém, tôi có thể nhìn ra quần áo của anh rồi.”

Lý Thắng trốn sau cây run rẩy khoe môi, một năm trước anh không bảo vệ tốt cho tiểu thư, khiến cho bị phạt, hiện giờ một khi tiểu thư ở bên ngoài, anh đều không dám phớt lờ, cẩn thận bảo vệ tiểu thư nhà mình, bây giờ bị tiểu thư phát hiện chỗ núp, quá mất mặt.

“Thôi, các anh thích đi theo thì đi theo đi.” Vô cùng soái gât tóc trước trán, Lâm Hi mỉm môi cười một tiếng.

Ba năm, cô sống dưới sự bảo vệ của Quyền Hạo ba năm, cuộc sống quá mức yên tĩnh, cô đã quên mất mình đã từng là một thân trộm năng lực cao cường.

Khẽ quay đầu liếc mắt nhìn ám vệ đi theo cô, nụ cười như tia sáng mặt trời tràn ra trên mặt cô, trông mắt sáng ngời chuyển nhanh như chớp, hình như đang nghĩ mưu ma chước quỷ gì đó.

Ngồi lên xe, đeo kính mắt thật lớn, che khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế và hoàn mỹ, bẻ tay lái, dẫm chân ga, chiếc Ferrari lấy tốc độ của gió chạy đi, nhìn qua kính chiếu hậu, cô thấy Lý Thắng đang ra sức định đuổi kịp cô.

Trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy nụ cười, cô gia tăng tốc độ, linh hoạt tránh né xe xung quanh, Ferrari giống như một con cá trạch trượt qua, mười phút sau, cô nhìn sau kính chiếu hậu phản chiếu một chiếc xe xa lạ, cô rất dễ dàng khiến Lý Thắng không theo kịp cô.

Đi tới trước cửa một quán bar, Lâm Hi tháo kính mắt xuống, nhìn chăm chú vào quán bar nổi tiếng đế đô này.

Ngoạ đầu trầm tư một chút, cô quyết định đi vào bên trong chơi một lúc.

Giả bộ đứa trẻ trưởng thành sớm ba năm, thật mệt mỏi, hiện giờ vào bên trong thả lỏng một chút thôi.

Động tâm không bằng hành động, cô đi vào bên trong quán bar, thấy nhiều kiểu trai đẹp gái xinh.

Tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn cũng không nhìn cô đưa tay gõ quầy bar, môi khẽ cười.

“Lâm Hi, sao em ở đây?” Tiểu Thần vốn định đến quán bar chơi một chút, không nghĩ tới lại gặp Lâm Hi ở đây. Ở trong ấn tượng của anh, Lâm Hi là nhị tiểu thư nhà họ Quyền cao không thể với tới, trong ngày thường được Quyền Hạo bảo vệ rất tốt, không đùa giỡn với con các cán bộ khác.

Quay đầu nhìn Tiểu Thần có vẻ mặt kinh ngạc, Lâm Hi uống nửa ly Long Island Iced Tea *, không nhanh không chậm nói: “Không nên hỏi em vấn đề ngu xuẩn như vậy.” Cô mới biết Tiểu Thần một năm trước, hiện giờ anh là bạn học đại học của cô, quan hệ của hai người cũng vô cùng tốt.

(*) Long Island Iced Tea: Một thức uống mùa hè, lần đầu tiên được pha chế bởi Robert Butts, tại quán Oak Inn, ở Long Island, New York vào giữa năm 1970. Long Island Iced Tea được pha chế từ năm thứ rượu là vodka, tequila, gin, rum, triple cộng với cola thêm những viên đá trong veo và một lát chanh vàng. Món cocktail này có tên như vậy vì nó có màu hồ phách giống như tên gọi.

Tiểu Thần cười cười bất đắc dĩ, sờ gương mặt đẹp trai của mình, “Một cô gái đến đây chơi, cẩn thận bị người chiếm tiện nghi.”

“Vậy còn anh, ở đây tìm con mồi?” Giọng Lâm Hi châm chọc, trong giọng nói rất xem thường tác phong lãng nhãng này của Tiểu Thần, cũng chỉ mới mười tám tuổi, nhưng từng có không ít phụ nữ.

Quả nhiên là giọng nói sắc bén này, Tiểu Thần ngưng ngừng cười một tiếng, sờ sờ chóp mũi, “Lâm Hi, bây giờ đã tám giờ tối, em còn không về, cẩn thận Quyền thiếu phái người tìm em cả thành đó.” Đây không phải đùa giỡn, có một lần đám người bọn họ chơi ở trong nhà Lăng Linh đến nửa đêm, kết quả là gì, Quyền thiếu đợi không thấy Lâm Hi về nhà, không chỉ phái ám vệ tìm Lâm Hi cả thành, anh còn đích thân đến nhà họ Lăng đón Lâm Hi về.

“Anh thật phiền đó, Quyền Hạo cho anh bao nhiêu tiền, để cho anh thay thế anh ấy canh chừng em.” Nói đến ba năm nay không lúc nào không bị người canh chừng, Lâm Hi tức giận ngậm trà phúng Tiểu Thần.

“Lâm đại tiểu thư, tôi nào dám chứ.” Tiểu Thần giả bộ đầu hàng, đáng thương nói.

“Nếu không dám, vậy nhanh chóng đi qua một bên, đừng quấy rầy tâm tình tốt đẹp đêm nay của tôi.” Lâm Hi ghét bỏ xua xua tay, trên khuôn mặt nhỏ nhắn viết đầy không nhin được.

Nhìn các cô gái đi tới đi lui chung quanh, Tiểu Thần cảm thấy hơi thất vọng, tối nay ở đây không có con mồi hợp với khẩu vị của anh. Giống như nghe hiểu được không nhin được trong giọng nói của Lâm Hi, Tiểu Thần da mặt dày ngồi bên cạnh cô.

“Cách xa em một chút.” Uống xong chỗ Long Island Iced Tea còn lại, mắt lườm Tiểu Thần, Lâm Hi ghét bỏ nói. Thật lâu không đến chỗ quán bar như này chơi, rất hoài niệm cuộc sống tự do tự tại trước kia khi cô là Lâm Hi Nhi, đáng về bây giờ, bất cứ lúc nào cũng bị một đồng lớn canh chừng.

“Lâm Hi, không phải anh nói em, em thân con gái, uống rượu mạnh cái gì, chờ đến khi em say, bị người chiếm tiện nghi chính là được không bù nổi mất.” Tiểu Thần cũng gọi một ly Long Island Iced Tea giống vậy, giọng mang ý tứ giáo dục Lâm Hi. di1enda4nle3qu21ydo0n

Hai lỗ tai giống như không nghe thấy lời Tiểu Thần nói, Lâm Hi nhìn người đang chơi xúc xắc ở một bàn cách đó không xa, trí nhớ trước kia hiện lên từng chút từng chút một trong đầu.

“Lâm Hi, em xem người khác đổ xúc xắc làm gì?” Thấy Lâm Hi nhìn không dời mắt người khác đổ xúc xắc, Tiểu Thần trêu ghẹo nói, “Chẳng lẽ em cũng muốn chơi một ván?” Biết Lâm Hi một năm, ấn tượng cô cho anh chính là không quan tâm cái gì, thỉnh thoảng quan tâm chút tiền tài, bây giờ nhìn thấy hứng thú trong mắt cô, anh cũng cảm thấy rất hứng thú.

Năm ngón tay phải vẫy vẫy, Lâm Hi cười đến rất lảng lơ, mắt lóe ra ánh sáng khiến cho người ta chói mắt, “Rất lâu không chơi, muốn chơi vài ván.”

Tiểu Thần rõ ràng bị lời của Lâm Hi làm kinh ngạc, bình thường Lâm Hi nhìn giống như đứa trẻ ngoan lại thích trò đánh bạc gì đó, “Có thể, đến Úc Thành chơi là được.”

“Úc Thành?!”

“Nếu muốn chơi trò này, đi Úc Thành chơi là được.” Thân là con cán bộ tinh thông lối sống phóng túng, Tiểu Thần vô cùng hiểu loại hình này.

“Được, cùng đi chơi vài ván.”

“Em đi thật à?” Tiểu Thần hơi do dự.

“Nói nhảm, nhất định là thật. Em đã rất lâu không chơi, hôm nay khó có được cái đuôi những người đó, đương nhiên muốn chơi một chút rồi về.”

“Nhưng Quyền thiếu?” Anh lo lắng Quyền thiếu sẽ tức giận.

Liếc nhìn thấu lo lắng của Tiểu Thần, Lâm Hi cười nhạo một tiếng, “Làm ơn, không phải anh lo lắng Quyền Hạo sẽ tức giận đấy chứ? Có em ở đây, anh lo lắng cái gì, đi thôi, chơi một lúc rồi trở lại.”

Trong lòng Tiểu Thần cũng đang dao động, anh cũng đã rất lâu không tới Úc Thành chơi vài ván rồi, nếu tới nay Lâm Hi tâm huyết dâng trào, vậy anh theo cô vui đùa một chút thôi.

“Lâm Hi, anh nói rõ trước, bây giờ đã tám giờ tối, nếu chúng ta đi Úc Thành chơi, vậy khẳng định ngày mai mới trở về, em nên nói một tiếng với Quyền thiếu trước, tránh cho anh ta...” Lời nói tiếp theo, Tiểu Thần không nói tiếp, nhưng anh thật sự có lo lắng này.

“Không cần lo lắng, Ok.” Cô cũng lo lắng Quyền Hạo sẽ có kinh động khắp thành như lần trước, suy nghĩ chủ ý.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 38: Có chán ghét hay không

Editor: Puck -

Bên trong sông bạc ở Úc Thành, nhìn đám người mặt mũi tham lam đi tới đi lui chung quanh, Lâm Hi nâng lên nụ cười cực kỳ xinh đẹp.

Úc Thành là một hòn đảo, chế độ khác trong nước, đánh bạc ở đây là hợp pháp. Rất nhiều người trong nước muốn chơi vài ván, đa số sẽ chọn ngồi thuyền tới đây.

“Lâm Hi, em muốn chơi cái gì?” Tùy ý cầm mấy thẻ đánh bạc vài ngàn, Tiểu Thần mỉm cười hỏi.

“Tùy tiện.” Gian phòng này là nơi cao cấp nhất lớn nhất trong sông bạc ở Úc Thành, cách chơi phong phú đều có. Cô tới đây tìm vui, không phải tìm kích thích, đánh bạc có thể chơi vài ván, không phải thân bài gì, một khi nghiện rồi, gia sản nhiều hơn cũng không đủ chơi.

Ánh mắt quét đến bàn bài cào, Tiểu Thần mỉm môi cười một tiếng, “Vậy thì chơi bài thôi.”

“Thế thì chơi vài ván.”

...

Sau một tiếng, thẻ đánh bạc vài chục ngàn đồng càng lúc càng nhiều ở trước mặt Lâm Hi, gần như chất thành một núi nhỏ, tính sơ sơ, chỗ này cũng có hơn năm triệu. Thần thoại ở Úc Thành một đêm chột giàu vĩnh viễn không thiếu, nhưng thua muốn nhảy lầu cũng một bó to, nhưng người có thể trong vòng một giờ ngăn ngừ dùng một trăm ngàn đồng thắng được hơn năm triệu thật sự không nhiều lắm.

“Lâm Hi, kỹ thuật của em cũng quá tốt.” Tiểu Thần nhìn thẻ đánh bạc vài chục ngàn lóe vàng, gần như nhìn đến tròn tròn mắt. Thật sự không nghĩ tới, Lâm Hi chơi bài có thể chơi tốt như vậy, một giờ đã thắng được năm triệu.

Mắt to giống như mê hoặc lòng người chớp chớp, lông mi dài mảnh vênh lên cũng nhiễm ý cười, môi hồng nâng lên đường cong mê người, Lâm Hi mỉm môi cười nhẹ: “Em chơi từ khi mười tuổi.”

Trong sông bạc tiếng người huyền ảo, rất có thể kích thích thần kinh người ta, Tiểu Thần lôi kéo Lâm Hi đến phòng khách quý.

Trong phòng khách quý, Lâm Hi chơi xúc xắc với cao thủ lợi hại nhất trong sông bạc, khi cô một lần nữa lắc ra ba con sáu, cao thủ trẻ tuổi này cũng đen mặt rồi.

Cuối cùng vẫn là Lâm Hi cảm thấy không hứng thú, thôi đánh bạc, ngược lại mang theo Tiểu Thần đi dạo trên đường cái, hoàn toàn đảm nhiệm du khách đến dạo chơi rồi.

Hai người Lâm Hi và Tiểu Thần chơi thật vui về ở Úc Thành, ở đế đô Quyền Hạo lại không dễ chịu.

Mười hai giờ khuya, bóng dáng Lâm Hi vẫn không xuất hiện ở nhà họ Quyền.

Bóng dáng cao lớn đứng bên cửa sổ không nhúc nhích, trông mắt thâm thúy thêm vào lo lắng, Quyền Hạo nhíu mày, càng nhìn cảnh đêm xinh đẹp đầy lòng càng lạnh.

“Thiếu gia, cậu nghỉ ngơi trước đi.” Trần Tiêu một mực trung thành với Quyền thiếu khuyên nhủ.

Thường ngày vào lúc này tiểu thư đã sớm trở lại ngủ, mà đêm nay tiểu thư chậm chạp không về, người phải ra ngoài lại không thể tra ra được tiểu thư đi hướng nào. Thiếu gia nhà mình lo lắng đến ăn không ngon cũng không đi nghỉ ngơi, về mặt lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Còn không có tin tức của Hi nhi sao?” Đã trễ thế này, cô còn chưa trở lại, anh làm sao mà ngủ được.

“Đúng, thiếu gia.” Trần Tiêu khựng lại, trong mắt lóe ra lo lắng, “Thiếu gia, tài lái xe của tiểu thư rất tốt, tốc độ lái xe có thể so sánh với tay đua xe cao cấp, ai cũng không biết cô ấy lái xe đến đâu, cũng không ai biết hiện giờ cô ấy đang ở đâu? Nhưng mà theo tính tình và phương thức làm việc của tiểu thư, chắc sẽ không xảy ra ngoài ý muốn, cho nên thiếu gia cậu không cần quá lo lắng, nghỉ ngơi trước đi.”

“Trần Tiêu, việc đời không có tuyệt đối, làm sao cậu khẳng định Hi nhi sẽ không xảy ra điều gì ngoài ý muốn?” Anh lo lắng không phải điều này, mà lo lắng Hi nhi sẽ như vậy mà biến mất trong thế giới của anh. Mấy ngày trước Hi nhi oán trách anh, cô không thích nhiều người đi theo cô như vậy, cũng không thích cách sống hiện tại.

“Thiếu gia, có vài lời không biết tôi có nên nói hay không?” Trần Tiêu cân nhắc trong lòng, vẫn muốn nói lời giấu trong đáy lòng ra khỏi miệng.

“Nói.”

“Tiểu thư không thích cách sống như thế này, cô ấy ghét một đám người âm thầm đi theo sau lưng cô ấy.” Anh chăm sóc nhị tiểu thư cũng đã ba năm, không hiểu nhiều tính cách của cô, nhưng anh hiểu rất rõ cô giận và chán ghét. “Ngày hôm qua khi cậu không ở nhà thì tiểu thư phát cáu rất lớn với Lý Thắng.”

Khi Quyền Hạo định nói chuyện thì Lý Thắng vội vàng vàng đi tới, cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Quyền Hạo, cả người đều đang run rẩy, hơi run run nói, “Thiếu gia, chúng tôi tìm được xe của tiểu thư ở bên bờ biển.”

“Hi nhi đâu?” Ánh mắt anh tiết lộ khẩn trương. Đầu năm khi cô biết lái xe rồi, vì để cho cô vui vẻ, anh mua rất nhiều xe thể thao mà cô thích. Sau khi có xe, cô ra cửa không bao giờ cần tài xế nữa.

Lý Thắng e sợ cắn chặt răng, “Chúng tôi không tìm được tiểu thư.”

Quả nhiên, như Trần Tiêu đoán, không nghe được tin tức tiểu thư nhà mình, Quyền thiếu đen mặt, môi mím thành một đường thẳng, thoát nhìn vô cùng không vui.

“Tiếp tục tìm, còn lo lắng cái gì?” Quyền Hạo tức giận, tức giận thẳng tắp lên cao, gằn nhẹ nói.

“Dạ, thiếu gia.” Lý Thắng bị sợ đến không dám dừng lại lâu, bước chân hốt hoảng đi ra ngoài.

“Thiếu gia, có muốn tăng thêm người tìm kiếm tiểu thư không?” Trần Tiêu nghe được tin tức này, trong lòng cũng cảm thấy có cái gì đó rất không đúng.

Mặt lạnh liếc nhìn Trần Tiêu, về mặt Quyền Hạo lạnh nhạt, trong mắt chứa đầy lo lắng.

Không có cô ở bên cạnh, thân thể trống rỗng vô tận, lo lắng tràn ngập đáy lòng anh.

Máu không còn sôi trào nữa, giờ phút này tâm tình rối loạn, luống cuống, ánh mắt chán ghét của cô một lần nữa hiện lên trong đầu. Lòng trống không, giống như có thứ gì đó đang rời anh mà đi, cảm giác vô lực này khiến cho cả người anh run lên.

Thở hổn hển giống hệt hít thở không thông, tay trái anh bám vách tường, tay phải nắm thật chặt chỗ tim.

“Thiếu gia, ngài sao vậy?” Trần Tiêu quan tâm hỏi. Đêm nay không phải đêm trăng tròn, sao thiếu gia nhìn khổ sở như vậy?

Cảm giác trống rỗng và khổ sở cuốn lấy toàn thân, Quyền Hạo càng dùng sức cầm chặt chỗ tim.

Một lúc sau, Quyền Hạo khôi phục bình thường, sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt âm u.

Xe Lâm Hi đậu trên bờ biển, chiếc xe Ferrari màu đỏ đoạt mắt người.

Hướng mắt ra phía gió biển thổi tới, tóc đen rối loạn, cũng rối loạn lòng người.

“Thiếu gia.” Gió biển mạnh mẽ thổi tới đến Trần Tiêu đứng không vững.

Bờ biển dưới màn đêm, màu sắc xanh lam mê người không nhìn thấy nữa, đánh tới trực diện là gió biển có vị mặn.

“Tìm một lần nữa toàn bộ chung quanh, cho đến khi tìm được cô ấy mới thôi.” Âm thanh lạnh lùng vang dội bên bờ biển, gương mặt tuấn mỹ như thiên thần bị ý lạnh bao vây. Quyền Hạo đứng bên bờ biển, mặc cho gió biển đập vào mặt anh.

“Dạ, thiếu gia.”

Đã là mùa đông rồi, gió lạnh thổi khiến cho người ta không thoải mái, Trần Tiêu thở dài bất đắc dĩ, sờ cửa xe bóng loáng, móc điện thoại di động trong

túi ra, gọi số quen thuộc.

Bên tai lại một lần nữa truyền đến, số điện thoại ngài gọi không thể kết nối, xin chờ chút nữa.

“Tiểu thư, ngài rút cuộc đi đâu?”

Ở bên kia Lâm Hi và Tiểu Thần sớm ở trên thuyền chơi rất vui vẻ, có lẽ cảm nhận được điều gì, cô lấy điện thoại vẫn để trong túi ra, phát hiện không biết điện thoại di động tắt máy từ lúc nào.

Mới vừa mở máy, thấy thông báo 150 cuộc gọi nhờ vả hơn ba mươi tin nhắn, Lâm Hi hơi sững sốt.

Những cuộc gọi nhờ vả này chỉ có một là của Trần Tiêu, còn lại đều của Quyền Hạo, hơn ba mươi tin nhắn này tất cả đều là của Quyền Hạo, nội dung tin nhắn gần như giống nhau.

Nằm ở trên lan can thuyền, Lâm Hi gọi điện thoại cho Trần Tiêu, cảm thấy cần thiết phải nói một tiếng với Trần Tiêu đêm nay cô không về.

Cầm điện thoại di động bất đắc dĩ nhìn biển khơi, khi Trần Tiêu nghe thấy tiếng chuông vang lên thì cúi đầu nhìn. Thấy điện thoại biểu hiện gọi tới là tiểu thư nhà mình thì mắt anh trừng đến tròn vo, vội vàng nhấn nút nghe: “Tiểu thư, cô ở đâu vậy?”

Trông mắt Lâm Hi nhìn nước biển, “Tôi đang ở...” Lời còn chưa nói hết, Tiểu Thần và mỹ nữ đùa giỡn bên cạnh không cẩn thận đụng chạm vào cánh tay phải của cô, tay phải thả lỏng, điện thoại di động thẳng tắp rơi vào trong nước biển.

Mất to chớp chớp, Lâm Hi khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, bình tĩnh nhìn vào điện thoại di động biến mất trong tầm mắt của cô.

Tiểu Thần phát hiện không đúng, xoay người liếc mắt nhìn về mặt bất đắc dĩ của Lâm Hi, cảm thấy tò mò, “Lâm Hi, em làm sao vậy?”

Tay phải trống không mở ra trước mặt Tiểu Thần, Lâm Hi buồn bực, “Điện thoại di động của tôi rơi vào trong nước.”

“Không phải chỉ là một chiếc điện thoại sao, có gì mà phải buồn bực.” Tiểu Thần tiêu tiền như nước đã quen, không đặt chiếc điện thoại di động không đáng tiền của Lâm Hi vào trong mắt. Anh đẩy một trai lai điển trai tới trước mặt Lâm Hi, cảm khẽ nâng lên, “Muốn chơi thì chơi vui vẻ chút, trai lai điển trai này thuộc về em.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Chương 39: Người đàn ông kia

Biển rộng dưới đêm tối không có vẻ đẹp như ban ngày, chỉ có tiếng sóng lớn.

Gió biển lạnh lẽo thổi trên gương mặt đẹp, mái tóc đen nhánh tung bay trong gió, điểm sáng lấp lánh trong tròng mắt đen âm đạm xuống, đôi tay tùy ý đặt lên lan can, Lâm Hi yên lặng đứng bất động tại chỗ. Ôn ào nào động chung quanh dường như không hợp với cô yên tĩnh, cô dường như là tiên nữ ngăn cách với đời, cao quý, thần thánh, không thể xâm phạm.

“Lâm Hi, bây giờ đã hai giờ sáng, em không về phòng ngủ à?” Tiểu Thần chơi cả ngày lộ vẻ mệt mỏi, thấy Lâm Hi mắt cũng không chớp nhìn chăm chú vào mặt biển, tò mò hỏi.

“Anh mệt mỏi thì anh đi nghỉ ngơi, không cần đề ý đến em.” Giọng Lâm Hi hơi trầm thấp, tầm mắt chưa từng rời khỏi mặt biển.

“Biển lớn như vậy có gì để nhìn?” Lâm Hi đã đứng ở đây nhìn biển hai giờ rồi, còn chưa nhìn đủ sao, biển này có gì để nhìn.

Xoay người nhìn thẳng vào vẻ mặt vô cùng hoài nghi của Tiểu Thần, Lâm Hi khẽ mỉm cười, “Em rất thích biển.”

“Thích thì thích, cũng không cần ngắm biển vào nửa đêm canh ba chứ?”

“Nửa đêm canh ba ngắm biển làm phiền đến anh à?”

“Không làm phiền, nhưng ít ra nhìn thấy cũng cảm giác không thoải mái.”

“Cút.” Lâm Hi tức giận nói.

“Vậy em tiếp tục từ từ xem biển đi, anh đi sảnh chính lầu hai chơi, em xem chán rồi nhớ về nghỉ ngơi.” Bọn họ đang ở trên một chiếc du thuyền hào hoa, trên đất liền có những thứ gì, cơ sở giải trí này càng thêm không thiếu.

“Ừm”. Lâm Hi gật gật đầu.

Quay người lại tiếp tục nhìn sóng gợn trên mặt biển, trông mắt Lâm Hi càng lúc càng mờ, linh khí hoàn toàn không có.

Tay trái ấn lên vị trí trái tim, cảm nhận tim nhảy lên, khoe môi khẽ nhếch, kiều căng lơ lửng giữa hai chân mày. Không biết nhìn bao lâu, cô cảm thấy hai chân cũng tê dại rồi.

Cúi mi mắt xuống, nhìn chăm chú vào nền bằng phẳng, Lâm Hi xoay người chuẩn bị đi về nghỉ ngơi, không ngờ đâm đầu vào một người mà cô không thể tưởng tượng nổi.

Anh ta, một thân áo phục màu đen chính tông, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, tuấn tú lại mang theo mùi vị quyến rũ, nhưng trên người anh ta lại tản mát ra hơi thở lạnh lùng, tổng hợp quyến rũ này, khiến cho người ta có cảm giác tim đập thình thịch. Đôi mắt hẹp dài tập trung mà thâm tình, giống như chỉ cần nhìn một cái, bạn sẽ bị đắm chìm.

Đáy mắt thoáng qua tia kinh ngạc, cô mím mím môi hồng, trừng mắt nhìn vào, tầm mắt vô cùng rõ ràng, xác định cô không hề hoa mắt, cũng không xuất hiện ảo giác. Anh ta chân chân thật thật xuất hiện trước mắt cô, ba năm trôi qua, cô không ngờ còn có thể gặp lại anh ta.

Không tự chủ hạ thấp mắt xuống, không trực tiếp nhìn thẳng anh ta, cô nâng khoe môi lên cười lạnh.

Thảm Cảnh Kỳ nhìn chăm chú cô bé trước mắt mấy giây, đôi môi khẽ mím, chút ý cười hiện lên trên mặt.

Bây giờ cô ở trước mặt anh ta chính là một người xa lạ, mà anh ta là người xa lạ nhưng cô hiểu rõ.

Bước chân không ngừng lại, cô đi qua bên cạnh anh ta, khi đi qua bên cạnh anh ta thì cô ngửi được mùi vị quen thuộc thấm vào gan ruột. Gặp lại, rất lạnh nhạt, trên mặt cô treo ý cười nhẹ nhàng, giống như tất cả trước kia chưa từng xảy ra, cuộc sống của cô và anh ta ở thế giới khác nhau, kiếp trước như thế, kiếp này cũng như thế.

Trông mắt giống như có thể thu hút tâm thần người ta chớp chớp, anh nhìn chăm chăm vào cô đang đi qua bên cạnh anh. dieendaanleequaydonn

Khi cô chuẩn bị biến mất ở trên hành lang, giọng nói trầm thấp dễ nghe của anh vang lên, “Hi Nhi.”

Bước chân không vì tiếng kêu này của anh ta mà ngừng lại, vẻ mặt của cô không thay đổi, trông mắt dâng lên nụ cười vô tận.

Tiếng bước chân gần như im ắng biến mất sau lưng anh, anh xoay người nhìn thẳng vào bóng lưng của cô, tình yêu thoáng qua rồi biến mất trong trông mắt. Anh chậm rãi nâng tay phải lên, vuốt ve vị trí tim cách áo, than nhẹ như thế ní non như thế, “Hi Nhi, là em sao?”

Đi trên hành lang, bước chân Lâm Hi không còn trầm ổn như vừa rồi, hơi rối loạn rồi, khắp khuôn mặt là vẻ rối rắm, nào còn lạnh nhạt như vừa rồi.

Thật sự gặp quý, ba năm trôi qua, bọn họ lại dùng phương thức này gặp lại nhau.

“Này, phục vụ hả?” Trịnh Thủy Tinh đẩy cửa đi ra, thấy Lâm Hi, hỏi rất không tôn trọng.

Phục vụ! Lâm Hi theo phản xạ nhìn về phía phát ra âm thanh, Trịnh Thủy Tinh đang cau mày nhìn cô.

Nhìn đằng trước đằng sau một chút, ở trên hành lang này, chỉ có một mình cô, cô không khó hoài nghi người phụ nữ có dáng dấp xinh đẹp trước mắt đang gọi cô, “Xin lỗi, tôi không phải là phục vụ.” Cúi đầu nhìn bộ trang phục nữ kiểu tây hai màu đen trắng trên người, lúc này cô muốn hành hung Tiểu Thần, chuẩn bị quần áo cho cô là thứ đồ chơi gì?

Trịnh Thủy Tinh hoài nghi nhìn Lâm Hi, dáng vẻ rất không tin tưởng, “Cô không phải phục vụ, vậy mặc đồng phục phục vụ làm gì?”

Tầm mắt Lâm Hi vô tình quét qua người áo đen như hung thần ác sát đang đi về phía bên này, ngẫm nghe trộm lời người áo đen nói, cô rất có hứng thú quan sát cô gái trước mắt.

Một đám người áo đen nhìn thấy Trịnh Thủy Tinh thì rất kích động, chạy vội tới, mắt thấy chuẩn bị đến trước mặt Trịnh Thủy Tinh. Lâm Hi duỗi ngón trỏ, chỉ về phía người áo đen đang tới, “Tôi không phải phục vụ cũng không gấp gáp, nhưng đám người kia giống như đang tìm cô.”

Trịnh Thủy Tinh nhìn theo hướng Lâm Hi chỉ, thấy đám quý oan hồn quen thuộc kia, nụ cười giống như mướp đắng! Mẹ nó! Đám đòi nợ này sao tìm thấy cô nhanh như vậy! Trong lòng thầm mắng một câu, cô co căng chạy nhanh như bay.

Nhìn bóng lưng cô gái chạy thật nhanh, Lâm Hi không khỏi cười ra tiếng.

Thật sự là một người có ý tứ!

Nơi này là lầu bốn, gian phòng của cô ở lầu năm, cô móc thẻ mở cửa phòng ra, mới vừa mở cửa phòng, một bóng dáng lầy lù lù sét đánh không kịp bưng tai vọt vào trong phòng của cô.

Cặp mắt chớp chớp, cô không hoa mắt chứ?

“Cô bé, có thấy một người phụ nữ ăn mặc rất lẳng lơ không?” Một người đàn ông có vẻ mặt dữ tợn, giọng nói hung dữ mạnh mẽ rất có tính đe dọa hỏi cô.

Tuy đáy lòng buồn cười, nhưng cô vẫn giữ tốt lạnh nhạt trên mặt. Nghĩ đến cô gái mới vừa rồi được cô cho phép chạy vào trong phòng, cô cau mày, không vui nói, “Không thấy.”

Một đám người áo đen giống như rất không tin tưởng cô, thò đầu liếc nhìn phòng cô mấy lần, không nhìn thấy bóng dáng Trịnh Thủy Tinh. Suy tính đến thân phận khách ở lâu năm đều rất không tầm thường, bọn họ cũng không dám quá đáng, không cam lòng rời khỏi lâu năm, tiếp tục đến chỗ khác tìm Trịnh Thủy Tinh bọn họ muốn tìm.

Đóng cửa lại xong, trước mắt cô xuất hiện Trịnh Thủy Tinh vội vã cuống cuống.

“Vị tiểu thư này, mời đi ra ngoài cho.” Không nhìn cô gái xa lạ này thêm một lần, Lâm Hi rất không khách khí hạ lệnh đuổi khách. Cô không cần biết cô gái này tại sao bị người đuổi theo, hiện giờ cô chỉ muốn mời cô ta ra ngoài.

Trịnh Thủy Tinh mím mím đôi môi đỏ mọng, trong hốc mắt tràn đầy nước mắt, giả vờ đáng vẻ đáng thương, “Em gái nhỏ, đám người áo đen kia lòng dạ độc ác, lại muốn chị đi ngủ cùng với một lão già, em có thể thương thì thương chị đi, chừa chừa chị một đêm thôi.”

Nhìn kỹ Trịnh Thủy Tinh từ trên xuống dưới một lần, Lâm Hi không sinh ra được chút lòng đồng tình nào, ánh mắt dừng lại trên ngực đầy đặn mê người của chị ta, lại liên tưởng đến người phụ nữ lẳng lơ mà người đàn ông áo đen vừa nói, cô cười rất không phúc hậu.

“Tại sao tôi phải tin tưởng chị?” Cười xong, hai mắt Lâm Hi chứa khinh bỉ, “Nếu chị không tự mình rời đi, vậy để tôi gọi bảo vệ lên đuổi chị đi?”

Trò diễn rất cuộc diễn không nổi nữa, Trịnh Thủy Tinh thu hồi đáng vẻ mãnh mai, “Cùng là phái nữ, gặp phải chuyện như vậy, em cũng nên giúp chị một chút, sao lại thấy chết mà không cứu chứ?”

“Chờ đến khi chị sắp chết lại nói.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Chương 40: Quyền thiếu điên cuồng

Editor: Puck

“Sao em lại không có tính người như vậy.” Nóng lòng muốn tìm một chỗ ẩn núp, trong lòng Trịnh Thủy Tinh lạnh lẽo, sợ hãi không khỏi khiến cho cô sợ run cả người.

Đào mắt quan sát tỉ mỉ đáng vẻ cô gái trước mắt, Lâm Hi ngồi trên ghế sa lon, “Chị nói cảnh ngộ chị gặp phải là gì?” Sợ hãi và vô dụng trong mắt cô gái này, đều là chuyện cô đã từng trải qua.

Cặp mắt quyền rũ câu người của Trịnh Thủy Tinh giờ phút này hiện đầy hơi nước, cắn răng thật chặt, không để cho nước mắt của mình chảy xuống. Lòng người đều yếu ớt, bản thân một người bị uất ức luôn có thể giữ vững nụ cười, chỉ khi nào có người hỏi mình tại sao, nước mắt sẽ không nhịn được rơi xuống.

Lâm Hi cũng nhìn thấy vẻ mặt sắp khóc của Trịnh Thủy Tinh, nghĩ tới trí nhớ hai mươi năm trước, chợt có thể hiểu được cô gái trước mắt này rồi. Nhún nhẹ đôi mày thanh tú, cô chỉ chỉ vào ghế sa lon, cảm khê nhếch lên: “Ngồi xuống từ từ nói đi.”

Mặc dù cô gái trước mắt nhìn giống như một người chưa thành niên, nhưng cô không thể so sánh với trầm ổn tàn mát ra trên người cô ta.

Cảm xúc chỉ mất không chế trong chốc lát, Trịnh Thủy Tinh thu hồi hơi nước trong mắt, cố làm ra vẻ không có chuyện gì nở nụ cười nhẹ nhõm, không biết rằng nụ cười nhuốm khổ sở còn khó nhìn hơn đáng vẻ sắp khóc vừa rồi.

Nhìn xéo Trịnh Thủy Tinh ngồi ở bên cạnh cô, Lâm Hi dùng ánh mắt ý bảo cô ta có thể nói.

“Chị là đứa nhỏ sinh ra trong một gia đình nghèo...” Trịnh Thủy Tinh cân nhắc lại ký ức của mình, tính toán nói chuyện từ nhỏ, cô không ngại nói toàn bộ những gì mình đã trải qua cho cô gái bên cạnh nghe, bị đè nén lâu lắm rồi, muốn nói hết những lời này ra.

“Em không muốn nghe chuyện xưa gì mà từ nhỏ đến lớn, chị chọn lựa trọng điểm thôi.”

Đôi tay nhỏ bé run lên, Trịnh Thủy Tinh mím môi cười cười.

“Con nhà nghèo, từ nhỏ bị người khinh bỉ, bởi vì thích một người, vì có thể đến gần người đó hơn, cho nên tiến vào làng giải trí, không ngờ làng giải trí

đen tối như vậy, bọn họ ép buộc chị phải lên giường với một ông già, chị không chịu, bọn họ định bắt chị trở về.” Vốn định rõ ràng rành mạch nói quá trình mình đã trải qua cho cô bé này nghe, nhưng nhìn thấy vẻ mặt không kiên nhẫn của cô ấy, Trịnh Thủy Tinh nói ngắn ngủi mấy câu đã khái quát được con đường nửa đời trước của cô.

“Em tên Lâm Hi, chị tên là gì vậy?” Nghe được lời Trịnh Thủy Tinh nói, Lâm Hi không có tình cảm dư thừa cho rằng Trịnh Thủy Tinh rất đáng thương.

“Chị tên Trịnh Thủy Tinh.” Ánh mắt của Lâm Hi quá mức sắc bén, khí thế hào hùng, Trịnh Thủy Tinh không nhận được muốn thần phục. Trong lòng mơ hồ suy đoán, Lâm Hi do gia tộc lớn nào bồi dưỡng ra được.

Đột nhiên đứng lên, Lâm Hi từ trên cao nhìn xuống Trịnh Thủy Tinh, “Tôi nay chị có thể ngủ lại đây.” Cô không cảm thấy có gì khác về Trịnh Thủy Tinh đột nhiên xông vào phòng cô, từ trong mắt Trịnh Thủy Tinh, cô có thể thấy được sự hãi hùng đậm và vô dụng, đã như vậy, cô sẽ để cho cô ta ở lại đây một đêm.

“Cám ơn, mới vừa rồi thật sự xin lỗi.” Trong lòng Trịnh Thủy Tinh mang theo cảm kích nói, đồng thời cũng xin lỗi vì vừa rồi giọng điệu không tốt. Sau khi lên chiếc thuyền này, cô mới biết mình bất lực đến nhường nào, hiện giờ gặp được người chữa chấp cô, cô rất cảm kích.

Lâm Hi lấy ra một chiếc chăn và một chiếc gối từ trên giường của mình, “Chị nằm ngủ trên ghế sa lon đi.”

“Cám ơn.” Trịnh Thủy Tinh chưa từng hy vọng xa vời rằng mình có thể ngủ trên chiếc giường duy nhất ở trong phòng này, có thể có một nơi nghỉ ngơi cô đã rất thỏa mãn rồi. Ngày mai tới cô không biết nên làm sao, nhưng ít ra tối nay vẫn ấm áp.

Lúc đêm khuya, chơi cả ngày, cho dù làm bằng sắt cũng mệt mỏi. Lâm Hi nằm ở trên giường nhắm hai mắt lại, đã sớm tiến vào giấc mộng đẹp.

Trịnh Thủy Tinh không ngủ được nhanh như vậy, mượn ánh trăng nhân nhật, cô nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, lòng không ngừng trầm xuống, nước mắt trong suốt chảy xuống, dính ướt gương mặt tinh tế và hoàn hảo, ghen ngào, cô không biết hướng tương lai ở nơi nào.

Ở Úc Thành Lâm Hi ngủ không yên ổn, trong mộng đều là cảnh tượng về Lâm Hi Nhi.

Trên đường cái đế đô, đêm khuya gió lạnh thổi qua kêu vù vù, lạnh thấu xương.

Con đường này là con đường mà Hi nhi thích đi dạo nhất, lúc này đêm khuya yên tĩnh, trên đường không có mấy người.

Quyền Hạo đứng trên đường, tròn mắt nhìn chăm chú vào phương xa, cảm giác trống rỗng vô tận lan tràn toàn thân, tròn mắt hàm chứa đau thương vô tận, lòng trầm xuống từng chút từng chút một, thế giới của anh giống như đang sụp đổ, bóng đêm đột nhiên tới cắn nuốt tất cả.

Đã ba giờ rưỡi sáng rồi, Trần Tiêu bất đắc dĩ thở dài một hơi. Mười hai giờ tiểu thư gọi điện thoại cho mình, vốn tưởng rằng là một hy vọng, không nghĩ tới bây giờ trở thành tuyệt vọng.

Người nhà họ Quyền đều yêu thương người trong số mệnh đã định, trải qua ba năm ở chung, đủ để thiếu gia nhà mình yêu tiểu thư, nhưng tiểu thư chưa bao giờ tự giác nhìn thẳng vào mắt thiếu gia, tâm ý của thiếu gia cũng bị không để ý tới triệt để. Tất cả những điều này mọi người có thể lý giải do tiểu thư còn quá nhỏ không hiểu tình yêu, nhưng bây giờ đột nhiên không thấy tiểu thư, là đã kích không lờ với thiếu gia.

“Thiếu gia, đêm đã khuya, ngài vẫn nên về nghỉ ngơi đi.”

“Không tìm được cô ấy, tôi nghỉ ngơi như thế nào?” Trong tròn mắt thâm thúy tràn đầy đau thương, dưới ánh trăng anh hư ảo như thế.

Trần Tiêu không biết nói lời tiếp theo như thế nào, anh cũng không biết tiểu thư ở đâu, lấy hiểu biết của anh về tiểu thư, tiểu thư nhà mình khó có thể bỏ rơi được mấy người Lý Thăng, cô rõ ràng từng nói cô ghét cuộc sống như vậy, rất có thể ra nước ngoài tìm cha mẹ của cô đi. Dù sao thiếu gia giành tiểu thư từ bên cha mẹ của tiểu thư, lúc ấy tiểu thư không khóc nháo đòi cha mẹ, nhưng trong lòng tiểu thư nghĩ như thế nào cũng không ai biết được.

Trăng sáng bị mây đen che lại, mưa phùn lâm râm rơi xuống.

Thiếu gia nhà mình đang lo lắng tìm tới tìm lui trên đường, Trần Tiêu chỉ đành phải đuổi theo bước chân của thiếu gia. Nhìn bóng lưng đau thương này, trong lòng anh cầu nguyện, hy vọng tiểu thư nhà mình chỉ đi chơi, chứ không phải hoàn toàn biến mất, nếu không, thiếu gia sẽ không chịu được.

“Hi nhi, em đang ở đâu?” Trong ngày thường Quyền thiếu cao cao tại thượng không thể khinh nhờn, lúc này nhỏ giọng ní non, gọi tên người mình yêu mến.

Tìm khắp trên đường từng góc ngách, vẫn không thể nào tìm được cô.

Mưa càng lúc càng lớn, nước mưa dính toàn thân anh, Quyền Hạo vẫn còn kiên định tiếp tục tìm kiếm Lâm Hi.

Nước mưa lạnh như băng cộng thêm gió lạnh, giá rét thấu xương làm cho người ta không chịu nổi, rùng mình một cái, Trần Tiêu lau nước trên mặt đi, tầm mắt mơ hồ đuổi theo bóng dáng thiếu gia nhà mình.

“Thiếu gia, thôi, trở về đi thôi.” Trần Tiêu không dám để cho thiếu gia nhà mình xảy ra bất kỳ điều gì ngoài ý muốn, anh định khuyên thiếu gia trở về, nhiệm vụ tìm tiểu thư cứ giao cho đội ám vệ đi.

Tròng mắt đã nhuộm đen cuồng, Quyền Hạo đang sinh ra suy nghĩ mất đi cô, anh không nghe được lời khuyên của Trần Tiêu, trong miệng anh khê kêu tên cô, tìm tìm kiếm kiếm trong mưa, muốn tìm thấy bóng dáng của cô.

Giọt mưa rơi trên gương mặt tuần mỷ phi phàm của anh, hai bàn tay anh siết thật chặt, trái tim gần như không nhảy lên, anh đã rơi vào trạng thái điên cuồng.

Tại sao? Tại sao không tìm được Hi nhi?

Hi nhi, em đang ở đâu?

Những điều này đều đang la lên trong lòng anh, trời cao không nghe được anh la lên, trong mưa to, bóng dáng của cô chưa từng xuất hiện, có chỉ là tuyệt vọng và ý lạnh.

(Mình có nên đổi toàn bộ xưng hô của Lâm Hi với Quyền Hạo về em - anh không? Các bạn cho ý kiến nhé. Thanks)

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 41: Thiếu gia nhà họ Thẩm

Editor: Puck

Đêm khuya gặp mưa, cộng thêm kích động, một ngày một đêm không ngủ không nghỉ, Quyền Hạo hết sức thất vọng, khi về nhà ngã xuống đất không dậy nổi. Bị sợ đến cả nhà họ Quyền loạn lên, cuối cùng vẫn là Trần Tiêu ra mặt trấn định cục diện.

Sau khi được bác sỹ kiểm tra, Quyền Hạo vì gặp mưa mà bị sốt cao.

Khoảng thời gian không thấy tiểu thư nhà mình đã có cả đêm, Trần Tiêu càng không ngừng bước qua lại, trong miệng càng không ngừng lầm bầm lái nhái: “Làm thế nào? Làm thế nào? Làm thế nào...”

Tiểu thư nhà mình không thấy, thiếu gia lại sinh bệnh.

Lý Thắng đi đến, trong tay bưng một chén thuốc, nhìn thấy dáng vẻ quần gia như vậy, kỳ quái hỏi: “Quần gia anh đây đang làm gì?”

Trần Tiêu thờ dài một hơi, chân mày nhíu thật chặt: “Thiếu gia bị bệnh, tiểu thư vẫn không tìm thấy, chờ thiếu gia tỉnh lại, không thấy tiểu thư, sẽ giận dữ.”

Trong đầu Lý Thắng dâng lên dáng vẻ thiếu gia nhà mình giận dữ, anh không khỏi gật gật đầu, buông chén xuống, nói: “Cậu nói rất đúng, nhưng mà, bây giờ chúng ta cũng không có cách nào.”

“Lý Thắng, lời này của anh có ý gì? Chúng ta chỉ cần tăng cường, nhất định có thể tìm thấy tiểu thư.” Trần Tiêu nhíu mày, không vui quát lớn.

Chỉ cần tiểu thư còn sống, lấy quyền thế nhà họ Quyền muốn tìm được tiểu thư vẫn rất dễ dàng, chỉ có điều hiện giờ trong lúc nhất thời không tìm được.

Bị rầy la, Lý Thắng ngượng ngùng sờ mũi một cái.

Giờ phút này, không khí hoàn toàn yên tĩnh.

Lúc này, “Hi nhi, Hi nhi, đừng đi, Hi nhi...” Quyền Hạo nằm ở trên giường đột nhiên nỉ non mê sảng.

Thân thể Trần Tiêu chấn động, lập tức chạy tới, nhẹ nhàng gọi: “Thiếu gia, thiếu gia...”

Nhưng mà, hai mắt Quyền Hạo vẫn nhắm chặt như cũ, giống như mới vừa rồi chỉ là ảo giác.

“Tôi thấy, nếu không tìm được tiểu thư, bệnh của thiếu gia cũng không tốt được.” Trần Tiêu thờ dài một hơi, cau mày, vẻ mặt khổ sở nói, trời cao phù hộ, tiểu thư nhanh trở về đi.

Yên tĩnh một lúc, Quyền Hạo vô ý thức lại truyền tới nỉ non, “Hi nhi, đừng đi hướng này... Đừng xa cách anh.” Âm thanh càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng vang, bỗng chốc, hai mắt mở ra rồi!

Hai mắt Quyền Hạo tràn đầy hy vọng quay đầu nhìn sang bên cạnh giường, rất chậm chạp, chậm chạp lại gấp gáp như vậy, nhưng rồi, lại thất vọng không nhìn thấy bóng dáng của cô, hình như không thấy được thứ gì khác rồi, mắt rất trống rỗng, hoàn toàn trống rỗng, vô ý thức thấp giọng kêu một tiếng: “Hi nhi!” Trần đầy khẩn cầu, tuyệt vọng, vô dụng như vậy.

Lúc này, trong phòng rất yên tĩnh, âm thanh rất yếu ớt, rất khẽ, lại như nặng trĩu hung hăng gõ vào lòng bọn họ.

Trần Tiêu cũng sắp không chịu nổi nữa quay đầu đi, không nhìn nổi, hốc mắt thâm uớt rồi.

Thượng đế ơi, mau để tiểu thư trở lại đi.

Cặp mắt Quyền Hạo đỏ ngầu, trên khuôn mặt tái nhợt đều là khăn cầu, trông mắt đen thui cũng không thấy thứ gì khác nữa, trong đầu chỉ có một câu nói, Hi nhi thật sự rời anh rồi sao?

Ánh mắt Trần Tiêu liếc loạn, không dám nhìn thiếu gia nhà mình, trong miệng lẩm bẩm hồi lâu, nhưng vẫn không nói nên lời, “Thiếu gia...”

“Thiếu gia, tôi điều tra được tối ngày hôm qua người cuối cùng thấy tiểu thư là Tiểu Thần.” Tiểu thư nhà mình mất tích dưới sự bảo vệ của anh, nếu không tìm được tiểu thư nhà mình, anh thật sự có thể rời khỏi nhà họ Quyền rồi.

“Tiếp tục tìm.” Ánh mắt Quyền Hạo sáng ngời có thần, rực rỡ chói mắt, lóe ra ánh sáng nhiều màu, như đầm xanh sâu thẳm, trong suốt sáng rõ.

Nói xong, Quyền Hạo vén chăn lên, định rời đi, nhưng bị Trần Tiêu kéo lại. Nhìn về phía ánh mắt lạnh lẽo của thiếu gia nhà mình, anh hơi do dự nói: “Thiếu gia... Ngài còn sốt nhẹ đấy.”

Trong mắt to mê hoặc tràn đầy lạnh lẽo, giống như lưỡi kiếm nhọn sắc bén, sắc mặt lạnh nhạt như băng, Quyền Hạo lạnh lùng nói: “So với điều này, tìm được cô ấy quan trọng hơn.” Trên dưới toàn thân tản ra hơi thở kinh người, khiến cho người ta không rét mà run.

Cả người Trần Tiêu run lên, không khỏi thả lỏng tay ra.

Quyền Hạo rời đi luôn, trong nháy mắt đã không thấy bóng người.

Đảo mắt nhìn Lý Thắng vẫn còn đang lo lắng, Trần Tiêu rất muốn cạy đầu gối này ra nhìn một chút, đúng là một món hàng ngu, không thấy thiếu gia đã đi tìm tiểu thư rồi sao? Còn sững sờ ở đây.

“Anh sững sờ ở đây làm gì, còn không đi theo thiếu gia.”

“Dạ, quân gia.” Ngay người một lúc, Lý Thắng gật gật đầu, vội vàng đuổi theo Quyền Hạo. Úc Thành, Lâm Hi cả đêm ngủ không yên ổn, mơ mơ màng màng rời giường.

Dụi dụi mắt, cô dần dần cốt một cái, chỉ cảm thấy sáng khoái tinh thần.

Quét mắt nhìn gian phòng một lần, phát hiện không thấy bóng dáng Trịnh Thủy Tinh, khi đang cảm thấy kỳ quái thì cô thấy trên bàn trà có lưu lại một tờ giấy.

Cám ơn em!

Trên tờ giấy chỉ có ba chữ ngắn ngủi, Lâm H2i khẽ cười một tiếng, ngay sau đó ném tờ giấy vào trong thùng rác.

Đi tới ban công, nhìn biển rộng mênh mông rộng lớn, tâm tình cô tốt lên không ít.

Buổi trưa mười một giờ, đúng lúc đi về.

Tối hôm qua bởi vì Tiểu Thần, điện thoại di động của cô rơi vào trong biển, cũng không nói gì với Trần Tiêu, hiện giờ cô đang ở đây, cũng không biết nhà họ Quyền bây giờ như thế nào? Quyền Hạo luôn luôn không thích cô về không đúng giờ, bây giờ cách một đêm không trở lại, cộng thêm không thông báo cho anh, cô có một dự cảm, khi cô trở về chắc chắn bị mắng.

Du thuyền hào hoa dừng lại trên biển rộng một đêm, bây giờ đã chạy nhanh về bờ.

Xuống du thuyền, Tiểu Thần thế mà lại bỏ cô lại, đi về hướng mười giờ.

Lâm Hi cho rằng Tiểu Thần gặp được người quen, tầm mắt vô ý quét tới, thấy nói chuyện với Tiểu Thần là Thẩm Cảnh Kỳ tối hôm qua đã gặp phải. Trong đầu nhất thời trống không, cảnh tượng quá khứ lại một lần nữa hiện lên trong đầu cô, những cảnh tượng kia hóa thành đôi bàn tay vô hình hung hăng siết chặt cổ cô, khiến cho cô không thở nổi.

Tồn một phút, cô điều chỉnh cảm xúc một chút, cố gắng khiến cho bản thân mình không kích động.

Dáng vẻ hai người vừa nói vừa cười, trong lòng cô lấy làm kinh hãi, đôi mày thanh tú nhú chặt. Từ khi nào, thế lực của Thẩm Cảnh Kỳ đã vào giới chính trị rồi.

Tiểu Thần và Thẩm Cảnh Kỳ đi tới trước mặt Lâm Hi, Lâm Hi không cách nào nở nụ cười, mặt không chút thay đổi nhìn bọn họ.

“Lâm Hi, giới thiệu cho em một chút, đây là Thẩm Cảnh Kỳ người thừa kế nhà họ Thẩm.”

“Xin chào, Lâm Hi.” Khóe mắt Thẩm Cảnh Kỳ khẽ héch lên, ga lăng đưa tay phải ra, chuẩn bị bắt tay tỏ vẻ hữu nghị với Lâm Hi.

Nụ cười mê hoặc chứng sinh trên mặt Thẩm Cảnh Kỳ, Lâm Hi chỉ cảm thấy vô cùng chói mắt, trong lòng không biết có tư vị gì, môi hồng mím thật chặt, tròn mắt nhìn về phía anh ta, giống như hô hấp không được hít thở sâu một cái, cô đi thẳng về phía trước. Đáng vẻ như vậy tiếp coi hai người Thẩm Cảnh Kỳ và Tiểu Thần thành không khí, cô không để ý không đáp lại.

Bởi vì Lâm Hi rời đi nên không khí hơi lúng túng, Tiểu Thần xin lỗi cười cười, giải thích, “Lâm Hi là nhị tiểu thư nhà họ Quyền, từ nhỏ đã nuôi dưỡng thành tính tình cao ngạo, cô ấy có tính khí rồi giường hơi lớn, rồi giường chưa bao lâu, bây giờ còn không định để ý người khác.” Lấy cớ này nói xong, chính anh cũng cảm thấy thối nát. Anh không hiểu, bình thường Lâm Hi rất dễ nói chuyện, sao vừa thấy Thẩm Cảnh Kỳ thì mặt đen lại, giống như rất không vui mừng.

Nhị tiểu thư nhà họ Quyền!

Hai mắt giống như hoa đào của Thẩm Cảnh Kỳ tối lại, thoáng qua vẻ nghi ngờ, “Cô ấy không phải họ Lâm sao? Sao lại là nhị tiểu thư nhà họ Quyền?”

Tiểu Thần chớp mắt một cái, anh cũng không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào, tóm lại vấn đề này rất phức tạp, “Mặc dù họ Lâm, nhưng cô ấy là nhị tiểu thư nhà họ Quyền trên đầu quả tim của Quyền Hạo.”

Trên đầu quả tim của Quyền Hạo đấy!

Đôi môi Thẩm Cảnh Kỳ khẽ mím lại, lạnh lùng cười nhạo một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chương 42: Bởi vì quá ngu

Editor: Puck -

Khi Tiểu Thần đưa Lâm Hi về đến nhà họ Quyền thì nhìn thấy người hầu bận rộn ra ra vào vào, chuông báo động trong lòng vang lên.

Một bước ra khỏi xe, Lâm Hi thấy Trần Tiêu vội vàng hấp tấp, nhúu đôi mày thanh tú, nghi ngờ chột lóe lên trong mắt. Đã xảy ra chuyện gì?

Khi Trần Tiêu thấy tiểu thư nhà mình xuất hiện, tròn mắt muốn trợn lòi ra, mừng rỡ nói, “Tiểu thư, cuối cùng cô đã trở lại.” Vốn tưởng rằng tiểu thư biến mất không muốn trở về nhà họ Quyền, ai ngờ bây giờ tiểu thư trở về tới, nhìn dáng dấp không giống như chuẩn bị rời đi, nhìn mặt mũi trong mắt cô ấy, giống như ngày hôm qua đi chơi.

“Xảy ra chuyện gì?” Lâm Hi không hiểu hỏi Trần Tiêu có gì mà vui mừng.

“Thiếu gia bị bệnh.” Buổi trưa thiếu gia nhà mình kéo thân thể bệnh tật, mặc cho bất kỳ ai ngăn cản, cố ý đi tìm tiểu thư, ai ngờ thiếu gia hứng một cơn gió lạnh buổi trưa, khó khăn lắm mới hạ sốt, hiện giờ bệnh lợi hại hơn, vốn là sốt nhẹ, giờ chuyển thành sốt cao.

“Bệnh gì?” Thân thể Quyền Hạo nhất định tốt, ở cùng anh ba năm, cô chưa từng thấy anh bị cảm gì cả. Ngày hôm qua vẫn còn rất tốt, sao nói bệnh cái liền bệnh.

“Nóng sốt.” Cũng vì đi tìm cô dính mưa và gió lạnh gây ra đó. Câu nói sau cùng, Trần Tiêu yên lặng nói thầm trong lòng.

“Tiểu Thần, anh về trước đi, hôm nào tìm anh chơi tiếp.” Lâm Hi liếc mắt nhìn Tiểu Thần đang đứng tựa lưng vào xe.

Tiểu Thần cười cười với cô, lái xe rời đi.

Anh có một dự cảm chẳng lành, tiếp theo có phải anh rất xui xẻo?

“Tiểu thư, phu nhân đã tới.” Trần Tiêu cẩn thận nhắc nhở.

Lạnh lùng liếc nhìn Trần Tiêu, Lâm Hi không nói một lời, đi vào bên trong.

Trong phòng, Quyền Hạo như búp bê gốm sứ yếu ớt nằm trên giường, mồ hôi trên trán nhỏ xuống từng giọt, trên mí mắt không yên giật tới giật lui, môi mông khê mở, mê sảng, cẩn thận nghe, thì ra anh đang gọi Hi nhi.

Phó Trường Thanh nhìn cậu con trai bé bỏng mình yêu thương nhất yếu ớt nằm trên giường như thế, trong lòng không dễ chịu. Bà biết tầm quan trọng của người trong số mệnh với con trai, người trong số mệnh không thấy, con trai nóng vội và đau lòng, bà nhìn ở trong mắt, nhưng không thể giúp được gì cho con.

Cô nhóc Lâm Hi này đi đâu? Sao vô duyên vô cớ không thấy tăm hơi.

Đẩy cửa đi vào, Lâm Hi thấy Phó Trường Thanh tỏ vẻ đau lòng, Quyền Hạo là bệnh nhân bị không để ý đến rồi.

Bình tĩnh nhìn chăm chú vào Lâm Hi đột nhiên trở về, tâm tình Phó Trường Thanh lúc này không thể dùng vui vẻ để hình dung, bà nắm chặt tay phải của Lâm Hi, vội vàng hỏi, “Hi nhi, con đi đâu? Sao giờ mới về?”

Chậm rãi rút tay phải của mình về, cô quét mắt liếc nhìn Quyền Hạo, cũng không biết anh bởi vì cô mà sinh bệnh, “Dì, tối hôm qua con ở Úc Thành chơi một đêm.” Cô cũng không làm chuyện gì phạm pháp, chỉ đi chơi mà thôi.

Dưới cái nhìn của Lâm Hi, lời của cô không sai, cô thành thành thật thật nói tối hôm qua cô đi đâu.

Còn Phó Trường Thanh thở phào nhẹ nhõm, người trong sổ mệnh của con trai qua muôn vàn gian khổ mới tìm được, cũng không dễ dàng rời bỏ. Cũng may Lâm Hi không sinh ra ý niệm rời khỏi nhà họ Quyền, nếu không con trai của bà không phải ngã bệnh đơn giản như vậy.

“Sao con đi chơi lại không nói một tiếng?” Phó Trường Thanh hơi trách cứ.

Lâm Hi vén tóc rơi che mắt trên trán, hai mắt long lanh vô tội nhìn thẳng vào Phó Trường Thanh, “Con vốn gọi điện thoại báo cho quần gia, con còn chưa nói cho anh ấy, điện thoại di động đã rơi xuống nước.”

Phó Trường Thanh nhất thời im lặng, nhìn con trai vẫn còn đang phát sốt, trong nháy mắt cảm thấy không đáng giá vì con trai. Tối hôm qua Lâm Hi đi chơi, con trai bà đi tìm Lâm Hi dọc đường, không tìm thấy Lâm Hi, con trai của bà còn sinh bệnh.

Suy nghĩ cẩn thận một chút, Phó Trường Thanh quyết định không tự mình chăm sóc con trai, cứ để cho Lâm Hi chăm sóc đi, con trai vì Lâm Hi mới bị bệnh, “Nó sốt rồi, con chăm sóc nó đi.”

“Người hầu có thể chăm sóc.” Lâm Hi suy tính cũng không suy tính, từ chối thẳng.

Phó Trường Thanh luôn có thói quen lên tiếng ra lệnh, bây giờ bị Lâm Hi từ chối nhả nhận ngay mặt, sắc mặt bà không được tốt, nhíu mày, ánh mắt sắc bén nhìn Lâm Hi, ra lệnh giống như nữ Vương ở trên vạn người: “Lâm Hi, đi kêu con chăm sóc thì chăm sóc, nói nhảm gì vậy.” Nói thế nào con trai cũng vì con bé mà bị bệnh, cứ để cho con bé chăm sóc con trai một chút, sao lại không chịu!

Khó hiểu nhìn sắc mặt Phó Trường Thanh nói thay đổi là thay đổi luôn, Lâm Hi cũng không muốn xảy ra tranh chấp với bà, chỉ chăm sóc Quyền Hạo thôi! Suy nghĩ một chút, cô không quá tình nguyện lạnh nhạt nói: “Dạ.”

“Đây là thuốc của Quyền Hạo, đợi nó tỉnh, cho nó uống thuốc.” Phó Trường Thanh liếc nhìn căn phòng một vòng, thấy thuốc đặt trên bàn, vội vàng cầm lên nhét vào trong tay Lâm Hi, tốc độ kia giống như chỉ sợ Lâm Hi đổi ý.”

Tay Lâm Hi cầm thuốc, cười nhẹ cũng không lộ ra, “Dạ.”

“Đi đi về trước đây, con chăm sóc tốt cho nó, có nghe không?” Về mặt không chút để ý của Lâm Hi, Phó Trường Thanh e sợ con bé sẽ không chăm sóc Quyền Hạo, trước khi đi còn lạnh giọng dặn dò.

“Dạ.” Lâm Hi hơi buồn buồn, ánh mắt có thể thấy được cô không vui.

Một lần nữa bày thuốc xuống mặt bàn, cô ngồi bên giường, nghiêm túc nhìn kỹ Quyền Hạo bị ngã bệnh.

Đường cong gương mặt như được đao khắc, trong đôi mắt nam tính cất giấu vẻ quỵn rũ, đôi môi như đá quý trần quý nhất thế gian điêu khắc thành, mày kiếm rậm rạp, sống mũi cao, da thịt vô cùng nhẵn nhụi mịn màng. Chỉ cần liếc nhìn, cũng biết đây là mỹ nam. d1en d4nl 3q21y d0n

Đáng tiếc, mỹ nam này bây giờ là mỹ nam bệnh, giống như gặp ác mộng, anh nhỏ giọng mê sảng, mím chặt đôi môi.

Cô đã nhìn gương mặt này ba năm, kinh ngạc ban đầu, hiện giờ còn lại là quen thuộc gương mặt này.

Vừa mới bắt đầu cô không thể lý giải được hành động của Quyền Hạo, ba năm chung đụng, cô càng không hiểu được vì sao Quyền Hạo cưng chiều cô. Thật ra thì trong lòng cô vẫn một mực nghĩ tới, khi nào Quyền Hạo kết hôn sinh con, cô chờ đợi bị đuổi ra khỏi cửa.

Nhìn mồ hôi lạnh trên người anh càng lúc càng nhiều, cô bắt đầu đi thở dài, giọng lạnh lẽo của Phó Trường Thanh vừa vang lên bên tai cô. Cô chấp nhận cầm khăn lông, nhẹ nhàng lau mồ hôi giúp anh.

Lau xong, cô định thu tay lại, không ngờ cổ tay của cô bị một tay của Quyền Hạo đang nắm chặt hai mắt túm được.

Khi cô đang kinh ngạc thì hai mắt đang nhắm chặt của Quyền Hạo mở ra, tròng mắt đen nhìn chăm chú vào cô, trong tròng mắt hàm chứa vui mừng không lồ, anh lật người lên, dùng sức ôm cô vào trong ngực, quỵn luyến vô hạn nhẹ giọng vang lên bên tai cô, “Hi nhi.”

Trong giọng nói của anh ẩn chứa khẩn cầu, chờ đợi cùng với thỏa mãn, khiến trong khoảng thời gian ngắn, Lâm Hi bị ôm chặt quên mất giây phút.

Anh ôm quá chặt, hai cánh tay của anh giống như muốn nhào nặn cô nhập vào trong thân thể anh, cô cảm thấy khó thở, “Quyền Hạo, buông tay, tôi sắp không thể thở.”

“Không buông, không buông, cả đời cũng không buông.” Anh giống như đứa nhỏ đang giận dỗi.

Thân và tâm đều được thỏa mãn, anh rất sợ cô biến mất trong thế giới của anh.

Vừa mở mắt ra, thấy khuôn mặt quen thuộc cũng khiến cho anh quyến luyến này, là anh biết đời này anh không thể rời bỏ cô. Vừa nghĩ tới cô không ở bên cạnh anh, anh rất khổ sở rất đau khổ, giống như một người chết đuối, không túm được tấm bèo trôi có thể khiến cho mình yên tâm. Một khi buông cô ra, anh sẽ chết chìm bỏ mình.

Cái trán hiện lên ba vạch đen, nghe lời mang tính trẻ con như vậy, cô dờ khóc dờ cười.

Nhiệt độ nóng bỏng của anh khiến cho cô rất không thoải mái, cộng thêm hô hấp ít ỏi, cô đen mặt lại, “Quyền Hạo, tôi đếm đến ba, anh buông tay ra cho tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Chương 43: Anh ta là người phương nào

Editor: Puck

Sau khi cho Quyền Hạo uống thuốc xong, Lâm Hi giống như dụ dỗ con nít dỗ anh ngủ.

Rón rén chuẩn bị đi ra khỏi phòng anh, cô chuẩn bị đóng cửa rồi đi, ngay lúc này, hai mắt nhắm lại của Quyền Hạo lại một lần nữa mở ra, anh nhìn chăm chú vào cô, “Hi nhi.”

Lâm Hi ghét bỏ nhũ nhũ mảy, “Quyền Hạo, anh cũng không phải con nít, tôi không cần ngủ cùng anh chứ. Tôi rất mệt mỏi, tôi muốn đi ngủ.”

Không đợi Quyền Hạo cãi lại, cô đã đóng cửa lại.

Trở lại phòng của mình, cô nằm trên giường thành hình chữ đại (大), thở ra một hơi thật sâu.

Trông mắt như biển rộng âm u không chớp nhìn chăm chú vào cửa phòng đã đóng chặt, khóe môi Quyền Hạo cong lên một đường cong cực đẹp, chỗ sâu nơi đáy mắt đều là nụ cười thỏa mãn, có cô thật tốt!

Ba ngày sau, bệnh của Quyền Hạo hoàn toàn khỏi hẳn, Lâm Hi cũng nhẹ nhõm đi không ít, rốt cuộc không cần chăm sóc Quyền Hạo giống như trí thông minh bị giam xuống rồi, một người lớn, khi ngã bệnh giống như đứa nhỏ, mệt đến cô quá.

Buổi sáng sớm này, Lâm Hi ăn điểm tâm xong, liền muốn đi đại học B lên lớp.

“Hi nhi, anh đưa em đi.” Quyền Hạo vội vàng đặt đĩa trong tay xuống, đi tới trước mặt cô.

Kể từ sau khi Lâm Hi yêu cầu lái xe, Quyền Hạo đã bị tước đoạt quyền lợi lái xe đưa cô đi học.

“Tôi tự lái xe được.” Lâm Hi từ chối để anh đưa đón, cô muốn tự mình lái xe.

“Hi nhi...” Quyền Hạo không muốn bỏ qua cơ hội ở chung một chỗ với cô.

“Đừng gọi, tôi tự lái xe, anh đi làm việc đi.” Lâm Hi cũng không quay đầu lại mà đi ra ngoài, dáng vẻ không kiên nhẫn như vậy, không có gì khác ngày thường.

Chạy chiếc Ferrari chọc mắt người tới trường học, Lâm Hi đã sớm thành thói quen với ánh mắt khác thường của người khác nhìn cô, bình tĩnh ung dung dùng xe xong, liền đi tới khu giảng đường.

Ngồi ở trong phòng học, vừa mới mở sách giáo khoa, trước mặt cô đã xuất hiện một gương mặt phóng đại.

“Lâm Hi, sao ba ngày nay em không đến trường học?” Tiểu Thần cột nhà hỏi.

“Tiểu Thần, anh trở thành bà tám khi nào vậy?” Lâm Hi lườm anh ta trắng mắt, châm chọc hỏi ngược lại.

“Này, dù sao thì hai chúng ta cũng là bạn bè, không cần châm chọc anh như vậy chứ?” Tiểu Thần tỏ vẻ không chịu nổi nội thương, khổ sở không chịu nổi

nghiêm mặt nói.

“Đây không phải là châm chọc, đây là sự thật.”

“Khi nào thì em mới có thể không châm chọc anh?”

“Không có ngày đó.”

“Lâm Hi, đã có ai từng nói em thật nham hiểm chưa?”

“Có, nhưng mà bọn họ đều chết hết, anh còn chưa chết.”

Đối thoại một phen, Tiểu Thần bị câu trả lời máu lạnh vô tình của Lâm Hi đánh bại, quả thật định máu tươi ba thước, chìm chết Lâm Hi này.

“Không cười giỡn với em, hôm nay là sinh nhật mười chín tuổi của anh, cùng đi vui đùa một chút chứ?” Tiểu Thần thu lại nụ cười lưu manh, nghiêm trang hỏi.

“Không thành vấn đề.” Lâm Hi xòe mười ngón tay, phát ra tiếng bốp bốp.

“Vậy tối nay gặp.” Lấy được trả lời khẳng định của Lâm Hi, Tiểu Thần cười cười rời đi.

-- -----

“Hi nhi, không thể trở về sớm một chút sao?” Giọng Quyền Hạo rất bình thường, nhưng trong mắt chứa đầy buồn bã.

“Không thể, hôm nay là sinh nhật của Tiểu Thần.” Lâm Hi nói gọn gàng dứt khoát.

Dù sao Tiểu Thần cũng là bạn bè quen biết một năm, ăn mừng sinh nhật với anh ta, cũng không có gì.

Tuy Lâm Hi nghĩ vậy, nhưng Quyền Hạo không nghĩ thế. Trong lòng anh hơi đau, hình như có thể ngửi thấy mùi dấm trong không khí. Cũng chỉ là bạn bè quen biết một năm, cứ thân mật như vậy!

“Anh và em cùng đi.” Từ sau khi Tiểu Thần kia xuất hiện, thì Quyền Hạo có ý thức nguy cơ, hiện giờ rất muốn đi cùng cô.

“Anh đi đón em.”

“Tôi lái xe, không cần anh đón.”

Khi Tiểu Thần từ trong phòng bao đi ra thì nhìn thấy Lâm Hi vẫn còn đang gọi điện thoại, không nhận được thúc giục Lâm Hi đi vào sớm một chút, anh đang cắt bánh kem.

“Cứ như vậy, tôi không nhiều lời với anh, hẹn gặp lại.” Thọ tinh * đã ra thúc giục cô, cô cúp điện thoại.

(*) Thọ tinh: Người được chúc thọ, người có ngày sinh nhật đang được tổ chức

Quyền Hạo ở bên kia nghe được giọng Tiểu Thần, trong mắt hoàn toàn lạnh lẽo, vị chua mueri phản.

Trong phòng, một chiếc bánh kem được làm tuyệt đẹp bày biện chính giữa, ánh nến thấp sáng như ánh sáng ấm áp. Dưới sự thúc giục của mọi người, Tiểu Thần cầu nguyện.

“Cắt bánh ngọt!” Trong đám người không biết là ai lớn tiếng nói một câu.

“Vẫn chưa được, anh họ của tôi còn chưa đến!” Tiểu Thần nở nụ cười ấm áp, dịu dàng nói.

Mọi người vừa nghe, cũng không thúc giục Tiểu Thần sớm cắt bánh kem, mà tiếp tục vui đùa.

Chơi cùng một đám thiếu niên thiếu nữ, Lâm Hi cảm thấy không có ý gì, yên tĩnh lác lác ly rượu chơi.

Đợi nửa giờ, cửa phòng cuối cùng được anh họ Tiểu Thần tới trễ mở ra.

Khoảnh khắc cửa mở ra, rất nhiều bạn học sáng mắt lên, toát ra hình trái tim

Khóe môi Tiểu Thần nâng lên độ cong, thu hết vẻ kinh ngạc của mọi người vào trong mắt, “Đây là anh họ tôi Thẩm Cảnh Kỳ.”

Tất cả mọi người đều là con em cán bộ nhiều hiểu biết, Thẩm Cảnh Kỳ cẩn thận chu đáo không giống người bình thường.

Lâm Hi không thể lý giải nổi, mới vừa rời trong phòng còn rất náo nhiệt, tại sao lúc này yên tĩnh lại, lơ đãng nhìn ra ngoài cửa, gương mặt tuần tú vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, trong lòng căng thẳng, giống như không thờ nổi, trông mắt lạnh nhạt tiết lộ một tia sáng không biết tên. Môi hồng khẽ mở, cô

kinh ngạc với những gì mình nhìn thấy.

Thẩm Cảnh Kỳ! Là anh họ của Tiểu Thần!

Thẩm Cảnh Kỳ giống như chú ý tới ánh mắt của cô, cặp mắt đen hẹp dài thâm thúy nhìn sang phía cô, đôi môi hoàn mỹ hơi nhếch lên, trên mặt hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

Không thích ánh sáng trong mắt Thẩm Cảnh Kỳ, Lâm Hi chán ghét dời tầm mắt.

Anh họ Thẩm Cảnh Kỳ của Tiểu Thần đã tới, cắt bánh kem, cuộc chơi chính thức bắt đầu, chỉ có một mình Lâm Hi yên lặng ngồi ở đó, thưởng thức ly rượu trong tay, chẳng quan tâm tất cả ở đây.

Cho đến khi tiệc sinh nhật kết thúc, Lâm Hi cũng không liếc nhìn Thẩm Cảnh Kỳ một lần.

Mọi người đi rất nhanh, phòng chỉ còn dư lại hai người Lâm Hi và Thẩm Cảnh Kỳ.

Lâm Hi cũng không có ý định ở lâu, nhất là dưới tình huống ở chung một phòng với Thẩm Cảnh Kỳ, cô càng thêm hận không sớm rời đi một chút. Đứng lên đưa lưng về phía Thẩm Cảnh Kỳ, cô cất bước chân chuẩn bị rời đi, có giọng nói lười biếng vang lên.

“Lâm tiểu thư, cô thật sự giống như rất chán ghét tôi?” Lười biếng rồi lại cực kỳ tao nhã dựa lưng vào ghế sa lon, trên mặt Thẩm Cảnh Kỳ hiện lên nụ cười đùa giỡn, trông mắt thâm thúy bình tĩnh nhìn chăm chú vào bóng lưng của cô.

Thờ một hơi thật dài, trên mặt Lâm Hi hiện lên nụ cười nhẹ, cô xoay người nhìn thẳng vào mắt Thẩm Cảnh Kỳ, “Thẩm tiên sinh, tôi nghĩ anh hiểu lầm, tôi đối với anh chưa nói tới thích cũng chưa nói tới chán ghét.”

Thẩm Cảnh Kỳ không tin khẽ cười một tiếng, “Vậy tại sao lần đầu tiên gặp mặt thì Lâm tiểu thư lại đen mặt lại, thật giống như tôi đắc tội với cô.”

“A, thì ra ngày đó sắc mặt tôi thú vị như vậy sao?” Lâm Hi cười nhạo nói.

Hai mắt tràn ngập chán ghét liếc nhìn Thẩm Cảnh Kỳ, cô xoay người đi tới cửa.

Thẩm Cảnh Kỳ, tôi không ngờ chúng ta sẽ lấy thân phận hai người xa lạ gặp lại nhau, cũng không nghĩ đến chúng ta sẽ hẹn gặp lại. Chỉ có điều tôi không còn là Lâm Hi Nhi, anh cũng không phải Thẩm Cảnh Kỳ trước kia, chúng ta không cần có bất cứ liên quan gì nữa.

Mở cửa phòng, Lâm Hi đi ra ngoài.

Thẩm Cảnh Kỳ ở sau lưng cô, rất nhanh cất bước đuổi theo bước chân cô, gần như cùng lúc đi ra khỏi cửa với cô.

“Cô rất giống một cô gái trước kia tôi từng quen biết.” Thẩm Cảnh Kỳ đột nhiên cười khỏ nói, trên khuôn mặt tuấn tú viết đầy khổ sở.

Lần đầu tiên gặp mặt trên du thuyền, anh có một cảm giác, cô chính là Hi Nhi.

Nếu không phải thế, vậy tại sao cô lại chán ghét anh như vậy, chán ghét đến không định liếc nhìn anh một lần.

Đưa lưng về phía Thẩm Cảnh Kỳ, Lâm Hi cũng có thể tưởng tượng ra khổ sở trên mặt anh ta, giờ phút này cô cảm thấy thật nực cười. Dè dặt trong lòng xuống, Lâm Hi lạnh lùng nói: “Thẩm tiên sinh, trên thế giới này đáng đáp tương tự cực kỳ nhiều người.”

Bước chân không có ý định dừng lại, cô đi về phía trước.

Không chờ cô đi tiếp, bàn tay phải của cô đã bị Thẩm Cảnh Kỳ kéo lại, một lực lượng cường đại nặng nề kéo cô vào trong ngực rộng rãi.

Thẩm Cảnh Kỳ ôm cô!

Eo của cô, bị cánh tay anh nắm thật chặt, đầu của cô bị đặt trên ngực anh, cô còn có thể nghe thấy nhịp tim có lực của anh.

“Hi Nhi, là em sao?” Môi Thẩm Cảnh Kỳ lại gần bên tai cô, ni non nói.

Thân thể cô cứng đờ, mắt đẹp tròn to, còn không đợi cô trả lời, thân thể lại bị một lực lượng kéo ra khỏi ngực Thẩm Cảnh Kỳ.

Áo sơ mi màu trắng, rơi vào trong đáy mắt cô, tiếp theo là mái tóc ngắn đen nhánh, gương mặt tinh xảo và hoàn mỹ cùng với cặp mắt sắc bén mang theo vẻ tức giận.

“Hi nhi, anh ta là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Chương 44: Thù chủ trầm phù

Editor: Puck

(*) Thù chủ trầm phù: thù – ai, chủ - làm chủ, trầm phù – chỉ cuộc đời, số phận trắc trở của con người

Trích trong: Thù chủ trầm phù của Thiên Thương (truyện đam mỹ)

Vấn thể gian tình vi hà vật

Khán thiên hạ thù chủ trầm phù

(Hỏi thể gian tình ái là gì

Khấp thiên hạ ai làm chủ phận đời chìm nổi)

Giọng nói tràn đầy chất vấn và hai chữ Hi Nhi, Thẩm Cảnh Kỳ nghe thấy rất không thoải mái, trong ánh mắt xen lẫn một tia cảm xúc phức tạp, anh không vui mím môi, không nói được lời nào, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Quyền Hạo.

Lâm Hi như thế nào cũng không nghĩ đến Quyền Hạo thế mà lại xuất hiện ở đây. Càng không nghĩ tới chính là một giây kế tiếp, Quyền Hạo đã tung một quyền lên mặt Thẩm Cảnh Kỳ rồi.

Âm thanh quả đấm đụng da thịt, chọt vang lên bên tai Lâm Hi.

Lực tay của Quyền Hạo rất lớn, lớn đến mức cả người Thẩm Cảnh Kỳ lao đảo hai bước rồi mới có thể đứng vững thân thể.

Tia máu tràn ra từ khóe môi, về mặt Thẩm Cảnh Kỳ lạnh lẽo, chậm rãi lấy mu bàn tay lau tia máu.

Đây là lần đầu tiên có người dám đánh anh.

Ý lạnh thấm vào lòng người lan tràn trong hai tròng mắt, mặt Quyền Hạo không chút thay đổi nói, “Cô ấy không phải người anh có thể đụng.”

Anh lo lắng cô sẽ gặp phải người theo đuôi gì đó, cho nên anh quyết định đến đón cô về.

Anh ôm mừng rỡ mà đến, tuyệt đối không ngờ rằng anh nhìn thấy cảnh này, cô và người đàn ông khác đang ôm ấp.

Lòng lạnh lẽo như băng, đau đớn bắt đầu lan tràn trong cơ thể, cảnh tượng như vậy khiến cho anh không thờ được.

Đây là lần đầu tiên Lâm Hi nhìn thấy Quyền Hạo đánh người, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy vết tàn bạo trên người anh.

“Quyền Hạo, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, anh đưa lễ thật đúng là lớn.” Thẩm Cảnh Kỳ cắn răng nghiêng lợi, vẫn dè nén sát khí thiếu chút nữa không kiềm chế nổi.

Quyền Hạo cười lạnh một tiếng, bàn tay nắm cả bả vai Lâm Hi, khóe môi khinh thường nhếch lên, “Tự tìm thì không trách được bất kỳ kẻ nào.”

Lâm Hi bị Quyền Hạo dùng tư thế thân mật ôm lấy, ngược mắt liếc nhìn Quyền Hạo, cảm thấy kỳ quái.

“Hi nhi, chúng ta về nhà.” Quyền Hạo ôm lấy Lâm Hi, đi ra ngoài.

Tròng mắt của Thẩm Cảnh Kỳ tối sầm, âm thầm nhìn chăm chú vào bóng dáng rời đi, chỗ ngực cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo, hình như đang biểu thị điều gì.

Dọc theo đường đi, Quyền Hạo đã cố hết sức không để cho mình bị lừa gạt tiêu diệt, nhưng hàm răng vẫn nghiến vang ken két. Lâm Hi ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, mở to đôi mắt vô tội nhìn anh, cô vốn không biết anh đang tức giận cái gì.

Mới vừa trở lại nhà họ Quyền, Lâm Hi đã bị Quyền Hạo mạnh mẽ ôm lấy tiến vào phòng ngủ của anh.

“Anh làm gì thế?” Hắt tay Quyền Hạo trên bả vai ra, Lâm Hi nhú đôi mày thanh tú, không vui nói.

“Anh ta là ai?” Toàn thân anh tản ra khí lạnh, tất cả trong mắt đều là ý lạnh, vị chua một mực lên men trong đáy lòng.

Dùng ngón chân mà nghĩ cũng biết Quyền Hạo đang nói tới Thẩm Cảnh Kỳ, cô không thể giải thích được vì sao anh có dáng vẻ thoát nhìn tức giận như vậy, “Thẩm Cảnh Kỳ, anh họ của Tiểu Thần.”

Anh họ của Tiểu Thần! Lại dám ôm cô!

Quyền Hạo vốn ghét Tiểu Thần, hiện giờ càng thêm ghi tên cậu ta vào danh sách đen.

“Tại sao để cho anh ta ôm em?” Quyền Hạo nhú chặt chân mày, cố gắng nói nhẹ như nước chảy.

Dùng phương thức chất vấn hỏi Lâm Hi, thật sự rất không thích hợp, cô mím mím môi, hơi không nhịn được, “Anh ta cứng rắn ôm lấy.” Giọng nói quyền uyến vô hạn khi đó của Thẩm Cảnh Kỳ giống như lúc này đang vang lên bên tai, thân thể cô co rút thật chặt.

“Về sau không cho lui tới với Tiểu Thần, càng không thể gặp Thẩm Cảnh Kỳ.” Thẩm Cảnh Kỳ xuất hiện khiến cho anh có cảm giác nguy hiểm trước nay chưa từng có, giọng điệu Quyền Hạo tuy nhàn nhạt nhưng vẫn mang theo mùi vị ra lệnh mãnh liệt.

Lâm Hi cắn môi dưới, mắt sâu thẳm như giếng cổ thoáng hiện ánh sáng không vui, giọng thật chán ghét nói, “Anh cả ngày trông đông trông tây, anh có phiền hay không, hiện giờ tôi muốn lui tới cùng ai đều phải qua sự đồng ý của anh sao? Anh lấy thân phận gì yêu cầu tôi như vậy?”

Ba năm qua, chuyện gì của cô anh cũng đều hỏi đến, hiện giờ cô và ai lui tới anh cũng muốn xen vào, cô thật sự chịu đủ rồi. Cô thích cuộc sống tự do, chứ không phải có người ở bên cạnh cô trông đông trông tây, như vậy rất phiền.

Lời nói chán ghét của cô giống như hóa thành mũi tên nhọn vô hình, hung hăng bắn vào trên lồng ngực của anh.

Hô hấp trong phút chốc trở nên khó khăn, trong đôi mắt anh xôn lên khiếp sợ và đau lòng.

Không muốn chú ý tới Quyền Hạo có phản ứng gì, Lâm Hi lạnh lùng xoay người đi ra ngoài, chỉ để lại một mình anh lưu lại nơi phòng ngủ trống trải hiện đầy vang vọng của cô.

Sau một lúc lâu, Quyền Hạo vội vàng thở hổn hển, tay che ngực vô lực rũ xuống.

Ba năm, cô vẫn coi anh là người xa lạ.

Mới vừa đi ra khỏi phòng ngủ của Quyền Hạo, trước mặt cô đột nhiên có một người đứng.

Nhìn tiểu thư nhà mình, Trần Tiêu đưa điện thoại trong tay, mặt không chút thay đổi nói, “Tiểu thư, điện thoại của phu nhân.”

Lâm Hi chần chờ một chút, vẫn nghe điện thoại, “Dì, trẻ như thế, đi có chuyện gì không?” Từ trước đến giờ cô đều không thích điện thoại của Phó Trường Thanh.

“Hi nhi, trưa mai nhớ cùng Quyền Hạo trở lại ăn cơm.” Ở trong lòng Phó Trường Thanh, Lâm Hi đã là bà xã của con trai bà.

“Vâng, không có việc gì con cúp đây, hẹn gặp lại.” Không để lại cơ hội cho Phó Trường Thanh nhiều lời mấy câu, Lâm Hi liền cúp điện thoại.

Cầm lại điện thoại, Trần Tiêu thẳng tắp lưng, vẻ mặt nghiêm túc, “Tiểu thư, tôi có việc nói với cô.”

“Có gì cứ nói.” Lâm Hi thuận tay đóng cửa phòng ngủ của Quyền Hạo, cửa phòng ngăn cách bọn họ, giống như bọn họ đang ở hai thế giới.

“Tiểu thư, nói lời trong lòng, thiếu gia đối xử với ngài như thế nào?”

Vấn đề này, Lâm Hi rất kinh ngạc, do dự một chút, cô chậm rãi nói, “Được cho là tốt.”

“So sánh giữa cuộc sống bây giờ và cuộc sống trước kia, ngài thích bây giờ hay là trước kia?”

“Trước kia.” Lâm Hi ngay cả suy nghĩ cũng miễn, trực tiếp trả lời.

“Trước kia ngài chỉ là một ăn xin nhỏ, hiện giờ ngài là nhị tiểu thư nhà họ Quyền cao cao tại thượng, ăn, mặc, đi, ở không có chỗ nào không phải là tốt nhất, xin hỏi ngài tại sao lại thích cuộc sống trước kia?”

“Trần Tiêu, anh nghĩ cái gì thì nói thẳng, tôi không thích vòng vo tam quốc.” Bình thường Lâm Hi đều gọi là quản gia, bây giờ cô không muốn trả lời vấn đề của Trần Tiêu, anh càng quanh co lòng vòng cô càng không thích.

“Tiểu thư, mặc dù ngài có thể có cuộc sống hậu đãi như bây giờ, tất cả đều là thiếu gia mang đến, một khi thiếu gia không có ở bên cạnh cô, ngài cảm thấy ngài sẽ trải qua cuộc sống như thế nào?” Trần Tiêu hoàn toàn không thấy Lâm Hi không kiên nhẫn, tiếp tục đưa ra câu hỏi của anh.

“Ý của anh là, rời xa Quyền Hạo tôi cái gì cũng không có đúng không?” Lâm Hi nghe ra hàm ý trong lời nói của Trần Tiêu, cô cũng không giận, ngược lại nở nụ cười, nụ cười này cực kỳ thấm vào người.

“Tôi không có ý ngày, xin ngài đừng hiểu lầm. Tôi chỉ muốn nói, người phải biết tiếc phúc.”

“Tiếc phúc gì?” Lửa giận của Lâm Hi lập tức bị thiêu đốt, giọng nói hơi không tốt, cuối cùng cô đè ép lửa giận nơi đáy lòng, lạnh nhạt nói, “Nếu anh tiếp tục quanh co lòng vòng, xin lỗi, tôi không muốn nói chuyện với anh, tôi muốn nghỉ ngơi.”

Trần Tiêu cũng biết không thể tiếp tục nói như vậy nữa, anh cũng sợ tiểu thư nhà mình tức giận, “Tiểu thư, thiếu gia đối xử với ngài tốt như vậy, nhưng ngài đối xử với thiếu gia như thế, cậu ấy sẽ đau lòng khổ sở.” Tiểu thư nhà mình đối xử với thiếu gia như thế nào, anh đều nghe thấy, anh vì thiếu gia nhà mình mà cảm thấy không đáng.

“Như vậy xin hỏi, tôi nên đối xử với anh ta như thế nào?”

“Tôi thiếu không nên coi cậu ấy là người xa lạ.” Thái độ của tiểu thư nhà mình với thiếu gia, anh là người ngoài cuộc nhìn thấy rõ ràng.

“Tôi thích đối xử với người khác như thế nào, thì đối xử như vậy, còn anh nữa quản quá nhiều, làm xong chuyện thuộc bốn phần của anh là được.” Lâm Hi lạnh nhạt, trong mắt chợt lóe lên tức giận, “Tôi cảnh cáo anh một câu, chuyện của tôi không tới lượt anh hỏi.”

Nói xong, cô mở cửa phòng ngủ của mình, Trần Tiêu lại ngăn cản cô tiến vào, chắn trước mặt cô.

“Tiểu thư, thiếu gia đối xử với cô tốt như vậy, cô còn có chỗ nào không hài lòng?”

“Không phải là vấn đề tôi có hài lòng hay không, tôi đã nói bao nhiêu lần, tôi không thích cuộc sống như thế.” Vừa dứt lời, Lâm Hi không nén được lửa giận trong lòng, cô giận dữ dùng sức đẩy.

Sau khi Trần Tiêu ngã xuống đất, mắt trừng còn lớn hơn hạt đào.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Chương 45: Cố gắng đến gần

Editor: Puck

Trong phòng ăn nhà chính họ Quyền, bốn người dùng cơm trong yên tĩnh.

Không khí trầm muộn, Phó Trường Thanh cảm thấy là lạ, nhất là hơi thở trên người con trai nhỏ càng thêm cảm thấy kỳ quái.

Vẫn là ăn không nói, sau khi dùng cơm, tuy Phó Trường Thanh cảm thấy hai người con trai nhỏ và Lâm Hi nhất định có vấn đề, nhưng bà vẫn yên lặng ăn xong cơm.

“Hi nhi, con và Quyền Hạo giận dữ sao?” Phó Trường Thanh đưa một ánh mắt để ông xã kêu con trai nhỏ đi, đợi bọn họ rời đi, bà lập tức đặt câu hỏi.

“Dì, dì nghĩ quá nhiều.” Lâm Hi lật xem báo, cũng không ngẩng đầu lên nói.

“Dì nghĩ quá nhiều! Vậy tại sao toàn bộ quá trình Quyền Hạo đều nghiêm mặt?” Phó Trường Thanh làm mẹ, dĩ nhiên cảm thấy con trai nhỏ đau lòng, trực giác nói cho bà biết, con trai đau lòng có xuất xứ từ Lâm Hi.

Lâm Hi buông tờ báo trong tay xuống, nhìn thẳng vào Phó Trường Thanh, “Con không biết, có lẽ anh ấy gặp phải chuyện gì phiền lòng.” Ai biết ai bị làm sao, tối hôm qua anh đã bắt đầu không nói với cô dù chỉ một câu.

“Hi nhi, con và Quyền Hạo ở dưới một hiên nhà, con không hề hiểu rõ chuyện của nó sao?” Từ rất sớm, Phó Trường Thanh đã phát hiện Lâm hi đều cùng một thái độ, lạnh nhạt, không quan tâm với tất cả mọi người, nói dễ nghe, tính tình như vậy là lạnh nhạt, nói khó nghe, chính là ích kỷ.

“Dì, dì định nói gì?” Lâm Hi cau mày.

Gần đây, cho dù là Hoàng Bác, Mã Kiều Thần và Trần Tiêu, nói đến Quyền Hạo với cô đều có kiểu quanh co lòng vòng.

“Hi nhi, con cũng đã mười lăm tuổi rồi, rất nhiều chuyện con đều đã hiểu.” Chỉ cần là người trái đất đều có thể nhìn ra con trai nhỏ nhà bà đối xử khác biệt với Lâm Hi, sao Lâm Hi lại không nhìn ra đây? Vì chuyện này, Phó Trường Thanh càng gấp gấp hơn, Lâm Hi cũng đã mười lăm tuổi rồi, chính là độ tuổi mới biết yêu, nếu thích người đàn ông nào, đây chính là đã kích trí mạng với Quyền Hạo. Thân là mẹ, bà cũng cảm thấy gấp gấp vì con trai của mình.

Không được, người trong số mệnh của con trai bà sao có thể bị người khác cướp đi!

Hôm nay, bà phải đánh thức Lâm Hi mới được.

Lâm Hi cảm thấy kỳ quái khó hiểu, hơi qua loa, “Vâng, chỉ cần là thứ người nên biết con đều đã hiểu.”

“Hi nhi, con đã từng nghĩ tới tương lai của con chưa?”

“Đã nghĩ rồi.”

“Vậy tương lai con muốn sống cuộc sống như thế nào?”

“Dì, dì muốn nói gì?” Lâm Hi tự cảm thấy nguy hiểm, mặt đỏ phừng phừng nhìn Phó Trường Thanh.

“Tương lai con muốn làm một người phụ nữ đằng sau lưng một người đàn ông thành công hay muốn làm một nữ cường nhân *?”

(*) Nữ cường nhân là cụm từ mà người Trung Quốc dùng để chỉ những phụ nữ mạnh mẽ, giỏi giang.

Lâm Hi nhất thời im lặng, qua một lúc lâu, cau mày chậm rãi nói ra, “Dì, dì định nói gì thì nói thẳng đi.”

Phó Trường Thanh thấy không dự được nói ra, thân thiết nắm tay phải của Lâm Hi không buông, “Hi nhi, khi đi lớn như con thì bắt đầu nói chuyện yêu đương với chú của con rồi. Con cũng đã mười lăm tuổi rồi, là một cô gái lớn, cũng nên tìm người yêu, quan tâm con nói chuyện tình yêu, chờ thêm mấy năm, tình cảm của hai đứa ổn định, thì kết hôn.” Trong lời nói của bà có cố ý kéo Quyền Hạo vào, chính là hy vọng Lâm Hi có thể nghe hiểu ám hiệu của bà. d

Lâm Hi rút tay phải của mình về, vốn không suy nghĩ theo hướng dẫn dắt của Phó Trường Thanh, “Mười năm sau con mới hai mươi lăm tuổi, vài năm sau mà kết hôn vẫn quá sớm với con.”

Phó Trường Thanh hơi thất vọng, trong lòng ghen đến không xong. Mười năm sau, con trai của bà cũng đã ba mươi lăm rồi! Bình thường nhìn Lâm Hi là một cô bé thông minh, sao hiện giờ nghe không hiểu trong lời của bà có ý gì chứ?!

“Dì, con phải lên lớp, con đi về trước đây.” Lâm Hi không muốn tiếp tục nói chuyện phiếm với Phó Trường Thanh, cô tìm một lý do thích đáng chuẩn bị rời đi. Cô vốn không phải là người nhà họ Quyền, đến nhà chính họ Quyền ăn cơm cảm thấy là lạ.

Từ nhà chính ra ngoài, Lâm Hi ngồi lên xe Quyền Hạo.

Lúc này trong đầu Quyền Hạo đều là lời cha của anh nói, anh đã không nhớ rõ tất cả lời nói lạnh nhạt tối hôm qua của cô nữa, anh khẽ mỉm cười với cô.

Nụ cười này, khiến Lâm Hi kinh ngạc mấy giây.

Sáng nay còn lộ vẻ mặt đen với cô, hiện giờ lại lộ ra nụ cười, đây cũng quá kinh khủng!

Trên đường, tuy hai người không nói chuyện, nhưng không khí giữa bọn họ khá hơn nhiều.

“Hi nhi, buổi tối anh đến đón em, em chờ anh.” Khi tới cửa đại học B, Quyền Hạo dịu dàng dặn dò.

“Ừm.” Lâm Hi nhàn nhạt lên tiếng, cầm giỏ xách lên đi vào trong sân trường.

Nhìn theo bóng lưng của cô, trên mặt Quyền Hạo đều là nụ cười ấm áp, chấp nhất trong mắt càng rõ ràng rồi.

Lên một tiết ngoại ngữ, Lâm Hi cảm giác mệt chết được, mới vừa bước ra khỏi cổng trường, cô đã nhìn thấy một chiếc Lamborghini dừng dưới bóng cây. Tưởng là xe của vị công tử nào đó, cô cũng không chú ý tới người trong xe là Thẩm Cảnh Kỳ, cô còn phải đến một khu giảng đường cách đây một quãng lên lớp học, cũng không có hứng thú nhìn lâu chiếc Lamborghini.

“Lâm Hi.” Đợi một phút, Thẩm Cảnh Kỳ nhìn thấy Lâm Hi xuất hiện, trong lòng có kích động nho nhỏ, vội vàng bước từ trên xe xuống.

Tiếng kêu quen thuộc lại xa lạ vang lên, Lâm Hi quay đầu nhìn lại, thấy là Thẩm Cảnh Kỳ, trong lòng rất phức tạp.

Sao Thẩm Cảnh Kỳ lại xuất hiện ở đây? Nhìn dáng dấp anh ta giống như đặc biệt tới tìm cô.

Bất đắc dĩ dời tầm mắt, cô không có ý định để ý tới anh ta, tiếp tục đi về phía trước.

Thẩm Cảnh Kỳ thấy Lâm Hi vốn không có ý định để ý tới mình, anh nóng nảy, nhanh chóng đi tới trước mặt Lâm Hi, cản đường đi của cô.

“Lâm Hi.” Anh nở nụ cười tron bóng như ngọc, dịu dàng gọi tên cô. Vừa nhìn không thể nhận thấy một tia tình cảm ẩn sâu trong đáy mắt.

Lâm Hi không vui nhướn mi, định vòng qua Thẩm Cảnh Kỳ.

Thẩm Cảnh Kỳ nhanh hơn cô một bước, thân hình cao lớn vẫn ngăn cản đường đi của cô. Hạ thấp mắt nhìn chăm chú vào nụ cười quen thuộc lại xa lạ này, khóe môi anh không kiềm chế được nhếch lên, thân và tâm đều chiếm được vui vẻ, “Hi Nhi, em không muốn gặp anh sao?”

Lần nữa nghe được Thẩm Cảnh Kỳ gọi cô là Hi Nhi, suy nghĩ của Lâm Hi trôi trở lại mấy năm trước, không nói được trong lòng có tư vị gì, môi hồng mím thật chặt, cười nhạt một tiếng, “Thẩm Cảnh Kỳ, anh không cảm thấy anh rất khô hài sao? Anh và tôi cũng chỉ gặp mặt lần thứ tư, ba lần trước anh đều không cho tôi ấn tượng tốt, tại sao tôi phải muốn gặp lại anh?” Dừng một chút, cô tiếp tục lạnh lùng nói, “Còn nữa, tôi tên là Lâm Hi, không phải tên Hi Nhi gì kia.”

Lời nói làm người ta khó chịu như vậy, Thẩm Cảnh Kỳ không để ý chút nào, không biết là lưu luyến si mê hay hoài niệm nói, “Em thật sự rất giống cô ấy.”

Giống như cô ấy! Lâm Hi cười nhạt vài tiếng trong đáy lòng, khổ sở lan tràn từ trong lòng.

Vòng qua bên cạnh Thẩm Cảnh Kỳ, thân thể Lâm Hi không nhận được khe hở, nước mắt tràn đầy hốc mắt của cô, chỉ trong một thoáng, cô giống như lạc đường trong thế giới của cô.

“Lâm Hi, anh rất vui được biết em.”

Giọng nhạt mà vui sướng truyền tới bên tai cô, cô dùng sức ép nước mắt về, nghĩ cái gì cũng chưa từng xảy ra, “Tôi không có hứng.”

“Lâm Hi, chẳng lẽ em không tò mò em giống ai sao?” Thẩm Cảnh Kỳ đã cho rằng cô chính là Lâm Hi Nhi, mặc dù khuôn mặt khác nhau, nhưng hơi thở trên người cô giống Hi Nhi như đúc.

Lâm Hi cất bước chân, không để ý tới Thẩm Cảnh Kỳ ở sau lưng.

Hôm nay anh tới tìm Lâm Hi, chính là vì xác định xem cô rốt cuộc có phải là Hi Nhi hay không, sao có thể dễ dàng để cho cô rời khỏi tầm mắt của anh như vậy, một tay anh cầm cổ tay nhỏ bé của cô.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Chương 46: Mang cô đi ngắm biển

Editor: Puck

Trong xe yên tĩnh, một hơi thở lạnh lẽo vòng quanh trên người Lâm Hi, từ đầu đến cuối cô đều không nói một câu, mím môi thật chặt, không vui mừng trên khuôn mặt xinh đẹp càng ngày càng rõ ràng.

Thẩm Cảnh Kỳ lái xe thình thoảng đảo mắt nhìn cô một cái, khóe môi nhếch lên treo nụ cười nhàn nhạt, trông mắt giống như ngôi sao sáng chói chứa đầy vui sướng, hơi nhún chân đạp chân ga, xe dùng tốc độ nhanh nhất vọt lên, anh nóng lòng mang cô tới đích đến.

Thấy càng lúc càng hoang vắng, Lâm Hi không vui nhíu mày, trái tim ấm áp như rơi vào trời đông giá rét, vô lực, lạnh lẽo đang xâm chiếm thân thể của cô, ký ức không tốt chợt lóe lên trong đầu, cả người cô như thể hít thở không thông, khó chịu khiến sắc mặt của cô nhanh chóng tái nhợt, môi không có màu máu khẽ hé mở, trông mắt sáng ngời có thần hiện đầy đen tối, không hề còn linh khí nữa.

“Thẩm Cảnh Kỳ, anh định dẫn tôi đi đâu?” Đưa tay lên che chỗ tim, cô băng vào ý chí cường đại, đè tất cả khó chịu trong thân thể, linh khí trong mắt trở lại trong nháy mắt.

Khoảng cách đến đích đến càng lúc càng gần, Thẩm Cảnh Kỳ vui sướng, “Sẽ nhanh chóng đến.”

Trong xe lại một lần nữa rơi vào trầm mặc, Lâm Hi phiền não vuốt ve mái tóc dài.

Anh kéo tay cô không chịu buông cô ra để cô rời đi, lại nhét cô vào trong xe, bảo muốn mang cô đến một nơi thần bí.

Thần kinh à! Khi cô là Lâm Hi Nhi, hành vi của anh nói còn nghe được, nhưng bây giờ cô là một người mới tinh, cô tên Lâm Hi, gặp mặt Thẩm Cảnh Kỳ mới được mấy lần, anh đối xử như vậy với cô, dùng ba chữ bệnh thần kinh để hình dung là quá thích hợp.

Mười lăm phút trôi qua, Lamborghini dừng lại bên biển rộng.

Khi nước biển xanh thăm chiếu vào tầm mắt cô thì cô lộ vẻ nghi ngờ nhìn Thẩm Cảnh Kỳ, “Anh dẫn tôi tới đây làm gì?”

Thẩm Cảnh Kỳ cười thần bí, cũng không nói gì, động tác lưu loát xuống xe.

Lâm Hi thấy thế, cũng mở cửa xe.

Đứng trên đất cát xốp mềm, trông mắt cô nhìn ánh sáng vàng lóe sáng trên bờ cát, trong lòng hơi ề ề, khổ sở lan tràn trong miệng. Ngoài mặt cô không lộ bất kỳ suy nghĩ gì trong đáy lòng, rét lạnh trải rộng trong mắt, trong lúc bất chợt, cô rất muốn cười lạnh.

Gió biển thổi rối loạn mái tóc dài đen nhánh sáng bóng của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn hoàn mỹ không lộ vẻ gì, đôi mày thanh tú khẽ nhíu, giống như chậm chạp giống như không vui, trông mắt giống như trân châu tán ra đủ loại ánh sáng nhàn nhàn nhìn tất cả trước mắt.

Giờ khắc này, Thẩm Cảnh Kỳ mê hoặc.

Hi Nhi rất thích biển, mỗi một lần đến bờ biển đều rất vui vẻ, vui vẻ đến mặt mày cong cong, hoàn toàn như một đứa nhỏ đáng yêu chân không đi tới đi lui trên bờ cát.

Nhưng Lâm Hi thấy biển, lại không hề có phản ứng gì, kết quả như thế ngoài dự đoán của anh.

Cô trầm tĩnh đến đáng sợ, một đôi tròng mắt sáng ngời giống như nhìn thấu tất cả.

Hi Nhi chưa bao giờ có đáng yêu như vậy, Hi Nhi từng nói, cho dù năng lực nguy trang của cô có khá hơn, chỉ cần ở trước mặt anh hoặc bên cạnh biển rộng, cô đều sẽ tháo xuống tất cả nguy trang, làm bản thân chân thực nhất.

Lòng đang không ngừng trầm xuống trong bóng tối, vẻ âm hiểm thâm trầm trên gương mặt tuấn tú của Thẩm Cảnh Kỳ giống như mây đen trước mưa to gió lớn. Hai tay vô lực buông xuống, trong phút chốc, anh cảm thấy mình rất buồn cười, khỏe môi hoàn mỹ tự giấu nhếch lên, khỏe mắt ứa ra nước mắt, cổ họng nghẹn ngào, khổ sở thắm ướt tim anh.

Hai người sống vai đứng, Lâm Hi nhìn thẳng biển rộng xanh thẳm trước mặt, gió đập vào trên mặt, cảm giác không rét lạnh hơi thoải mái.

Bầu trời xanh thẳm, nước biển xanh thẳm, hải âu bay lượn trên không trung, ánh mặt trời ấm áp, tạo thành một bức tranh cực đẹp. Mỗi khi thấy biển, tâm tình của cô cũng tốt đến khó hiểu, hôm nay nhìn lại, tâm tình của cô lại không tốt, ngược lại chán ghét.

“Thẩm Cảnh Kỳ, biển lớn này không phải là địa phương thần bí mà anh nói chứ?” Cô không hề cho Thẩm Cảnh Kỳ mặt mũi, giọng hoàn toàn giễu cợt nói ra.

Thẩm Cảnh Kỳ nở nụ cười mê người, nghiêm túc quan sát biến hóa ánh mắt của Lâm Hi, chỉ tiếc nhìn thật lâu, trong mắt Lâm Hi vẫn là lạnh nhạt, “Lâm Hi, em không cảm thấy biển rất đẹp sao?”

“Đẹp hay không đẹp, có liên quan gì đến tôi đâu?” Lâm Hi lạnh nhạt nói.

“Em thích biển không?”

“Không thích.”

“Vậy còn bờ cát?”

“Anh hỏi nhiều vậy làm gì?” Lần này, Lâm Hi hỏi ngược lại.

“Chỉ vì muốn hiểu biết thêm về em.” Mày rậm khẽ nhếch lên, tròng mắt hẹp dài mê người viết đầy quyến rũ, Thẩm Cảnh Kỳ khôi phục đáng yêu ôn tồn nho nhã thường ngày.

“Tôi không cảm thấy một người đàn ông gần ba mươi tuổi hiểu biết tôi sẽ là chuyện tốt gì.” Giọng Lâm Hi trở nên sắc bén trong nháy mắt, “Thẩm Cảnh Kỳ, có bệnh nhớ đi điều trị.”

Thẩm Cảnh Kỳ đột nhiên không nghiêm chỉnh, trên mặt hiện lên nụ cười bất cần đời, “Lâm Hi, nhìn về ngoài, em thật sự giống như một cô bé mười lăm tuổi, nhưng sau khi chung đụng với em, sao anh có cảm giác em giống như cô gái hai mươi mấy tuổi vậy?” Đây không phải là ảo giác, là cảm giác rất chân thật.

Tròng mắt sắc bén của Lâm Hi trọn tròng, cả người tản ra hơi thở nguy hiểm, “Nhàm chán.”

“Thân là nhị tiểu thư nhà họ Quyền, lại không phải họ Quyền, cha mẹ của em cũng không phải là người nhà họ Quyền, em chỉ được Quyền Hạo mang vào nhà họ Quyền làm nhị tiểu thư, thân phận như vậy em thật sự có thể tiếp nhận.”

“Tôi nhận hay không nhận là chuyện của tôi.” Cô cười lạnh nơi đáy lòng, thật đúng là tác phong quen thuộc, gắp mặt đã tra rõ gốc tích nhà người ta, “Anh đã điều tra tôi, sao lại không điều tra kỹ một chút.”

“Có được quyền lực tối cao, khó trách tuổi còn nhỏ em đã có thể tiếp nhận thân phận nhị tiểu thư nhà họ Quyền, đổi thành người khác được Quyền Hạo chăm sóc đặc biệt như vậy, nhất định sẽ cố gắng leo lên giường của Quyền Hạo, để bảo đảm vinh hoa cả đời.” Thẩm Cảnh Kỳ không có ý tứ đùa giỡn, giọng rất nghiêm túc nói.

“Xin hỏi có phải anh đang ám chỉ tôi cố gắng leo lên giường của Quyền Hạo không?”

“Em định leo lên, đó cũng là một chuyện rất dễ dàng, vì vinh hoa cả đời em phải leo lên giường của anh ta sao?” Ngày hôm qua vừa nhìn thấy Quyền Hạo, ánh mắt anh ta nhìn Lâm Hi và nhìn anh có sự khác biệt rõ ràng.

Lâm Hi gờ tay lên, cẩn thận ngắm nghía bàn tay mình, “Anh nên thấy may mắn là tâm tình hôm nay của tôi không tệ.”

Động tác của cô, anh trở nên kích động, mới vừa rồi lòng nhận định cô là Hi Nhi của anh đã dao động, nhưng bây giờ vô cùng kiên định, “Lâm Hi, em

cũng đừng giả bộ nữa, em chính là Hi Nhi.” Chỉ có Hi Nhi trước khi tức giận mới có thể như vậy.

Lâm Hi cười lạnh một trận, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Thẩm Cảnh Kỳ, “Coi như Hi Nhi mà anh biết có đáng về rất giống tôi, nhưng tôi không phải là cô ấy.”

“Thân thể có thể thay đổi, nhưng linh hồn không đổi, em chính là Hi Nhi.”

Đối với Thẩm Cảnh Kỳ vẫn cứ khẳng khái một mực chắc chắn cô chính là Lâm Hi Nhi, Lâm Hi nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt anh ta, tầm mắt đối diện với hai mắt của anh ta, lạnh lùng như băng nói, “Anh điếc hay mù? Tôi nói tôi không phải là Hi Nhi, lần sau nếu anh lại xuất hiện trước mặt tôi, đừng trách tôi không khách khí.” Dứt lời, tay vuốt gương mặt anh ta dùng sức đẩy, đẩy nghiêng mặt anh ta sang phải.

Thẩm Cảnh Kỳ nắm thật chặt tay của cô, thân thể kích động cũng run rẩy, mặt tỏ vẻ cầu xin, “Hi Nhi, đừng như vậy.”

Lâm Hi giống như vứt bỏ vật bất hủ tay Thẩm Cảnh Kỳ ra, “Thật khôi hài.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chương 47: Bệnh thần kinh đi

Editor: Puck

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc ở tầng cao nhất tòa nhà Lĩnh Lâm, trên bàn làm việc của Quyền Hạo đặt một chiếc đồng hồ để bàn không tương xứng với bố trí ở đây, thấy kim chỉ giờ chỉ vào mười một giờ thì anh cầm áo khoác ở trên ghế lên mặc lên người, nhanh chóng đi ra ngoài.

Đến cửa đại học B, Quyền Hạo không bị ngăn cản trực tiếp lái xe tiến vào.

Đại khái đợi mười phút không thấy bóng dáng của cô, anh cầm điện thoại gọi số của cô, giọng nói ngọt ngào không ngừng nói cho anh biết, cô không nhận điện thoại của anh.

Tìm thất lại, hai mắt trầm tĩnh giống như tĩnh mạch trầm xuống, anh lẳng lặng nhìn mặt đất, dự cảm xấu xông lên đầu.

“Điều tra một chút coi Hi Nhi ở đâu?” Nghe âm thanh nhắc nhở vô số lần, Quyền Hạo vẫn gọi điện thoại cho Trần Tiêu, để cho cậu ta đi điều tra.

Vì thay đổi tình hình sống chung giữa anh và cô, bên cạnh cô cũng không xuất hiện ám vệ nữa, nếu muốn tìm được cô, hiện giờ chỉ có thể dựa vào điều tra.

Trần Tiêu nhận được điện thoại của thiếu gia nhà mình, vô lực thở dài một hơi, chấp nhận đi điều tra.

“Bây giờ tiểu thư đang ở bên bờ biển cùng Thẩm Cảnh Kỳ.” Lời của Trần Tiêu hết lần này đến lần khác vang lên trong đầu anh, sắc mặt hơi trắng bệch, dưới chân càng dùng sức đạp chân ga, chiếc Bentley màu đen dùng tốc độ nhanh nhất chạy đi.

Cùng lúc đó, Lâm Hi tỏ vẻ châm chọc nhìn Thẩm Cảnh Kỳ, “Anh nói tôi là Hi Nhi, như vậy anh có chứng cứ gì?” Lâm Hi Nhi đã sớm chết rồi, bây giờ cô là Lâm Hi.

Thẩm Cảnh Kỳ nóng lòng kiểm chứng, dùng sức lôi kéo cổ tay Lâm Hi, chết cũng không buông cô ra, “Thân thể có thể bị phá hủy, nhưng linh hồn không thay đổi, trên thế giới này rất nhiều người có bề ngoài tương tự, nhưng linh hồn không cách nào lẫn lộn.” Anh giống như người chết đuối, kéo lại Lâm Hi giống như bắt được cây cỏ cứu mạng.

“Logic gì vậy?” Lâm Hi rất muốn bỏ lại Thẩm Cảnh Kỳ, nhưng không cách nào bỏ lại được, cô cắn răng cảm tức nhìn anh ta nói, “Thẩm Cảnh Kỳ, nếu anh không buông tay, vậy đừng trách tôi không khách khí.”

“Hi Nhi, đừng như vậy, anh sẽ đau lòng.” Một tay khác trống không của Thẩm Cảnh Kỳ nắm chặt chỗ tim, giọng run rẩy kèm theo đau thương phát ra.

Về đau thương trên mặt Thẩm Cảnh Kỳ không hề cảm động được Lâm Hi, cô chỉ cảm thấy chán ghét.

Người đối trá tới cực điểm, hiện giờ còn nói với cô sẽ đau lòng, thật đúng là chuyện cười.

Cổ tay trái bị anh ta túm, tay phải còn tự do, Lâm Hi nâng tay phải lên, nhắm ngay vào má trái Thẩm Cảnh Kỳ hung hăng tát một phát, năm đầu ngón tay hiện lên.

“Tôi nói, có bệnh nhớ đi điều trị, tôi không phải là Hi Nhi gì đó.” Nếu đổi lại là Lâm Hi năm năm trước, tất nhiên không nỡ tổn thương anh ta một chút xú, Lâm Hi năm năm sau lại không có tư tưởng này, người cô chán ghét nhất định bị đánh vĩnh viễn vào danh sách đen, vĩnh viễn không có cơ hội tẩy trắng.

Thẩm Cảnh Kỳ bị đánh bật tai, hơi ngẩn ra, cảm giác nóng bỏng trên mặt đang nhắc nhở anh, anh bị Hi nhi đánh. Chưa được bao lâu, anh đại thiếu gia nhà họ Thẩm quyền lớn nắm giữ sống chết, nhưng lại bị người đánh. Lòng kiên định cho rằng cô là Hi Nhi dao động, nếu là Hi Nhi, nhất định không nỡ đối xử với anh như vậy, gương mặt ngọt ngào làm cho người ta hài lòng của cô vĩnh viễn đều cười híp mắt với anh.

Thừa dịp Thẩm Cảnh Kỳ ngây người, Lâm Hi rút cổ tay của mình về.

“Hi Nhi.” Trong mắt Thẩm Cảnh Kỳ hàm chứa vẻ quyến luyến và không dám tin, giọng hơi run run. Lâm Hi trước mắt toàn thân cũng tản ra hơi thở lạnh lùng, thật sự là Hi Nhi của anh sao?

“Lặp lại một lần nữa, tôi tên là Lâm hi, không phải là Hi Nhi gì đó.” Lâm Hi không kiên nhẫn lặp lại một lần nữa. Không có không nỡ được, những hình ảnh kỷ niệm tốt đẹp trong lòng kia trong nháy mắt bị bóng đen tiêu diệt, quá khứ không thể trở về nữa rồi, cô là Lâm Hi, Lâm Hi sống lại, không hề có liên quan gì với Thẩm Cảnh Kỳ.

Chiếc Bentley màu đen dừng bên cạnh chiếc Lamborghini, Quyền Hạo bên trong xe nhìn chăm chú vào bờ biển, đôi tay nắm thật chặt thành quyền, xương đều đang vang lên răng rắc, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, móng tay đâm thật sâu vào trong lòng bàn tay.

Thẩm Cảnh Kỳ!

Bọn họ tại sao lại ở cạnh nhau? Hai người đang nói cái gì?

Anh rất muốn đi nhanh tới trước mặt hai người, muốn rõ ràng quan hệ giữa hai người là như thế nào?

Giống như đã dùng hết hơi sức trên người, một lúc sau, anh mới xuống xe.

Khóe mắt Lâm Hi, khi Quyền Hạo xuống xe, đã nhìn thấy anh.

Liếc nhìn Thẩm Cảnh Kỳ đang rơi vào giữa ranh giới khổ sở, Lâm Hi đi về phía Quyền Hạo.

“Hi nhi.” Cô đang đi tới phía anh, đau đớn trên người anh giảm bớt một chút.

“Hi Nhi.” Ở sau lưng Lâm Hi, ánh mắt sắc bén của Thẩm Cảnh Kỳ nhìn Quyền Hạo, âm thanh ẩn chứa quyến luyến nói.

Trước sau đều có người gọi cô, một vô cảm thậm chí chứa hơi chán ghét, còn một chán ghét đến ghét bỏ, so sánh trước sau, Lâm Hi rất tự nhiên lựa chọn đáp lại Quyền Hạo, “Sao anh lại đến đây?”

“Anh tới đón em.” Khăn quàng cổ trên cổ cô đã không thấy, khuôn mặt nhỏ nhắn bị gió biển thổi đến ửng đỏ nhìn thấy mà trong lòng anh đau đớn một trận, anh cởi khăn quàng cổ xuống, quàng trên cổ cô, tiện thể chỉnh lại mái tóc xốc xếch cho cô. die~nd a4nle^q u21ydo^n

Hình ảnh hai người thân mật như thế, đau nhói cặp mắt Thẩm Cảnh Kỳ.

“Nơi này gió lớn, chúng ta trở về thôi.” Quyền Hạo thuận thực ôm lấy cô lên xe, sẵn sóc tinh tế thắt dây an toàn cho cô.

“Hi nhi, em muốn về nhà ăn cơm hay muốn ra ngoài ăn cơm?” Anh đã rất hiểu biết cô, nhìn thấy không vui mừng trong mắt cô, anh sợ hãi nhìn chân tình một chút cũng không nhìn thấy, tảng đá lớn trong lòng anh hơi hạ xuống một chút.

“Ăn lẩu đi.” Anh không nói tới Thẩm Cảnh Kỳ, cô cần gì phải nói.

Trong quán lẩu, Quyền Hạo luôn vội vàng những đồ ăn và gấp thức ăn, Lâm Hi thoải mái yên tâm hưởng thụ hành động chăm sóc của anh với cô.

Không khí yên tĩnh giữa hai người kéo dài hồi lâu, nghi vấn trong lòng Quyền Hạo cũng không cách nào giải quyết, “Hi nhi, em và Thẩm Cảnh Kỳ quen biết như thế nào?” Thật ra thì với quyền thế nhà họ Quyền, nếu muốn tra rõ mọi chuyện về một người là chuyện không thể đơn giản hơn, nhưng hôm nay anh rõ ràng biết được địa vị của anh ở trong lòng Lâm Hi chính là khá hơn một chút so với người xa lạ, đề phòng ấn tượng của cô về anh trở nên xấu, anh không dám đi điều tra.

Uống xong một ngụm nước chanh, Lâm Hi cầm khăn ăn lên lau khóe môi, “Biết khi ở Úc Thành.” Để khăn ăn xuống, cô chớp mắt, cô giống như nghĩ đến điều gì, nghiêm túc đề nghị, “Nhưng mà anh ta chính là có tiền sử bệnh thần kinh, anh muốn biết anh ta là ai, anh kêu người đi điều tra đi.” Cô dám cam đoan, Quyền Hạo đi thăm dò bối cảnh của Thẩm Cảnh Kỳ nhất định sẽ bị sợ giật mình.

Nói xong, cô bị chính mình chọc cười, khuôn mặt cứng ngắc cả buổi cũng nở rộ nụ cười.

“Quan hệ của Hi nhi và anh ta là như thế nào?” Không có ý tứ gì khác, cô chỉ cười nhạt một tiếng, nhưng chính bởi vì nụ cười này của cô, lo lắng của anh bị kéo lên.

“Hỏi cái này làm gì?” Lập tức ngừng cười, Lâm Hi hỏi ngược lại.

“Chỉ muốn hiểu rõ em thêm.” Cô rất ghét người khác hỏi cô quá nhiều chuyện, biết rõ điểm này, Quyền Hạo cũng không có ý định hỏi tới. Nếu Hi nhi đã nói, nếu anh muốn biết thì đi điều tra, vậy anh phải đi điều tra.

“Tôi và anh ta chỉ là quan hệ người xa lạ mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Chương 48: Cô chăm sóc anh

Editor: Puck

Ăn xong lẩu, hai người đi khắp nơi, đại khái sáu giờ tối mới trở về.

Vừa bước chân vào cửa nhà họ Quyền, Lâm Hi liền chú ý đến Quyền Hạo không thích hợp, thấy bước chân của anh không ổn định, mày nhíu lại, giống như nhẩn nhện đau đớn không lồ.

“Anh làm sao vậy?”

Trong xương cũng đau mờ mờ ảo ảo, mười ngón tay lộ rõ khớp xương của Quyền Hạo nắm thật chặt, trên trán lăn ra mồ hôi lạnh, “Hi nhi, em đi vào trước, anh còn có việc ra ngoài một chuyến.”

Hình ảnh một năm trước hiện lên trước mắt, một tay Lâm Hi nắm lấy cổ tay Quyền Hạo, “Anh bị bệnh gì sao?” Một khi phát tác, có phải giống như một năm trước điên cuồng tự làm khổ không?

Cô chạm tới, đau đớn của anh giảm bớt một chút, tuy nhiên vẫn rất đau.

Hầu kết dao động, anh khó khăn nó, “Anh không có bệnh.”

“Quản gia.” Dáng vẻ khổ sở mồ hôi đầm đìa của anh, khiến cho cô sinh nghi.

Trần Tiêu đã sớm chờ đợi ở bên cạnh, nghe vậy, lập tức xuất hiện trước mặt hai người, “Tiểu thư, xin hỏi có dặn dò gì?”

“Kêu bác sỹ tới đây.” Lâm Hi nắm chặt cổ tay Quyền Hạo, không để cho anh rời đi.

Trần Tiêu tỏ vẻ cứng ngắc, gần như hóa đá. Vấn đề của thiếu gia không phải cứ gọi bác sỹ tới là có thể giải quyết, nếu như cố gắng phải tìm bác sỹ, vậy tiểu thư chính là người tốt nhất làm bác sỹ.

Quyền Hạo đã đau đến cực hạn, muốn nhanh chóng rời đi, không muốn để cho một mặt nhếch nhác của mình hiện ra trước mặt cô, nhưng cô giữ cổ tay của anh, anh không nỡ làm tổn thương cô, chỉ đành phải cố nén cảm giác đau đớn.

“Không cần gọi bác sỹ tới đây.” Môi mòng bị anh cắn đến lộ ra tia máu, Quyền Hạo khổ sở nói.

“Anh có bệnh gì khó mở miệng sao?” Đại thiếu gia nhà họ Quyền luôn luôn kiêu căng, chẳng lẽ thật sự có bệnh gì? Trong lòng Lâm Hi len lén nghĩ bát quái.

“Không có.” Về điểm này, Quyền Hạo kiên quyết phủ nhận.

“Tiểu thư, làm sao bây giờ?” Trần Tiêu thận trọng mở miệng.

“Đi tìm thuốc giảm đau thôi.”

“Dạ, tiểu thư.” Trước khi Trần Tiêu đi tìm thuốc, ánh mắt tràn đầy đồng tình liếc nhìn thiếu gia nhà mình. Xem ra tối nay thiếu gia không thể rời đi rồi, trong ba năm qua, vào mỗi đêm trăng tròn, thiếu gia phải đi nơi khác vượt qua nỗi khổ sở không chỗ nào phát tiết, thiếu gia làm như vậy, vì chính là không muốn để cho tiểu thư biết.

“Tôi đỡ anh lên lầu thôi.” Lời không cho từ chối vừa dứt, Lâm Hi liền đỡ Quyền Hạo lên lầu.

Chớp mũi truyền đến hương vị ngọt ngào của cô, ý chí của anh dần dần tan ra sụp đổ, món tay hung hăng cắm vào trong lòng bàn tay, máu tươi chảy ra ngoài, đau đớn kích thích thần kinh của anh.

Đỡ Quyền Hạo lên lầu, cô vén chăn trên giường lên, để cho anh ngồi xuống.

Lâm Hi nhận lấy thuốc trong tay Trần Tiêu, “Uống vào sẽ khá hơn một chút.”

Thuốc giảm đau chỉ có thể hóa giải một chút đau đớn, không cách nào giải quyết tận gốc cơn đau của anh.

Quyền Hạo ngược mắt nhìn cô, cơ thể hơi run rẩy, đôi tay giống như cơ rút nhận lấy ly nước.

Lâm Hi vén tóc dài, đi ra ngoài cửa, sau khi đóng cửa, cảm khê nâng lên ý bảo Trần Tiêu có thể nói.

Trần Tiêu tăng thêm can đảm, để tránh sẽ có cảnh tượng như mấy ngày trước, anh sớm chuẩn bị tư thế chạy trốn, “Tiểu thư, tối nay ngài có thể ở bên cạnh thiếu gia một đêm không?”

“Cái gì? Bên cạnh một đêm? Có ý tứ gì?” Lâm Hi lộ vẻ không hiểu, “Nói rõ một chút.”

“Tiểu thư, ngài xem thiếu gia đã khó chịu đến mức nào rồi, chẳng lẽ ngài không thể chăm sóc thiếu gia một đêm sao?” Trần Tiêu lấy dũng khí, bước chân ra, chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào.

Suy tính hồi lâu, Lâm Hi rất khó hiểu như vậy một cái, “Anh ta rốt cuộc bị bệnh gì vậy?”

“Ngài coi như thiếu gia bị bệnh thôi.” Dứt lời, Trần Tiêu chuẩn bị chuồn mất.

Quay đầu lại nhìn cửa, cô không muốn tiến vào nữa, có thể do nghĩ đến dù sao Quyền Hạo cũng là cái máy rút tiền của cô, đáng về khó chịu của anh lắc lư trước mặt cô, cộng thêm cảnh tượng kinh khủng đã thấy vào một năm trước đó, mím môi đẩy cửa vào.

Chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, phòng ngủ gọn gàng sạch sẽ sẽ trở nên hỗn độn, Quyền Hạo ngồi xổm trên mặt đất khô sở thờ hỗn hển, nhìn anh trở nên giống như một đầu thú bị thương, chính vào lúc này găm nhẹ đã tiêu hao hết hơi sức anh có, đau đớn hành hạ trời sinh khiến cho mặt mũi anh trở nên dữ tợn.

Đây là bệnh gì? Lâm Hi rất buồn bực nghĩ.

Cô đi tới trước mặt anh, học anh ngồi xổm xuống, “Anh còn tốt chứ?”

Không tốt, không tốt chút nào.

Quyền Hạo duỗi hai tay ra, hung hăng ôm lấy cô.

Tiếng thở dốc của anh thật dồn dập, Lâm Hi bị ôm chặt ngồi sừng trên đất, “Rất khó chịu sao?”

“Hi nì, anh rất khó chịu.” Anh như đứa con nít đang làm nũng, trong tiếng nói ẩn chứa đau đớn nồng đậm, anh như không muốn xa rời cọ cọ trên cổ cô. Ở bên cạnh cô ba năm, đau đớn đêm trắng tròn dần gặm nát, nhưng đau này vẫn có thể đoạt mất tâm trí người.

Ấn tượng đầu tiên anh cho cô, là lạnh lùng, cao quý, chung sống ba năm, cô cảm thấy anh và người bình thường không có gì khác biệt, dĩ nhiên vẫn có sự khác biệt về chất với người bình thường. Trong ba năm này, cô chỉ nhìn thấy đáng về anh mất khống chế tự làm khổ mình một lần, mà đêm nay là lần thứ hai cô nhìn thấy đáng về y hệt đứa nhỏ của anh.

Nhiệt độ nóng bỏng tuy làm cho cô khó chịu, đối mặt với Quyền Hạo yếu ớt như thế, cô cũng không tuyệt tình đến đẩy anh ra, đôi tay vòng ra sau lưng anh, vỗ nhẹ lên lưng anh.

Anh si mê ảm áp trong ngực cô, còn cô thì trần đầy lòng nghi vấn.

Hai người không biết duy trì tư thế này bao lâu, đôi tay của cô đã sắp tê dại rồi.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu vào, vàng hào quang nhu hòa sáng rọi làm đẹp phòng ngủ, cảnh hai người ảm áp lại tươi đẹp đang ôm nhau, cái gọi là ngày tốt cảnh đẹp chính là hình dung cảnh hiện tại, đột nhiên Lâm Hi phá phong cảnh nói một câu, “Anh đây rốt cuộc là bị bệnh gì?”

Khi Quyền Hạo đang mê muội trong cái ôm ảm áp trong ngực này thì giọng nói thanh thúy của cô vang lên bên tai anh. Thân thể tuy đau đớn, nhưng trong lòng trống không và trống rỗng sớm được nhiệt độ của cô lấp đầy, khóe môi anh hơi vênh lên, “Anh không có bệnh.” Cho dù anh có bệnh, có thể điều trị cho anh, chỉ có một mình cô.

“Anh chắc chắn chứ?” Nói xong, Lâm Hi nói lòng tay, định đẩy anh ra.

Quyền Hạo vòng tay thật chặt quanh eo cô, không cho cô có bất cứ cơ hội nào đẩy anh ra, tham lam hít lấy hương vị ngọt ngào trên người cô.

Ôm cũng đã ôm lâu như vậy, nhìn anh xem ra không có chuyện gì rồi, cô cũng mệt mỏi.

Cho dù cô đẩy anh như thế nào, anh chính là không nhúc nhích, giống như bạch tuộc dính vào trên người cô.

“Anh đã không sao rồi, buông tôi ra.” Cô mặt đối mặt với anh, thở ra khí nóng phun lên mặt anh. Tròng mắt thâm thúy như biển rộng vô tận, giờ phút này tập trung nhìn cô, có một sức quyến rũ khó tả.

“Em tức giận sao?” Nghe được không kiên nhẫn trong giọng nói của cô.

“Nếu không buông ra thật sự sẽ tức giận.”

“Được, anh thả em ra.” Anh nói được làm được, đôi tay ngay sau đó rời khỏi người cô.

Rốt cuộc đã có thể đứng lên, xương cốt của cô đều đã tê dại chết được, đập đập bả vai eo đau nhức, một giây kế tiếp, cô đã thấy hai mắt Quyền Hạo đỏ ngầu, đáng vẻ này của anh giống như triệu chứng trước khi điên cuồng.

Không suy nghĩ nhiều, cô vội vàng đè anh trên giường, “Không phải anh mới vừa rất tốt sao?” Sao cô vừa mới buông anh ra trong nháy mắt, anh lại như vậy?

Trên người Quyền Hạo đắp chăn, nhưng đau đớn vẫn khiến cho anh muốn lăn lộn, anh cắn chặt môi.

Lâm Hi vừa nhìn như vậy, cũng biết tối nay cô nhất định phải chăm sóc Quyền Hạo rồi, cô nán lòng như trái khinh khí cầu hết khí thở ra một hơi. Không hề để ý cùng ngủ trên một cái giường với anh, mặc cho anh ôm cô.

Người nào đó thành công, mới vừa rồi còn khổ sở không chịu nổi, lúc này sắc mặt lập tức chuyển thành vui mừng.

Đã không phải là lần đầu tiên chung giường chung gối rồi, Lâm Hi cũng không thấy kỳ cục, chủ yếu là cô không muốn nghĩ sai.

Cô đây như xem theo ngủ sao?

Trước khi ngủ, cô cuối cùng nghĩ sai rồi.

Trăng tròn treo trên bầu trời, ánh sáng nhu hòa chiếu rọi khắp mặt đất.

Giờ phút này trong nhà họ Quyền, một đôi nam nữ đang ôm nhau ngủ, khóe môi người đàn ông tươi cười, ôm trong ngực như ôm báu vật, không nỡ buông tay, cũng sẽ không buông tay. Còn cô gái thì trong mộng cũng mang theo vẻ không bình tĩnh, rất muốn giãy giụa, nhưng người đàn ông trong mộng sao lại cho cô có cơ hội này, hai tay vòng quanh eo cô dùng sức thêm.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Chương 49: Nhị đại tập hợp

Editor: Puck

(*) nhị đại: Chỉ đời con cháu nhà làm quan hay nhà giàu có

Sáng sớm, Lâm Hi dụi mắt nhấp nhem buồn ngủ đi ra từ trong phòng ngủ của Quyền Hạo, Trần Tiêu đã sớm giả bộ làm bức tượng ở ngoài cửa, cặp mắt cười híp lại, đang chờ đợi tiểu thư nhà mình.

“Anh giả bộ tượng đá làm gì?” Sáng sớm thấy người thứ hai là Trần Tiêu, Lâm Hi che cái miệng nhỏ nhắn lười biếng ngáp.

“Tiểu thư, ngài muốn bữa ăn sáng kiểu Trung Quốc hay kiểu Tây?” Mặt Trần Tiêu cũng lộ ra hơi thở vui sướng, trong lòng âm thầm cảm thấy vui mừng vì thiếu gia nhà mình.

“Không cần hỏi tôi chuyện nhỏ như vậy, anh cứ để người ta làm tùy tiện là được.” Cả đêm hôm qua bị Quyền Hạo ôm ngủ, định đổi tư thế cũng không được, khiến cho xương sống thất lưng cô đều đau.

“Dạ, tiểu thư.” Trần Tiêu mặt mày hớn hơ lên tiếng.

Lâm Hi cảm thấy anh ta thật khó hiểu, mặc dù Trần Tiêu không dám tỏ sắc mặt cho cô xem, nhưng mấy ngày nay cô có thể nghe ra được không vui trong giọng nói lạnh nhạt của anh ta, mà bây giờ cười đến vui vẻ với cô như vậy, làm cái gì?

Quyền Hạo cũng vừa mới rời giường, thân và lòng đều thỏa mãn, trên mặt lộ vẻ hạnh phúc. Tầm mắt vừa rơi ra ngoài cửa, thấy cô đứng ở đó, cau mày như có điều gì không nghĩ ra.

Tim căng lên, ầm ập, anh đến gần cô, “Hi nhi, em đang nghĩ gì vậy?”

Sau lưng thỉnh thoảng vang lên giọng của Quyền Hạo, Lâm Hi suýt bị hù, nhếch mắt quét Quyền Hạo một vòng, “Không có gì.” “Hi nhi, thật sự không đi cùng anh sao?” Quyền Hạo hết sức hiểu rõ hành trình của Lâm Hi, sau khi ăn điểm tâm xong, vẫn quần lấy Lâm Hi, muốn cùng đến Lĩnh Lâm với cô.

“Đi làm việc của anh đi.” Giữa hai đầu chân mày của Lâm Hi mờ mờ hơi không nhìn được, “Bây giờ là mấy giờ rồi, thân là tổng giám đốc anh còn không mang gương tốt.”

Không chịu nổi Quyền Hạo kêu cô đi Linh Lâm, nơi đó có gì hay để đi chứ?

“Anh còn không đi à?” Lâm Hi đi lên lầu, nghe được tiếng bước chân sau lưng, quay đầu nhìn lại là Quyền Hạo theo sát nhịp bước chân của cô, cô thật sự không biết nên nói gì với Quyền Hạo.

“Hi nì, hôm nay em không lên lớp, coi như theo anh.” Quyền Hạo vẫn kiên trì ý tưởng ban đầu trong đầu anh, hiện giờ còn chưa tra ra Thẩm Cảnh Kỳ là người phương nào, ý thức nguy cơ của anh vẫn chưa xóa bỏ đi, anh muốn cô và anh 24h đều ở cùng nhau, trước khi cô chưa chân chính thuộc về anh thì quá trình này không thể xảy ra bất kỳ sự cố gì.

Lâm Hi hơi mím môi, thật sự định trợn trắng mắt, “Hôm nay tôi không lên lớp, nhưng tôi có hẹn.”

“Hẹn với ai vậy?” Giọng điệu mới vừa rồi còn ôn hòa, sau khi nghe cô nói có hẹn thì biến thành lạnh lùng, anh nhìn chăm chú vào mắt cô.

“Bạn từ nhỏ của anh Mã Kiều Thần.” Trông trắng mắt Lâm Hi cũng muốn lật ra rồi, hơi không kiên nhẫn nói. Người quen biết trong ba năm qua, chỉ có Mã Kiều Thần ăn nhip với cô một chút.

Cảm xúc của Quyền Hạo rõ ràng xuống thấp rồi, trong mắt thoáng qua thất vọng rồi biến mất, hoàn toàn có thể nói lên suy nghĩ trong lòng anh, “Vậy em đi chơi vui về.”

Trong lòng cô, có phải Mã Kiều Thần cũng quan trọng hơn anh không?

Vấn đề này vẫn quẩn quanh trong lòng Quyền Hạo.

“Anh nhanh đi làm việc đi, thời gian không còn sớm rồi.” Thấy đã mười giờ rưỡi, Lâm Hi không nhìn được thúc giục.

Trước khi đi, Quyền Hạo nhìn Lâm Hi nhiều thêm một lần, trong lòng không quá yên tâm để cho cô đi chơi. Rất muốn phái nhân viên bảo vệ đi theo sau lưng cô, nhưng suy tính đến cô sẽ tức giận, anh liền tiêu mất ý niệm này.

Đứng ở giữa cầu thang, nhìn chăm chú bóng lưng Quyền Hạo đi xa, Lâm Hi quét mắt nhìn Trần Tiêu đứng ở góc nào đó giả làm người tàng hình, trông mất linh khí đảo tròn, rất nhanh đi tới phòng thay quần áo của cô.

Quyền Hạo ra cửa còn chưa tới nửa giờ, Lâm Hi ăn mặc chỉnh tề xong đi theo ra cửa.

Trần Tiêu vốn đang khiển trách người giúp việc, vừa thấy tiểu thư nhà mình ngẩn ngáp gọn gàng chạy chiếc Ferrari từ nhà để xe ra ngoài, nhìn dáng dấp hình như chuẩn bị đi hẹn gặp, anh lập tức chạy như bay đến bên cạnh xe, “Tiểu thư, ngài chuẩn bị đi đâu?” Để phòng tiểu thư nhà mình lại vô cớ đi chơi đến quên trở lại như lần trước, lên tiếng hỏi cô đi đâu rất cần thiết, đến lúc đó tìm người cũng thuận lợi hơn chút.

Lấy mắt kính mát xuống, ý cười bên cánh môi Lâm Hi càng ngày càng đậm, cô tâm tình tốt không cảm thấy Trần Tiêu rất dài dòng, “Nhà riêng của Mã Kiều Thần.”

“Tiểu thư đến đó làm gì?” Mới vừa nói xong, Trần Tiêu muốn tát mình mấy cái bạt tai luôn, sao không điều chỉnh lại vấn đề mà nói ngay rồi. Thấy trong mắt tiểu thư nhà mình không có tức giận, anh cười nịnh hót, “Tôi nói, tiểu thư ngài đi chỗ Mã tiểu thư có việc gì sao?”

“Một đám nhị đại nhân rồi không có việc gì làm tụ tập một chỗ, anh nói còn có thể làm gì?”

Trần Tiêu hơi híp mắt lại, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy là như vậy, phối hợp gật đầu một cái, “Vậy khi nào ngài trở lại?” Nói lời này ra ngoài, anh định tiêu diệt mình, trong mắt tiểu thư mờ mờ có ngọn lửa, anh lập tức đổi lời, “Tôi nói, tối nay có cần chuẩn bị bữa tối cho ngài không?”

“Không cần.” Trả lời xong một vấn đề cuối cùng, Lâm Hi không thêm để ý tới Trần Tiêu nữa, dưới chân vừa dùng lực, liền rời khỏi nhà họ Quyền rồi.

Chiếc Ferrari đi xa, Trần Tiêu nhìn thấy mà đau thương.

Mã Kiều Thần hiện giờ đã là tổng giám đốc kiêm thành viên hội đồng quản trị vài công ty đưa ra thị trường, vòng giao thiệp rất rộng, gần như hạng người gì cũng có, chỉ có điều tại Thiên triều, người có tiền của kém người có quyền là sự thật làm bằng sắt, cho dù tài sản cá nhân của cô không nhiều, cũng không lên được bảng xếp hạng giàu có gì đó, nhưng bối cảnh con cháu cách mạng khiến cho cô có địa vị cực kỳ cao ở trong giới doanh nghiệp.

Hôm nay trong tư hợp viện tư nhân của cô tổ chức tụ hội, cái gọi là tụ hội, cũng chỉ là thủ đoạn phát triển giao thiệp. Lâm Hi đến, cô vô cùng vui vẻ, ở trong vòng trọng tâm, người nào không biết, Lâm Hi chính là đại biểu cho Quyền thiếu, người cô thân cận, người khác cũng phải cho ba phần mặt mũi.

Nhìn người muôn hình muôn vẻ trong sân, khóe môi Lâm Hi nhếch lên một nụ cười.

“Lâm Hi, em cũng tới rồi.” Tiểu Thần đang cầm một ly rượu đỏ đi tới bên cạnh Lâm Hi.

“Chị ấy tổ chức tụ hội, tôi đương nhiên sẽ đến.” Mặt Lâm Hi cong cong, không có hơi thở không dễ thân cận như thường ngày.

“Lâm Hi.” Sau khi Lăng Linh thấy Lâm Hi xuất hiện, rất kinh ngạc. Bởi vì liên quan đến Lăng Thiên Thiên, hiện giờ thái độ của Lâm Hi với cô càng lúc càng nhạt, lại không tăng thêm quan hệ hữu nghị với Lâm Hi, chủ ý trong lòng cô vĩnh viễn sẽ không thể đạt thành.

Tuy nhà họ Lăng thất thế ở giới chính trị, nhưng ở trong giới kinh doanh vẫn có lực ảnh hưởng, Mã Kiều Thần làm người làm ăn, đương nhiên mời đại tiểu thư nhà họ Lăng.

Thấy Lăng Linh, Lâm Hi không mặn không nhạt ứng tiếng.

Theo Lâm Hi đến, những người trong sân quen biết cô cũng tới chào hỏi cô, rất nhanh, bên người cô có một đám đông vây quanh, được chú ý như trăng giữa ngàn sao.

Lăng Nhục Y đứng dưới cây liễu, đôi mắt long lanh nhìn chăm chăm vào Lâm Hi, môi đỏ mọng mím chặt, giống như không vui mừng. Nghĩ đến chị gái mình bị phế một đôi tay, trong lòng cô trào dâng ra ý hận không thể để cho người phát hiện, đôi tay dùng sức siết chặt, móng tay đẹp mắt bén nhọn cũng sắp đâm vào trong lòng bàn tay rồi, trên người tản ra vẻ tàn bạo.

Thẩm Cảnh Kỳ cũng đứng dưới cây liễu nhìn Lâm Hi, gương mặt đẹp trai được ánh mặt trời rực rỡ chiếu sáng, anh mặc âu phục màu trắng giống như thiên sứ trên trời hạ xuống. Thấy cô nâng lên khoe môi kèm theo vẻ không kiên nhẫn, anh cười khế, cảnh tượng không vui ngày hôm qua biến mất toàn bộ.

Khi Lâm Hi rời khỏi chỗ, anh chạm mặt đi tới, giọng nói trầm thấp mê người vang lên.

“Xin chào, anh là Thẩm Cảnh Kỳ, tổng giám đốc tập đoàn Thẩm thị.”

Lời tác giả: Những ai ghét nữ chính, cứ thoải mái ghét ~

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Chương 50: Công khai biểu thị chủ quyền

Editor: Puck

Lâm Hi thấy khuôn mặt điển trai tầm đây gió xuân này thì mắt cũng không hề chớp, ánh mắt lập tức dời đi, trực tiếp cất bước đi tới, dáng vẻ này hoàn toàn không nhìn tới Thẩm Cảnh Kỳ.

Nụ cười trên mặt Thẩm Cảnh Kỳ cứng lại, thu lại vui sướng trong mắt, động tác đưa tay phải ra thu lại, anh xoay người nhìn Lâm Hi gặp thoáng qua anh, về mặt hơi cô đơn.

“Lâm Hi, Thẩm Cảnh Kỳ chào hỏi em, sao em không để ý đến anh ta?” Mã Kiều Thần trùng hợp nhìn thấy cảnh tượng kỳ quái của hai người, Lâm Hi tỏ vẻ lạnh nhạt, cô nhìn cảm thấy kỳ quái.

“Tại sao phải để ý đến anh ta?” Khóe môi gấu cọt của Lâm Hi nhếch lên, lạnh lùng hỏi ngược lại. Cô không tìm được lý do để ý đến anh ta, cũng chỉ là người đã biến mất khỏi thế giới của cô, cô không cần thiết lại đi làm quen.

“Em và anh ta là lần đầu tiên gặp mặt sao?” Mã Kiều Thần nghiêm túc suy nghĩ về Thẩm Cảnh Kỳ. Anh ta là người làm ăn cô mới quen, tập đoàn Thẩm thị nổi lên trong năm năm gần đây, trong vòng năm năm ngắn ngủi, dưới kinh doanh của Thẩm Cảnh Kỳ, tập đoàn tư sản đã đạt trên năm mươi tỷ, doanh nghiệp mới nổi như vậy, có trợ giúp cho cô, cho nên cô mới mời anh ta tới đây tụ hội.

“Lâm Hi và anh họ của em dĩ nhiên không phải gặp mặt lần đầu tiên.” Tiểu Thần ở bên cạnh, nghe đối thoại của hai người, thấy Lâm Hi không có ý trả lời Mã Kiều Thần, anh trả lời thay Lâm Hi.

Cái gì! Ngoài mặt Mã Kiều Thần giống như không có vẻ kinh ngạc đáng có, nhưng trong lòng lại hốt hoảng rồi, phải biết bình thường Quyền thiếu không cho phép sinh vật giống đực xuất hiện bên cạnh Lâm Hi, mà bởi vì quan hệ giữa Tiểu Thần với Lâm Hi không tệ, chiếu cố được Lâm Hi mà Lâm Hi cũng cần bạn bè, Quyền thiếu mới không xuống tay với cậu ta, nhưng Thẩm Cảnh Kỳ này quen biết Lâm Hi như thế nào? Điều này có cần nói cho Quyền thiếu không? Quyền thiếu biết, sẽ diệt Thẩm Cảnh Kỳ sao?

Câu hỏi liên tiếp sinh ra trong đầu Mã Kiều Thần, nghĩ đến càng nhiều, cô càng rối rắm.

“Lâm Hi và anh họ cậu quen biết như thế nào?” Đuôi khóe mắt Mã Kiều Thần vẫn liếc nhìn khuôn mặt không chút thay đổi của Lâm Hi, lòng bà tám sinh ra, cô vẫn nói vấn đề này ra khỏi miệng.

“Chị Mã, có thể không bát quái như vậy không?” Tiểu Thần cười cười, từ chối trả lời.

“Mã Kiều Thần, có uống vẫn không ngăn được miệng của chị.” Chân dài của Lâm Hi khẽ dựa vào cạnh bàn, cô tùy ý cầm một ly sâm banh đưa tới bên môi Mã Kiều Thần, trong giọng nói mang theo vẻ ra lệnh không cho phép từ chối.

Ánh mắt vòng tới vòng lui trên người Thẩm Cảnh Kỳ và Lâm Hi, Mã Kiều Thần cầm sâm banh, hơi híp mắt lại, phát hiện một điểm cũng không thích hợp. Lâm Hi chán ghét Thẩm Cảnh Kỳ, tại sao ánh mắt Thẩm Cảnh Kỳ lại xen lẫn vẻ bi thương nhìn Lâm Hi? Có phải giữa hai người có gì đó không?

“Lâm Hi, em vẫn còn tức giận vì chuyện ngày hôm qua sao?” Sau một lúc lâu, Thẩm Cảnh Kỳ một lần nữa cất bước đi về phía bên cạnh Lâm Hi, bề ngoài ôn tồn nhô nhả giống như công tử tao nhã, khóe mắt hẹp dài quyền rũ khẽ nhếch lên, bi thương bị anh che giấu.

Lâm Hi không liếc nhìn Thẩm Cảnh Kỳ, ánh mắt rơi vào trên cây liêu, cô cảm thấy rất buồn cười, cười lạnh một tiếng, “Tôi có gì để tức giận?” Cô có gì để tức giận, bây giờ được Quyền Hạo che chở, áo cơm không lo, sống cuộc sống đầy đủ sung sướng, thỉnh thoảng bị hành động hơi quá đáng của Quyền Hạo chọc tức gần chết ra, cô sống rất tốt, rất muốn nhanh chóng quên bất cứ chuyện gì trước kia.

Tròng mắt sâu thẳm như biển của Thẩm Cảnh Kỳ nhìn chăm chú vào cô, mày rậm nhíu lại, đè nén đau thương dâng lên trong đáy lòng, như dao cắt là hình dung tốt nhất lúc này về anh. Cô không thừa nhận là Hi Nhi cũng không sao, chỉ cần anh nhận định là được rồi.

Mấp máy đôi môi, anh cười khẽ, “Xin lỗi, mấy lần trước là anh không đúng.”

Ở trong trí nhớ của cô, anh là một người không biết nói xin lỗi, bây giờ anh nói xin lỗi với cô. Nói không kinh ngạc, đó là giả. Có lẽ quá mức kinh ngạc, trong đôi mắt cô lộ ra vẻ khinh bỉ tiết lộ suy nghĩ của cô, bởi vì khinh bỉ nhếch đôi mày thanh tú, vẻ kiêu căng có thể thấy rõ ở trên trán.

“Xem ra hôm nay anh uống thuốc rồi.” Trầm mặc một lúc, sau đó cô nhàn nhạt châm chọc.

Tiểu Thần rơi vào tình trạng hóa đá, chớp mắt, không dám tin nhìn vẻ mặt cười nhạt của anh họ mình, anh khẽ nhếch miệng, ngay sau đó nhúu chặt mày.

“Xét thấy mấy lần trước gặp mặt không vui, anh giới thiệu mình một chút.” Sự châm chọc của cô, Thẩm Cảnh Kỳ không hề bị ảnh hưởng chút nào, anh rất phong độ nở nụ cười, chia tay phải ra, “Xin chào, anh tên Thẩm Cảnh Kỳ, tổng giám đốc tập đoàn Thẩm thị.”

Rũ mí mắt xuống, nhìn tay trắng nõn tinh tế như tay con gái, Lâm Hi khẽ quay đầu, “Tôi thật sự không thích giả vờ giả vịt.” Cô không phải nữ sinh nhỏ mười sáu, mười tám tuổi, càng không phải lứa tuổi thích nằm mơ, tuổi tâm lý của cô đã hai mươi lăm tuổi rồi, hoặc nói đúng ra cô vào mười năm trước, anh mỉm cười như vậy là nụ cười thiên sứ, mười năm sau bây giờ nhìn lại, cô cảm thấy ghê tởm.

Thẩm Cảnh Kỳ mỉm môi cười một tiếng, làm cho người ở đây nhìn không hiểu, tại sao bị châm chọc còn có thể bật cười?

Lâm Hi cầm một ly sâm banh, thần nhiên uống, Thẩm Cảnh Kỳ đứng ở bên cạnh cô, cô xem như không nhìn thấy, coi anh như không khí trong suốt, ánh mắt tập trung chăm chú nhìn cô không hề có chút ảnh hưởng nào với cô mà nói, trái tim không còn cảm giác đập điên cuồng như năm đó, tất cả lạnh nhạt yên tĩnh.

Tròng mắt nhìn chăm chú vào cô, trong lòng anh xẹt qua dòng nước ấm, chính là hình ảnh yên tĩnh tốt đẹp như vậy, giống như chỉ tồn tại trong trí nhớ của anh. Đã từng là hình ảnh quý báu, anh không trân trọng hôm nay tái hiện, anh giống như định thu hồi của báu muốn che chở.

Tuy thân thể của cô thay đổi, nhưng cô vẫn là Hi Nhi.

Có lẽ đối với bọn họ mà nói, Hi Nhi đổi thân thể là một chuyện tốt.

Một lạnh nhạt, một cười khẽ, Mã Kiều Thần thấy thật quý dị, không tiếng động tránh ra, thuận tay gọi điện thoại cho Quyền Hạo.

Quyền Hạo làm việc hơi không tập trung, vừa nhận được điện thoại của Mã Kiều Thần, vội vàng lái xe tới. Mới vừa bước qua cửa tứ hợp viện, anh đã nhìn thấy Hi Nhi và Thẩm Cảnh Kỳ đứng rất gần, giống như một đôi tình nhân gần gũi.

Trong nháy mắt chung quanh tràn ngập ghen tức, quyền Hạo cắn chặt răng, bước chân vốn trầm ổn hơi rối loạn đi tới bên cạnh Lâm Hi, “Hi Nhi, sao lại uống sâm banh?”

Lời quan tâm vang lay động trong sân, khiến cho mọi người nhìn quanh xem là ai nói, khi thấy là Quyền Hạo thì vẻ nịnh bợ đã hiện ra trên gương mặt họ, nhưng e ngại vì sự chú ý của Quyền Hạo chỉ ở trên người Lâm Hi, bọn họ không dám đi đến gần anh.

Khoảnh khắc khi Thẩm Cảnh Kỳ thấy Quyền Hạo, sắc mặt thay đổi trong nháy mắt, tròng mắt âm trầm.

Hi Nhi, xưng hô như thế này từng là xưng hô mà mọi người đều có thể gọi.

Thân thể Hi Nhi bây giờ gọi là Lâm Hi, Quyền Hạo gọi cô là Hi Nhi, cách gọi thân mật như vậy đủ để biết tầm quan trọng của cô ở trong lòng Quyền Hạo có bao nhiêu.

Biết được một điểm này, môi Thẩm Cảnh Kỳ mím thật chặt, trên gương mặt tuấn tú có vẻ tối tăm không nói ra được.

Đều không cần nhìn phát ra âm thanh là ai, cô cũng biết Quyền Hạo tới. Nuốt sâm banh trong miệng xuống, cô lạnh nhạt uống, “Uống rất ngon, cho nên uống.” Thấy ánh mắt Mã Kiều Thần hơi né tránh, không cần đoán, cô cũng biết là Mã Kiều Thần gọi điện thoại cho Quyền Hạo tới.

Quét mắt nhìn sầm banh trên sân khấu, trông mắt Quyền Hạo khề thay đổi, trong lòng nhớ kỹ.

Tay anh ôm bà vai của cô, tư thế thân mật của hai người, khiến cho không ít người nhìn chăm chú.

Thẩm Cảnh Kỳ thấy Quyền Hạo coi thường thì nắm chặt đôi tay, hàm răng nghiến vang kèn kẹt, lửa giận hùng hực thiêu đốt. Theo ý anh, động tác Quyền Hạo ôm Lâm Hi, là biểu thị chủ quyền công khai với anh.

Lâm Hi hơi không vui, ngại vì ở trong trường hợp như thế này, cô cũng không hất tay Quyền Hạo ra, mặc cho anh ôm.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Chương 51: Tình địch tiềm tàng

Editor: Puck

Ánh mắt lạnh lẽo lưu chuyển giữa hai phía, khóe môi Thẩm Cảnh Kỳ nhếch lên một đường cong không vui, nói không rõ là châm chọc hay là đồ ky, thần nhiên nói, “Tình cảm của Quyền thiếu và Lâm tiểu thư thật tốt, cho dù là anh em ruột cũng chưa chắc có thể giống như hai người.”

Tay Quyền Hạo vẫn thân mật ôm cả vai Lâm Hi như cũ, không vì lời của Thẩm Cảnh Kỳ mà cảm thấy tức giận, trong mắt thoáng qua tia sáng sâu thẳm.

Lâm Hi buông sầm banh trong tay mình ra, đuôi chân mày hơi không vui nhếch lên, nụ cười như đắp một tầng băng thật mỏng, nhúu chặt chân mày hàm chứa tức giận nhàn nhạt: “Tình cảm của tôi và Quyền Hạo có tốt hay không, mắc mớ gì đến anh? Không giải thích được.”

“Thuốc, nhớ đừng ngừng uống.” Khi mọi người sắp kinh ngạc, Lâm Hi nói giống như lo nghĩ cho Thẩm Cảnh Kỳ.

Nhìn vẻ mặt Thẩm Cảnh Kỳ cũng ngưng đọng, trong mắt chỉ còn lại không dám tin, Mã Kiều Thần đứng ở bên cạnh thế nhưng cảm thấy trong lòng sáng khoái. Nhìn thái độ này của Lâm Hi với Mã Kiều Thần, chứng minh lúc trước là cô suy nghĩ nhiều. Cũng đúng, một cô bé mười lăm tuổi cái gì cũng không thiếu, sao có thể nổi lên hứng thú với một người đàn ông hai mươi tám tuổi. Nghĩ đến điểm này, cô hơi lo lắng nhìn Quyền Hạo, lại nói năm nay Quyền Hạo đã hai mươi lăm!

Trên gương mặt tuần tú của Quyền Hạo lộ ra nụ cười giấu cợt, trong trông mắt thâm thúy sâu thẳm hiện lên chút ánh sáng. Trái tim bồn chồn không vui, không hề có chút lo lắng.

Kinh ngạc đi qua, trông mắt hẹp dài của Thẩm Cảnh Kỳ chớp mấy cái, bên tai còn đang vang vọng lời nói của cô, hô hấp đột nhiên trở nên dồn dập, lạnh lẽo từ lòng bàn tay truyền vào trong tim, máu trong nháy mắt chảy ngược, anh không thể tin được đây là lời cô có thể nói ra.

“Lâm Hi, vị Thẩm tổng này là bạn của em sao?” Mã Kiều Thần nhìn thấu Lâm Hi không thích Thẩm Cảnh Kỳ, cho nên cô cố ý hỏi.

Mắt lạnh quét qua Mã Kiều Thần, Lâm Hi hơi không nhịn được, “Bạn bè gì, đừng nói lung tung.”

Rõ ràng là một lời nói rất nhạt, nhưng hóa thành lưỡi dao sắc bén, hung hăng cắm vào trên ngực Thẩm Cảnh Kỳ, anh mím chặt môi, sắc mặt thay đổi.

Liếc nhìn sắc mặt Thẩm Cảnh Kỳ càng lúc càng không tốt, trong lòng Mã Kiều Thần rất nghi ngờ, ánh mắt lóe lên, lựa chọn tiếp tục hỏi: “Nhưng mà chị thấy dáng vẻ của em và Thẩm tổng rất quen thuộc, thật sự không phải là bạn của em sao?” Thái độ của Thẩm Cảnh Kỳ với Lâm Hi kỳ quái như thế, phải biết Lâm Hi là bà xã tương lai của Quyền thiếu, bà xã của người bạn từ nhỏ của cô dứt khoát không thể để cho người khác nhớ thương.

“Chị không nói chuyện không ai kêu chị câm.” Hai chữ quen thuộc, khiêu khích Lâm Hi tức giận.

Mã Kiều Thần giả bộ giống như bị thương rất nặng che ngực, “Lâm Hi, có thể không châm chọc chị không?”

“Nói thêm gì nữa, thì không phải là mĩa mai, mà là công kích thân thể chị.” Lâm Hi nhúu chặt đôi mày thanh tú, lạnh lùng nói.

Ok, thấy Lâm Hi có dấu hiệu tức giận, cô cũng lấy được hiệu quả cô muốn. Mã Kiều Thần biết nên thu lại, gạt gạt tóc buông xuống trước trán trên khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ, cô thần nhiên cười, “Mọi người từ từ tán gẫu, tôi đi chào hỏi khách khứa.”

Khoảnh khắc khi Mã Kiều Thần xoay người, đặc biệt nhìn sang Quyền Hạo, khóe môi lộ ra nụ cười hả hê.

Tới đây nhìn thấy Thẩm Cảnh Kỳ, cô đã hơi không vui. Trông mắt nhìn chăm chú vào bàn tay khoác trên vai cô, cô không để lại dấu vết nhúu mày, nhẹ nhàng lấy tay Quyền Hạo ra.

“Lâm Hi, em thật sự chán ghét anh như vậy sao?” Thẩm Cảnh Kỳ điều chỉnh tâm trạng, tràn đầy nụ cười tự tin nói.

Không đợi Lâm Hi trả lời, Quyền Hạo đã vượt lên trước trả lời thay cô, “Hi nhi nhà tôi, luôn đều chán ghét không giải thích được với người xa lạ.”

Thẩm Cảnh Kỳ cười lạnh một tiếng, trong mắt tràn ra nụ cười châm chọc, “Theo tôi được biết, Lâm Hi và nhà họ Quyền không hề có một chút quan hệ nào, tại sao có thể là nhà anh?” Trải qua ba năm, anh mới tìm được Hi Nhi, tuyệt đối không có khả năng buông tay.

Không khí bốn phía giống như kết băng, lạnh lẽo lan tràn trên người mỗi người.

“Quyền Hạo nói không sai, tôi là nhị tiểu thư nhà họ Quyền, sao lại không phải là người nhà họ Quyền rồi.” Giọng Lâm Hi vừa chuyển, trong nháy mắt trở nên sắc bén, “Thẩm Cảnh Kỳ, chúng ta chỉ là quan hệ người xa lạ, không có bất kỳ liên quan gì đến anh, anh để ý mù quáng cái gì?”

Đối xử với người chán ghét, cô không ngại mượn quyền thế nhà họ Quyền đi đánh vào mặt bọn họ.

Thẩm Cảnh Kỳ nhất thời nghẹn lời, nụ cười trên mặt rút đi, lưỡi dao sắc bén vô hình trong trái tim biến thành hai cây.

Khán trương và tất cả lo lắng trong lòng đều theo lời của cô từ từ tiêu tan, trên mặt Quyền Hạo lộ ra ám áp, ánh mắt tập trung nhìn chăm chú vào cô, khóe môi không kiềm chế được nhếch lên, trong tròng mắt tràn đầy dịu dàng là cô.

Xoay người không nhìn tới vẻ mặt tràn đầy đau thương của Thẩm Cảnh Kỳ, cô từng bước đi tới bên cạnh Mã Kiều Thần, “Tôi đi về trước đây.”

Mã Kiều Thần cũng đoán được Lâm Hi sẽ không ở lại lâu, cô nở nụ cười, “Ừ, hôm nào khác hẹn em.”

Trước khi rời đi, ánh mắt hàm chứa châm chọc của Lâm Hi liếc mắt về phía Thẩm Cảnh Kỳ. Quá khứ đã đi qua, bây giờ còn muốn tìm về, quá muộn.

Chân mày đuôi mắt Quyền Hạo mang cười, bước nhanh đuổi theo cô.

Nhìn hai người sóng vai mà đi, trên mặt Thẩm Cảnh Kỳ giăng đầy mây đen, âm trầm đáng sợ.

Trên tay Tiểu Thần cầm một ly rượu đỏ, quên mất uống, anh nhìn thẳng vào Lâm Hi rời đi. Bóng dáng của Lâm Hi biến mất không thấy nữa, anh chuyển mắt nhìn anh họ mình, rừ mi mắt xuống giống như che giấu suy nghĩ trong đáy lòng.

Lăng Nhục Y và Lăng Linh đứng ở chỗ khác, bốn mắt nhìn chăm chú vào Lâm Hi rời đi, mặt mày thoáng qua vẻ không biết tên, tay của các cô khẽ nắm chặt.

Lâm Hi có lái xe tới, nhưng nói như thế nào Quyền Hạo cũng không chịu để cô lái xe, cứng rắn lôi kéo cô lên xe của anh.

Trong không gian nhỏ hẹp của xe, hơi thở trên người cô xông vào mũi, anh mím môi cười một tiếng.

“Hi nhi rất ghét Thẩm Cảnh Kỳ sao?”

Lâm Hi nhắm chán nhìn ra phong cảnh ngoài cửa sổ, sau khi nghe, hơi kinh ngạc nhướn mày, “Có thể nói là như vậy.” Ghét Thẩm Cảnh Kỳ vào năm năm trước, cô như thế nào cũng không nghĩ tới, hiện tại cô ghét anh ta, không thể không nói, chuyện đời chính là kỳ diệu chỗ này.

Anh giống như ăn đường mật, ngọt bắt đầu lan tràn trong miệng.

Cùng lúc đó, Phó Trường Thanh nhìn đồng hồ trên bàn, người thanh niên điển trai trong hình, bà thấy sao mà chướng mắt? Có cần bà ra tay xử lý một chút?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu*, *Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chương 52: Cảnh Kỳ dây dưa

Editor: Puck

Ánh mặt trời mùa đông cực kỳ ấm áp, Lâm Hi lẳng lặng ngồi bên hồ, phơi ánh mặt trời, trên khuôn mặt đẹp thoáng hiện lên ánh sáng, giống như dương chi ngọc trần quý nhất điều khắc thành khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn mỹ trắng nõn phỉm ý cười.

Hoa bay trên mặt hồ yên ả, gió nhẹ thổi tới, đầu tóc cô bị gió thổi loạn.

“Lâm Hi.” Một tiếng kêu bao hàm rất nhiều gào thét vang lên lúc này.

Hai chân vắt chéo buông ra, Lâm Hi quay đầu nhìn người tới, thấy là Thẩm Cảnh Kỳ thì cô cau chặt chân mày.

Bước đi của Thẩm Cảnh Kỳ giống như nặng ngàn cân mà đến, chậm rãi đi tới bên cạnh cô, từ trên cao nhìn xuống nhìn chăm chú vào khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng của cô, tim của anh giống như bị vô số cây châm đâm bị thương, đôi môi khẽ run.

Lâm Hi trừng mắt, không ngước mắt nhìn Thẩm Cảnh Kỳ, tầm mắt bình tĩnh nhìn chăm chú vào mặt hồ trong suốt, “Thẩm Cảnh Kỳ, anh đúng là xuất quỷ nhập thần.”

Thẩm Cảnh Kỳ tự giấu cười cười, ngồi ở bên cạnh cô, học cô nhìn chăm chú vào mặt hồ, “Tại sao em không thể thừa nhận em là Hi Nhi vậy?” Rất định giả bộ là giọng nói nhẹ nhàng, nhưng giả bộ không được, trong giọng nói mang theo chút đau thương.

“Bởi vì tôi là Lâm Hi, không phải là Hi Nhi trong miệng anh.”

Thẩm Cảnh Kỳ không chút ngoài ý muốn khi thấy cô có thể nói như thế, nhếch khóe môi lên, nụ cười tự giấu nhàn nhạt hiện lên, giống như làm bầm bầu chỉ nói riêng với Lâm Hi, “Hi Nhi trong miệng anh, tên đầy đủ là Lâm Hi Nhi, chỉ hơn một chữ so với tên em, năm nay hai mươi lăm tuổi rồi, ba năm trước đây bởi vì một lần ngoài ý muốn, cô ấy chết rồi, mà Lâm Hi em từ ba năm trước, bắt đầu thay đổi tính tình, tính tình gần như giống cô ấy như đúc.”

Lâm Hi coi như không nghe thấy, vẫn nhìn chăm chú vào mặt hồ, giống như những lời này không nhận nhạo nổi ngọn sóng trong lòng cô.

“Em biết cô ấy chết như thế nào không?” Thẩm Cảnh Kỳ hình như nói đến chỗ thú vị rồi, thoáng cười nơi khóe miệng có vẻ thê lương lại có vẻ tự giấu như vậy.

“Chết như thế nào?” Lâm Hi đảo mắt nhìn thẳng vào mắt Thẩm Cảnh Kỳ, nhàn nhạt hỏi.

“Cô ấy từ trên không trung ngã xuống chết.”

“Thật bất hạnh.” Biểu hiện của Lâm Hi giống như người ngoài cuộc, giọng nói lạnh nhạt vốn không nhìn ra cô chính là người bị ngã chết kia.

“Đúng vậy, thật bất hạnh.” Thẩm Cảnh Kỳ nói tiếp theo Lâm Hi.

Đối thoại kết thúc, hai người đều không tiếp tục nói chuyện, chỉ yên tĩnh chăm chú nhìn mặt hồ.

Vẫn có một người đứng sau lưng bọn họ, tròn mắt lạnh nhạt của Lăng Linh nhìn chăm chú vào mặt bọn họ, đôi tay siết thật chặt, móng tay cắm vào trong lòng bàn tay, máu tươi chảy ra ngoài, cô vẫn không hề biết, hàm răng cắn chặt tiết lộ suy nghĩ trong lòng cô.

“Trên thế giới này không hề có lá cây giống hệt nhau, cũng không hề có người giống nhau toàn bộ.” Thẩm Cảnh Kỳ rất hưởng thụ thời gian như thế này, dường như trở lại thời điểm thiếu niên trẻ trung đó.

“Anh biết là tốt rồi.” Lâm Hi vẫn nhìn thẳng đáp lại một câu.

“Em biết không? Người đã chết nhưng linh hồn vẫn còn ở đó.”

“Bây giờ là thời đại mới, mê tín cũng không hay.”

“Hiện giờ còn có rất nhiều chuyện mà khoa học không giải thích được, mặc dù thân thể không ở đây nhưng linh hồn lại không chết đi, anh vẫn tin tưởng.”

“Vậy anh nhanh chết đi, xem tôi có thể nhìn thấy linh hồn của anh không.”

“Hi Nhi, em chính là vô tình trước sau như một, lòng của em sao lại khép chặt không nóng đây?”

“Khép chặt không nóng mắc mớ gì đến anh?”

Khoảnh khắc này, Lâm Hi hơi quên sự thật cô là Lâm Hi, mà không phải Lâm Hi Nhi, nghe được Thẩm Cảnh Kỳ gọi cô là Hi Nhi, cô phản xạ có điều kiện đáp lại một câu. Hoàn toàn là một câu nói của cô, khiến Thẩm Cảnh Kỳ thấy được hy vọng, cho dù là mấy năm trước hay bây giờ câu trả lời của cô vẫn giống nhau.

“Trong lòng em vẫn khép chặt như vậy, tại sao em không thể mở lòng ra với anh?”

“Hôm nay anh quên uống thuốc thì mau uống thuốc đi, hỏi vấn đề nhảm chán này, anh cũng không ngại không thú vị.”

“Tại sao em lại ích kỷ như vậy?”

“Đầu tiên tôi không phải là Lâm Hi Nhi gì đó, tôi chỉ là Lâm Hi, vấn đề tôi ích kỷ hay không ích kỷ cũng không cần anh lo lắng, lại nói con người vốn ích kỷ, về sau đừng nói những lời ngu xuẩn như vậy nữa.”

Thẩm Cảnh Kỳ cười, cười đến tùy ý như vậy, “Muốn thừa nhận chuyện sống lại là khó khăn như thế với em sao?”

“Xem nhiều phim khoa học viễn tưởng rồi đúng không, đầu óc của anh không dùng được, tôi nói mấy trăm lần, tôi không phải là Lâm Hi Nhi.” Lâm Hi lặp lại một lần nữa, đuôi chân mày vênh lên.

“Vậy em có thể giải thích, tại sao cử chỉ và tính tình của em đều giống như cô ấy không?” Nói xong, ngay sau đó Thẩm Cảnh Kỳ đến gần Lâm Hi, vừa vặn quay đầu cô lại, khuôn mặt của cô đối diện với khuôn mặt của anh, anh rõ ràng có thể nhìn thấy tròng mắt của cô, “Trên thế giới nhiều người có bề ngoài giống nhau như đúc, nhưng tính tình lại không thể giống nhau như đúc.”

Giương mặt tuấn tú gần ngay trước mắt, Lâm Hi bất đắc dĩ, đứng lên trước, “Anh thích cho là sao thì cho là như vậy đi, tùy anh.”

Tay cực nhanh túm lấy tay cô, Thẩm Cảnh Kỳ cùng đứng lên, vẻ mặt kích động, “Tại sao không thể thừa nhận, chẳng lẽ em vĩnh viễn không thấy được nỗi khổ sở của anh sao?”

“Buông ra.” Lâm Hi lạnh giọng quát lớn.

“Hi Nhi.” Thẩm Cảnh Kỳ kêu lên như cầu xin, mắt lộ ra đau thương không thể che giấu, đau đớn trong lòng tràn trề lộ ra trước mặt cô, nước mắt trong suốt thấm ướt tròng mắt của anh, “Anh tìm ba năm, cuối cùng tìm được em”

Trước kia vẫn là Thẩm Cảnh Kỳ cao cao tại thượng, vĩnh viễn là thái độ cao ngạo từ trên nhìn xuống mọi người, bây giờ lại biến thành dáng vẻ như vậy, Lâm Hi trừ không thể tin ra, tăng cường ngại kiên cường trong lòng đang rút đi từng chút một. Cô dời ánh mắt sang chỗ khác, mặc cho anh cầm tay của cô, nhiệt độ nóng bỏng của anh giống như làm bỏng cô.

“Thẩm Cảnh Kỳ, tôi không biết Lâm Hi Nhi là gì của anh, chỉ có điều nếu cô ấy đã qua đời, anh phải học được tiếp nhận cô ấy không còn ở đây, còn tôi là Lâm Hi, không phải Lâm Hi Nhi.” Lòng của cô liền cứng rắn, nhưng giọng nói mềm đi, giống như an ủi anh.

Thẩm Cảnh Kỳ không nói lời nào, ép nước mắt trong hốc mắt về, lôi kéo cô lên xe.

“Anh làm gì thế?” Lâm Hi giãy giụa không theo, lạnh lùng nói.

“Anh dẫn em đi một chỗ.” Nói xong, Thẩm Cảnh Kỳ lưu loát đóng cửa xe, xe chạy mất

Lăng Linh vẫn giấu kín thân mình ở trong rừng cây, điện thoại di động cầm trên tay vẫn lóe lên, hình ảnh trên màn hình đặc sắc và đẹp mắt.

“Thẩm Cảnh Kỳ, anh dừng xe.” Nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ lóe lên mà mắt và bị vút lại sau lưng chiếc xe, Lâm Hi nóng nảy, tức giận cũng sinh ra, giọng lạnh lẽo.

Thẩm Cảnh Kỳ không nói lời nào, mặc kệ cô ra làm sao, xe vẫn chạy tới mục đích.

Lâm Hi thấy xuống xe vô vọng, chỉ đành phải tiếp nhận.

Nửa giờ sau, xe dừng lại, Thẩm Cảnh Kỳ mở cửa xe cho cô.

Hai chân vừa mới đặt xuống đất, cô đã thấy bốn chữ Nghĩa trang Thiên Đường khắc trên tường, “Anh dẫn tôi tới nghĩa trang làm gì?”

Nơi này có thể nói là nơi có phong thủy tốt nhất để đi, cũng là nghĩa trang chôn cất quyền quý.

Thẩm Cảnh Kỳ không trả lời cô, kéo tay cô đi vào bên trong.

Nghĩa trang lạnh lẽo không có sinh khí, Lâm Hi rất không thích, khi đi ngang qua mộ bia cũng khiến cô lạnh cả người.

Cuối cùng Thẩm Cảnh Kỳ dừng lại trước một mộ bia, anh buông tay của cô ra.

“Đây là lời mà bốn năm trước anh không kịp nói với em, hiện giờ anh hy vọng em có thể nhìn thấy.” Mỗi khi anh nhìn thấy bức hình trên mộ bia, đau đớn lan tràn toàn thân, anh hận!

Lâm Hi nhìn lên bia mộ, giống như bị sét đánh, sét vang lên bên tai cô, cô thất thần trong nháy mắt, thật lâu không thể nhìn thẳng vào bia mộ kia.

Thu lại lạnh nhạt trong mắt, ánh mắt của cô hơi nóng lên.

“Hi Nhi.” Anh nhìn phản ứng của cô ở trong mắt, anh mừng rỡ gọi cô.

Ngước mắt nhìn chăm chú vào Thẩm Cảnh Kỳ, Lâm Hi cảm thấy vốn từ của cô đã nghèo nàn, mím môi, không biết nói gì cho phải.

Thân thể mừng rỡ khẽ run, Thẩm Cảnh Kỳ dang hai tay ra, ôm cô vào trong ngực.

Nhiệt độ cơ thể anh khát vọng đã lâu, mặt của anh chôn trong cổ cô, tham lam ngửi hơi thở trên người cô, “Hi Nhi.”

Toàn thân cứng ngắc, cô không từ chối cái ôm này.

Quyền Hạo chạy tới nghĩa trang, từ xa đã nhìn thấy hai người ôm nhau, sắc mặt trắng bệch, hô hấp dồn dập, máu nhỏ xuống từng giọt trong lòng. Bước chân như mọc rễ, anh khó khăn đi về phía cô.

“Hi nhi.” Giọng Quyền Hạo hơi nghẹn ngào.

Nghe được tiếng gọi quen thuộc, Lâm Hi dùng sức đẩy Thẩm Cảnh Kỳ ra.

Nhìn Quyền Hạo, cô cau mày, “Sao anh lại tới đây?”

“Không phải em đã nói, em ghét anh ta sao?” Quyền Hạo chịu đựng đau đớn không lồ trong lòng, môi mỏng mơn hờ run rẩy, anh che tim, khổ sở không chịu nổi hỏi.

Thẩm Cảnh Kỳ cười giễu cợt, “Nếu cô ấy chán ghét tôi, vậy anh cũng thế.”

Gương mặt Quyền Hạo hơi dữ tợn, cắn chặt răng, ánh mắt rơi vào mộ bia trước mặt chỗ bọn họ đang đứng, thấy năm chữ này, trông mắt tròn đến to nhất trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chương 53.1: Yêu anh được không

Editor: Puck

“Thẩm Cảnh Kỳ, anh không được nói lung tung.” Lâm Hi thấy Quyền Hạo có gì không đúng, sắc mặt lạnh lùng quát lớn.

Vợ yêu Lâm Hi Nhi, năm chữ khắc rõ ràng trên mộ bia.

“Lâm Hi.” Quyền Hạo nhỏ giọng ní non, sau đó ngược mắt nhìn chăm chú vào Lâm Hi, “Hi nhi, trở về với anh.”

Không an toàn đã biến mất xông lên đầu, Thẩm Cảnh Kỳ cho anh cảm giác nguy cơ.

“Hi Nhi.” Thẩm Cảnh Kỳ giữ cổ tay cô, không chịu để cho cô rời đi.

Trong trông mắt đốt lửa mạnh hùng hực, Quyền Hạo nhìn chăm chú vào Thẩm Cảnh Kỳ.

“Thẩm Cảnh Kỳ, tôi nói rồi, tôi không phải là Lâm Hi Nhi, anh mang tôi đến xem thứ này cũng không thể thay đổi sự thật tôi là Lâm Hi.” Lâm Hi vô tình gạt tay Thẩm Cảnh Kỳ ra, lạnh nhạt nói.

Lâm Hi mặc cho Quyền Hạo nắm tay cô, hai người sống vai đi tới cửa.

Nhìn chăm chú vào bóng lưng xa dần của cô, tay vô lực rũ xuống, trong nháy mắt nước mắt chảy từ trong khóe mắt xuống. Ở trước mặt cô, anh có kiêu ngạo cũng để xuống, nhưng thủy chung không đổi được một cái quay đầu nhìn lại của cô.

Trở lại nhà họ Quyền, trong đầu Lâm Hi rất loạn, vẫn nhớ tới mấy chữ thấy được ở nghĩa trang.

Dáng vẻ tâm thần của cô không có ở đây, anh nhìn thấy, lòng đang rỉ máu.

“Hi nhi, em đang nghĩ cái gì?”

Cô ngay cả mí mắt cũng không nhếch, giống như không nghe thấy lời anh nói.

“Hi nhi.”

Anh đề cao âm lượng gọi cô, lại đổi lấy mắt lạnh của cô, “Làm sao?”

“Em đang nghĩ đến Thẩm Cảnh Kỳ sao?” Anh đề nén tức giận.

Đáy mắt xẹt qua vẻ không vui, Lâm Hi không nhịn được đáp lại một câu, “Tôi nghĩ tới ai mắc mớ gì đến anh?”

“Mấy ngày trước không phải em mới nói với anh rằng em chán ghét anh ta sao, mà bây giờ đây?” Giọng điệu không nhịn được của cô khiến cho anh tức giận.

“Không giải thích được.” Đứng lên từ trên ghế sa lon, Lâm Hi cau chặt chân mày.

“Đối với em mà nói, anh vĩnh viễn đều là không giải thích được sao?”

“Lười nói với anh.” Cô lạnh lùng nói, câu nói vừa dứt, đi tới phòng ngủ của cô ở trên lầu hai. Tim của cô đang nhảy loạn, năm chữ này cho cô quá nhiều rung động, cô cần điều chỉnh lại trái tim đã loạn của cô một chút.

“Lâm Hi.” Quyền Hạo gần như gần thét gọi tên của cô, không đổi được lấy cái quay đầu nhìn lại của cô.

Lòng đang trầm xuống, một vài tia ánh sáng trong thế giới của anh bị bóng đen đuổi đi.

Toàn thân đều đang rét run, anh đuổi theo bước chân của cô, muốn ngăn cản bước tiến của cô.

“Lâm Hi.” Anh lạnh lùng gọi tên cô, mím chặt môi mỏng để lộ ra anh có bao nhiêu tức giận và ghen tức.

So sánh với anh tức giận và ghen tức, cô có vẻ lạnh lùng hơn nhiều, một tiếng cũng không nói, định vòng qua bên cạnh anh, trở lại phòng ngủ của cô. Khoảnh khắc khi chuyển bước chân đó, tay của cô bị anh kéo lại.

“Chuyện ngày hôm nay, em không thấy em phải giải thích từ tế một chút với anh sao?” Về mặt anh lạnh lùng, cắn răng nghiêng lợi nói.

“Có gì hay để giải thích, không phải anh đều nhìn thấy sao?”

“Chính bởi vì anh nhìn thấy, em mới cần giải thích.”

“Không có gì hay để giải thích.” Giọng nói lạnh nhạt của cô quá đau đớn người ta, anh cười nhạt một tiếng, ngay sau đó kéo cô vào trong phòng ngủ của anh.

Rầm một tiếng, anh dường như cũng phát tiết tức giận vào cái đóng cửa. Trần Tiêu vừa đúng lúc đi qua, bị sợ đến toàn thân chấn động, ngược mắt mà nhìn, đây là xảy ra chuyện gì?

Sau khi đóng cửa, cô bị anh đè lên cửa, lồng ngực của anh rất nóng, dính vào trên người cô.

“Có phải anh quá dung túng em rồi không?” Hai tay anh nắm cổ tay cô, không để cho cô có cơ hội chống lại.

Mặt của anh gần trong gang tấc, hơi thở anh thổi ra phun lên mặt cô. Cô nhúu đôi mày thanh tú, ngược mắt nhìn chăm chú vào anh, “Buông ra.”

“Hi nì, em thật sự là một con bạch nhãn lang nuôi mãi không quen.” Anh tự giễu nói, thân thể càng thêm dùng sức gần sát vào cô, nhiệt độ trên người cô làm cho anh rất thoải mái, nhưng lửa giận trong lòng vẫn nồng đậm như cũ.

Khóe môi cô nhếch ra nụ cười châm chọc, không cảm thấy tức giận trên người anh, “Ba năm trước đây anh nên biết sự thật, hiện giờ mới lĩnh ngộ có phải quá muộn không?” Lòng bị nhiễu loạn, bóng dáng của Thẩm Cảnh Kỳ quần thật chặt trong đầu cô, tất cả điều này làm cho cô rất không thoải mái. Bây giờ lời của anh, càng làm cho cô không vui.

Môi mỏng cắn chặt, tia máu tràn ra, anh nhìn môi hồng của cô, hung hăng hôn lên.

Môi của anh, hơi lạnh, giống như ngón tay của anh, nhiệt độ trên gò má, nhiệt độ thấp hơn người bình thường một chút. Khoảnh khắc khi môi anh dán lên môi cô, trái tim của cô đang điên cuồng, gần như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Môi, đang run rẩy, là anh, hay là cô?

Chóp mũi của cô, đều là hơi thở của anh.

Hai tay của anh đột nhiên vòng chắc eo cô, hàm răng chọt cắn cánh môi dưới của cô.

Trên môi nhất thời truyền đến cảm giác đau nhói, làm cho Lâm Hi nhúu đôi mày thanh tú lên.

Rất đau! Giống như muốn cắn đứt môi cô vậy.

Cô không dám động, mắt đẹp lộ vẻ không dám tin, thân thể cứng ngắc.

Anh hôn cô, sự thật như sấm sét giữa trời quang này, trong lúc nhất thời cô không thể tiếp nhận nổi.

“Hi nì, anh thích em.” Hàm răng của anh rút cuộc bùng nổ long cánh môi của cô ra, giọng trong trẻo lạnh lùng nói nhỏ.

Thích cô?! Trong nháy mắt, thân thể của cô run rẩy.

Lời của anh làm cho người ta khiếp sợ quá mức, suy nghĩ của cô cũng bị đánh bay. Một lúc sau, cô chớp chớp mắt, gương mặt của anh đột nhiên trở nên xa lạ.

Nhúu mày, nuốt nước miếng vì khiếp sợ xuống, cô đột nhiên miệng đắng lưỡi khô.

Anh khẽ vuốt ve mặt của cô, để cho hai mắt cô nhìn thẳng vào anh, “Anh vốn nghĩ em còn quá nhỏ, không thể nói với em, nhưng bây giờ, anh không nói thì chậm mất.”

Mặt truyền đến nhiệt độ, anh lấy tay gạt tay anh đang vuốt ve trên mặt cô, “Quyền Hạo, anh nói đùa sao?”

Lòng khản trương, ánh mắt tập trung mà thâm tình của anh nhìn chăm chú vào từng biến hóa hơi nhỏ của cô, “Anh không phải đang nói đùa, anh nghiêm túc.”

“Đừng đùa, sao anh có thể yêu thích tôi?” Cô đẩy tay của anh ra, cau mày không vui nói. Trong lòng vốn không tin lời anh đang nói, anh thích cô?! Suy nghĩ một chút đã cảm thấy kinh khủng.

Anh khẽ sờ cười lên, môi mỏng một lần nữa hôn lên môi cô, đầu lưỡi cạy hàm răng của cô ra, dùng sức mút hương vị ngọt ngào của cô, ngọt ngào này như anh tức khiến cho người ta bị nghiện, đôi tay vòng thật chặt quanh eo của cô.

Hôn, khiến cho anh hăm vào, điều này giống như mộng đẹp, anh không nỡ tỉnh lại.

Lưỡi của anh quấy đảo trong miệng cô, cô giống như bị kinh sợ, quên mất giấy giữa, bị buộc tiếp nhận nụ hôn này.

Sau ba mươi giây, anh ngừng nụ hôn này, cánh môi đến gần bên tai cô, “Hiện giờ em tin chưa?”

Không có mừng rỡ, chỉ có kinh sợ, Lâm Hi vội vã đẩy anh ra.

“Hi nhi, em không thể tiếp nhận sao?” Anh đề cô trên cửa, không để cho cô giấy giữa.

Trán của anh tựa lên trán cô, cúi mi mắt xuống, nhìn biến hóa trong mắt cô.

“Anh nói đúng rồi, tôi không thể tiếp nhận.” Thân thể nóng bỏng của anh dán lên người cô, da gà trên người cũng nổi lên. Tiếp nhận Quyền Hạo, chỉ suy nghĩ thôi đã hù chết cô.

Anh nâng cằm lên, như chuồn chuồn lướt nước nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái, “Anh cho em thời gian tiếp nhận, đừng để cho anh đợi quá lâu.” Lời nói tràn đầy vô hạn yêu say đắm không tự chủ mang theo vẻ cầu xin, anh sợ cô từ chối.

Cô giờ tay lên, đẩy mặt anh ra xa một chút, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, cô sợ nhìn thấy thứ cô không muốn thấy, “Không cần cho tôi thời gian, tôi không thể tiếp nhận anh.”

“Tại sao?” Hai tay anh vòng quanh hông cô, không chịu buông tay.

“Không vì cái gì cả, chỉ không thích thôi.” Cô dùng sức định đẩy tay anh ra.

“Bây giờ em còn quá nhỏ, không thể tiếp nhận anh, anh sẽ chờ em lớn lên.” Tròng mắt thâm thúy của anh chân thành mà nghiêm túc.

Nụ cười khổ sở, bây giờ cô muốn khóc.

Cô có thể hiểu được ba năm trước đây anh đưa cô về bên cạnh anh, chính là thích cô sao?!

“Anh là Quyền thiếu có tiền có thế, tôi không chịu nổi thích của anh.” Chuyện cho tới bây giờ, còn có thể làm sao, chỉ có thể đánh giá thấp chính cô.

Ba năm trước đây cô hoài nghi Quyền Hạo là một người yêu trẻ con, nhưng cô chưa từng nghĩ tới anh sẽ thích cô!

“Có tiền có thế thì như thế nào? Có thể mua được thích của em không?” Anh trào phúng nói. Cho dù người nhà họ Quyền lợi hại, nhưng không chạy được khỏi số mệnh yêu người trong số mệnh đã định, bây giờ, anh gặp được cô, đã trốn không thoát.

Sự thật này làm cho người ta sợ hãi, cô khẽ cúi đầu, khóe môi đang co quắp.

“Được rồi, anh buông tôi ra trước.” Thực tế ép buộc, cô chỉ có thể nói như vậy.

“Được.” Anh từ từ buông ra, gương mặt tuần tú hiện lên nụ cười hạnh phúc.

Cô sờ cằm, cười một tiếng với anh, ngay sau đó xoay người, định đẩy cửa rồi đi.

Anh nghĩ, đời này anh đã không cách nào né ra.

Khoảnh khắc khi cô mở cửa, anh ôm lấy cô từ sau lưng, “Hi nhi, em sẽ không để cho anh đợi quá lâu đúng không?”

Thân thể cứng ngắc trong nháy mắt, trên cổ cô truyền đến nhiệt độ của anh, đổi lại bình thường, trong ngày mùa đông ngực của anh thật ấm áp với cô mà nói, nhưng bây giờ, trừ kinh hãi ra chỉ còn lại kinh sợ.

“Đừng, tôi sẽ không để cho anh đợi quá lâu.” Cô làm mặt khóc, rất không có khí tiết đáp. Lúc này vốn không dám giấy giữa, cô không dám nói lời gì

Kích thích anh, ai biết anh sẽ nổi điên làm gì không?

“Hi nhi, em thật tốt.” Lấy được câu trả lời như mong muốn, trên mặt anh nở nụ cười thần nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Chương 53.2: Yêu anh được không

Tốt cái gì mà tốt? Cô không nghĩ tới có được không? Cảnh tượng quý dị này chính là vì hù chết cô chứ?

Buông hai tay ra, anh chăm chú nhìn cô rời đi, trong lòng xẹt qua dòng nước ấm.

Sau khi đóng cửa phòng ngủ, cô dựa lưng vào trên cửa, vỗ trái tim quá mức khiếp sợ.

“Tiểu thư, ngài làm cái gì vậy?” Từ sau khi bọn họ đi vào, Trần Tiêu vẫn đứng ngoài cửa, chờ tiểu thư nhà mình ra ngoài, anh loáng thoáng nghe được điều gì đó.

“Không có gì.” Dứt lời, cô mở cửa phòng ngủ của mình, đi vào.

Trần Tiêu đi theo, nhìn về mặt kính ngạc quá mức của tiểu thư nhà mình, anh đoán được, “Tiểu thư, có phải thiếu gia tỏ tình với ngài không?”

Bị Trần Tiêu đoán trúng, sắc mặt Lâm Hi không được tốt, “Mắc mớ gì tới anh? Một quản gia làm xong chuyện anh nên làm là được rồi, xen vào việc của người khác không có kết quả tốt gì.”

“Tiểu thư, không, tin tưởng tương lai không xa, tôi phải đổi giọng gọi cô là thiếu phu nhân.” Trần Tiêu hơi nhạo báng, khi không thấy được vẻ mặt tức giận của tiểu thư nhà mình, “Thật ra thì tiểu thư...”

“Anh đi chết đi.” Lâm Hi cầm gối đập lên người Trần Tiêu, “Lập tức cút cho tôi.”

Gối ôm mềm nhũn đập lên người, Trần Tiêu cảm giác thật thoải mái, thấy tiểu thư nhà mình tròn mắt, anh thức thời cút. Ừ, hiện giờ anh vẫn không nên quấy rầy tiểu thư nhà mình, để tiểu thư một mình một chỗ, tư tư tiêu hóa sự thật cô không dám tin.

Nằm trên ghế sa lon, trong ngực ôm gối ôm, cô gần như muốn chôn mặt trong gối ôm. Trong đầu rối loạn, rất hỗn loạn, chuyện ngày hôm nay cũng nảy sinh nhận thức mới của cô về bọn họ.

Năm chữ vợ yêu Lâm Hi Nhi giống như khắc trong đầu cô, về mặt đau lòng muốn chết của Thẩm Cảnh Kỳ không xua đi được, Quyền Hạo tỏ tình, tất cả đều khiến cho cô luống cuống không dứt. Đây là chuyện gì?! Thần ơi, xin nói cho cô biết, nên làm cái gì đây?

Một buổi chiều, Lâm Hi rời rắm nằm lăn qua lăn lại trên giường.

Cửa bị Quyền Hạo mở ra, anh cười yếu ớt nhìn cô lăn qua lăn lại trên giường, “Hi nhi, sao vậy?”

Trước kia không cảm thấy cách gọi Hi nhi này ẩn chứa cái gì, bây giờ vừa nghe cách gọi thân mật này, Lâm Hi nhất thời lệ rơi đầy mặt, trước kia cô có bao nhiêu chậm chạp?

“Không có gì.” Lâm Hi bò dậy từ trên giường, không muốn nhìn lâu Quyền Hạo thêm, cô hiện giờ rối rắm.

Là lập tức không thể tiếp nhận yêu của anh sao? Trong lòng Quyền Hạo lo lắng điều này.

Anh đi tới trước mặt cô, đưa tay vuốt ve trán cô, nhiệt độ của cô không thay đổi, “Hi nhi.”

Lâm Hi đẩy tay anh ra, “Làm gì?”

“Đi với anh về nhà chính ăn cơm.”

“A.” Lâm Hi không hứng thú lắm đáp một tiếng, trong lòng vẫn rối rắm.

Buổi tối, cô ôm tâm tình rối rắm đi nhà chính họ Quyền ăn cơm.

Nửa vầng trăng treo trên không trung thì cô và Quyền Hạo mới về đến nhà.

Trong lúc đó Quyền Hạo săn sóc tỉ mỉ cô, thiếu chút nữa hù chết cô.

Trước kia không cảm thấy hành động của Quyền Hạo có bao nhiêu mập mờ, bây giờ nhìn lại hành động của Quyền Hạo, người này quả thật coi cô như con dâu từ bé tới lớn. Hai hàng nước mắt muốn rơi xuống, cô thật sự chậm chạp chết rồi.

Vuốt ve cái trán bị anh hôn, Lâm Hi ngẩng ngẩng cả người.

Hai chữ ngủ ngon trong miệng anh, cô xem thường đến muốn nhảy ra!

Nằm ở trên giường, nhìn trần nhà màu hồng nhạt mà khiến lòng cô hoảng loạn, qua hồi lâu, cô thật sự không ngủ được, đây trong đầu đều là cảnh tượng ban ngày, cô buồn rầu bò dậy từ trên giường, chân không đi tới đi lui trong phòng.

“Chuyện này nên làm như thế nào?” Cô phiền não không dứt, dùng sức gãi gãi đầu, lăm bầm lăm bầu.

Chống nạnh nhìn cửa sổ đen như mực, cô rất muốn nhảy xuống, sau đó rời khỏi nơi này. Nhưng mà nghĩ đến ám vệ ẩn nấp chỗ tối, ý nghĩ này tàn đi.

Cuộc sống yên ổn ba năm, đột nhiên bị hù dọa hoảng hốt như vậy đến, cô định yên ổn tiếp cũng không được. Rồi đi, lấy quyền thế của Quyền Hạo, tìm được cô chỉ là chuyện sớm hay muộn. Không rời đi, làm con dâu nuôi từ bé! Má ơi, giết cô đi, cô thật sự không thích Quyền Hạo.

Hiện giờ không chỉ có một Quyền Hạo để cho cô nhức đầu, còn có một Thẩm Cảnh Kỳ giống như mắc bệnh thần kinh, đây là tiết tấu trời muốn diệt cô sao? Nên làm cái gì?!

Cùng lúc đó, trong phòng ngủ đối diện, khúc môi Quyền Hạo đang mỉm cười mộng đẹp.

Bên nhà họ Thẩm cùng thành thị, tất cả bên cạnh Thẩm Cảnh Kỳ đều là đủ loại chai rượu, trong tay anh cầm một chai rượu mạnh, không biết vì cái gì uống điên cuồng, rượu vậy khắp áo anh, anh vốn tưởng rằng tim đã sớm chết lặng từ trước kia, nghĩ đến Hi Nhi ba năm trước mất đi, cô một lần nữa sống lại trên thân thể một người mới, nhưng cô không chịu thừa nhận cô chính là Hi Nhi, sự thật này, đau đến khiến cho anh không cách nào hô hấp.

Nếu thời gian có thể đảo ngược, thật tốt biết bao nhiêu, trở lại bốn năm trước, tất cả đều sẽ thay đổi, đáng tiếc lại không thể.

Trong một đêm rối rắm, Lâm Hi ngủ không được tốt, kết quả chính là hai quầng thâm nhàn nhạt vây quanh mắt cô, tinh thần hơi uể oải.

Lúc cô tỉnh lại, Quyền Hạo đã không ở trong nhà rồi.

Che cái miệng nhỏ nhắn, cô cặp mắt mông lung đi xuống cầu thang.

“Tiểu thư, chào buổi sáng!” Tinh thần Trần Tiêu rất tốt, vẻ mặt tươi cười chào hỏi Lâm Hi.

“Chào buổi sáng.” Cầm lấy giỏ xách Trần Tiêu đã chuẩn bị xong cho cô, trong đôi mắt tinh khiết bao phủ hơi nước, cô nhàn nhạt đáp lời.

“Tiểu thư, thiếu gia căn dặn, tôi nhất định phải đưa ngài tới trường học.” Chìa khóa xe trong tay Trần Tiêu lại không giao vào tay Lâm hi, anh muốn hoàn thành nhiệm vụ thiếu gia nhà mình giao cho anh.

Hơi nước lập tức rút đi, mắt sắc bén liếc nhìn Trần Tiêu, khúc môi Lâm Hi khẽ nhếch lên, đưa tay lấy chìa khóa trong tay Trần Tiêu, hơi lơ đãng nói, “Nếu như anh định đưa, vậy lái xe đi theo sau tôi là được.”

Lái xe đi theo tiểu thư! Hai hàng chân mày của Trần Tiêu nhíu chặt lại, ở nhà họ Quyền, ai không biết tài lái xe của tiểu thư rất tốt, Lý Thắng lái xe cũng bị cô bỏ rơi, anh đồ gà mờ lái xe này khỏi cần nói, trong vòng ba phút nhất định sẽ bị bỏ lại phía sau.

“Tiểu thư, đừng làm khó dễ tôi có được không?” Trần Tiêu khổ sở nghiêm mặt, làm bộ đáng thương cầu xin.

Ngủ không ngon khiến trong lòng hơi phiền não, Lâm Hi không thoải mái vuốt ve khuya tay áo, “Cầm tiền lương trên trời, vậy phải chịu đựng tôi gây khó khăn cho, anh có theo hay không?” Nói xong, cô lưu loát đi ra ngoài cửa.

Trần Tiêu tròn mắt, nếu tiểu thư nhà mình đã nói như vậy, anh còn có thể nói gì. Lái xe đi theo chứ, bị bỏ lại thì bỏ lại, dù sao trên điện thoại di động của tiểu thư có trang bị thiết bị định vị, anh từ từ đuổi theo chẳng phải được sao, hiện giờ cần gì phải chọc giận đến cô.

Chạy chiếc Ferrari của cô, không tốn bao nhiêu sức lực đã bỏ rơi Trần Tiêu, cô thuận lợi chạy tới cửa trường học. Vừa dừng xe lại, cô đã nhìn thấy chiếc Lamborghini quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Mới vừa đóng cửa xe, Thẩm Cảnh Kỳ ở đối diện đi tới, chỉ thấy anh mỉm cười, đang cầm một bó hoa rất tinh xảo đẹp đẽ, mấp máy môi hồng, cô cảm giác xích lên, làm như không thấy chuẩn bị đi vào trong trường học.

Thẩm Cảnh Kỳ nhanh hơn cô một bước, chặn đường đi của cô.

“Chào buổi sáng!” Thẩm Cảnh Kỳ vì gặp cô, tỉ mỉ chuẩn bị một phen, mặc dù tối hôm qua say rượu, nhưng gương mặt tuấn mỹ của anh không hề bị ảnh hưởng, trông mắt như đầm sâu nhanh chóng phát ra sức hút mê người, âu phục màu đen làm thủ công rất xứng với anh, thành thực, trầm ổn không mất vẻ đẹp trai. dfienddn liequidoon

Đối mặt với khuôn mặt tươi cười của cô, cô là nụ cười lạnh, trong mắt hàm chứa ý cười chê nhìn anh, “Anh lần này lại định làm gì?” Cô thật sự càng ngày càng xem không hiểu Thẩm Cảnh Kỳ, Thẩm đại thiếu gia vĩnh viễn mắt nhìn xuống người trong thiên hạ, bây giờ không ở trong ôn nhu hương *, lại đây đưa với cô, thật sự là chuyện lạ.

(*) ôn nhu hương: dùng để chỉ sắc đẹp của phụ nữ khiến cho người ta mê muội.

Giọng cô hơi chán ghét, anh coi như không nghe thấy, hơi vênh khé môi dịu dàng như gió xuân, hạ thấp trông mắt nhìn bó hoa Lavender màu tím trong tay, “Tặng cho em”

Trông rất trong suốt như nước suối nguồn xinh đẹp nhìn chăm chú vào anh, cô lạnh lùng cười nhạo một tiếng, không nhận hoa anh tặng, trong mắt lóe lên vẻ chán ghét, mà không phải vẻ yêu thích như Thẩm Cảnh Kỳ muốn thấy, “Xin lỗi, tôi không thích hoa Lavender.”

“Thật sao?” Thẩm Cảnh Kỳ nói một tiếng thật khê, hình như tự giễu.

Lâm Hi không có hứng thú nhìn anh ta, xoay người chuẩn bị rời đi.

“Em thích chính là hoa bách hợp sao?” Nhìn thẳng bóng lưng của cô, khé môi anh mỉm cười hỏi.

“Tôi thích hay không thích cái gì có liên quan gì đến anh, xin anh đừng trở lại quấy rầy tôi.” Bước chân của cô không vì anh mà dừng lại, lời nói lạnh tanh vang lên bên tai anh.

Bóng lưng của cô biến mất không thấy gì nữa, Thẩm Cảnh Kỳ vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, cười tự giễu, thấy thùng rác để hai bên, anh xoay người đi tới bên cạnh thùng rác, cầm bó hoa trong tay vứt bỏ, giống như vứt bỏ thứ đồ không đáng giá để anh lưu luyến.

Lên lớp chuyên ngành, Lâm Hi không cách nào nhận được Tiểu Thần cứ nhỏ giọng nói lảm nhảm, không thể nhận được nữa, cô cảm quyền sách trên bàn chính xác gõ lên đầu Tiểu Thần, tội phạm nói lảm nhảm liền dừng lại, thế giới nhất thời tĩnh táo không ít.

Tiếng vang thanh thúy đưa tới người cả lớp liếc nhìn, nhất là giáo sư trên bục giảng ngừng giảng bài, sững sờ nhìn hai người Lâm Hi và Tiểu Thần.

Cảm nhận được ánh mắt khác thường của người khác, Lâm Hi giống như không có việc gì xảy ra, giả bộ học sinh giỏi nghiêm túc nghe giảng, khổ sở cho Tiểu Thần xoa xoa đầu, ngũ quan nhú lại một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Chương 53.3: Yêu anh được không

Editor: Puck

Giáo sư nhẹ giọng giả khụ mấy tiếng, cũng không tiện trách cứ hai vị không thể đắc tội, “Mọi người đều là bạn học, xuống tay không nên quá nặng.”

Sinh viên trong phòng học nghe được giáo sư nói như vậy, bật cười.

Tiểu Thần sớm tự nhận xui xẻo ngược ngùng sờ khuôn mặt điển trai, cho đến khi tan lớp, anh vẫn rối rắm trong sự thật bị Lâm Hi đánh.

Học liên tục hai tiết, cũng đến giờ cơm trưa, Lâm Hi định về thẳng nhà ăn cơm. Nhưng bị Tiểu Thần lôi kéo không cho đi, tâm tình không tốt, ánh mắt lạnh lùng nhìn cổ tay bị nắm chặt, “Có chuyện gì sao?”

“Không có việc gì, ăn chung bữa cơm trưa thôi?” Trong lòng Tiểu Thần cân nhắc hồi lâu.

“Đi đâu?”

“Nhà hàng món Quảng Đông mới mở không tệ, chúng ta đi nếm thử một chút.”

“Ok.”

Lâm Hi không dị nghị bị Tiểu Thần kéo đi, anh sợ cô đổi ý.

Hai người đi tới nhà hàng món Quảng Đông, muốn một phòng bao.

Món ăn Quảng Đông nổi danh nhẹ nhàng dưỡng sinh, đặt ở trước mặt hai người đều là món ăn lấy nhẹ làm chủ.

Toàn bộ món ăn đưa lên rồi, Tiểu Thần vẫn một mực cẩn thận từng chút một cũng đến lúc công thành lui thân, xem tin nhắn nhận được, anh hơi xin lỗi

nói, “Lâm Hi, anh tạm thời có chút việc, anh đi trước, em từ từ ăn.”

“Một chút thủ đoạn này của anh, tôi còn nhìn không thấu.”

Trước khi đến, trực giác nói cho cô biết Tiểu Thần không tốt bụng như vậy, muốn mời cô và anh ăn cơm, là có mục đích.

Tiểu Thần cười hi hi, ý tứ không tốt lắm, “Anh cũng bị người nhờ vả.”

Nói xong, anh dùng tốc độ nhanh nhất đi ra.

Món ăn sắc hương vị đầy đủ trước mặt, cô không hề có khẩu vị, yên tĩnh năm phút, Thẩm Cảnh Kỳ đẩy cửa tiến vào. Ngược mắt liếc thấy Thẩm Cảnh Kỳ, mặt cô không hề thay đổi.

“Hi Nhi, nhìn thấy anh em không vui sao?” Trên mặt Thẩm Cảnh Kỳ nở một nụ cười cực kỳ xán lạn.

“Rất vui vẻ, vui vẻ quá mức rồi.” Cô lười phải phản bác cô không phải Lâm Hi Nhi, cứ theo anh ta gọi, “Thông qua Tiểu Thần hẹn tôi ra ngoài, chiều này thật nát.”

Thẩm Cảnh Kỳ không trung cầu ý kiến của cô, ngồi ở bên cạnh cô.

Trong không gian yên tĩnh, bọn họ ai cũng không mở miệng.

Anh biết sự chịu đựng của cô rất tốt, cho nên anh không nhịn được lên tiếng, “Em là Hi Nhi cũng được, là Lâm Hi cũng được, anh nhất định để cho em yêu anh lần nữa.” Khuôn mặt mỉm cười giống như đang nói cho toàn thể giới, lấy được tình yêu của cô, anh là tình thế bất buộc.

Trải qua một đêm thận trọng suy tính, anh không hề giống như trước ép buộc cô thừa nhận là Hi Nhi nữa, chỉ cần anh biết cô chính là Hi Nhi đã đủ rồi, cô có thừa nhận hay không cũng không quan trọng.

“Ý nghĩ của anh trở nên thật sự kỳ quái rồi, đầu tiên thân phận của hai chúng ta cách xa nhau vạn dặm, còn có đừng quên anh lớn hơn tôi mười ba tuổi.” Lâm Hi đầu tiên cười một tiếng châm chọc, sau đó lạnh giọng đã kích Thẩm Cảnh Kỳ.

“Ở trước mặt tình yêu, tuổi tác và thân phận đều không có vấn đề gì, chỉ cần em yêu anh là đủ rồi.” Giọng nói cực kỳ thâm tình, lời nói nghe nhạt mà quan trọng, trong mắt anh tỏ vẻ nghiêm túc.

“Đáng tiếc tôi không thích anh, chứ đừng nói tới yêu.”

“Từng nghe tới định luật Murphy chưa?”

“Càng không thể chuyện đã xảy ra càng dễ dàng trở thành sự thật, ha, Thẩm Cảnh Kỳ, không phải mỗi một người trên thế giới này đều có thể áp dụng định luật Murphy. Lâm Hi tôi, nói không thích chính là không thích, anh cũng không cần uống phí tâm tư.”

“Chuyện chưa từng thử, sao em có thể kết luận sớm như vậy chứ? Hãy để cho thời gian đi nghiệm chứng, cuối cùng em nhất định sẽ yêu anh đấy.” Thẩm Cảnh Kỳ hết sức nắm chặt điểm này.

Lâm Hi đứng bật dậy, khinh bỉ trong mắt càng rõ ràng, “Tôi mới bắt đầu chờ.”

“Anh vẫn nhớ em thích ăn món Quảng Đông nhất, hiện giờ không ném thử đã rồi đi sao?”

Lâm Hi bất cứ lúc nào cũng giữ đầu óc tỉnh táo, sao có thể trúng chiêu, “Đừng trợn mắt rồi loạn tôi và Lâm Hi Nhi, cô ấy là cô ấy, tôi là tôi.”

“Thật sao?” Thẩm Cảnh Kỳ cũng đi theo, nâng cổ tay phải của cô lên, “Vậy em giải thích lác tay này như thế nào?”

“Một cái lác tay không thể nói lên điều gì, trên đường nhiều người mang lác tay như vậy, anh cũng đều cho họ là Lâm Hi Nhi sao.” Không phải chỉ mang một chiếc lác tay thạch anh màu tím thôi sao, có gì ngạc nhiên, cô tố chất tâm lý cường đại không hề hoảng hốt, cho dù cô là Lâm Hi Nhi hay Lâm Hi, cô thích thạch anh màu tím chưa từng thay đổi.

“Kỹ thuật diễn của em đã đến lò hòa thuần thanh, không đi diễn trò thật sự lãng phí!” Thẩm Cảnh Kỳ biết lác tay thạch anh màu tím không thể nói lên điều gì, nhưng vẻ đặc trưng này khiến hy vọng của anh lại nhiều thêm một chút.

Lạnh lùng hất tay anh ta ra, Lâm Hi trừng mắt, tầm mắt chưa hề dừng lại trên người anh ta, mở cửa liền rời đi.

Thẩm Cảnh Kỳ nhìn chăm chăm vào cô rời đi, ý cười tràn ra trong mắt cũng nhiễm vẻ hạnh phúc. Chỉ có điều nếu anh biết chuyện Quyền Hạo tỏ tình với Lâm Hi, không biết anh còn có thể cười được không.

Vừa mới đi ra khỏi nhà hàng món ăn Quảng Đông, cô đã thấy Quyền Hạo vừa mới xuống xe, vẻ mặt anh âm trầm, thoát nhìn giống như điên cuồng trước khi giông bão đến, liếc nhìn bầu trời xám trắng, sao cô lại có dự cảm xấu?

“Hi nhi.” Trong vòng mắt trắng đen rõ ràng hiện đầy lửa giận, anh từng bước từng bước một đi về phía cô.

Lúc này Lâm Hi định chui xuống đất chạy đi, đáng tiếc cô không thể chui xuống đất, chỉ có thể nhìn anh đi tới bên cạnh cô. Không nhìn lửa giận trong mắt anh, cô bắt đầu đi nâng trán, "Sao vậy?" Bên cạnh không có ám vệ đi theo, sao cô đi đâu, Quyền Hạo cũng có thể tìm được cô, hiện giờ cô mảnh liệt hoài nghi, trên người cô có thiết bị định vị.

Thẩm Cảnh Kỳ đứng phía sau cô cách đó không xa, anh đang nở nụ cười nhìn Quyền Hạo.

Ghen tức tràn ngập bốn phía, Quyền Hạo hung hăng nhìn chằm chằm vào Thẩm Cảnh Kỳ, trong lòng ề ề, anh ôm lấy cô, rời khỏi nơi này.

"Hi Nhi yêu là tôi, sẽ biến anh trở thành người qua đường trong sinh mệnh của cô ấy." Đây lòng Thẩm Cảnh Kỳ hết sức không vui khi Quyền Hạo ôm lấy cô, mặt của anh lạnh lẽo, tiên đoán vô cùng chắc chắn.

Nhằm chán nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, Lâm Hi nghiêm túc giờ ngón tay đếm đếm, đây là lần thứ mấy rồi hả?

Toàn bộ hành trình, Quyền Hạo cũng không để ý đến cô, cặp mắt nhìn thẳng phía trước, thoạt nhìn rất tập trung lái xe.

Khi xe đậu trước một khách sạn năm sao thì cô hơi sững sốt, không hiểu sao Quyền Hạo lại mang cô tới đây.

Quyền Hạo nghiêm mặt, dùng sức ôm lấy cô, không hề cho cô cơ hội rời đi.

Khi ánh mắt nhìn chung quanh, cô vô ý thấy được ánh mắt khinh bỉ của nhân viên lễ tân khách sạn, trong phút chốc, cô muốn cầm thứ gì nện lên mặt nhân viên lễ tân này. Cho mày khinh bỉ! Cho mày khinh bỉ!

"Tiên sinh, xin lỗi, hiện giờ khách sạn chúng tôi chỉ còn phòng hạng sang." Nhân viên lễ tân cung kính nhận lấy thẻ đen của Quyền Hạo, hết sức xin lỗi nói, khỏe mắt cô vẫn không quên khinh bỉ nhìn Lâm Hi.

Tuổi còn nhỏ như vậy đã tới thuê phòng với đàn ông? Nhà này dạy dỗ thật kém!

Lại nói trai đẹp trước mặt xem ra cũng không giống người tốt lành gì, mang một cô bé đến thuê phòng, nhân phẩm cũng quá kém!

Hai người ở dưới tình huống không biết gì, từng người bị nhân viên lễ tân khinh bỉ liếc mấy lần. dieendaanleequydomn

"Vây lấy một phòng hạng sang." Giọng Quyền Hạo lạnh lùng, ánh mắt vẫn đặt trên người Lâm Hi.

Nhân viên lễ tân nhanh chóng giải quyết thủ tục, đưa thẻ phòng và thẻ đen tới trước mặt Quyền Hạo, trong lòng vẫn không nhịn được khinh bỉ.

Nhanh chóng lấy thẻ đen và thẻ phòng, Quyền Hạo không nói lời nào dắt tay Lâm Hi đi về phía thang máy.

Bóng dáng hai người biến mất trong thang máy, theo cửa thang máy đóng lại, nhân viên lễ tân thở dài một tiếng.

"Thời thế này." Đáng vẻ thở dài của cô vừa đứng bị nhân viên quản lý sảnh chính nhìn thấy, anh mặt đen đi tới, "Lần sau lau rõ mắt một chút, lúc làm việc đừng lộ suy nghĩ trong lòng cô ra, còn như vậy, có định lăn lộn tiếp không?"

Nhân viên lễ tân bị nhân viên quản lý sảnh trước quát lớn, rùng mình một cái, "Dạ, quản lý."

Theo con số thang máy thay đổi, tâm tình Lâm Hi cũng có biến hóa nho nhỏ, hơi buồn bực. Tối hôm qua không ngủ được, hôm nay lại bị Thẩm Cảnh Kỳ tên bệnh thần kinh quấy rầy, cộng thêm Quyền Hạo hiện giờ mặt đen lại không biết định làm gì cô, cô đây là sắp gặp trạng thái xui xẻo sao?

Tĩnh một tiếng, cửa thang máy mở ra, Quyền Hạo không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của người khác, lôi kéo cô rời đi.

Bước chân của anh tới trước phòng 8185 thì dừng lại, lưu loát mở cửa.

Lâm Hi nhất định không muốn đi vào, đứng trước cửa, không chịu bước vào phòng.

Quyền Hạo thấy thế, sắc mặt càng thêm âm trầm, bàn tay ôm lấy bả vai cô, kéo cô vào trong phòng.

Cô muốn phản kháng, phát hiện hơi sức của anh lớn hơn cô, giãy giụa không được, cô mím môi thật chặt, rất không vui.

Rầm một tiếng vang lên, anh giận dữ đóng cửa phòng lại.

Cặp mắt cô mờ mịt, tình huống như thế nào? "Anh làm sao vậy?" Lúc nói lời này, cô hơi bắt đầu đi, làm một người đàn ông chỉ nói yêu cô một lần, bây giờ còn không cách nào thăm dò đây lòng đang nghĩ cái gì, cho nên đối mặt với Quyền Hạo đang giận dữ thì cô chỉ biết trợn trắng mắt, lại thuận tiện dội nước lên người anh, dập tắt lửa giận của anh.

"Tại sao gặp Thẩm Cảnh Kỳ?" Anh đè nén lửa giận.

A!

Đầu óc Lâm Hi còn chưa quẹo cua đến đây, cô tùy ý ngồi trên ghế sa lon, cầm một chiếc gối mềm mại ôm vào trong ngực, thuận miệng nói, “Sao tôi lại muốn gặp anh ta chứ, tự anh ta tới tìm tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Chương 53.4: Yêu anh được không

Editor: Puck

“Anh ta tới tìm em, em có thể trốn tránh không gặp, nhưng em không làm vậy, em và anh ta đơn độc ở trong một phòng.” Ghen tức đầy trời gần như bao phủ anh, lửa giận trong mắt đã muốn phun ra ngoài. “Chẳng lẽ em thích một người đàn ông lớn hơn em mười ba tuổi sao?”

Lâm Hi che miệng nhỏ nhắn, lưỡi biếng ngáp một cái, “Anh nghĩ quá nhiều.”

Thượng đế có thể bảo đảm, những lời này của cô thật sự không có ý tứ qua loa lấy lệ, chỉ có điều Quyền Hạo không hiểu như vậy. Trong đầu có một âm thanh vẫn một mực nói cho anh biết, không thể tức giận! Nhưng thấy nụ cười không cần thiết chút nào của cô, lửa giận liền không nén được.

“Lâm Hi.” Lúc bình thường, anh không gọi tên đầy đủ của cô, chỉ dưới con thịnh nộ mới gọi tên đầy đủ của cô.

Tựa vào trên ghế sa lon mềm mại, Lâm Hi bắt đầu dĩ rồi ánh mắt, “Làm sao?”

“Về sau không cho phép gặp Thẩm Cảnh Kỳ và Tiểu Thần, có nghe không?” Thấy ánh mắt của cô không ở trên người anh, anh ngồi bên cạnh cô, cắn răng nghiêng lợi nói.

“Biết rồi.” Tuy nói Tiểu Thần chơi với cô vô cùng tốt, nhưng anh ta là em họ của Thẩm Cảnh Kỳ, nghĩ đến tầng quan hệ này của bọn họ, cô cũng không muốn tiếp xúc quá nhiều với Tiểu Thần. Về phần Thẩm Cảnh Kỳ, cô đương nhiên không muốn gặp lại, người nọ là một kẻ điên, tốt nhất chết trong ôn nhu hương, tránh cho nổi điên!

“Em thế đi.” Cô lần đầu tiên nghe lời như vậy, anh không quá tin tưởng.

Thề! Cô không nghe lầm chứ? Trên trán cô hiện lên ba vạch đen, đây là cái gì và cái gì?

“Vì một chút chuyện nhỏ như vậy, anh kêu tôi thề, không có lầm chứ?” Trước kia cô không tin quỷ thần gì đó, cũng không tin tưởng báo ứng cái gì, chỉ có điều sau khi chết sống lại, cô tự nhiên mang kính sợ trong lòng với đại tự nhiên thần kỳ này.

“Không được sao?” Giọng của anh càng ngày càng lạnh, rét lạnh giống như đóng băng.

“Không thề.” Cô kiên định.

“Hi hi,” Thái độ nguội lạnh của anh đột nhiên trở nên mềm mại.

Quay đầu nhìn anh, cô hơi khó hiểu gãi gãi cằm, “Có lời cứ nói.”

Trời ơi, ai có thể nói cho cô biết, Quyền Hạo rốt cuộc thích cô ở điểm nào? Nói ra, cô sửa.

Trông mặt bình tĩnh nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, môi mỏng của anh ngoài dự đoán hôn lên môi cô, xúc cảm lạnh lẽo, cô chợt rung mình một cái, ngậm chặt miệng, ngăn cản đầu lưỡi của anh xâm lấn. Nhưng anh lại không theo, đôi tay ôm chặt gáy cô, lưỡi cạy hàm răng của cô ra.

Lại nói hôn môi, ánh mắt nhất định nhắm lại, nhưng cô cố tình ngược lại, mắt đẹp trừng thật to, gương mặt tuần tú phóng đại này, cô nhìn mà lòng hoảng sợ, hôm nay không phải cô sẽ thất thân chứ? Quả nhiên, một người đàn ông mang theo một người phụ nữ đặt phòng, không có chuyện gì tốt!

Nếm được hương vị ngọt ngào, anh càng thêm không thể nào buông cô ra rồi, anh trầm luân, bên tai có một âm thanh vẫn một mực kêu gào. Muốn cô! Muốn cô! Như vậy cô vĩnh viễn đều là của anh! Ai cũng không thể cướp cô đi!

Hàm răng bị cạy mở, cái lưỡi thom tho của cô bị anh quấn lấy.

Cô không hề hưởng thụ nụ hôn này, ngược lại cảm thấy kinh khủng, không kịp ngăn cản nữa, chuyện xảy ra tiếp theo, cô nhất định sẽ học máu ba cân.

Thân thể của anh bền chắc mà cứng rắn, cô không đẩy anh ra được.

Hai tay của anh buông gáy cô ra, chạm rã đi tới eo cô.

Nụ hôn trên miền cuối cùng kết thúc, anh thờ dòn dập, ôm cô thật chặt.

Lúc này tư thế của bọn họ hơi mập mờ, bởi vì thân thể anh nghiêng tới, khiến cô bị đè, hiện giờ tạo thành tư thế nam trên nữ dưới. Cô không phải người ngây thơ không biết tình huống, biết rõ lúc này không thể lộn xộn, nếu không cô sẽ thật sự học máu.

Môi hồng hào mê người, hôn thể nào cũng không đủ, anh tự tay ma sát.

Nhất thời, da gà của cô cũng nổi lên, giống như bị kinh sợ nhìn anh.

“Hi nì, yêu anh được không?” Giọng nói mang theo câu xin nghe đau thương như thế, người nhà họ Quyền hướng về người trong số mệnh đã định, ý chí của bọn họ cũng sẽ trở nên yếu kém, bọn họ hy vọng người trong số mệnh yêu thương bọn họ, không cầu yêu nhiều, chỉ cần yêu đã có thể khiến cho bọn họ thỏa mãn

Thân thể cô bị ôm thật chặt, lời của anh, cô khẽ há to mồm, “Cái gì?”

Yêu anh được không? Không! Tha cho cô đi!

Không phải ngày hôm qua còn nói đợi cô lớn lên sao? Hiện giờ thẳng cấp à?

Đợi chút, chờ cô tiêu hóa một chút sự thật hù chết cô.

Khuôn mặt của anh cọ cọ gò má cô, cảm nhận nhiệt độ khát vọng của anh, đôi tay vẫn vòng quanh eo cô như cũ, không thể không biết tư thế của hai người có bao nhiêu mập mờ. Quyền thiếu sống hai mươi lăm năm, giờ khác này thuần khiết, chưa từng có bao nhiêu ý tưởng. “Hi nì, sang năm mới em mười sáu tuổi rồi.”

Mặt hơi ngửa, anh giống như con chó lớn cọ tới cọ lui, kỳ quái chính là, cô cảm giác hơi thoải mái, da gà nổi trên người cũng ít đi. Lời của anh, theo phản xạ cô cảm thấy rất nguy hiểm, khựng lại, lạnh giọng hỏi: “Anh định làm gì?”

Anh khẽ cười lên, đôi tay không yên phận, nhẹ nhàng dao động trên lưng cô, thờ ra một ngum khí nóng phun lên lỗ tai cô. Động tác mập mờ như thế, cô bị sợ đến tim đập nhanh hơn, tuy cô không có quan niệm trinh tiết, nhưng thân thể này mới mười lăm tuổi, chưa trưởng thành, còn là một cô bé, chẳng lẽ anh muốn xuống tay lúc này!

“Hi nì, em cảm thấy cô nam quả nữ ở cùng một phòng có thể làm gì?” Anh luôn luôn đối với cô muốn gì được nấy, hôm nay cũng đổi thành hư, cố ý nói mập mờ như vậy. Hai tay của anh đi tới trên cổ cô, ngón tay có vết chai khẽ vuốt ve da thịt nõn nà của cô, môi chạm vào lỗ tai cô, lưỡi còn thè ra, liếm liếm lỗ tai cô, mùi vị hình như rất tốt, nhìn về mặt anh giống như hiểu ra.

Thân thể này trải qua cuộc sống nhưng lựa ba năm, có thể nói trở mã vô cùng tốt, trước không nói cái khác, đầu tiên trước ngực cô đã không còn là mảnh đất bằng phẳng rồi, đã đơn giản có kích thước gò núi, một tay anh có thể nắm giữ. Thân thể của cô và thân thể của anh dính sát lại với nhau, lồng ngực bèn chắc của anh đè lên mềm mại của cô, nhiệt độ người anh cũng càng ngày càng cao.

Đây là tiền tấu gì? Cô đều rõ ràng.

“Quyền Hạo, anh không phải định thật chứ?” Anh cố ý nói lời mập mờ, cô kiên kị.

“Hi nì, em nói đi?” Anh cười xấu xa, tay phải nhẹ nhàng ma sát mặt cô, tay trái giữ thật chặt hông cô.

Chỉ cần có cô, cô chính là của anh. Trong lòng anh có ý tưởng điên cuồng này.

Gương mặt tuần tú gần trong gang tấc, cô càng nhìn càng cảm thấy đáng sợ, tay phải chặn nửa bên mặt của anh, “Anh không phải mạnh mẽ như vậy chứ, tôi mới mười lăm tuổi, là người chưa thành niên.”

Hơi sức của cô chỉ giống như gãi ngứa theo ý anh, anh nhẹ nhàng đẩy tay cô ra, “Hi nì, chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời...”

Ng ngoan nghe lời! Nghe cái gì?

Cô thật sự nổi giận, không có tâm tình nói tiếp với anh, lực đẩy kinh người bộc phát, cô thuận lợi đẩy anh đang đè trên người cô. “Nếu anh thiếu phụ nữ, anh tùy ý, tôi không muốn chơi với anh.”

Sao cô có thể khuất phục, đừng suy nghĩ, cô cũng không phải là cô gái nhu nhược không hề có lực tự vệ.

Anh cũng không nghĩ đến cô chạy ra khỏi giam cầm của anh, anh tựa vào trên ghế sa lon, khẽ cười nói, “Anh chỉ muốn em làm thế nào bây giờ?”

“Mẹ nó, so sánh với Thẩm Cảnh Kỳ, anh mới biến thái.” Đã đến trình độ không thể nhịn được, cô không duy trì hình tượng, nói thô tục.

“Em nói được là được.”

Anh trở nên mặt dày như thế từ khi nào? Môi cô mím lại, tức giận nói, “Nhàm chán.” Chẳng biết tại sao, trong lòng luôn cho rằng anh sẽ không như thế nào với cô, trong đầu quá nhiều ảo tưởng lúc này hoàn toàn trống rỗng.

“Anh cứ từ từ đợi đi, tôi đi về trước.” Hai ngày kinh sợ liên tiếp, cô hơi phiền não.

“Hi nhi.” Khoảnh khắc khi cô xoay người, anh nhanh chóng đi tới bên cạnh, tay kéo, để cô đối mặt chính diện với anh.

Cửa còn chưa mở ra, cô đã lại bị anh đè lên cửa rồi, trên người tràn ngập hơi thở phái nam, khiến cho cô trợn trắng mắt, bất đắc dĩ nhíu mày. Cô chống lại hành động như vậy của anh, “Anh nhân rồi không có chuyện gì làm đúng không?”

Anh thở gấp, thân thể dán chặt lên thân thể mềm mại của cô, tay phải nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, ép cô nhìn thẳng vào anh, “Hi nhi, không được gặp lại Thẩm Cảnh Kỳ và Tiểu Thần, biết không?”

Hai tròng mắt ngập tràn hơi nước nhàn nhạt có vẻ long lanh khiến cho người ta thích, thoáng qua một tia không vui, cô thiếu chút nữa lờm trắng mắt, “Có bản lĩnh anh khiến cho hai người bọn họ biến mất khỏi thế giới này.” Cô uất ức mà, ở nhà họ Quyền ba năm, cô mới phát hiện mình là con dâu nuôi từ bé! Anh cũng không phải có bệnh thần kinh giống như Thẩm Cảnh Kỳ, ham muốn giữ lấy này không phải mạnh bình thường.

Tròng mắt xẹt qua ý cười xấu xa và vẻ tàn bạo, anh nhếch khóe môi, chậm rãi khẽ hôn lên bờ môi cô, “Anh không so đo chuyện ngày hôm qua.”

Lại bị hôn, may mà không có xúc cảm gì, nếu không cô sẽ đá một cước tới, để cho nửa đời sau của anh thành thái giám đi. “Anh nói giống như rất độ lượng vậy, chỉ có điều anh thật sự định so đo, anh có thể so đo cái gì?”

Tay của anh từ từ giữ chặt khuôn mặt của cô, vô cùng chân thật nói, “Biến em trở thành người phụ nữ thật sự của anh, lại dọn dẹp Thẩm Cảnh Kỳ.”

Đáy lòng chợt lạnh, cô có thể cảm thấy được anh không phải đang nói đùa, “Yêu trẻ con chết tiết!”

Nếu không phải không muốn lộ bản lĩnh của mình ra, cô thật sự muốn đánh anh rằng roi đầy đất.

“Em nói không sai, anh chính là yêu trẻ con, nếu không sao ba năm lại nuôi dưỡng em bên cạnh anh.” Cô mắng anh yêu trẻ con, anh hào phóng thừa nhận.

Cô tức giận, dưới con phần nộ hất tay của anh ra, “Cách tôi xa một chút.”

“Em đang nói mát sao?” Anh nở nụ cười lưu manh, bàn tay không yên phần luôn vào bên trong áo cô, khẽ vuốt ve bụng bằng phẳng bóng loáng của cô, cảm giác sờ lên da thịt này thật tốt.

Bụng truyền đến cảm giác lạnh lẽo, cô sắp không kiềm chế được tức giận, bất đắc dĩ đôi tay bị tay khác của anh giữ chặt, “Quyền Hạo, đủ rồi, anh định như thế nào?”

Anh trêu đùa lễ lười liếm khuôn mặt mềm mại của cô, vô cùng mập mờ nói, “Mới vừa rồi không phải anh đã nói rồi sao? Biến em trở thành người phụ nữ thật sự của anh.”

Cô cắn răng, “Anh muốn chết đúng không?”

“Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Chương 54.1: Kế hoạch rời đi

Editor: Puck -

“Tức giận?” Quyền Hạo thấy Lâm Hi làm mặt lạnh, nghĩ đến mới vừa rồi ở trong phòng trêu chọc cô hơi quá mức.

Lâm Hi không để ý đến Quyền Hạo, mặc kệ anh nói gì. Trong lòng cắn răng nghiêng lợi, khôn kiếp, dám trêu chọc cô, còn chiếm tiện nghi của cô, cũng may lúc ấy cô có thể nhịn, nếu không nhất định đánh anh tàn phế, mẹ nó!

Trong thang máy hẹp, chỉ có ba người, Lâm Hi và Quyền Hạo đè nén, thoát nhìn giống như đôi tình nhân giận dữ, nhân viên khách sạn làm người qua đường Giáp thấy thế, len lén che miệng cười, người trẻ tuổi bây giờ.

“Hi nhi, xin lỗi.” Trêu chọc qua đi, anh cũng hối hận, bình thường cô có thể cười với anh xem như không tệ rồi. Mới vừa rồi, anh không những trêu chọc, mà còn mang theo vài phần tức giận, thiên hạ trên đầu quả tim của anh, thật sự bị người khác lừa chạy thì làm thế nào?

Tay của anh vừa mới chạm vào bả vai cô, đã bị cô vô tình đẩy ra.

“Hi nì, xin lỗi, xin tha thứ cho anh!” Mỗi khi Quyền Hạo dụ dỗ cô đều ăn nói khép nép, đáng về biết sai là tốt rồi.

Đáng tiếc Lâm Hi không để mình bị xoay vòng vòng, hiện giờ cô vẫn còn nhớ lúc ở trong phòng, anh đối xử với cô như thế nào, cô nhớ rõ người nọ ăn đậu hũ của cô như thế nào, tuy nói cô cũng không phải người ngây thơ, nên hiểu nên làm cô đều trải qua, nhưng bị một người chán ghét chiếm tiện nghi, như thế nào cũng cảm thấy hơi ghê tởm.

Cửa thang máy vừa mới mở ra, Lâm Hi cũng không liếc mắt quay đầu nhìn Quyền Hạo đi theo sau lưng cô, tự nhiên đi về phía trước.

Nhân viên lễ tân nhìn thấy Lâm Hi và Quyền Hạo, tỏ vẻ mờ mịt, nhìn đáng về tức giận của cô gái nhỏ, nhìn đáng về đáng thương như cô vợ nhỏ của trai đẹp, cô buồn bực, cảm giác đôi tình nhân này không đến bước kia.

“Hi nì, anh biết sai rồi, em đừng tức giận.” Bước tiến của cô càng lúc càng nhanh, anh nắm cổ tay cô kéo cô dừng bước.

Xoay người, cô tức giận lên tiếng chầm chọc, “Tôi nào dám chọc tức Quyền thiếu ngài? Ngài là đại thiếu gia nhà họ Quyền cao cao tại thượng, tôi là cái thá gì, nhiều nhất chính là con dâu nuôi từ bé được ngài coi trọng, không quyền không thế, không dám chọc tức ngài, cuộc sống của tôi sẽ không dễ chịu.”

Ngay cả “Ngài” đã nói ra, có thể thấy được cô tức giận thật. Anh cũng trách chính mình trêu chọc cô quá mức, anh hạ mí mắt, dịu dàng nhận sai, “Là lỗi của anh, em đánh anh nặng anh đều được, đừng tức giận.”

Nhìn chung quanh một phen, phát hiện không có thứ gì có thể làm vũ khí, nếu như thật sự có, cô muốn cạy đầu anh ra, chơi gì đâu! “Ồ, có thể để cho Quyền đại thiếu gia ngài cúi đầu nhận sai với tôi, xem ra tôi thật sự có vinh hạnh lớn lao.”

“Xin lỗi.” Quyền Hạo ngoan ngoãn nhận sai, không dám cãi lại.

Lâm Hi tìm kiếm một lúc trong túi áo anh, tìm được chìa khóa xe, “Biết lỗi đúng không, anh cũng đừng lái xe về, anh đi bộ về!” Nếu có tình lực tràn đầy đến trên cô, vậy thì đi bộ trở về cho cô, tránh cho quá dư tình lực.

Cô tính trẻ con như thế, anh vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, nụ cười bởi vì tức giận mà giống như nhuộm lên màu phấn son, ửng hồng, anh cực kỳ yêu, “Ừ.”

Cô hung ác nhìn anh, bỏ rơi anh, cô đi trước lái xe về.

Bóng chiếc xe xa dần biến mất, nhìn thấy mà anh không khỏi bật cười. Chỉ cần cô có thể hết giận, đi bộ trở về thì có làm sao?

Mới vừa bước vào cửa, Lâm Hi đã nhìn thấy Trần Tiêu cười đến như chân chó, tâm tình vốn không tốt lại dâng lên, tâm tình lúc này của cô hồng bết tới cực điểm. Hung hăng đập chìa khóa xe lên bàn trà, cô cũng không thêm để ý tới Trần Tiêu, đi thẳng lên lầu.

Nghe tiếng đóng cửa khổng lồ, Trần Tiêu sợ hết hồn, đây là như thế nào?

Cô thay quần áo trên người thành quần áo mặc nhà, đổ tất cả mọi thứ trong túi ra, tìm kiếm nhiều lần, vẫn không phát hiện ra thứ cô muốn tìm. Suy nghĩ một chút, cô lấy công cụ ra, động tác thành thạo tháo điện thoại di động.

Trong đồng linh kiện lung tung, cô tìm một hồi, cuối cùng tìm được thiết bị định vị.

Nhìn thiết bị định vị chỉ lớn chừng hạt gạo, cô nhú chặt chân mày, khẽ nguyên rửa muốn tiếng đáng chết.

Khó trách Quyền Hạo có thể dễ dàng tìm thấy cô như thế, xem ra bên cạnh không có ám vệ đi theo, sản phẩm công nghệ cao này cũng có thể bán hành tung của cô. [dinendian.loqid|on](#)

“Trần Tiêu, anh đi vào cho tôi.” Khó chịu ném thiết bị định vị vào thùng rác, cô gầm nhẹ.

Trần Tiêu đang lén lút lút đứng ngoài cửa, đang định liếc trộm tiểu thư nhà mình làm gì, ai ngờ tiểu thư lại phát hiện ra anh. Anh thẳng sống lưng đẩy cửa đi vào, nhìn thấy trên giường rối loạn, trong lòng bất ổn, có phải tiểu thư nhà mình phát hiện ra điều gì hay không?

“Anh không chỉ là quản gia của Quyền Hạo, còn là quân sư bên cạnh anh ta đúng không?” Phiền não quán lấy cô, lấy giỏ xách ra nện lên người Trần Tiêu, đôi mày thanh tú nhú chặt một chỗ, lạnh giọng hỏi.

Thiết bị định vị nằm trong thùng rác vẫn còn chiếu sáng lấp lánh, Trần Tiêu muốn không nhìn cũng không được. Bị cái giỏ xách đập nhẹ một cái, anh cũng không cảm thấy gì, “Đứng, tiểu thư.”

“Ai là người đề nghị gắn thiết bị định vị?”

Lúc ấy anh cũng không tán thành gắn thiết bị định vị, chỉ có điều thiếu gia có lệnh, anh không thể không theo. Hiện giờ tiểu thư phát hiện, đây là muốn túm lấy anh khai đao sao? Đùng mà, anh chỉ là tông phạm, không phải là thù phạm chính.

Trần Tiêu run run rẩy rẩy cúi đầu, yếu ớt đáp, “Không ai đề nghị, là thiếu gia ra lệnh.” Bán đứng thiếu gia nhà mình, anh không có bất kỳ áy náy, không có ám vệ đi theo bên cạnh tiểu thư, thiếu gia có thể đi theo bên cạnh tiểu thư bất cứ lúc nào, nếu tiểu thư không phát hiện được, đó mới là không bình

thường.

Đề nén dục vọng định ra tay, Lâm Hi cười lạnh, “Lắp lúc nào, còn có chỗ nào có thiết bị định vị?” Trên người bị người ta gắn thiết bị định vị, hiện giờ cô mới phát hiện, thật sự đủ chậm chạp. Cô lười phải tìm thiết bị định vị, trực tiếp để Trần Tiêu tìm cho cô.

Trần Tiêu ngẩng đầu lên, nuốt một ngụm nước miếng, hơi sợ hãi đưa tay lấy bông tai của Lâm Hi xuống, “Lần trước sau khi tiểu thư từ Úc Thành trở về thì gắn thiết bị định vị. Không chỉ có trên đồ trang sức của cô, còn có chiếc Ferrari cô thường lái cũng có.” Lần này, anh nói tất cả.

Không ngờ bông tai của cô cũng có thiết bị định vị, Lâm Hi càng nổi giận hơn, gầm thét nói, “Còn không gỡ xuống toàn bộ những thiết bị định vị kia cho tôi, anh tên tông phạm này cũng phải chịu phạt, đừng giả bộ cho tôi, tôi không bỏ qua chuyện này.”

“Vâng, vâng, tiểu thư.” Trần Tiêu vội chạy ra ngoài.

Nỗi óa nhìn chăm chăm theo bóng lưng Trần Tiêu, cô cắn chặt hàm răng, tức chết cô!

Tức giận, cô đảo tay qua, quét toàn bộ đồ trên giường xuống đất.

Qua một khắc đồng hồ, cô dần dần bình tĩnh lại.

Cả nhà họ Quyền đều biết nhị tiểu thư đang tức giận, những người hầu bình thường không có việc gì thích lác lư cũng bị sợ làm nơi trút giận, cũng thức thối trốn đi.

Phòng ăn trống trải, chỉ có một mình cô, bên cạnh cũng không có người giúp việc phục vụ, cô cũng không cảm thấy không quen. Sau khi ăn cơm trưa xong, cô trở lại phòng ngủ, nghiêm túc suy nghĩ, về sau nên làm như thế nào!

Chân không giẫm trên mặt thảm ấm áp, cô rất rối rắm, trước kia thời gian ở nhà họ Quyền rất yên ổn, nhưng bây giờ, không yên ổn được rồi, ai biết ngày nào đó Quyền Hạo phát tính cảm thú ăn cô luôn.

Trước có Thảm Cảnh Kỳ sau có Quyền Hạo, trời ạ, một vị thần bị bệnh, một biến thái, cô đây là trêu chọc ai. Cô đã rửa tay gác kiếm, không đi trộm đồ, sao vận rủi vẫn tìm đến cô?

Nghiêm túc thi hành mệnh lệnh của Lâm Hi, Quyền Hạo nhàn nhã đi trên đường, sau khi gọi điện thoại cho Trần Tiêu, độ cong khóe môi càng cong, mặt mày đều là nụ cười.

Ba giờ sau, Quyền Hạo rút cuộc chậm rãi trở lại cửa nhà mình.

Vừa thấy thiếu gia nhà mình trở lại, Trần Tiêu dùng sức nặn ra hai giọt nước mắt, làm bộ đáng thương nghênh đón, “Thiếu gia, tiểu thư đang phát giận đấy.” Không sai, tiểu thư nhà mình mới đầu chỉ tức giận, sau khi ăn cơm trưa xong, tiểu thư bỏ sung thể lực, đang ở trong thư phòng xa xỉ của thiếu gia đập đồ, hiện giờ thư phòng ngổn ngang, thê thảm không nổi nhìn.

“Hi nhi như thế nào?” Sớm đoán được cô sẽ tức giận, anh cũng không giật mình.

“Đang đập đồ trong thư phòng của ngài.” Trần Tiêu tỏ vẻ lo lắng. Những bình hoa đồ cổ giá trị xa xỉ kia cũng bị tiểu thư nhà mình đập không ít, nhìn đau lòng chết được, chỗ này đáng bao nhiêu tiền chứ! Tùy tiện cầm một cái đi ra ngoài, cũng có thể đổi được một căn phòng rồi.

“Không có việc gì, cứ để cho cô ấy đập.” Chỉ cần cô ấy hết giận, đập bao nhiêu cũng không quan trọng, dù thế nào đi nữa anh có tiền, không có những thứ đồ trang trí kia, mua nữa là được.

Giọng điệu khí phách như vậy, Trần Tiêu nghĩ đời này mình cũng không học được.

Trong thư phòng lung tung lộn xộn, Lâm Hi cũng lười đập, tức giận tiêu mất không ít, nhưng đập đồ tốn sức. Khi ánh mắt chuyển qua một bức tranh chữ trên tường, trong lòng cô đã sinh ra chủ ý khác.

Trước khi lập kế hoạch rời khỏi nhà họ Quyền, đương nhiên phải tính toán vì sau này.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chương 54.2: Kế hoạch rời đi

Editor: Puck

Hiện giờ cuộc sống đều cần tiền, sau khi cô rời đi, cũng không thể nào làm lại nghề cũ, các chi phiếu mà Quyền Hạo làm cho cô cũng không thể dùng, đề

phòng đói chết, vậy chuẩn bị tiền mặt là rất cần thiết.

Nhìn một mảnh lộn xộn trên đất, cô đột nhiên cảm thấy hơi đáng tiếc, những thứ đồ cỏ này cảm ra ngoài bán cũng được không ít tiền. Lưu loát thu tranh chữ và bức tranh nổi tiếng trên tường, cô liếc mắt nhìn xung quanh, không nhìn thấy thứ gì đáng tiền.

Mở cửa, lọt vào tầm mắt cô chính là gương mặt đẹp trai của Quyền Hạo.

Bớt giận không ít, nhưng cũng không nói lên cô không ghét Quyền Hạo, tầm mắt dời đi, cô cũng coi như không nhìn thấy Quyền Hạo, đi lên lầu hai.

“Hi nì, hết giận chưa?” Quyền Hạo đuổi sát theo.

Không trả lời, ngay cả ánh mắt cũng không cho anh, Lâm Hi đi tới trước cửa phòng ngủ của mình.

“Hi nì.”

Phía sau kêu to, Lâm Hi cười lạnh.

“Đừng tức giận, có được không?” Nhìn dáng vẻ còn sức sống của cô, trong lòng anh cũng không thoải mái.

Trả lời anh chỉ là rầm một tiếng, lỗ mũi cao thẳng của anh suýt chút nữa bị đụng phải.

Sau khi nhìn chằm chằm cửa phòng cô chừng mười phút, Quyền Hạo định gõ cửa nhưng lại không dám, một mặt sợ cô càng thêm tức giận, mặt khác càng sợ cô đuổi anh đi ra ngoài. Trong lòng âm âm giao chiến, tư thế gõ cửa duy trì thật lâu, cuối cùng anh vẫn buông tha.

Có chìa khóa phòng ngủ của cô, nhưng anh vẫn không dám mở cửa.

Quyền Hạo ngồi hồi lâu trong phòng khách ở lầu một, tầm mắt thủy chung vẫn nhìn lên cầu thang, chờ đợi bóng dáng của cô xuất hiện.

Trần Tiêu yên lặng chuẩn bị bữa tối, nghĩ thầm lúc ăn cơm tiểu thư nên xuống thôi.

Thời gian cơm tối, Lâm Hi vẫn không xuống lầu, thông qua gọi điện thoại kêu người giúp việc đưa cơm cho cô.

Lâm Hi trên lầu ăn được thơm ngon, thành tương phản to lớn với Quyền Hạo ăn không biết ngon.

Mười hai giờ khuya, Lâm Hi vẫn chưa ngủ, một mực lên Internet tra tư liệu, cảm giác trong bụng hơi trống không, cô không còn tức giận đi xuống lầu, đi tới phòng bếp. Mở tủ lạnh ra, nhìn xem có thứ gì có thể ăn không. Liếc mắt quét sạch đồ ăn trong tủ lạnh, cô tiện tay cầm một chai sữa tươi và một đĩa salad.

Cô đóng tủ lạnh, xoay người thấy Trần Tiêu đang ngây ngốc đứng ở sau lưng cô, “Anh làm gì thế?”

Tiểu thư nhà mình không bị hù sợ, Trần Tiêu hơi ngoài ý muốn, “Tôi đói rồi, muốn tìm đồ ăn mà thôi.” Nói xong, anh bước qua bên người cô, mở cửa tủ lạnh ra.

Lâm Hi hoài nghi nhìn anh ta, không suy nghĩ nhiều, cầm đồ lên lầu.

Đứng ở cửa phòng bếp, Trần Tiêu nhìn ánh đèn lầu hai, cầu nguyện ngày mai sẽ không xảy ra đại chiến thế giới.

Trong phòng ngủ vẫn còn mở ti vi, Lâm Hi lấy tư thế lười biếng tựa vào trên ghế sofa, vừa ăn đồ, vừa thưởng thức kịch kháng chiến âm âm như sét đánh.

Ăn xong đồ, cô liền đi toilet rửa mặt.

Quyền Hạo núp sau rèm cửa, vừa thấy cô đi toilet, anh vội vàng leo lên giường ngủ.

Mong đợi sau khi cô nhìn thấy anh thì sẽ có nét mặt gì?

Tổn gần nửa giờ mới rửa mặt xong, Lâm Hi vuốt ve mái tóc dính vài giọt nước từ từ đi từ phòng tắm ra, không nhìn thấy trên giường nhiều thêm một người, cô cảm điều khiển ti vi, ấn phím tắt máy.

Chuẩn bị tắt đèn thì Quyền Hạo ở trên giường bị cô nhìn thấy, “Quyền Hạo, anh làm gì thế?”

Thì ra, khi cô đi phòng bếp lấy thứ gì ăn thì Quyền Hạo nhân cơ hội đi vào.

“Trời sắp sáng rồi, anh đương nhiên ngủ.” Quyền Hạo đúng lý hợp tình nói.

Theo thời gian nghỉ ngơi ngày trước của cô, mười một giờ đêm là lúc nghỉ ngơi, hiện giờ trời sắp sáng mới đi nghỉ, là bởi vì cô đang lập kế hoạch rời khỏi nhà họ Quyền như thế nào.

Dáng vẻ đung dăng lý hợp tình của Quyền Hạo, Lâm Hi bị chọc giận gần chết, tiện tay cầm gối ôm nện lên đầu anh, tức giận nói, “Anh thật sự có lý đó, đây là phòng của tôi, anh muốn ngủ thì về phòng anh mà ngủ, tìm tới chỗ của tôi tính là sao?”

Gối ôm không hề có lực công kích đập vào không đau, Quyền Hạo cười khề, đứng lên từ trên giường, “Hiện giờ khuya lắm rồi, sớm nghỉ ngơi một chút thôi.”

“Ngủ cái gì mà ngủ, anh biến thái à.” Lâm Hi tức giận nói, “Dáng vẻ của anh bây giờ là muốn ngủ cùng tôi! Quyền Hạo, anh còn có thể tiếp tục thần kinh một chút không?” Trước kia cô và Quyền Hạo từng cùng giường chung gối, đều là hành động bất đắc dĩ, hiện giờ Quyền Hạo thứ nhất không sinh bệnh, thứ hai không uống nhầm thuốc, ban ngày còn chọc giận cô, hiện giờ chạy tới ngủ cùng cô, tìm đánh đi.

“Anh chính là thần kinh rồi.” Quyền Hạo vô liêm sỉ thừa nhận, giống như Hoàng Bác nói, muốn lấy được lòng Hi nhi, không da mặt dày sao có thể được.

“Hiện giờ hơn nửa đêm, tôi không muốn ằm ỉ với anh, anh thức thối thì rút nhanh lên.” Cũng không biết ai dạy Quyền Hạo da mặt dày, nghĩ tới Quyền Hạo trước kia là dạng ngây ngốc, hiện giờ, mẹ nó!

Quyền Hạo lấy tay vuốt ve mái tóc của Lâm Hi, quan tâm nói, “Đã muộn, em cần nghỉ ngơi rồi.”

Lâm Hi không vui mím môi, trông mắt như đao quăng không ít lên người Quyền Hạo, “Anh định ngủ ở đây thì cứ ngủ ở đây.” Vừa dứt lời, cô đi ra ngoài cửa. Nhà họ Quyền rất lớn, không ngủ ở đây, cô có thể đến phòng khác ngủ.

“Hi nhi.” Quyền Hạo kéo cánh tay của cô, sử dụng chính sách cầu khẩn, “Theo anh một đêm có được không?”

“Không được.” Suy nghĩ cũng miễn, Lâm Hi gọn gàng dứt khoát từ chối.

Hôm nay là mười bốn, trống rỗng trong lòng anh giống như hóa thành cái động không đáy, anh lấp thế nào cũng lấp không đầy, chỉ có cô mới có thể lấp đầy trống không.

“Hi nhi.” Mặt của anh lại gần mặt cô.

Lâm Hi lui về phía sau một bước, “Ban ngày làm cái gì, anh thật sự giống như quên mất, con tức của tôi còn chưa tiêu!” Ý ở ngoài lời chính là, mau rút đi.

“Xin lỗi.”

Lại là xin lỗi, nghe phiền, Lâm Hi chỉ vào cửa bên ngoài, “Anh có thể lăn.”

“Không thể.” Vừa dứt lời, động tác của Quyền Hạo thật nhanh ôm lấy cô.

Lâm Hi bị ôm trong ngực Quyền Hạo, lửa giận càng tràn đầy, “Quyền Hạo.” Nhìn khuôn mặt tuần tú từ dưới lên, nhìn như thế nào cũng ngứa mắt, quả đấm của cô cũng ngứa ngáy rồi, hận không thể một quyền đập tới, ai bảo anh chết cũng không biết xấu hổ!

Thân thể cô phát ra mùi thơm nhàn nhạt, trong mũi của anh đều là mùi vị của cô, anh tham lam hút vài hơi, anh không thấy cô giận, chỉ lo đặt cô lên giường.

Mới vừa nằm lên giường, Lâm Hi còn chưa kịp ngồi dậy, Quyền Hạo đã nhanh tay cầm chăn đắp lên người cô, anh cũng nằm xuống, đôi tay giữ chặt hông cô, cảm nhận nhiệt độ của cô, cảm giác hư không lập tức được lấp đầy. Giống như dụ dỗ trẻ con, anh dùng lời nhỏ nhẹ, “Hi nhi, ngoan, ngủ đi.”

Mái tóc y hệt như tảo biển xóc xếch tỏa ra, mặt của cô đối mặt với mặt anh, “Quyền Hạo, anh buông ra.”

Kinh nghiệm trước kia nói cho cô biết, nếu như cứ ngủ như vậy, ngày mai thức dậy khẳng định xương sống thất lưng đau.

Cầm của anh chôn trên cổ cô, hơi thở mê người của cô lướt qua, tính trẻ con nói, “Không buông, chính là không buông.”

Thật sự tức giận, Quyền Hạo đáng chết.

“Quyền Hạo, tôi đếm đến ba, anh lập tức buông ra cho tôi.” Cô và anh thân mật dính lại một chỗ, trừ không thoải mái chính là không thoải mái nhiều hơn. Cô bình tĩnh đưa mắt nhìn mắt anh, lạnh giọng đếm, “Một, hai, ba.”

Ba đã đếm xong rồi, Quyền Hạo vẫn ôm cô như cũ, không hề có động tác.

“Anh đi tìm đánh đi.” Lâm Hi hoàn toàn nổi giận, dùng sức đẩy, chân dài đá lên bụng anh.

Quyền Hạo không hề đề phòng, từ trong chăn ảm áp rơi xuống đất, quá trình thật sự quá nhanh, anh chớp mắt một cái, vuốt ve đầu gối đau nhức, “Hi nhi, sao em có hơi sức lớn vậy?”

Cô vén chăn lên, ngồi ở trên giường, tư thế từ trên cao nhìn xuống Quyền Hạo dưới đất, “Anh đã muốn tìm đánh rồi, sao tôi có thể không thành toàn cho anh.” Quyền Hạo đáng chết, ngứa da, không đánh thật sự không đúng.

“Hi nhi, em đây là mưu sát chồng tương lai!” Lực xuống tay của cô không nhẹ, bụng đau rát, anh cau mày tỏ cáo.

“Hôn cái gì mà hôn *?” Cô cảm gối đầu nện lên mặt anh, “Cút nhanh lên, nhìn chướng mắt.” Cô đã xuống tay nhẹ rồi, đổi lại là người khác, cô nhất định khiến cho người đó làm thái giám. Ban ngày đã sàm sỡ cô, buổi tối còn dám đánh lấy cô đòi ngủ chung! Không đánh anh thật sự phụ lòng của cô.

(*) Trong tiếng Trung, chồng theo Hán Việt là Hôn phu

Quyền Hạo một lần nữa nhìn kỹ cô đã sống chung ba năm dưới cùng một hiên nhà với anh, thật sự không nghĩ tới, cô còn có khuynh hướng bạo lực, “Hi nhi, lần sau ra tay nhẹ một chút.”

“Nếu còn có lần sau nữa, tôi sẽ khiến cho anh trở thành thái giám” Lâm Hi hừ lạnh một tiếng.

Đứng lên, anh lại cả gan bò lên giường lần nữa.

Cô hơi híp mắt, ánh sáng nguy hiểm lóe lên, “Anh thật sự định làm thái giám, tôi không ngại thành toàn cho anh.” Còn chưa dứt lời, chân dài của cô duỗi ra, chuẩn bị tấn công.

Tốc độ của anh cực nhanh, tay phải nắm chân trần của cô. Trong tròng mắt đen như mực tràn đầy đều là nụ cười của cô, “Hi nhi, khuya lắm rồi, ngủ đi.”

Mím cái miệng nhỏ nhắn, cô định rút chân về, phát hiện không rút nổi, hơi sức của cô vẫn không lớn bằng Quyền Hạo, “Quyền Hạo, anh...” Lạnh lùng trừng mắt nhìn anh, lời của cô còn chưa dứt, cả người cô đã bị anh đè xuống giường.

Một tay giữ hai tay của cô, một tay khác của anh đắp chăn cho cô. Nằm xuống, hai tay anh vòng giữ sau lưng cô, “Hi nhi, ngủ đi.”

Bây giờ cô muốn đâm ngực, quả nhiên so hơi sức cô không thắng được.

Sau khi ngủ hơi thở của anh rất cạn, đôi tay vẫn không chịu buông ra, cô còn chưa ngủ hận căm rắng nghiêng lợi. Trước khi ngủ, trong lòng cô vẫn nghĩ tới, nhất định phải mau chóng rời khỏi nhà họ Quyền.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Chương 55.1: Anh độc chiếm

Editor: Puck -

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc ở tầng trên cùng tòa nhà Lĩnh Lâm, Lâm Hi và Quyền Hạo mất to trừng mắt nhỏ, khăn trương đang lan tràn.

“Tôi muốn trở về.” Hung ác trừng mắt nhìn Quyền Hạo, Lâm Hi cũng không đầu lác mắt với anh nữa, mím thật chặt môi hồng không vui tới cực điểm nói. Tối hôm qua bị buộc ngủ cùng anh, không thể nhẫn nhịn cô cũng nhịn, nhưng bây giờ không cách nào nhịn, tại sao cô phải theo anh làm việc!

“Chờ anh tan việc, anh lại về cùng với em” Khóe môi Quyền Hạo nhếch lên tạo thành nụ cười nhẹ nhàn nhạt.

Trong ánh mắt tinh khiết giống như đứa bé lóe lên lửa mạnh hùng hực, Lâm Hi cảm giác mình không thể nhịn được nữa, nhịn tiếp sẽ nhịn thành nội thương. Mắng một tiếng “Bệnh thần kinh”, bước chân cô liền đi ra bên ngoài.

“Hi nhi.” Thấy cô tức giận chuẩn bị rời đi, anh bước nhanh đuổi theo.

“Quyền Hạo, nhẫn nhịn của tôi có mức độ, anh hết một tới hai hết hai tới ba khiêu chiến ranh giới cuối cùng của tôi.” Kể từ ngày hôm trước sau khi anh nói thích cô, trước cô là chán ghét, mà nay chán ghét một lần nữa thăng cấp thành tức giận. Hai gò má trắng nõn bởi vì tức giận mà trở nên ửng đỏ, hai mắt to sáng ngời có thần sắc bén nhìn anh chăm chăm, mím chặt môi hồng lạnh lùng phun ra, “Tránh ra.” d

“Hi nhi.” Quyền Hạo thận trọng nhìn sắc mặt của cô, khẽ gọi cô.

“Anh điên rồi, mặc dù tôi không có tiết lên lớp, anh phải làm việc cứ làm việc, anh kéo tôi tới cùng làm gì?” Tròng mắt Lâm Hi nhìn giỏ xách trên tay không có lực công kích, vô cùng muốn nện lên đầu Quyền Hạo, để cho anh điên.

Còn có mấy ngày, thì có thể khiến cho Thẩm Cảnh Kỳ rời khỏi vòng người này, cũng sẽ điều tra rõ ràng nguyên nhân Thẩm Cảnh Kỳ dây dưa với cô, hiện giờ để phòng Thẩm Cảnh Kỳ tới tìm cô, anh phải ngăn cản tình huống như thế. Lý do như vậy, Quyền Hạo luôn không thích biểu lộ tình cảm của mình không nói ra miệng, anh chỉ đành nở nụ cười.

“Khoảng thời gian trước sinh nhật của anh, bây giờ em theo anh coi như bổ sung quà tặng được không?” Suy nghĩ trước sau, Quyền Hạo chỉ đành phải lời lý do kém chất lượng này ra.

Nhìn chăm chăm vào gương mặt của anh, cô nổi đóa một trận, “Tôi nhớ không lầm, sinh nhật của anh vào tháng sáu, hiện giờ đã qua lâu như vậy, anh không biết thẹn mà nói như vậy sao? Còn có, lấy có rách nát như vậy.”

Hai chân mày khẽ nhíu lại thành hình chữ Xuyên (川), cô khó chịu dời tầm mắt, mở cửa phòng chuẩn bị vào thang máy. Đôi mày thanh tú khẽ nhíu, cô đoán được Quyền Hạo ở phía sau muốn nói lại thôi định nói gì, “Anh dám để cho người cài thiết bị định vị hoặc phái người đi theo tôi, chờ tôi trở về, anh ráng mà chịu đựng.”

Tâm tư bị đoán được, Quyền Hạo cũng không xấu hổ, vẫn giữ nụ cười khế, “Em đi về cẩn thận một chút.”

“Anh thật phiền.” Lâm Hi lạnh lùng vút lại ba chữ rồi rời đi.

Trong mắt anh chứa đầy bóng lưng xinh đẹp của cô, ngoài miệng anh không đồng ý phái người đi theo cô, đợi cô đi xa, anh lạnh nhạt lấy điện thoại di động ra, “Lý Thắng, phái người đi theo Hi nhi.”

Lý Thắng ngồi tại góc tường nào đấy, vừa nhận được lệnh, tinh thần giống như cần thuốc lắc. Lấy máy tính bảng mang theo người ra, vuốt mấy cái, anh đã biết rõ tiểu thư nhà mình ở đâu.

Lâm Hi mới từ thang máy ra ngoài, dù thế nào cũng không nghĩ đến trên người cô còn thiết bị định vị.

Bước ra khỏi cửa tòa nhà Lĩnh Lâm thì cô mới phát hiện ra điều kỳ quái, lần này sao Quyền Hạo lại dễ nói chuyện như vậy. Cô cau mày suy nghĩ một chút, một lát sau, ánh mắt dừng trên chiếc đồng hồ trên cổ tay cô.

Đồng hồ rất xinh đẹp điểm mảnh nhỏ kim cương, rất thích hợp cho con gái mang, đây là đồng hồ sáng nay cô mới đeo lên, trước kia cũng không hề mang. Để phòng Quyền Hạo có gắn thiết bị định vị bên trong, cô coi đồng hồ đeo tay xuống, ném vào thùng rác.

Nhìn chăm chú vào cổ tay trống không, cô nhếch khóe môi.

Sau một tiếng, Lý Thắng một mực cầm máy tính bảng lắc lư, thấy điểm đỏ không hề di động, anh không khỏi cảm thấy kỳ quái. Chuyện gì xảy ra? Sao biểu hiện tiểu thư vẫn ở tòa nhà Lĩnh Lâm là sao?

Trong lầu Thính Phong lấy nói chuyện phiếm thoải mái mà nổi danh, Lâm Hi khẽ neho tròn mắt, nhìn những người chuyên giới đang biểu diễn, độ cong khóe môi càng ngày càng đẹp.

Hắc Phong nhìn cô gái nhỏ từ đầu đến cuối không lộ vẻ sợ hãi, hơi buồn bực, “Này, cô gái nhỏ, cô em còn muốn giao dịch không?” Thân là người buôn lậu di vật văn hóa nổi danh lưng lấy trong hội, trên tay anh từng dính không ít máu, hôm nay tùy tiện bị một cô bé tìm tới cửa, nói có đồ tốt muốn giao dịch với anh, thấy cô gái nhỏ chậm chạp không hề cử động, chỉ nhìn ca múa biểu diễn, anh hơi không nhịn được.

Nhấp một ngụm trà, trong đắng mang theo hương vị ngọt ngào khiến cho cô dư vị vô cùng, đối mặt với thức giục của Hắc Phong, cô nở nụ cười. Người này quả nhiên không thay đổi, không gặp anh ta ba năm, ngược lại mọc râu ria, ừ, rất có vị đàn ông.

“Gấp cái gì, anh lại không vội vàng.” Nhẹ nhàng buông tách trà cổ kính, Lâm Hi vắt chéo chân, đáng vẻ nhàn nhã tự tại.

“Cô gái nhỏ, trêu chọc tôi chơi cũng không hay.” Hắc Phong vốn là người không có tính nhẫn nại, với người khiến cho anh tốn thời gian, sắc mặt âm trầm, có mùi vị hơi hung ác.

“Hắc Phong, anh đã chậu vàng rửa tay * ba năm, sao khí chém giết còn nặng như vậy?” Ánh mắt Lâm Hi bén nhọn, tư thế đoan chính, không lộ vẻ gì, mặt cười phá lệ lạnh lùng, dùng khí thế bản thân áp đảo sát khí trên người Hắc Phong.

(*) chậu vàng rửa tay: trước khi rút khỏi giang hồ thì phải làm lễ, trong đó có một nghi thức rửa tay trong chậu vàng, ý nói đã rửa sạch tay, từ đó về sau chuyện giang hồ không liên quan gì đến mình nữa, câu tương tự, rửa tay gác kiếm

Hắc Phong kinh ngạc, ngay sau đó nổi lên ý giết chóc. Trừ mấy người kia, không ai biết thân phận trước kia của anh, sao cô gái nhỏ ngay lần gặp mặt đầu tiên đã biết thân phận trước kia của anh?

Khuôn mặt hung thần ác sát, cô nhìn đi nhìn lại vẫn cảm thấy rất tục tũn, cười khế mấy tiếng, trong mắt cô lộ ra vẻ khinh miệt nhìn chăm chú vào Hắc Phong, “Anh muốn giết tôi? Đừng nóng vội, xem hàng của tôi trước đã! Bảo đảm khiến anh hài lòng.”

Đáng vẻ sóng nước chẳng xao của cô gái nhỏ, cùng với ánh mắt khinh miệt, khiến cho Hắc Phong có cảm giác si nhục không lồ. Anh hôm nay thế mà lại bị một cô gái nhỏ miệt thị, thật buồn cười. Người phía dưới ý thức sờ soạn bên hông, anh ta định một phát súng giết chết cô gái nhỏ không biết trời cao đất rộng. die ennd kdan/le eequhyd omn

Trước một giây khi anh ta còn chưa kịp hành động, Lâm Hi lấy một bộ tranh chữ từ trong giỏ xách ra, “Đây là tranh chữ của Vương Hi Chi, anh giám định thật giả thử xem.”

Thật ra thì Hắc Phong không hiểu được cái gì gọi là di vật văn hóa, anh cho rằng nhưng thứ đồ cổ này chính là lấy ra lừa dối người có tiền. Nhìn tranh chữ bày ra trước mắt, lại nhìn góc phải có dấu ấn triện đề phòng giả mạo, anh nhìn thấy ba chữ Vương Hi Chi. Nhíu mày một cái, anh cầm tranh chữ lên nhìn cẩn thận.

Một lát sau, Hắc Phong cũng không nhìn ra thật giả, phất tay để cho chuyên gia về đi vật văn hóa anh nuôi tới đây phân biệt.

Chuyên gia di vật văn hóa như thu được bảo bối nhìn nửa giờ, trong quá trình, Lâm Hi cũng không gấp, nở nụ cười xem ca múa.

“Lão đại, chính xác là tranh chữ của Vương Hi Chi.”

Nghe người dưới nói lời xác định, Hắc Phong cảm giác hơi ngoài ý muốn, khinh miệt nâng cằm, “Ra giá đi?” Nếu như cô gái nhỏ thành tâm giao dịch, anh cần gì phải diệt cô ta. Nhìn kỹ đôi mắt to sáng ngời của cô gái nhỏ, anh cảm thấy hơi quen thuộc.

“Năm mươi vạn.” Lâm Hi ra giá rất tùy ý, “Tôi chỉ nhận tiền mặt, không nhận chi phiếu.”

Trên thị trường di vật văn hóa, một bộ tranh chữ tùy tiện của Vương Hi Chi, có thể cao hơn không ít cái giá này.

Hắc Phong cau mày, “Cô chắc chắn chứ?” Với giá thị trường thì năm mươi vạn quá thấp, thấp đến mức anh cho rằng tranh chữ này không rõ lai lịch, anh không sợ đồ không có lai lịch, chỉ sợ chọc phải người không nên dây vào, ở đây đồ, còn nhiều người mà anh không chọc nổi.

“Đây là đồ tôi trộm từ trong nhà đi ra định đổi lấy chút tiền tiêu vặt, anh không cần phải lo lắng vật này không rõ lai lịch.” Nhìn thấu lo lắng của Hắc Phong, cô bịa lời nói dối. Thật ra thì cô đang vì rời khỏi nhà họ Quyền mà chuẩn bị, sau khi rời khỏi nhà họ Quyền, sợ bị Quyền Hạo tìm được, cô cố gắng tránh chuyện có thể tiết lộ thân phận.

Hắc Phong nghe xong chỉ có cảm giác: Đây là hùng hài tử * nhà nào?!

(*) hùng hài tử: đứa nhỏ nghịch ngợm, xáo trộn mọi thứ, phá hủy và không tuân theo quy tắc

Trong đế đô có quá nhiều con nhà giả, anh cũng nghe không ít chuyện hoang đường, vừa nghe cô gái nhỏ trước mắt nói trộm từ trong nhà ra, anh cũng không lo lắng, sáng khoái để cho người lấy và li đựng năm mươi vạn tiền mặt.

“Đây là năm mươi vạn, hai chúng ta rõ ràng.”

“Chào.” Cầm va li, Lâm Hi cũng không ở lại lâu.

Có thể biết được số điện thoại riêng của anh, lại dám một thân một mình tới gặp anh, Hắc Phong nghĩ đây là đại tiểu thư của gia tộc nào? Tại sao cô bé này khiến cho anh có cảm giác quen thuộc? Cặp mắt to giảo hoạt kia giống như đã từng nhìn thấy ở đâu đó?

Giấu năm mươi vạn ở một chỗ mà chỉ có cô biết, cô mới chậm rãi trở về nhà họ Quyền.

Lười biếng ngồi trên ghế sa lon, khoe mắt Lâm Hi liếc thấy Lý Thắng đang tò vò rồi rầm cầm máy tính bảng, đôi mày nhíu lại, “Lý Thắng, lần này thiết bị định vị cài ở đâu?” Nàng tách trà lên, cô lắc lắc như có như không.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Chương 55.2: Anh độc chiếm

Editor: Puck

“Tiểu thư ngài lần này hiểu lầm rồi, lần này không có thiết bị định vị.” Lý Thắng kiên quyết phủ nhận.

“Thật sao?” Lâm Hi đặt ly trà xuống, chăm chọc cười nói.

“Đúng, tiểu thư.” Lý Thắng gật đầu như bằm tỏi, cố gắng không để Lâm Hi hiểu lầm.

“Đúng là càng ngày càng biết nói dối rồi.” Lâm Hi bước lên cầu thang, Lý Thắng ngưng cười phía sau, cô cũng không nhìn tới.

Mở tủ treo quần áo ra, thấy quần áo rực rỡ muôn màu, cô đảo đôi mắt linh khí, suy nghĩ một chút vẫn mở túi hành lý ra, bỏ quần áo nhìn trúng vào bên trong. Quét mắt một vòng đồ trang điểm gì đó trên bàn, cô cũng tùy tiện chọn vài thứ bỏ vào.

Nằm ở trên giường, Lâm Hi nhắm mắt lại suy tư.

Tiền có, chỗ ở không tìm được. Theo thái độ của Quyền Hạo với cô, phát hiện cô không thấy, không thể không lật chuyện cả đế đô, cho nên cô không thể tiếp tục lưu lại đế đô, không ở lại đế đô, vậy đi đâu thì tốt nhỉ?

Nghĩ tới nghĩ lui, cô vẫn cảm thấy rồi đi trước rồi nói. Chờ thêm vài năm, Quyền Hạo không có cảm giác với cô thì cô lại trở về.

Lý tưởng rất đầy tràn, thực tế cũng rất có cảm giác chân thực, khi cô đang suy nghĩ đến mê mẩn thì Quyền Hạo mở cửa phòng ngủ của cô ra. Thấy cô từ từ nhắm mắt nằm ngang trên giường thì anh cho rằng cô ngủ thiếp đi, rón rén đi tới bên cạnh cô, lấy chăn ra chuẩn bị đắp lên người cô.

Khoảnh khắc mở mắt ra, cô nhìn thấy Quyền Hạo, lật người ngồi dậy, nhìn đồng hồ báo thức trên bàn, hiện lên mới bốn giờ chiều, cau mày hỏi, “Anh làm gì thế?” Lúc này, còn chưa tới giờ anh tan việc, sao trở lại?”

“Tỉnh chưa?” Quyền Hạo vuốt ve đỉnh đầu của cô, cung chiều hỏi.

“Đây không phải nói lời vô nghĩa sao?” Lâm Hi trừng mắt lạnh, tức giận nói.

Quyền Hạo ngồi ở bên cạnh cô, đôi tay nhẹ nhàng xoa bóp bả vai cho cô, “Hi nhi, anh nói với em một chuyện.”

Lực tay của anh vừa đúng, bắp thịt hơi cương cứng của cô được xoa bóp vô cùng thoải mái, trong lúc nhất thời, cô cũng không để cho anh dứt đi, “Chuyện gì?” Mới vừa nói xong, cô liền không nhịn được nghĩ ngợi lung tung, sẽ không phải chuyện gì kỳ quái chứ?

“Em và cha mẹ em đã ba năm không gặp mặt, anh nghĩ, đúng lúc này để cho mọi người gặp mặt.” Ở trong công ty anh vẫn luôn nghĩ, đúng như mẹ anh nói, bây giờ Hi nhi còn nhỏ, không thể nhanh kết hôn với cô như vậy, người có thể thuyết phục cô và anh cùng nhau cũng chỉ có loe que vài người, như vậy lần này anh có thể mượn vợ chồng nhà họ Lâm trở thành trợ lực cho mình.

Có tốt như vậy sao? Lâm Hi không khỏi hoài nghi, “Thôi đi, anh có lòng tốt bụng như vậy sao?”

“Hi nhi, em cứ không tin anh như vậy sao?” Cánh môi của anh lại gần bên tai cô, trong tiếng nói mơ hồ có chứa chút buồn bã.

Tin tưởng! Lâm Hi quay đầu lườm trắng mắt Quyền Hạo đang khoe mẽ, “Tiếp tục bóp.” Ghét Quyền Hạo là một chuyện, có thể hưởng thụ lại là một chuyện khác, cô cũng không ngốc đến khiến cho cu li này rời đi.

Bóp da thịt trắng nõn cách quần áo thật mỏng của cô, khoe môi anh vẫn giữ nụ cười nhạt, đầu ngón tay như vô tình hay cố ý vuốt ve càn cỏ của cô, giống như cảm nhận được một dòng điện đánh vào trong lòng anh, tê tê đại đại, cực kỳ thoải mái.

Ước chừng năm phút đồng hồ trôi qua, Lâm Hi nghĩ tới thời gian ba năm trước khi vừa mới sống lại, “Ba năm trước đây, anh cho cha mẹ tôi chỗ tốt gì? Khiến cho bọn họ cam tâm tình nguyện rời khỏi thiên triều.” Nói đến cha mẹ của tôi, cô rất kỳ cục, đời này cũng là lần đầu tiên cô nói như vậy.

“Cũng không có cho chỗ gì tốt, chỉ cho chút tiền, lại làm thủ tục di dân cho bọn họ.”

“Anh thật đúng là rộng rãi.” Cha mẹ của thân thể này, cô không có tình cảm gì, ba năm qua đi, nói thế nào cũng hơi lúng túng. Chờ một chút, nếu như vợ chồng nhà họ Lâm trở lại, chẳng phải làm trở ngại kế hoạch rời khỏi nhà họ Quyền của cô. Không được, suy nghĩ ra chút biện pháp mới được.

“Khi nào bọn họ trở lại?” Cô hỏi dò.

“Mấy ngày nữa sẽ trở lại, Hi nhi vui mừng không?” Mười ngón tay của anh đầm bóp thay cô bắt đầu không yên phận, ngón trở luồn vào trong áo, tiếp xúc thân mật với da thịt như gổm sứt của cô.

Lâm Hi kêu to một tiếng hồngбет trong lòng, cau mày nghĩ tới đối sách, cô cũng không chú ý tới mười ngón tay của anh càng ngày càng tiến vào trong thân thể cô. Tuy rằng là mùa đông, nhưng bên trong phòng có hệ thống sưởi, cô rất tùy ý mặc một chiếc áo mỏng cổ tròn, chính là bởi vì cổ tròn nên tạo cơ hội cho anh sàm sỡ cô.

Nên làm cái gì? Đi cho xong việc? Hay diễn một tuồng kịch với vợ chồng nhà họ Lâm rồi đi?

Đây là một đề khó, trong khoảng thời gian ngắn, Lâm Hi cũng không biết nên làm sao mới phải.

Lúc này, tay của Quyền Hạo đã chuyển đổi trận địa, đôi tay xuyên qua áo, vuốt eo cô. Cảm xúc tình tế, anh gần như muốn đắm chìm, cảm khê tựa vào trên vai cô, mặt ma sát với mặt cô, đôi tay càng lúc càng đi lên.

Đã hương qua mùi vị da thịt cô, trong lòng anh vẫn nhớ nhớ kỹ cô, hiện giờ có cơ hội ăn đậu hũ, khẳng định dùng sức ăn. Bụng truyền đến một luồng nhiệt, anh không khỏi khê cần môi dưới, cảm giác vuốt ve da thịt cô quá tốt đẹp, anh không nỡ dừng lại.

Lâm Hi lấy lại tinh thần, phát hiện trên eo nhiều hơn một đôi bàn tay đang tác quái, cô nổi giận: “Quyền Hạo.”

Con tức giận của cô, làm tỉnh lại không ít lý trí của anh. Hai tay của anh không dừng lại, tiếp tục cảm nhận cảm xúc tốt đẹp này, môi mỏng hôn nhẹ lên gương mặt mềm mại của cô, giọng hơi khàn khàn kêu lên, “Hi nhi.”

Hai người đã tạo thành một tư thế cực kỳ mập mờ, coi thường về giận dữ của Lâm Hi, nhìn lại hai người, thật ra thì có thể cho rằng hai người này đang ở khúc dạo đầu gì kia.

Anh nhanh tay túm được hai tay của cô, gương mặt tuần tú vẫn dán gần mặt cô, “Hi nhi, hôm nay là mười lăm đầy.” Theo thời gian trôi qua, trống không và đau đớn trong lòng anh càng ngày càng rõ ràng, tiếp xúc thân mật với cô, anh rất thoải mái, thoải mái không muốn buông cô ra.

Mười lăm cái gì? Không giải thích được, hôm nay là mười lăm âm lịch, nhưng chuyện này có liên quan gì đến cô.

Đơn thuần đo sức, cô thật sự không sánh được bằng anh, cũng không có cách nào.

Cả người cô bị anh giam cầm ở trong lòng, cô giãy giụa không được, chỉ có thể nói rồi, “Quyền Hạo.”

Có đôi lời nói, đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, bây giờ nghĩ lại, những lời này tuyệt đối ngảm trào phúng phần lớn đàn ông. Mà Quyền Hạo có lòng này, nhưng bây giờ tuyệt đối không dám, bởi vì anh sợ cô hận anh, máu toàn thân anh liền chảy ngược, anh không đánh cuộc được hậu quả như thế, chỉ có thể ăn chút đậu hũ sảm sỡ một chút vào hiện tại, dù sao hai mươi lăm năm làm hòa thượng, thấy người yêu, cũng sẽ sinh tâm lý ăn đậu hũ.

“Hi nhi, ngoan.” Mặc dù nghĩ đến cô có thể sẽ tức giận giống như ngày hôm qua, nhưng lòng háo sắc nổi lên, anh vẫn suy nghĩ muốn ăn đậu hũ.

“Ngày hôm qua liền chơi trò chơi này, anh không ngăn à?” Kiếp trước cô trải qua không ít tình hình, hưởng thụ mùi vị trong đó không ít, ba năm qua cô không dính thịt, cũng có vẻ thanh tâm quả dục *. Cho dù là kiếp trước hay kiếp này, một trong những điểm mẫn cảm của cô đều ở bụng, ngày hôm qua bị anh vuốt ve một cái, dưới sự phấn nộ cô thiếu chút nữa đã động tình, may mà anh kịp thời ngừng lại, bằng không tiếp theo xảy ra, cô tuyệt đối đắm đuối. Đối với cô mà nói, phản ứng sinh lý và phản ứng tâm lý hoàn toàn không liên quan đến nhau, nên hưởng thụ hay muốn hưởng thụ, nhưng bây giờ anh lại chơi chiêu này, cô không không chế được cảm xúc, quả đắm thẳng vào mặt anh, ai cho anh ăn đậu hũ của cô!

(*) thanh tâm quả dục: Sống trong sạch không ham muốn

“Cả đời cũng sẽ không ngăn.” Anh khẽ cười nói.

“Khốn kiếp.” Cô mắng to.

Giam cầm cô từ phía sau lưng chính là có một chỗ xấu, anh không nhìn thấy về mặt của cô

Cánh tay của anh cứng rắn như sắt thép, cô gỡ không ra.

Đột nhiên, vành tai của cô truyền đến cảm giác nhiệt độ thấp, hơi sùng sốt, cô rõ ràng cảm thấy có gì không đúng. Đuôi khóe mắt liếc qua nhìn, cô nhìn thấy cái gì! Thấy Quyền Hạo đang dùng đầu lưỡi liếm vành tai của cô!

Ngày hôm qua cũng không chơi lớn như vậy, hiện giờ chơi lớn như vậy, đây là tiết tấu của thất thân sao?

Tuyệt đối không thể nào, bởi vì cô sẽ không cho phép.

Một giây kế tiếp, cô cảm giác trời đất quay cuồng một trận, anh nặng nề đè ép lên người cô.

Bốn mắt đối nhau, ánh mắt của anh viết đầy tình cảm, rất tình khiết, không có gì khác. Chỉ có điều anh thở gấp, cộng thêm anh đè trên người cô, ánh mắt của anh liền không sạch như vậy, trong cảm xúc ẩn núp tia lửa dục.

Mặt của anh càng ngày càng lại gần mặt cô, cô bị buộc quay đầu, “Quyền Hạo, lập tức rút cho tôi.”

Môi hôn lên vành tai khéo léo của cô, sau một hồi thờ dốc, anh nhỏ giọng nói ra, “Hi nhi, em là của anh, đời này, đời sau, kiếp sau kiếp sau nữa, cho dù bao nhiêu đời, em đều là của anh, chúng ta đời đời kiếp kiếp phải ở cùng nhau.”

Mặt cô lại đầy vạch đen, “Mẹ nó.”

Cô sống lại rốt cuộc là vì cái gì? Trước khi sống lại gặp phải một kẻ bệnh thần kinh là đủ rồi, tái ao sau khi sống lại còn phải gặp gỡ biến thái nhất? Trời ơi, đây là đang đùa bỡn cô sao?

Thở ra một hơi khí nóng, anh chậm rãi rời khỏi người cô, “Hi nhi, anh có việc ra ngoài một chuyến, tối nay em đừng ngủ trễ, nhớ ăn cơm thật ngon.” Ngày mười lăm, anh cực ít ở trong nhà.

Cô không hiểu liếc mắt nhìn Quyền Hạo, ghét bỏ phát tay một cái, “Cút đi, cút đi.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Chương 56.1: Cha mẹ trở về nước

Editor: Puck

Cuộc sống bình thản trôi qua vài ngày nữa, Lâm Hi đang nhàm chán đọc tạp chí thời trang, chuông điện thoại di động vang lên rồi. Ánh mắt lơ đãng đảo qua, cô nhìn thấy con số xa lạ liên tiếp, lúc này trong lòng có dự cảm không lành, “A lô, ai vậy?”

Giọng nói thanh thúy động lòng người truyền ra từ trong điện thoại, nước mắt trong hốc mắt mẹ Lâm lập tức chảy ra, cả người kích động đến phát run, “Hi Hi, là mẹ.” Ba năm qua, bọn họ chưa từng gặp con bé, cũng không biết con bé sống như thế nào, hôm nay được Quyền thiếu cho phép trở về nước gặp con bé, bọn họ cũng vui mừng như điên rồi.

“Mẹ!” Lâm Hi cau mày, ở trong từ điển của cuộc đời cô, mẹ là một từ không thể chạm, bây giờ nghe, cô ngậy ngậy trong nháy mắt, ngay sau đó nhớ tới xảy ra chuyện gì.

“Hi Hi, mẹ trở về nước.” Tay phải của mẹ Lâm cầm điện thoại di động run rẩy, nước mắt rơi xuống càng lúc càng nhiều.

Thật sự trở lại! Lâm Hi không hề nghĩ đến bọn họ trở lại, hiện giờ mẹ của thân thể này đã gọi điện thoại hỏi tới rồi, cô tự nhiên phải giả bộ, ngọt ngào gọi một tiếng, “Mẹ.”

“Hi Hi nhà chúng ta thật ngoan, ba năm nay có nhớ chúng ta không?” Giọng con gái vừa quen thuộc vừa xa lạ, bọn họ không ở đây ba năm, giọng con gái cũng thay đổi, nếu không phải Quyền thiếu nói cho bọn họ biết số điện thoại của con gái là bao nhiêu, bọn họ nghe được giọng nói này, nhất định không nhận ra.

“Có.” Lâm Hi trái lương tâm nói, thật ra cô hơi không nhận được, trên trán đều là phiền não không tan đi.

Con gái nhớ bọn họ! Mẹ Lâm khóc không thành tiếng, lau nước mắt trên mặt.

Cha Lâm và Lâm Thần ở bên cạnh, trong hốc mắt cũng chứa đầy nước mắt.

Cú điện thoại này hơi dài, khiến Lâm Hi gần như không kiên nhẫn.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Hi khép tạp chí lại, trong đầu đều là cảnh tượng về nhà họ Lâm.

“Hi nhi, chúng ta nên lên đường.” Quyền Hạo mở cửa đi vào, thấy sắc mặt cô nặng nề, cảm thấy kỳ quái. Lúc này vợ chồng nhà họ Lâm nên gọi điện thoại cho Hi nhi rồi, nhận được điện thoại của cha mẹ ruột ba năm không gặp, nên vui mừng mới đúng, sao sắc mặt Lâm Hi không được tốt lắm.

“Đi đâu?”

“Cha mẹ em về nước, đương nhiên phải đi gặp bọn họ.”

“Anh chờ một chút.” Lâm Hi định giả bộ vui vẻ, nhưng thật sự không giả bộ ra, lạnh nhạt nói.

“Không vội, em muốn làm cái gì thì làm cái đó đi, anh chờ em.”

Một lát sau, cô thay bộ quần áo, soi gương thật lâu, xác định ăn mặc không có vấn đề gì mới ra cửa.

“Sắp nhìn thấy cha mẹ em, Hi nhi, nhìn em như thế nào cũng không thấy vẻ cao hứng.”

Đây không phải là cha mẹ ruột của cô, cô cao hứng làm cái quái gì! Cô bĩu bĩu môi, không mặn không nhạt đáp, “Tôi vui mừng trong lòng.”

“Vậy thì tốt.”

Dọc theo đường đi, bọn họ cũng không trao đổi quá nhiều, Lâm Hi lẳng lặng nhìn phong cảnh lóe lên ngoài cửa sổ, trong lòng không ngừng nghĩ đến, rồi khỏi nhà họ Quyền như thế nào.

“Hi nhi, đến rồi.” Quyền Hạo sẵn sàng mở cửa xe cho cô.

Ngẩng đầu nhìn biển hiệu khách sạn ánh vàng lấp lánh, Lâm Hi không để lại dấu vết khẽ nhú chân mày.

“Bọn họ ở phòng 8888.” Quyền Hạo đi sóng vai với cô.

Mở cửa phòng, Lâm Hi thấy được vợ chồng nhà họ Lâm và Lâm Thần, khoảnh khắc khi ba người nhìn thấy cô, nước mắt không ngừng đảo quanh trong hốc mắt.

“Hi Hi.” Mẹ nhớ con muốn chết.” Mẹ Lâm hành động nhanh nhất, ôm Lâm Hi vào trong lòng, nước mắt nước mũi đều chảy ra.

Toàn thân Lâm Hi cứng ngắc, dù sao người xa lạ ba năm gặp lại ôm cô, cô rất không quen. Nhưng nghĩ đến mẹ Lâm là mẹ của thân thể này, cô nhếch môi cười thân nhiên, giống như đứa bé vỗ về nhẹ lưng mẹ Lâm, “Mẹ, con cũng rất nhớ mẹ.”

Tiếp đó, Lâm Hi bị ba người thay phiên nhau ôm một lần, mặc dù trong lòng không vui tới cực điểm, nhưng cô vẫn cố nén. Ai bảo bọn họ là người thân của thân thể này chứ, để đề phòng Quyền Hạo nhìn ra cái gì, cô còn phải nặn ra chút nước mắt.

Ước chừng sau nửa giờ, đại hội hôm nay mới tính là kết thúc.

“Hi Hi, ba năm không gặp, con trở nên rất đẹp, mẹ thấy rất vui mừng.” Mẹ Lâm cầm khăn giấy không ngừng lau nước mắt trên mặt, thấy con gái lớn lên duyên dáng yêu kiều, cảm giác vui mừng sâu sắc, xem ra Quyền thiếu không bạc đãi con gái.

“Con gái mười tám chuyển biến lớn, càng chuyển biến càng xinh đẹp.” Lâm Thần cười híp mắt khen ngợi em gái mình. Cho dù là ai bây giờ nhìn dáng vẻ này của em gái mình, đều không thể tưởng tượng đến dáng vẻ gầy yếu không đầy đủ dinh dưỡng ba năm trước đây của em gái mình.

“Hi Hi lớn lên giống cha.” Cha Lâm da mặt dày nói một câu.

Lâm Hi không có nhiều cảm giác lắm, lời của bọn họ, cô chỉ cười mà không nói.

Ba người nhà họ Lâm kích động xong, mới rảnh rỗi quan sát Quyền Hạo đứng bên cạnh nhìn thật lâu, bọn họ nghĩ thầm, đây là ai, dáng dấp thật đẹp trai. Không phải là bạn trai của Hi Hi chứ?

“Hi Hi, đây là ai vậy?” Mẹ Lâm thăm nghĩ đến Quyền Hạo, trong lòng cảm thấy kỳ quái.

“Hi Hi, đây không phải là bạn trai của em chứ?” Lâm Thần trêu ghẹo nói. Mặt ngoài làm như nhạo báng, nhưng thật ra anh nghĩ thầm, người đàn ông này rất không có khả năng là bạn trai của em gái mình. Bởi vì thân hình người đàn ông này cao lớn, khuôn mặt cực kỳ đẹp trai hơi tinh xảo quá đáng, trên người tản ra hơi thở trầm ổn và tôn quý, nhìn khuôn mặt anh ta có thể ước chừng người đàn ông này khoảng hai mươi bốn tuổi, mà em gái mới mười lăm tuổi, cho dù tìm bạn trai cũng sẽ không tìm người lớn tuổi như vậy đâu!

Quyền Hạo cũng bị hai từ bạn trai theo lời Lâm Thần nói mà mở cở trong bụng, anh thích xưng hô này.

Lâm Hi không biến sắc liếc xéo Quyền Hạo, hơi mím môi, lạnh lùng giới thiệu, “Mọi người suy nghĩ nhiều quá, anh ta tên Quyền Hạo, là đại thiếu gia nhà họ Quyền, mọi người cũng có thể gọi anh ta là Quyền thiếu.”

Ba người nhà họ Lâm vừa nghe người đàn ông trước mắt chính là Quyền thiếu, tròng mắt gần như muốn rớt ra rồi.

Năm đó, có một người đàn ông tên Trần Tiêu tìm tới cửa, muốn bọn họ tự chủ buông tha quyền nuôi dưỡng Hi Hi, Quyền thiếu sẽ nuôi dưỡng tốt Hi Hi, bọn họ không chịu, Trần Tiêu đã nói một đồng lớn đạo lý và lời uy hiếp, bọn họ hết cách rồi, cầm tiền của Quyền thiếu đi Singapore sinh sống.

Xưng hô Quyền thiếu này là cách gọi riêng dành cho người nhà họ Quyền, ba người nhà họ Lâm sinh ra và lớn lên ở đế đô, làm sao không biết Quyền thiếu đại biểu cho cái gì.

Bọn họ sợ đến trắng bệch cả mặt, lo lắng nhìn Lâm Hi.

“Hi nhi, sao con không nói sớm?” Mẹ Lâm mới vừa rồi còn đánh giá Quyền Hạo, sau khi biết được thân phận của cậu ta, lại không dám.

“Bây giờ không phải đã nói sao.”

“Bác trai, bác gái, xin chào.” Quyền Hạo lễ phép cười nhẹ, khẽ gật đầu.

“Không dám nhận, không dám nhận.” Cha Lâm và mẹ Lâm đã khi nào từng gặp nhân vật quyền quý bậc này như Quyền Hạo, bọn họ thấy Quyền Hạo xưng hô như thế, bọn họ tự nhận là nhân vật nhỏ bị sợ đến vội vàng nghiêng đầu.

Sau đó, mẹ Lâm đột nhiên nghĩ đến một chuyện, ban đầu bà cũng không hiểu vì sao Quyền thiếu lấy quyền nuôi dưỡng Hi Hi, còn đón Hi Hi vào nhà họ Quyền cùng sống. Hiện giờ thấy cậu ta và Hi Hi đi cùng gặp bọn họ, cậu ta đây là đánh chủ ý gì?

“Cha, mẹ, không cần khách khí với anh ta.” Lâm Hi lườm Quyền Hạo.

“Hai người không cần tùy ý, cháu chỉ đến cùng Hi Hi, mọi người tùy ý là được rồi.” Đây là lần đầu tiên Quyền Hạo tỏ vẻ ôn hòa như vậy nói chuyện với người xa lạ.

Ba người nhà họ Lâm thấy Quyền thiếu dễ nói chuyện như thế, trong lòng rất sợ hãi.

Sau đó là quá trình đi ăn cơm, Lâm Hi rõ ràng cảm thấy bởi vì sự tồn tại của Quyền Hạo mà ba người nhà họ Lâm rất không tự tại, cảm giác rất canggung, hiện giờ đang phải diễn vai tưởng con gái nên cô không thể nói gì, chỉ có thể cắn răng nghiêng lợi từ trong đáy lòng mà diễn tốt vai diễn con gái này.

Bữa cơm này, trừ Quyền Hạo ăn được vui vẻ, bốn người còn lại đều không vui vẻ.

“Hi Hi, lần này chúng ta trở về nước, định ở lại một tuần rồi trở về Singapore, con xem, con có thể ở cùng một chỗ với chúng ta không?” Ngại vì Quyền Hạo ở đây, những lời này mẹ Lâm nhin trong lòng thật lâu rồi mới nói ra, bây giờ Hi Hi là nhị tiểu thư nhà họ Quyền, bọn họ cũng không dám tùy ý để con gái cùng ở với bọn họ.

Ở cùng với bọn họ, Lâm Hi không sao cả.

Còn không đợi cô trả lời, Quyền Hạo biến sắc, trả lời thay cô, “Hi nhi quen giường, đến chỗ xa lạ cô ấy không ngủ được.” Ý tứ trong giọng nói chính là, Hi nhi không có khả năng ở cùng với bọn họ.

Ba người nhà họ Lâm cũng không ngốc, nghe hiểu ý tứ ẩn sâu trong giọng nói của Quyền Hạo, bọn họ rất thất vọng, nhưng lại không dám phản kháng, đành phải cười cười.

“Mọi người rất nhanh trở về Singapore rồi, con và mọi người ở cùng nhau thôi.” Ở cùng người nhà họ Lâm, còn tốt hơn ở cùng Quyền Hạo, cô chính là không ưa dáng vẻ Quyền Hạo quẩn cô khắp nơi, lần này cô chính là muốn làm trái lại lời anh, ai bảo anh nửa đêm không có việc gì chạy đến giường cô, ép cô ngủ cùng một chỗ với anh! Hơn nữa, cô có thể nhân cơ hội này rời đi, rời khỏi nhà họ Quyền, không cần gặp lại Quyền Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Chương 56.2: Cha mẹ trở về nước

nội. Ánh mắt sắc bén ý bảo Quyền Hạo mau chóng thay sắc mặt cho cô.

Bắp thịt của anh tuy cứng rắn, nhưng cũng không bù được cô néo 360 độ, trên cánh tay truyền đến đau nhức, anh khẽ mỉm cười, mây đen trên mặt ngay lập tức tiêu tan.

Ba người nhà họ Lâm thấy sắc mặt Quyền Hạo thay đổi, trong lòng dừng nói tới có bao nhiêu vui mừng.

Ở cửa khách sạn, lời kéo Lâm Hi rủ rỉ nói thật lâu.

Ngồi lên xe Quyền Hạo, cô thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên kỹ thuật diễn vẫn cần tăng cường!

“Hi nhi phải nhớ nghĩ đến anh.” Vừa nghĩ tới phải chia lìa cô bảy ngày, trong lòng anh cũng không quá thoải mái, nồng nặc không thôi hiện lên chân mày.

Lâm Hi quay đầu, không nhìn về mặt không nở của Quyền Hạo, “Sớm biết anh có dáng vẻ này, tôi đã không ngồi xe của anh rồi.” Thật là, bày vẻ mặt oán phụ cho ai nhìn chứ?

“Em không ngồi được xe cha mẹ em ngồi, em chỉ có thể để cho anh đưa em đi.”

“Tập trung lái xe của anh, đừng nói với tôi.” Cô nhắm hai mắt lại, nghĩ tới sự việc. Ở cùng một chỗ với ba người nhà họ Lâm, thứ nhất không có Lý Thắng nhìn người ta chằm chằm, thứ hai không có Quyền Hạo đáng ghét, tỷ lệ cô thuận lợi rời đi rất lớn, nhưng phải xác nhận trên người không có thiết bị định vị. di3nd@nl3qu.yd0n

Trong quãng đường còn lại, Quyền Hạo cũng không nói gì, nhìn không khí tĩnh mịch bên trong xe, một màn rất ảm áp.

“Hi nhi, đến rồi.”

Lâm Hi mở hai mắt ra, cảm đồ thuộc về cô, nghiêng mắt nhìn Quyền Hạo đang nhìn đến không chớp mắt.

“Hi nhi, nhớ nghĩ đến anh.”

“Anh có buồn nôn không vậy!” Cuối cùng Lâm Hi quay đầu lại lờm Quyền Hạo.

Quyền Hạo nâng khóe môi cười đến tùy ý, ánh sáng hạnh phúc lưu chuyển trong mắt.

Lúc này ba người nhà họ Lâm trở lại, vẫn ở căn phòng trước kia, trước khi bọn họ trở lại, Trần Tiêu đã phái người dọn dẹp rồi.

Ba người nhà họ Lâm rất vui vẻ, vây quanh Lâm Hi.

Đến sáu giờ tối thì mẹ Lâm vỗ đầu một cái, “Xem đầu óc của tôi này, quên nấu cơm.”

“Mẹ, cẩn thận vỗ hóng đầu.” Lâm Thần chọc cười nói.

“Ông xã, vì để Hi Hi nhà chúng ta ăn được bữa tiệc lớn, nhanh, cùng đi vào làm với tôi.” Mẹ Lâm một lòng nghĩ tới làm tiệc lớn cho con gái ăn, vội vã kéo cha Lâm vào phòng bếp.

Lâm Hi thấy dáng vẻ vợ chồng nhà họ Lâm như thế, không khỏi nhếch khóe môi lên.

Căn phòng này rất bình thường, nhưng khắp nơi hiện lên ảm áp, đây mới là nhà chứ! Đề phòng trong lòng cô không khỏi bị bọn họ đánh chiếm không ít.

“Hi Hi, bây giờ em học ở đâu?” Qua ba năm, Lâm Thần không biết gì về em gái mình cả, hiện tại khó có được về nước gặp em gái, dĩ nhiên muốn hỏi thăm kỹ tình huống của em gái. [di@en*dyan\(lee^qu.donnm\)](#)

Lâm Hi cảm quả táo lên, cắn một miếng, mới chậm rãi nói: “Đại học B, chuyên ngành quản trị doanh nghiệp.”

“Không phải em mới học năm đầu cấp ba sao? Sao đã lên đại học rồi?” Sau khi nghe được Lâm Thần giật mình không thôi, trợn to cặp mắt hỏi. Anh mới học lớp mười hai, sao em gái mình đã lên đại học.

“Em thông minh chứ sao.” Lâm Hi trêu ghẹo nói.

Đúng lúc Lâm Thần định nói tiếp thì mẹ Lâm ở trong phòng bếp lớn tiếng nói, “Mẹ quên mua nước tương và muối, Lâm Thần con và Hi Hi đi siêu thị mua về đi, nhớ, tiện thể mua chút quả vò cứng.”

“A.” Lâm Thần đáp một tiếng, ngay sau đó nói với Lâm Hi, “Hi Hi, đi thôi.”

Bên trong chung cư có siêu thị, Lâm Hi nghĩ chẳng qua chỉ một đoạn đường, cũng không phản đối.

Hai anh em nhanh chóng mua xong đồ trong siêu thị, vừa nói vừa cười cùng nhau đi về nhà.

Lâm Thần là người rất hài hước, anh nói rất nhiều chuyện cười, chọc cho Lâm Hi cười không ngừng.

Còn chưa đi tới lầu dưới nhà, từ xa Lâm Hi đã nhìn thấy Thẩm Cảnh Kỳ đứng đó chờ, đôi mày thanh tú không vui nhướn chặt.

Lâm Thần chỉ lo nói chuyện cười, không thấy sắc mặt Lâm Hi trước mắt đã sớm thay đổi.

Thẩm Cảnh Kỳ đứng gần mười phút, tâm tình phiền muộn, không biết có nên hay không nên đến nhà họ Lâm tìm Lâm Hi. Một tuần tới nay, anh rất muốn cực kỳ muốn thấy cô, nhưng Quyền Hạo vốn không cho anh cơ hội, bảo vệ một giọt nước cũng không lọt, lần này anh khó khăn lắm mới biết được cô rời khỏi nhà họ Quyền, anh lại hơi chùn chân.

Trong lúc vô tình tầm mắt nhìn về phương xa, anh nhìn thấy cô đang đi về hướng này, hai chữ mừng rỡ đã không cách nào hình dung cảm giác lúc này của anh rồi. [die ennd kdan/le eequhyd onnn](#)

Lâm Thần thấy một người đàn ông tuấn tú, không có cảm giác gì, đang chuẩn bị vòng qua lên lầu. Quay đầu nhìn lại, thấy sắc mặt em gái lạnh lẽo, anh buồn bực, mới vừa rồi không phải còn tốt sao?

“Hi Nhi.” Thẩm Cảnh Kỳ như thu được bảo bối kêu lên.

Lâm Thần kỳ quái nhìn Thẩm Cảnh Kỳ, nghĩ thầm đây là ai? Tại sao biết được tên em gái mình?

Đúng là ôn thần! Đuổi thế nào cũng đuổi không đi! Lâm Hi âm thầm mắng trong lòng mấy câu.

“Anh, anh đi lên trước đi, em lên chậm một chút.” Đồ gì đó cô cầm trong tay đều giao cho Lâm Thần cầm.

“Em định làm gì?” Lâm Thần rất khẩn trương.

“Không có gì, anh đi lên đi.” Lâm Hi phất tay đuổi người.

“Được rồi, em cẩn thận chút.” Hoàn nghi liếc nhìn bóng dáng kích động của người đàn ông tuấn tú, Lâm Thần không quá nguyện ý lên lầu.

Chờ bóng dáng Lâm Thần vừa biến mất, nhiệt độ trong mắt Lâm Hi nhanh chóng biến mất, thay vào đó là hoàn toàn rét lạnh, lạnh lùng nói, “Thẩm Cảnh Kỳ, lần này anh lại định làm gì?”

“Hi Nhi, cho anh một cơ hội theo đuổi em một lần nữa được không?” Bây giờ Thẩm Cảnh Kỳ nhận định gắt gao Lâm Hi chính là Lâm Hi Nhi, “Trước kia đều là lỗi của anh, xin em tha thứ cho anh có được không?”

“Thẩm Cảnh Kỳ, đã lặp lại rất nhiều lần lời tôi không muốn nói rồi, tự giải quyết cho tốt đi.” Anh hèn mọn cầu xin, trong lòng cô không lộ vẻ xúc động chút nào. Mấy ngày nay, cô đã nghe thấy chuyện Quyền Hạo xuống tay với tập đoàn Thẩm thị.

Có phải trong cuộc đời của mỗi người, luôn có một người khiến cho mình bó tay hết cách không?”

Ở trong sinh mệnh hai mươi tám năm của Thẩm Cảnh Kỳ, Lâm Hi Nhi chính là người khiến cho anh bó tay chịu trói.

“Tại sao nhất định không chịu thừa nhận em là Hi Nhi?” Thẩm Cảnh Kỳ rất kích động, đôi môi mím thật chặt.

“Không phải, vậy thừa nhận như thế nào đây?” Thừa nhận là Lâm Hi Nhi, có ích lợi gì cho cô? Một khi thừa nhận thì sẽ có ý nghĩa phiên toái vĩnh viễn lại tìm đến cửa, vì sa phải làm chuyện phí sức lại chẳng có kết quả tốt này? Cô không ngu như vậy.

“Có phải em yêu Quyền Hạo rồi không?” Ánh mắt lạnh nhạt của cô luôn khiến cho lòng anh thót lại vừa nhéo lại đau, nghĩ đến động tác ngày đó Quyền Hạo làm, Thẩm Cảnh Kỳ chỉ nghĩ đến khả năng này.

“Trí tưởng tượng quá tốt không phải một chuyện tốt. Anh đây đưa tôi như vậy, tôi rất chán ghét.”

“Thật sao?” Anh rất không tin tưởng đấy.

“Không muốn nói nhảm nhiều với anh, anh cứ nhanh đi.” Có lẽ đã từng là người có yêu, nhưng hôm nay một lần nữa ở trước mặt mình có dáng vẻ hèn mọn như vậy, trong lòng tất nhiên hơi vui mừng, nhưng nhiều hơn, cô sợ một lần nữa chọc phải phiền toái, cô sống lại không phải vì chết đi lần nữa, cho nên cô rất tiếc mạng mình.

“Anh không đi.”

“Anh không đi, tôi đi là được.” Lâm Hi không coi là gì.

Cô cất bước chuẩn bị bước vào thang máy, lại bị Thẩm Cảnh Kỳ cầm lại bàn tay của cô, cảm giác mềm nhũn xông lên đầu, anh cảm giác cực kỳ tuyệt vời, “Chúng ta nói một chút.”

Anh đánh giá cao địa vị của mình trong cảm nhận của cô, lòng của cô cứng rắn kiên cố hơn trước kia rồi. Chuyện cho tới bây giờ, trừ nói một chút, không còn cách nào.

“Chúng ta không có gì để nói.” Cô rút tay về, cũng không quay đầu lại nói.

Trơ mắt nhìn cô tiến vào thang máy, Thẩm Cảnh Kỳ cảm thấy thất bại sâu sắc, nụ cười tự giễu trên mặt nhìn còn khó coi hơn khóc.

Về đến trong nhà, Lâm Hi ngồi trên ghế sa lon tự hỏi, chuông cửa vang lên không biết bao nhiêu lần cũng không liên quan đến cô.

“Hi Hi, sao con không mở cửa?” Mẹ Lâm nấu cơm trong nhà bếp, nghe được tiếng chuông cửa vang lên rất nhiều lần, ra ngoài nhìn thấy con gái mình ngồi đó cũng không đi mở cửa, bà rất bất đắc dĩ.

“Không cần mở, là người nhảm chán.”

“Cái gì gọi là người nhảm chán, con bé này thật là.”

Mẹ Lâm dùng khăn giấy lau tay, đi tới cửa, mở cửa ra, một cậu thanh niên trẻ tuổi đẹp trai phong cách phi phạm xuất hiện ngay trước mắt bà, “Cậu là ai?”

“Dì, chào dì, cháu tìm Lâm Hi.” Khí chất nho nhã lễ độ, tao nhã của Thẩm Cảnh Kỳ nhìn không sót gì.

“Hi Hi, có người tìm con.”

Giữa hai chân mày Lâm Hi hàm chứa tức giận, ánh mắt không tốt trừng Thẩm Cảnh Kỳ, “Mẹ, mẹ đi nấu cơm đi.” Ánh mắt mẹ Lâm hơi quái dị, cô nhìn không thuận mắt nói một câu.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Chương 57.1: Tình địch gặp mặt

Editor: Puck

Gió bờ sông rất to, mái tóc đen nhánh của Lâm Hi bị gió thổi loạn, gió lạnh phả vào trên mặt, rất không phải là chuyện thoải mái gì. Đôi tay tùy ý bám trên lan can, môi hồng khép chặt, ánh mắt cô nhìn thẳng vào mặt sông.

“Có chuyện gì anh cứ nói đi.” Sau một lúc lâu, cô vén mái tóc trước trán ra sau tai, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn mỹ, giọng nhàn nhạt, trong lòng hết sức chán ghét cách làm của Thẩm Cảnh Kỳ.

“Rời khỏi nhà họ Quyền, trở lại bên cạnh anh.”

Mất trong suốt của cô lóe lên, ngay sau đó cau mày, “Thẩm Cảnh Kỳ, có lúc anh quá cố chấp sẽ không phải là chuyện tốt gì.” Nếu trở lại bên cạnh Thẩm Cảnh Kỳ, không có bệnh cũng sẽ làm ra bệnh.

“Trước kia không phải em thích anh chấp nhất sao?” Môi Thẩm Cảnh Kỳ mím chặt.

“Đừng lẫn lộn tôi với Lâm Hi Nhi.” Cô phủ nhận trước sau như một.

“Trong một tuần này, cha mẹ của tôi sẽ ở trong nước, anh đừng làm ra chút chuyện gì.” Hiện giờ cô rất xác định, trên người không có thiết bị định vị, bên cạnh cũng không có ai theo sau, chính là thời cơ tốt rời khỏi nhà họ Quyền, cô không cho phép lúc này xảy ra bất cứ sai lầm gì.

“Một tuần sau, em trở lại bên cạnh anh thật sao?”

“Suy nghĩ nhiều quá.”

“Em không rời được nhà họ Quyền, bởi vì đam mê quyền lợi mà Quyền Hạo mang tới cho em?” Vừa nhắc tới Quyền Hạo, cả người Thẩm Cảnh Kỳ cũng lộ vẻ không vui.

“Ở nhà họ Quyền có gì không tốt, có sẵn địa vị thân phận cao cao tại thượng, cũng có quyền lợi nắm giữ cuộc sống cái chết của người khác, đam mê là chuyện bình thường đối với người có xuất thân dân nghèo như tôi đây, sẽ không ai chịu buông tha quyền lợi trong tay, bao gồm cả anh trong đó, nói ví dụ như, anh chịu vì một người phụ nữ bình thường buông tha cả nhà họ Thẩm sao? Không thể nào đâu. Đây chính là thực tế. Cho nên đừng nói những lời ngu xuẩn này nữa.” Vì để thoát khỏi Thẩm Cảnh Kỳ, cô đúng là nói không ít lời nói trái với lương tâm, cũng không biết anh ta có thể nghe hiểu được lời nói của cô không.

“Em trở lại bên cạnh anh, em cũng có thể có thân phận và quyền lợi cao cao tại thượng giống như vậy. Tập đoàn Thẩm thị đã ở ranh giới đóng cửa, đây là kiệt tác của ai, em nên rất rõ ràng.” Cô, Thẩm thị, ở trong lòng anh, không cách nào so sánh được cao thấp.

“Thẩm Cảnh Kỳ, Quyền Hạo xuống tay với anh, đây là anh đáng đời.” Lâm Hi rất có ý tứ hả hê, khoe mắt nhếch lên, quyền rũ lại trong veo như nước.

“Sau một tuần lễ, anh phải người tới đón em” Thẩm Cảnh Kỳ không muốn tiếp tục đề tài, ba năm trước đây tim vỡ tan tành, gặp được cô sống lại khó khăn lắm mới và lại một chút, hiện giờ lại bị lời nói vô tình của cô kích thích, tim của anh lại vỡ đập nát.

“Thẩm Cảnh Kỳ, đừng thấy cho chút mặt mũi mà lên mặt, một tuần lễ sau, anh dám phái người tới tìm tôi, anh chờ chịu đựng hậu quả.” Một tuần lễ sau là ngày rời đi theo kế hoạch của cô, nếu Thẩm Cảnh Kỳ phá hư kế hoạch của cô, cứ chờ chết đi, cô sẽ không niệm tình cũ.

“Hi Nhi, Quyền Hạo thật sự tốt với em như vậy sao? Tốt đến em có thể vì anh ta mà không nhìn đến lòng thành của anh.” Thẩm Cảnh Kỳ khổ sở cắn răng, đáy lòng không ngừng trào ra đau thương.

“Lời phải nói nhầm với anh, anh vốn nghe không hiểu tiếng người.” Lâm Hi vô cùng ghét bỏ nói. Muốn để cho cô thừa nhận cô là Lâm Hi Nhi, không có cửa đâu, nếu thừa nhận, cô tình nguyện nhảy sông tự sát ngay bây giờ.

“Đại thiếu gia nhà họ Quyền thật sự có sức quyền rũ lớn như vậy đối với em sao?”

“Cho dù chính tôi không phải là đại thiếu gia nhà họ Quyền, thân phận của bản thân tôi lại chính là nhị tiểu thư nhà họ Quyền, cho dù ở thời đại nào, có quyền thế cuộc sống sẽ không thể kém, ít nhất không cần vì cuộc sống mà mệt nhọc bốn ba.”

“Trở lại bên cạnh anh, em cũng có thể có quyền thế như vậy.” Thẩm Cảnh Kỳ hơi khựng lại, nhìn chăm chú vào nụ cười giống như nước đá của cô, anh cười trào phúng, “Em biết vì sao Quyền Hạo đối xử tốt với em như vậy không?”

“Biết và không biết thì như thế nào, cũng không thay đổi được sự thật tôi là Lâm Hi.” Quý mới biết nguyên nhân vì sao Quyền Hạo đối tốt với cô như vậy, dù sao cô cũng không tin tưởng quá, ba năm trước đây anh chỉ thích cô, một cô nhóc xanh xao vàng vọt khiến một người đàn ông trưởng thành thích, đây là chuyện lạ thế giới sao?! Tuy nói đầu năm nay rất nhiều biến thái, nhưng cô không cảm thấy chuyện máu chó như vậy sẽ xảy ra trên người cô.

“Em là người trong số mệnh đã định của anh ta, em biết không?” Thu hồi cảm xúc nóng nảy và đau lòng, Thẩm Cảnh Kỳ nhàn nhạt hỏi, “Bí ẩn của nhà họ Quyền, em biết bao nhiêu?”

Ba năm trước đây từng nghe xưng hô người trong số mệnh đã định, năm ấy cô cảm thấy hơi ngạc nhiên, ba năm sau đến nay, cô không tò mò nhiều lắm, cô đã muốn rời đi, bí ẩn của nhà họ Quyền có liên quan gì tới cô?

“Tôi biết rõ, cũng bởi vì vậy nên anh ấy mới đối xử tốt với tôi như vậy!” Lâm Hi khẽ mím môi hồng, đáng vẻ giả bộ đã biết.

“Em đang nói dối!” Nhìn chăm chú vào cặp mắt to trong suốt sáng ngời của cô, anh không nhìn thấy sóng mắt lưu chuyển, trực giác biết cô đang nói dối, “Mỗi một thời đại nhà họ Quyền đều có một người thừa kế huyết thống bị nguyên rủa, mỗi một đêm trăng tròn người đó sẽ khổ sở không chịu nổi, nếu không tìm được người trong số mệnh đã định, sống không quá bốn mươi tuổi. Chẳng lẽ em chưa từng thấy đáng về điên cuồng của Quyền hạo vào đêm trăng tròn sao?”

Đối mặt với tình địch, anh chỉ có biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Những bí ẩn này của nhà họ Quyền, anh hao tổn rất nhiều hơi sức mới điều tra ra được.

Nói đến đây, trí nhớ của Lâm Hi từ từ rõ ràng, nói đến, đêm trăng tròn kia, Quyền Hạo cực kỳ ít ở nhà, mà ở đêm trăng tròn khi cô nhìn thấy anh thì anh đều có đáng về điên cuồng tự làm khổ mình, ngược lại phù hợp với đáng về mà Thẩm Cảnh Kỳ nói. Liên tưởng đến lời hai người làm đã nói vào hai năm trước, trong lòng cô không thể không hoài nghi lời Thẩm Cảnh Kỳ nói là thật, chỉ có điều người trong số mệnh đã định này rốt cuộc là tồn tại như thế nào?

“Hi Nhi, nét mặt của em nói cho anh biết, em không biết những chuyện này, đây không giống như phong cách của em, lấy năng lực của em, sao có thể yên tâm sống trong nhà một người xa lạ, những chuyện này em đều không đi hỏi thăm sao? Hay là nói, em vì hóa giải đau đớn cho Quyền Hạo, đã lên giường với anh ta.” Thẩm Cảnh Kỳ càng nói, sắc mặt càng ngày càng đen, vừa nghĩ tới cô nhận vui vẻ dưới thân người nào đó, tim của anh chính là không kiềm chế được mà đau.

“Thẩm Cảnh Kỳ, nói chuyện sạch sẽ một chút, Lâm Hi tôi nói như thế nào, cũng mới mười lăm tuổi, tôi phải xảy ra quan hệ với người khác sớm như vậy sao, anh cho rằng tôi là anh sao, cuộc sống riêng hỗn loạn không chịu nổi, ăn nằm với phụ nữ không có một ngàn cũng phải mấy trăm, cũng không biết có bị mắc bệnh lây qua đường sinh dục hay không.” Lời của anh, Lâm Hi vô cùng không thoải mái.

“Xin lỗi.” Thẩm Cảnh Kỳ rất áy náy, lời vừa rồi anh nói trong cơn kích động.

“Đừng áp đặt tư tưởng của anh lên tôi, anh một bệnh thần kinh cộng thêm phóng đảng không chịu nổi rác rưởi khiến cho người khác cũng không muốn.” Không quen nhìn Thẩm Cảnh Kỳ mỗi lần mắc sai lầm, cũng sẽ bày ra vẻ mặt áy náy này, giả bộ cho ai nhìn chứ, cô không lạ gì.

“Hi Nhi, xin lỗi.”

“Tôi không cần xin lỗi, nếu anh muốn nói xin lỗi, lập tức, lập tức nhảy sông tự sát cho tôi, tôi thấy anh lại ghê tởm.”

“Xin lỗi.” Trừ bỏ nói xin lỗi ra, Thẩm Cảnh Kỳ không biết nói cái gì cho phải.

Lâm Hi trừng mắt, xoay người đi về phía nhà họ Lâm, “Về sau đừng xuất hiện trước mặt tôi, ghê tởm chết rồi.”

Cô rời đi, anh không định đuổi theo, “Một tuần lễ sau, anh phái người tới đón em, bên chỗ Quyền Hạo anh sẽ giải quyết.”

Quay đầu hung hăng tròn mắt nhìn Thẩm Cảnh Kỳ, Lâm Hi thấy nhánh cây trên đất, rất muốn cầm lên quất chết người không biết xấu hổ này, “Anh có thể giải quyết được nhà họ Quyền thì lại nói với tôi.”

Nhà họ Quyền là thế gia xếp hạng thứ nhất ở thiên triều, tung hoành hai nhà hắc bạch, thế lực không chỉ có ở trong nước, trên quốc tế cũng có tên thế lực lớn, đế đô là trụ sở chính của nhà họ Quyền, nếu Thẩm Cảnh Kỳ muốn giải quyết nhà họ Quyền, sợ rằng nhà họ Quyền diệt anh ta trước.

“Một tuần lễ sau, anh mong đợi anh và em sống cùng nhau.” Nhà họ Quyền tất nhiên là uy hiếp đối với anh, nhưng vì Hi Nhi có thể trở lại bên cạnh anh, tổn thất một chút có làm sao.

“Không quan tâm anh.” Lâm Hi cách hơi xa, vẫn có thể nghe được lời Thẩm Cảnh Kỳ nói.

Thẩm Cảnh Kỳ cong khóe môi quẩy rừ lên, trông mắt điên đảo chứng sinh thoáng hiện một tia sáng nắm chắc.

Xe thể thao dừng lại ven đường thật lâu, chủ xe rút cuộc mở cửa xe bước xuống.

Trông mắt vô cùng lạnh lẽo nhìn chăm chú vào Thẩm Cảnh Kỳ đang đứng bên bờ sông, trên mặt Quyền Hạo xẹt qua tia tàn bạo, đóng cửa xe, anh từng bước từng bước một tới gần Thẩm Cảnh Kỳ.

Quyền Hạo đâm đầu đi tới, Thẩm Cảnh Kỳ không hề ngoài ý muốn, khóe môi khẽ mím, mở lời chính là châm chọc, “Thật sự không nghĩ tới, Quyền thiếu cao không thể với tới, cũng thích đáng về giám thị này.”

“Dù sao cũng tốt hơn người không chiếm được.” Quyền Hạo không hề cho sắc mặt châm chọc.

“Sao tôi có thể không chiếm được, không có được là anh, người nhà họ Quyền cao quý cũng có điểm trí mạng, không chiếm được tình yêu của người trong số mệnh đã định, anh có thể vượt qua được bốn mươi tuổi sao?” Tình địch gặp mặt hết sức đồ sộ, Thẩm Cảnh Kỳ không có cách nào giữ được bình tĩnh hòa nhã với người tạm thời cướp cô đi, vừa mở miệng chính là châm chọc.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Chương 57.2: Tình địch gặp mặt

Editor: Puck

“Điều này không cần anh phải lo lắng, anh chính là nên lo lắng cho tập đoàn Thẩm thị thì hơn.” Bí ẩn nhà họ Quyền, rất nhiều nhân vật lớn trong bóng tối đều biết, dù sao trên đời này không có bức tường nào mà gió không lọt qua được, Thẩm Cảnh Kỳ biết những chuyện này thì làm sao.

“Vì người trong số mệnh, anh thật sự chịu đựng.” Thẩm Cảnh Kỳ cười lạnh, “Tôi vốn không quan tâm tới tập đoàn Thẩm thị, đó chẳng qua chỉ là một

món đồ chơi của tôi, anh thích phá thì phá.” Thẩm Cảnh Kỳ anh không dựa vào buôn bán để sống, có phá hủy lúc anh đang kinh doanh hay không, mới tùy tiện.

“Thiếu gia nhà họ Thẩm quả nhiên danh bất hư truyền.” Vào ngày Thẩm Cảnh Kỳ xuất hiện ở trước mặt cô, anh đã phái người đi điều tra gia thế bối cảnh của Thẩm Cảnh Kỳ, “Anh tôi đây dựa vào Hi Nhi, đơn giản chính là bởi vì Lâm Hi Nhi thôi, coi cô ấy như thể thân của Lâm Hi Nhi, anh rất có lý chẳng sợ.”

“Cô ấy không phải thể thân, cô ấy chính là Lâm Hi Nhi, linh hồn của cô ấy nhập vào trên người Lâm Hi. Anh đã điều tra rõ ràng gia thế bối cảnh của tôi, tất nhiên biết tình yêu sâu đậm giữa tôi và Hi Nhi, bây giờ anh trời cô ấy ở bên cạnh anh, cuối cùng sẽ có một ngày cô ấy sẽ không thuộc về anh.” Mọi người đều đứng trên đỉnh kim tự tháp, giậm chân một cái có thể mang đến bao nhiêu chấn động, bọn họ rõ ràng, Quyền Hạo điều tra anh, anh điều tra cậu ta, tác phong giống nhau mà thôi.

“Thật vợ vắn, Lâm Hi Nhi trong miệng anh năm nay hai mươi lăm tuổi, vào ba năm trước khi trộm ngọc bội của tôi thì bởi vì thao tác dù bay không tốt, đã qua đời.”

“Thân ở thế giả, xem ra anh không thể tiếp nhận được chuyện khoa học không giải thích được. Anh thích cô, bởi vì cô là người trong số mệnh đã định của anh, đơn giản chính là để cho cô ấy xảy ra quan hệ với anh, tới ngừng đau đớn đáng chết của anh.” Nói đến điểm này, Thẩm Cảnh Kỳ không nhịn được kích động, anh không cho phép người ta ô uế Hi Nhi chút nào.

Quyền Hạo nắm chặt hai quả đấm, sắc mặt xanh mét, lửa giận ngập trời lan tràn toàn thân.

“Thẩm Cảnh Kỳ, anh si nhục ai cũng được, chỉ không thể si nhục tình yêu của tôi và cô ấy.” Vừa dứt lời, Quyền Hạo tức giận giơ quả đấm lên, chính xác không sai đánh vào khóe miệng Thẩm Cảnh Kỳ.

Lai bị đánh, khóe môi tràn ra tia máu, Thẩm Cảnh Kỳ cắn chặt răng, “Quyền Hạo, đừng tưởng rằng nhà họ Quyền cho anh chỗ dựa, anh có thể muốn làm gì thì làm, Thẩm Cảnh Kỳ tôi chưa tới lượt anh dạy dỗ.” Giơ quả đấm lên, anh tốc độ như tia chớp đánh trúng mặt Quyền Hạo.

Trên khuôn mặt đẹp trai nhanh chóng hiện lên tím bầm, mắt Quyền Hạo xuất hiện ánh sáng khát máu, “Tôi có thể có ngày hôm nay, cũng không phải do nhà họ Quyền có thể cho.” Dứt lời, quả đấm của anh vừa nhanh vừa mạnh đánh nghiêng đầu Thẩm Cảnh Kỳ.

Lửa mạnh đốt bên cạnh hai người, đốt đến lòng họ tràn đầy khó chịu, tự ái cao ngạo của bọn họ cũng bởi vì đối phương mà bị tổn hại.

“Quyền Hạo, anh đã muốn đánh, tôi theo cùng.” Lâm thiếu gia nhà họ Thẩm, anh thật sự chưa từng sợ ai, hiện giờ không có súng không có những vũ khí khác, anh liền dùng tay không đánh chết Quyền Hạo đã sớm cần phải chết.

Hai người nhanh chóng đồng thời đánh nhau, đối phương đều được huấn luyện nghiêm túc từ nhỏ, bắt đầu ra tay, nhưng từng chiêu trí mạng. Trên gương mặt đẹp trai tuấn tú của hai người xanh tím đan xen, khóe môi tràn ra tia máu, cổ về cực kỳ nhếch nhác.

Hai trai đẹp đánh nhau, người đi qua tò mò bắt quái quan sát từ xa, cũng không có ai đi khuyên can, nguyên nhân là không dám, đầu năm nay đỡ người già còn có thể bị coi là xáo trá, đi khuyên can lỡ như bị ngộ thương vậy lỗ lớn rồi.

Khi ở bờ sông thì Lâm Hi phát hiện Quyền Hạo ở chỗ xa, chỉ có điều cô không muốn để cho Thẩm Cảnh Kỳ biết, cũng không lộ ra. Khi trở lại nhà họ Lâm thì cô không kịp chờ đợi cầm ống nhòm lên đi tới ban công nhìn tình huống bờ sông, chuyện này không thể trách cô, thật sự lòng hiếu kỳ lên tới.

Điều chỉnh tốt ống nhòm, thấy bên bờ sông tụ tập không ít người, lại chuyển phương hướng một cái, thấy cảnh tượng thì cô cả kinh đến cầm muốn rút xuống. Cô thể nhưng lại thấy Quyền hạo và Thẩm Cảnh Kỳ đang đánh nhau, hai người ra tay không hề ôn hòa, nhiều chiêu đều có thể bị mất mạng.

Nhìn một lúc lâu, cô sờ cằm.

Tại sao hai người này có thể lực ngang nhau, vì sao Quyền Hạo không thể đánh chết Thẩm Cảnh Kỳ tên thần kinh này.

“Em đang làm gì ở đây vậy?” Lâm Thần cầm khăn lông ra ban công phơi, ngoài ý muốn nhìn thấy vẻ mặt rối rắm của em gái mình.

“Không nhìn cái gì.” Lâm Hi thu ống nhòm lại, liếc mắt nhìn hai người đang vật lộn ngoài bờ sông.

Phơi xong khăn lông, Lâm Thần đi theo trở lại phòng khách ngồi, “Người tới tìm em là ai vậy?”

“Anh một tên con trai, cũng bắt quái như vậy là sao?” Quăng một ánh mắt như dao cho Lâm Thần, Lâm Hi không muốn nhắc tới Thẩm Cảnh Kỳ.

“Thần là anh trai, quan tâm cuộc sống của em gái là chuyện rất bình thường chứ? Đừng dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn anh, anh không phải kiểu người nhiều chuyện đó.” Em gái mình quăng ánh mắt như dao găm, Lâm Thần hiểu sai là khinh bỉ.

“Em không khinh bỉ anh, em chỉ khinh thường anh.” Lâm Hi nói lời tức chết người không đền mạng, cầm ống nhòm lên trở về phòng ngủ.

Sau khi đóng cửa lại, cô nằm bên cửa sổ, dùng ống nhòm tiếp tục quan sát cảnh tượng vừa rồi.

Trên bờ sông, Quyền Hạo và Thẩm Cảnh Kỳ đánh nhau nửa giờ, thể lực của bọn họ tuy tốt, nhưng cũng không chịu nổi khi gặp phải đối thủ có bản lĩnh không khác nhau lắm, bọn họ mệt mỏi, liền dừng tay.

Hai người không thờ hỗn hển, tím bầm giao thoa trên gương mặt lạnh lùng không vui, ánh mắt cũng không muốn đặt trên người đối phương. Quần chúng vây xem xa xa, nhìn thấy hai người đánh nhau ngừng tay, cũng từ từ tản đi, trên bờ sông chỉ còn dư lại hai người mặt đối mặt.

“Đại thiếu gia nhà họ Quyền sống trong nhung lụa, bản lĩnh còn rất tốt.” Lau vết máu trên mặt, Thẩm Cảnh Kỳ hung hăng nói.

“Anh cũng không kém.” Quyền Hạo khó gặp được đối thủ, trải qua một trận đánh vô cùng tinh tế, cũng không keo kiệt khen ngợi.

“Tôi sẽ không nhường Hi Nhi cho anh.”

“Cô ấy yêu chi có thể là tôi, mà anh nhất định là khách qua đường.” Quyền Hạo nói vô cùng chắc chắn, chỉ có điều bây giờ mặt anh khó coi, nói đến lời này, khí thế thì đủ, nhưng vết máu loang lổ trên mặt xem ra thiếu sức thuyết phục.

Thẩm Cảnh Kỳ cười nhạo một tiếng, khinh miệt nói: “Đừng đánh giá cao địa vị bản thân ở trong cảm nhận của cô ấy.”

“Mọi mắt mong chờ.” Quyền Hạo ném xuống những lời này, liền trở lên xe.

Ánh mắt nhìn về phía tầng lầu nhà họ Lâm, khoe môi Thẩm Cảnh Kỳ nhếch lên, không vui lái xe rời đi.

Vào giờ phút này, Lâm Hi đang thương thức đến vui vẻ, thấy không còn đánh nhau, trong lòng tràn đầy không đành. Hai người đều là người đáng ghét, sao không dùng toàn lực đánh đối phương không chết cũng tàn phế chứ, cô sẽ rất vui vẻ!

Tình cảnh ảo tưởng trong đầu dừng lại, Lâm Hi chợt nghĩ đến chuyện phải làm, vội vàng đặt ống nhòm xuống, vội vã đi xuống lầu dưới. Thẩm Cảnh Kỳ vừa tìm cô, Quyền Hạo đã xuất hiện ở đây, vậy chứng minh cái gì, chứng minh Quyền Hạo vẫn vô cùng rõ ràng hành tung của cô, rốt cuộc có vấn đề ở chỗ đó?

Quyền Hạo nhìn chăm chú vào phương hướng nhà họ Lâm hồi lâu, cảm thấy đúng lúc rồi đi, anh quay cửa xe lên, chuẩn bị khởi động xe rời đi. Tầm mắt vừa nhìn về phía trước, thấy cô gấp rút vội vã đi về phía anh, anh lập tức mở cửa xe xuống đất.

Bởi vì vội vã chạy tới, Lâm Hi thở hơi gấp, quả nhiên những ngày này quá yên ổn, thế lực trở nên không quá tốt.

“Hi nhi, như thế nào?” Sắc mặt cô ửng đỏ, anh vỗ nhẹ lưng cô.

Từ nơi xa nhìn người ta đánh nhau thật thoải mái, sao lại gần nhìn mặt Quyền Hạo, cô không khỏi bật cười, “Anh thật xấu xí!” Nhìn quen khuôn mặt điển trai của Quyền Hạo, đột nhiên nhìn thấy trên mặt có vết máu đáng vẻ hơi sưng đỏ, cô cảm thấy hơi khó chịu.

“Mấy ngày nữa sẽ tốt lên.” Anh sờ mặt.

“Lần sau không cần đánh nhau với Thẩm Cảnh Kỳ bệnh thần kinh đó, anh ta điên khùng thì điên khùng, anh không cần điên khùng với anh ta.” Không cực kỳ rõ ràng hai người đánh nhau vì chuyện gì, chỉ có điều cô vẫn có thể đoán được đại khái. Hai người đàn ông xuất sắc như nhau đánh nhau vì cô, cảm giác này, là một người phụ nữ rất có cảm giác hư vinh, nhưng mà, sau thâm dễ chịu, chính là chán ghét.

“Ừ.” Anh nghe cô.

Lâm Hi đưa tay sờ gương mặt sưng đỏ của anh, “Có đau không?”

Đưa tay cầm tay của cô, Quyền Hạo cười, “Không đau.” Cô chạm tới thẳng được linh đan diệu dược, cô quan tâm anh sao? Trong lòng xẹt qua dòng nước ấm, hơi nóng, cảm giác căng căng, toàn thân anh đều rất thoải mái.

Rút tay từ trong tay anh về, cô chớp mắt một cái, tí mi muốn xem khác biệt trong mắt Quyền Hạo. Không nhìn ra khác biệt, cô chỉ đàn hồi thẳng, “Bây giờ anh vẫn cài thiết bị định vị hoặc máy nghe lén gì đó trên người tôi sao?”

“Không có.” Anh trả lời rất thành thực.

“Rất biết nghe lời!” Lấy được câu trả lời như mong muốn, Lâm Hi hôn vào lòng bàn tay, rồi dán bàn tay lên mặt anh, “Đây là phần thưởng cho anh.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Chương 58.1: Chọn rời đi

Editor: Puck

Thời gian như nước chảy thật nhanh, một tuần đã qua, khi Lâm Hi cùng ba người nhà họ Lâm đi du ngoạn khắp nơi, cũng có cảm xúc vui vẻ, hoạt động gia đình như vậy, từ khi ra đời cho đến nay đây là lần đầu tiên cô tham gia.

Ba người nhà họ Lâm ngóng trông thời gian có thể trôi chậm một chút, khi thời gian Quyền Hạo quy định trôi qua, một đêm cuối cùng kia, bọn họ mất ngủ tập thể.

Bên trong sân bay, mẹ Lâm đôi mắt đầm lệ mông lung nhìn con gái xinh đẹp trước mặt, nghẹn ngào không nói ra, nắm thật chặt tay con gái, là phương thức duy nhất biểu đạt tình thương của mẹ. Cha Lâm và Lâm Thần, là đàn ông, cũng không tiện lộ ra nước mắt ở trong trường hợp công cộng người người nhìn tới, cổ họng bọn họ nghẹn ngào, không biết biểu đạt đau thương khi xa cách như thế nào.

Trở lại Singapore, cũng không biết bao nhiêu năm nữa bọn họ có thể gặp mặt?

Rõ ràng là người nhà thân thiết, lại phải sống ở hai quốc gia hoàn toàn khác biệt.

Ôm mẹ Lâm đang thút thít một cái, Lâm Hi cũng bị cảm xúc đau thương này lây tới, cô miễn cưỡng nặn ra nụ cười ngọt ngào, trông mắt trong veo như nước lộ ra vẻ không đành, “Đừng khóc, mặt cũng loang lổ, rất xấu, có thời gian rảnh con sẽ đến Singapore tìm mọi người.”

“Hi Hi, cha mẹ không ở bên cạnh con, con nhất định phải chăm sóc tốt mình.”

“Con biết rồi.”

“Chúng ta đi.” Cảm xúc của cha Lâm rất sa sút, nước mắt không kiềm chế được chảy từ khóe mắt xuống, khóc ở trước mặt con gái, ông cảm thấy rất ngượng ngùng, dùng tay áo lau nước mắt, ảo não nói, “Lần chia xa này, không biết bao nhiêu năm nữa chúng ta mới có thể gặp mặt.”

“Chúng ta sẽ gặp mặt rất nhanh.” Cô từng nghĩ, điều kiện cho phép, cô cũng sẽ di dân đến Singapore.

“Hy vọng như thế.” Mẹ Lâm không kiềm chế được cảm xúc, nhiều lần đến bờ biển giới súp đổ. Bà thương yêu con gái nhỏ, vì bọn họ thân làm cha mẹ vô dụng, chỉ có thể để con gái sống ở nhà họ Quyền, bọn họ thật có lỗi với con gái.

Loa thúc giục lên máy bay vang lên hết lần này đến lần khác, Lâm Hi nhẹ nhàng dùng khăn giấy lau khô nước mắt cho mẹ Lâm, trái tim đóng chặt lặng lẽ rách ra một khe nhỏ. Đây là lần đầu tiên có người khóc vì cô, đau lòng vì cô, đây là việc cô chưa từng cảm nhận, thì ra được người quan tâm, được người khác yêu thương là một chuyện kỳ diệu như vậy.

“Mọi người nhanh lên máy bay đi, nếu không sẽ không kịp.”

“Hi Hi, chăm sóc cho mình thật tốt!”

Ba người nhà họ Lâm mang theo không nỗi, nhìn khuôn mặt càng lúc càng xa của Lâm Hi, bọn họ qua kiểm tra hải quan. Cuối cùng, bọn họ lên máy bay, Lâm Hi ở sảnh chính, bọn họ không nhìn thấy nữa, cuộc hành trình thăm người thân cũng kết thúc ở đây.

Trong sân bay, không thiếu hụt nhất chính là ly biệt, đồng thời cũng là nơi nước mắt rơi nhiều nhất.

Nhìn chung quanh một vòng người nhà, người yêu, bạn bè đang ôm nhau xung quanh, Lâm Hi khẽ nhếch khóe môi, nghĩ tới một tuần vui vẻ này, cô rất cuộc cười, cười đến tùy ý như vậy, trên khuôn mặt đẹp hiện lên ánh sáng thanh xuân.

Trong một tuần này, thật ra thì cha Lâm mẹ Lâm có từng nói với cô, Quyền Hạo là kết cục tốt nhất cho cô, vừa nghe đến điều này, cô cũng biết Quyền Hạo đề cho bọn họ trở lại cũng không phải tốt bụng như vậy, ba người nhà họ Lâm trở lại cũng chỉ vì Quyền Hạo muốn bọn họ làm thuyết khách cho anh, nhưng đáng tiếc, cô không phải Lâm Hi kia, lời vợ chồng nhà họ Lâm không có sức ảnh hưởng với cô, chỉ có điều quan tâm yêu thương nồng đậm mà bọn họ biểu đạt ra đã động cô.

Thở ra một hơi thật dài, ngũ quan xinh xắn bao phủ linh khí, cô liếc nhìn một vòng xung quanh, xác định không có người Quyền Hạo phái tới đi theo sau cô, cô bình tĩnh trở lại nhà họ Lâm.

Vì có thể thuận lợi rời đi, không trở lại cuộc sống ở nhà họ Quyền, những ngày này, cô chuẩn bị rất nhiều.

Trước kia ở nhà họ Quyền ba năm, cô ôm cuộc sống yên ổn, có thể ôm ấp bầu đời Quyền Hạo kéo cao thân phận của cô. Hiện giờ, không được, nhảy bém, tính thương nhân, năng lực quan sát và bản lĩnh trước kia nhất định phải trở lại, Lâm Hi cô, không thể sống dựa vào người khác cả đời, cô phải trở về cô chân thật nhất trước kia, nếu không, huấn luyện như địa ngục mười năm sẽ uổng phí.

Nói cô ích kỷ cũng được, nói cô không có lương tâm cũng được, tóm lại cô rời khỏi nhà họ Quyền sắp biến thành sự thật.

Đeo mắt kính gọng đen đã sớm chuẩn bị, cô hát cảm lên, nện bước chân hoàn mỹ nhất đẹp mắt nhất rời khỏi sân bay quốc tế.

Mới ra đến sân bay quốc tế, cô đã nhìn thấy mấy người áo đen rất quen mắt, người áo đen nhìn chung quanh, giống như đang tìm cái gì. Cô đảo mắt, nhớ tới những người áo đen này đều là cận vệ của Thẩm Cảnh Kỳ, trong phút chốc, cô biết bọn họ đang tìm cô.

Nhiều đôi mày thanh tú, kéo nón trên áo sau lưng lên đội, đôi tay cô nhét vào trong túi áo, chạy đến bên người qua đường có thân thể không lồ, lạng lẹ muốn tránh khỏi những người áo đen này.

Người qua đường Giáp nhìn thấy có một cô gái chạy đến bên cạnh mình, anh hơi khản trương, trong lòng bàn tay cũng khẽ đổ mồ hôi. Phải biết rằng bởi vì anh quá béo, ở trên đường, người phụ nữ nhìn thấy anh bình thường đều không cho anh một cái liếc mắt, hiện giờ có một cô gái vóc người cao gầy, không thể nhìn thấy khuôn mặt đi tới bên cạnh anh, đây là vận số tốt bao nhiêu, mặc dù nói không biết cô gái này như thế nào, đều do cô gái này khẽ cúi đầu và mang theo mắt kính.

Mấy người áo đen nhìn chung quanh một chút, không tìm thấy được mục tiêu bọn họ muốn tìm.

Đột nhiên có một người áo đen buông ánh mắt về trên người một tên mập, anh cau mày, chẳng lẽ hiện giờ bạn gái người mập mập đều là người gầy? Đang chuẩn bị dời tầm mắt đi, anh nhìn thêm vài lần cô gái ở bên cạnh người mập, cảm thấy bóng lưng cô bé này thật quen thuộc.

Lâm Hi cúi đầu nhìn kỹ bậc thang, cô nhảy bèn cảm nhận được có một ánh mắt bén nhọn đang chăm chú nhìn mình, trong lòng xẹt qua dự cảm xấu, cô khẽ quay đầu lại nhìn, phát hiện chủ nhân của ánh mắt đó chính là một trong những người áo đen.

Người áo đen cau mày tí mĩ nhí lại, đã từng thấy bóng lưng này ở đâu? Cho đến khi anh nhìn thấy cô gái mở cửa lên xe, anh dùng sức vỗ đầu một cái, đây không phải là Lâm tiểu thư mà thiếu gia căn dặn nhất định phải đón về sao?! “Đừng nhìn nữa, Lâm tiểu thư ở đằng kia!” Phản ứng cực nhanh, anh chỉ vào xe Lâm Hi, lớn tiếng nói với các anh em.

Mấy người áo đen còn lại nghe vậy, kinh hãi nhìn xe Lâm Hi, “Nhanh lên, tài lái xe của Lâm tiểu thư vô cùng tốt, chúng ta nhanh đuổi theo.”

Lâm Hi đạp chân ga, đảo tay lái, xe lấy tốc độ rất nhanh rời đi.

Mấy người áo đen vội vàng lên xe, thấy Lâm Hi lái xe càng ngày càng xa, bọn họ nóng nảy.

Làm một thân trọng đòi trước, bản lĩnh lợi hại, tốc độ chạy trốn càng phải nhanh. Qua ba năm sống yên ổn, cũng không nói lên năng lực của cô thoái hóa, chỉ có điều thể lực không tốt bằng thân thể đòi trước mà thôi, dọc theo đường đi không ngừng vượt qua các xe khác, lái tốc độ đến cao nhất, xe thể thao được Lâm Hi chạy linh hoạt đến ghê gớm.

Gặp đèn đỏ, trên đường không có người đi đường cũng không có xe khác chạy, cô đạp chân ga xông tới.

Gặp phải xe cản trở cô mà nói, cô đều ấn còi.

Giao thông để đô nổi danh hồng bét ở thiên triều, đua xe trên đường cao tốc là chuyện thường xảy ra, lúc này Lâm Hi đang trên cầu vượt, không may phía trước có tai nạn xe cộ, cô bị buộc dừng xe. Phiền não mở cửa xe ra ngoài, mặc dù đám ám vệ của Thẩm Cảnh Kỳ đã bị cô bỏ rơi, thời gian cấp bách, bên nhà họ Quyền đã phái người tới đón cô về nhà họ Quyền.

Đảm sùan xe mấy cái cho hả giận, Lâm Hi không cảm thấy đau, lấy mắt kính xuống, cầm giỏ xách để trên chỗ ngồi bên cạnh ghé lái, “Thôi, xe này để cho cảnh sát giao thông xử lý.”

Bước chân Lâm Hi cực nhanh, rất nhanh đã xuống cầu vượt. Chuông điện thoại di động vang lên, cô vừa nhìn hiển thị cuộc gọi tới là Quyền Hạo, cô cười cười, “Có chuyện gì sao?”

“Hi nì, quần gia đã đến sân bay đón em.”

Xe qua lại không dứt, cô mỉm môi cười khẽ, “Biết rồi.”

Không cho Quyền Hạo có cơ hội nói hẹn gặp lại, cô lập tức cúp điện thoại, dừng bước chân, như có điều suy nghĩ đứng trước một thùng rác. Ấn điện thoại di động mấy cái, cô vung tay, điện thoại di động chính xác ném vào trong thùng rác. “Hẹn gặp lại!” Bắt đầu từ hôm nay, cô muốn nói hẹn gặp lại với nhà họ Quyền.

Tiếng tút tút quen thuộc vang lên bên tai, trong tròng mắt đen như mực của Quyền Hạo thoáng hiện vẻ nghi ngờ.

Đeo mắt kính để nguyên quần áo nón, cô ngồi lên xe taxi, đi tới mục đích.

Trên đường phố của đế đô phồn vinh, chỗ nào cũng có camera, vì để tránh phiền toái không cần thiết, cô đặt tiền trong một nhà xưởng bỏ hoang ở ngoại ô.

Thanh toán tiền thuê xe, cô nhìn nhà xưởng bỏ hoang, trong mắt nhanh chóng xẹt qua tia sáng hắc ám.

Nơi này là thành phố cấp huyện của đế đô, non xanh nước biếc, kinh tế rõ ràng không phát triển, thay hết toàn bộ quần áo trên người, trừ tiền mặt trong túi ra cô không cầm cái gì khác.

Cột tóc dài lại, trên đầu mang tóc giả ngắn, lấy gương trang điểm ra, tí mĩ hóa trang thành trang nhã, đeo kính mát lớn lên, đổi về nhàn nhã trên người thành dáng vẻ thành thực, lùi trước vênh sau, bỏ qua đường cong quá mức thanh xuân và bàn tay trơn nhẵn, chột liếc mắt nhìn qua, đây là một cô gái xinh đẹp tràn đầy quyền rũ và có vị phụ nữ, cho dù tinh tế nhìn, lúc này Lâm Hi cũng là một người phụ nữ xinh đẹp chọc mắt người, chỉ có điều không có vẻ thành thực kia mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Chương 58.2: Chọn rời đi

Editor: Puck

Cô cúi mắt xuống quan sát trang phục của mình, Ok, ngực trang xong.

Tìm được bọc giấu tiền, cô cười như không cười sờ khuôn mặt.

Trần Tiêu chờ đợi ở sân bay, tìm chung quanh thật lâu, vẫn không phát hiện ra bóng dáng tiểu thư nhà mình.

Có kinh nghiệm lần trước tiểu thư nhà mình đi Úc Thành chơi mà không thông báo với người khác, Trần Tiêu lập tức vận dụng quyền thế, lấy video sân bay đến xem. Cẩn thận nhìn chăm chú vào màn hình, khi thấy bóng dáng quen thuộc đó rời khỏi sân bay, Trần Tiêu đã có dự cảm chẳng lành.

Thân thể Trần Tiêu run lên, quyết định gọi điện thoại cho tiểu thư nhà mình, giọng nữ hệ thống vui vẻ nhắc nhở rất nhiều lần, chủ thuê bao tạm thời không thể nghe điện thoại.

Nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại đi động, Trần Tiêu muốn trừng ra vết rách.

Điện thoại của tiểu thư nhà mình không gọi được, bình thường mà nói chỉ có hai tình huống, một là tiểu thư không muốn nghe điện thoại, hai là không biết cô đi đâu chơi rồi, vì để tránh cho bị người khác quấy nhiễu, ai gọi điện thoại tới đều không nhận.

Hai khả năng này, tiểu thư nhà mình thuộc về khả năng nào đây? Nếu là khả năng thứ nhất thì còn may, nếu như là khả năng thứ hai thì bị kịch rồi, thiếu gia lại lật đổ khắp toàn thành rồi.

“Quản gia, tiểu thư đã rời khỏi sân bay, chúng ta nên làm cái gì?” Lý Thắng thấy vẻ mặt nghiêm túc của Trần Tiêu, cẩn thận hỏi. Bởi vì anh làm ám vệ của tiểu thư nhưng không làm tròn chức trách nhiều lần, hiện giờ đã bị cách chức làm tài xế.

“Còn có thể làm sao, đương nhiên là tìm người.” Trần Tiêu tỏ vẻ đau khổ, anh thân là quản gia dễ dàng sao? Anh mới ba mươi tuổi đầu, hiện giờ đã giống như ông già sáu mươi tuổi! d

“Chúng ta đi đâu tìm?”

“Cậu một tài xế làm tròn bổn phận của cậu là được rồi, dài dòng nhiều như vậy làm gì?” Trần Tiêu tức giận quát lớn, nghĩ tới tiểu thư nhà mình sẽ đi đâu. Trong khoảng thời gian này, tiểu thư nhà mình và thiếu gia thỉnh thoảng giận dỗi, nhưng chung đụng cũng tạm được.

Bây giờ muốn tìm được tiểu thư nhà mình cũng không dễ dàng như vậy, thứ nhất trên người tiểu thư không có thiết bị định vị và thiết bị truy tìm, thứ hai bởi vì lần trước ám vệ đi theo tiểu thư mà phát giận, thiếu gia thấy thế nên không phái ám vệ đi theo tiểu thư nữa, thứ ba tiểu thư không muốn nghe điện thoại của bọn họ.

Nếu tiểu thư định cố ý không để cho bọn họ tìm được mình, bằng vào thế lực nhà họ Quyền, lật ngược để đo, bọn họ thật sự phải tốn mấy ngày mới có thể tìm được cô. Vì để tránh cho Quyền thiếu một lần nữa không tìm được tiểu thư mà điên cuồng, việc cấp bách chính là tìm được tiểu thư.

“Còn lo lắng gì nữa, sao không đi!” Lòng Trần Tiêu như lửa đốt, thấy Lý Thắng sững sờ, lại gào lên một trận.

“Vâng.” Lý Thắng bước nhanh đuổi theo Trần Tiêu.

Hai người vội vã chạy tới nhà họ Lâm, không phát hiện ra bóng dáng của Lâm Hi, Trần Tiêu gọi điện thoại cho tất cả bạn bè của Lâm Hi, bọn họ đều nói hôm nay chưa từng nhìn thấy cô.

Không ngừng xoay quanh tại chỗ, Trần Tiêu gõ đầu mình, tự nhủ, “Tiểu thư rốt cuộc đi đâu?” Chỗ tiểu thư nhà mình thích đi đến đơn giản chỉ có hai chỗ, một là hộp đêm, hai là khu vui chơi, nhưng người ở hai chỗ đó đều báo lại nói chưa từng nhìn thấy tiểu thư, như vậy tiểu thư ở đâu?

Thời gian từ lúc Quyền thiếu hạ lệnh đón tiểu thư đến giờ là hai giờ, Trần Tiêu cắn môi dưới, mặt mày ủ ê, “Xem ra chỉ có thể vận dụng thế lực nhà họ Quyền rồi.”

Bằng vào hai người anh và Lý Thắng, vốn không có khả năng tìm được tiểu thư nhà mình, như vậy chỉ có thể mong đợi và ám vệ và bọn họ vệ nhà họ Quyền

Trần Tiêu kinh hãi gọi điện thoại cho Quyền Hạo, Quyền Hạo đang làm việc ở Lĩnh Lâm, nhận được điện thoại của Trần Tiêu thì khẽ cong khóe môi lên mỉm cười, anh cho rằng Trần Tiêu đón được cô về nhà, một tuần không gặp cô, lòng tràn đầy nhớ nhung cô.

Khoảnh khắc khi điện thoại tiếp nối, Trần Tiêu khẽ buông tay, thiếu chút nữa vứt điện thoại di động, đây đều do bị dọa, “Thiếu gia, tiểu thư không có ở sân bay.”

Khóe môi đang cong lên của Quyền Hạo mím chặt ngay một giây sau, mây đen giăng đầy trên mặt, “Cậu nói cái gì?”

Giọng nói giá rét, thân thể Trần Tiêu run lên, “Tiểu thư không có ở sân bay.”

“Lập tức đi tìm.” Hai giờ trước anh mới gọi điện thoại cho cô, cô vẫn nói đang ở sân bay, sao hiện giờ không thấy tăm hơi?!

“Dạ, thiếu gia.” Trần Tiêu nom nớp lo sợ ngắt điện thoại, ngay sau đó gọi điện thoại cho thủ lĩnh ám vệ của Quyền thiếu, “Hành Thư, tra xem tiểu thư ở đâu?”

Hành Thư ở bên kia nhận được mệnh lệnh, không tới nửa giờ đã gọi điện thoại lại cho Trần Tiêu, “Hơn hai giờ trước, tiểu thư đến một nhà xưởng bỏ hoang ở huyện XX, hiện giờ không biết tung tích.”

Nhà xưởng bỏ hoang! Nghe được mà Trần Tiêu cau mày, tiểu thư nhà mình không có việc gì đi vùng ngoại ô làm gì? “Điện thoại di động của tiểu thư có chức năng định vị, cậu tra một chút.”

Hành Thư gõ bàn phím mấy cái, rất nhanh tra được vị trí, “Ồ trên đường XX.”

“Vị trí có di động không?”

“Không có.”

“Bây giờ cậu lập tức phái ám vệ đến đường XX tìm tiểu thư.” Vì để phòng ngừa lỡ như, vẫn phái nhiều người một chút đi tìm tương đối tốt, “Sau khi tìm được tiểu thư, trước tiên báo lại cho thiếu gia.”

“Dạ, quân gia.”

Trần Tiêu cúp điện thoại, lại cùng Lý Thắng vội vàng chạy tới đường XX, ám vệ và bọn họ cùng nhau tìm kiếm. Bọn họ tìm tới tìm lui trên đường mấy lần, vẫn không phát hiện ra bóng dáng của Lâm Hi, căn cứ vào định vị, cuối cùng bọn họ tìm thấy được điện thoại di động bị tiểu thư nhà mình vứt vào trong thùng rác.

Chăm chú nhìn điện thoại của tiểu thư nhà mình, Trần Tiêu trợn trắng mắt, “Tăng thêm người đi tìm tiểu thư.”

Điện thoại di động đã ném, xem ra tiểu thư nhà mình đã sớm biết điện thoại di động này có vấn đề. Kể từ sau khi thiếu gia tỏ tình với tiểu thư, tiểu thư tương đối ghét bỏ tiếp xúc với thiếu gia, khi đó anh chỉ nghĩ, tiểu thư trong lúc nhất thời không tiếp nhận nỗi thiếu gia, qua khoảng thời gian sẽ tốt lên, hiện giờ hay rồi, tiểu thư ném điện thoại di động, người thì không thấy.

Lâm Hi nguy trang tỉ mỉ, vì sợ để lại dấu mối, cô không ngồi xe, lựa chọn đi bộ đến bến xe khách, nửa giờ sau tới một trấn nhỏ không biết tên.

Thế lực nhà họ Quyền có bao nhiêu, thông qua chuyện tìm Lâm Hi đã phô bày toàn bộ.

Quyền Hạo ra lệnh một tiếng, tất cả người khắp thành bán mạng vì nhà họ Quyền bắt đầu tìm kiếm Lâm Hi.

Lâm Hi tưởng không để lại dấu mối về hành tung, rất nhanh đã bị tra ra được, dấu mối dừng lại ở nhà xưởng bỏ hoang đó. Có manh mối này, vô số người chạy tới huyện XX, cảm hình chụp của Lâm Hi hỏi người dân địa phương.

Có công mài sắt có ngày nên kim, cuối cùng một người dân bên cạnh nhà xưởng bỏ hoang, vuốt mái tóc ngắn rối loạn, “Tôi thấy cô gái này tiến vào trong xưởng, nhưng không thấy cô ấy đi ra ngoài, chỉ thấy được một người phụ nữ đáng đẹp ăn mặc cũng rất hợp mốt đi ra.” Lúc ấy người dân này đang phơi ngô, mới nhìn thấy Lâm Hi.

Nghe manh mối như thế, đầu Trần Tiêu đầy vạch đen, không cần suy nghĩ quá nhiều, cũng không cần phân tích, cũng biết người phụ nữ ra sau nhất định là tiểu thư nhà mình. Đưa người nhà lên máy bay, ngay sau đó tới đây tiến hành thay quần áo, tiểu thư nhà mình làm vậy vì rời khỏi nhà họ Quyền sao?

Liên quan đến việc có thể tìm được Lâm Hi hay không, Trần Tiêu rất hồi hộp, tiểu thư nhà mình thông minh bao nhiêu anh không cần nói. Nhưng cô muốn rời khỏi, là tuyệt đối không thể, trước không cần nói đến thiếu gia có bằng lòng hay không, đầu tiên phu nhân và lão gia tuyệt đối sẽ không để cho cô rời khỏi nhà họ Quyền rời khỏi bên cạnh thiếu gia.

Anh cần thận nhớ lại hành động những ngày qua của tiểu thư, thật sự không phát hiện dấu hiệu tiểu thư muốn rời đi.

“Tiếp tục hỏi người.” Trần Tiêu lạnh giọng ra lệnh.

Không có công nghệ cao, chỉ có thể sử dụng chiến lược biển người rồi.

Bóng đêm phủ xuống, lòng Quyền Hạo càng ngày càng lo lắng, đầu óc xâm nhập thân thể, nhìn ngoài cửa sổ anh đau đến không thể nói, trán toát ra lượng lớn mồ hôi lạnh. Hôm nay không phải là đêm trăng tròn, lòng anh cũng vẫn đau đớn.

Tại sao không thấy Hi nhỉ?

Theo tin tức Trần Tiêu báo về, môi dưới của anh đã cắn rách, tia máu dính đầy môi, sắc mặt chột tái nhợt.

Đau đã chết lặng, lạnh lẽo lan rộng toàn thân, anh như đang ở trong đầm băng.

Trải qua cố gắng không ngừng, cuối cùng hỏi thăm được tiểu thư nhà mình đi theo phương hướng nào. Trong gió rét, Trần Tiêu mang theo người dưới đông đảo, lao tới bên xe khách.

Cùng lúc đó, bởi vì hội chùa mà trấn nhỏ không biết tên nào nhiệt khác thường.

Lâm Hi rảnh rồi đi bộ trên đường, một tay cầm xúc xích chiên một tay cầm trà sữa, nhìn nhân dân chất phác bá khí, cô cảm thấy thật thú vị, định tối nay ở đây một đêm, không vội rời đi.

“Tiểu thư.” Trần Tiêu đứng ở bên xe khách hỏi thăm một phen, trên đường chạy tới trấn nhỏ không biết tên, vừa hay nhìn thấy Lâm Hi ở cách đó không xa.

Nghe được tiếng gọi quen thuộc, Lâm Hi nuốt thức ăn trong miệng xuống, nghĩ thầm, Trần Tiêu không phải nhanh như vậy đã xuất hiện ở nơi này chứ?!

“Tiểu thư.” Trần Tiêu thở hổn hển chạy tới.

Một lần nữa nghe được, Lâm Hi cũng không cho rằng là ảo giác, vừa nhìn nơi xa, trời ạ! Trần Tiêu đã đuổi tới.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Chương 59.1: Mất mà được lại

Editor: Puck

Mất Lâm Hi trọn to, ngay sau đó xúc xích chiên và thức uống trong tay rơi xuống đất, nâng chân bỏ chạy, đã sớm không để ý hình tượng gì đó.

Tốc độ tìm người của Trần Tiêu nhanh hơn một chút, không quá nửa ngày đã bị anh tìm được.

Ngược nhìn tiểu thư nhà mình trước mắt, trông mất Trần Tiêu đều muốn rớt ra rồi, đây là tiết tấu gì? Tại sao tiểu thư nhà mình vừa thấy anh đã bỏ chạy? Chẳng lẽ tiểu thư thật sự muốn rời khỏi nhà họ Quyền?

“Tiểu thư, đừng chạy, cẩn thận ngã xuống!” Trần Tiêu vừa chạy như điên, vẫn không quên kêu Lâm Hi cẩn thận chút.

Lâm Hi chạy phía trước, quay đầu liếc mắt nhìn Trần Tiêu, cô tăng tốc độ tiếp tục chạy. Không chạy là đồ ngốc!

“Các người chạy bên kia, các người chạy bên này, các người đi theo tôi.” Trần Tiêu dừng bước, chỉ huy bọn người dưới.

Người dưới do Trần Tiêu mang tới lập tức chia làm ba nhóm chia ra các phương hướng khác nhau chuẩn bị vây bắt Lâm Hi.

Bởi vì hội chùa, trên đường rất nhiều người, thân thể linh hoạt của Lâm Hi xuyên qua biển người.

“Tiểu thư, cẩn thận.” Thấy một người qua đường Giáp vóc dáng cao lớn chuẩn bị đụng phải Lâm Hi, Trần Tiêu nhanh chóng kêu to.

Phản ứng của Lâm Hi cực nhanh, nhanh chóng tránh ra, “Trần Tiêu, anh có thể đừng đuổi theo tôi không?”

“Không thể, xin tiểu thư trở về nhà họ Quyền với tôi.”

Bước chân vừa dừng lại, Lâm Hi mặt không đỏ không thở gấp, đối mặt với Trần Tiêu thở hổn hển, “Thế lực của tôi tốt hơn của anh, nếu tiếp tục chạy nữa, một chết chính là anh.”

Bước chân Trần Tiêu càng lúc càng chậm, thân thể hơi vô lực, “Tiểu thư, ngài định đi đâu chơi? Ngài nói cho thiếu gia một tiếng, tránh cho thiếu gia lo lắng.” Hiện giờ bên cạnh tiểu thư không có ám vệ, cũng không có máy định vị và thiết bị tìm kiếm, tìm được tiểu thư phải dựa vào sức người tìm kiếm.

Lâm Hi vô tội chớp chớp mắt to, khoe môi tràn ra ý cười, “Tôi không có ý định đi về.” Dừng một chút, cô sờ túi áo, móc đạn khói và bom cay ra, “Nói cho Quyền Hạo, cảm ơn anh ta chăm sóc ba năm qua!” Dự đoán trước được mấy người Trần Tiêu sẽ vây bắt nửa đường, cô đã sớm chuẩn bị đồ cần thiết.

Vừa dứt lời, khói mù trắng xóa dâng lên chung quanh Trần Tiêu.

Trần Tiêu còn chưa phân tích ra ý tứ trong lời nói của tiểu thư nhà mình, anh dày dạn kinh nghiệm, mắt vừa tiếp xúc với khói mù thì anh biết đây là bom cay rồi, hốc mắt không kiềm chế được chảy đầy nước mắt, chỉ trong chốc lát anh đã lệ rơi đầy mặt. Chờ khói mù biến mất, anh quay đầu nhìn bọn họ về phía sau cũng lệ rơi đầy mặt, lại nhìn phía trước, phát hiện tiểu thư nhà mình đã sớm không thấy bóng dáng.

“Tiểu thư.” Trần Tiêu nhìn chung quanh không có bóng dáng của tiểu thư nhà mình, anh nhanh chóng kêu to.

Lời tiểu thư nói kia không phải thật sự muốn rời khỏi nhà họ Quyền chứ, hồng bét!

Đưa tay xua khí cay trong không khí tản ra, Trần Tiêu nhìn một đám người chung quanh, mặt ủ mảy ề. Lần này nên làm cái gì?

Khi Trần Tiêu như con ruồi không đầu mang theo đồng đảo người dưới tìm kiếm Lâm Hi trên đường thì lúc này cô lại đang nhìn một dòng sông mà ngây ngốc.

Trong dòng sông nước sông chậm rãi chảy xuôi, gió lạnh nổi lên, Lâm Hi không nhận được run run.

Quay đầu lại nhìn đường nhỏ đen như mực, liếc mắt, cô ngồi xổm xuống đưa tay thử dò xét chạm vào nước sông, giá rét lạnh thấu xương thấm thấu vào thân thể cô.

Bây giờ không có thuyền, nếu muốn qua bờ bên kia ngồi xe, cô nhất định phải bơi qua!

Nghĩ đến Trần Tiêu sẽ nhanh chóng đuổi tới, cô khẽ cắn răng, hai mắt nhắm lại, tung người một cái.

Khó khăn bơi tới bờ bên kia, toàn thân cô ướt đẫm, cả người có vẻ chật vật không chịu nổi, quay đầu nhìn bờ bên kia, cô không hề lưu luyến.

Đêm đã khuya, bông tuyết xinh đẹp tung bay, Trần Tiêu và đồng đảo người dưới vẫn đang tìm kiếm trên đường.

Thế giới trắng như tuyết, đêm tối phủ xuống, nhà họ Quyền đèn đuốc sáng trưng, Quyền Hạo đứng bên cửa sổ, trông mắt thâm thúy vô biên nhìn chăm chú vào thế giới dưới màn đêm. Tiếng chuông dễ nghe vang lên, anh cúi mí mắt xuống, nhìn điện thoại di động trên bàn.

“Tìm được Hi nhi rồi sao?”

“Thiếu gia, tiểu thư để cho tôi nói lại một câu với thiếu gia.” Trong lòng Trần Tiêu không yên, không biết nói xong câu đó, sẽ có hậu quả như thế nào?

“Nói cái gì?”

“Tiểu thư nói, cảm ơn ngài chăm sóc ba năm qua.” Nói xong, Trần Tiêu không dám thở mạnh, yên tĩnh chờ đợi bão táp.

Ba giây đi qua, quả nhiên không ngoài dự đoán của Trần Tiêu, Quyền Hạo tức giận đập điện thoại xuống đất.

Chăm sóc! A! Đối với cô mà nói, ba năm qua anh đối với cô chính là chăm sóc sao?!

Thật đáng buồn lại nực cười!

Cầm điện thoại di động, trong lòng không yên chờ đợi hồi lâu, cuối cùng Trần Tiêu nhỏ giọng hỏi, “Thiếu gia, ngài vẫn còn nghe chứ?”

Ánh mắt lạnh lùng đưa mắt nhìn điện thoại di động trên đất, Quyền Hạo nhặt nó lên, giọng nhàn nhạt hàm chứa tia bất đắc dĩ, “Tăng thêm người, tiếp tục tìm.”

Mặc kệ cô đi đâu, chân trời góc bể cũng phải tìm ra cô.

“Dạ, thiếu gia.”

Ba ngày đi qua, đề đô gần như bị nhà họ Quyền lật tung rồi, vẫn không thấy bóng dáng của Lâm Hi.

Mấy ngày nay người giúp việc nhà họ Quyền đều run run rẩy rẩy, Trần Tiêu thăm hại hơn, vội vàng tìm Lâm Hi, thời gian ngủ cũng không có.

Sau khi cầm kết quả điều tra, sắc mặt Trần Tiêu trắng bệch, đẩy cửa thư phòng đi vào.

“Đã tìm được chưa?” Trong ba ngày qua không hề ngủ, mắt Quyền Hạo vẫn vận tia máu.

“Không có.” Trần Tiêu vô cùng khẩn trương, đặt bì tài liệu lên bàn, “Đây là hành trình trong khoảng thời gian này của tiểu thư.”

“Đi ra ngoài đi.” Nhận lấy bì giấy, Quyền Hạo cũng không có ý định tiếp tục hỏi.

“Dạ, thiếu gia.” Trần Tiêu khẽ cúi người, trong lòng lo lắng cho thiếu gia nhà mình, cũng đã ba ngày chưa hề nghỉ ngơi rồi, làm bằng sắt cũng không chịu nổi! Tiểu thư à, ngài đang ở đâu? Ngài không về nữa, chúng tôi cũng sẽ gặp nạn!

Mở bì giấy ra, lấy tờ giấy ra xem, sau khi Quyền Hạo xem xong, tràn đầy đau thương và tự giễu cười lên.

Thì ra là, trong khoảng thời gian này cô đã vì rồi đi mà chuẩn bị.

Thì ra là, cô không muốn sống cùng một chỗ với anh như vậy.

Hệ thống sưởi ấm trong phòng đầy đủ, nhưng lòng của anh lại vô cùng rét lạnh.

Anh vẫn luôn không biết yêu mà không thể có cảm giác gì, bây giờ anh hiểu được rồi, đâm đến đau lòng.

Nước mắt thoáng hiện trong khóe mắt, khô sớ lan tràn toàn thân, nhắm mắt lại, nước mắt không tiếng động chảy xuống, dính ướt mặt của anh, cũng hóa thành kịch độc ăn mòn tim anh.

Ngoài phòng bông tuyết bay xuống, bên trong phòng anh giống như bị vụn tên xuyên tim.

Cùng lúc đó, ở một thành thị nhỏ ven biển nào đó, Lâm Hi vui sướng chơi bên bờ biển. Ngày tháng trôi đi, thời gian cực nhanh, một năm rưỡi sau.

Nhà họ Quyền, sau khi Trần Tiêu nghe được một cú điện thoại, vội vã chạy vào trong thư phòng của Quyền Hạo.

“Thiếu gia, có tin tức của tiểu thư, tiểu thư bây giờ đang ở thành phố biển.”

Quyền Hạo đang cúi đầu xem tài liệu, vừa nghe được có tin tức của cô, anh lập tức ngược mắt lên, “Lập tức chuẩn bị máy bay tư nhân.”

Một năm rưỡi rồi, anh cuối cùng tìm được cô.

Thói quen có cô làm bạn, không có cô ở bên cạnh, tim của anh như bị người móc rỗng, chỉ là cái xác biết đi còn sống.

Hôm nay nghe được có tin tức của cô, lòng tràn đầy, hơi thở còn sống hình như trở lại.

“Dạ, thiếu gia.” Trần Tiêu cung kính đáp, yên lặng nuốt lời không nói ra vào miệng. Có lẽ cô ta không phải là tiểu thư, chỉ là người có dáng dấp tương tự tiểu thư. Thấy đáng vẻ mừng rỡ của thiếu gia, anh không muốn nói suy đoán này ra.

Thế giới không phải thiếu ai đó thì trái đất sẽ không quay, nhưng thiếu gia không có tiểu thư, thật sự sẽ không sống tiếp được.

Trong quán hàng bên bờ cát, Lâm Hi đang uống nước dừa hương vị ngọt ngào, thưởng thức biển rộng mênh mông bát ngát.

Trong gió biển có mùi mặn mặn, cô thích mùi này.

Thời gian trôi qua thật vui vẻ, bất tri bất giác một năm rưỡi đã qua, vượt cái cảm xỉnh xấn, trên mặt cô đều là nụ cười. Thành phố biển này, một năm bốn mùa như xuân, không khí trong lành, hoàn cảnh tuyệt đẹp, cô có một ý tưởng, đó chính là cả đời sống ở đây, thời gian bình bình thản thản chẳng phải là một hạnh phúc sao.

Nhìn rặng mây đẹp đẽ không tì vết nơi chân trời, cô hạ thấp mắt cười khẽ, uống sạch nước dừa trong ly, sắc trời không còn sớm, là thời điểm nên đi về.

“Lý Vân, em phải về nhà rồi, bye bye.” Lấy mười đồng trong bóp ra đặt lên bàn, cô đưa tay nói lời chào từ biệt với Lý Vân. Lý Vân là người bạn cô nhận biết ở đây, cô gái hai mươi tuổi, là trẻ mồ côi, trên người luôn lộ ra hơi thở kiên cường.

“Được, bye bye.” Lý Vân đang làm món mà khách gọi, tươi cười rất ngọt ngào, mặt mày cong cong như hình vầng trăng khuyết trên trời, đôi mắt trong suốt lại sáng ngời phấp phấp chút ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Chương 59.2: Mất mà được lại

Editor: Puck

Cầm vô ốc nhặt được trên bờ biển hôm nay, Lâm Hi đi về trong nhà.

Mới vừa tới lầu dưới, cô đã nhận ra một hơi thở không tầm thường, nhúu đôi mày thanh tú chăm chú nhìn chiếc Rolls-Royce, ngược mắt liếc nhìn nhà dân bình thường. Phòng cô thuê là một nhà dân rất bình thường, chung quanh đều là vài học sinh và thành phần trí thức, bọn họ vốn không có năng lực mua xe sang trọng như vậy, ở đây hơn một năm, cô cũng không nghe nói gần đây có ai thành người có tiền.

Không khỏi ngoái đầu nhìn lại, khóe mắt cô đã nhìn thấy một bóng dáng màu đen.

Nghe được tiếng bước chân lao xạo, trong phút chốc, cô xoay người nhìn chăm chăm vào người phía sau, “Ai vậy?” Ban đầu, sợ nhà họ Quyền nhanh chóng tìm được cô, cô có thể nói trải qua muôn vàn khổ sở mới đi đến nơi này, dọc theo đường đi thận trọng ngụy trang, thêm nữa, đề phòng để lại dấu mỗi, cô đều ngồi ô tô đường dài, bảy cong tám quẹo mới đến được nơi này.

“Không lên tiếng, đừng trách tôi không khách khí.” Tựa tay cầm một vỏ ốc từ trong thùng, cô nhắm ngay vào bóng người phía sau, nhanh, hung ác, chính xác nện vỏ ốc lên đầu người nọ.

Ám vệ vô tội này, sờ sờ cái gáy đã sưng thành u, khóc không ra nước mắt, anh trêu ghẹo ai chứ, không phải đảm nhiệm một tài xế, cho nên bị đụng phải đối xử như vậy.

Vuốt gáy, ám vệ này bình tĩnh đi ra, già vờ không biết Lâm Hi là ai, giọng hơi oán giận nói: “Vị tiểu thư này, tôi chỉ đứng ở đây, cô không cần hung ác như vậy chứ?”

Cô nhìn kỹ người đàn ông trước mắt ngũ quan đoan chính, trên mặt hơi khí khái, sàng lọc toàn bộ trí nhớ, phát hiện cô không nhận ra người đàn ông này, người đàn ông này thoát nhìn cũng không giống người nhà họ Quyền. Cô hơi ngưng ngưng cười cười: “Xin lỗi, anh đứng như vậy lại có động tác như thế sẽ khiến cho người ta hoài nghi, lần sau không nên như vậy.”

Té ra sai lại là người vô tội bị nện, ám vệ này nện ra một nụ cười rất miễn cưỡng: “Tôi đang ở đây chờ thiếu gia nhà tôi, nhầm chân đứng sau cây chơi một chút.” Xoa đầu, anh vẫn còn cảm thấy rất đau. Ở nhà họ Quyền lâu như vậy, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy tiểu thư trông như thế nào.

“Thiếu gia của anh?” Bao lâu chưa nghe xưng hô thiếu gia này, hình như từ sau khi cô rời khỏi nhà họ Quyền thì không nghe thấy nữa. Lâm Hi như có điều suy nghĩ nhìn chăm chú chiếc Rolls-Royce bên cạnh, “Thiếu gia của anh là ai?”

“Xin lỗi, tôi không thể tiết lộ.” Ám vệ này sợ tiết lộ quá nhiều tin tức, lựa chọn ngậm miệng.

“Người kỳ quái.” Lâm Hi làm bầm lâu bầu một câu, sau đó đi tới cửa nhà.

Đứng trước cửa nhà mình, cô chuẩn bị móc chìa khóa từ trong túi ra mở cửa, tầm mắt vô ý rơi lên khóa cửa, động tác cầm chìa khóa cứng đờ. Nếu không chăm chú nhìn khóa, sẽ không phát hiện có gì khác thường, chỉ khi nhìn kỹ, mới có thể phát hiện ổ khóa này bị cạy.

Khóa bị cạy bên trong, đây là tình tiết có trọng đến sao?

Trị an nơi này rất tốt, lại có trọng đảm đở ý nhà cô!

Môi hồng khê mím, cô chậm rãi để thùng nước xuống, cực kỳ cẩn thận dùng chìa khóa mở cửa

Cùng lúc đó, Quyền Hạo đang tỉ mỉ nhìn tất cả chung quanh, nụ cười trên khóe môi càng phát ra nồng đậm. Ánh mắt dừng lại trên bức hình trên vách tường, anh cúi mắt xuống, suy ngẫm, nghiêm túc xem xét tấm hình.

Lâm Hi đã làm xong chuẩn bị gặp trọng, cửa bị cô mở ra, thấy người ở phòng khách đưa lưng về phía cô. Trong nháy mắt đó, cô hóa đá! Đây là bao nhiêu năm mốc của cuộc đời đổ xuống?

Nghe được tiếng cửa mở, trong lòng mắt Quyền Hạo thoáng hiện vẻ mừng rỡ, nụ cười càng ngày càng sâu, vô cùng chắc chắn mở cửa chính là Lâm Hi, một tiếng “Hi nhi” hàm chứa nhớ nhung nồng đậm gọi ra.

Khuôn mặt tinh xảo điển trai hiện giờ hàm chứa ý vị thành thực, khi Lâm Hi nhìn thấy lần nữa thì muốn lập tức nhấc chân bỏ chạy. Khi rảnh rồi cô có nghĩ, Quyền Hạo thích cô có lẽ vì sống dưới cùng một mái hiên nhà sinh ra cảm tình, chỉ cần cô rời đi mấy năm, cảm tình đó của anh đối với cô sẽ theo thời gian trôi qua mà từ từ biến mất. Nhưng hôm nay xem ra, cô phát hiện chuyện không phải như thế! Rốt cuộc anh thích cô vì cái gì? Nói đi, cô nhất định sẽ đổi!

Mắt chớp cũng không chớp nhìn về mặt mừng rỡ như điên của Quyền Hạo, Lâm Hi tỏ vẻ cô rất đau lòng, vốn tưởng rằng là một tên trộm, thì ra là Quyền Hạo, là trộm còn dễ giải quyết, nhưng Quyền Hạo không dễ đối phó. Ở đây cách để đô rất xa, Quyền Hạo tìm khắp tối, điều này nói rõ cô trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của anh sao?

Thời gian một năm rưỡi, cô trưởng thành, gương mặt trái xoan trước kia hơi mập mạp, lúc này là mặt trái xoan tiêu chuẩn, đôi mắt sáng trong suốt lại tràn đầy tinh khí trước sau như một, chiều cao cũng thêm vài centimet, chân thẳng cẳng lộ vẻ thon dài.

“Hi nhi.” Một năm rưỡi, từ khi cô rời đi, mỗi ngày anh sống như thế trong thế giới đen tối, hôm nay gặp được cô, trái tim bị đóng băng kia giống như ấm áp, ấm áp, cô dường như là mặt trời trong thế giới của anh, chỉ cần có cô, mỗi ngày thế giới của anh đều được ánh mặt trời chiếu sáng, trong ấm áp xen lẫn vui sướng. Tâm tình mất đi mà được lại, khó có thể dùng từ ngữ để diễn tả.

Nụ cười vui sướng trên mặt anh, cô muốn không nhìn thấy cũng không được, anh cười quá mức chói mắt.

Nhìn anh từng bước từng bước một đến gần cô, cô chỉ có một ý niệm, đó chính là chạy mau, nếu không chạy nhanh chút, cô nhất định sẽ phải trở về nhà họ Quyền.

Xoay người trong nháy mắt, cô nhanh chóng chạy xuống dưới lầu.

Bóng dáng xoay người rời đi của cô, không thể nghi ngờ là lưỡi dao sắc bén hung hăng cắm lên ngực anh, máu giống như chất lỏng giá rẻ vô tình chảy, cử chỉ của cô, giống như châm chọc anh ngu si, anh ngốc nghếch.

Thì ra là, người nhà họ Quyền chỉ cần tìm được người trong số mệnh của mình, sẽ không thể nào rời khỏi người đó được.

Thì ra anh vốn yêu cô sâu như vậy, dưới tình huống biết rõ cô không thương mình, anh vẫn cố chấp muốn cô ở lại bên cạnh anh, cho dù cô không làm gì, chỉ cần cô đứng bên cạnh anh, anh sẽ vui sướng, không có cô, thế giới trừ đen và trắng ra thì không có bất kỳ sắc thái gì nữa.

Cô có biết, cô rời đi là tổn thương lớn cỡ nào với anh không, tại sao cô không thể có một chút lưu luyến nào?

Tâm tình mất đi mà được lại không duy trì bao lâu, anh lập tức luống cuống, “Lâm Hi.”

Vẫy vẫy tóc, Lâm Hi giống như không nghe thấy tiếng gọi bao hàm không vui này, cô tăng tốc chạy về phía trước. Điều này thật sự quá kinh khủng, vẫn tranh thủ thời gian rời đi thì tốt hơn, có trời mới biết, cô trở lại nhà họ Quyền sẽ như thế nào? Cô đây là báo ứng vì trùng sinh sai thân thể sao?

Trên hành lang, anh lạnh lùng nhìn bóng dáng chạy như bay của cô, môi mím thành một đường thẳng, đau lòng trên mặt không ngừng chảy trôi.

Lâm Hi chạy được một nửa, không nghe thấy người sau lưng đuổi theo, cảm giác hơi kỳ quái.

Cô dừng bước lại, nhìn thấy Quyền Hạo trên hành lang đang lẳng lặng đưa mắt nhìn cô, trong mắt lóe lên nghi ngờ quét mắt nhìn chung quanh một vòng, cô phát hiện rất nhiều điều không bình thường. Ví dụ như tại sao sau bụi hoa, cô lại có thể nghe thấy được có người nhanh chóng chạy về phía này.

Không đợi cô tìm được đáp án, nhóm ám vệ chia ra ba đường đã bao bọc vây quanh cô.

Vô lực vượt trán, cô im lặng triệt để rồi, thì ra Quyền Hạo đã sớm dự đoán trước cô sẽ chạy trốn, người ta đã sớm bố trí ám vệ vây bắt cô. Cô sơ suất, hoàn toàn không phát hiện ra điểm đặc biệt chung quanh, quả nhiên người không có chuyện gì mà đứng đằng sau cây đều không phải là người tốt gì.

“Tiểu thư, mời ngài đi lên.” Ám vệ bị Lâm Hi đập trúng đầu cúi xuống, cung kính nói.

Nhìn các ám vệ vây một vòng chung quanh cô, cô bất đắc dĩ liếm môi, cô đã nói. Sao Quyền Hạo lại bình tĩnh như vậy, thì ra anh đang chờ cô nhảy vào trong bẫy của anh!

Hai tay trắng nõn nắm thành quả đấm, cô tính toán, nếu như phải động thủ, phần thắng của cô sẽ là bao nhiêu. Tính một chút, cô vẫn không nên làm chuyện vô lực rồi, đánh người bên này ngã xuống, ai biết bên kia còn bao nhiêu người?

Bất đắc dĩ kèm theo buồn bực, cô nghe lời ngoan ngoãn lên lầu.

Thở ra một hơi, cô nhàm chán thổi tóc rơi trên trán, không còn hơi sức nói: “Anh định như thế nào?” Mẹ nó, kiếp trước khó khăn lắm mới thoát khỏi được một bệnh thần kinh, nhưng bây giờ gặp gỡ một biến thái, còn có chuyện gì xui xẻo hơn chuyện này sao?

Quyền Hạo không nói lời nào, bình tĩnh đưa mắt nhìn dung mạo của cô.

“Nói đi, mục đích tới lần này của anh là...?” Lời còn chưa nói hết, cô đã bị anh hung hăng ôm vào ngực, hai cánh tay có lực của anh có cảm giác cắt đứt hông cô rồi, lồng ngực cứng rắn của anh, cô rất không thích, cảm giác mình sắp chết.

Môi mím nhẹ nhàng dính vào bên tai cô, say mê trong đôi mắt anh che khuất tất cả, “Đời này em chỉ có thể cùng với anh.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Chương 60.1: Yêu là điên cuồng

Editor: Puck

Thân thể của cô bị anh ôm thật chặt lấy, sức lực mạnh mẽ của anh, giống như muốn vò nát cô, khảm vào trong lòng anh. Chỉ có như vậy, cô mới không rời khỏi anh.

Không khí dường như bị cắt đứt, cô không thở nổi, chán ghét nhăn mày lại, “Quyền Hạo, anh buông tôi ra.”

“Một khi buông ra, sẽ lại không thuộc về anh.” Lo lắng nồng đậm nổi lên trong lòng, anh giống như một đứa trẻ lạc đường, trải qua khó khăn mới tìm

được đường về nhà, giờ phút này, nói gì anh cũng sẽ không buông tay.

Mùi thơm mát mẽ trên cơ thể cô luôn khiến cho anh có cảm giác yên tâm khó hiểu, trong một năm rưỡi cô không có ở bên cạnh anh, lòng của anh trống rỗng. Tìm được cô, lòng của anh được lấp đầy, cô có ma lực thần kỳ đối với anh mà nói.

Môi hồng của Lâm Hi mím thật chặt, cảm giác hông của cô sắp đứt, cho nên cô bực mình đen mặt lại, không vui nói, “Quyền Hạo, anh không buông ra, tôi sẽ tức giận.” Ôi trời ơi, đây là do đòi trước cô thiếu anh đi. Hơi sức của cô lớn hơn đàn ông bình thường nhiều, nhưng chống lại Quyền Hạo, cô cảm thấy cô là thiếu nữ nhu nhược, có lực không sử dụng được, chỉ đành phải bị anh chế ngự.

Hạ thấp mắt nhìn chăm chú vào cánh môi mê người của cô, tim của anh nhảy thình thịch thịch, chứa vui sướng tràn đầy, “Hi nhi.” Khẽ cúi đầu, môi mỏng kêu gọi hôn lên môi cô, cảm xúc ấm áp khiến cho anh quên hết tất cả, lòng của anh, đầu óc của anh, thân thể của anh chỉ nhớ rõ mỗi cô. Mỗi không có cách nào dời đi, hơi thở ấm áp của anh phun lên mặt cô, khiến cho trên mặt cô hơi ngứa.

Thân thể cô chợt cứng đờ, muốn từ chối, muốn mở miệng nói chuyện.

Đột nhiên, cô cảm thấy có thứ gì đó ấm áp đang liếm răng cô.

Cô dùng sức định đẩy anh ra, nhưng xui xẻo do thể lực nam nữ cực kỳ chênh lệch, cô không đẩy anh ra được. Lưỡi của anh thông suốt tiến vào trong miệng của cô, lưỡi của anh quấn quanh lưỡi của cô từng chút từng chút một chung một chỗ.

Mở to mắt quét nhìn các ám vệ đã dời ánh mắt đi, cô sao có một cảm giác, bọn họ giống như động vật trong vườn thú đang biểu diễn cho người ta nhìn xem. Kỹ thuật hôn của anh có chút nâng cao hơn trước kia, nhưng vẫn hơi trức trặc.

Muốn từ chối mà không được, đối mặt với Quyền Hạo, cô lại không chơi liêu được, cắn nát đầu lưỡi của anh.

Hình như dưỡng khí không đủ dùng, thân thể có cảm giác tê tê dại dại, giống như điện giật, không bỏ được nụ hôn này. Năm trăm bốn mươi bảy ngày đêm trôi qua, giờ phút này trút xuống nhớ nhung cô.

Khẽ thở dốc, cô vẫn bị anh ôm lấy, ngược mắt nhìn chăm chú vào tròng mắt đen của anh.

“Hi nhi, chúng ta về nhà thôi.”

Về nhà! Lâm Hi lập tức xù lông rồi, nụ cười hiện đầy lo lắng. Nhà của bọn họ? Hừ chết cô, nhà của cô không phải ở nhà họ Quyền, nhà của cô ở đây.

“Hi nhi.” Anh buông cô ra, nhẹ nhàng lấy tay vuốt ve khuôn mặt trắng nõn của cô, vừa xem có thể thấy được yêu say đắm trong mắt.

Lâm Hi cắn môi dưới, không trả lời Quyền Hạo, đầu ngón tay vuốt ve đuôi tóc cắt tỉa lộn xộn, sau đó xoay người đi vào phòng trong.

Quyền Hạo thấy thế, cũng đi vào theo cô.

Tư thế lười biếng dựa vào trên ghế sa lon mềm mại, nhìn anh ngồi bên cạnh, cô không khỏi rối rắm. Mười ngón tay đan xen đặt ngang trên bụng, ánh mắt rơi lên màn hình tivi, cô luôn không dao động khi đối mặt với tình cảnh này, giờ hơi rối loạn rồi.

Vốn tưởng rằng, thời gian sẽ tiêu tan tất cả, nhìn đáng đáp, những lời này không phải hoàn toàn đúng.

Cô hơi hoài nghi, có phải chỉ cần cô không chết, cho dù chân trời góc bể, Quyền Hạo cũng có thể tìm ra cô. Quyền thế nhà họ Quyền rốt cuộc có bao lớn, cô chỉ biết sơ một hai. Nhà họ Quyền muốn tìm một người còn sống, cũng chỉ là một chuyện đơn giản, cho dù hiện giờ cô rời đi, bị tìm được cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

“Hi nhi, thời gian không còn sớm, chúng ta về nhà thôi.”

“Tôi sẽ không về cùng anh.” Lâm Hi đứng lên, nhìn thẳng vào mặt Quyền Hạo, giọng nói trong trẻo lạnh lùng đang nói sự thật vô tình. Cô rất rõ ràng cô không yêu Quyền Hạo, ba năm chung đụng, anh vẫn là người xa lạ, qua một đời với anh là một việc rất khổ sở.

Trong tròng mắt đen như mực, tràn đầy đều là khuôn mặt lạnh lùng của cô, trái tim mới vừa rồi còn ấm áp, trong nháy mắt bị núi băng bao trùm, rõ ràng là mùa hè, giờ phút này nhiệt độ trong phòng còn lạnh hơn trời đông giá rét, xuyên vào trong xương lạnh đến làm máu chảy ngược, anh không thể tiếp nhận sự thật này.

Kiểm chế đau thương, thân thể của anh khẽ run lên, “Tại sao?”

“Ba năm trước tôi không nói với anh, xem ra bây giờ tôi phải nói rồi.” Đôi mắt sáng lạnh lùng hơn bất cứ lúc nào, co lạnh lùng nói tiếp, “Tôi là một người rất ích kỷ, chỉ cần tôi sống tốt là được, chuyện tôi không muốn làm, ai miễn cưỡng tôi cũng không được, huống chi tôi không thích anh, anh là đại thiếu gia nhà họ Quyền, chỉ cần anh ngoắc ngoắc ngón tay, một bó lớn phụ nữ tùy anh lựa chọn, anh cần gì phải dây dưa với tôi không buông chứ? Giữa chúng ta không chỉ chênh lệch về tuổi tác, thế giới quan và giá trị quan...”

Còn chưa nghe cô nói xong, anh đã không chịu nổi, khủng hoảng bò đầy trên thân thể anh, anh không thở được. Lời nói lạnh lùng của cô giống như kiếm đao sắc bén nhất thế giới, từng đao từng đao chọc mạnh vào tim anh, đứng bật dậy, toàn bộ yêu say đắm trong mắt anh hóa thành điên cuồng, “Đứng, anh là đại thiếu gia nhà họ Quyền, mà anh cũng chỉ yêu em, anh chỉ muốn một mình em, anh không muốn những người khác.”

Giống như lời thề, nghe được mà cô nhúu đôi mày thanh tú lại, “Quyền Hạo, anh đã hai mươi bảy tuổi rồi, là một người thành thực. Tôi không biết anh yêu thích tôi ở điểm nào, nhưng mà tôi nghĩ, dựa cường ép hái thì không ngọt, cứ coi như tôi trở về nhà họ Quyền với anh, vậy tôi lấy thân phận gì trở về, nhị tiểu thư nhà họ Quyền? Ha, những người ở trong vòng quan hệ, ai mà không biết tôi không hề có bất cứ liên quan gì về huyết thống với nhà họ Quyền, danh hiệu này chẳng qua chỉ để gọi tôi cho dễ nghe một chút mà thôi. Có lẽ nói, tôi lấy thân phận bạn gái anh ở nhà họ Quyền, đừng đại đột, cả đời Lâm Hi tôi, không thích cuộc sống như thế.”

Thì ra cô e ngại chuyện này sao?

Hai mắt đỏ ngầu, anh nóng nảy, cầm lấy cổ tay cô, chỉ sợ cô biến mất giống như một năm rưỡi trước, “Hi nhi, chúng ta kết hôn, chúng ta sẽ danh chính ngôn thuận ở chung một chỗ, có được không?” Anh đều không biết trong giọng nói đã mang theo khẩn cầu, anh chỉ biết đời này chỉ yêu một mình cô.

Mặt cô xạm lại, cô nói rồi cuộc anh có hiểu hay không? “Tôi nói không phải là vấn đề này, mà là tôi không thích anh. Quyền Hạo, năng lực lý giải của anh có vấn đề sao?”

Anh che lỗ tai, ngây thơ quay đầu nói: “Anh không nghe thấy, anh không nghe thấy.” Lời nói lừa mình dối người, muốn an ủi mình, “Hi nhi, anh yêu em.” Trước kia anh không dám nói ra chữ yêu này, sợ hù được cô, bây giờ không cố kỵ được, anh muốn để cho cô biết, anh yêu cô sâu bao nhiêu.

Cô bắt đầu dĩ cần môi dưới, mắt tròn trắng lên, “Quyền Hạo, anh đừng ngây thơ như vậy, được không? Yêu cái gì mà yêu?” Thấy anh còn che lỗ tai, như thẳng thót, cô tức giận, đưa tay đẩy tay anh ra, “Tôi thật sự không hiểu nổi anh, anh cũng đã hai mươi bảy tuổi rồi, đừng như thẳng thót vậy.”

“Hi nhi, em không yêu anh, anh yêu em là được rồi.” Cô không yêu anh cũng không sao, anh yêu cô là được rồi.

Anh làm bộ đáng thương tội nghiệp, giống như bị ném bỏ, nhìn thấy mà cô định tròn trắng mắt, cô sao cũng nghĩ mãi không rõ, lần đầu tiên nhìn thấy anh thì anh là một công tử thế gia vô cùng tôn quý, bây giờ nhìn thấy đáng về anh như thế này, cô buồn bực.

“Anh thật đáng ghét, tôi đã nói tôi không thích anh, cũng đừng nói yêu gì đó. Anh nhanh chóng trở về để đi, coi như chúng ta chưa từng quen biết.” Cô hết sức ghét bỏ việc anh đến tìm cô, cô còn chưa sống đủ thời gian bình thản như nước đầu.

Sắc mặt anh trở nên trắng bệch, đáng về xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ, “Hi nhi.”

“Tôi tên Lâm Hi, đừng gọi Hi nhi nữa.” Cô đẩy lưng anh, muốn đẩy anh ra ngoài, trả lại không gian yên tĩnh cho cô.

Anh chợt xoay người, chăm chú nhìn cô không thôi, “Không có em, anh sống không nổi.”

Hai chân mày cô nhúu lại, không coi lời anh nói là thật, xem thường trả lời, “Thời gian sẽ thay đổi tất cả, anh chỉ không tìm thấy người anh chân chính yêu mà thôi, huống chi, trái đất thiếu ai cũng vẫn sẽ quay, không có tôi, anh có thể tìm được người tốt hơn, tôi không đáng để anh thích.”

Trước khi tới thì hy vọng, bây giờ lại trở thành tuyệt vọng, cô tàn nhẫn hơn trước kia rồi.

Đôi tay nắm thật chặt bả vai của cô, ánh mắt anh phát sinh biến hóa, kiên định nói, “Anh cứ muốn em yêu anh, cho dù không chữa thủ đoạn nào.”

Về mặt của anh rất nghiêm túc, cô định một ngụm máu phun lên mặt anh, “Anh đây là uy hiếp tôi sao?”

“Không phải.”

“Vậy anh buông tay ra.” Bả vai của cô bị anh nắm, cô muốn động cũng không nhúc nhích được.

“Hoàng Bác nói, chỉ cần em sinh hạ đứa bé của anh, em sẽ không rời khỏi anh.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Chương 60.2: Yêu là điên cuồng

Editor: Puck

Thật ra thì nguyên văn câu nói của Hoàng Bác là: Phụ nữ ấy mà, chỉ cần có đứa bé, đâu cần để ý có yêu hay không, cũng sẽ ở lại bên cạnh cha đứa bé.

Những lời này không thể nói là đúng, cũng không thể nói hoàn toàn không đúng, chỉ có thể nói mỗi người mỗi khác.

Cái gì? Cô thiếu chút nữa bị sắc nước miếng của mình, ở trong mắt của anh, cô tóm được một hơi thở nguy hiểm, “Anh định làm cái gì?”

“Hi nì, sinh một đứa con của chúng ta, được không?” Rõ ràng là giọng nói trung cầu ý kiến, nhưng ở trong miệng anh nói ra, lại biến thành câu khẳng định.

Thân thể cô căng thẳng, “Anh điên rồi?” Dọa chết người, một giây trước còn đau lòng không kiềm chế được, một giây sau chính là kiên định, biến đổi này quá nhanh.

“Nếu như anh điên rồi, cũng bởi vì em mà điên.

“Có bệnh uống thuốc đi, đừng không có việc gì tới làm tôi sợ.”

“Không phải hù dọa em, anh nghiêm túc.”

“Xin lỗi, cho dù anh nghiêm túc hay không phải nghiêm túc, tôi không chấp nhận.”

“Không sao, chỉ cần anh tiếp nhận là được.” Nói xong, anh hành động, bồng cô lên, đi tới phòng ngủ của cô.

“Quyền Hạo, anh thần kinh à, buông tôi xuống.” Tốc độ chạy của anh quá nhanh, cô sợ ngã xuống, túm thật chặt cổ anh, cô rất khẩn trương. Này! Này!

Một âm vệ ở ngoài cửa, nghe được đối thoại của thiếu gia nhà mình và tiểu thư, mặt không đỏ tím không đập, yên lặng đóng cửa.

Anh khẽ đặt cô lên giường, cường thế lấy tư thế nằm sấp đè lên cô, cô không thể động đậy. Cô chỉ tròn to đôi mắt sáng, mặt khẩn trương nhìn anh.

“Quyền Hạo, anh buông tôi ra.” Tư thế nam trên nữ dưới quá chọc người ta nghĩ vẫn vợ rồi, đôi tay cô bị anh cầm thật chặt, cô muốn chống lại cũng không chống lại được, trừ phi... Dùng chiêu đó, cô đoán chừng sẽ bị nhà họ Quyền đuổi giết thôi.

Anh cúi người xuống nhẹ nhàng cọ cọ mặt cô, rất thoải mái chạm tới, “Hi nì, yêu anh được không?”

Không được! Cô muốn hét to ra tiếng, tình huống hiện giờ, cô không thể chọc giận anh, cho nên cô sợ rồi, “Anh để tôi suy nghĩ một chút.”

“Cả đời đủ không?”

Chờ nhiều thêm mấy trăm đời đi, cô yên lặng trả lời trong lòng, vẫn như trước không dám nói ra.

Tròng mắt chớp một cái, anh đang chờ đợi đáp án của cô.

“Đủ rồi.” Cô không biết làm như thế nào, ánh sáng trong đôi mắt chìm xuống. Làm sao bây giờ? Làm thế nào? Đồi lại là người bình thường, cô cần gì rồi rầm vậy, trực tiếp một chiêu giải quyết.

Giường của cô là giường đơn, một người ngủ vừa đủ, hai người ngủ hơi chật chội, xem xét lại tư thế bây giờ của hai người, giường đơn vừa đủ tốt.

Môi của anh hôn lên mặt cô, mùi của cô rất mát mẻ.

Ánh mắt cô khép lại, da gà trên người cũng nổi lên, cũng không phải nói do anh đụng chạm làm cho cô ghê tởm, là cô không thể tiếp nhận gì kia dưới tình huống này. Cô cũng không phải thiếu nữ ngây thơ gì, cô không làm được chuyện giả bộ trình nữ tiết liệt, chỉ có điều, chỉ có điều, tại sao cô bị cưỡng ép.

Lòng ngực của anh đè chặt lên bộ ngực mềm mại của cô, cô cảm thấy trái tim của cô không dùng được nữa rồi, nhịp tim cũng lỡ một nhịp. Môi của anh hết hôn mặt cô, đi tới phần thịt bên vành tai, lưỡi thè ra, giống như thưởng thức món ăn ngon mà tỉ mỉ nếm, tròng mắt biến thành tỉnh mạch, anh còn muốn muốn nhiều hơn, anh như thể chưa đủ. Ý tưởng điên cuồng đã cắn nuốt lý trí của anh, anh không thể không có cô, cho dù dùng thủ đoạn gì, chỉ cần cô ở lại bên cạnh anh là được rồi.

Định giãy giụa, giãy giụa không được, định ra tay, lại phải cân nhắc hậu quả.

Tại sao có thể rồi rầm như vậy? Chẳng lẽ cô chỉ có thể bị ăn hết?

Mở mắt ra, cô cau chặt đôi mày thanh tú: “Quyền Hạo, đừng.”

Tiếng chống lại của cô, anh nghe đã thành tiếng si mê, bởi vì là lần đầu tiên của cô, cho nên hơi sợ.

Anh buông cô ra, vuốt đôi mày thanh tú nhú chặt của cô, anh không thích nhìn dáng vẻ không vui của cô, “Em đừng sợ, em sẽ thích.”

Lời của anh tương đương với chưa nói, khóe môi cô co rút rồi lại không thể co rút nữa, tay phải có thể động liên hưng hăng véo lên mặt anh, cắn răng nghiêng lợi nói, “Tôi không phải sợ, tôi là không muốn, anh xuống dưới.”

“Không.” Anh từ chối, “Chúng ta không xảy ra quan hệ, em không thể mang thai, như vậy em sẽ rời anh mà đi.”

Trừ trợn trắng mắt ra, cô không thể làm gì để biểu đạt buồn bực của cô.

Lão đại, nếu như một người phụ nữ không yêu anh, cho dù anh để cho cô ấy mang thai, có thể thay đổi điều gì. Bây giờ không phải thời đại phong kiến,

đừng quên, những năm nay còn có thủ thuật phá thai, có khối người không muốn mang thai.

“Cứ coi như tôi hận anh, anh cũng phải làm như vậy sao?” Cô rất muốn lệ rơi đầy mặt, trước kia cô ghét nhất chính là kiểu cách, hiện giờ cô cũng phải nói lời kiểu cách, cô thật sự không tình nguyện nói lời của Quỳnh Dao, nhưng tình thế khẩn cấp, xin cho phép cô giả mồm cái lão đi.

“Không có yêu ở đâu ra hận.” Anh hoàn toàn xuyên tạc ý tứ của cô, “Hi nhi, em không yêu anh, nhưng ít nhất em thích anh.” Trên khuôn mặt thoáng xẹt qua vẻ vui mừng, môi của anh hôn lên trán cô.

Cô vẫn tự nhận mình là thực nữ, nghe lời xuyên tạc như thế, kích động muốn nói tục rất mãnh liệt. Đây rốt cuộc là nghe không hiểu tiếng người, hay thông minh không quá cao.

Sờ cái trán bị dính vào nước miếng của anh, dưới thân cô chống đỡ lửa nóng của anh, dây cung căng thẳng trong lòng nhạy cảm của cô sắp bị chặt đứt, cô quả quyết lấy tay che miệng anh, “Quyền Hạo, anh đừng kích động, có chuyện gì chúng ta từ từ nói.”

Anh cầm bàn tay nhỏ nhỏ của cô, lười liếm lên đầu ngón tay trắng nhỏ của cô, “Lúc này không thích hợp để nói, thích hợp để làm.”

Trên đầu ngón tay truyền đến cảm giác ướt át, động tác của anh không hề chứa chút nhục dục nào, coi trọng tao nhã đến cực điểm, trên khuôn mặt tuấn tú ẩn chứa cái gì, cô vừa nhìn có thể thấy được. Cả người cô run lên, lên án nói: “Anh đây là cường bạo.”

“Em dùng từ sai rồi, đây là anh tình em nguyện.” Anh từ từ buông tay cô ra, đôi tay ác liệt bóp mềm mại của cô, “Hi nhi, vóc người của em rất tốt đấy.”

“Mẹ nó.” Cô vẫn nhịn không chửi tục, cái gì anh tình tôi nguyện, đây rõ ràng là cô bị ép buộc có được không?

Xúc cảm truyền đến cách quần áo, cô bị sợ đến nhanh chóng đưa tay túm lấy tay của anh, “Quyền Hạo, còn như vậy tôi giận thật đó.” Trước kia bị anh cười giỡn giống như chiếm tiện nghi, cô có thể không thêm đề ý, nhưng hiện giờ không được, anh đây là tối thật.

“Sẽ không tức giận, em sẽ thích.” Sức lực của cô, dễ dàng bị hóa giải trong tay anh, ngược lại biến thành bị anh túm lấy hai tay của cô. Lòng và đầu đều ở trạng thái điên cuồng, anh nghe không vào lời nói của cô.

Ở trạng thái bị ép buộc, ai thích được, cô cũng không phải là người cuồng chịu ngược.

“Tôi thật sự tức giận rồi.” Cô rất nghiêm túc nói rất chân thành.

Anh giống như không nghe thấy, lồng ngực rời khỏi ngực cô, tiếp tục liếm đầu ngón tay của cô.

“Quyền Hạo, anh điếc sao?” Cô tức giận đến kêu to, muốn rút tay của mình về nhưng không được.

“Em rất mệt mỏi, chờ chút hơi sức đợi lát nữa kêu, anh sẽ thích.” Những lời nói này thoát nhìn rất nghiêm chỉnh, thật ra giấu giếm cái gì, người trưởng thành cũng có thể nghe hiểu, cố tình ở trong miệng anh nói ra, dẫn theo một sức mê hoặc nguy hiểm đến tính mạng.

“Anh thích là chuyện của anh, còn tôi không thích.” Tư thế của anh thay đổi, biến thành ngồi xổm, nửa người trên của cô không bị ngăn chặn, cô có thể ngồi dậy, đôi mắt sáng hung ác nhìn anh chằm chằm.

Anh buông lỏng hai tay của cô, đổi thành một tay ôm cả hông của cô, hô hấp ầm ập phun lên cần cổ cô, tay phải vén quần áo của cô lên, vuốt ve trên da thịt của cô, ma sát, nhiệt độ từ từ lên cao.

Lửa nóng nóng bỏng của anh càng lúc càng lớn, có khuynh hướng cứng rắn, chọc đến cô rất không thoải mái.

Da thịt nhạy cảm dưới bàn tay cực nóng của anh, vừa đúng sờ trúng điểm mẫn cảm, môi hồng khê hê mở, ánh mắt thay đổi. Cô muốn ngăn cản anh tiếp tục thâm thính xuống dưới, nếu tiếp tục, sợ rằng cô không phải bị ép buộc rồi, mà là tự nguyện, quá đáng sợ.

Cầm cổ tay của anh, cô thả mềm thái độ, “Quyền Hạo, tôi mới mười bảy tuổi, không thích hợp làm, anh buông ra.” Nói xong, cô cũng muốn khinh bỉ chính mình, lấy cái cớ dở tệ gì đâu?!

Môi dùng lại hôn cần cổ cô, anh hơi mờ mịt trừng mắt nhìn, “Không nhỏ đâu, có thể làm.” Thân thể của anh đang kêu gào, anh muốn cô, chỉ có như vậy cô mới không rời anh đi, sau đó bọn họ sẽ có một đứa bé thuộc về bọn họ.

“Tôi tới kỳ rồi.”

Còn có thể có lý do nào mạnh hơn lý do này sao?

“Kỳ sinh lý của em không phải lúc này.” Trong lúc nói chuyện, tay của anh vẫn không quên đi tới nút cài áo lót sau lưng của cô, đang nghiên cứu còi ra như thế nào.

“Nhưng mà...” Cô bị đau khổ ép buộc, tiếp tục suy nghĩ lý do.

“Em ồn quá.” Cô chưa kịp nói xong, môi của anh đã chiếm lấy môi cô, cảm giác tuyệt vời để cho anh say đắm, ngọn lửa trong bụng đã biến thành lửa mạnh.

Cảm giác tê dại sau lưng khiến cho thân thể cô mềm nhũn, cảm giác áo lót của cô áp bị anh cởi ra, tròng mắt một cái, liếc nhìn về mặt say mê của anh, biết chính là lúc anh buông lỏng, dùng hết toàn lực đè anh.

Tư thế của hai người biến thành nữ trên nam dưới, cô ngồi trên người anh, môi hồng khê mím, “Anh thích ép buộc như vậy đúng không? Tôi liền để cho anh nếm thử một chút cái gì gọi là ép buộc!”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chương 61: Về danh phận

Editor: Puck

Cô nam quả nữ sống chung một phòng, cùi khô gặp lửa mạnh, một chút tiếp xúc.

Mới vừa bắt đầu Lâm Hi chỉ định trêu chọc Quyền Hạo một chút, ai biết đến cuối cùng lại thành lửa mạnh.

Ở giữa cô có giả bệnh, Quyền Hạo cũng bị lừa, lo lắng anh ngâm nước tinh khiết tới cho cô uống, kết quả rách công rồi, ngay tại chỗ giả bộ không nổi.

Anh lại không chịu buông tha cô, cô không từ chối được, trận hoan ái này cũng trở thành chuyện đương nhiên.

Nói không rõ là ai hấp dẫn ai, cũng không rõ là phản ứng của tâm lý, hay là khát vọng của cô.

Là chán ghét, hay khát vọng, hay là bằng lòng...

Mà tất cả đã trở nên không quan trọng nữa, cô đã bị lạc phương hướng, ở dưới anh tận tình hưởng thụ, cùng nhau trào lên đỉnh núi cao nhất.

Ban đêm phóng túng, trầm luân qua đi, một đôi nam nữ ôm nhau nằm trên giường trong phòng ngủ, ánh mặt trời có chứa hơi thở nóng bức xuyên qua cửa sổ chiếu vào, cô chớp chớp cặp lông mi giương cánh bay cao như cánh bướm run rẩy, ánh mặt trời vàng óng ánh tương đối chói mắt, cô đang ngủ trong mơ hồ nhũn nhặn.

Tiện tay kéo chăn mền trên người trùm lên đầu chống đỡ ánh mặt trời, một hơi thở nóng bức truyền đến, cô nửa tỉnh táo lại, nhanh chóng vén chăn xuống.

Tuy thành phố biển một năm bốn mùa như xuân, nhưng so với bình thường mà nói, tháng bảy vẫn tương đối nóng, trong phòng không có máy điều hòa sẽ rất khó chịu.

“Chỉnh máy điều hòa xuống một chút, nóng chết rồi.” Cô hí hóp tròn mắt, phiền não không dứt nói.

Quyền Hạo đã sớm tỉnh lại, nhìn cô còn ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, tim đang treo cao bị cô nắm chặt như thế.

Dụi tròng mắt, cô sờ loạn một trận trên bàn, sờ được điều khiển, đề nút mở, trong phòng ngủ bắt đầu mát mẻ.

Nhìn qua bên trái, nhìn thấy Quyền Hạo ý cười đầy mặt, trong đầu cô trống rỗng một giây sau, nhớ tới tất cả mọi chuyện tối hôm qua.

Là phải then thùng? Hay vẫn lạnh nhạt? Trong mắt lóe sáng tỏa sáng thần thái, ừ, cô phải lạnh nhạt.

Giống như không có chuyện gì mím môi cười một tiếng, cô vén toàn bộ tóc sang vai phải, động tác tràn đầy phong tình vô hạn như thế. Mái tóc đen nhánh như thác nước tùy ý tản ra trên vai, không biết rằng cần cổ trắng nõn của cô có rất nhiều vết hôn chọc cho người ta mơ màng.

“Hi nhi.” Anh nhìn thẳng vào cô, cảm thấy cử chỉ của cô hơi khó hiểu.

“Anh có thể ngâm niệm.” Cô vén chăn lên, luồn xuống giường. Trên khuôn mặt xinh đẹp có vết tích thoải mái qua, dường như tối hôm qua cô không quá phóng túng, đã quên đau đớn tê liệt, tuy hai chân hơi chua xót, nhưng cô vẫn rất có tinh thần, không khoa trương giống như trên tiểu thuyết và ti vi hình dung lần đầu tiên. Cô không có, chỉ có điều trên thân thể mới có.

Chuyện xảy ra như thế nào? Hiện giờ cô không muốn nhớ lại, thật sự quá mất mặt.

Hạ thấp mí mắt, nhìn áo ngủ trên người, huyết thái dương mơ hồ đau đớn.

Quyền Hạo từ trên giường xuống, ôm thật chặt lấy thân thể cô, tham lam ngửi mùi hương ngọt ngào, “Hi nhi, còn đau không?”

“Đau cũng không thể như vậy.” Cô ghét bỏ anh gần sát, “Cách xa tôi một chút.”

“Chúng ta có quan hệ vợ chồng danh xứng với thực, Hi nhi định khi nào cho anh danh phận?”

Cái trán hiện lên vạch đen, lời này sao cô nghe thấy kỳ cục vậy?

Giống như sai nhân vật rồi! Bình thường xảy ra quan hệ, ngày hôm sau không phải nữ mới muốn danh phận sao? Sao đến trên người cô, nhân vật liền ngược lại, biến cô thành giống như ép buộc phụ nam * đáng hoàng.

(*) phụ nam: Chỉ người đàn ông chịu trách nhiệm làm nội trợ trong nhà, làm việc nhà, chăm sóc con cái

“Không có danh phận, chết xa một chút.” Lâm Hi cau mày, giọng hoàn toàn ghét bỏ

Tối hôm qua có thể làm do ý loạn tình mê, nhưng hiện giờ không thể cho hứa hẹn, nam nữ quan hệ không thể quyết định tình yêu.

Mặt nhẹ nhàng cọ lên mặt cô, khí nóng đang bốc lên, khoe môi anh hơi vênh. Tất cả tối hôm qua anh đều không hề dự đoán kịp, anh từ khi bắt đầu kích động đến cuối cùng biến thành chủ động, phần lớn nguyên nhân đều bởi vì cô bằng lòng. Nếu như cô không bằng lòng, anh cũng sẽ không ép buộc cô. Một người phụ nữ bằng lòng xảy ra quan hệ với mình, điều này nói rõ cái gì, điều này nói rõ cô coi như không yêu mình, cũng không ghét mình, ý thức được điều này, lòng của anh mừng rỡ như điên.

“Không danh phận cũng được, tối thiểu em cũng phải thừa nhận anh là bạn trai của em.” Khuôn mặt anh tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

Bạn trai cũng coi như danh phận đi! Lâm Hi nghiêng đầu nghĩ, “Chết xa một chút.”

“Hôm nay chúng ta trở về để đồ thôi.” Anh không nỡ buông cô ra, ôm lấy thật chặt.

“Không trở về.” Lâm Hi không vui nhún mày.

“Hi nhi ở đây chơi còn chưa đủ sao?” Quyền Hạo giống như nghe không hiểu.

“Không phải không chơi đủ, hiện giờ tôi không muốn trở về để đồ.” Đẩy anh ra, cô đi tới trước gương trang điểm chải tóc.

Trở về làm gì, ở đây còn chưa ngán, dĩ nhiên không muốn đi.

“Hi nhi muốn ở bao lâu mới trở về?”

“Cả đời.”

“Hi nhi muốn định cư ở đây sao?” Nơi này non xanh nước biếc đúng là một chỗ tốt.

Cô để lược xuống, buồn bực quay đầu lại, mắt lạnh nhìn anh chằm chằm.

“Quyền Hạo, có thể không xuyên tạc ý của tôi không? Năng lực lý giải của anh có vấn đề, hay vốn không nghe hiểu ý của tôi?”

“Nơi này hoàn cảnh tốt, rất thích hợp ở, sau khi chúng ta kết hôn có thể định cư ở đây.”

Cô nhún chặt chân mày, “Quyền Hạo, anh chưa tỉnh ngủ đúng không?”

Thật sự không muốn nói quá nhiều, ý của cô đều bị anh bẻ cong quá lợi hại rồi, còn sau khi kết hôn định cư ở đây, tiết tấu hù chết người sao?

“Tỉnh ngủ.” Anh trả lời rất nghiêm túc.

“Vậy thì tốt, anh nhanh chóng trở về để đồ đi.” Trong lòng cô găm thét, thần ơi, mau đưa anh ta đi.

“Em không muốn trở về, anh cũng không trở về.” Anh giữ thái độ kiên quyết về điểm này. Chỗ có cô, anh đều yên tâm khó hiểu, một khi bên cạnh không có cô, anh ngay cả hô hấp cũng đau nhói tim, anh không thể không có cô.

Quả thật không có cách nào nói chuyện tiếp, Lâm Hi mở tủ treo quần áo ra, chọn bộ đồ cô muốn mặc hôm nay, “Thôi, anh không đi thì tôi đi.”

“Hi nhi, em đây là giận dữ anh sao?” Dáng vẻ tức giận của cô, anh cười khê hời.

Đây coi như là ông nói gà bà nói vịt đi, Lâm Hi giơ quần áo trong tay muốn đập lên, “Nếu tôi giận dữ, tuyệt đối không phải là đáng về này, hiện giờ mời đi ra ngoài, tôi muốn thay quần áo.”

“Anh đi chuẩn bị bữa sáng, em thay quần áo xong ra ăn điểm tâm.”

“Đi đi, đi đi.” Cô ghét bỏ giơ tay lên, giống như đuổi người.

Cầm quần áo đứng trước gương, cô cời áo ngủ trên người xuống thì vô ý nhìn thấy trên giường còn để lại dấu vết, không phải thiếu nữ ngây thơ dĩ nhiên

cô sẽ không đỏ mặt. Hồng bét, cô thiếu chút nữa đã quên, ngày hôm qua bọn họ không làm các biện pháp an toàn, lỡ như vận may mang thai thì sao?

Vừa nghĩ tới mình lớn bụng mặc váy cưới, lòng không phục bị ép gả cho Quyền Hạo, cả người cô rét run, vội vàng đuổi ý tưởng hoang đường này ra khỏi đầu. Căn môi dưới, cô híp mắt, sẽ không thật sự đúng như vậy đi.

Vừa rồi rấm vừa chỉnh lại quần áo trên người, khi bôi nước dưỡng da, cô quyết định. Cần gì phải rối rắm chứ, sau khi xong việc uống thuốc tránh thai là được.

Lý Vân làm rất nhiều bánh rán, buổi sáng hào hứng bưng bưng đi tới cửa nhà Lâm Hi, dùng sức gõ vài cái lên cửa, nở nụ cười chuẩn bị cho cô ấy một vui mừng to lớn.

Các ám vệ núp trong bóng tối, thấy một cô gái chừng hai mươi tuổi gõ cửa nhà tiểu thư mình, tất cả đều nghĩ tới, có cần hiện giờ ra mời cô ta đi không, tránh cho cô ta quấy rầy thế giới hai người của tiểu thư và thiếu gia.

Không đợi các ám vệ phản ứng, Quyền Hạo đang bận rộn trong phòng bếp nghe được tiếng gõ cửa, dùng khăn giấy lau tay, liền ra ngoài mở cửa.

Khoảnh khắc khi cửa mở ra, Lý Vân cười híp mắt cầm bánh rán trong tay giơ cao, “Lâm Hi, em xem, đây là bánh rán chị làm.” Lý Vân nóng lòng muốn biểu diễn tay nghề của mình, cô đang chuẩn bị mở cặp lồng, ý thức được không đúng lắm, đứng trước mặt cô không phải là Lâm Hi, mà là một người đàn ông tuấn tú, anh đang dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn mình.

Đầu tiên Lý Vân ngẩn người, lui về sau hai bước nhìn số nhà, xác định mình không đi sai, “Lâm Hi có ở đây không?”

“Cô tìm cô ấy có chuyện gì?” Mặt Quyền Hạo không chút thay đổi nói.

“Cô ấy có ở đây không?” Bị ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chú, Lý Vân bị sợ đến lui về sau một bước, nhỏ giọng hỏi.

Mặc dù người đàn ông trước mắt thoát nhìn rất tuấn tú, Lý Vân cũng không có ý định thương thức, hiện giờ trong lòng cô tràn đầy dấu chấm hỏi. Sao trong nhà Lâm Hi lại nhiều thêm một người đàn ông, cũng chưa từng nghe tới cô ấy có bạn trai gì đó, vậy người đàn ông này là ai, sao nhìn thấy lạnh như băng, trên người tản ra hơi thở người khác chớ tới gần?

“Cô chờ một chút, tôi đi gọi cô ấy.” Quyền Hạo xoay người đi về phía phòng ngủ.

“Cám ơn.” Lý Vân không biết vì sao đột nhiên cảm thấy hơi chột dạ, tại sao cô có một cảm giác tội ác, hình như quấy rầy gì đó?

“Hi nhi, em thay xong quần áo chưa? Có một cô gái tới tìm em.” Anh nhẹ nhàng gõ cửa phòng.

Khi giáp mặt với Lâm Hi thì giọng Quyền Hạo dịu dàng đến như muốn chảy nước như thế.

Không có lời của Quyền Hạo, Lâm Hi không dám bước vào trong nhà Lâm Hi một bước, nghe được giọng người đàn ông tuấn tú gọi Lâm Hi là Hi nhi thì trực giác của cô cho cô biết người đàn ông này nhất định có quan hệ thân mật với Lâm Hi, nghe một chút, mới vừa rồi lạnh lẽo với cô, đổi lại với Lâm Hi là giọng nói dịu dàng rồi. Lâm Hi con nhóc chết tiệt này, biết cô ấy hơn một năm, thế nhưng chưa từng nghe nói tới cô ấy có bạn trai, đợi lát nữa cô muốn bức cung cô ấy.

Mới vừa mang dép, Lâm Hi đã nghe được tiếng gõ cửa, nhẹ nhàng trả lời, “Biết rồi, đợi lát nữa tôi ra ngoài.

“Cô ấy kêu đợi lát nữa, cô chờ một chút đi.” Bước chân của Quyền Hạo không rời khỏi trước cửa phòng, về mặt lạnh nhạt liếc nhìn Lý Vân ngoài cửa.

“Cám ơn.” Lý Vân cảm giác ngoại trừ cảm ơn ra thì cô cũng không có từ gì khác để nói rồi.

Ba phút sau, Lâm Hi rửa mặt xong rút cuộc chịu ra ngoài rồi, thấy Lý Vân đứng ở cửa thì cô nở nụ cười ngọt ngào, “Sao sớm như vậy đã tới chỗ em?”

Thấy Lâm Hi xuất hiện, Lý Vân nhanh chóng đi tới bên cạnh cô, dùng giọng nói dò xét hỏi: “Trai đẹp này là bạn trai của em sao?” Bất quá quan trọng hơn bất cứ chuyện gì, cô quên mục đích tới đây rồi, cặp lồng đựng bánh rán đã không quan trọng nữa.

“Chị làm gì mà bất quá như vậy?” Lâm Hi từ chối thừa nhận Quyền Hạo là bạn trai mình.

Lý Vân liếc mắt nhìn chăm chú Lâm Hi, đáng vẻ chị em tốt, “Làm ơn, dù sao chúng ta đã quen biết nhau hơn một năm, hỏi một chút rất bình thường mà, lại nói quan hệ của chúng ta như thế nào, là bạn tốt nha, bạn tốt có bạn trai đương nhiên phải quan tâm một chút.”

Lâm Hi liếc nhìn về phía phòng bếp, cười cười, “Tùy chị nói như thế nào.”

Cảm giác có hy vọng! Lý Vân có ý xấu xa nháy mắt, vừa lúc Lâm Hi vén tóc sang bên vai phải, vết hôn trên cổ hết sức rõ ràng, giống như thông báo đại chúng rằng tối hôm qua cô làm cái gì. Vừa mới bắt đầu Lý Vân chỉ lo bất quá nên không nhìn thấy cổ Lâm Hi, chỉ nhìn mặt, hiện giờ ánh mắt vừa lúc rơi lên vết hôn sâu cận không đồng nhất trên cổ cô ấy, trông mắt muốn rớt xuống.

“Lâm hi, tối hôm qua chẳng lẽ em...” Lời nói còn sót lại, Lý Vân không tiếp tục nói hết, chỉ có điều mắt mở thật to, kinh ngạc nhìn Lâm Hi.

Nghi ngờ nhìn về kinh ngạc của Lý Vân, Lâm Hi sờ cổ, đột nhiên tỉnh ngộ, vội vàng xoa tóc ra, che đậy kín vết hôn, “Đừng hiểu sai.”

“Sao chị có thể không hiểu sai, em thật sự làm với anh ta?” Vết hôn, thay quần áo, trai đẹp, liên tưởng những thứ này, trừ chuyện đó ra còn có thể nghĩ như thế nào?

Lý Vân ngồi trên ghế sa lon, tầm mắt nhìn về phía phòng bếp, cau mày, chuyện này quá mức khiếp sợ đối với cô rồi. Lâm Hi mới mười bảy tuổi, trai đẹp này nói thế nào cũng chừng hai mươi lăm tuổi rồi. Người chưa thành niên với người trưởng thành, đây là xảy ra chuyện gì? Lâm Hi cũng ngu, chưa tới mười tám tuổi, đã làm chuyện như vậy với người khác!

“Chị có thể hạ thấp âm lượng xuống một chút.” Lâm Hi tốt bụng nhắc nhở.

“Lâm Hi, em ngốc hã, em vẫn còn nhỏ như thế, sao lại không thương tiếc mình, làm chuyện như vậy với người khác chứ? Đàn ông kia có phải thấy em còn nhỏ tuổi, lừa em không!” Thấy vẻ mặt không sao cả của Lâm Hi, thân là bạn bè, Lý Vân đều muốn gấp gấp thay cô ấy. Sao bình thường nhìn có vẻ là người thông minh, sao đến chuyện này lại trở nên ngu ngốc vậy?

“Đại tiểu thư, xin dừng lại, đây là chuyện anh tình tôi nguyện, xin đừng nói không chịu nổi như vậy.” Cho dù cô rất không thích Quyền Hạo, nhưng chuyện này là chuyện anh tình tôi nguyện, không cần chê bai Quyền Hạo, huống chi Quyền Hạo đối xử với cô không tệ.

“Lâm Hi, không phải chị nói em” Giọng Lý Vân vô cùng đau đớn, thật sự lo lắng về suy nghĩ của Lâm Hi, “Chị biết rõ bây giờ em trưởng thành sớm, cho dù trưởng thành sớm như thế nào, cũng không nên ăn trái cấm nhanh như vậy, huống chi tuổi của em kém người đàn ông kia nhiều như vậy, có tương lai hay không nói không chừng còn không có kết quả, sao em cứ ngốc như vậy?”

“Anh ta tên là gì, bao nhiêu tuổi? Làm việc gì? Nhà ở đâu? Người ở đâu? Hai người quen biết nhau như thế nào? Nói mau ra, để chị kiểm định cho em” Lý Vân tự cho rằng hơn Lâm Hi ba tuổi nên luôn thích coi mình là chị của Lâm Hi.

Lâm Hi dở khóc dở cười, ngược mắt nhìn Quyền Hạo đang chăm chú nhìn từ phòng bếp ra, chỉ thấy mặt anh đen lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Lý Vân đang lăm nhăm.

“Lý Vân, đừng nói nữa, nói tiếp anh ấy sẽ tức giận.” Cô cảm thấy Lý Vân nói rất thú vị, nhưng nhìn thấy sắc mặt Quyền Hạo đã tối lại, cô hơi không đành lòng, người ta dù sao cũng là con em thế gia, không chỉ có thành tựu trong giới kinh doanh, trong giới hắc đạo cũng rất có địa vị, hôm nay bị Lý Vân nói như vậy, anh khó chịu là rất bình thường.

Lý Vân còn định nói tiếp, ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt Quyền Hạo âm trầm nhìn mình chăm chú, cô bị sợ đến nhịp tim dừng lại, “Này, không cần nhìn tôi như vậy chứ? Chuyện này nói thế nào đều là anh không đúng, sao anh có thể lừa gạt người chưa thành niên chứ?” Lòng Lý Vân hơi sợ hãi, vì Lâm Hi, tăng thêm can đảm lạnh lùng nói, đừng nhìn ngoài mặt cô rất cứng rắn, thật ra thì trong lòng cô rất sợ.

“Không biết sự thật, cô nói lung tung gì đâu?” Quyền Hạo không vui nhú chặt chân mày.

“Này.” Lý Vân đột nhiên đứng lên, cổ gồng nhìn thẳng vào mắt Quyền Hạo, cuối cùng vẫn bị khí thế cường đại trên người anh ép, tầm mắt cô đảo loạn nhìn nghiêng, “Tôi biết Lâm Hi hơn một năm, cho tới bây giờ đều chưa từng nhìn thấy anh, anh đột nhiên tỏ ra, vừa nhìn đã cảm thấy không giống như người tốt, đừng cho rằng Lâm Hi nhà tôi dễ bắt nạt.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Chương 62.1: Vấn đề kết hôn

Editor: Puck

“Lâm Hi nhà cô? Thật buồn cười, Hi nhi biến thành người nhà cô từ khi nào hả?” Quyền Hạo mím môi.

“Không phải của nhà tôi, chẳng lẽ của nhà anh!” Hai tay Lý Vân chống nạnh, định cứng rắn một chút, cuối cùng phát hiện tạo hình giống như một người đàn bà chanh chua, cô yên lặng rũ mi mắt xuống, “Gọi Hi nhi cái gì, gọi cô ấy buồn nôn như vậy, anh cho rằng anh có thể thay đổi sự thật anh lừa gạt người chưa thành niên sao?”

“Buồn cười.” Mối mong lạnh lùng phun ra hai chữ, trong mắt Quyền Hạo tràn đầy nụ cười nhìn về phía Lâm Hi nói, “Hi nhi, bữa ăn sáng đã chuẩn bị xong, đi ăn điểm tâm thôi.”

Lý Vân cúi đầu nhìn nụ cười trên mặt Lâm Hi, thoáng chốc, cảm thấy cực kỳ chướng mắt, trong lòng thầm mắng, đồ không có lương tâm này, mình ra mặt cho cô ấy, cô ấy tốt rồi, còn cười, không hề tự biết bị thua thiệt, đứa nhỏ không có tâm nhãn, “Lâm Hi, nói đi, anh ta là ai của em? Có phải anh ta đang lừa gạt em không? Đừng sợ, có chị ra mặt cho em”

“Tôi là bạn trai của cô ấy, cô là gì của cô ấy?” Thấy Hi nhi thật lâu không nói lời nào, Quyền Hạo nói thay cô.

“Tôi là bạn tốt của cô ấy, Lâm Hi cũng không nói anh là bạn trai của cô ấy, anh nói cái gì tôi đều sẽ không tin.” Lý Vân kiên quyết che chở cho Lâm Hi, “Lâm Hi, đừng sợ, nói ra sự thật, chị đây ra mặt cho em”

Lâm Hi chậm rãi đứng lên, trên mặt hiện nụ cười nhàn nhạt, đảm đương người hòa giải nói: “Hai người cũng đừng náo loạn nữa, ăn điểm tâm thôi.”

“Trước tiên nói anh ta là gì của em, em ngàn vạn lần đừng để cho người ta lừa, đừng tưởng rằng em còn nhỏ tuổi thì có thể.” Ánh mắt sắc bén của Lý Vân nhìn chằm chằm Quyền Hạo, kiêu ngạo mím cái miệng nhỏ nhắn, giống như tuyên chiến với anh, cô không sợ anh. Sự thật gì, trong lòng cô sợ đến muốn chết, động tác hiện giờ chỉ để che giấu sợ hãi trong lòng, ai bảo cô là cô gái yếu đuối, cô đánh không lại đàn ông.

“Lý Vân, rất cảm ơn chị quan tâm em, nhưng anh ấy không phải là người xấu gì, em đã biết anh ấy từ trước đây rồi, chị cũng đừng khản trương, chỉ có chuyện em lừa anh ấy, anh ấy không lừa được em.” Lâm Hi cảm giác không giải thích, cô dừng nghĩ tới ăn điểm tâm.

“Nhưng nhìn qua anh ta không giống như người tốt!” Lý Vân kiên trì coi Quyền Hạo là người xấu, cho dù không phải là người xấu cũng không phải là người tốt lành gì, nào có người đàn ông nghiêm chỉnh nào lừa gạt cô gái tuổi vị thành niên lên giường, làm không tốt, dưới túi da xinh đẹp này có dấu lông dạ hiêm ác.

“Tôi tên Quyền Hạo, năm nay hai mươi bảy tuổi, hiện đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc tập đoàn Linh Lâm, hoan nghênh cô tới kiểm chứng.” Hành động che chở Lâm Hi của Lý Vân, nhìn ở trong mắt anh, nghĩ đến cô ta là bạn rất tốt với Lâm Hi, anh miễn cưỡng để không vui trong lòng xuống.

“Lâm Hi, em còn nói anh ta không phải người xấu, người đàn ông già lớn hơn em mười tuổi, cũng không biết có kết hôn không, để gạt em cô gái nhỏ, quá ghê tởm.” Công lực tự động che chắn của Lý Vân quá mạnh mẽ, hoàn toàn không nghe thấy nửa câu nói phía sau.

Quyền Hạo vẫn để ý tới chuyện hơn Lâm Hi mười tuổi, nghe được Lý Vân nói như vậy, mày rậm nhíu lại.

“Lý Vân, không ngờ công lực tự động che chắn của chị mạnh như vậy.” Lâm Hi như có điều suy nghĩ sờ cằm, “Anh ấy không phải là người xấu gì, chị cũng không cần như vậy, cùng ăn sáng đi.”

“Không được, em phải thành thật khai báo, em và anh ta biết nhau như thế nào?”

“Chị cũng đừng dùng ấn tượng đầu tiên của chị đi phán đoán một người tốt hay xấu, nói cho chị rất nhiều lần rồi, đây là thói quen xấu. Em đói rồi, ăn điểm tâm thôi.”

“Chị nói, chúng ta không phải là bạn tốt sao?” Lý Vân nghiêm túc sưng mặt lên.

“Ừ.”

“Vậy em nói cho chị biết, Quyền Hạo này là chuyện gì? Một người đàn ông hơn em mười tuổi, em để ý như thế nào?” Không nhìn sắc mặt Quyền Hạo đã đen thui, Lý Vân cả gan một lần nữa nhắc tới sự thật Quyền Hạo lớn hơn Lâm Hi mười tuổi.

Lâm Hi vốn không muốn cười, không chịu nổi khi nhìn thấy khuôn mặt không rõ vui buồn của Quyền Hạo, cô mím môi cười, “Lý Vân, nói chuyện cẩn thận một chút, cẩn thận anh ấy tức giận sẽ tiêu diệt chị.” Dừng lại một chút, cô nói tiếp, “Chuyện của em và anh ấy, chút nữa sẽ nói với chị, hiện giờ, ăn điểm tâm quan trọng hơn.”

Lý Vân vùng trộm liếc mắt nhìn sắc mặt Quyền Hạo trước mắt, vì mình mới vừa rồi không biết chết sống mà đồ mờ hồ một trận, Lâm Hi cho bậc thang này, cô tự nhiên cũng theo xuống dưới, “Chị lấy bánh rán cho em.”

“Cám ơn.” Nhận lấy bánh rán Lý Vân mang tới, Lâm Hi liếc nhìn Quyền Hạo, “Ăn điểm tâm thôi.”

Không khí trên bàn ăn rất quỷ dị, Lý Vân ăn gì đó đồng thời len lén quan sát Quyền Hạo.

Một thiếu nữ thanh xuân mười bảy tuổi, một trai đẹp thành thực hai mươi bảy tuổi, thấy thế nào đều cảm thấy không xứng, sao Lâm Hi nhìn trộm Quyền Hạo lạnh lẽo này? Trừ vóc người rất tuấn tú ra, còn có ưu điểm gì sao?

“Lý Vân, ăn gì thì làm phiền chị không cần hết nhìn đông lại ngó tây được không, muốn làm trộm sao?” Ánh mắt quan sát Quyền Hạo quá mức rõ ràng của Lý Vân ở đối diện, Lâm Hi muốn không nhìn thấy cũng khó khăn.

“Ăn em ấy.” Lý Vân buông cái muỗng trong tay xuống, bắt mẫn nói.

Sau khi ăn xong bữa sáng tản ra không khí quỷ dị, Lý Vân định rời đi, nhưng nghĩ đến chuyện giữa Lâm Hi và Quyền Hạo, cô lại không bỏ đi được.

Thừa dịp Quyền Hạo rửa chén, Lý Vân lôi kéo Lâm Hi tiến vào phòng ngủ, “Lâm Hi, thành thật khai báo nhanh một chút, em và Quyền Hạo là chuyện như thế nào? Sao anh ta đột nhiên xuất hiện?”

“Tóm lại anh ấy không phải là bạn trai của em, chị cũng không cần hoài nghi anh ấy là người xấu.” Chuyện giữa cô và Quyền Hạo sao chỉ trong lúc nhất thời đã nói xong, suy nghĩ một chút, cô vẫn trả lời đơn giản. Trong quan hệ của bọn họ, cô xác định vị trí là người xa lạ trong quen thuộc, về phần chuyện xảy ra tối hôm qua, xin lỗi, cô không phải cực kỳ quan tâm, đây cũng không phải là thời đại phong kiến gì, trình tiết không quan trọng như vậy.

“Cái gì?” Trong mắt Lý Vân lộ vẻ khiếp sợ nhìn Lâm Hi chằm chằm, “Em điên rồi sao? Không phải là bạn trai em, em và anh ta xảy ra quan hệ là thế

nào! Lỡ như mang thai, phải làm sao? Em muốn làm mẹ khi chưa cưới chồng? Hay muốn đi bệnh viện giải quyết?”

“Ồi giờ, chuyện như vậy trong lúc nhất thời nói cho chị cũng không rõ ràng được. Em sẽ khiến anh ấy nhanh chóng trở về đế đô, trong thời gian này, chị không cần nói anh ấy giống như mới vừa rồi, chị phải nhớ kỹ một điểm, anh ấy không phải là người chị có thể chọc nổi.” Cô đột nhiên nhớ tới thân thể trước kia, không giống thân phận vị thành niên hiện tại, thật đủ phiền toái.

“Chị thật sự không biết nên nói em thông minh, hay nói em ngu chết rồi, một cô gái, tùy tùy tiện tiện xảy ra quan hệ với người khác.” Lý Vân bắt đầu làm nhảm day dứt, “Em mưu đồ cái gì của người ta? Lớn lên đẹp trai, còn có gì tốt...”

Nghe một đồng lớn các thứ giống như mù già nói, Lâm Hi cảm thấy phiền chết rồi, “Ok, ok, van chị đừng nói nữa, lỡ như bị anh ấy nghe thấy, chị xác định phải chết.” Cô không phải đe dọa Lý Vân, từ khi ra đời Quyền Hạo chính là con cưng của trời, nào bị người nói như vậy, Lý Vân còn tùy tiện phỏng đoán còn nói ra như vậy trước mặt anh, nếu sau lưng làm chút động tác với anh, đủ để nửa đời sau của Lý Vân sống trong hối hận.

“Anh ta rốt cuộc có thân phận gì?” Lý Vân bị giọng điệu của Lâm Hi hù dọa, yếu ớt hỏi. di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

“Con cái cán bộ.”

“Con cái cán bộ như thế nào?” Con cái cán bộ cũng chỉ ba sáu chín cấp.

“Nhà họ Quyền là một thế gia, tồn tại cũng mấy ngàn năm”

Lý Vân vừa nghe đến thế gia có mấy ngàn năm lịch sử, trong nháy mắt tròn trĩnh mắt, lộ ra ánh sao, “Mẹ nó, Lâm Hi, làm sao em biết con cái cán bộ như vậy, nếu không giới thiệu cho chị một người.”

“Có thể, chỉ có điều chị phải có thủ đoạn thuần phục những con cái cán bộ kia, gia đình cán bộ không dễ tiến vào như vậy, cho dù chị tiến vào, chị cũng phải có năng lực bảo vệ địa vị của chính chị.”

“Điều này cũng đúng.” Lý Vân tự nhận thủ đoạn không đủ cao minh.

Hai người còn muốn nói chuyện tiếp, vào giờ phút này cửa mở ra, Quyền Hạo tỏ vẻ dịu dàng mỉm cười, “Hi nhi.”

“Có chuyện gì sao?”

“Chúng ta trở về đế đô thôi.”

“Lý Vân, chị đi về trước đi.” Lâm Hi suy nghĩ một chút, vẫn nên để Lý Vân rời đi lúc này thôi.

Liếc mắt nhìn Lâm Hi một cái, lại nhìn Quyền Hạo đứng ngoài cửa, Lý Vân không hiểu ra sao, yên lặng gật đầu một cái, theo đó cất bước chân rời đi.

“Tôi nói rồi, tôi không trở về đế đô, anh đều nghe không hiểu sao? Điếc à?” Cô không trở về đế đô, kiên quyết không trở về. Đế đô không chỉ có Quyền Hạo, còn có Thẩm Cảnh Kỳ bệnh thần kinh này, trở về thì có gì tốt?

Quyền Hạo nắm bàn tay mềm mại ấm áp của cô, “Vậy Hi nhi muốn ở đây bao lâu?”

“Đã nói về vấn đề này rồi, tôi không muốn nói tiếp với anh, tôi không trở về đế đô.”

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi thích nơi này, tôi muốn ở chỗ này.” Điều này miễn cưỡng được coi là lý do chứ!

“Chúng ta trở về đế đô kết hôn, rồi chúng ta định cư ở đây, được không?” Quyền Hạo cẩn thận nhìn sắc mặt cô, đưa ra đề nghị này. Cô không thích đế đô cũng không sao, chỉ cần bọn họ kết hôn, liền định cư ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Chương 62.2: Vấn đề kết hôn

Editor: Puck

“Thứ nhất tôi mới mười bảy tuổi, còn chưa tới tuổi theo quy định của pháp luật, huống chi anh cảm thấy chúng ta kết hôn thích hợp sao?” Cô không muốn giả bộ nai tơ, nhưng dưới tình huống như thế này, trừ giả bộ nai tơ ra thì có thể làm gì.

Kết hôn, vừa nghĩ tới kết hôn với anh, cô muốn hôn mê, ở cùng một chỗ đã quá đáng rồi, còn phải nửa đời sau đều ở cùng nhau, không cần sống.

“Không tới tuổi theo pháp luật quy định cũng không sao, có thể tìm quan hệ, chúng ta là trời sinh một đôi, là phối hợp tuyệt nhất.”

“Anh hoặc ở lại đây, không đề cập tới chuyện này, chỉ cần anh dám nói tới chuyện kết hôn, anh liền rút cho tôi. Hoặc bây giờ một mình anh trở về để đi.”

Phòng cô thuê là một nơi mặt hướng ra biển, cách lầu dưới không xa có một công viên ven biển.

Ngồi trên xích đu, phơi ánh mặt trời mãnh liệt, ham muốn bị cảm nắng của cô càng tới càng mạnh.

Để cho cô ngất đi, để cho cô ngất đi, xem thế này rồi đi như thế nào?

“Lâm Hi, sao em mặt ừ này ư vậy?” Lý Vân ăn kem, thấy vẻ mặt đau khổ của cô, rất không hiểu hỏi.

“Có thể không mặt ừ này ư sao, hiện giờ em sắp phiền chết rồi.” Vừa nhắc tới chuyện này, cô cảm giác đầu sắp nổ tung.

“Bởi vì Quyền Hạo sao?” Liếm kem một cái, Lý Vân nhớ tới hôm nay Quyền Hạo không ở sau lưng Lâm Hi, cảm thấy hơi kỳ quái. Quyền Hạo ở đây được mấy ngày rồi, không hề có dấu hiệu rời đi chút nào.

“Đây không phải nói nhảm sao?”

“Chỉ nói Lâm Hi này, em đủ kỳ quái, em không thích người ta, sao lại xảy ra quan hệ với người ta. Em không muốn cùng với anh ta, cứ để cho anh ta đi là được, có gì phiền não?” Nghe Lâm Hi nói, gia thế và bối cảnh của Quyền Hạo vô cùng tốt, cũng tốt với Lâm Hi, thái độ đối xử với bà xã mười đủ mười, nhìn thấy mà cô thật sự hâm mộ.

“Làm ơn, nếu quả thật có thể để cho anh ấy rời đi, thì em không phải có nét mặt này rồi.” Quyền Hạo là người bình thường còn dễ làm một chút, nhưng vấn đề không phải.

“Em chính là thái độ như vậy, mới có thể khiến cho anh ta cho rằng em thích anh ta, em thật sự không thích người ta, em cũng đừng xảy ra quan hệ với người ta, em có biết như em vậy, thì đồng nghĩa với cho anh ta hy vọng không, có hy vọng sao có thể dễ dàng rời đi được?”

“Đổi mặt với một mỹ nam hấp dẫn, em liền trong lúc nhất thời đầu óc bị chập mạch.” Nếu là như vậy, cô sẽ gặp trở ngại, vấn đề không phải cái này, cô cho rằng chỉ cần thời gian có thể xóa hết cảm tình của Quyền Hạo đối với cô, hiện giờ à, đây không phải là vấn đề có tình cảm hay không rồi, đây là vấn đề kết hôn hay không kết hôn.

“Gia thế của Quyền Hạo rất tốt, đáng đáp cũng đẹp trai, em theo người ta chứ sao.”

“Bình thường yêu tạm được, em có thể vứt bỏ anh ấy. Vấn đề là anh ấy nói với em, anh ấy muốn kết hôn!”

Ánh mắt Lý Vân dừng lại trên bụng Lâm Hi, nghĩ đến mỗi một ngày bọn họ đều ngủ chung trên giường lớn, khó tránh khỏi nghĩ sai, “Nói thật, mấy ngày nay em đều gì kia với Quyền Hạo hả?”

“Chỉ cho em là gì? Dĩ nhiên không rồi.” Quyền Hạo ngược lại muốn, nhưng cô không muốn.

“Vậy không phải đơn giản sao, em để cho anh ta đi là được.”

“Nói tám trăm lần rồi, anh ấy không chịu đi.”

“Vậy em theo người ta chứ sao.” Có tiền, có quyền, đáng đáp lại đẹp trai, đàn ông như vậy tìm được ở đâu. Gặp được còn không nắm cho thật chặt, rồi rắm cái gì.

“Nói với chị, thật tức chết em.”

“Tức cái gì mà tức, bây giờ người ta đối xử tốt với em như vậy, em không quý trọng, bỏ qua, về sau em xác định có thể tìm được người đàn ông tốt với em như vậy sao? Em phải quý trọng phúc phận chứ!”

“Chị thật giống Trần Tiêu.” Lâm Hi xuống khỏi xích đu, từ trên cao đưa mắt nhìn xuống Lý Vân.

“Trần Tiêu là ai?”

“Quản gia của Quyền Hạo.”

Lý Vân nhìn thấy Quyền Hạo đi tới đây từ xa, tất cả lời định nói ra đều nuốt vào trong bụng. Thật ra thì cô thật sự không hiểu rõ, người đàn ông như Quyền Hạo, tại sao Lâm Hi lại không thích?

“Hi nì, nơi này quá nắng, chúng ta về nhà thôi.” Cô phơi nắng đến đỏ ửng mặt rồi, trong lòng anh xẹt qua đau lòng.

“Tôi nay đến nhà chị ăn cơm, chị nhớ làm ngon chút, em đi về trước đây.” Mấy ngày nay Quyền Hạo lác lư trước mặt cô, nhìn phiền. Trước khi đi, cô cố ý dặn dò Lý Vân.

“Biết rồi, em đi về đi.” Nhìn Quyền Hạo mở ô cố hết sức không để cho ánh mặt trời chiếu đến Lâm Hi thì cô cực kỳ hâm mộ. Cô thật sự muốn gõ tình Lâm Hi, người đàn ông tốt như vậy không biết quý trọng, đi đâu tìm chứ?

Về đến nhà, Lâm Hi lười biếng nằm trên giường, chuẩn bị ngủ trưa.

“Hi nhi.” Quyền Hạo mở ngăn tủ treo quần áo, lấy ra một cái hộp nhỏ thật tinh xảo.

“Có lời cứ nói.” Hai mắt nhắm lại, cô cảm thấy chán ghét nói.

“Này, anh có đồ cho em xem”

“Thứ gì vậy?” Mở mắt ra, cô không hề mong đợi.

“Em tới mở ra.”

“Phiền toái!” Lâm Hi bất đắc dĩ ngồi dậy, nhìn cái hộp nho nhỏ trong tay anh, cô chỉ cảm thấy cảm giác quen thuộc, bình thường chiếc nhẫn đều đặt trong cái hộp như vậy, cô cau mày, “Không phải nhẫn chứ?”

“Hi nhi thật thông minh.” Còn định cho cô một niềm vui bất ngờ, nhưng cô đã nhìn ra, anh hơi thất vọng.

“Tôi sẽ không đồng ý kết hôn, anh cũng không cần đưa chiếc nhẫn cho tôi.” Cô phiền não gãi gãi đầu, một năm rưỡi lần đầu tiên gặp mặt dùng thân thể trao đổi trên giường, ngày thứ hai đã nói chuyện kết hôn, thật sự đủ rồi, cho đến nay cô đều vẫn không rõ ràng, rốt cuộc có có sức quyến rũ bao lớn hấp dẫn được Quyền Hạo?

“Anh không nói muốn kết hôn, đây chỉ đưa cho em mà thôi.” Cô từ chối, anh cũng biết kết hôn hơi nóng vội rồi.

“Không cần.”

“Nhìn một chút, em sẽ thích.” Anh mở cái hộp nữ trang ra.

Trong hộp có một cặp nhẫn vàng, làm thủ công rất tinh xảo đẹp đẽ, vừa nhìn kiểu dáng đã biết là kiểu tình nhân. Đưa cô nhẫn vàng, còn không bằng đưa cô tiền.

“Thích không?” Anh tỏ vẻ mong đợi hỏi.

“Không thích.” Cảm thụ chân thật của cô.

“Đưa cái gì hay, đưa nhẫn tình nhân, xấu như vậy!”

Quyền Hạo cũng không thất vọng, anh một lần nữa mở ngăn kéo, lấy một quyển tạp chí ra, “Hi nhi, em xem, em thích kiểu nào?”

Trên tạp chí giới thiệu rất nhiều kiểu nhẫn tình nhân, thoát nhìn cao cấp đều có, cô tùy ý nhìn mấy lần, “Tất cả đồ trang sức, tôi chỉ thích mang lác tay thủy tinh, những thứ khác tôi đều không thích.”

Đóng tạp chí lại, sau đó Quyền Hạo lấy ra một quyển tạp chí khác từ trong ngăn kéo, “Chỗ này có rất nhiều kiểu, Hi nhi em xem đi.”

“Tôi phục anh rồi, chỉ có khi tâm tư tốt tôi mới mang lác tay, thời điểm khác tôi rất ít khi mang, anh cũng không cần bận rộn, không cần lấy đồ gì đó mà tình nhân mang, tôi đều không thích.” Không đồng ý kết hôn, liền mang thứ này tới làm phiền cô, thật phiền, hiện giờ cô muốn một cục đá văng anh.

Cảm xúc của Quyền Hạo rõ ràng đã xuống thấp rồi, “Chúng ta đính hôn có được không?”

“Buồn bực tôi.” Cô bị anh đánh bại, “Cho dù anh thật sự thích tôi, hoặc nói anh rất ưa thích tôi cũng được, khi cầu hôn tối thiểu cũng phải quỳ xuống chứ, xin hỏi, thái độ này của anh là cầu hôn cái gì?” Đòi trước, đòi này, cô đều chưa từng gặp ai ngu ngốc trong chuyện tình cảm như Quyền Hạo.

Học đi đôi với hành chính là hình dung tốt nhất đối với Quyền Hạo quỳ một chân xuống, anh thâm tình khẩn thiết nhìn chăm chú vào cô, “Hi nhi, xin em gả cho anh.” Nói xong, đôi tay còn dâng chiếc nhẫn lên.

Nếu cô là thiếu nữ thiếu não, nhất định sẽ bị Quyền Hạo cảm động. Nếu cô là gái ế lớn tuổi còn chưa gả chưa nói chuyện yêu, cũng sẽ bị Quyền Hạo cảm động, đáng tiếc, cô hiện giờ rất tỉnh táo.

“Sắp bị tác phong của anh tức chết rồi, có thể đừng nhắc tới chuyện này không, lập tức rút cho tôi.” Không có tức giận như vậy, nhìn thấy dáng vẻ anh quỳ một gối xuống, đầu cô cũng sắp bốc khói.

“Em đừng tức giận, hiện giờ anh lập tức ra ngoài.” Thấy cô tỏ vẻ giận dữ, anh chậm rãi đứng lên.

Lâm Hi một lần nữa nằm trên giường, đắp kín chăn, nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ.

Quyền Hạo đi ra ngoài không bao lâu lại một lần nữa tiến vào, cầm điện thoại di động.

Nghe được tiếng bước chân vang lên, Lâm Hi chán ghét gầm nhẹ nói: “Anh có phiền hay không, tôi muốn ngủ, anh đi ra ngoài.” Muốn ngủ giấc ngủ trưa cũng khó khăn như vậy sao, phiền não!

“Hi nhi, mẹ em gọi điện thoại tới.”

Mẹ cô gọi điện thoại tới, Lâm Hi sững sốt một chút. Nhớ ra, thân thể này còn có ngòi thân, chỉ có điều một năm không liên hệ, sao biết được số điện thoại của cô.

Phiền muộn, vén chăn lên, cô ngồi dậy, hoài nghi nhìn Quyền Hạo, nhận lấy điện thoại di động.

“Mẹ, sao đột nhiên gọi điện thoại cho con?”

Mẹ Lâm vừa nghe thấy giọng con gái, đầu tiên hỏi han ân cần một phen, ngay sau đó nói lại lời Quyền Hạo dẫn dò, một câu một câu biến thành quan tâm tình cảm của con gái mà nói ra, không ngừng lặp đi lặp lại Quyền Hạo là người đàn ông tốt, xứng đáng để Lâm Hi giao phó cả đời.

Sắc mặt Lâm Hi càng ngày càng khó coi, còn chưa chờ mẹ Lâm nói xong, lửa giận đã bốc lên rồi, dùng sức đập điện thoại di động xuống đất, “Quyền Hạo, anh xong chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Chương 63.1: Nghĩ cách rời đi

Editor: Puck

“Anh thích kết hôn như vậy, tự anh đi kết hôn là được, không cần kéo mẹ tôi tới nói tốt cho anh.” Hiện giờ coi là thế nào? Anh nói kết hôn thì thôi đi, bây giờ còn kéo theo mẹ Lâm.

“Hi nhi.” Quyền Hạo ngồi trên giường, động tác như dỗ con nít vỗ về sau lưng cô, “Đừng tức giận, anh chỉ sợ mất đi em, cho nên mới muốn kết hôn với em vào lúc này.”

“Anh chỉ biết nói lặp đi lặp lại, đừng tức giận, đừng tức giận, nhưng tôi thật sự tức giận.”

Khẽ ôm cô vào trong ngực, thân thể mềm mại dán chặt thân thể anh thì anh mới không có ý tưởng sẽ lại không thấy cô. Mỗi mông hôn lên vành tai mềm mại của cô, anh dường như cầu khẩn, “Hi nhi đừng giận anh, anh chỉ vì quá yêu em.” Anh sợ cô rời đi lần nữa, sợ nửa đời sau không có cô làm bạn.

“Anh xác định đây là yêu sao? Vốn không phải là yêu.” Cô đột nhiên nhớ ra lời Thẩm Cảnh Kỳ nói với cô, “Hay là nói tôi là người trong số mệnh đã định của anh, anh mới có thể khẩn trương như thế?” Cô không quá tin tưởng những chuyện này, thái độ của Quyền Hạo khiến cho cô không thể không tin tưởng, trừ cái này, không có lý do tốt hơn khiến cho cô đi tin tưởng Quyền Hạo sẽ yêu cô.

Nghe được người trong số mệnh đã định từ trong miệng cô, thân thể anh khẽ run, tất cả suy tư đều mất đi trong một phút, lại càng thêm dùng sức ôm chặt cô, giống như khảm cô vào trong máu thịt của anh, muốn hòa làm một thể với cô, “Hi nhi, không phải vậy, anh thật yêu em.”

Anh vẫn che giấu chuyện này vô cùng tốt, rốt cuộc là ai nói cho cô biết chuyện này?

Anh khẩn trương giải thích, cô cảm giác rất khả nghi, chẳng lẽ Thẩm Cảnh Kỳ nói đều là thật, “Vậy anh nói, anh yêu tôi vì cái gì? Ngoại trừ tôi là người rất xinh đẹp ra, trừ điểm này tôi cũng không có ưu điểm nào khác, khuyết điểm lớn nhất chính là ích kỷ, mình tốt đẹp là được rồi, cũng không để ý đến cảm nhận của người khác, tôi như vậy, anh rốt cuộc yêu tôi ở điểm nào?” Ích kỷ là khuyết điểm lớn nhất của cô, đây là bẩm sinh, cô muốn thay đổi cũng không được.

“Tình yêu không cần có lý do, thật sự muốn có lý do, anh yêu em từng ly từng tí.”

“Trên đời này không có chuyện gì không giải thích được, cũng không có yêu vô duyên vô cớ, cách nói của anh, tôi không hề tin tưởng chút nào. Người trong số mệnh đã định ngược lại là dạng tồn tại gì?”

“Anh yêu em.” Trong giọng nói hàm chứa run rẩy, anh không muốn để cho cô biết người trong số mệnh đã định tồn tại như thế nào, anh sợ sau khi cô biết, cô sẽ lại một lần nữa rời anh mà đi, hậu quả như thế, anh không chịu nổi.

“Anh buông tay, rất đau.” Sức lực của anh rất lớn, quá lớn không thoải mái.

“Không buông, cả đời anh cũng sẽ không buông tay, cho dù em không yêu anh, anh cũng muốn ở chung một chỗ với em.”

“Anh điên à!” Bị ôm rất khó chịu, trên khuôn mặt cho thấy cô đau.

“Nếu như yêu em sẽ điên khùng, vậy anh lựa chọn điên, chỉ cần cùng với em là được rồi.” Mặt chôn thật sâu trong cổ cô, giọng anh khàn khàn, trông mắt sắc âm u, trong miệng nói ra lời vô cùng nghiêm túc.

“Anh còn chưa điên, tôi điên trước rồi.” Đổi lại tình cảnh, đổi lại tâm trạng, có một người đàn ông nói như vậy với cô, cô coi như không cảm động, cũng sẽ có vui sướng nho nhỏ. Hiện tại sao cô lại muốn điên rồi, cuộc đời của cô tại sao lại nhấp nhô như vậy, không phải gặp bệnh thần kinh, chính là gặp phải biến thái!

“Người trong số mệnh tồn tại như thế nào?” Cô nhỏ giọng lầm bầm.

“Đừng nói nữa.” Khổ sở hiện lên trên khuôn mặt anh.

“Vậy anh ngược lại nói cho tôi biết một chút đi, người trong số mệnh đã định rốt cuộc là cái gì?” Cô rất hiếu kỳ, thế gia có thể tồn tại mấy ngàn năm, trên toàn thế giới mà nói, cũng chỉ có nhà họ Quyền, thế gia có tình hình bên trong thâm đậm như vậy rốt cuộc có bí mật gì chứ?

Anh buông cô ra, hai mắt nhìn thẳng vào mắt cô, “Em thật sự muốn biết sao?”

“Cũng không phải muốn biết, chỉ có điều muốn biết vì sao anh phải thích tôi?” Không muốn dùng chữ yêu này, cô không cảm thấy anh thật sự rất thích cô, thích cô có nhiều người đi, nhưng dám yêu cô lại không có mấy người.

“Anh yêu em.” Vừa dứt lời, anh hôn lên môi cô.

Môi bị tấn công, cô ngây ngốc một lúc, sao nói như thế nào, đã biến thành hôn môi?

Anh ôm hông của cô, tận tình hôn cô, mút thỏa thích cái lưỡi thơm của cô.

Một lúc sau, nụ hôn hơi dã man này kết thúc.

Anh thở hổn hển, cúi mắt nhìn chăm chú vào khuôn mặt cô, thâm tình nói, “Anh yêu em.”

Cô lè lưỡi, liếm môi trên, nhúu đôi mày thanh tú nhìn anh, “Tôi biết.”

Anh đưa tay chạm vào bụng cô, mặt hạnh phúc, “Có lẽ, em đã mang thai.” Đêm đó bọn họ không hề làm bất kỳ biện pháp tránh thai nào.

Nằm mơ đi, cô đã uống thuốc tránh thai sau khi xong việc.

“Sẽ không mang thai.” Nếu như thật sự mang thai, cho cô một cây đao đi, thật sự không nên ý loạn tình mê.

“Hi nhi, không muốn sinh con của anh sao?” Cổ họng anh căng thẳng, tay vuốt ve bụng cô cứng ngắc. *đi ien n#đang# yuklle e#q quiq on*

Không sai, cô chính là không muốn sinh. Nhìn vẻ mặt khổ sở của anh, lời ra đến khóe miệng liền cứng rắn nuốt xuống, đổi thành, “Anh cũng không nghĩ tới tôi mới bao nhiêu tuổi, sinh đứa bé cái gì?”

“Hi nhi, em thật tốt.” Nhàn nhạt hôn lên trán cô một cái, anh vui vẻ nói.

Tốt cái gì mà tốt? Cô không phải là người tốt gì, cũng không cần nói chuyện như vậy với cô.

“Tròn một tháng, bác sỹ sẽ kiểm tra cho em.” Anh vẫn còn chấp nhất với việc lấy đứa bé trôi chảy cô, chỉ cần có đứa bé, cô nhất định sẽ ở bên cạnh anh, nửa đời sau bọn họ sẽ ở cùng nhau.

“Không mang thai thì anh sẽ làm như thế nào?” Cô hơi tò mò.

“Chờ sau khi em trưởng thành rồi lại để cho em mang thai.” Anh rất nghiêm túc.

“Anh có thể đi chết đi.” Một cái tát nhẹ nhàng đánh vào mặt anh nghiêng đi, cô giống như châm chọc nói.

“Có đứa bé, em sẽ không rời khỏi anh.” Tay phải của anh và tay trái của cô mười ngón tay nắm chặt.

“Có phải anh chưa từng yêu không?” Sao có người đơn thuần như vậy, nếu như đứa bé có thể trôi chảy một người phụ nữ, dưới gầm trời này sẽ không có người đàn ông nào khổ vì tình. *đilenda4nle3qu2lydo0n*

“Ừ.” Anh nghĩ cho tới bây giờ chỉ có một mình cô.

“Tôi thật đúng là vinh hạnh làm bạn gái mỗi tình đầu của anh.” Cô phải cẩn thận suy nghĩ xem, mỗi tình đầu của cô là ai?

“Một khi người nhà họ Quyền động lòng, sẽ yêu cả đời.”

Lâm Hi đẩy anh ra, “Anh có thể đi ra ngoài, tôi muốn đi ngủ rồi.”

“Hi nì, anh muốn.” Tròng mắt ướt nhẹp của anh giống như mắt nai con. Sau khi hưởng mùi vị, mấy ngày nay, buổi tối anh đều ngủ cùng cô, thân thể thơm mềm nằm bên cạnh, có thể nhìn mà không thể ăn, là hành hạ khổng lồ, triền miên đêm đó vẫn hiện lên trong đầu óc anh, vừa nhắm mắt lại, triền miên đêm đó, anh dư vị vô cùng, cảm giác phía dưới của mình đều sắp bùng nổ.

“Tôi không muốn, cách tôi xa một chút.” Cô tỏ vẻ ghét bỏ về mặt vô tội của anh.

“Anh khó chịu.” Anh nắm tay của cô, đung vào nóng bỏng của anh một cái.

Mới vừa đụng chạm vào, cảm giác nóng bỏng truyền đến, cô nhanh chóng thu tay lại, “Anh rút xa một chút nhanh lên, tôi muốn ngủ trưa.” Người gì đâu, thật là! Mới vừa rồi còn mặt thâm tình nói với cô, anh yêu cô, hiện giờ lại muốn đó đó!

“Rất khó chịu.” Trên gương mặt trắng nõn hiện lên đỏ bừng.

Bất đắc dĩ thở ra một hơi, cô đen mặt lại, “Tự mình nghĩ cách, đừng đến phiền tôi.”

Gương mặt xinh đẹp đến mức tận cùng, ánh mắt giả bộ đáng thương, nhìn thấy mà cô hơi có cảm giác động lòng.

“Thật sự rất khó chịu.” Hai tay của anh vuốt ve mặt cô, nhắm ngay môi cô hung hăng hôn lên.

... (N chữ hài hòa)

Gần tối, gió lạnh thổi qua, cây liễu bên bờ hồ bay múa.

Lâm Hi buồn bực ngồi trên ghế nhìn mặt trời lặn, Lý Vân cầm kem, ăn không được, không ăn cũng không được, “Lâm Hi, buổi trưa khi em trở về với Quyền hạo, không phải lại làm chứ?” Cô có thị lực rất tốt, dĩ nhiên nhìn thấy vết hôn trên xương quai xanh của Lâm hi, cô nâng trán.

Thở dài một hơi, Lâm Hi nâng cằm lên, “Chị nói đúng rồi.” Cô muốn hoài nghi chính mình, sao không có định lực như vậy, Quyền Hạo quyến rũ, cô thể mà lại không ngăn cản được, buổi chiều lăn ga giường.

“Em hết thuốc chữa, nếu không thích người ta, cũng đừng cho người ta hy vọng, như em vậy hết một tới hai hết hai tới ba làm với anh ta, không có tình cảm cũng sẽ sinh ra tình cảm!”

“Nói chuyện nho nhã một chút đi?” Cô đã quá phiền rồi!

“Chẳng lẽ chị nói còn cần thật sự tao nhã sao, tại sao hai người xảy ra quan hệ?” Lý Vân căm ghét, “Không nói những chuyện này, bây giờ em định làm gì?” Đây mới là mấu chốt, cô thấy Quyền Hạo không tệ, làm bạn trai tạm được. Kết hôn mà nói quá xa vời với Lâm Hi, còn chưa tới hai mươi tuổi, kết hôn quá sớm.

Quét mắt nhìn ám vệ ả núp chung quanh, Lâm Hi day huyệt thái dương mơ hồ đau, “Lý Vân, chị không cảm thấy chung quanh có gì sao?”

Lý Vân kỳ quái nhìn chung quanh, sau khi nhìn xong mặt kỳ quái, “Không có gì! Chẳng lẽ em có thể nhìn thấy thứ người thường không thể thấy sao?”

Quả nhiên! Mặt Lâm Hi không chút thay đổi, “Chị nghĩ quá nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 76: Chương 63.2: Nghĩ cách rời đi

Editor: Puck

“Dù sao em và Quyền Hạo nên làm đã làm, nếu không em thử lui tới với anh ta xem sao.” Mười bảy tuổi đã thất thân, chuyện này cũng hơi sớm.

“Lui tới với anh ấy, không giống lui tới với người bình thường.”

Lý Vân cũng bó tay, cô vẫn chưa từng nói tới yêu, không sinh ra chủ ý gì, đưa kem tới trước mặt Lâm Hi: “Ăn đi, ăn xong đến nhà chị ăn cơm.”

“Em không thích ăn kem, chị ăn đi.”

“Ghét.” Sau khi ăn xong một miếng kem ngọt ngậy, Lý Vân nghĩ tới một vấn đề rất quan trọng. “Em uống thuốc tránh thai sau khi xong việc chưa?”

“Uống rồi.” Cô nhất định phải uống, không uống chờ mang thai sao!

“Em uống trước mặt anh ta, hay vụng trộm uống?”

“Vụng trộm uống.” Nào dám uống ngay trước mặt Quyền Hạo chứ.

“Nếu em vốn định vẫn cứ phát triển quan hệ này, thuốc tránh thai uống nhiều quá cũng không tốt cho thân thể của em, hai người vẫn nên làm các biện pháp đề phòng.” Lý Vân ngoẹo đầu suy nghĩ một chút, “Chỉ khuyên em, vẫn nên lui tới một chút với Quyền Hạo, dù sao anh ta cũng tuân thủ lịch sự, lại có gia thế rất cao.”

“Ở đây có nước, chị nhảy xuống chết đuối đi.” Lâm Hi chỉ vào hồ nước, tức giận nói.

“Vốn chính là vậy, Quyền thiếu phu nhân, gọi nghe thật tốt!” Đổ lại là cô, có một người đàn ông đối xử khăng khăng một mực với cô như vậy, cô khẳng định phải nắm thật chặt.

“Để nghe cái gì, mù quáng.”

“Không nói nhiều như vậy, Quyền Hạo đã chờ em rất lâu rồi, đi nhà chị ăn cơm đi.” Quyền Hạo sắp hóa thân thành đá ngấm vợ, Lý Vân nhìn cũng hơi chán ngấy.

“Được rồi, ăn cơm đi.”

Một hàng ba người đi tới nhà Lý Vân, cơm tối rất phong phú, Lâm Hi giống như nhai sáp nến.

Bước vào trong nhà, bật đèn phòng khách, Lâm Hi rối rắm, vẫn ngồi trên ghế sa lon. Quyền Hạo thấy cô giống như một nhọc, nhẹ nhàng vuốt ve bả vai của cô, hóa giải đau nhức cho cô.

“Bóp eo một cái.” Cô không còn hơi sức ra lệnh. Trộn vận động trên giường buổi chiều kia vẫn mệt đến ngất ngư, không chỉ có hai chân mệt mỏi, eo cũng rất mệt mỏi.

Kỹ thuật xoa bóp của Quyền Hạo có thể so sánh với thợ mát xa chuyên nghiệp, xoa bóp khiến Lâm Hi rất thoải mái.

Đại khái sau mười lăm phút, Lâm Hi cảm thấy đủ rồi. “Đừng xoa bóp nữa.”

Sắc mặt một nhọc của cô, nhìn thấy mà anh đau lòng, ngược lại ngồi xổm xuống, cời giày cho cô, ấn huyết vị dưới bàn chân cô.

Đau kèm theo thoải mái, Lâm Hi cúi mí mắt xuống, rất chăm chú nhìn Quyền Hạo đang nghiêm túc day huyết chân cho cô, “Sao anh xoa bóp tốt như vậy?” Một thiếu gia thế gia, quan trọng là cái đầu thông minh, anh học mát xa như thế nào?

“Vì em mà học.” Anh cẩn thận xoa bóp, cũng không ngẩng đầu lên đáp lại.

Một công tử thế gia sinh ra đã cao cao tại thượng, vì cô đi học mát xa, nghe hơi cảm động, nhưng mà hơn nữa chính là, nhìn anh cúi thấp đầu, cô muốn đá một cước qua, ai bảo anh làm cô mệt mỏi. Ừ, ý niệm này vẫn nghĩ tới ghen, cô cũng không hành động mà không suy nghĩ.

“Được rồi, đừng xoa bóp nữa.” Qua một lúc lâu, cô kêu ngừng. Dù sao anh cũng không phải thợ mát xa chuyên nghiệp, xoa bóp không phải cực kỳ chuyên nghiệp.

Cô kêu dừng, anh mới dừng động tác lại, ngồi ở bên cạnh cô, nhìn kỹ chân mày thả lỏng của cô.

Trong phòng khách to lớn, chỉ có hai người bọn họ, không khí, khuy khuy, hơi mập mờ.

Mở ti vi, cô nhìn bộ phim chiếu trên màn ảnh, mí mắt trầm trọng, đầu cũng hơi hỗn loạn, trạng thái muốn ngủ. Khi thấy nữ diễn viên chính bị nam diễn viên chính quát một phát, cô tỉnh táo, không phải bởi vì tâm tình không ổn định, mà bởi vì trên da thịt có thêm một đôi tay dao động, hai mắt bốc lửa quay đầu nhìn anh chăm chăm, “Quyền Hạo, lấy tay của anh ra.”

Thừa dịp cô buồn ngủ, Quyền Hạo định ăn đậu hũ, bị phát hiện rồi, không hề có vẻ ngượng ngùng, ngược lại thoải mái mím môi mỉm cười, “Đêm đã khuya, chúng ta đi nghỉ ngơi đi.” Hai chữ nghỉ ngơi trong miệng anh, bao hàm ý tứ gì khác.

Lâm Hi liếc nhìn đồng hồ treo tường, phát hiện mới chín giờ tối, nào đã khuya, rõ ràng chính là anh muốn làm. Buổi chiều mới làm xong, hiện giờ lại muốn, phiền não! Đàn ông ày mà, một khi nếm mùi tanh, liền muốn ăn hoài!

Đẩy xa môi anh đang đến gần, cô trầm mặc, ánh mắt một mực biến đổi, trong đầu thoáng qua vô số ý tưởng/ Hai người bọn họ đã đột phá phòng tuyến cuối cùng, anh cũng luôn nói muốn kết hôn, cô thật sự không muốn gả cho anh, chứ đừng nói tới qua hết nửa đời sau với anh. Trước mắt chung quanh có rất nhiều ám vệ ẩn nấp, trước mắt còn có anh đáng ghét, rốt cuộc phải rời đi như thế nào đây?

Anh thừa dịp cô đang suy nghĩ chuyện gì đó, nhân cơ hội liếm đầu ngón tay của cô, cảm giác tuyệt vời vẫn vậy lấy anh. Cho đến khi liếm xong, cô vẫn chưa nghĩ xong, anh không khỏi hỏi, “Hi nhi đang nghĩ gì?”

Rút ngón tay lại, cô khẽ mỉm cười, thầm khen vì mình nghĩ ra ý tưởng, “Không có gì.” Lúc nói chuyện, ánh mắt của cô chính là nhìn ngấn kéo từ dưới ti vị, “Trên người anh có mùi mồ hôi rất nặng, thôi chết, nhanh đi tắm.”

Anh hít hà cổ áo, ngửi thấy mùi mồ hôi nhàn nhạt, “Anh đi tắm, em xem ti vị.”

Nhìn bóng lưng cao lớn của anh biến mất, cô lập tức đi tới trước ti vị, ngồi xổm xuống, tìm kiếm đồ trong ngăn kéo. Cô nhớ lúc trước Lý Vân mất ngủ, Lý Vân tới đây ngủ, mang theo một chút thuốc ngủ, sau đó cô ấy hết mất ngủ, thuốc ngủ cũng vẫn còn lại một ít ở đây.

Tìm lung tung một hồi, cuối cùng cô tìm được thuốc ngủ rồi.

Khoảnh khắc khi Quyền Hạo xuất hiện, cô đã muốn rời khỏi nơi này, quá nhiều ám vệ khiến cho cô không thể rời đi, huống chi bên cạnh còn có Quyền Hạo một tác không rời.

Nếu muốn rời đi, chuyện đầu tiên phải làm chính là khiến Quyền Hạo té xỉu. Khóe môi nhếch lên một độ cong, cô nhìn thuốc ngủ trong tay, một chủ ý rất tốt được tạo thành.

Cô đi tới trong phòng bếp, mở tủ lạnh ra, đang chuẩn bị lấy rau cải, bỗng cảm thấy phía sau có gì không đúng. Nhìn chằm chằm ra cửa sổ một lúc lâu, sau khi cười nhạo một tiếng, cô dùng sức mở cửa sổ ra, nhìn thấy một khuôn mặt đen thui, “Làm một ám vệ, năng lực của anh quá kém.”

Tiếng nói còn chưa dứt, cô dùng sức đẩy, một ám vệ kêu thảm rớt xuống đất.

Nghe được một tiếng kêu thảm, cô cười cười, mở bếp gas, nấu nước, rồi bắt đầu mài nhỏ thuốc ngủ. Nước sôi, thả mì vào, bỏ thuốc ngủ đã biến thành bột trắng vào, khuấy, lại cho chút rau cải và thịt, ok, bữa ăn khuya tăng thêm thuốc ngủ đã làm xong!

Vừa nấu xong mì, Quyền Hạo đã tới phía sau cô, anh ngạc nhiên nhìn tô mì trong tay cô, “Hi nhi còn có thể nấu mì! Thật giỏi!” Anh biết cô là người ngu ngốc nấu nướng, rất ít xuống bếp, hôm nay thấy được cô nấu mì, cảm thấy rất ngạc nhiên.

“Về mặt của anh có thể già hơn.” Cô vốn biết nấu ăn, nấu một tô mì có bao nhiêu khó khăn.

“Thật lòng khen ngợi đây!”

“Tránh ra.” Cô nâng mặt, đi tới cửa, tức giận quát lớn.

Quyền Hạo nghe lời tránh ra, nhìn mì rất ngon đó, khiến anh cảm thấy thèm ăn, anh còn chưa từng ăn mì cô làm đâu, rất muốn nếm thử xem là vị gì.

Đặt mì lên bàn, cô lấy muống ra, nếm thử mùi vị nước mì. Mùi vị vừa lúc, mùi vị thuốc ngủ rất nhạt, nhưng vẫn có thể nếm ra, xem ra chỉ có dầu và muối không thể che giấu mùi vị thuốc ngủ. Nghĩ đến phòng bếp còn có tương ớt, cô xoay người đi lấy

Cô cười khế, cô còn đang suy nghĩ phải dụ dỗ anh ăn mì như thế nào, bây giờ nhìn lại, không cần dụ dỗ.

Cho một muống tương ớt vào trong mì, cô khuấy đều, thử một ngụm nước mì, rất tốt, vị cay mãnh liệt che giấu mùi vị thuốc ngủ, “Anh có muốn ăn không?”

“Muốn, Hi nhi nấu mì nhất định ăn rất ngon!” Câu hỏi của cô, Quyền Hạo vô cùng vui vẻ.

“Muốn ăn thì cầm tô.” Anh tỏ vẻ vui mừng, cô thấy, có một loại kích động, nghĩ tới trong mì có hạ thuốc độc, xem anh có ăn không.

Quyền Hạo cao hứng phấn chấn đi tới phòng bếp cầm chén, mà Lâm Hi nếm vài ngụm nước mì, không quá yên tâm, vẫn cho thêm chút tương ớt.

San một nửa mì cho anh, cô nghiêm túc nói, “Tôi nấu mì, anh phải ăn sạch toàn bộ.”

“Nhất định sẽ ăn sạch.” Quyền Hạo chỉ thiếu vỗ ngực bảo đảm.

“Ăn đi.” Vì không để cho Quyền Hạo hoài nghi, cô cũng định ăn vài miếng.

Chỉ là một tô mì bình thường, ở trong lòng Quyền Hạo rất khác, đây là cô làm.

Mới vừa ăn vài miếng mì, anh giống như ăn được đồ ăn ngon nhất của thế gian, trên mặt đều là thỏa mãn.

Ăn vài miếng, cô không ăn nữa, “Tôi đi tắm, anh ăn cả của tôi đi, nhớ rửa tô.”

“Ừ.” Trong miệng anh còn ngậm mì, anh nụ cười đầy mặt, trong mắt đều là hạnh phúc.

Nhìn lâu anh mấy lần, cô yên tâm đi tắm, hy vọng lúc cô đi ra, anh đã ngủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Chương 64.1: Trở lại đế đô

Editor: Puck

Nửa giờ sau, Lâm Hi từ trong phòng tắm ra ngoài, lau mái tóc ướt nhỏ nước xuống, tầm mắt lơ đãng nhìn Quyền Hạo hơi buồn ngủ mệt mỏi. Tại sao còn chưa ngủ?

“Hi nhi.” Quyền Hạo dụi tròng mắt mơ màng, thấy Lâm Hi, vẻ mặt tươi cười.

Nhìn xéo đồng hồ treo tường, Lâm Hi buông khăn lông trong tay xuống, “Sao anh còn chưa đi ngủ?”

Cô cho rất nhiều thuốc ngủ, ở trong vòng nửa giờ đủ để anh rơi vào trạng thái ngủ say, sao bây giờ nhìn lại anh vẫn rất có tinh thần?

“Anh đang đợi em.”

Tròng mắt xẹt qua kỳ quái, Lâm Hi xoay người đi vào phòng ngủ, ngồi trước gương trang điểm, dùng máy sấy sấy tóc.

Mà Quyền Hạo ngồi trên giường, tập trung nhìn cô sấy tóc, mí mắt từ từ nặng, buồn ngủ từng cơn đánh tới.

Nhìn vào gương, cô nhìn thấy anh khẽ nhắm mắt lại, nụ cười dần nở, nhanh ngủ đi!

Mái tóc sấy khô không sai biệt lắm, tắt máy sấy, khoe môi cô lộ ra đường cong xinh đẹp lại giảo hoạt.

Cô chải lộn tóc mềm mại, tròng mắt rũ xuống lộ ra ý cười nhẹ nhàng.

“Hi nhi, chúng ta ngủ đi.” Đợi đến khi cô sấy khô tóc, anh mở to mắt, tràn đầy mong đợi nói.

“Ừ.” vén tóc dài, cô nhẹ nhàng đáp.

Một đôi nam nữ nằm trên giường, khẳng định không thể đắp chăn tình khiết nói chuyện trời đất, chỉ chốc lát sau, Lâm Hi cũng cảm thấy trên người nhiều thêm hai tay tác quái. Mắt sắc bén nhìn anh chăm chăm, cô mím miệng, chẳng lẽ lượng thuốc ngủ cô hạ không đủ, giờ đã bắt đầu ngủ gà ngủ vịt, vẫn còn có tâm tư nghĩ những chuyện này! d

“Hi nhi.” Giọng anh trầm thấp hàm chứa ý dục.

Thấy mí mắt anh đều đang đánh nhau, vẫn phải làm dáng vẻ như cũ, cô buồn cười.

Cô mím môi cười cười, cũng không từ chối động tác của anh, mặc anh muốn làm điều anh muốn làm.

Đại khái hai mươi phút sau, Quyền Hạo tham ăn đậu hũ, đồng thời cặp mắt đã dính vào sắp không mở ra được, cho dù có thân thể mềm mại của Lâm Hi ôm lấy, anh vẫn rơi vào trạng thái ngủ say.

Kết quả chính là: Anh còn chưa kịp ăn Lâm Hi sạch sành sanh, bản thân anh đã ngủ thiếp đi dưới vỗ lưng nhẹ nhàng của Lâm Hi.

Cô cảm tạp chí trên tủ trước mặt lật xem, đọc rất nhiều trang, quay đầu nhìn chăm chú Quyền Hạo đã ngủ say, khẽ gọi: “Quyền Hạo, anh đã ngủ chưa?”

Quyền Hạo đang ngủ say, hoàn toàn không nghe thấy tiếng gọi của cô, cặp mắt nhắm thật chặt, hơi thở nhàn nhạt.

Lâm Hi vẫn không yên tâm, còn khẽ lắc lắc bờ vai của anh, phát hiện anh không hề có dấu hiệu muốn tỉnh lại, cô yên tâm xuống giường.

Thay xong quần áo, cầm tiền lên, gửi tin nhắn cho Lý Vân, ừ, có thể rời đi.

Cẩn thận đóng cửa lại, cô cố gắng hết sức không phát ra âm thanh, bước chân nhẹ rất nhẹ chính là đi ra ngoài.

Mới vừa đi ra khỏi cửa chính, cô đã chú ý tới chung quanh còn có rất nhiều ám vệ đang ẩn nấp. Thân phận thế gia đệ nhất thiên triều này đã đủ mệt mỏi người trong thiên hạ, đi đâu thì bên cạnh đều có một đồng lớn ám vệ bảo vệ, lần này ám vệ đi theo bên cạnh Quyền Hạo, tác dụng nhiều hơn là canh chừng cô.

Sự xuất hiện của cô, lập tức đưa tới sự chú ý của đông đảo nhóm ám vệ, bọn họ chăm chú nhìn cô, xem cô có hành động gì.

Tĩnh trẻ con cắn môi dưới, cô chậm rãi đi xuống lầu một.

“Tiểu thư, đêm đã khuya, xin hỏi ngài định đi đâu?” Còn chưa rời khỏi tòa nhà này được mấy bước, trước mặt cô đã có ám vệ tới hỏi thăm.

“Đi đâu mắc mớ gì tới anh, làm xong việc anh cần làm là được.”

“Tiểu thư, vì an toàn của bản thân ngài, chúng tôi phải thường xuyên bảo vệ ngài.” Một ám vệ hoàn toàn không sợ Lâm Hi mặt lạnh, tận trung với cương vị công tác nói.

“Chung quanh có bao nhiêu ám vệ?” Cô nâng trán, hơi cảm thấy nhức đầu.

“Có ba mươi ám vệ.”

“Quyền Hạo dẫn tới tổng cộng bao nhiêu ám vệ?”

“Sáu mươi người.”

“Làm chế độ luân phiên không tệ.” Ban ngày một nhóm, buổi tối một nhóm, đều là người khác nhau.

“Cám ơn ngài khích lệ.”

Lâm Hi quan sát ám vệ trước mắt từ đầu tới đuôi một lần, lẳng lặng đi về phía trước, vài tên ám vệ đi theo phía sau.

Đi trên đường yên tĩnh, trùng hợp có tiếng gió, cô nghe được, tóc gáy toàn thân dựng lên, điểm sợ tối này không có cách nào.

Thình thoảng quay đầu lại nhìn ám vệ sau lưng, cô từ từ đi tới con đường vắng vẻ.

Các ám vệ không biết rốt cuộc tiểu thư nhà mình định đi đâu, bọn họ cảm thấy hơi kỳ quái, sao tiểu thư một mực đi tới đường vắng vẻ?

Đi tới một hẻm nhỏ rất tối, chung quanh đều là căn nhà rách nát, Lâm Hi xoay người lại nhìn thẳng vào sáu ám vệ, “Tôi đi đâu các anh đều muốn đi theo sao?”

Sáu ám vệ sững sờ, ngay sau đó cung kính nói: “Đứng, tiểu thư.”

“Nếu như ở trong tầm mắt của các anh, không thấy tôi, các anh sẽ gặp phải trừng phạt gì?” Cô rất hiếu kỳ điểm này, lấy bản lĩnh của cô, trước mắt sáu người này hoàn toàn không phải là đối thủ của cô, hiện giờ cô muốn chạy đi rất dễ dàng.

Rất lâu không ra tay rồi, hơi không quen tay rồi, không biết có làm đau tay cô không.

“Tiểu thư, xin ngài đừng giận nữa.” Các ám vệ trăm miệng một lời.

Thiếu gia tốn thời gian một năm rưỡi mới tìm được tiểu thư, nếu như lần này tiểu thư lại biến mất nữa, thiếu gia không phải điên khùng không thể.

“Tôi không nói giận, tôi nói rất nghiêm túc.”

“Tiểu thư, nếu ngài muốn rời đi, phải đánh ngã mấy người chúng tôi, nếu không ngài không thể rời đi.”

“Giọng điệu của anh rất ngông cuồng, anh khinh bỉ tôi sao?” Nắm quả đấm, Lâm Hi cười như không cười nhếch khóe môi lên.

“Không có, chỉ có điều...” Ám vệ sợ tiểu thư nhà mình hiểu lầm, định giải thích, đáng tiếc lời của anh còn chưa nói hết, mặt của anh đã bị Lâm Hi đánh cho một quyền nghiêng đi.

“Đến đây đi, rất lâu tôi không ra tay rồi.” Mu bàn tay trắng nõn hoàn mỹ không tím bầm, hoàn hảo không chút tổn hại, cô rất hài lòng.

Ám vệ khổ sở lau vết tơ máu bên môi, còn phải có thái độ cung kính nói: “Tiểu thư, mời ngài trở về đi, đêm đã khuya.”

“Anh cho rằng tôi nửa đêm canh ba ra ngoài chơi à, đương nhiên định rời đi.”

“Tiểu thư, xin thứ lỗi cho bất kính của chúng tôi.” Một ám vệ nói xong, chuẩn bị cùng các anh em đánh Lâm Hi bất tỉnh.

Bọn họ vừa định ra tay, Lâm Hi liền như tia chớp một cước đá vào trên bụng ám vệ đứng mũi chịu xào, “Bất kính tính là gì, có bản lĩnh mấy người đánh ngất tôi đi.”

Ám vệ bị đá vào trong, vẻ mặt đau khổ, che bụng, sức lực của tiểu thư rất lớn.

Hẻm nhỏ rất ít người đi qua, không ngừng truyền ra tiếng kêu thảm thiết, một bóng dáng xinh đẹp từ trong bóng tối đi ra, trong hẻm nhỏ có sáu thân thể

nằm đó.

Lâm Hi dùng sức vung quả đấm hơi tím bầm, nụ cười khổ sở, quá lâu không ra tay rồi, tay hơi đau.

Đi trên đường nhỏ ở nông thôn, cô định hừ mấy câu, không ai đi theo sau lưng, cảm giác thật tốt!

Đếm tiền mặt trong túi, ừ, đủ để cô sống mấy tháng rồi.

Trên đường lớn rất ít xe lui tới, cây cối chung quanh um tùm, cô không quá vui vẻ. Dưới ánh đèn lơ mờ, một mình cô đi.

Cũng trong lúc đó, Quyền Hạo vẫn còn ngủ mê, theo quán tính đưa tay sờ soạng, không sờ thấy thân thể mềm mại thì trông mắt lập tức mở ra.

Vừa nhìn, bên cạnh không có bóng dáng của cô, anh chợt túm lấy ngực, hô hấp dồn dập.

Cô không có ở đây, cô đi đâu rồi?

Anh cuống quýt xuống giường, tìm khắp một lần từng cái góc trong phòng, không tìm được cô.

Sắc mặt trắng bệch, giống như tất cả màu máu sở hữu giờ phút này đều rút khỏi mặt anh.

Dự đoán không tốt lóe lên trong đầu, không khí chung quanh giống như dừng chảy trôi, anh gần như hít thở không thông.

Không có cô, ban đêm giống như ban đêm trước kia, cô đơn lẻ loi lộ ra ý lạnh, tim bị băng lạnh xâm nhập, anh vội vàng gọi ám vệ tới.

Ám vệ nghe lệnh bên ngoài, nghe được mệnh lệnh của thiếu gia nhà mình, thống nhất đi tới trong phòng khách, chờ đợi mệnh lệnh của thiếu gia.

“Tìm khắp một lần quanh đây, nhất định phải tìm được cô ấy mới thôi.” Không thấy cô, cả người anh cũng luống cuống.

Đồng hồ trên tường đã cho thấy trời rạng sáng rồi, cô có thể đi đâu?

“Dạ, thiếu gia.” Chúng ám vệ nghe lệnh, lập tức bắt đầu tìm kiếm chung quanh.

Ánh trăng nhu hòa, trong bóng tối có thể có đèn sáng, có thể có cây cối che, cũng không tốt.

Bóng đêm phượng xa, bị sợ đến Lâm Hi giật mình, cô không sợ trời không sợ đất chính là sợ tối! Nửa đêm định rồi đi, tại sao lại khó khăn ở điểm này?

Định che cặp mắt, mò mẫm rồi đi, nhưng trong lòng không xây dựng nổi, đây là vấn đề trong lòng, cô không vượt qua được.

Tìm được một chỗ có ánh sáng, bóng dáng của cô hơi mơ hồ, lẳng lặng nhìn chiếc xe chạy về phía trước. Nửa đêm muốn tìm xe, thật không dễ dàng.

Ánh sáng từ nơi xa từ từ đang đến gần, cô giống như biết được gì đó, ánh mắt luôn rơi về nơi xa, yên tĩnh chờ đợi sắp tới.

Cảnh vật dưới màn đêm, cũng trở nên mơ hồ không rõ, anh lo lắng di chuyển trong bóng tối, muốn tìm thấy bóng dáng của cô.

Thời gian trôi qua từng giờ từng phút, lo lắng biến thành hốt hoảng, khi anh nhìn thấy bóng lưng quen thuộc nơi xa thì toàn bộ lo lắng hốt hoảng của anh được san bằng. Bước nhanh về phía cô, giống như tìm được bảo vật quý giá về ôm cô vào trong lòng, vuốt ve mặt của cô, cảm nhận ấm áp của cô, “Hi nhi.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Chương 64.2: Trở lại đế đô

Editor: Puck

Lâm Hi trong ngực anh hận không thể trợn trắng mắt, thật sự không thể rời đi sao? Tình huống như thế cần kéo dài tới khi nào?

Hai người sống vai đi về nhà, cô ngồi ở trên giường, lung tung lật tạp chí. Anh không hỏi gì cả, cũng không dám hỏi.

Sương mù hơi nặng, cô đứng dậy đóng cửa sổ, “Ba giờ sáng, ngủ đi.” Để cho cô suy nghĩ một chút, phải làm như thế nào mới có thể hất bỏ anh?

“Ừ.” Anh khéo léo đến không giống anh bình thường, sáng nay mặt mày còn tràn đầy hạnh phúc, bây giờ lại bao quanh bởi đau thương.

Phản ứng của anh đưa tới hứng thú của cô, theo trước kia mà nói, nếu cô đi đâu mà không nói cho anh, anh nhất định có động tác lớn gì đó, hiện giờ giống như cái gì cũng không xảy ra, hơi kỳ quái, chuyện này không giống với tính cách của anh, “Anh không hỏi tôi tại sao?”

Lông mi hơi run rẩy, anh rũ mí mắt xuống, nhìn chăm chú vào sàn nhà, “Chỉ cần em ở bên cạnh anh là được rồi.”

Đây coi là đáp án gì? Cô cảm giác không có ý nghĩa, bĩu môi, “Ngủ đi, tôi mệt rồi.”

Đêm nay có lo lắng, cũng có thỏa mãn.

Anh ôm lấy cô mà ngủ, không suy nghĩ, tại sao nửa đêm cô không ở đây, anh chỉ biết, chỉ cần cô ở bên cạnh anh, tất cả đều trở nên không quan trọng.

Trước khi ngủ, cô còn đang suy nghĩ, vậy cần bao nhiêu thuốc ngủ mới có thể khiến cho anh ngủ say?

Hôm sau tỉnh lại, bên cạnh cô đã không có anh, cô có nghi ngờ trong nháy mắt, sau đó phải đi rửa mặt rồi.

Mới vừa mặc quần áo tử tế, cửa phòng đã bị Lý Vân thô lỗ mở ra, cô nhú mày, “Lý Vân, chị làm gì thế?”

“Lâm Hi, em phải trở về để đồ à, sao không nói một tiếng với chị?” Sáng nay Lý Vân mới tỉnh, đã bị một người đàn ông mặc đồng phục màu đen thông báo, hôm nay Lâm Hi phải về để đồ. Tối hôm qua lúc cô chuẩn bị ngủ thì nhận được tin nhắn của Lâm hi, cảm giác không có gì, nhưng sáng nay tin tức biết được quá mức kinh hãi, cho nên ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn, cô đã vội vã chạy tới chỗ Lâm Hi chứng thực.

“Không có, chị nghe ai nói?” Cô định rời đi, cũng sẽ không trở về để đồ.

“Có một người đàn ông nói cho chị biết, thoát nhìn rất nghiêm túc, trên người có lộ sát khí.” Lý Vân cẩn thận nhớ lại.

Nghe được Lý Vân miêu tả, Lâm Hi gần như có thể khẳng định, người đàn ông kia nhất định là một trong những ám vệ Quyền Hạo mang tới. Có phải do tối hôm qua cô rời đi, khiến Quyền Hạo nói chuẩn bị về để đồ không? Lần này thật sự chính là được không bù nổi mất.

“Lâm Hi, sao sắc mặt của em khó nhìn như vậy?”

“Không có gì.” Cố gắng hết sức để con tức giận của mình hạ xuống, cô vuốt ve tóc dài mềm mượt.

“Nếu em trở về để đồ, chị làm thế nào? Chị ở nơi này cũng rất nhàm chán, chỉ có một mình em là bạn.” Nghĩ đến Lâm Hi định rời đi, Lý Vân rất không nỡ bỏ được.

“Đừng lắc tay em” Cô rút tay của mình về, “Không phải chị nói chị muốn làm chuyên gia thiết kế thời trang giỏi nhất sao? Chị đến để đồ có thể có phát triển tốt hơn, đây là một thành phố du lịch, không thích hợp với chị.”

“Đây là một chọn lựa không tồi.” Lý Vân rất nghiêm túc tự hỏi.

“Hi nhi, ăn điểm tâm” Quyền Hạo hoàn toàn không thèm để ý đến sự tồn tại của Lý Vân, dịu dàng nói với Lâm Hi.

“Ừ.” Cô nhàn nhạt đáp một tiếng.

Lý Vân đã quen da mặt dày, dĩ nhiên phát huy tác dụng da mặt dày của cô, không ai mời cô ăn điểm tâm, cô tự đến phòng bếp cầm chén đĩa ăn điểm tâm.

Không khí trên bàn ăn rất kỳ quái, Lý Vân vừa ăn cháo trắng với chút thức ăn, vừa quan sát sắc mặt và ánh mắt hai người.

“Hi nhi, ăn điểm tâm xong, chúng ta trở về để đồ.” Quyền Hạo tuyên bố chuyện cần làm.

“Không muốn.” Lâm Hi chống lại.

“Ngày mai Kiều Thần đính hôn.”

“Tôi trở về với anh.” Nghe được tin tức Mã Kiều Thần đính hôn, Lâm Hi lựa chọn thỏa hiệp, cô tin tưởng nếu cô không trở về để đồ, Quyền Hạo nhất định có biện pháp bắt cô trở về.

“Ừ.” Quyền Hạo nhẹ giọng lên tiếng, ánh mắt lóe lên mừng rỡ.

Nghe đối thoại của hai người, Lý Vân giống như rơi vào trong sương mù, chuyện Lâm Hi không muốn làm ai cũng không cưỡng lại được, Kiều Thần này có ảnh hưởng lớn như vậy với cô ấy sao?

Lâm Hi chẳng khác gì tay không trở về, trừ một giỏ xách mang theo người, cái khác đều không mang. Về mặt lạnh nhạt đến như coi thường tất cả, cô leo lên máy bay tư nhân của Quyền Hạo.

Ngoài cửa sổ trời xanh mây trắng như chỉ cần đưa tay có thể chạm đến, cô nhìn hơi mất hồn, không biết nên có tâm tình trở về để đồ như thế nào, sau khi trở lại để đồ, tất cả lại phải tính toán như thế nào, nghĩ tới, nghĩ tới, cô chậm rãi nhắm mí mắt nặng trĩu lại.

Trong mắt Quyền Hạo nhuộm dịu dàng, nhẹ nhàng đáp chần cho cô.

Lý Vân ở bên cạnh đỡ trán, cô không nhìn thấy gì cả.

Trong năm giờ bay, Lâm Hi không mở mắt ra nhìn, một mực trong mộng đẹp.

“Hi nhi, chúng ta đã đến rồi, tỉnh đi.” Thấy cô ngủ ngon ngọt như vậy, anh định để cô ngủ lâu một chút.

Cô mới dụi dụi tròng mắt mơ hồ không rõ, nửa tỉnh nhìn Quyền Hạo trước mắt, không vui mím môi nói, “Đã tới chưa?” Một giấc này cô ngủ rất sâu, không muốn tỉnh lại.

“Chúng ta về đến nhà.” Anh cẩn thận đỡ cô đứng lên.

“Lâm Hi, chúng ta đi nhà họ Quyền sao?” Lý Vân hơi hưng phấn, cô là một người dân bình thường, được phúc của Lâm Hi, cô mới nhìn thấy được máy bay tư nhân, hiện giờ lại sắp đi nhà họ Quyền có nội tình mấy ngàn năm, cô cảm giác tất cả giống như trong mơ. Quả nhiên, tới để đồ phát triển là một chuyện không tệ.

“Là chỗ Quyền Hạo ở, không phải nhà chính họ Quyền.” Chỉ cần một cái liếc mắt, Lâm Hi cũng biết suy nghĩ của Lý Vân, cô rất nhanh chọc phá bong bóng ảo tưởng của chị ấy.

“A.” Lý Vân bĩu môi, trên mặt rõ ràng viết hai chữ thất vọng.

Máy bay đáp xuống sân bay tư nhân nhỏ của nhà họ Quyền, cô đi tới cửa khoang thì tông mắt liếc nhìn hộ vệ ở trên mặt đất đang nghênh đón bọn họ. Cô và Quyền Hạo xuất hiện, các hộ vệ cúi người 90 độ chào bọn họ.

Từ trước đến nay Lý Vân không cảm thấy mình là một kẻ nhà quê, ở sau lưng Lâm Hi khẽ nhìn thấy tất cả thì cô cảm thấy mình thật sự là kẻ quê mùa rồi, thế giới của người có quyền có tiền và thế giới bình dân chênh lệch quá nhiều, chính là khoảng cách giai cấp đi. Cô đột nhiên cảm thấy không thể hiểu nổi Lâm Hi, một con em thế gia đối xử tốt với cô ấy như vậy, Lâm Hi rốt cuộc có gì chứng mất Quyền Hạo đây?

Thu về chán ghét trong mắt lại, cô nâng khóe môi khẽ mỉm cười, bước xuống từng bước từng bước một.

“Chào thiếu gia, thiếu phu nhân.” Trần Tiêu đứng trước đông đảo hộ vệ, sắc mặt rất nghiêm túc chào hỏi Lâm Hi và Quyền Hạo, trong lòng không ngừng nghĩ đến, không ngờ thiếu gia thật sự tìm được tiểu thư về, năm nay tiểu thư mười bảy tuổi rồi, đúng lúc thay đổi xưng hô một chút.

Thiếu phu nhân trong miệng Trần Tiêu, Quyền Hạo sung sướng cả thể xác và tinh thần. Sau khi Lâm Hi nghe, về mỉm cười trên mặt biến mất trong nháy mắt, thay vào đó là lạnh lùng, không vui quát lớn, “Trần Tiêu, nói chuyện chú ý một chút, kêu loạn cái gì, ăn no rừng mờ sao?”

Không khí bốn phía, bởi vì Lâm Hi không vui, giống như ngừng trôi, biến thành khí lạnh, đông cứng lại, “Thân là quân gia, làm chính vị trí của mình, nếu như không hiểu nổi, anh làm quân gia cái gì, còn không bằng giống như Lý Thắng, đi làm tài xế là được.”

Mồ hôi lớn chùng hạt đậu không ngừng nhỏ xuống, đây vẫn là lần đầu tiên Trần Tiêu nhìn thấy đáng sợ khi nổi giận của tiểu thư nhà mình, trong lòng anh cực kỳ sợ hãi, anh chỉ cảm thấy, nếu như lần này thiếu gia tìm được tiểu thư trở về, nhất định chuyện muốn xảy ra đều đã xảy ra, anh sửa xưng hô lại cũng không có gì, bây giờ xem ra, tiểu thư vô cùng không thích xưng hô như thế này.

“Tiểu thư, xin lỗi.” Mồ hôi chảy đầy lưng Trần Tiêu, ánh mắt như mũi tên nhọn của tiểu thư nhà mình quá đáng sợ.

“Biết sai liền sửa rất tốt, nhớ, tôi không phải là thiếu phu nhân nhà họ Quyền, lần sau nếu phạm phải sai lầm cấp thấp như thế này...” Lâm Hi đổi thành nhìn Quyền Hạo, “Quyền Hạo, anh nói đi, nếu anh ta lại gọi loạn nữa, nên trừng phạt như thế nào?”

“Phải đi Tây Tạng rèn luyện một năm.” Thật ra trong lòng Quyền Hạo thật vui mừng, nhưng khi nhìn vẻ mặt giận dữ của Lâm Hi, không dám biểu hiện ra trên mặt, trừng phạt Trần Tiêu, vì để thỏa mãn cô, anh nói thật nặng.

“Theo ý tôi, nên tước đoạt quyền lợi quân gia của anh ta, lại vứt vào trong quân đội, để cho tinh thần quân nhân quốc gia chúng ta thay đổi anh ta một chút.” Lâm Hi thẳng tắp đưa mắt nhìn Trần Tiêu đang vô cùng thấp thòm, cổ ý đe dọa anh ta.

“Hi nhi nói đúng.” Quyền Hạo yên lặng đồng ý lời nói của cô.

Trần Tiêu gặp bi kịch, trong lòng đã sớm lệ rơi đầy mặt. Thiếu gia, tôi biết rõ ngài tìm tiểu thư về không dễ dàng, sau khi tìm được, cũng không cần cứ hùa theo tiểu thư như vậy chứ, dù sao tôi cũng đi theo ngài hai mươi năm.

Lý Vân thấy Trần Tiêu ba mươi tuổi đầu, nhớ lại Lâm Hi nói cô giống như Trần Tiêu, cau chặt chân mày, “Lâm Hi, chị giống Trần Tiêu ở chỗ nào hả? Anh ta là đàn ông, chị là phụ nữ, rốt cuộc giống nhau ở điểm nào?”

Quay đầu liếc nhìn Lý Vân đang tỏ vẻ rối rắm, Lâm Hi khó có được nhếch miệng lên nở nụ cười tràn đầy ảm áp, môi hồng hé mở, “Lời nên nói không nói, chuyện không nên nói tất cả đều nói ra, điểm này hai người rất giống nhau, không liên quan đến vấn đề nam nữ.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 79: Chương 65.1: Quyền thiếu phu nhân

Editor: Puck

Trêu chọc Lý Vân một chút đã giận đến kêu to oa oa, Lâm Hi cười híp mắt đi vào nhà họ Quyền.

Lau sạch sẽ mồ hôi trên mặt, Trần Tiêu nhìn theo bóng lưng tiểu thư nhà mình, anh cảm thấy áp lực rất lớn.

Trở lại để đồ, Quyền Hạo khẳng định không thể nào để Lâm Hi đơn độc ở ngoài, tất cả giống như một năm rưỡi trước, hai người ở cùng dưới một mái hiên nhà, về phần Lý Vân, đương nhiên ở trong phòng khách.

Tin tức Lâm Hi trở lại để đồ, ở trong vòng con em quyền quý truyền ra mọi người đều biết, đưa tới không ít người chú ý.

Buổi tối, Lâm Hi nằm trên giường nhắm chán xem tạp chí.

Một năm rưỡi có thể thay đổi rất nhiều chuyện, nhưng duy chỉ có ở nhà họ Quyền là không hề thay đổi chút nào, ví dụ như trang trí trong phòng ngủ trước kia của cô đều không thay đổi, không có gì khác trước kia.

Nhàn nhạt quét chung quanh một vòng, cô tùy ý ném tạp chí qua một bên.

“Tiểu thư, xin hỏi tôi có thể đi vào không?” Trần Tiêu run run rẩy rẩy, chỉ sợ tiểu thư nhà mình phát giận.

“Ừ.”

Nhận được cho phép, Trần Tiêu khe khẽ đẩy cửa đi vào, ánh mắt không dám nhìn loạn, “Tiểu thư, Lý Vân tiểu thư nói cô ấy rất buồn bực, muốn tiểu thư theo cô ấy ra ngoài đi dạo.” Khách mà tiểu thư mang về đương nhiên phải đối đãi tử tế, nhưng mà hiện tại Lý Vân đang gây gổ với Hoàng Bác thiếu gia!

“Anh nói với chị ấy, chị ấy muốn đi đâu thì kêu tài xế đưa chị ấy đi nơi đó.”

Khóe môi Trần Tiêu phỉếm về khổ sở, về mặt đưa đám, “Tiểu thư, Lý Vân tiểu thư đang gây gổ với Hoàng Bác thiếu gia đấy?”

Hoàng Bác thiếu gia nghe nói thiếu gia và tiểu thư trở lại, liền tới nơi này chào hỏi, ai ngờ đi tới đây liền nổi lên xung đột với Lý Vân tiểu thư, chính là khiến cho không thể xen vào. Một là bạn tốt của thiếu gia, một là bạn tốt của tiểu thư, anh đều không thể đắc tội với bên nào, chỉ có thể đi cầu cứu tiểu thư.

“Hai người bọn họ đã xảy ra chuyện gì?” Lâm Hi tỏ vẻ không hiểu, Hoàng Bác là đại thiếu nổi danh lẫm nhẫm trong vòng con em quyền quý, gặp người đẹp sẽ hóa thân thành công tử nhẹ nhàng, việc thường làm nhất chính là mỗi đêm đi ôn nhu hương * với một cô gái khác nhau, vậy sao lại âm ỉ với Lý Vân rồi? Dù sao đáng đáp Lý Vân cũng không kém.

(*) ôn nhu hương: dùng để chỉ sắc đẹp của phụ nữ khiến cho người ta mê muội.

“Hình như Hoàng Bác thiếu gia mịa mai Lý Vân tiểu thư mấy câu, sau đó bọn họ liềm rùm beng lên.”

Vén chăn lên, Lâm Hi bình tĩnh xuống giường, ngón tay thon dài tùy ý vuốt ve mái tóc dài, “Bọn họ náo loạn ở đâu?”

“Sảnh chính lầu dưới.”

Liếc nhìn về mặt khổ sở của Trần Tiêu, Lâm Hi chậm rãi đi xuống lầu dưới. Mới vừa đi ra khỏi phòng ngủ, cô đã nghe được giọng nữ tràn đầy tức giận đang mắng to.

Bất đắc dĩ nâng trán, cô đi xuống từng bước từng bước một, đứng ở giữa cầu thang, từ trên cao nhìn xuống đôi nam nữ đang cãi vã.

Không khí rất căng thẳng, Hoàng Bác và Lý Vân đối diện nhau đều đang trợn mắt nhìn chằm chằm đối phương, hai cái miệng không hề thua đối phương chút nào nói lời giễu cợt.

“Hai người đang âm ỉ cái gì ở đây?” Nhìn bọn họ, Lâm Hi lạnh lùng nói. Dù sao Hoàng Bác cũng đã hai mươi bảy tuổi rồi, Lý Vân là cô gái hai mươi tuổi, hai người này có gì hay mà cãi nhau?

Liếc mắt nhìn thấy Lâm Hi, Lý Vân thờ phỉ phò, “Lâm Hi, tên bệnh thần kinh này định chiếm tiện nghi của chị!”

“Lâm Hi, em đừng hiểu lầm, anh tuyệt đối không định xâm sở cô ta.” Hoàng Bác cảm thấy rất vô tội, vì tỏ rõ trong sạch cô ý giờ đôi tay lên. Một năm rưỡi không thấy Lâm Hi, Lâm Hi có biến hóa rất lớn, khuôn mặt ngày ngó khi xưa, bây giờ xinh đẹp mang theo vẻ thanh thực, hiển nhiên là một mỹ nữ, anh cảm thấy ánh mắt Quyền Hạo cũng không tệ lắm.

“Anh ta chính là một con sói háo sắc, nhìn thấy chị liền táy máy tay chân, còn hỏi chị bao nhiêu tiền một đêm, tức chết chị rồi.” Từ nhỏ đến lớn Lý Vân chưa từng bị nhục như vậy, tức giận đến hai mắt bốc lửa, muốn ra tay quất chết đồ không biết xấu hổ này.

“Chỉ với dáng vẻ như đậu cô ve của cô, ai mà thêm chiếm tiện nghi của cô. Hỏi cô bao nhiêu tiền một đêm, chính là vì đề mắt đến cô, bình thường loại hàng như cô, tôi cũng lười phải liếc mắt một cái.” Hoàng Bác đi trên con đường làm quan, vẫn không thay đổi tính tình phong lưu, thích chuyện tâm hoa vấn liễu (chơi gái) nhất, mà anh độc miệng cũng không phải chuyện mới ngày một ngày hai rồi.

“Biến thái chết tiệt.” Lý Vân cắn hận mắng.

“Hoàng Bác, nói chuyện khách khí một chút, có hiểu lễ phép không hả, đây là bạn của tôi, sao anh nói chuyện như vậy?” Lâm Hi nghe đối thoại của bọn họ, không cần nghĩ cũng biết là lỗi của Hoàng Bác, người này thật sự phong lưu thành tính rồi, dám xuống tay với người bên cạnh cô, “Một ngày không có phụ nữ, anh sẽ chết đứng không?”

“Cô chính là bạn của Lâm Hi, coi như số cô gặp may, nể tình Lâm Hi tôi sẽ không so đo với cô.” Người trên đầu quả tim của Quyền thiếu, anh không thể đắc tội nổi, huống chi khi trước Lâm Hi rồi đi một năm rưỡi, Quyền thiếu gần như điên cuồng không ít.

“Nói giống như tôi có nhiều thể diện lắm, nhanh nói xin lỗi Lý Vân đi.”

“Đúng, nói xin lỗi, tên sói háo sắc chết tiệt này!”

“Xin lỗi!” Mắt Hoàng Bác nhìn lên trần nhà, bắt đắc dĩ nói xin lỗi, nhìn không có một chút thành ý nào.

Lý Vân bị tức đến nói không ra lời, mắt trừng đến tròn vo, sương mù che kín, cực kỳ uất ức.

“Quản gia, đuổi anh ta ra ngoài.” Lâm Hi không vui mím môi nói.

“Dạ, tiểu thư.” Trần Tiêu đang định đuổi Hoàng Bác ra ngoài.

Hoàng Bác vừa thấy vẻ mặt Lâm Hi không phải đùa giỡn, làm tư thế đầu hàng, “Lâm Hi, em không thể như thế, anh chỉ đùa giỡn với bạn em mà thôi.” Anh tới có chuyện nghiêm chỉnh, còn chưa gặp Quyền thiếu, sao có thể đi!

“Anh cảm thấy có thể tùy tiện đùa giỡn kiểu này với một cô gái sao?” Ánh mắt Lâm Hi lạnh lẽo nhìn Hoàng Bác, “Tôi muốn hỏi anh một đêm cho gái bao nhiêu tiền, anh nghĩ như thế nào? Phát xuân tốt xấu gì cũng phải phân trường hợp một chút.”

Chấp tay trước ngực, Hoàng Bác tỏ vẻ nhận sai, “Vị tiểu thư này, xin lỗi, là tôi quá mức, xin cô tha thứ cho tôi.” Anh xác định dằn dấp cô bé này rất hợp khẩu vị của anh, cho rằng đây là người giúp việc của nhà họ Quyền mới tới, cho nên không chút kiêng kỵ đùa giỡn, ai biết cô bé này là bạn của Lâm Hi.

“Biến thái.” Lý Vân cắn môi, buồn bực chửi một câu.

“Lâm Hi, Quyền thiếu đâu?” Thấy dáng vẻ uất ức của Lý Vân, đáy lòng Hoàng Bác cảm thấy vui vẻ, nhìn người đẹp quan trọng, nhưng việc chính quan trọng hơn.

“Hình như ở thư phòng, anh đi nhìn xem.”

Đuôi chân mày Hoàng Bác dính lên chút ý cười, trước khi lên lầu không quên nhìn lâu Lý Vân hai lần, ánh mắt y hệt đùa giỡn này rõ ràng giống như đang nói, cô chờ đó.

Lý Vân cực kỳ giận dữ, nếu không phải ngại Lâm Hi ở đây, cô tuyệt đối cầm dép đập tới, đập chết tên biến thái đáng chết.

“Đừng giận nữa, Hoàng Bác chính là tên bệnh thần kinh, chị không cần phải để ý đến anh ta.” Lâm Hi đi tới trước ghế sa lon, chậm rãi ngồi xuống.

“Người có quyền đều như vậy sao?” Lý Vân dẫu môi anh đào, không quá cao hứng.

“Anh ta là ngoại lệ, đầu óc không được tốt.”

“Xem ra, chị không hiểu nổi thế giới của người có quyền có thể, dạng người như anh ta, đều háo sắc như vậy sao?” Từ nhỏ sống trong thế giới cờ đỏ pháp phối tốt đẹp, trước kia chưa từng nghĩ đến cô sẽ tiếp xúc với hạng người như thế này, đã từng xem nhiều phim truyền hình, Lý Vân tự nhiên mơ mộng đến thế giới của bọn họ, “Hay là nói bọn họ kiểu công tử ca này, trong nhà có vợ lớn, bên ngoài có N tình nhân.”

“Loại chuyện như vậy mỗi người mỗi khác.”

“Người nào gả cho Hoàng Bác kia, tuyệt đối gặp xui xẻo tám đời.”

“Việc đời không có tuyệt đối, cần gì phải kết luận sớm như vậy, làm không tốt người ta còn rất hạnh phúc đó.”

“Lâm Hi, em rốt cuộc là bạn của anh ta hay là bạn của chị vậy?” Lý Vân bắt mắt vì Lâm Hi nói chuyện dùm Hoàng Bác.

“Anh ta là bạn từ nhỏ của Quyền Hạo, chị không thích anh ta, lần sau gặp không nhìn là được.”

“Cũng là con cháu cán bộ sao?”

“Thấp hơn Quyền Hạo một cấp bậc.”

“Như vậy có đủ tư cách hảo sắc, nhưng mà anh ta vẫn rất đáng ghét.” Là một người dân thường nhỏ, mặc dù Lý Vân có tâm lý ôm bắp đùi, nhưng bắp đùi thứ sỏi hảo sắc này, cô chết cũng sẽ không ôm.

“Hảo sắc tùy người, hạng người cấp cao như anh ta, đó là phong lưu.”

“Em rốt cuộc là bạn của ai?” Sắc mặt của Lý Vân đã đen sì.

“Bạn của chị.”

“Vậy còn không sai biệt lắm.”

Trong thư phòng, Hoàng Bác đang nói chuyện quan trọng với Quyền Hạo, đó chính là ngày mai Mã Kiều Thần đính hôn, bọn họ phải đưa cái gì mới tốt?

Quyền Hạo không có hứng thú với vấn đề này, anh đã sớm kêu quản gia chuẩn bị xong lễ vật rồi. Chưa được vài phút, anh đã đuổi Hoàng Bác ra ngoài.

“Nếu chị cảm thấy buồn bực, kêu quản gia dẫn chị ra ngoài đi dạo, em mệt rồi, đi ngủ trước.” Nói với Lý Vân một đồng, từng con một mồi đánh tới cô, mệt đến cô muốn nhắm hai mắt lại.

“Em ngủ đi, chị đi ra ngoài chơi một lúc.” Lý Vân ghét bỏ vẫy vẫy tay, tự mình tìm kiếm an ủi.

Trở lại phòng ngủ, Lâm Hi nằm trên giường thoải mái, ngủ sâu.

Lúc rạng sáng, Lâm Hi ngủ say sưa, cảm giác chần lạnh lẽo, ngang hông thêm một cái tay, cô tỉnh lại trong nháy mắt, “Quyền Hạo, làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Chương 65.2: Quyền thiếu phu nhân

Editor: Puck

Mở mắt ra, cô chỉ thấy Quyền Hạo đang ngủ bên cạnh cô, hai tay còn không yên phận dao động trên người cô, con tức giận lập tức bốc lên rồi.

“Cho anh hai lựa chọn, một yên tĩnh ngủ, hai cút ra ngoài.” Một lần nữa nhắm hai mắt lại, Lâm Hi lạnh lùng đưa ra hai lựa chọn, chân của cô đang chuẩn bị đạp bay Quyền Hạo.

Sau khi trở lại để đồ, tâm tình của cô không phải rất tốt, anh có thể cảm nhận được. Ở thành phố biển, cô và anh cùng trên một giường, đó là vận bất đắc dĩ, bởi vì nhà cô mượn có một phòng ngủ một phòng khách, chỉ có một cái giường. Bây giờ về đến nhà, gian phòng trong nhà còn nhiều mà, xem ra bọn họ không cần thiết phải chung giường. Dĩ nhiên, những chuyện này đều là mặt ngoài, anh đã quen bên cạnh có cô, sao có thể chia giường ngủ với cô được.

Hai tay không yên phận dừng lại, theo thói quen ôm hông cô, cô đưa lưng về phía anh.

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào trong phòng ngủ, ở trong bóng tối Lâm Hi có thể nhìn thấy bàn tay trên eo, cô không thể làm gì.

Đêm vẫn còn rất dài, chuyện xưa vẫn còn tiếp tục.

Trong đêm nay, có người ngủ say sưa, có người thức trắng đêm chưa ngủ, cũng có người mưu kế gì đó.

Không biết ngày mai, có gì chờ đợi cô.

Mặc cho thợ trang điểm làm kiểu tóc cho cô, cô hơi không nhận được rồi, động tác liếc nhìn tạp chí cũng mang theo vẻ phiền não, “Còn bao lâu nữa mới được?” Cô trong gương giống như con búp bê mặc cho người ta định đoạt, nhìn liền ghét, thân thể này mới mười bảy tuổi, cần gì phải làm cho giống như

hai mươi hai tuổi vậy?

“Thiếu phu nhân, xin ngài kiên nhẫn chờ mười phút.” Thợ trang điểm vội vàng xịt keo xịt tóc lên đầu Lâm Hi, ánh mắt quá mức tập trung, không nhìn thấy sắc mặt không vui của Lâm Hi.

Thiếu phu nhân! Nghe được xưng hô này liền ghét.

Lâm Hi khẽ nhú đôi mày thanh tú, ánh mắt trong suốt trong nháy mắt đổi thành sâu không lường được.

“Một đám ngu xuẩn, gọi thiếu phu nhân cái gì, ba chữ Lâm tiểu thư sao mấy người không nói?” Trần Tiêu phục vụ bên cạnh, thời khắc chú ý đến nét mặt Lâm Hi, thấy cô cau mày, cũng biết cô hơi tức giận. Ở nhà họ Quyền, ba chữ thiếu phu nhân là ba chữ cấm, người sáng suốt đều có thể nhìn ra quan hệ giữa tiểu thư và thiếu gia không thể lấy tầm thường ra so sánh, nhưng tiểu thư không thừa nhận, vì không chọc giận tiểu thư, bọn họ đều cung kính gọi là tiểu thư.

Trần Tiêu quát lớn, ở trong mắt mọi người hơi không giải thích được, nhưng bọn họ làm việc lấy tiền, không có tư cách nói không, tất cả đều khẽ lấy áy náy gật đầu về phía anh.

Mười phút trôi qua, kiên nhẫn của Lâm Hi đã đến cực hạn.

“Tiểu thư, xong rồi.” Thợ trang điểm quan sát được trên mặt Lâm Hi che giấu chút không vui.

“Quyền Hạo đâu?” Lúc đứng từ ghế lên, Lâm Hi cảm thấy cái móng của mình sắp tê dại ra, làm hai giờ, chính là vì lấy một kiểu tóc, thật phiền toái, còn nhuộm tóc của cô thành màu nâu, hấp rồi cuốn lô, kiểu tóc trẻ con mang theo chút quyền rũ thật sự làm khó nhà tạo hình nghĩ ra.

“Thiếu gia đang ở trong phòng thay áo.” Trần Tiêu khẽ khom lưng.

“Kêu anh ta nhanh lên chút.” Không phải tham gia bữa tiệc đính hôn của Mã Kiều Thần sao, cũng không phải làm tiệc cưới, làm cho phiền toái như vậy, phiền chết rồi!

“Dạ, tiểu thư.” Dù ít dù nhiều Trần Tiêu cũng nhìn ra một chút, tiểu thư nhà mình không phải rất bằng lòng trở lại để đồ, nhìn vẻ mặt và tâm tình của cô, nhiều hơn chính là vì tham gia bữa tiệc đính hôn của Mã tiểu thư mới trở về, dù sao Mã tiểu thư và tiểu thư nhà mình cũng có ba năm giao tình.

Khoảng mấy phút, Quyền Hạo đi tới đây, khi nhìn thấy Lâm Hi thì trong mắt đã hiện lên vẻ kinh ngạc, tim đập nhanh hơn rất nhiều. Anh biết Hi nhi mặt mộc không trang điểm không ăn mặc cầu kỳ gì cũng đã rất đẹp, hôm nay sau khi thay đổi quần áo trang điểm, càng thêm đẹp hơn, trong trề trung xen lẫn cảm giác quyền rũ, khiến cho người ta cực kỳ động lòng.

“Đi thôi, bữa tiệc đính hôn của Mã Kiều Thần sắp bắt đầu.” Lâm Hi không thấy vẻ kinh ngạc trong mắt Quyền Hạo, cô chỉ biết không đi nhà họ Mã nữa, vô cùng có khả năng bỏ qua bữa tiệc đính hôn của Mã Kiều Thần.

“Ừ.” Quyền Hạo rõ ràng nhìn thẳng mắt, ở trước mặt người khác, lần đầu tiên anh và cô mười ngón tay đan chặt.

Trông mắt nhìn thấy ngón tay phải của cô bị anh giữ chặt, cô chớp mắt, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt anh sắp bay lên hai đóa hoa đào, trong phút chốc, môi mím lại của cô khẽ mở ra, nụ cười xẹt qua khuôn mặt cô.

Trong xe rộng rãi, Lâm Hi nhìn cảnh đêm ngoài cửa trôi qua, “Chồng chưa cưới mà Mã Kiều Thần đính hôn là à?” Cô nhớ, trong lòng Mã Kiều Thần có người rồi, hai năm trước còn thẳng thắn thề thốt với cô, nhất định sẽ theo đuổi được anh hai của Quyền Hạo là Quyền Minh Vũ.

“Ngôi sao mới Dương Dịch mới lên trong giới chính trị.” Quyền Hạo cũng không rõ ràng vì sao Mã Kiều Thần đột nhiên đính hôn.

Vừa nghe đến cái tên Dương Dịch này, vẻ mặt Lâm Hi cứng đờ, ánh sáng kinh ngạc xẹt qua mắt, “Thế gia nhỏ hạng hai còn chưa bước vào, vẫn còn đang quanh quẩn trong thế gia hạng ba, người thừa kế của nhà họ Dương là Dương Dịch sao?”

“Ừ.”

Trong đầu hiện lên khuôn mặt hào hoa phong nhã của Thẩm Cảnh Kỳ, hai gương mặt không ngừng quần lấy, cô nhớ không lầm, Dương Dịch là người dưới trướng của Thẩm Cảnh Kỳ. Nhà họ Thẩm làm buồn bán gì, không ai rõ ràng hơn cô, sao Mã Kiều Thần lại dính dáng với những người đó?

Trí nhớ vốn đã sớm xóa đi trong đầu vô cùng rõ nét, kể từ khi cô không còn là Lâm Hi Nhi, đã không bước vào thế giới kia. Mã Kiều Thần một lòng muốn là người có thành tựu trong giới kinh doanh, một khi dính líu quan hệ với bọn họ, một khi đứng sai đội, vạn kiếp bất phục tuyệt đối không chỉ có cô ấy, hề là người có một chút quan hệ với nhà họ Mã tất cả đều sẽ gặp họa.

Lâm Hi hơi nhếch khóe môi, “Không phải cô ấy thích anh hai của anh là Quyền Minh Vũ sao?”

“Anh ấy không thích cô ấy.”

“Anh xác định thật sự không thích sao?” Cô và Quyền Hạo sống cùng dưới mái hiên nhà, nhưng rất ít cơ hội nhìn thấy người nhà của Quyền Hạo, trừ Phó Trường Thanh tình cờ gặp một lần ở ngoài, cho đến nay cô chỉ gặp Quyền Minh Vũ hai lần, đó là một người đều mỉm cười với bất kỳ ai nhưng nội tâm thật sự lạnh lùng.

“Chuyện của bọn họ để tự bọn họ giải quyết, Hi nhi vẫn nên quan tâm tới anh nhiều hơn.” Anh rất không thích trong lòng cô, còn có người có địa vị cao hơn anh.

“Chồng chưa cưới của Mã Kiều Thần, các anh có điều tra không?” Chồng chưa cưới của con gái quý thế gia tầng thứ hai, nhất định có điều tra.

“Đây là việc nhà họ Mã cần phải làm”

“Anh người bạn từ nhỏ này thật sự không đủ xứng chức.” Lâm Hi nhàn nhạt châm chọc, “May mà tôi trở về để đỡ thôi.”

“Hi nhi biết điều gì sao?” Quyền Hạo nghĩ đến một năm rưỡi, một xấp tư liệu thật dày. Cái tên Lâm Hi Nhi này vẫn quanh quẩn trong đầu anh, anh phải người đi điều tra cuộc đời sự nghiệp của Lâm Hi Nhi, phát hiện trừ thân tươm ra, không có gì đặc biệt khác, nhưng mặt ngoài càng hoàn mỹ thứ ẩn giấu càng nhiều.

“Không có gì.” Lâm Hi không định tiết lộ quá nhiều sẽ bại lộ chuyện mình sống lại, hơi híp mắt, tất cả trí nhớ hơn hai mươi năm đều hiện lên trong đầu, rất nhiều khuôn mặt đều mơ hồ, chỉ có ba khuôn mặt cô vẫn nhớ rõ ràng.

Giờ phút này nhà họ Mã cực kỳ náo nhiệt, người đi lại trong nhà gần như đều là quyền quý, làm nhân vật chính của ngày hôm nay, Mã Kiều Thần tươi cười chào hỏi mỗi một vị khách mời.

“Quyền thiếu và Lâm tiểu thư tới.” Quản gia nhà họ Mã làm tiếp đón ở cửa, khi nhìn thấy Quyền Hạo và Lâm Hi, lập tức vào trong nhà bẩm báo với Mã Kiều Thần.

Vừa bước chân vào sảnh chính nhà họ Mã, Lâm Hi đã ngửi thấy một mùi vị cực kỳ nhạt nhưng quen thuộc, nụ cười nhẹ trên mặt khựng lại, mặt lạnh, đề phòng nhìn chung quanh.

“Hi nhi, em cũng cảm thấy không bình thường sao?” Quyền Hạo cực kỳ nhạy cảm với hoàn cảnh, cũng chú ý tới chung quanh có mùi quý dị lan tràn.

“Chờ đợi tiến triển của tình hình thôi.” Lúc này nói ra hơi quá sớm, cô thật sự muốn xem, tay chân của Thẩm Cảnh Kỳ có thể làm ra chuyện lớn gì.

“Hi nhi giống như có rất nhiều chuyện mà anh không biết đấy.” Khi Hi nhi mười hai tuổi thì anh gặp cô, khi đó cảm giác cô chính là một đứa trẻ trưởng thành sớm, thời gian bốn năm rưỡi trôi qua, cô mang đến cho anh một cảm giác, giống như một linh hồn người lớn thuần thực ở trong thân thể non nớt này.

“Không phải anh cũng như vậy sao?” Mắt sắc như dao của Lâm Hi khẽ lờm, Mã Kiều Thần đi về phía cô, nụ cười ngọt ngào lập tức hiện ra, ánh mắt mới vừa rồi còn thông minh biến thành trong suốt.

Thời gian qua đi một năm rưỡi gặp lại Lâm Hi, Mã Kiều Thần thiếu chút nữa không nhận ra, ở trong ấn tượng của cô, Lâm Hi chính là một đứa trẻ trưởng thành sớm xinh đẹp, bây giờ vừa gặp, cô gái ngày xưa đã biến thành một người phụ nữ nhỏ quyền rũ và trẻ trung cùng tồn tại, nhìn trên mặt mày lơ đãng tản mát ra vẻ quyền rũ thật sự mê chết người.

Nhìn mười ngón tay của hai người đan chặt, trong mắt Quyền Hạo tràn ra nụ cười cưng chiều, cho dù có biết sự tình hay không đều sẽ cho rằng hai người này là một đôi. Vì vậy, trên khuôn mặt thông minh của Mã Kiều Thần tỏ đầy ý cười, “Quyền tam thiếu, tam thiếu phu nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Chương 66.1: Tình nổi sóng

Editor: Puck

Xung hô của Mã Kiều Thần, mày rậm của Quyền Hạo khẽ nhếch lên, nụ cười trên mặt Lâm Hi không duy trì nổi, trông mặt lạnh lẽo.

“Này, Lâm Hi, về mặt này của em là xảy ra chuyện gì? Tham gia bữa tiệc đính hôn của chị không vui mừng sao?” Mã Kiều Thần thấy sắc mặt Lâm Hi khó coi, cô nở nụ cười rục rịch, mắt cong cong như trăng non.

“Mã Kiều Thần, thời gian dài như vậy không thấy chị, sao chị lại đáng ghét thêm, không nói tiếng người sao?” Đối đãi với Mã Kiều Thần, Lâm Hi chưa từng định khách khí chút nào, “Quyền tam thiếu phu nhân, một cho chị gọi ra miệng.”

Nháy mắt giống như cô bé hoạt bát, Mã Kiều Thần dịu dàng mỉm cười, “Sớm muộn gì em cũng sẽ kết hôn với Quyền Hạo, xưng hô Quyền tam thiếu phu nhân này không sai.” Những người khác có thể không thấy rõ quan hệ giữa Quyền Hạo và Lâm Hi, thân là bạn từ nhỏ của Quyền Hạo, cô nhìn rõ ràng.

“Còn chưa kết hôn mà, chị đang hoảng gọi tên em đi.” Trong trường hợp này, Lâm Hi không muốn khiến cho Quyền Hạo khó chịu, nên phối hợp với phải phối hợp, “Đây là quà tặng đính hôn chúng em tặng cho chị, hy vọng chị thích.”

“Cám ơn.” Mã Kiều Thần nhận lấy quà tặng, không mở ra nhìn mà giao luôn cho quản gia sau lưng cô.

“Lâm Hi, nói thật, chị rất không ngờ em có thể tới tham gia bữa tiệc đính hôn của chị, trong khoảng thời gian này em đi đâu?” Cô thật tò mò, thể lực của nhà họ Quyền có thể nói là lợi hại nhất thiên triều, muốn tìm một người còn không đơn giản sao, mà tìm Lâm Hi lại tốn những một năm rưỡi, Lâm Hi làm được như thế nào?

“Ở thành phố biển.”

“Hai người mười ngón tay nắm chặt, là ở cùng nhau sao?” Mã Kiều Thần hơi đắm chiêu nhìn chăm chú vào hai người, khóe môi nhếch lên ý cười ám muội.

“Hôm nay là ngày đính hôn của chị, chị cũng đừng để ý tui em có ở cùng nhau hay không, nhanh đi chào hỏi khách đi.” Lâm Hi rút tay phải của mình ra khỏi tay Quyền Hạo.

“Đúng rồi, giới thiệu cho mọi người một chút chồng chưa cưới của tôi Dương Dịch.”

“Người đâu?” Nhìn khắp toàn trường, cũng không thấy Dương Dịch, Lâm Hi cảm thấy hơi kỳ quái.

“Ở trên lầu, lập tức xuống giờ.” Mã Kiều Thần vừa nói, vừa ý bảo quản gia đi lên lầu tìm Dương Dịch.

“Quyền thiếu, cậu và Lâm Hi định khi nào định xuống?” Nhìn dáng vẻ thân mật của hai người, cô mơ hồ đoán được hai người chân chính ở cùng một chỗ, đi chung với nhau định nghĩa rất nhiều, ví dụ như khẳng định cọ xát trên giường rồi, nếu không về quyền rũ tàn nát trên mặt Lâm Hi từ đâu mà tới, khuôn mặt nhỏ nhắn dễ chịu nhưng đủ đồ bưng này.

“Để nói sau.” Quyền Hạo liếc nhìn Lâm Hi, cười khẽ nói. Anh cũng muốn định xuống, nhưng cô không chịu, đợi thêm vài ngày đi, nóng vội không được.

Lâm Hi không biến sắc yên lặng lui về sau một bước, kéo dài khoảng cách với Quyền Hạo.

“Lâm Hi, đi theo chị, chị có chuyện riêng tư muốn nói cho em.” Mã Kiều Thần thấy động tác của Lâm Hi thì ngây ngốc, tình huống của hai người này là như thế nào?

Không từ chối được, cô tay Lâm Hi bị Mã Kiều Thần kéo đi, cô chỉ đành phải đi theo.

Đi tới vườn hoa sau nhà họ Mã, tùy ý ngồi trên ghế, Lâm Hi ngửi thấy mùi hương còn nồng hơn mùi ở sảnh trước, “Có lời gì cứ nói đi.” Quan hệ giữa cô và Mã Kiều Thần, vền vẹn khá hơn bạn bình thường một chút, vẫn không tính là bạn bè tốt gì, cô hơi mong đợi Mã Kiều Thần muốn nói chuyện riêng tư gì với cô.

“Lâm Hi, hiện giờ chị hơi mê mẩn.” Mã Kiều Thần coi Lâm Hi là đối tượng bày tỏ, mặt nạ nữ cường nhân được tháo xuống, cô chỉ là một cô gái đáng thương yêu mà không được đáp lại.

“Mê mẩn cái gì?”

“Chị gửi thiệp mời cho anh ấy, nhưng hôm nay anh ấy không tới, chị không biết lễ đính hôn này có nên đính hay không?” Mã Kiều Thần khẽ thở dài một tiếng, bản thân cô mê mẩn, chuyện đính hôn này do cha cô làm chủ, cô chỉ phải phục tùng, thật sự kết hôn với Dương Dịch, vậy cũng chỉ là kết thân chính trị, không có một chút cơ sở tình yêu nào.

“Chị biết Dương Dịch là hạng người gì không?” Lâm Hi rất nghiêm túc hỏi.

Nhà họ Mã đứng về phía nhà họ Quyền, không thể đính hôn bán hắc ám, nếu Mã Kiều Thần kết hôn với Dương Dịch, vậy thì khó nói. Trước mắt quan trọng là Mã Kiều Thần rốt cuộc có biết Dương Dịch là hạng người gì không, làm chuyện gì không.

“Sinh viên tài cao mới du học từ nước ngoài về, hào hoa phong nhã, người vô cùng tốt, hiện giờ đang làm việc ở phòng thị chính.” Mã Kiều Thần không hoàn toàn quan tâm Dương Dịch là người như thế nào, đột nhiên hỏi cô về anh ta là hạng người gì, cô phải ngẫm nghĩ.

“Sau khi chị đính hôn với anh ta, sẽ phải kết hôn, nhà họ Mã các chị không tra rõ xem con rể tương lai có lai lịch gì sao?” Lâm Hi lạnh lùng chê cười, châm chọc nói.

“Gia thế sạch sẽ, không có ham mê bất lương.”

“Chị thật sự ngu đến hết thuốc chữa, hai mắt để làm gì? Cần thận điều tra Dương Dịch, nhất là thời gian anh ta ở nước ngoài.” Nhìn hai mắt mê mẩn của Mã Kiều Thần, cô liền đoán được, nhà họ Mã không điều tra sâu về Dương Dịch.

Sắc mặt Mã Kiều Thần hơi thay đổi, nghe lời của Lâm hi, cô cũng cảm thấy có gì không đúng.

“Kiều Thần, vị này là?” Dương Dịch được quản gia tìm đến, thấy Lâm Hi thì dịu dàng hỏi.

“Lâm Hi, đây là chồng chưa cưới của chị Dương Dịch.” Đối mặt với chồng chưa cưới của mình, Mã Kiều Thần nở nụ cười nhẹ nhàng. “Dương Dịch, đây là bạn em, nhị tiểu thư nhà họ Quyền Lâm Hi.”

“Lâm tiểu thư, chào cô!” Dương Dịch nghe được giới thiệu là Lâm Hi, đưa tay, chuẩn bị bắt tay thân thiện

Lâm Hi chìa tay, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng nắm tay anh ta, “Chào anh.”

“Sớm nghe nói tới Lâm tiểu thư, hôm nay vừa thấy, còn xinh đẹp hơn trong tin đồn.” Dương Dịch rất biết lấy lòng phụ nữ, trên khuôn mặt đẹp trai tràn đầy nụ cười chân thành.

“Cám ơn khách lễ của anh.” Lâm Hi trả lời không mặn không nhạt.

Thấy Dương Dịch săn sóc chính đây chuyện cho Mã Kiều Thần, Lâm Hi bắt được một tia mắt tự nhiên trên mặt Dương Dịch, vụng trộm cười lạnh một phen, “Không biết Dương tiên sinh du học ở nước ngoài là học đại học nào?”

“Đại học Massachusetts.” Dương Dịch quay đầu, ôn tồn nho nhã cười.

Cũng là dáng vẻ quân tử nhẹ nhàng, Lâm Hi nhìn thấy mà trong lòng chột lạnh, tay chân của Thẩm Cảnh Kỳ làm việc đều có dáng vẻ này. Xem ra dáng vẻ dịu dàng săn sóc mê người, hơi không chú ý, sẽ biến thành tàn nhẫn, bất cứ lúc nào cũng có thể muốn mạng người. Người giỏi về nguy trang, khi tiến vào trong trái tim bạn, sẽ để lại một kích trí mạng, đây chính là phương thức làm việc của tất cả người nhà họ Thẩm.

“Lâm tiểu thư, tôi và Kiều Thần đi gặp khách mời trước, cô tùy ý.” Cầm tay Mã Kiều Thần, Dương Dịch khẽ mỉm cười.

“Ừ.” Lâm Hi thấy Mã Kiều Thần thoáng qua cứng ngắc rồi biến mất, trông mắt híp lại.

Nhìn chăm chú bóng lưng ân ái của hai người, Lâm Hi thu lại trông mắt lạnh lẽo, hái một đóa hoa tươi vuốt ve.

“Hi Nhi.” Sau lưng vang lên tiếng gọi đã lâu không thấy, cô nhú đôi mày thanh tú.

Mặt Thẩm Cảnh Kỳ lộ vẻ vui sướng, mừng rỡ như điên nhanh chóng đi tới trước mặt Lâm Hi, trong mắt mày hiện đầy nụ cười, quan tâm hỏi, “Kể từ khi không thấy em, anh vẫn một mực tìm kiếm em, khoảng thời gian này em sống tốt không?”

“Muốn tôi lặp lại bao nhiêu lần, anh mới rõ ràng tôi không phải là Lâm Hi Nhi.” Nhìn thấy Thẩm Cảnh Kỳ, Lâm Hi hoảng hốt trong lòng, nhưng trên mặt không biến sắc.

Một năm rưỡi trước, Thẩm Cảnh Kỳ và Mã Kiều Thần quen biết, nhưng chẳng qua chỉ trên phương diện kinh doanh giữa bọn họ, có lui tới cũng rất bình thường. Bây giờ tập đoàn Thẩm thị đã sớm bị Quyền Hạo chen ép phá sản, Mã Kiều Thần vẫn lui tới với anh ta, huyền bí trong này đáng để cô đi điều tra.

“Hi Nhi, đừng không thừa nhận, anh đã nghe được đoạn đối thoại giữa em và Mã Kiều Thần, không có ai rõ ràng lai lịch của Dương Dịch hơn em. Nếu như em không phải là Hi Nhi, sao em lại biết để nhắc nhở Mã Kiều Thần, em sợ Mã Kiều Thần bị tổn thương đi. Yên tâm, nếu như Mã Kiều Thần là bạn của em, anh sẽ không để cho Dương Dịch động tới cô ta.”

“Cố ý để Dương Dịch đến gần Mã Kiều Thần, anh rốt cuộc định làm gì?” Giờ khắc này, Lâm Hi không hề phủ nhận cô là Lâm Hi Nhi, mà lựa chọn thái độ cam chịu, “Làm như vậy, anh có lợi ích gì?”

“Anh muốn làm, về sau em có thể nhìn thấy.” Thẩm Cảnh Kỳ giơ tay lên, định vuốt ve mặt cô.

Lâm Hi chán ghét tránh ra, “Nâng đỡ một gia tộc quanh quẩn trong tầng thứ ba lên tầng thứ hai, cẩn thận lật thuyền trong mương.”

“Hi Nhi, Mã Kiều Thần có quan trọng như vậy với em sao?” Thẩm Cảnh Kỳ buông tay xuống.

“Anh không thu tay lại, nhất định sẽ chết trong tay những người khác.” Bộ cục thể lực ở độ cao từ khi dựng ước đến nay vẫn luôn rất ổn định, nếu có ai đó cố ý phá vỡ bộ cục đó, người kia tất phải giao ra giá cao.

“Hi Nhi, trở lại bên cạnh anh có được không?”

“Năm mơ.”

“Em nhất định sẽ trở lại bên cạnh anh.” Sắc mặt Thẩm Cảnh Kỳ nặng nề, giống như thề.

“Anh lấy lòng tin ở đâu ra?” Cô rất không thể hiểu được, tại sao Thẩm Cảnh Kỳ vĩnh viễn đều lòng tin tràn đầy?

“Một khi nhà họ Quyền ngã, em đứng ở chỗ cao nhất cam tâm đứng ở dưới tầng chót sao? Sẽ không, Hi Nhi, anh rất hiểu em.”

“Nhìn dáng dấp, anh định ra tay với nhà họ Quyền.” Lâm Hi cười lạnh một tiếng, “Đừng tưởng rằng anh rất hiểu rõ tôi, tôi bây giờ là Lâm Hi, không phải Lâm Hi Nhi.”

“Anh trai anh cũng ở đây.” Thẩm Cảnh Kỳ không giận, cười nhạt mà nói.

Nghe vậy, Lâm Hi biến sắc, “Chuyện liên quan gì đến tôi?”

“Một đêm kia, em thật sự giống như đã quên.” Môi Thẩm Cảnh Kỳ tới gần bên tai Lâm Hi, cố ý phun ra khí nóng lên vành tai tôi, “Nếu không anh giúp em nhớ lại.”

Hơi thở của anh ta, Lâm Hi cực kỳ căm ghét, “Ghê tởm.”

“Không phải đêm đó em rất hưởng thụ sao? Ở dưới thân thể của anh em vui thích như vậy, em không quên được.”

“Thẩm Cảnh Kỳ.” Trí nhớ chôn sâu trong đầu, cô không muốn bị nhắc tới, hôm nay bị Thẩm Cảnh Kỳ nói tới, lửa giận xông lên.

“Hi Nhi.” Thẩm Cảnh Kỳ nhẹ nhàng vuốt mặt cô, giống như đầu độc nói, “Thân thể chúng ta rất phù hợp.”

Phù hợp em gái anh! Chuyện cũ năm xưa bị anh ta lấy ra đùa giỡn mình, cô không hề thoải mái chút nào, “Câm miệng.”

“Em sợ sao?” Thẩm Cảnh Kỳ cười khế, đầu ngón tay lướt qua khuôn mặt cô, giống như khiêu khích, “Hi Nhi, anh nhớ mùi của em, rất nhanh chúng ta có thể giống như trước kia rồi.”

Cô dùng sức cầm tay Thẩm Cảnh Kỳ, ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm anh ta, “Thẩm Cảnh Kỳ, đủ rồi. Giữa chúng ta đã là quá khứ, cũng đừng nhắc lại.”

“Hi Nhi, em yêu Quyền Hạo rồi sao?” Trên người Thẩm Cảnh Kỳ tản ra hơi thở nguy hiểm, âm trầm hỏi, “Em phải thù thân như ngọc vì anh ta sao? Hay là nói hai người đã xảy ra quan hệ?”

“Anh nói đúng rồi, tôi và anh ấy đã xảy ra quan hệ.” Lâm Hi cắn răng nghiêng lợi nói.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Chương 66.2: Tình nổi sóng

Editor: Puck -

Tròng mắt âm u nhìn chăm chăm vào đôi mắt sáng của cô, Thẩm Cảnh Kỳ không tin lời cô nói, “Em không lừa được anh, em và anh ta không xảy ra quan hệ.”

“Muốn tin hay không thì tùy.” Cô nói thật không ai tin, thôi, nói vô ích.

“Chín giờ tối nay anh ở chỗ cũ chờ em, em nhớ phải tới, bằng không Mã Kiều Thần sẽ xảy ra chuyện gì, anh không cách nào cam đoan.” Rõ ràng là giọng nói ôn hòa, lại bị Thẩm Cảnh Kỳ nói ra đầy uy hiếp.

“Tôi sẽ không đi, anh thích làm gì thì làm cái đó.” Cô không chịu uy hiếp của anh ta.

“Không phải em nhớ nhung anh sao?” Đầu ngón tay lướt tới cầm cô, anh nhẹ nhàng chạm tới, cực kỳ yêu cảm giác trơn nhẵn, “Ví dụ như nóng bỏng của anh.”

“Không có chỗ phát tiết, tự tìm phụ nữ đi.” Lâm Hi lập tức nổi giận, hất tay Thẩm Cảnh Kỳ ra.

“Em sẽ đến.” Dường như Thẩm Cảnh Kỳ hoàn toàn chắc chắn, “Chúng ta sẽ cùng nhau lên đỉnh núi cao.”

“Anh điên rồi.”

“Anh đã sớm điên rồi, người ép anh điên khủng là em.” Năm năm trước anh đã điên rồi, cũng vì cô gái trước mắt.

“Bệnh thần kinh.” Lâm Hi căm hận mắng, cũng không quay đầu lại đi về phía sảnh chính.

Chớp cũng không chớp mắt nhìn cô rời đi, Thẩm Cảnh Kỳ nhìn đến chỗ khúc quanh, cười đến quỷ dị, nhỏ giọng lầm bầm, “Chúng ta ở chung một chỗ sẽ rất vui sướng.”

Lâm Hi vừa đi vào cửa, đã nhìn thấy Quyền Hạo không biết đứng ở đó bao lâu.

“Hi nhi.” Quyền Hạo rất cố gắng nặn ra nụ cười, nhưng không nặn ra được.

“Sao vậy?” Đáng chết, cô không biết Quyền Hạo có thấy cảnh tượng vừa rồi hay không. Trở lại đề đò vốn không có chuyện gì tốt, biến thái hết người này đến người khác.

Trong lòng lan tràn ra khổ sở, ghen tức gần như bao phủ anh, Quyền Hạo hơi mím môi, “Em và Thẩm Cảnh Kỳ còn có lui tới sao?”

Cô che trán, cảm giác mình lại phải giải thích, “Không có.”

“Anh tin tưởng.” Chỉ cần cô nói, anh đều tin tưởng. Chỉ có điều mỗi khi nhìn thấy cô ở chung một chỗ với người đàn ông khác, đáy lòng đều không nhịn được khổ sở.

“Chúng ta tới tham gia bữa tiệc đính hôn của Mã Kiều Thần, anh vui vẻ lên chút đi.” Cô cười cười, chủ động kéo cánh tay anh.

“Đúng, phải vui vẻ.” Quyền Hạo nở nụ cười nhợt nhạt, ánh mắt lạnh lùng như cũ.

Nụ cười nhẹ lẽ phép trên mặt, thong dong không mất đi tư thế quý phái, Lâm Hi cảm giác mặt mình sắp cứng lại.

Tới tham gia bữa tiệc đính hôn của Mã Kiều Thần, tuyệt đối là tự tìm ngược, không ngừng nghe có người gọi cô là Quyền thiếu phu nhân, cô liền muốn giết người.

Đều mù đúng không, không nhìn thấy sắc mặt người khác sao?

Lắc lắc ly sâm panh trong tay, cô tìm một vị trí ngồi xuống, nhìn Mã Kiều Thần đi loang quanh khắp nơi.

Quyền Hạo không lên tiếng, yên tĩnh ngồi bên cạnh cô.

Một gái xinh, một trai đẹp, bọn họ giống như tranh vẽ trong đám người, cao quý lạnh nhạt nhìn tất cả chung quanh.

Thẩm Cảnh Nhiên đứng cách đó không xa, thấy bức họa Quyền Hạo và Lâm Hi như thế, trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh.

“Thẩm tổng, sao anh lại đứng ở đây?” Nhìn thấy Thẩm Cảnh Nhiên, Mã Kiều Thần cảm thấy thật sự kỳ quái, không phải anh ở vườn hoa phía sau nhà sao?

Thẩm Cảnh Nhiên mím môi, nhìn Mã Kiều Thần trước mắt, biết cô nhận sai mình thành em trai sinh đôi Thẩm Cảnh Kỳ, “Tôi là Thẩm Cảnh Nhiên.”

“Ngại quá, đáng đáp hai người quá giống, tôi nhận không ra.” Mã Kiều Thần tỏ vẻ xin lỗi, ngược ngừng nói.

Lâm Hi thu hồi ánh mắt, nhìn ly rượu trước mắt ngẫm nghĩ, đột nhiên, ba chữ Thẩm Cảnh Nhiên này truyền vào trong tai cô, tròng mắt tròn lớn hơn, cô nhìn về phía Mã Kiều Thần, thấy được gương mặt giống Thẩm Cảnh Kỳ như đúc, lòng bình tĩnh bắt đầu nổi sóng. Tuy gương mặt giống nhau như đúc, nhưng cho cô cảm nhận khác nhau.

Thẩm Cảnh Nhiên biết Lâm Hi đang nhìn mình, ánh mắt kinh ngạc này, khiến cho vẻ lạnh nhạt trên đầu quả tim của anh xệt qua dòng nước ấm.

Nhanh chóng dời ánh mắt đi, Lâm Hi hơi rối loạn rồi, cầm ly sâm panh lên uống vài ngụm, mới dè gợn sóng trong lòng xuống.

Quyền Hạo ngồi trước mặt cô chú ý tới vẻ khác biệt của cô, cũng nhìn về phương hướng vừa rồi cô đã nhìn, thấy được Thẩm Cảnh Nhiên.

“Chúng ta trở về thôi.” Thẩm Cảnh Nhiên ở đây, sự hiện hữu của anh ta áp bức đến cô, cô muốn rời khỏi nơi này. d

Thẩm Cảnh Kỳ nói anh trai anh ta ở đây, cô hoàn toàn không tin tưởng, mấy năm nay người kia một mực ở nước ngoài, sao có thể tùy tiện về nước? Khi thấy anh ta thì cô không thể tin nổi, anh ta trở lại.

“Ừ.” Quyền Hạo đứng lên, cầm tay của cô, rồi đi với cô.

Tròng mắt thâm thúy của Thẩm Cảnh Nhiên càng thêm nóng rực rồi, mím chặt đôi môi tạo thành quyền rũ cực lớn, anh nhìn chăm chú bọn họ rời đi, lòng càng thêm khẳng định điều gì đó.

Ngồi ở trong xe, Lâm Hi nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ đến mất hồn.

“Hi nhi.” Cảm giác lo lắng đang từ từ xâm chiếm lòng anh, biến hóa của cô khiến anh rất hồi hộp.

“Ừ.” Cô vẫn nhìn ngoài cửa sổ như cũ.

“Em hơi thích Thẩm Cảnh Kỳ sao?” Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng anh vẫn đưa vấn đề này ra.

“Không thích.” Cho dù từng thích, đó cũng đã là quá khứ, hiện giờ, cô không hề thích bệnh thần kinh đó chút nào.

“Vậy sao sau khi em gặp anh ta, không giống như bình thường vậy?”

Nhìn chăm chú Quyền Hạo, môi hồng của cô hé mở định nói, thời khắc này chuông điện thoại di động vang lên.

Vừa nhìn số lạ hiện lên trên màn hình, cô chần chừ một chút, vẫn ấn nút nghe, “Xin chào, ai vậy?”

Giọng của cô không giống như trước kia, trước kia giọng của cô luôn có thể mê hoặc lòng người, bây giờ giọng của cô rất non nớt rất thuần khiết. Khóe môi Thẩm Cảnh Nhiên nhếch lên, không nói lời nào, lặng lẽ chờ đợi phản ứng của cô.

“Alo, có nghe thấy không? Nói đi.” Hơi thờ tỉnh mạch của đầu bên kia, cô không thích, trong lòng mơ hồ có cảm giác quen thuộc.

“Hi Nhi, là anh.” Thẩm Cảnh Nhiên chậm rãi nói ra, giọng đề nén tình cảm hóa thành nhớ nhung.

Bên tai giống như vang lên tiếng nổ mạnh, sắc mặt Lâm Hi thay đổi, cuối cùng vẫn mặt lạnh, “Có chuyện gì sao?”

“Anh rất nhớ em.” Khoảnh khắc khi nhìn thấy cô, anh muốn hung hăng đè cô dưới người yêu thương một trận.

“Không có lời gì khác, tôi cúp.” Lời Thẩm Cảnh Nhiên nói, trong lòng cô nhấc lên chút gợn sóng.

“Em không nhớ anh sao?”

“Nói mục đích của anh đi.”

“Bây giờ tối nay, anh ở chỗ cũ chờ em, em nhớ tới đây.” Thật lâu, thật lâu rồi, anh không triển miên với cô.

“Tôi sẽ không đi, anh cũng không cần uy hiếp tôi, tôi sẽ không để bản thân bị đẩy lòng vòng.” Thật không hổ là cặp sinh đôi, hẹn người ta cũng giống nhau.

“Em sẽ đến, em không nỡ thấy anh khổ sở.”

“Anh đi chết đi cũng không liên quan đến tôi, cứ như vậy.” Nhìn Quyền Hạo, Lâm Hi cố gắng đè tức giận xuống, không đợi Thẩm Cảnh Nhiên nói nữa, cô đã cúp điện thoại rồi, trong lòng mắng thầm, hai tên bệnh thần kinh.

Nghe điện thoại di động vang lên tiếng tút tút, Thẩm Cảnh Nhiên cười đến yếu nghệt, tia sáng tình thế bất buộc xẹt qua trong mắt.

“Thẩm Cảnh Kỳ sao?” Anh suy đoán. Lòng thật đau, giống như bị ngàn vạn con kiến gặm cắn.

“Không phải.” Là Thẩm Cảnh Nhiên còn bệnh thần kinh hơn Thẩm Cảnh Kỳ, nhanh như vậy đã biết số điện thoại của cô!

“Vậy là ai?”

“Một người kỳ quái.”

“Ai?”

“Đã nói là người kỳ quái.” Cô hơi không nhịn được.

Anh hơi nhếch môi, không hỏi nữa.

Hai người với áp suất thấp trở lại nhà họ Quyền, Trần Tiêu thấy thế, chạy trốn thật nhanh.

“Trần Tiêu, anh đứng lại.” Lâm Hi mất nhanh, lên tiếng gọi.

Thấy không đi được, Trần Tiêu cúi đầu đi tới, “Tiểu thư, có cần dặn gì?”

“Phái người đi theo Mã Kiều Thần, có tình huống gì đặc biệt báo lại cho tôi.” Cô sẽ không đi đến nơi hẹn, nhưng cô không muốn bởi vì do cô mà Mã Kiều Thần bị tổn thương.

“Dạ, tiểu thư.” Trần Tiêu tỏ vẻ kỳ quái, không hiểu được.

“Hi nhi, tại sao lại làm như vậy?”

“Không muốn bởi vì liên quan đến tôi, mà khiến Mã Kiều Thần xảy ra ngoài ý muốn.”

“Có liên quan đến Thẩm Cảnh Kỳ sao?” Theo trực giác của anh, chuyện này có liên quan đến Thẩm Cảnh Kỳ.

“Anh nói đúng rồi.” Không chỉ có liên quan đến Thẩm Cảnh Kỳ, còn có Thẩm Cảnh Nhiên, cách thức thủ đoạn làm việc của hai anh em sinh đôi này gần

như nhất trí, cô hơi lo lắng cho Mã Kiều Thần.

“Là bởi vì nguyên nhân gì? Là bởi vì anh ta cho rằng em là Lâm Hi Nhi sao?”

“Có thể nói như vậy đi. Anh ta là hạng người gì, anh nên biết, đó là người hoang tưởng, anh ta muốn làm chuyện gì không ai có thể ngăn cản anh ta, tôi hơi lo lắng cho Mã Kiều Thần.”

“Anh ta định đối phó với Kiều Thần như thế nào?”

“Không biết.” Bây giờ là năm giờ chiều, cách giờ cô đi đến nơi hẹn có hai tiếng, “Không nói những chuyện này, anh phải âm vệ tinh nhuệ bảo vệ cô ấy đi.”

“Hi nhi, em thật sự không phải là Lâm Hi Nhi sao?” Quyền Hạo nhớ tới tài liệu tối hôm qua Trần Tiêu điều tra ra.

Lâm Hi ngây ngốc, “Anh cảm thấy sao?”

“Chỉ cần em nói anh đều tin tưởng.” Chỉ cần là cô nói, anh đều tin tưởng.

Bình tĩnh đưa mắt nhìn về mặt tin tưởng toàn tâm toàn ý, cô thật sự muốn biết, anh vô điều kiện tin tưởng cô như vậy từ đâu, “Về sau không nên hỏi vấn đề này, tôi không muốn trả lời, anh cũng không cần biết.”

“Em là vậy cũng được, không phải cũng không sao, em chỉ là Lâm Hi của anh.” Anh cười khẽ.

“Tôi không phải đồ vật, không thuộc về ai, lần sau đừng nói lời ngu xuẩn như vậy.” Dứt lời, cô đi tới phòng ngủ của mình, trong lòng rất phiền não, đây trong đầu đều là chuyện về nhà họ Thẩm. Thẩm Cảnh Nhiên biến thái này về nước, Thẩm Cảnh Kỳ bệnh thần kinh đáng chết không chết được, đời trước chắc cô có thù oán với nhà họ Thẩm đi, sao lại tránh không được người nhà họ Thẩm?

Cô vừa định trở tay đóng cửa lại, Quyền Hạo da mặt dày đi vào, “Hi nhi, về sau anh muốn ngủ cùng em, dùng chung một phòng ngủ.”

“Cho dù tôi từ chối, nửa đêm anh vẫn bám lấy giường của tôi.” Lâm Hi nhàn nhạt giễu cợt.

“Vì để tránh cho nửa đêm quấy rầy giấc ngủ của em, chúng ta cùng phòng có rất nhiều chỗ tốt, ví dụ như em mệt mỏi, anh có thể xoa bóp giúp em, hoặc là, em lạnh, có thể ôm anh ngủ...” Quyền Hạo chỉ sợ Lâm Hi ghét bỏ, thuộc như lòng bàn tay liệt kê những chỗ tốt khi hai người cùng phòng.

“Hai chữ cùng phòng không phải dùng như vậy.” Lâm Hi bất đắc dĩ, “Đừng cho rằng tôi không biết mục đích anh định chung phòng ngủ với tôi là gì, cầu xin anh bình thường một chút có được không?”

“Anh muốn mỗi giờ mỗi phút đều ở bên cạnh em.”

“Ngây thơ.”

“Anh chỉ ngây thơ với em.” Lời chưa nói hết, anh đã ôm hông cô, tiếp xúc thân mật với cô.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Chương 67.1: Nông cạn đến sâu nặng

Editor: Puck

Khó khăn đuổi Quyền Hạo ra ngoài, Lâm Hi mở máy vi tính ra, lướt đủ loại tin tức.

Tin tức về nhà họ Thẩm, buổi tối rất ít, chỉ có vụn vặt mấy tin tức, tất cả đều là tập đoàn Thẩm thị tuyên bố phá sản.

Tất mạng, dụi mắt hơi chua xót, cô trầm tư một chút.

Cùng lúc đó, trong thư phòng, Quyền Hạo cầm một xấp tài liệu trên tay, cẩn thận nhìn.

“Thiếu gia, đây đều là tài liệu về Lâm Hi Nhi.” Trần Tiêu lấy ra tài liệu điều tra càng sâu thêm.

“Tra một chút giữa Thẩm Cảnh Kỳ và Lâm Hi Nhi rốt cuộc là quan hệ gì.” Chữ viết trên trang giấy tạo thành từng câu chuyện không thể tưởng tượng nổi, nhìn mà anh run sợ.

“Dạ, thiếu gia.” Trần Tiêu đi ra ngoài, không quấy rầy thiếu gia nhà mình.

Vừa mới đóng cửa thư phòng, anh chạm mặt đụng phải Lâm Hi. Trần Tiêu theo tiềm thức liếc nhìn cửa phòng, “Tiểu thư, tìm thiếu gia có chuyện gì không?”

“Ừ.” Lâm Hi chớp mắt mấy cái.

“Tiểu thư.” Trần Tiêu định ngăn cản Lâm Hi đi vào.

“Có chuyện gì sao?” Cô mắt lạnh nhìn chăm chú Trần Tiêu.

“A, không có việc gì.” Sau khi lắc đầu một cái, Trần Tiêu rời đi.

Đẩy cửa vào, thấy Quyền Hạo đang xem tài liệu, cô khẽ nhếch đôi mày thanh tú, “Quyền Hạo.”

“Hi nhi.” Quyền Hạo đọc đến tập trung tinh thần, ngẩng đầu nhìn thấy Lâm Hi, hơi có vẻ kinh ngạc.

“Ổ chỗ anh có tài liệu về nhà họ Thâm không?” Lâm Hi nhìn quanh bàn đọc sách của anh, thấy không có tài liệu mà cô cần. Nhà họ Thâm trải qua hơn bốn năm phát triển, đã sớm không phải là nhà họ Thâm trước kia, rất nhiều chuyện trong nội bộ nhà họ Thâm cô đã không hề biết nữa, hiện giờ cô cần phải biết tình huống nhà họ Thâm lúc này.

“Có.” Về mặt Quyền Hạo nhận nhặt, lấy tài liệu từ trong ngăn kéo ra.

Lâm Hi tùy ý lật nhìn mấy cái, “Những tài liệu này, một nửa là làm giả, chẳng lẽ anh không điều tra được tin tức nội bộ của nhà họ Thâm sao?”

“Trước mắt không điều tra được, nhà họ Thâm quá thần bí rồi, phải qua một đoạn thời gian mới có thể điều tra được.”

“Xem những tài liệu này cũng vô ích.” Lâm Hi hơi nhut chí, “Thế lực của nhà họ Thâm ở trong hắc đạo rất lớn, ở bạch đạo còn cần có gia tộc có tiềm lực nâng đỡ có thể trợ giúp bọn họ.” Thế lực nhà họ Thâm càng lúc càng lớn, trước kia không liên quan gì đến cô, bây giờ có liên quan đến cô, cô rất rõ ràng Thâm Cảnh Nhiên là hạng người gì, anh ta sẽ không dễ dàng buông tha cô.

“Trước mắt xem ra, nhà họ Dương là đối tượng nâng đỡ của bọn họ.” Thực lực nhà họ Dương đột nhiên tăng lên, cũng đưa tới sự chú ý của nhà họ Quyền.

“Nhà họ Mã cũng sẽ là mục tiêu của bọn họ.” Ánh mắt Lâm Hi rất lợi hại, thấy được tài liệu mà Quyền Hạo muốn che giấu, “Đưa cho tôi xem.”

“Không cho.” Quyền Hạo kiên quyết từ chối.

“Lấy ra.” Khản trương như vậy, nhất định là có cái gì?

Quyền Hạo đặt tài liệu vào trong ngăn kéo, mím môi cười khê, “Không có gì dễ nhìn.”

Lâm Hi cứ không tin, đi tới bên cạnh anh, không để ý tới anh ngăn cản, vẫn cứ lấy tài liệu từ trong ngăn kéo ra.

Chỉ nhìn ba chữ Lâm Hi Nhi trên trang giấy, đôi mày thanh tú của Lâm Hi nhíu chặt.

“Hi nhi, em đừng hiểu lầm, anh chỉ muốn hiểu rõ em hơn.” Thấy sắc mặt lạnh nhạt của cô, anh khản trương giải thích.

“Khi nào thì bắt đầu cho rằng tôi là Lâm Hi Nhi?” Thế gian không có người hoàn toàn giống nhau, cho dù là đôi thân thể, cách thức hành sự và tính tình cũng không thay đổi được, cô không trông cậy vào cả đời không có ai phát hiện ra cô là Lâm Hi Nhi, chỉ có điều cô muốn biết anh bắt đầu biết từ khi nào?

“Khi Thâm Cảnh Kỳ xuất hiện, anh chỉ hơi hoài nghi, hiện giờ mới xác nhận em là Lâm Hi Nhi.” Trước kia anh chỉ hơi hoài nghi, vốn không để những chuyện này vào trong lòng, sau khi Thâm Cảnh Kỳ xuất hiện, dự vọng muốn biết của anh càng thêm mãnh liệt, anh không cách nào tham gia vào quá khứ của cô, nhưng tương lai của cô, anh sẽ vượt qua cùng cô, cho nên anh muốn hiểu rõ quá khứ của cô.

Buông tài liệu trong tay xuống, Lâm Hi cười một tiếng không hề gì, trong lòng mắt cũng không thấy tức giận, “Cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng thừa nhận tôi là Lâm Hi Nhi, anh nghe nóng cũng vô ích.” May mà Quyền Hạo chỉ điều tra được tài liệu phiến diện, nếu như điều tra rõ ràng những gì cô đã trải qua, đoán chừng cô sẽ học máu mặt, khi còn trẻ ngu ngốc làm ra chuyện quá đáng sợ, tuyệt đối không muốn để cho người biết.

“Hi nhi, em tức giận sao?” Anh kéo tay cô.

“Không tức giận, anh nghĩ quá nhiều.” Cô nhẹ nhàng hất tay anh ra, trên mặt không thấy chút tức giận nào.

“Anh chỉ muốn biết em, em đừng giận anh.”

“Đã nói không tức giận, trong đầu anh đang nghĩ cái gì đâu?”

“Có thật không?”

“Thật.” Lâm Hi lấy tay che miệng, khẽ ngáp, “Tôi trở về phòng, anh tiếp tục xem của anh đi.”

Bây giờ là sáu giờ rưỡi tối, bảy giờ là thời gian cô đến chỗ hẹn, không biết cô không đi, Thẩm Cảnh Nhiên bệnh thần kinh đó có thể làm chuyện gì kỳ quái không. Chẳng biết tại sao, trong lòng cô lại xẹt qua vẻ lo lắng.

“Hi nhi.” Nhìn theo bóng lưng của cô, giọng anh mang theo quyến luyến kêu lên.

Cô không quay đầu lại, dường như không nghe thấy.

Ti vi trong phòng ngủ đang phát tin tức giải trí, tay cô cầm sách, tùy ý liếc nhìn màn ảnh, khiến cho cô thấy một gương mặt xinh đẹp hơi quen thuộc. Nụ cười nhàn nhạt mang theo xa cách, khỏe mỗi vãnh lên đường cong vừa đúng, không yêu mị không nũng nịu, đáng vẻ rất đoan trang, lễ phục nhỏ bó ngực bọc lấy dáng người có độ nóng bỏng, đối mặt với đám paparazzi gây khó khăn, cô ấy ầm giọng nhỏ nhẹ trả lời, ý cười nhẹ trong mắt dâng lên ý lạnh, lại không có ai phát hiện.

Thời điểm cuối năm trước, cô từng gặp Trịnh Thủy Tinh ở Úc Thành, thời gian qua đi lâu như vậy, nhìn thấy trong ti vi, cảm giác rất không giống trước, giống như đã biến thành người khác vậy, cảm giác xa cách trên mặt khiến cho cô có cảm giác rất quen thuộc, giống như người thân cận bên cạnh.

Cảm giác quen thuộc này xuất phát từ đâu? Cô đảo tròn mắt đen nhánh, sàng lọc từng nhân vật cảnh tượng trong trí nhớ.

Đồng hồ trên tường không sai không lệch chỉ đúng bảy giờ, tiếng chuông nhẹ nhàng chậm chạp vang lên, Lâm Hi nhìn điện thoại di động trên bàn, nhìn kỹ một dãy số xa lạ, khỏe mỗi mím chặt, “Thẩm Cảnh Nhiên, anh định làm gì?”

Tay phải Thẩm Cảnh Nhiên oán hận nắm chặt hoa hồng, trong mắt hiện lên điên cuồng, giọng nói ngấm mang theo tức giận, “Hi Nhi, em chưa tới, em sai hẹn rồi.”

Giống như là lời nói chỉ trích, Lâm Hi nghe xong, cười lạnh một tiếng, “Tôi không đồng ý lời mời của anh, sao lại coi là sai hẹn được?”

“Tại sao không đến?” Hoa hồng trong tay anh trong nháy mắt trở thành hoa tàn, bị Thẩm Cảnh Nhiên ném trên mặt đất.

“Vì sao tôi phải đi? Anh cũng không phải là gì của tôi, không có tư cách ra lệnh cho tôi.” Người nực cười, luôn cho rằng có thể nắm cô ở trong tay.

“Anh là người yêu của em, người qua một đời một kiếp với em.” Thẩm Cảnh Nhiên nâng cao giọng, cắn nặng hai chữ người yêu.

“Cho tới bây giờ tôi vẫn chưa từng thừa nhận anh là gì của tôi, còn có những chuyện quá khứ, anh cũng đừng tới làm phiền tôi.” Không hổ Thẩm Cảnh Nhiên và Thẩm Cảnh Kỳ là anh em, không ai muốn nhớ tới chuyện quá khứ không tốt vẫn cứ bị nhắc tới, huống chi bây giờ cô là Lâm Hi, không phải Lâm Hi Nhi, tất cả quá khứ đã không liên quan gì tới cô nữa.

“Không có quá khứ, vĩnh viễn sẽ không có, chỉ cần anh còn sống một ngày, em đều là của anh.” Thẩm Cảnh Nhiên cố chấp nói.

“Anh thích nói như thế nào thì nói như thế đó đi.” Nói xong, Lâm Hi dứt khoát gọn gàng cúp điện thoại.

“Hi Nhi.” Tiếng tút tút vang lên, Thẩm Cảnh Nhiên cắn chặt răng kêu lên.

Một lần nữa gọi điện thoại cho cô, chỉ có thể nghe thấy giọng nhắc nhở ngọt ngào máy móc của phái nữ, Thẩm Cảnh Nhiên dùng sức túm điện thoại di động, giống như định bóp vỡ, gân xanh trên mu bàn tay cũng nổi lên rồi. Trong mắt chột lóe lên tàn nhẫn, anh nhất định phải lấy được, “Hi Nhi, em nhất định là của anh đấy, ai cũng không giành em đi được.”

Tất ti vi, sắc mặt Lâm Hi hơi khó coi, xuống lầu ăn cơm với Lý Vân.

Chuyện đầu tiên khi Lý Vân tới để đồ, chính là đi tham quan danh thắng di tích cổ từ cổ chí kim, hôm nay chơi hơi HIGH, cũng không cảm thấy mệt mỏi. Cô muốn chia sẻ kinh nghiệm hôm nay với Lâm Hi, thấy sắc mặt Lâm Hi không tốt, cảm thấy nghi ngờ, “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có gì.” Lâm Hi nở nụ cười yếu ớt.

“Thật sự không có gì sao? Sắc mặt của em thật khó coi!”

“Thật, ăn cơm của chị đi, lấy đâu ra nhiều lời như thế?”

“Ăn cơm, ăn cơm” Bạn thân đi nữa, cũng không phải cứ chuyện gì cũng có thể nói cho đối phương, Lý Vân hiểu sâu đạo lý này.

Lúc ăn cơm tối không thấy Quyền Hạo, Lâm Hi cảm thấy hơi kỳ quái, thấy Trần Tiêu ở bên cạnh muốn nói lại thôi, cô đại khái suy đoán, Quyền Hạo đi làm việc gì.

Mở nước ấm tắm, mệt nhọc toàn thân giống như ngâm không còn gì, Lâm Hi lười biếng từ trong phòng tắm đi ra.

Trên người cô chỉ khoác áo choàng tắm, lấy áo ngủ trong phòng để đồ ra, chuẩn bị thay, cửa đúng lúc này bị mở ra.

Nhìn thấy người tới là Trần Tiêu, cô ghét bỏ nhũn nhũn mày, “Quản gia, anh không biết gõ cửa sao? Lễ phép căn bản vốn không có sao?”

“Tiểu thư, xin ngài đi ban công lầu ba nhìn một chút.” Trần Tiêu tỏ vẻ đau khổ.

Căn nhà này có ba lầu, lầu một là chỗ của người giúp việc và chỗ chất đồ, lầu hai là phòng ở của cô và Quyền Hạo, lầu ba là ngoài phòng khách ra còn có một khu vườn hoa tươi rộng lớn, ban công này là một chỗ rất nhân nhả.

“Ban công lầu ba có gì để nhìn?” Cô không muốn đi. Không có việc gì lên lầu ba làm gì?

“Tiểu thư, xin ngài đi xem.” Trần Tiêu hơi nóng nảy.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Chương 67.2: Nông cạn đến sâu nặng

Editor: Puck

“Không muốn đi.”

“Tiểu thư, van xin ngài.” Trần Tiêu tội nghiệp cầu khẩn.

“Có chuyện gì vậy?” Hiếm khi thấy vẻ mặt này của Trần Tiêu, cô nghi ngờ.

“Ngài đi nhìn sẽ biết.”

“Anh đi ra ngoài, tôi thay quần áo một chút, đợi lát nữa sẽ đi. Lần sau đi vào, nhớ gõ cửa, nếu không gõ cửa, tôi gõ chết anh.” Lâm Hi mặt lạnh, không vui quát lớn.

“Xin lỗi, tiểu thư.” Trần Tiêu rón rén đóng cửa lại, không tiếng động đi ra ngoài.

Thay xong quần áo, cô bước lên lầu ba, một mùi rượu nồng nặc thổi qua.

Người nào uống rượu ở đây? Cô nhửi mũi, đi tới ban công, thấy ở bên cạnh Quyền Hạo đã bị chai rượu vấy lấy, anh đang uống rượu mạnh.

Chớp mắt một cái, thì ra Trần Tiêu gọi cô đi lên là để nhìn Quyền Hạo uống rượu!

“Buổi tối khuya tại sao ở đây uống rượu?” Nhặt vỏ chai rượu lên, cô đi tới bên cạnh anh.

“Hi nhi, là em sao?” Quyền Hạo uống rất nhiều rượu, hơi mơ hồ, cho rằng mình xuất hiện ảo giác rồi.

Nhìn lướt qua chai rượu xung quanh, cô học anh ngồi dưới đất, “Không phải là tôi, chẳng lẽ là quý?”

“Thật sự là em sao?” Trong đôi mắt sương mù không thấy rõ xuất hiện rất nhiều Hi nhi, Quyền Hạo hí mắt lại.

“Anh cảm thấy sao?” Bốn phía có không ít vỏ chai rượu, nhìn đáng dấp Quyền Hạo uống không ít, có thể khiến cho đại thiếu gia nhà họ Quyền một thân một mình uống rượu, đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Là em.” Quyền Hạo ngồi dưới đất, trong tay còn cầm ly rượu.

“Anh còn muốn uống sao?” Tiện tay cầm một chai rượu, cô muốn xem là rượu gì.

“Hi nhi.”

“Ừ.” Cô dùng đồ mở chai khui chai rượu ra, không nhìn Quyền Hạo một cái.

“Hi nhi.” Quyền Hạo kêu lên lần nữa.

“Ừ.” Khóe mắt cô co rút.

“Hi nhi.” Quyền Hạo không ngại phiền toái tiếp tục gọi.

Mặt cô đầy vạch đen, “Anh say hay không say vậy?”

“Say.” Trên gương mặt điển trai tuấn tú phi phàm dính lên một tầng ửng đỏ nhàn nhạt, trong mắt anh có rất nhiều Hi nhi.

Nhìn gương mặt đỏ nhạt của anh, cô hơi mím môi, “Chắc chắn chứ?”

Thoạt nhìn cũng chỉ đỏ mặt một chút, không có say đâu.

“Nếu như anh không say, sao biết em xuất hiện ở trong mộng của anh.” Quyền Hạo chính xác say rồi, nói chuyện cũng chậm rì rì.

Tình cảnh này, Lâm Hi cảm giác buồn bực, “Tại sao không thể xuất hiện trong mộng của anh?” Quyền Hạo uống rượu say, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, cô có ý nghĩ trêu chọc anh. Thì ra đại thiếu gia nhà họ Quyền bình thường cao cao tại thượng, sau khi uống rượu say, rất dễ thương.

“Bởi vì em không yêu anh.” Nói xong lời tố cáo, trên khuôn mặt đẹp trai của Quyền Hạo dâng lên đau thương.

Ặc... Lý do này, cô không có cách nào cãi lại, “Vậy anh yêu tôi sao?”

“Yêu, rất yêu, rất yêu.” Cho dù là say, anh cũng không quên yêu cô.

“Yêu bao nhiêu?” Cô tò mò hỏi tiếp.

“Em sống anh sống, em chết anh chết.”

Đáp án hơi hung hãn, cô cười nói, “Chúng ta không phải diễn phim thần tượng, anh cũng không cần thâm tình tỏ tình.”

“Anh yêu em là thật.” Tốc độ nói chuyện của anh cũng chậm rồi, cắn từng chữ từng chữ một phát âm chính xác nói.

“Không ai nói là giả.” Cô cầm ly rượu trên tay anh, cạn một hớp, vị cay lại nồng tràn ngập trong miệng cô.

Cau mày nhìn ly rượu trên tay, cô chậm rãi đứng lên, “Anh có thể tự mình đứng lên không?”

“Có thể.” Quyền Hạo hơi lung lay đứng lên.

Chỉ từ bề ngoài thật sự quá không nhìn ra Quyền Hạo uống say, người này trừ đỏ mặt và tốc độ nói chuyện chậm lại một chút, ngoài ra giống như bình thường.

Cô một cước đá văng chai rượu bên chân, đỡ cánh tay của anh, “Đi xuống lầu.”

Quyền Hạo không chịu cất bước chân, đứng tại chỗ không động, chớp mắt cũng không chớp nhìn Lâm Hi chăm chăm.

“Nhìn cái gì?” Bị anh nhìn đến trong lòng hơi sợ hãi, cô không hiểu hỏi.

“Anh có chỗ nào không tốt? Tại sao em không yêu anh?” Tại sao cô không yêu anh?

Cô sững sờ, a ~ vấn đề này rất khó trả lời.

“Tại sao?” Hai tay anh tóm lấy bả vai cô, trong giọng nói mang theo nức nở và uất ức, “Anh cảm giác không nhìn thấu được em, em rốt cuộc là Lâm Hi Nhi, hay là Lâm Hi của anh? Tại sao em lại không yêu anh?”

Đối mặt với lên án liên tiếp, cô cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Thế giới này không phải nói bạn yêu một người, thì có thể được đáp lại. Yêu và không yêu vốn không phải là điều bản thân có thể khống chế, cô không yêu anh, đây là sự thật, không liên quan đến anh có chỗ nào không tốt.

“Em nói đi.” Nước mắt trong suốt hiện lên trong hốc mắt, cảm xúc của anh hơi không khống chế được.

Thân thể bị anh lắc lắc, cô định vung một cái tát lên.

“Tại sao không yêu? Em vì cái gì mà không nhìn ra anh yêu em?” Nói xong lời cuối cùng, nước mắt chảy xuống từ khóe mắt anh, khô sở nhấn chìm anh, “Em yêu anh, em sẽ kết hôn với anh, nhưng em lại không đồng ý kết hôn với anh, anh rốt cuộc có chỗ nào không tốt?” Anh muốn cô yêu, tim của cô, tất cả của cô.

Gió lạnh thổi qua, thổi loạn mái tóc của cô, cũng thổi loạn luồng suy nghĩ của cô, không dám nhìn gương mặt bị thấm ướt nước mắt của anh.

Cô chưa từng nghĩ tới Quyền Hạo sẽ yếu ớt không chịu nổi như thế, một mặt hèn mọn cầu xin này, cô lộ hoàn toàn triệt để một mặt này ra trước mặt cô, cô không biết làm sao, không biết nên đáp lại tình yêu của anh như thế nào.

“Em nói đi.” Khuôn mặt khô sở không chịu nổi của anh, giống như muốn phát tiết thời gian đè nén hơn bốn năm ra ngoài.

“Anh say.” Hồi lâu, cô nhàn nhạt nói ra.

“Anh không say.” Rõ ràng say, anh phủ nhận, “Anh biết rõ em là Hi nhi, anh biết rõ em không yêu anh.”

Nước mắt chảy ra từ trong mắt anh, theo khuôn mặt chảy xuống, rơi vào trong quần áo cô.

Cô cúi mắt xuống nhìn áo bị thấm ướt, “Tôi là Lâm Hi, anh say.”

“Anh không say.” Anh lớn tiếng tuyên bố.

Mặt còn đen hơn than, cô cầm hai tay của anh, “Anh say. Anh có biết chính anh đang làm gì không?”

“Vậy em muốn anh làm như thế nào?” Thật sự không cách nào khơi thông với một người say.

“Anh muốn em yêu anh.” Anh nói nguyện vọng giấu trong lòng nhiều năm, anh không thể lựa chọn người trong số mệnh, nhưng cuối cùng anh vẫn yêu cô, anh yêu cô, cũng muốn cô yêu anh.

“Tôi biết rồi, anh để cho tôi suy nghĩ một chút.” Cô coi như dỗ đứa bé, “Bây giờ anh đi xuống, đi tắm ngủ.”

Đột nhiên, anh ợ hơi rượu, một mùi rượu nồng nặc.

“Em sẽ yêu anh sao?” Sau khi say, ánh mắt của anh không bén nhọn như ngày thường, ngược lại trở nên nhu hòa hơn nhiều.

“Sẽ.” Cô nghĩ, nếu như cô nói lời không, anh sẽ náo loạn với cô, vì giải quyết anh anh một chút, cô giấu lương tâm nói chuyện.

“Hi nhi, em thật tốt.” Anh ôm chặt cô, quẩn quýt si mê nói.

“Biết tôi tốt, anh liền nhanh đi tắm ngủ.” Không có việc gì đi dụ dỗ một người uống say, thật sự phiền toái.

“Anh nghe em. Hiện giờ anh muốn ngủ với em.” Anh buông cô ra, bước chân hơi không ổn định rồi đi.

“Được.” Về mặt cô khê cứng đờ, nói lời trái lương tâm.

Câu đầu tiên của anh khiến cô hơi vui vẻ, nhưng câu thứ hai thì tối mặt, uống rượu say cũng không quên ngủ cùng cô, thật sự đủ rồi.

Trần Tiêu đứng ở trong góc nghe lén rất lâu, ngẩng đầu nhìn lên, thấy thiếu gia nhà mình mắt lạnh nhìn mình, anh ý thức được, thiếu gia xác định say thật sao? Trong lòng to gan suy đoán, hay là...

Không đợi anh nói ra, Quyền Hạo đã bước chân trầm ổn đi xuống.

Nhìn bóng lưng thiếu gia nhà mình, Trần Tiêu trừng lớn cặp mắt, tình huống như thế nào?

“Trần Tiêu, anh ở đây làm gì? Nghe lén sao?” Lâm Hi cũng nhìn thấy Trần Tiêu.

“Tiểu thư, tôi chỉ muốn tưới hoa, ngài đừng hiểu lầm.” Trần Tiêu nghiêm mặt, nghiêm túc nói.

“Giả bộ cái gì mà giả bộ, anh nghe lén cũng không phải ngày một ngày hai.” Lâm Hi nhấn tâm vạch trần anh ta, “Tại sao Quyền Hạo lại uống rượu?”

“Bởi vì ngài.” Làm một quản gia xứng chức, anh cũng cần đi xử lý chuyện tình cảm của thiếu gia nhà mình.

“Chuyện liên quan gì tới tôi?” Sao cái gì cũng có thể mắc mớ tới cô?

“Thiếu gia rất thích ngài, mà ngài không yêu thiếu gia.”

“Cho nên?” Cô nhú mày.

“Tiểu thư, ngài phải biết tiếc phúc, thiếu gia đối xử với ngài tốt như thế, toàn thế giới cũng không tìm được người thứ hai, ngài xác định...” Trần Tiêu nói một tràng, chuẩn bị lên lớp giảng dạy.

“Những lời này anh đã nói rất nhiều lần rồi, cũng không cần lặp lại nữa.” Vốn không có tâm tình chờ Trần Tiêu nói xong, Lâm Hi cắt lời anh ta, rồi đi thẳng.

Anh đây là bị khinh bỉ sao? Trần Tiêu trầm nghĩ.

“Tiểu thư, ngài chờ một chút, tôi có chuyện muốn nói với ngài.” Tiếp nhận sự thật bị xem thường, Trần Tiêu buồn bực một lát, đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

“Chuyện gì?” Lâm Hi xoay người nhìn Trần Tiêu.

“Lúc chín giờ, có một người đàn ông gọi điện thoại tới, nói muốn tìm ngài.” Người biết số điện thoại của nhà họ Quyền không nhiều, mà gọi điện thoại, chỉ mặt gọi tên tiểu thư nhà mình cực ít, chứ đừng nói tới người đàn ông gọi điện thoại tới.

“Nói cái gì?” Nghe nói chín giờ, Lâm Hi theo phản xạ mặt lạnh, khí lạnh bùng bùng tản ra ngoài.

“Tôi nói ngài không có ở đây, anh ta liền cúp máy.” Anh vẫn là lần đầu tiên nhận được điện thoại không lễ phép như vậy.

“Nếu như sau này có người gọi điện thoại tới tìm tôi, cứ nói không có ở đây, có chuyện gì gọi số điện thoại di động của tôi.” Nhất định là Thẩm Cảnh Kỳ tên biến thái chết tiệt, thật phiền, người nhà họ Thẩm chính là phiền toái.

“Dạ, tiểu thư.”

“Kêu phòng bếp chuẩn bị chè lạnh, tôi muốn ăn.” Giữa ngày hè, nhìn thấy hai người cực kỳ chán ghét, tâm tình rất không tốt.

“Dạ, tiểu thư.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Chương 67.3: Nông cạn đến sâu nặng

Editor: Puck

Lâm Hi ngồi dưới đình viện, Lý Vân cảm thấy hơi buồn chán cũng ngồi cùng cô, đang đập chết con muỗi thứ hai, Lý Vân buồn bực, “Sao ở đây nhiều muỗi vậy?”

“Ngại nhiều thì chị về phòng ngồi.” Tự hỏi chuyện nhà họ Thẩm, tâm tình trở nên không tốt khó hiểu, Lý Vân oán trách, cô hơi không nhận được nói.

“Lâm Hi, hình như tâm tình của em hôm nay rất tồi tệ, sao vậy?”

“Nói chị cũng không hiểu.” Lâm Hi nhẹ nhàng ai thán một tiếng, nâng cằm lên.

“Về tình yêu sao?” Lý Vân cắn chặt răng oán hận trả lời, khinh bỉ cô chưa từng nói yêu đương!

“Không phải, là những chuyện khác.” Nếu quả thật là chuyện yêu đương, vậy dễ làm hơn nhiều, vấn đề này dính dáng tới quá nhiều người rồi. Riêng hai bệnh thân kinh nhà họ Thẩm đã đủ khiến cho cô phiền toái, mọi người đều là người phạm, sao bọn họ liên tin tưởng có chuyện sống lại?!

“Tình bạn? Tình thân?” Lý Vân không cam lòng bị xem thường, định ra kế hoạch.

“Đều không phải, chị đi vào nhà đi, ảm ỉ chết được.” Cô muốn yên tĩnh một mình.

“Được rồi, tự em từ từ suy nghĩ.” Nếu Lâm Hi đã đuổi người, cô cũng hơi mệt mỏi, cản trở về nghỉ ngơi rồi, “Chị đi nghỉ ngơi trước, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Lâm Hi cũng không quay đầu lại nói với Lý Vân, Trần Tiêu với một đôi mắt sáng ngời nhìn chăm chăm thò ra từ trong bụi hoa, “Trần Tiêu, buổi tối khuya, anh định hù dọa ai đó?” Nghe lên là bệnh cũ của Trần Tiêu, làm sao cũng không sửa được!

“Tiểu thư, người đàn ông kia lại gọi điện thoại hai lần. Chè đã nấu xong, tiểu thư có thể ăn, còn có hình như thiếu gia say rất lợi hại, đang say khướt trong phòng ngủ của ngài.” Trần Tiêu đưa tay lấy đóa hoa trên đầu xuống, nhanh chóng nói xong lời mình muốn nói.

“Anh nói, Quyền Hạo đang say khướt trong phòng tôi?” Không phải mới vừa rồi giống như người bình thường sao? Nhanh như vậy đã say khướt trong phòng cô, tìm đánh rồi.

“Đúng, thiếu gia đang đập đồ, ngài không đi xem một chút, đoán chừng tối nay ngài phải ngủ ở phòng khác.” Tiểu thư nhà mình lạ giường, cần làm quen mấy buổi tối mới có thể ngủ say, biết được điều này, mới có thể tỏ vẻ đe dọa.

“Khốn kiếp.” Cô tức giận mắng, vội vàng đi về phòng.

Cô còn chưa đi đến cửa phòng, đã nghe được tiếng đập đồ, “Quyền Hạo, anh ở đây làm gì? Uống rượu điên khùng cái gì?” Tức chết cô, làm phòng dơ, đêm nay cô không muốn ngủ giường khác.

Mở cửa vừa nhìn, mảnh vụn trên đất, nhìn thấy mà cô tức giận dùng dũa lên, cảm tức nhìn thân thể hơi lay động bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống

của Quyền Hạo, “Anh say khướt, tại sao lại đến phòng của tôi phát tác, anh phát rượu điên khùng cái gì?”

“Trần Tiêu, anh đi vào cho tôi.” Không khoanh tay ngồi nhìn Quyền Hạo vẫn còn đập đồ, cô gằm nhẹ nói.

Trần Tiêu ở bên ngoài đợi lệnh, nghe được mệnh lệnh, đi vào trước, “Tiểu thư, có cần dặn gì?”

“Nấu canh giải rượu chưa?” Uống rượu thì uống rượu đi, say khướt cũng được, nhưng vì cái gì phải điên khùng ở chỗ của cô?

“Đã nấu xong.” Đã sớm nấu xong, chỉ có điều không có cần dặn của tiểu thư, anh không dám mang cho thiếu gia uống.

“Lập tức lấy ra để cho thiếu gia nhà anh uống, để cho anh ta tỉnh táo lại.” Lâm Hi đoạt lấy đồ sứ trong tay Quyền Hạo, dùng sức đẩy anh ngồi lên ghế salon.

“Dạ, tiểu thư.”

Trên khuôn mặt điển trai thêm vài phần ửng đỏ, trong da thịt trắng nõn phỉếm hồng, chính xác rất mê người, hai tròng mắt thâm thúy giống như không thể nhìn tận đáy chính xác rất câu người, còn có môi mỏng mím lại rất khéo gọi... Cô nhìn Quyền Hạo, chỉ muốn ra tay, không có việc gì say rượu điên khùng cái gì?!

“Hi nhi.” Quyền Hạo mở to đôi mắt mơ màng, duỗi hai tay ra, ôm lấy cô, gương mặt không ngừng ma sát mặt cô, môi mỏng hé mở, âm thanh giống như rượu ngon ngàn năm đậm đà phát ra từ trong miệng anh, “Em nói em sẽ yêu anh đấy, là thật sao?”

Lấy tay ngăn cản mặt anh, ngăn cản ma sát, cô trợn mắt lên một chút, “Thật, là thật.” Không cần thiết nói thật với một người uống say, dù dễ là được rồi.

“Em thật tốt.” Anh mím môi cười một tiếng say lòng người.

Đẩy anh ra, hai mắt cô nhìn thẳng anh, “Anh yên phận ngồi ở đây một chút, tôi đi ban công hóng gió một chút.” Hôm nay rất nhiều chuyện, cũng không biết Mã Kiều Thần như thế nào

Sắp tới ban công, cô thuận tay cầm điện thoại di động và pin vút bên cạnh lên, gắn pin vào, khởi động máy, sau đó chuyện chính là gọi điện thoại cho Mã Kiều Thần.

Điện thoại vừa thông thì lo lắng của cô cũng tản đi, “Mã Kiều Thần, chị đã ngủ chưa?”

Cặp mắt Mã Kiều Thần mơ màng nhìn phía trước mặt, hơi thở phun ra đều mang theo mùi rượu, âm thanh khàn khàn, “Lâm Hi, có chuyện gì sao?” Sao cô có thể ngủ được?! Người trước cười nhiều, hiện giờ cô muốn khóc rồi.

“Chị không sao chứ?” Giọng điệu của Mã Kiều Thần, nghe rất không thích hợp.

“Không chết được.” Đụng đồ chai rượu chung quanh, nước mắt chảy xuống mặt, cô tự giễu nói.

Tiếng thủy tinh thanh thúy, cô không muốn nghe thấy cũng khó khăn, đôi mày thanh tú nhíu lại, “Chị đang uống rượu sao?”

“Đúng vậy, ban đêm đau lòng này, trừ uống rượu ra còn có thể làm gì?” Tối nay sẽ phải phóng túng, ngày sau kết hôn rồi, nào còn có tư cách gì để phóng túng.

“Quyền Minh Vũ biết chị kết hôn mà không có chút phản ứng, chị liền đau lòng à.” Cô nở nụ cười giễu cợt, “Chị ngu xuẩn hay không vậy, hạnh phúc dựa vào bản thân tranh thủ, Quyền Minh Vũ còn chưa từng nói lời kiểu như sẽ yêu chị, chị cần gì tự tìm phiền não?”

“Lâm hi, em không hiểu cảm giác yêu mà không được, cảm giác này quá khó chịu.” Mã Kiều Thần vuốt ngực, đau cực hạn khiến cho nước mắt của cô không ngừng chảy ra, dùng giọng điệu thật đáng buồn nói chuyện, “Em có một Quyền Hạo yêu thương, còn chị, không có ai yêu chị.”

“Chỉ cần chị không uống chết là được, chị cứ uống đi. Chẳng qua em khuyên chị một câu, đối tượng kết hôn của chị, chị điều tra cho kỹ. Chị không chịu buông tha Quyền Minh Vũ, chị cứ tiếp tục chà đạp chính chị. Cứ như vậy, hẹn gặp lại.” Cô cúp điện thoại, quay đầu nhìn Quyền Hạo đứng bên cạnh.

Giờ phút này Mã Kiều Thần cảm thấy ngay cả nước miếng cũng đắng, mặt cô đầy nước mắt, sinh lòng hoang vắng, một chút ánh sáng cuối cùng của thế giới này bị người đuổi ra, còn dư lại một mình cô sống trong bóng tối.

“Anh ra ngoài này làm gì?” Tâm tình cô chính là không tốt, không có tâm tư đi dụ dỗ Quyền Hạo.

“Kiều Thần như thế nào?”

“Đang uống rượu.” Sắc mặt Quyền Hạo bình thường, không hề có men say, cô cảm thấy hình như mình bị lừa, anh vốn không say, “Anh vốn không uống rượu say, giả bộ say làm gì? Chơi rất vui sao?”

“Anh hai của anh hiện giờ đang ở Quảng Châu xử lý công việc, không về kịp.”

“Anh nói với tôi cũng vô dụng, nói với Mã Kiều Thần mới có tác dụng.”

“Anh nói cô ấy sẽ không tin tưởng.” Anh quá rõ rồi, cảm giác yêu mà không được là như thế nào, cho nên anh rất quan tâm tới Mã Kiều Thần trải qua giống như vậy, loại quan tâm này xuất thân từ quan tâm tình thân, bọn họ quen nhau hơn hai mươi năm, có tình đã đổi thành tình thân.

“Trước không nói những chuyện này, anh giả say làm gì?” Đừng nói làng sang chuyện khác cho cô, cô muốn truy cứu chính là chuyện anh giả say.

“Anh không giả say, là say thật, chỉ cần hóng gió một chút, rượu nhanh chóng tản đi.” Anh mở to mắt mạnh mẽ nói, còn nói đến lý lẽ hùng hồn.

“Làm như tôi là đứa trẻ lên ba mà lừa gạt, hừ!” Cô không tin.

Nhẹ nhàng ôm hông cô, khoe môi anh vênh lên lại mang theo chút quyến rũ, quyến rũ cường đại phát ra, môi mỏng hôn lên môi hồng của cô, anh giống như ăn mật đường, trong lòng ngọt ngào, “Hi nhi, em đã nói em sẽ yêu anh đây, anh chờ em”

“Đó là tôi...” Cô định cãi lại, môi hồng đã bị anh xâm nhập, lưỡi của anh cạy hàm răng của cô ra, thò vào.

Không cần giấy giữa, cũng không có hơi sức giấy giữa, cô tận tình hưởng thụ nụ hôn này, mượn nụ hôn này tẩy đi phiền não trong đầu. Mặc dù anh giả say, rất chọc người, nhưng nể sắc mặt anh hấp dẫn, ừ, có thể tha thứ, chỉ có điều những lời cô dụ dỗ anh thì không thể tin.

Mái tóc xõa bên vai phải bởi vì nghiêng người, vừa nghiêng đổ xuống, liếc nhìn qua, giống như thác nước, đẹp mà quyến rũ, cô khẽ nhếch môi, thờ hờn hên, “Anh buông tôi ra.”

“Sẽ không buông tay, cả đời sẽ không buông.” Anh găm cắn vành tai cô, “Tình cách bỏ sung, thân thể phù hợp, chúng ta là một đôi trời sinh, ai cũng không cách nào ngăn cản chúng ta ở chung một chỗ.”

Anh đè ép cô, hông của cô đè lên lan can, cục diện như thế, cô rất bị động, “Sao tôi có cảm giác anh giống như vừa mới khai trai.”

“Lòng của anh, thân thể của anh, đều thuộc về em, trước kia chưa gặp em, anh không chạm vào những thứ kia.” Lòng của anh, thân thể của anh đều không cho phép anh đụng chạm vào phụ nữ khác, người phụ nữ anh có thể đụng chạm chỉ có cô.

Trên da thịt truyền đến cảm giác nóng bỏng, cô biết tay của anh cố ý chế tạo, cắn môi dưới, cô hất tóc, “Anh thật là càng ngày càng biết nói lời ngon tiếng ngọt rồi.” Đán ông ấy mà, lúc tình trùng lên não nói ra, người phụ nữ không nên quá coi là thật.

“Là thật.” Lực găm cắn của anh sâu hơn.

Bóng đêm rất đẹp, trăng tròn trên trời đẹp hơn rồi, gần sát da thịt với cô, đau đớn trong xương như thủy triều rút đi. Trên thế giới này, anh yêu chỉ có một mình cô, có thể hóa giải đau đớn cho anh cũng chỉ có một mình cô, anh muốn nhất định là cô, chuyện này không liên quan đến đêm trăng tròn, mà anh thật sự muốn cô, đêm trăng tròn với cô, là tốt đẹp, là dư vị cả đời đều đáng giá.

Cuối cùng, Lâm Hi hưởng thụ xong vui vẻ cực hạn, sao cũng không hiểu rõ ràng, hai người ôm hôn từ trên ban công, sau đó trở về giường lăn một vòng như thế nào.

Nửa đêm, trong nhà họ Thẩm, Thẩm Cảnh Kỳ hưng hăng đập tất cả mọi thứ trong phòng ngủ, ánh sáng khát máu trong mắt càng ngày càng lộ rõ, cắn răng, tình ý liên tục kêu “Hi Nhi.”

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiếu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Chương 68.1: Yêu điên cuồng (1)

Editor: Puck

Sáng tinh mơ, Lâm Hi đã tỉnh lại, là bị Quyền Hạo làm tỉnh.

Vạt áo của cô mở rộng, một mảng lớn da thịt trước ngực phơi bày ra ngoài, vết hôn in phía trên chọc cho người ta nghĩ mơ màng.

“Quyền Hạo, buông ra.” Cô gạt bàn tay tác oai tác quái của anh ra, cau mày nói.

Quyền Hạo ngoan ngoãn nghe lời dời tay đi, giọng nói trầm thấp mập mờ kêu, “Hi nhi.”

“Hôm nay tôi có chuyện, buổi tối rồi nói.” Có vài điều kiện tiên quyết, quan hệ của cô và anh có thể duy trì. Có câu nói, làm một lần rồi làm tiếp N lần cũng không có gì khác nhau.

“Ừ.” Quyền Hạo vui vẻ lên tiếng, mong đợi tối nay đến. Tối hôm qua là đêm trăng tròn, có cô làm bạn, đau đớn đều tản đi, còn dư lại chỉ có triền miên,

hồi tưởng lại ban đêm trầm luân tận xương, vẻ đẹp của cô, quyến rũ của cô, cô nhiệt tình đáp lại, lòng bằng lòng trầm luân như vậy.

Dưới thái độ cam chịu của Lâm Hi, hai người cùng phòng ngủ đã thành kết cục cuối cùng, vui vẻ quá mức nhất chính là Quyền Hạo rồi.

“Mã Kiều Thần không có việc gì đúng không?” Tối hôm qua mọi hành động của Mã Kiều Thần đều được ám vệ nhà họ Quyền ghi lại, một chút tình huống đặc biệt cũng không có.

“Đúng vậy.” Trần Tiêu thật tò mò, Mã tiểu thư không có việc gì không phải là chuyện tốt sao? Sao vẻ mặt tiểu thư nhà mình vẫn nặng nề như vậy, giống như xảy ra chuyện lớn.

Trong mắt Lâm Hi lóe ra vẻ không tin, “Tiếp tục phái người đi theo cô ấy, còn nữa, điều tra về Dương Dịch đó một chút, xem gần đây anh ta có cử động đặc biệt gì không.” Dương Dịch đúng như lời Quyền Hạo nói là ngôi sao mới nổi lên trong giới chính trị, anh ta đạt được quyền lợi bạch đạo, sau lưng nhất định sẽ che giấu bí mật không thể khiến cho người biết.

“Dạ, tiểu thư.”

“Nhà cho Lý Vân ở, tìm xong rồi chứ?”

“Đã tìm xong rồi.”

“Rất tốt, hôm nay anh giúp chị ấy thu dọn một chút, thuận tiện cho chị ấy qua ở.” Lý Vân không phải người nhà họ Quyền, ở nơi này đã lâu, nhất định sẽ bị người chỉ trích.

“Dạ, tiểu thư.”

“Đi ra ngoài đi.” Lâm Hi phất tay một cái.

Trần Tiêu khẽ xoay người, đi làm chuyện của mình.

“Hôm nay Hi nhi muốn đi đâu?” Lúc này Quyền Hạo vừa vặn từ phòng tắm ra ngoài, trên đầu còn nhỏ nước xuống.

“Thính Phong lâu.”

“Anh đi với em.”

“Không cần.” Cầm giỏ xách, cô xoay người đi ra cửa.

Trông mắt Quyền Hạo âm u, khóe môi mấp máy.

Xe thể thao vô cùng chói mắt chạy giữa đường, Lâm Hi chú ý tới có mấy chiếc xe đi theo xe của mình, chuyển tay lái, dầm phanh lại.

Mở cửa xe, cô bước xuống, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chú vào chiếc xe đã dừng lại, ước chừng ba giây sau, có một người trên xe bước xuống.

Sắc mặt Thẩm Cảnh Nhiên lạnh nhạt, hơi thở trí mạng trên người rất dày, hình như chỉ cần một ánh mắt của anh ta đã có thể đưa người ta vào chỗ chết.

Khoảnh khắc khi nhìn thấy cô, ánh mắt bị băng lạnh bao phủ trở nên ảm áp, môi câu người khẽ mím, nụ cười ảm áp tạo thành, Thẩm Cảnh Nhiên vui sướng kêu lên, “Hi Nhi.”

Quả nhiên là Thẩm Cảnh Nhiên, hai tay Lâm Hi khoanh trước ngực, khinh miệt nhìn anh ta, “Thẩm Cảnh Nhiên, anh đi theo tôi làm gì?”

“Hi Nhi, tối hôm qua em lỡ hẹn.” Thẩm Cảnh Nhiên buồn bã như thế, trông mắt khóa chặt chăm chú nhìn cô.

Đôi mày thanh tú nhíu lên, cô không để ý tới chuyện lỡ hẹn hay không lỡ hẹn, bản thân cô không đồng ý, sao lại lỡ hẹn, “Nói mục đích của anh ra, tôi không rảnh ôn chuyện với anh.” Thân thể Lâm Hi Nhi đã hủy diệt, nói rõ tất cả đã qua, bây giờ cô là Lâm Hi.

Giống như thường thức đồ trang sức cổ có niên đại xa xưa nhưng vẫn xinh đẹp, trong mắt anh hiện lên khát vọng nồng đậm, gương mặt tuấn tú xẹt qua vẻ đau lòng, giống như nhớ lại nói, “Hi Nhi, từ trước đến nay em đều không nói lời như thế với anh.”

“Đó là trước kia, bây giờ là bây giờ, làm phiền anh phân rõ ra.”

“Nghe nói tối hôm qua, Cảnh Kỳ cũng hẹn em, em cũng không đi.” Thẩm Cảnh Nhiên đi tới trước mặt cô, tham lam mà ngắm nhìn cô, dục vọng chôn sâu nơi đáy lòng hình như hồi phục.

“Tại sao các anh hẹn tôi thì tôi phải đi.” Cô khẽ nâng cao cằm, như khiêu khích nói.

“Em chính là không thay đổi.” Thẩm Cảnh Nhiên nhớ tới chuyện cũ, hơi cảm thán.

“Tôi không thay đổi cũng không liên quan tới anh.” Đáy mắt cô hiện lên chán ghét, cảnh giác nhìn anh ta.

“Đừng nhìn nữa, ám vệ nhà họ Quyền đều bị anh cho người đánh ngã.” Biết cô đang nhìn cái gì, Thẩm Cảnh Nhiên lạnh nhạt nói.

“Anh muốn làm cái gì?” Sau khi trở lại để đồ, hề cô đi ra ngoài, bên cạnh đều có ám vệ đi theo.

“Chúng ta xa cách thời gian năm năm mới gặp lại, anh muốn làm cái gì, em rất rõ ràng.” Thẩm Cảnh Nhiên nắm tay của cô, nhiệt độ cực nóng truyền tới.

Đôi mắt sáng của cô tròn to, ý hoảng sợ nhanh chóng xẹt qua trên mặt, “Thẩm Cảnh Nhiên, quan hệ của chúng ta như thế nào đều không đúng, anh tốt nhất đừng làm loạn.” Quá quen thuộc về mặt của anh ta rồi, một cái ánh mắt của anh ta cô cũng biết được anh ta muốn làm cái gì. Thẩm Cảnh Nhiên không giống Thẩm Cảnh Kỳ, anh ta có thể bắt thường hơn.

“Sao lại là làm loạn chứ, năm năm chúng ta không trao đổi xâm nhập, bây giờ gặp lại, đương nhiên phải trao đổi từ tế một phen, như vậy em mới biết được em thuộc về ai.” Khoe mỗi Thẩm Cảnh Nhiên nhếch lên đường cong nguy hiểm, âm thanh giống như ma quỷ vang lên.

“Bệnh thần kinh.” Cô định hất tay anh ta ra, phát hiện không thoát được, chỉ có thể mặt lạnh quát lên, “Buông tay.”

“Em cảm thấy anh sẽ buông tay sao? Sẽ không, cho dù em chết anh cũng sẽ không buông tay.”

“Thẩm Cảnh Nhiên.” Cô trở lại để đồ không có chuyện gì tốt, gặp được biến thái khỏi nói tới, bệnh thần kinh cũng gặp phải, “Lâm Hi Nhi đã chết, tôi là Lâm Hi, tất cả trước kia không liên quan đến tôi bây giờ. Nếu như anh nói anh không buông tay, vậy khi Lâm Hi Nhi chết, anh nên đi tìm chết với cô ấy.”

“Thân thể thay đổi như thế nào, linh hồn vẫn là của em, cho dù em đổi một cái tên, cũng không thay đổi được sự thật em là Lâm Hi Nhi.” Thẩm Cảnh Nhiên siết chặt cầm cô, ép đôi mắt cô nhìn vào anh, “Nếu như anh chết rồi, anh sao trường tương tư thủ * với em.”

(*) trường tương tư thủ: có ý suy nghĩ bảo vệ cho nhau trong thời gian dài, chỉ tình yêu đến chết không đổi

“Anh đi chết đi.” Gạt tay anh ta rơi xuống, cô hung hăng nói.

Thẩm Cảnh Nhiên đơn giản dùng một tay đã khống chế được hành động của cô, cô không đi được, bị anh ta cứng rắn ôm lấy.

“Anh làm gì?” Cô vô lực giãy giụa, tức giận bốc lên.

“Đi em sẽ biết.” Thẩm Cảnh Nhiên tăng lực, không để cho cô có cơ hội chạy trốn, gần như dùng phương thức ép buộc để cho cô lên xe.

Cửa xe bị một tên hộ vệ nhà họ Thẩm đóng lại, trong xe thu hẹp, cô và Thẩm Cảnh Nhiên ngồi đối diện nhau, ngửi được hơi thở nguy hiểm trong không khí, cả người cô khấn nguyện, “Thẩm Cảnh Nhiên, anh điên rồi?” Lâm Hi cô nào bị người nhốt trong một chiếc xe, chiếc xe này chạy tốc độ cao, suy nghĩ vì mạng nhỏ, cô đoạn tuyệt ý niệm nhảy xe.

“Không điên, chỉ có điều cũng không xa.” Thẩm Cảnh Nhiên ôm thân thể mềm mại của cô.

“Buông tay.” Cô dùng sức giãy giụa, “Nếu không buông tay, tôi sẽ tiêu diệt anh.” Nguy hiểm đến gần cô, trên đùi truyền tới nóng bỏng, cô cực kỳ nhạy cảm.

Thẩm Cảnh Nhiên giống như không nghe được, trên mặt đều là thỏa mãn và say mê, “Sẽ không buông.”

Mắt thấy anh ta sẽ lau súng cướp cò, cô thật sự không thể nhìn được nữa, dùng sức lực toàn thân đẩy anh ta ra, nhắm tâm cho anh ta một cái bạt tai, “Thẩm Cảnh Nhiên, anh điên rồi, cách xa một chút. Thiếu phụ nữ thì đi tìm, đừng chạy đến trước mặt tôi già ngây già dại. Trước kia tôi có thể ăn đáng về này của anh, bây giờ vô dụng với tôi.”

Âm thanh vang dội, sắc mặt Thẩm Cảnh Nhiên vẫn không thay đổi, đường cong bên môi lên cao, “Hi Nhi, em ép anh.”

Tiếng nói vừa rơi, anh hung hăng hôn lên môi cô, kịch liệt xâm chiếm khoang miệng cô, lưỡi tham lam liếm tất cả trong miệng cô.

Cảm giác hô hấp cũng khó khăn, sắc mặt cô không chỉ khó coi, còn muốn giết bệnh thần kinh trước mặt này. Không ngăn cản được anh ta xâm nhập, cô xem cơ hội chính xác, hàm răng hung hăng cắn môi anh ta, tia máu tràn ra ngoài.

Môi dưới bị đau, vẫn không thể ngăn cản hành động của Thẩm Cảnh Nhiên, anh vẫn điên cuồng hôn, thu lấy mùi vị ngọt ngào của cô.

Mùi vị quá quen thuộc, cảm giác ham muốn bùng bùng, thật lâu chưa từng có, tay phải anh giữ chặt gáy cô, tay trái ôm eo cô, giống như mưa to gió lớn mãnh liệt, anh trầm luân toàn diện.

Dù sao không chống lại được, đùi cô còn bị hai chân anh ta đè nặng, thân thể nghiêng về phía sau, sức nặng thân thể của anh ta cũng đè lên người cô, giống như không thờ nổi.

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiều, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Chương 68.2: Yêu điên cuồng (1)

Editor: Puck -

Hồi lâu, Thẩm Cảnh Nhiên cảm giác mình hôn đủ rồi, mới dùng nụ hôn điên cuồng này lại, lau tờ máu trên môi, dư vị vô cùng cười lạnh, “Hi Nhi, em đổi thân thể, vẫn ngọt ngào như vậy.” Lòng bàn tay anh chống ghế, nửa người dưới đè lên người cô.

Lừa gạt bùng lên trong lòng, cô nhú chặt chân mày, “Thẩm Cảnh Nhiên, anh cho rằng tôi không dám ra tay với anh sao?”

“Em đánh không lại anh.” Thẩm Cảnh Nhiên phách lối cười, “Trước kia thân thể chúng ta hòa hợp như thế nào, hiện giờ em đổi thân thể, anh nghĩ, thân thể chúng ta vẫn hòa hợp như cũ.”

Cô nhất thời nổi đóa, đứng vậy, cô đánh không lại Thẩm Cảnh Nhiên, “Cho nên, bây giờ ý của anh là, anh định dùng sức mạnh?”

“Không phải dùng sức mạnh, là anh tình em nguyện.” Thẩm Cảnh Nhiên vuốt ve mặt cô, khuôn mặt vô cùng điển trai vạm vỡ, trong mắt là say mê thật sâu, “Quên sao? Trước kia em ở dưới người tụi anh hưởng thụ đường nào. Năm năm anh chưa chạm vào em, chắc hẳn em cũng nhớ nhung anh đấy.”

Nếu như có một trai đẹp biến thái nói vài lời mập mờ trước mặt bạn, bạn sẽ làm như thế nào?

Phản ứng của cô chính là đập chết anh ta, bệnh thần kinh, những chuyện kia đều là quá khứ, cứ thích nói đi nói lại trước mặt cô.

Liếc mắt nhìn tài xế phía trước vẫn vênh tai lên nghe lén, cô đen mặt lại, cắn răng, “Anh nói là trước kia.”

Toàn thân Thẩm Cảnh Nhiên đè lên trên người cô, lồng ngực chạm đến mềm mại của cô thì băng lạnh trên người cũng tan đi, “Nếu không có người ngoài, anh nhất định sẽ muốn em.”

Cô tức giận vì bị anh ta đối xử như thế, đùi phải hết sức căng thẳng, nâng lên, chuẩn bị hung hăng tới một cước, để cho anh ta trở thành thái giám, “Anh đi chết đi.”

Tốc độ của Thẩm Cảnh Nhiên nhanh hơn cô, hai chân buông lỏng một lần nữa ép chặt lấy chân cô, hành động của cô không thể chọc giận anh, anh nhạo báng nói, “Hi nhi, đây chính là liên quan đến cuộc sống tính phúc nửa người dưới của em, cẩn thận chút.”

“Thẩm Cảnh Nhiên, anh đồ biến thái chết tiệt.” Không thể thành công, cô cực kỳ tức giận.

“Chỉ cần có thể lấy được em, anh biến thái thì như thế nào.”

“Tôi thật sự hối hận lúc trước không một đao làm thịt anh.” Nếu thời gian có thể quay lại, người đầu tiên cô muốn làm thịt nhất định là anh ta.

“Thời gian sẽ không quay lại, thế gian cũng không có thuốc hối hận.” Hơi thở của Thẩm Cảnh Nhiên trở nên nặng nề, phun lên mặt cô, “Anh thật sự vô cùng muốn về nhà nhanh lên một chút, yêu thương em một phen thật tốt.”

Dùng sức néo thịt trên bả vai anh ta, cô tức giận đùng đùng nhìn anh ta chăm chăm, “Anh đồ biến thái chết tiệt.”

“Suyt, Hi Nhi, đừng náo loạn.” Thẩm Cảnh Nhiên cúi người, nhẹ nhàng nói bên tai cô.

“Anh cách xa tôi một chút.” Anh ta đến gần, cô vô cùng khó chịu.

Thẩm Cảnh Nhiên chậm rãi ngồi ngay ngắn, cũng buông cô ra, đuôi mắt nhảy lên, “Hi Nhi, ngoan, đừng náo loạn, chúng ta về nhà.”

Bị anh ta thân thiết ôm lấy, cô đủ loại không thích ứng, nhú đôi mày thanh tú, “Thẩm Cảnh Nhiên, anh định làm gì?”

“Về nhà cùng với anh.”

“Buông ra.” Hơi sức nam nữ có chênh lệch trời sinh, khi Thẩm Cảnh Nhiên dùng toàn bộ sức lực, cô gãy giữa nhiều hơn nửa cũng chỉ phí công.

“Rất nhanh chúng ta về đến nhà, chúng ta sẽ giống như trước đây.” Những ngày ngọt ngào kia nổi lên trong lòng, trong lòng của anh rất ngọt cực kỳ ngọt.

Trợn mắt hung hăng nhìn Thẩm Cảnh Nhiên chăm chăm, giờ phút này cô không thể gãy giữa chỉ có một ý niệm, chính là bóp chết tên Thẩm Cảnh Nhiên bệnh thần kinh này.

Tài xế phía trước vẫn lái xe vững vàng, tình cờ trộm liếc nhìn kính chiếu hậu, khi thấy sắc mặt đại thiếu gia nhà mình, không dám thờ ơ.

Vẫn bị người ôm, còn là tư thế ngồi bị chiếm tiện nghi, cô chỉ đành phải nhú mày nhìn anh ta chăm chăm, trong xe thu hẹp, cô không thể nhúc nhích tay

được, uất ức!

“Hi Nhi vẫn nhạy cảm như trước đây.” Tay Thẩm Cảnh Nhiên lướt lên cổ có đường cong xinh đẹp của cô, đầu ngón tay lạnh như băng nhẹ nhàng lướt qua.

Da gà của cô đã nổi lên, tức giận gầm nhẹ, “Thẩm Cảnh Nhiên.”

Thời gian không ngừng trôi đi, Thẩm Cảnh Nhiên không để ý tới cô tròn mắt, tiếp tục chiếm tiện nghi, mà cô bị chọc tức gần chết.

Bất tri bất giác, đã đến nhà họ Thẩm.

“Hi Nhi, xuống xe.” Sau khi Thẩm Cảnh Nhiên xuống xe, dịu dàng sẵn sàng mở cửa xe nói với cô.

Cô bị buộc không thể không xuống, cau mày ghét bỏ nhìn sân nhà họ Thẩm.

“Đây là nhà chúng ta, thích không?” Trên khuôn mặt Thẩm Cảnh Nhiên đều mang nụ cười.

Gạt tay phải của Thẩm Cảnh Nhiên định ôm vai cô ra, sắc mặt cô lạnh lẽo nhìn thẳng anh ta, “Năm năm trước tôi đã nói rất rõ ràng rồi, hy vọng anh nhớ, bây giờ chúng ta không hề có một chút quan hệ nào.”

“Năm năm trước anh không buông tay, năm năm sau, anh cũng thế sẽ không buông tay.” Sắc mặt Thẩm Cảnh Nhiên nặng nề.

“Tùy anh.” Cô xoay người, định rời khỏi chỗ này.

“Em định trở về nhà họ Quyền sao?” Thẩm Cảnh Nhiên ngăn cản đường đi của cô, vẻ mặt tàn nhẫn.

“Nếu biết cần gì hỏi nhiều.”

“Em không đi được.”

“Thử mới biết.” Cô không đánh lại Thẩm Cảnh Nhiên, đây chỉ là vấn đề thể lực, nhưng ở phương diện kỹ xảo cô chưa chắc sẽ thua, huống chi người nhà họ Thẩm không dám làm tổn thương cô.

“Hi Nhi.” Thẩm Cảnh Nhiên ôm chặt cô, hôn lên mặt cô, khí nóng mập mờ phun ra, “Em không thể rời đi.”

“Thẩm Cảnh Nhiên, anh kẻ điên này.” Cô kinh hãi.

“Suyt, chưa chút hơi sức, đợi lát nữa kêu.” Khóe môi Thẩm Cảnh Nhiên nâng lên độ cong cực kỳ mê người, ôm ngang cô lên.

Thình lình bị ôm lấy, cô bị sợ đến ôm cổ anh ta, “Thẩm Cảnh Nhiên, anh đây là cường bạo.”

“Anh sẽ phục vụ em thoải mái dễ chịu.” Thẩm Cảnh Nhiên xấu xa cười một tiếng, trong giọng nói ám chỉ chút tin tức mập mờ, “Anh thiếu chút nữa đã quên rồi, không chỉ có một mình anh.”

“Thẩm Cảnh Nhiên, anh buông ra.” Vừa nghĩ tới cảnh tượng đó, đã cảm thấy kinh khủng. Cô không để ý sẽ ngã xuống hay như thế nào, dùng sức giãy giụa.

“Không buông, em nhất định là của tui anh.” Thẩm Cảnh Nhiên ôm cô thật chặt, đi lên lầu.

“Biến thái.” Cô gào lên giận dữ.

Thẩm Cảnh Nhiên cười đến rất vui vẻ, giơ chân đá văng cửa phòng, đặt cô lên giường, nhiều hứng thú nhìn cô chăm chăm.

Chống lại tròng mắt đen của cô, anh liếm liếm môi dưới, yết hầu không tự chủ động dậy, lửa nóng trong cơ thể lên cao, “Hi Nhi, cách năm năm gặp lại, chúng ta sẽ rất vui sướng. Thoạt nhìn thân thể của em rất đẹp đó, đẹp đến anh muốn một ngum nuốt trọn.” Hai chân của anh quấn lấy chân thon dài của cô, động tác như thế, giống như trở lại trước kia, cô luôn chủ động như vậy, nhiệt tình như vậy, giống như yêu tình câu hồn, chỉ cần hưởng thụ mùi của cô sẽ bị hấp sâu trong đó.

Chuyện như vậy cô bằng lòng cũng không có vấn đề, chỉ khi nào không muốn chính là dùng sức phản kháng, “Thẩm Cảnh Nhiên, anh vốn không thiếu đàn bà, tại sao phải quấn lấy tôi?” Người giống như Thẩm Cảnh Nhiên vốn không thiếu phụ nữ, lúc trước muốn giải quyết nhu cầu sinh lý, ngoắc ngoắc tay thì có một đồng lớn người đẹp dính tới đây.

“Hi Nhi, anh nói rồi, đời này anh chỉ muốn một mình em, em chạy không thoát.” Tay Thẩm Cảnh Nhiên cầm tay của cô, dùng tay của cô chạm lên môi cực nóng của anh, một luồng điện truyền qua, khoái cảm cực hạn trải rộng toàn thân, ánh sáng tình dục trong mắt càng đậm.

Lửa giận của cô bùng lên, “Bệnh thần kinh, tôi và anh không hề có quan hệ gì, muốn tôi qua một đời với anh, không có cửa đâu!”

“Hi Nhi giống như tình lực rất tràn đầy.” Thẩm Cảnh Nhiên ôm nửa người cô lên, tư thế hai người ôm lẫn nhau, “Một lát nữa, em sẽ không còn hơi sức.”

“Đi tìm chết.” Bị buộc ép sát lồng ngực anh ta, cô giận dữ, mặt không vui, vung tay dùng sức đánh lưng anh ta, “Anh thử đừng tôi coi, tôi tuyệt đối khiến cho anh thành thái giám.”

Đột nhiên, cửa bị mở ra, Thẩm Cảnh Kỳ vui mừng nhìn hai người trên giường, hai mắt tỏa sáng, “Anh, anh thật sự mang Hi Nhi đến rồi.”

Khi nhìn thấy Thẩm Cảnh Kỳ thì một trận cảm giác choáng váng đánh tới, cô nhìn thẳng mắt. Lần này phải trốn như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Quyền Thiếu Cung Chiêu, Vợ Yêu Khó Nuôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.